

Cắt Đứt Tơ Tình

Contents

Cắt Đứt Tơ Tình	2
1. Chương 1: Mở Đầu	3
2. Chương 2: Bái Sư	7
3. Chương 3: Môn Sinh Mới	10
4. Chương 4: Ba Năm	15
5. Chương 5: Xuống Núi	20
6. Chương 6: Vào Đời	25
7. Chương 7: Qua Lại	30
8. Chương 8: Cuộc Thi Công Khai	33
9. Chương 9: Vào Cung	37
10. Chương 10: Lời Đồn	41
11. Chương 11: Tở Tình	44
12. Chương 12: Chẩn Bệnh	49
13. Chương 13: Thời Tiết Mùa Thu	52
14. Chương 14: Tú Nữ	55
15. Chương 15	58
16. Chương 16: Thị Tầm	61
17. Chương 17: Nét Chữ	64
18. Chương 18: Ngân Ngân	68
19. Chương 19: Tính Toán	72
20. Chương 20: Hâm Hại	76
21. Chương 21: Túc Dung	81
22. Chương 22: Mê Ly	85
23. Chương 23: Tấn Ngôn	90
24. Chương 24: Bắt Đầu	94
25. Chương 25: Tội Trạng	98
26. Chương 26: Quy Phục	101
27. Chương 27: Trịnh Đình	105
28. Chương 28: Chấn Tướng	108
29. Chương 29: Giải Độc	111
30. Chương 30: Tình Oán	114
31. Chương 31: Bệnh Chứng	118
32. Chương 32: Đêm Mưa	121
33. Chương 33: Trò Cười	125
34. Chương 34: Hợp Tác	129
35. Chương 35: Quân Cờ	132
36. Chương 36: Ngoại Truyện: Ba Năm	136
37. Chương 37: Luyến Đồng	140
38. Chương 38: Ván Cờ	145
39. Chương 39: Thăm Dò	149
40. Chương 40: Khúc Nhạc Đạo	154
41. Chương 41: Đèn Mạng	159

42. Chương 42: Đông Chí	164
43. Chương 43: Yên Bình	168
44. Chương 44: Bệnh Dịch	172
45. Chương 45: Phụng Ấn	177
46. Chương 46: Bình Tây	182
47. Chương 47	185
48. Chương 48	189
49. Chương 49	194
50. Chương 50	199
51. Chương 51	206
52. Chương 52	210
53. Chương 53	214
54. Chương 54: Ngoại Truyện Nhất Nhất	220
55. Chương 55	223
56. Chương 56	227
57. Chương 57	232
58. Chương 58	237
59. Chương 59: Chương 59	243
60. Chương 60	246
61. Chương 61	252
62. Chương 62	257
63. Chương 63	262
64. Chương 64	268
65. Chương 65	273
66. Chương 66	279
67. Chương 67: Ngoại Truyện: Huyết Thương (một)	287
68. Chương 68: Ngoại Truyện: Huyết Thương (hai)	293
69. Chương 69	298
70. Chương 70	303
71. Chương 71	307
72. Chương 72	312
73. Chương 73	317
74. Chương 74	322
75. Chương 75	327
76. Chương 76	331
77. Chương 77	335
78. Chương 78	338
79. Chương 79	342
80. Chương 80: Hồi Kết	347

Cắt Đứt Tơ Tình

Giới thiệu

Nàng bị vứt bỏ ở hậu cung, cả nhà bị tàn sát chết hàng loạt, còn bị ép buộc bỏ đi đứa con của mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cat-dut-to-tinh>

1. Chương 1: Mở Đầu

Mùa hè Vạn An năm thứ 3.

Mưa to tầm tã kèm theo những tia chớp sấm sét phá vỡ bầu trời đêm, xé tan màn trời điêu linh tựa như đêm pháo hoa, vì sinh mạng ngăn ngủi trong chớp nhoáng của mình mà nỉ non than khóc.

Nước mưa đổ dồn về thành suối, dần dần tràn qua bậc tam cấp rồi tràn tới hai đầu gối một cô gái mặc bộ hoa phục đỏ thắm đang quỳ trên mặt đất, cũng chảy tràn lan lấp đầy đáy lòng người con gái ấy.

“Nương nương, trở về đi, nương nương, cầu xin người hãy trở về đi!” Một cung nữ mày liễu má phấn mặc một bộ màu xanh nhạt ở trong góc tối đột nhiên vọt ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn từ lâu đã không còn phân biệt được đâu là nước mắt, đâu là nước mưa. Nàng quỳ xuống nức nở nghẹn ngào van xin kêu gọi những người con gái ở phía trước vẫn như tượng gỗ lặng im bất động.

Quý Lê ngược lên hàng mi dài để lộ ra đôi con ngươi đen sáng động lòng người nhưng lại vẫn vện tơ máu, nương nương? Tại sao còn gọi mình là nương nương? Ngồi vị Hoàng hậu ấy của mình từ lâu đã xưa không bằng nay, nếu không thì đâu cần phải thảm hại như lúc này, đã quỳ một ngày một đêm rồi nhưng người đó vẫn không chịu ra đây gặp mình?

Tự giấu nỗi cười khổ, nàng không tin, dù có như vậy nàng vẫn không tin. Không tin tình cảm 18 năm từ thuở ấu thơ thân thiết bên nhau cho tới lớn đều là sự lừa gạt dối trá. Không tin ba năm tình nghĩa phu thê không sánh bằng 3 tháng của nhuyển ngọc ôn hương. Không tin hỉ nộ ái ố trong cuộc đời này của mình lại chỉ nằm trong một cái âm mưu!

“Điều nhi!”

Quý Lê gọi tên cung nữ của mình bằng chất giọng khàn khàn khô khan, hơi thở mỏng manh dường như đã bị mưa to nuốt hết, nhưng vẫn rõ ràng truyền tới tai cung nữ đang quỳ ở sau lưng. Toàn thân Điều nhi chấn động, lê lết hai chân từng bước nhích đến gần “Tiểu thư” nhà mình, người mà nàng đã hầu hạ hơn mười mấy năm vui sướng nói: “Nương nương, có chuyện gì xin người cứ nói với Điều nhi, nhưng chúng ta trở về trước đi có được không, đừng tự làm khổ mình nữa!”

“Điều nhi, em nói xem, con người trên thế gian này đều vô tình như vậy sao?”

Quý Lê yếu ớt hỏi một câu hỏi như vậy, cũng như đang tự hỏi chính mình. Rồi ừ từ ngẩng đầu lên, ngửa mặt nhìn về phía bầu trời để mặc cho nước mưa gội rửa sạch lớp trang điểm sớm đã bê bết hỗn loạn. Như một góc cây Thanh Liên bị nước mưa tẩy xóa đi lớp bùn nhơ, sau một hồi dần dần hé lộ ra là một dung nhan tuyệt sắc thanh lệ đến chói mắt. Làn môi gợi lên nụ cười thư thái, đã từng dốc sức để thực hiện thì không nên hối hận.

Quý Lê đột nhiên đứng dậy, một chút lay động cũng không có, trầm giọng nói: “Điều nhi, chúng ta về!”

Diêu nhi hốt hoảng vội vàng đứng lên đỡ Quý Lê, khéo mắt liếc nhìn đến cái bụng đã sang tháng thứ 8 của nàng mà sống mũi bỗng cay cay. Đã từng có người Hoàng hậu nào quý mãi không đứng dậy ở trước cung điện phi tử? Đã từng có người phụ nữ nào đang mang thai sắp đến ngày lâm bồn vẫn không hề có người nào tới hỏi han? Đã từng có cành vàng lá ngọc nào lại chịu đủ mọi hành hạ ngay khi còn ở trong bụng như thế này chưa?

“Diêu nhi, lấy Phượng ấn ra, ta muốn xuất cung!” Quý Lê gỡ xuống mũ phượng nặng nề và lễ phục rườm rà, vừa nhanh nhẹn gọn gàng vắn lên búi tóc vừa lạnh nhạt nói.

Diêu nhi lại càng thêm hốt hoảng, quính quáng nói: “Nương nương, người như thế này làm sao xuất cung? Nương nương, người hãy nghe Diêu nhi nói, Hoàng thượng đã hạ thánh chỉ rồi, quân vô hí ngôn. Mặc kệ ngày trước có sủng ái nương nương thế nào hoặc không quan tâm mà nuốt lời hứa đi nữa, thì nương nương vẫn nên bảo trọng thân thể quan trọng hơn, người có thể chịu được hành hạ hết lần này tới lần khác nhưng đứa nhỏ trong bụng người chưa chắc đã chịu nổi đâu!”

“Phượng ấn!” Quý Lê đã hạ quyết tâm, nếu hôm nay không xuất cung thì nhất định sẽ hối hận cả đời.

Diêu nhi há to miệng vừa định cố gắng thuyết phục Quý Lê, rồi lại như chợt nghĩ đến điều gì hai mắt bỗng đỏ bừng trong nháy mắt ẩn hiện những giọt nước mắt óng ánh trong suốt. Rũ mắt che giấu cảm xúc không có cách nào đè nén để xoay người đi lấy Phượng ấn. Nó là thứ tượng trưng cho địa vị đứng đầu hậu cung, nhưng tiềm ẩn bên trong nó cũng giống như màu máu đỏ thắm, đã thấm đẫm máu và nước mắt của biết bao nhiêu người?

“Em ở đây chờ ta, nếu như. . . Nếu như. . .” Quý Lê hít sâu một hơi như muốn kiềm nén ghen ngào rồi nói tiếp: “Hãy tự mình xuất cung đi, nhân lúc trước khi Hoàng thượng vẫn chưa nhớ tới phải giết em.”

Cuối cùng Diêu nhi không thể kiềm được nước mắt nữa, cuộn trào mãnh liệt tí tách lẫn xuống, từng giọt nóng hổi rơi xuống đôi bàn tay trắng mịn, cúi đầu gật gật đầu đồng ý. Nàng biết, tiểu thư nhà mình xưa nay là như thế, một khi đã quyết định chuyện gì rồi thì sẽ không cho người khác đổi ý.

Quý Lê nắm chặt Phượng ấn trên tay, là huyết ngọc hiếm có được điêu khắc thành Phượng Hoàng giương cánh bay lượn, cũng chính là thứ mà người đó đã từng trịnh trọng đặt nó vào trong tay nàng và nói: “Từ nay về sau, nàng chính là người duy nhất trong lòng ta!”

Lời nói còn văng vẳng ở bên tai nhưng lời hứa và việc làm đều không còn nữa.

Quý Lê dứt khoát cất bước đi, không cho phép mình chần chờ thêm một giây phút nào nữa, vận mệnh của một nhà Quý phủ đều nằm ở trong tay nàng.

“Xin đừng bước!”

Quý Lê ngẩng đầu lên, bầu trời xa xăm phát sáng, mưa như trút nước hình thành một màn che sau, phía sau đó là Hách công công già yếu đang tập tễnh bước đến, tiểu thái giám ở bên cạnh che dù thay ông ta để tránh cho nước mưa nhỏ vào cái chén trong tay ông.

Trái tim Quý Lê đột nhiên co rút từng cơn mãnh liệt, đầu óc dần dần như mất đi sinh khí, bàn tay nắm giữ Phượng ấn càng siết càng chặt. Phượng Hoàng giương cánh sớm đã đâm rách lòng bàn tay của nàng, máu tươi từng giọt từng giọt chảy xuống nhưng nàng lại xem như không hề hay biết, chỉ nhìn trừng trừng vào chén thuốc trong tay Hách công công đang bưng đến.

“Lão nô bái kiến nương nương Thiên tuế.” Mặc dù trong tay đang cầm chén thuốc nhưng Hách công công vẫn theo lễ thường chu toàn thi lễ.

“Đứng lên đi!” Quý Lê lạnh nhạt lên tiếng, gần như phải dốc hết sức mới rút về được một bàn chân vừa bước ra ngưỡng cửa.

“Nương nương, đây là thuốc bệ hạ ban cho nương nương, kính xin nương nương phải uống hết nó ngay trước mặt lão nô.” Hách công công khom lưng cúi đầu, hai tay cung kính nâng lên chén thuốc đưa tới trước mặt Quý Lê.

Quý Lê sững sờ nhìn chất thuốc đen như mực trong cái chén nọ mà bờ môi run run, nhưng cuối cùng cũng không nói một lời nào nhận lấy chén thuốc đưa lên môi định uống vào.

Diêu nhi đứng bên cạnh sớm đã một tay bịt chặt miệng khóc không thành tiếng, nhào tới giữ lại bàn tay của Quý Lê: “Nương nương, đừng. . . Đừng mà nương nương. . .”

Bàn tay bị kéo lại dừng giữa không trung của Quý Lê không thể dần được khẽ run run, đôi con ngươi đen ẩm đậm đến mức không còn thấy tiêu cự.

Diêu nhi vội vàng quỳ thụp xuống, cuống quýt dập đầu với Hách công công nói: “Công công, cầu xin công công nói thêm vài lời giúp nương nương, Hoàng thượng nhất định chỉ là nhất thời xúc động, cầu xin công công, trong bụng nương nương còn có. . . Cầu xin công công. . .”

“Bộp, bộp, bộp. . .”

Mỗi một tiếng dập đầu của Diêu nhi như gõ nện vào đáy lòng Quý Lê, rốt cuộc đã khiến cho cõi lòng chết lặng của nàng cũng khôi phục lại chút ít tri giác.

Nàng hồ hững nhìn lướt qua cái trán đang rỉ ra máu tươi của Diêu nhi, rồi nhìn tới chiếc bóng tái nhợt của mình giọi vào giữa chén thuốc như nước sơn đen ở trong tay. Cuối cùng dời mắt nhìn sang Hách công công, nhếch môi cười nói: “Có phải ta uống xong chén thuốc này thì sẽ được xuất cung hay không?”

“Lão nô chỉ phụng mệnh đến đưa thuốc, những chuyện khác lão nô không có quyền hỏi tới.” Hách công công cúi đầu cung kính trả lời.

“Tốt!”

Một chữ “Tốt” vô cùng quyết đoán, lời vừa dứt tay cũng giơ cao giữa mặt thuốc uống hết chén thuốc, đắng sao? Không đắng!

Để xuống chén thuốc, Quý Lê cầm khăn tay nhẹ nhàng lau sạch khóe miệng, thẳng lưng bước từng bước một đi ra tẩm cung, bỏ lại Diêu nhi riu rít khóc thút thít nhìn theo cùng Hách công công đang nhú mày nhìn vào chén thuốc tựa như đang suy nghĩ điều gì.

Dù quần áo trên người rất bình thường, nhưng với một người đang cầm Phượng ấn trong tay thì không có ai dám tiến lên ngăn cản. Quý Lê một đường đi thẳng xuyên qua Tông môn, kế tiếp từ Bắc Tuyên môn ra khỏi hoàng cung rồi chạy thẳng tới pháp trường.

Đã bao nhiêu năm không có bước ra cửa cung này? Nhìn dòng người náo nhiệt tới lui trên đường Quý Lê cảm thấy như đã qua mấy đời. Ở nơi này, từng con hẻm nhỏ, mỗi một cái quầy hàng, mỗi một góc xó xỉnh nào cũng đều có bóng dáng của mình lôi kéo hẳn nói “Tần Ngôn, muội muốn ăn bánh gạo hấp”, giơ lên hộp phấn trong tay hỏi “Tần Ngôn, có đẹp không?”, thúc giục hẳn nói “Tần Ngôn, nhanh lên nhanh lên, phụ thân sắp đến rồi kìa. . .”

Quý Lê nhắm lại đôi mắt khô ráp đến đau nhói. Ba năm, vào ba năm trước, cũng chính trên con phố này, mặt hắn đỏ hồng kề sát vào bên tai nàng còn có chút ngượng ngùng, chút lo lắng thử dò xét khẽ khàng hỏi: “Lê nhi, gả cho ta có được không?”

Nhưng khi bước vào cửa cung sâu như biển. Từ đó về sau hẳn là người đứng đầu một nước còn nàng là chủ cả hậu cung, hẳn không thể tùy ý xuất cung được nữa, nàng cũng không thể thuận miệng mà gọi Tần Ngôn, Tần Ngôn. . . .

Hít thật sâu một hơi, chuyện đã qua có suy nghĩ thêm nữa cũng vô ích, bước chân vội vàng tiếp tục bước đi về phía trước.

Trời lúc này đã hừng sáng, dòng người ở phía trước càng lúc càng đông nghịt theo mặt trời bắt đầu dâng cao. Dân chúng vây quanh pháp trường nhiều đến đếm không xuể, một tay Quý Lê khoắc lên bụng mình, chân bước đi đã có phần hơi khó khăn nhưng vẫn không màng đến cơn đau đốn ngấm ngấm lan tràn ở trong bụng. Con ơi, mẫu hậu thực xin lỗi vì đã không bảo vệ được cho con, nhưng mẫu hậu phải dốc hết toàn lực để bảo vệ cho người thân của chúng ta.

“Tránh ra, tránh ra!” Quý Lê giơ cao Phượng ấn trong tay, nhấn giọng khẽ quát lên.

Đám đông thoáng chốc yên tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng kim rơi xuống đất. Cầm Phượng ấn trong tay, đang mang thai bước sang tháng thứ 8, dung mạo vô cùng tuyệt sắc, nhìn thoáng qua cả nhà Quý phủ

đang quỳ chặt kín pháp trường, dù là ai cũng có thể đoán được thân phận của người tới, rồi rít cùng nhau lui về phía sau nhường ra một lối đi cho nàng.

Trên pháp trường, hiện có ước chừng 189 người, đều là họ hàng thân thuộc có quan hệ với Quý phủ. Trên người mặc áo tù nhân màu trắng, đầu tóc rối bời dơ bẩn, tay chân đều bị trói lại cùng nhau quỳ gối ở hình đài. Đứng đầu là hai người một nam một nữ đã lớn tuổi, mặt mũi đều dính đầy bụi phấn, người đàn ông ngẩng đầu nhìn đến Quý Lê chỉ nhẹ lắc lắc đầu rồi lại tiếp tục cúi xuống không hề nhìn nàng thêm một lần nào nữa. Nhưng người phụ nữ ở bên cạnh thì đột nhiên kích động vùng dậy, nước mắt khiến cho gương mặt lem luốc không chịu nổi, cất cao giọng gào khóc: “Lê nhi, cứu mẫu thân. . . .Cứu mẫu thân. . . .Lê nhi, hãy cứu ca ca con đi, không cứu mẫu thân thì cứu ca ca con cũng được. . . .Lê nhi. . . .”

Đôi mắt Quý Lê vẫn vện tơ máu do cả đêm không ngủ lúc này càng thêm đỏ rực, bình tĩnh vững bước đi lên hình đài, “Ta muốn gặp Hoàng thượng, nếu không, hôm nay có mặt ta ở đây, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng động tới một người của Quý phủ!”

Nàng không hề khiếp sợ mà nhìn tới đương triều Thừa Tướng Trịnh Đình cũng chính là quan giám trảm ngày hôm nay. Chỉ mới ở độ tuổi lập gia đình mà đã dưới một người trên vạn người, đang nhều mày khó xử nhìn thẳng vào mắt của nàng. Sau một hồi lâu mới bước lên đi vòng qua trước bàn án, hai chân quỳ xuống đất nói: “Thần tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương Thiên tuế!”

Sau cái quỳ đó của Trịnh Đình, quan binh thị vệ có mặt tại pháp trường lẫn quần chúng đang vây xem đều toàn bộ quỳ xuống đất hết lớn: “Tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương Thiên tuế!”

Sắc mặt Quý Lê càng lúc càng trắng bệch, tùy ý phát tay ý bảo mọi người đứng dậy. Ngôi vị Hoàng hậu này của nàng từ lâu đã hữu danh vô thực, chỉ có điều không thể nào ngờ tới hần lại vô tình đến thế, tru vi chín đời nhà họ Quý, không bỏ qua ột ai kể cả thai nhi trong bụng nàng. . . . Quý Lê yêu thương vuốt ve phần bụng đã nhô cao của mình, gượng gạo từ từ nở nụ cười, nhưng khí thế trong lời nói vẫn không hề suy giảm: “Bổn cung muốn gặp Hoàng thượng!”

Trịnh Đình đứng dậy cúi đầu nói: “Nương nương thứ tội, hơi đất ở Cục Hung này không có lợi với Thánh thể của Hoàng thượng, kính xin nương nương mau sớm rời khỏi đây!”

“Bổn cung đã nói, có Bổn cung ở đây, đừng hòng mơ tưởng động tới bất kỳ người nào của Quý phủ!” Trong bụng chợt quặn đau, Quý Lê siết chặt nắm tay, đau đớn lẫn tức giận khiến cho những lời này nghe qua có vẻ như là cắn răng nghiêng lợi để nói.

“Hạ quan thất lễ!” Trịnh Đình thi lễ với Quý Lê lần nữa rồi đứng thẳng người dậy nhìn sang thị vệ bên cạnh nói: “Đưa nương nương hồi cung!”

Quý Lê đứng im tại chỗ không nhúc nhích, hai chân đã sớm tê buốt chết lặng, luồng nhiệt xuôi theo đổ dồn xuống, cho dù nàng chịu di chuyển cũng bước không nổi được nửa bước. Trong lòng còn sót lại một tia hi vọng duy nhất cũng bị Trịnh Đình dập tắt, nếu như không phải hần đã đặc biệt cẩn thận thì Trịnh Đình không thể không hề có chút do dự nào mà ra lệnh cho người đưa nàng hồi cung.

Hai tên thị vệ liếc mắt nhìn nhau, một trái một phải đứng ở bên cạnh Quý Lê chỉ cúi đầu chứ không dám động tới nàng.

Thời gian bỗng như ngừng lại, bầu không khí cũng theo đó ngưng hoạt động, trên không trung thỉnh thoảng có vài con chim Nhạn bay về hướng Nam. Quý Lê cố chấp đứng ở pháp trường, mở to hai mắt đổ ngầu mí mắt cũng không hề chớp lấy một cái. Nếu như đã không có cách nào ngăn cản, vậy thì chỉ có thể nhìn cho rõ để nhớ lý nỗi đau này, nhớ kỹ thống hận này!

“Hành hình!” Theo sau giọng nói quát to là tiếng mộc bài rơi xuống đất phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng.

Đại đao bóng loáng giơ lên thật cao, được chiếu xạ ra từ bảy sắc thái của ánh mặt trời giọi vào hai mắt đau nhói. Ngay sau đó máu tươi bắn phụt ra tán loạn đầu liền rơi xuống đất, Quý Lê nghe được rất rõ ràng tiếng nó nện xuống sàn gỗ của pháp trường, tiếng “bịch” đó như thể tiếng nhịp tim nàng đang nhảy đập, “bịch, bịch, bịch. . . .” (bao nhiêu tiếng và bấy nhiêu cái.....là bấy nhiêu cái đầu ấy các bạn)

Cái đó là của quần gia Quý phủ, thuở xưa ông thường hay bế nàng lên hái hoa đào trên cây. Cái đó là của Lâm Cửu Cửu, một người rất giỏi về y thuật, cứ luôn bắt nàng lại nói “Tiểu Lê, đến ta xem một chút, tính

nóng nảy con đã tăng vọt quá mức rồi đấy. Cái đó là Khúc ca ca, người hay lôi kéo tay nàng rủ rê “Đi, ta dẫn muội xuất phủ đi chơi nha...ha ha”. Cái đó là của phụ thân, người lúc nào cũng nghiêm mặt răn dạy và quở mắng nàng “Tiểu thư của Quý phủ ta, sao có thể suốt ngày ăn mặc nam trang chạy rong ngoài phố?”. Cái đó là của nương, luôn cưng chiều bưng đến tô chè thơm ngọt, ngoắc tay về phía nàng bảo “Lê nhi, đến đây ăn đi. . .”

Quý Lê chỉ cảm thấy bên tai mình ộp ộp, trước mắt một vùng đỏ tươi, từng gương mặt ở ngay trước mắt từ từ bị máu tươi nhuộm dần dần, từ loang lổ rồi lần lượt mất hẳn. Chợt một mảnh hồng rồi lại chợt một mảnh đen, trong bụng trĩu nặng đau đớn khiến cho nàng đứng không vững nữa ngã nhào xuống đất. Đứa bé, đứa bé này, cũng muốn rời bỏ nàng mà đi rồi, nâng tay lên dụi dụi hai mắt, nàng biết, mình đã khóc, khóc cho sự thất bại ê chề của mình.

Hạ thể đau đớn như tê liệt, toàn thân Quý Lê đều tuôn ra mồ hôi lạnh, bên tai từng trận ầm ầm, nàng cố gắng mở to hai mắt, ánh mặt trời chói lọi bắn vào đáy mắt nhưng nàng lại thấy rất lạnh, lạnh đến thấu xương.

Cơ thể càng lúc càng nhẹ, như đang lơ lửng trên không trung. Quý Lê biết, rốt cuộc mình cũng muốn rời đi rồi, đi theo những người thân yêu của mình, còn có đứa con mà mình chưa từng được nhìn thấy mặt nó, rời đi thôi.

Ngay cả giờ khắc cuối cùng này, người đó cũng không muốn gặp mình.

Trong lòng giờ phút này chỉ còn sót lại một nỗi oán hận, vào thời khắc này chất chứa căng phồng lên tràn đầy đáy lòng chỉ có sự thù hận ừn ừn cần quét cuốn tới.

Nếu như “Luân hồi” thực sự ứng nghiệm, lòng căm hận gào thét nguyên rửa cho sự vô tình tàn nhẫn: “Nếu có kiếp sau, ngươi nhất định phải trả lại từng món một!”

2. Chương 2: Bái Sư

Vạn An Văn Quốc năm thứ 6.

Bão tuyết hiếm khi mới có năm nay gần như rơi suốt cả mùa Đông. Vân Đô vốn nằm chếch về phía Bắc lại gặp phải trận bão tuyết cả tháng càng khiến cho thời tiết lạnh lẽo ngoài sức tưởng tượng. Nhóm người họp chợ vào sáng sớm người nào người nấy mặc áo bông kín mít, kín đến nỗi gió lùa cũng không lọt để tránh bị trượt chân ngã lạnh. Lần lượt từng bước dẫm lên từng vùng nước nhỏ nhanh nhanh đi trở về nhà, phiên chợ sáng sớm vốn rất náo nhiệt lại có vẻ hơi vắng lạnh, thỉnh thoảng mới nghe thấy tiếng người bán hàng rong rao to cùng với tiếng roi giục ngựa chạy ngang qua.

“Mặc công tử đi thông thả, có thời gian nhớ quay trở lại!” Lão bản Tổng Nhân Đường vẫy tay, lớn tiếng dặn dò với một vị công tử mặc trường sam màu xanh nhạt ở phía trước.

Thẩm Mặc quay đầu lại, nhẹ gật đầu cười để tỏ lòng biết ơn.

Nếu không phải do trời quá lạnh, mặt đất bị đóng băng lại còn gặp phải bão tuyết cả tháng nay thảo dược trên núi còn lại chẳng có bao nhiêu, thì hẳn cũng không cần phải xuống núi mua thuốc của cửa hiệu. Dù sao dược liệu được làm ra từ tay mình mới thấy yên tâm hơn, thảo dược không giống thì cách thức bào chế ra cũng khác nhau, thuốc từ cửa hiệu bào chế ra lại càng có sự khác biệt rất lớn.

Uống lượng gói thuốc trong tay rồi nhét nó vào ống tay áo choàng để tránh bị gió tuyết thấm ướt, quay đầu lại nhìn tới bóng dáng sợ hãi rụt rè đi ở phía sau khẽ thở dài rồi tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu khát cái đó đã đi theo hắn khoảng hai canh giờ. Thời tiết hôm nay quả thực rất lạnh, sáng sớm hắn xuống núi đi mua thuốc thì trông thấy tiểu khát cái đó trên người chỉ mặc một chiếc áo rất mỏng manh đứng ngoài cửa thành. Bên ngoài quần một chiếc áo bông rách nát rõ ràng lớn hơn nó rất nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn bị lạnh đến sắp tím tái vì vậy liền cho nó mấy lượng bạc vụn, nếu không sáng sớm ngày mai e rằng trên đường lại có thêm một bộ “Xương chết cứng” rồi.

Nào ngờ nó vì vậy mà đi theo hắn luôn từ lúc đó, từ cửa thành cùng đi theo hắn vào trong thành, cho tới bây giờ từ tiệm thuốc đi ra. Thẩm Mặc tự nhận mình không phải là kẻ ác không có lòng thương người, nếu ở trong phạm vi khả năng cho phép có thể làm việc thiện giúp đỡ người thì hắn rất sẵn lòng, nhưng tiểu

khất cái này cứ luôn đi theo hần như vậy sẽ dẫn tới rất nhiều phiền phức mà cũng là điều mà hần không mong muốn xảy ra nhất.

Bất tri bất giác đã ra khỏi Vân Đô, tuyết đọng ngoài thành so với lúc sáng sớm rơi xuống còn dày hơn mấy phần. Dáng người Thấm Mặc cao ráo như thế mà đi còn phải bước thấp bước cao cực kỳ khó khăn. Có lẽ có phần lo lắng cho người đi ở phía sau, vì thế hần dừng bước quay đầu lại, đứa bé ấy quả nhiên vẫn còn đi theo mình, men theo bước chân của hần đi từ từ theo mới đuổi kịp, búi tóc bị gió rét làm cho có chút xóc xếch gần như đã không còn hình dáng ban đầu nữa. Nó vẫn chỉ cúi đầu xuống, trong miệng thở ra khói trắng khiến ắt của Thấm Mặc cũng thấy nóng hơn vài phần, thở dài xoay người đi tới phương hướng của đứa nhỏ.

“Người đi theo ta làm gì?”

Thấm Mặc ngồi xổm người xuống, tay vệt nhẹ lên khuôn mặt bị mái tóc dài che khuất của đứa nhỏ. Đôi mắt to sáng ngời trong suốt, sống mũi thanh thanh xinh xắn, bờ môi đỏ thắm đến có chút không bình thường, nếu như lau đi vết bẩn trên mặt ắt hẳn đây là một đứa bé rất thanh tú.

Thấm Mặc không dám nói lớn tiếng, trong lời nói cũng không hề quở trách mà chỉ lên tiếng hỏi nhỏ nhẹ.

Đứa nhỏ ăn xin nhìn thẳng vào mắt hần, trong ánh mắt lại có sự trầm tĩnh lạnh lùng hơn hẳn người bình thường, mở miệng nói: “Hy vọng công tử không ghét bỏ mà thu nhận.”

Dù đã sớm đoán được tâm tư của nó nhưng Thấm Mặc vẫn hơi nhú mào, trên núi Vân Liễm có hần và Ngân nhi đã đủ rồi, nhiều năm qua hần đã quen với cuộc sống chỉ có hai người, hơn nữa đứa nhỏ trước mắt này lai lịch không rõ, thoát nhìn đúng thật là một tên nhóc ăn mào nhưng nghe cách nói chuyện của nó thì không hẳn đơn giản như vậy.

“Em bé à, dẫn ngươi về nhà thật sự có rất nhiều bất tiện, ta cho ngươi chút tiền để giúp ngươi sống qua hết mùa Đông này được không?” Thấm Mặc nghĩ không ra lý do nào để cự tuyệt nó, chỉ đành ăn ngay nói thật.

Tiểu khất cái giống như cũng đoán được Thấm Mặc sẽ không đồng ý, biểu hiện trên mặt vẫn không hề xao động nói, “Ta không phải là vì bạc, cũng không phải là muốn kiếm miếng cơm, nếu công tử không chịu đáp ứng với thỉnh cầu kế tiếp của ta thì ta cũng sẽ không theo công tử trở về đâu.”

“Thỉnh cầu?” Thấm Mặc vô cùng kinh ngạc, nó không vì bạc cũng không phải vì cơm no áo ấm mà đi theo mình chỉ vì có thỉnh cầu khác?

Tiểu khất cái gật đầu, ánh mắt trong suốt thản nhiên nhìn Thấm Mặc, giọng lạnh lạnh nói: “Ta muốn bái người làm thầy.”

“Bái ta làm thầy?” Thấm Mặc càng thêm kinh ngạc, dọc đường đi hần chỉ có cho nó mấy lượng bạc rồi mua mấy gói thảo dược, sao đứa nhỏ này lại nói ra lời ấy?

Tiểu khất cái gật đầu, trên môi thoáng nở nụ cười, quỳ hai gối xuống đất rồi ngẩng đầu lên nói: “Ta biết rõ y thuật của công tử rất tinh, một lòng chỉ muốn theo công tử học y. Nếu như công tử chịu thu nhận ta làm đồ đệ, ta nhất định sẽ không gây phiền hà gì đến cho công tử, ăn uống không nhọc lòng công tử phải lo, chỉ cần mỗi ngày công tử dành ra nửa canh giờ dạy ta y thuật là được rồi.”

Tiểu khất cái nói chuyện không lớn lắm, bởi vì trời rét lạnh còn hơi run run, dường như chỉ một cơn gió rét thổi nhẹ cũng có thể vỡ nát, thành khẩn mong mỏi nhìn tới Thấm Mặc.

“Sao ngươi biết ta biết y thuật?”

Tiểu khất cái rũ mắt xuống rồi lại ngược mắt lên, trong mắt vẫn là sự trong sáng trấn tĩnh, lạnh nhạt nói: “Khắp người công tử đều là mùi thuốc, nồng nhất chính là mùi thuốc trong tay, vả lại hai tay bởi vì quanh năm ngâm trong thuốc mà biến vàng. Vừa rồi công tử vào hiệu thuốc đó mua mấy thứ thảo dược đều là các phương thuốc vốn để điều chế thuốc. Nếu như một người không hiểu biết về y thuật thì có mua chúng về cũng chỉ vô dụng. Còn nữa, lão bản của hiệu thuốc gọi công tử là ‘Mặc công tử’, tuổi tác của công tử lại vừa vặn đúng 20, hẳn người chính là y sư Thấm Mặc công tử ở trên núi Vân Liễm rồi.”

Thấm Mặc không nhịn được lần nữa quan sát tiểu khất cái mặc áo bông cũ rách ở trước mắt, đầu tóc xóc xếch, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút dơ dáy bẩn thỉu. Rõ ràng là cách ăn mặc vô cùng bình thường của một

tên ăn xin, thế nhưng ánh sáng trong mắt nó lại lạnh lạnh điềm tĩnh, sự cương quyết có vẻ còn cao quý hơn so với người bình thường rất nhiều, khiến người khác không dám xem thường, hơn nữa sức quan sát cùng phản ứng nhanh nhẹn của nó quả thực rất hơn người, đứa bé này rốt cuộc là ai?

“Tên. . . .Của người là gì?”

Tiểu khất cái chợt sững sờ, bờ môi run lên cuối cùng giống như đã hạ quyết tâm nói: “Lê Tử Hà!”

Lê? Họ này ở Vân Quốc cũng không có nhiều, Thẩm Mặc vẫn cảm thấy rất hoài nghi về thân phận của người trước mắt mình. Tuổi tuy còn nhỏ nhưng ăn nói rất khéo léo không tầm thường, thông tuệ khác thường, trong lời nói còn có phần khí thế gì đó không thể diễn đạt bằng lời. Tuy rằng tiếng tăm của hắn không nhỏ, nhưng cũng không có được mấy người nhận ra thân phận của hắn. Nhưng một tiểu khất cái lại có thể dựa vào một vài động tác và mấy câu nói liền đoán ra thân phận của hắn, còn không ngại khổ cực đi theo hắn muốn bái sư. . . .

Lê Tử Hà dường như cũng nhận ra sự lo lắng trong lòng Thẩm Mặc, vì vậy nói: “Công không cần lo nghĩ về thân phận của ta, ta chỉ là một tên ăn xin mà thôi. Ba năm trước đây ông nội qua đời nên ta vẫn luôn ở lại Vân Đô này, từ nhỏ ông nội đã dạy ta đọc sách viết chữ, cho nên sự hiểu biết mới có thể nhiều hơn những tên ăn mày khác một chút. Hôm nay muốn bái công tử làm thầy, cũng chỉ vì hy vọng mai sau có thể có chút triển vọng, xin hứa sẽ không mang đến cho công tử bất kỳ phiền toái nào.”

Lời nói ấy ngược lại làm cho Thẩm Mặc thẹn đến mức đỏ mặt, so đo tính toán với một đứa bé chỉ mới hơn mười tuổi đầu, sự cảnh giác của mình cũng thật hơi quá rồi.

“Nếu công tử vẫn còn không tin, có thể theo ta đi đến vài nơi để hỏi. . . .”

“Đứng lên đi.” Không đợi Lê Tử Hà nói hết lời Thẩm Mặc đã tiến lên đỡ đứa bé đứng dậy, giúp nó vỗ vỗ tuyết dính trên hai gối rồi nói: “Người thật lòng muốn học y?”

“Vâng.” Lê Tử Hà kiên định gật đầu.

“Có thể nói ta thử xem, tại sao muốn học y?”

Lê Tử Hà cúi đầu, như có điều trầm tư, qua một hồi lâu vẫn chỉ im lặng không nói.

Thẩm Mặc lắc đầu nói: “Nếu ngay cả mục đích học y cũng không có, đơn giản chỉ muốn nổi bật hơn người vậy thì người có thể chọn ính con đường khác.”

Nhưng lúc này Lê Tử Hà lại ngẩng đầu lên, biểu hiện trên mặt vô cùng kiên nghị nói, “Ta không muốn nói những lời khoát như cứu vớt chúng sinh tạo phúc cho dân chúng gì đó, ta đã từng trở mắt đứng nhìn rất nhiều người chết trước mặt mình. Học y, cứu chữa cho người khác cũng tốt, hay tự cứu mình cũng được, điều cuối cùng là cũng chỉ muốn thành toàn một tâm nguyện trong lòng, có lẽ lý do này không đủ vĩ đại, không đủ động lòng người nhưng đó chính là mục đích của ta.”

Thẩm Mặc gật đầu, sự đánh giá quan sát trong mắt đã giảm đi rất nhiều, thay vào đó chính là sự tán thưởng không nói nên lời. Tuổi tác của Lê Tử Hà và Ngân nhi chỉ ngang hàng nhau, Ngân nhi tuy nói thông minh nhưng tính tình lại còn rất ham chơi, thường hay nghĩ tới làm thế nào để trốn việc đi tìm niềm vui. Còn Lê Tử Hà quả thực là thông minh khó ai bì được lại rất chừng mực, không nịnh hót, không làm ra vẻ, quan trọng nhất là nó biết nắm rõ tình cảnh của mình, hiểu được xem xét thời thế.

Mình thường xuyên xuống núi, có nó ở trên chân núi Ngân nhi cũng không đến mức xốc nổi gây ra rắc rối gì lớn, bản lĩnh y thuật của mình có thể đào tạo ra một hai đệ tử ưng ý cũng chưa hẳn là một chuyện xấu.

Nghĩ như thế trong lòng Thẩm Mặc liền có quyết định, vươn tay ta nhìn Lê Tử Hà nói: “Đi thôi.”

Lê Tử Hà hơi ngỡ ngàng nhìn bàn tay của Thẩm Mặc, không biết đang suy nghĩ gì bỗng chốc lại hỏi: “Người thật sự đồng ý dẫn ta về?”

“Ừ.” Thẩm Mặc cười nhẹ gật đầu.

Lê Tử Hà lại tiếp tục ngẩn ngơ, ngược mắt nhìn Thẩm Mặc thoáng nở nụ cười, để bàn tay nhỏ bé của mình vào trong tay Thẩm Mặc. Thẩm Mặc hơi nhíu mày nói: “Đứa nhỏ này, người bị bệnh sao không chịu nói sớm.”

“Đừng gọi ta là đứa nhỏ.” Lúc này Lê Tử Hà mới để xuống mặt nạ kiên cường mới vừa rồi ngụy trang inh, giọng có phần suy yếu nói: “Ta không muốn người khác bởi vì thương hại mới đưa ta về.”

Những lời này khiến cho trong lòng Thẩm Mặc nổi lên từng đợt sóng nhỏ, sự kiêu ngạo của đứa bé này còn vượt xa nhiều so với tưởng tượng của hắn. Nó không màng cơ thể đang mang bệnh đi theo hắn suốt đoạn đường, còn có thể giữ vững ý chí rõ ràng mà thuyết phục hắn dẫn nó về nhà, là nên nói lực ý chí của nó quá mạnh mẽ hay là vì sự chấp niệm muốn học y của nó quá sâu?

Thẩm Mặc đưa gói thuốc cho Lê Tử Hà, cởi xuống áo choàng phủ lên người nó, rồi khom người bế nó lên để ngồi ở trên cánh tay mình.

Lê Tử Hà hơi ngọ nguậy trong lòng hắn, tuy rằng không phải chưa từng có ai ôm mình như thế, nhưng với người này trong hoàn cảnh này vẫn làm cho nó thấy có chút xấu hổ. Mùi thuốc trên người Thẩm Mặc phả vào mặt, cùng với sự ấm áp mơ hồ, đầu óc vốn đã muốn hôn mê, Lê Tử Hà từ từ thử thôi không giãy giụa nữa. Đi theo hắn hơn mấy canh giờ, nếu như bây giờ Thẩm Mặc thả mình xuống, chỉ sợ cũng đi không có nổi, còn có mùi hương trên người Thẩm Mặc khiến cho nó cảm thấy yên tâm mà nào giờ chưa từng có, chớp chớp đôi mắt, mê mê mang mang sắp chìm vào giấc ngủ.

“Tử Hà năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai. . . Không phải, là 12.”

“Phụ mẫu người đâu?”

“Không biết.”

“Ông nội là bị bệnh qua đời sao?”

“Vâng.”

“Trong nhà không còn người thân nào khác?”

“Vâng. . . .”

3. Chương 3: Môn Sinh Mới

Đông qua Xuân đến, chớp mắt Lê Tử Hà đi theo Thẩm Mặc về núi Vân Liễm sống đã được ba tháng. Tuyết đọng trên núi rất lâu mới tan, hơi lạnh tản đi cũng chậm hơn. Cơ thể Lê Tử Hà bị đông lạnh, đến núi Vân Liễm sau đó phải nằm ước chừng một tháng mới có chuyển biến tốt. Vì thế nên không dám lơ là, khoác thêm áo lông thật dày mới loay hoay đi sắp xếp lại thảo dược.

“Sư huynh, tuyết trên núi hình như hôm nay đã tan đi nhiều rồi, chúng ta dùng cơm xong đi hái thuốc đi có được không?” Thẩm Ngân Ngân tung tăng nhảy nhót vọt tới chỗ Lê Tử Hà, lôi kéo cánh tay đang thu gom thuốc của Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà lắc đầu nói: “Hôm qua sư phụ đã có dặn, tuyết tan đường rất trơn, bảo chúng ta đợi mấy ngày nữa rồi hẵng đi, hướng chi thời tiết vẫn còn chưa có dịu hẳn, đi ra ngoài lỡ nhiễm phong hàn cũng không tốt đâu.”

Thẩm Ngân Ngân nhăn lên hàng lông mày vẽ mặt buồn bã nói, “Ây da, cứ ngồi ở đây thật là chán quá, cả ngày cứ phải phơi thuốc hốt thuốc lại còn học thuộc lòng sách thuốc, huynh không thấy buồn sao?”

Lê Tử Hà cười nhẹ: “Nếu sợ buồn thì đã không theo học y rồi, sư phụ cũng đã từng nói với muội, học y tới kỳ nhất là sao lãng nửa vời.”

“Sư phụ, sư phụ! Huynh tối ngày chỉ biết có sư phụ! Sư phụ cũng đã nói nhiều lần rồi, người còn nói cơ thể của huynh phải để người điều trị bằng chuẩn mạch nhưng tại sao huynh lại cứ khẳng khẳng không chịu chứ?” Thảm Ngân Ngân chống nạnh giả bộ tức giận hỏi ngược lại.

Lê Tử Hà bất đắc dĩ lắc đầu, thoáng nhìn xuống bộ trang phục cải trang nam tử của mình. Vốn chỉ vô ý hóa trang thành nam tử nhưng khi đến núi Vân Liễm này, thứ nhất Thảm Mặc và Thảm Ngân Ngân đều cho rằng nàng là thân nam tử, thứ hai cảm thấy bản thân là nam tử làm việc cũng dễ dàng hơn. Vì thế nàng dứt khoát không phủ nhận, chịu đựng ồm ồm đau nhất quyết không cho Thảm Mặc bắt mạch ỳnh.

“Không phải sư phụ cũng không có phản đối gì sao? Ngoan nào Ngân nhi, đi chơi với chim Anh Vũ của muội đi, ta phải đọc sách rồi.”

“Sư huynh cũng chỉ biết có đọc sách, hu hu. . . .Người ta buồn chán đến sắp chết rồi. . . .”

Tâm tính của Thảm Ngân Ngân vẫn còn là của một đứa trẻ, mím môi như sắp muốn khóc, tuy rằng tuổi tác đồng trang lứa với Lê Tử Hà nhưng nói về sự trưởng thành trầm tĩnh thì hai người thật giống như kẻ ở trên trời còn người ở dưới đất vậy. Bản thân Thảm Ngân Ngân cũng tự nhận ra được điểm này, rõ ràng không màng đến thứ tự nhập môn trước sau dứt khoát gọi Lê Tử Hà là sư huynh, bởi vì “hắn” chỉ mới tới học có ba tháng mà y thuật cũng đã vượt trội hơn mình.

“Thôi được, vậy chúng ta cùng ra chơi với chim Anh Vũ có được không? Lên núi thì tuyệt đối không thể được.” Lê Tử Hà thực sự chịu không nổi dáng vẻ đáng thương tội nghiệp này của Thảm Ngân Ngân, vì thế chỉ đành phải thỏa hiệp.

“Ha ha, đúng là chỉ có sư huynh hiểu muội nhất đó!” Nói xong, dắt tay Lê Tử Hà chạy về phía trước.

Ban đầu khi Lê Tử Hà mới đến núi Vân Liễm thì ngoại trừ thời gian học y ra, cũng như trước đó đã từng nói với Thảm Mặc, tự mình tùy tiện tìm gì ăn cũng được sẽ không gây trở ngại cho cuộc sống của Thảm Mặc và Thảm Ngân Ngân. Suốt ngày không phải đọc sách thì cũng ngồi thần thờ ngơ ngác. Thảm Ngân Ngân cảm thấy người này thực sự rất kỳ quái, có thể cả ngày đều không nói chuyện, nhưng nàng lại chính là người không chịu nổi quạnh quẽ. Cứ mỗi lần Thảm Mặc đi ra ngoài nàng thật sự rất buồn chán nên cũng chỉ có thể tới tìm Lê Tử Hà mà thôi.

Vốn cho là “hắn” lạnh lùng kiêu căng phách lối, chẳng thích hòa đồng với mọi người, nhưng tiếp xúc lâu ngày mới phát hiện ra “hắn” chỉ là không thích nói chuyện chứ thực ra thì dịu dàng vô cùng. Cũng vì thế mà thời gian tìm “hắn” tất nhiên là phải nhiều hơn đến tìm Thảm Mặc rồi, bởi vì lúc nào Thảm Mặc cũng chỉ mặt lạnh hỏi đúng một câu: “Hôm nay sách thuốc học được đến trang bao nhiêu rồi?”

Nghĩ tới đây Thảm Ngân Ngân liền rùng mình một cái, may nhờ sư phụ lại thu thêm một đồ đệ, còn là một đồ đệ vô cùng xuất sắc nữa, không còn giống như trước cứ suốt ngày bắt mình mãi học y.

“Tiểu Sơ, cười với gia cái nào!” Thảm Ngân Ngân vừa đến tiền viện liền vọt đến bên cạnh chim Anh Vũ tiểu Sơ, lấy ngón tay khều khều cằm của nó nhướn mày cười trêu nói.

Tiểu Sơ dường như cũng nghe hiểu được lời của nàng, “Ngân ngân đại gia giá lâm, Ngân ngân đại gia giá lâm, Thiên tuế Thiên tuế. . . .”

Thảm Ngân Ngân cực kỳ vui vẻ, hôm nay tiểu Sơ thật nể mặt mình vì thế tiếp tục “nựng” nó nói, “Tiểu Sơ, cười với sư huynh cái nữa nào.”

“Lê Lê đại gia giá lâm, Lê Lê đại gia giá lâm, Thiên tuế Thiên tuế. . . .”

Thảm Ngân Ngân vỗ tay “bốp bốp”: “Ha ha, tiểu Sơ hôm nay thật ngoan, buổi tối ày thêm đồ ăn nhé.”

Lê Tử Hà vốn cũng rất có hứng thú nhìn Thảm Ngân Ngân đùa giỡn với tiểu Sơ, nhưng khi nghe đến câu nói tiếp theo thì mặt liền biến sắc, nụ cười trên mặt cũng tiêu tan hết, nhìn tới từng dãy bông hoa để ở phía trước viện bỗng sững người ra. (hoa để là hình này nà .gzmmama /uc/data/avatar/00 ... middle.jpg)

“Sư huynh, sư huynh, sao huynh lại như người mất hồn vậy?” Thảm Ngân Ngân vốn đang đắc ý quay đầu lại tính khoe thành quả mấy ngày huấn luyện chim Anh Vũ của mình thì thấy Lê Tử Hà lại bắt đầu ngăn người bèn đẩy đẩy người “hắn”. Người sư huynh này của mình, rõ ràng tuổi tác không khác với mình là bao, sao lại giống như có vẻ chất chứa rất nhiều điều gì đó?

“À, không có gì, ta còn phải về đọc y thư nữa, muối và tiểu Sơ ở lại chơi đi.”

Nói xong không đợi Thẩm Ngân Ngân kịp có phản ứng gì liền đứng lên một mình lên đi vào hậu viện.

Lê Tử Hà trở lại thư phòng, ngồi xuống mở ra sách thuốc, ánh mặt trời chiếu sáng lên một trang chữ viết giấy trắng mực đen, từng chữ từng chữ nhảy múa ở trong đầu Lê Tử Hà, nhưng có khâu như thế nào cũng không thể ráp lại được một câu hoàn chỉnh, trong đầu suy nghĩ hỗn loạn phức tạp.

“Thiên tuế Thiên tuế.”

Mọi chuyện thật giống như chỉ vừa xảy ra vào ngày hôm qua, lại giống như đã là chuyện của kiếp trước. Không phải giống, mà đích xác là chuyện của đời trước rồi.

Cuộc đời trước của nàng là tiểu thư phủ Tả Tướng, sau lại trở thành Hoàng hậu cao cao tại thượng, ai ai nhìn thấy cũng phải cúi đầu bày tỏ tôn kính. Được quý bá xưng tụng, sơn hào hải vị, vinh hoa phú quý, phong quang vô hạn, còn được người khác nâng niu ở trong lòng bàn tay, nhưng hạnh phúc 18 năm chỉ không may ở ba tháng cuối cùng mà thôi. Nếu như, Vân Tần Ngôn không có hành vi quyết tuyệt cắt đứt quan hệ như vậy, nếu như trong 18 năm ấy dù cho chỉ có một chút xú thật lòng thì nàng sẽ không oán không hối.

Và nếu như mà nàng thực sự chết đi vào mùa mưa Vạn An năm thứ 3 ấy rồi thì nỗi oán hận kia cũng theo đó mà chấm dứt thôi. . . .

Nhưng lại không phải như thế, chính nàng cũng không thể giải thích được tại sao mình không có chết. Thời điểm mở mắt ra nàng lại biến thành tiểu khát cái 9 tuổi, bên cạnh là một khối thi thể lạnh lẽo cứng ngắt.

Lê Tử Hà đã không còn nhớ rõ tâm tình của mình ngay lúc đó nữa, kinh ngạc? Sợ hãi? Lo lắng? Hoảng loạn?

Hay là không nghĩ ra được gì khác?

Nàng nghe người khác nói mới biết được đó là ông nội của mình, vừa tới Vân Đô không lâu thì nhiễm bệnh qua đời, còn tên của nàng hay thân thể thì họ hoàn toàn không biết.

Không biết cũng không sao, nếu nàng không chết nghĩa là có một số việc vẫn chưa kết thúc.

Khi gặp được Thẩm Mặc thì nàng liền biết cơ hội của mình tới rồi. Y sư trên núi Vân Liễm tuy tuổi còn trẻ nhưng y thuật vượt trội hơn người lại không màng danh lợi, từng khéo léo từ chối chức quan viện sử ở Thái Y viện. Những chuyện này khi còn ở trong cung nàng đã có nghe qua, khi đó Thẩm Mặc chỉ mới 18 tuổi nhưng nàng vẫn không có cơ hội được gặp mặt.

Không ngờ khi được gặp hắn mình lại là một đứa bé 12 tuổi, còn hắn thì nay đã 21, hơn nữa còn làm đồ đệ của hắn, nhân sinh thật là vô thường.

“Tử Hà!”

Thẩm Mặc vừa bước vào phòng thì vừa hay bắt gặp được ánh mắt đang mơ màng của Lê Tử Hà, trên môi còn đang gượng gạo nở nụ cười khổ. Thẩm Mặc từng gặp qua không ít người, nhưng chưa bao giờ thấy một đứa bé 12 tuổi nào trưởng thành kín kẽ như Lê Tử Hà vậy, hoặc phải nên có tâm tính hay hành vi của một đứa trẻ, nhưng những thứ đó hoàn toàn không tìm được trên người của “hắn”.

Bản thân hắn xưa nay đối nhân xử thế đều rất đậm bạc, nhưng gặp phải Lê Tử Hà lại không dẫn được muốn dò thám biết thêm một đôi điều về “hắn”, thậm chí thỉnh thoảng còn âm thầm quan sát tên đồ đệ này của mình, nhưng càng nhìn nhiều thì lại càng không hiểu bao nhiêu.

Lê Tử Hà tạm gác lại tâm tình trong lòng để sách xuống, ngẩng đầu lên hỏi: “Sư phụ, có chuyện gì?”

Suýt chút nữa Thẩm Mặc lại tiếp tục đắm chìm trong sự suy đoán về những biểu cảm trên mặt Lê Tử Hà, nghe “hắn” hỏi giật mình khẽ cười nói: “Ngày mai ta muốn xuống núi, người dẫn theo Ngân nhi đi hái chút thảo dược đi, con bé gần đây sắp không chịu nổi nữa rồi.”

Lê Tử Hà gật đầu, có chút hâm mộ đứa bé kia, nhỏ hơn cơ thể hiện tại của nàng một tuổi, trước kia còn hiểu lầm cô bé là con gái của Thẩm Mặc, cũng từng hiểu kỳ Thẩm Mặc còn trẻ tuổi như thế sao có thể có

con gái lớn như vậy. Sau đó mới biết cô bé ấy là 7 tuổi mới được Thắm Mặc đưa về núi. Tuy rằng Thắm Ngân Ngân không giống nàng đã từng được nuôi dưỡng như một bảo bối, nhưng có thể được sống một cuộc sống tự do tự tại không buồn không lo, còn có một sự phụ về mặt lúc nào cũng lạnh lùng nghiêm khắc nhưng thực ra rất quan tâm đến nàng. Nếu như đời người có thể cứ luôn đơn giản như vậy thì đó cũng là một niềm hạnh phúc.

“Ngày mai đi ra ngoài nhớ mặc thêm áo ấm, đừng để nhiễm lạnh.” Trước khi xoay người đi Thắm Mặc đột nhiên quay đầu lại căn dặn.

Lê Tử Hà vẫn chỉ im lặng gật đầu.

Khi mới đến núi Vân Liễm, Lê Tử Hà liền tuân thủ lời hứa ban đầu của mình là không quấy rầy đến cuộc sống yên ổn của Thắm Mặc, ngoại học y ra rất ít khi có giao thiệp với bọn họ. Nhưng Thắm Ngân Ngân là người ham vui nên thường hay tìm đến nàng, cả hai cũng dần dần thân thiết, trò chuyện cũng ngày càng nhiều hơn, điều đó đã làm cho Lê Tử Hà cảm thấy cuộc sống hiện tại so với lúc đầu càng có thêm chút thú vị. Nhưng đối với Thắm Mặc, Lê Tử Hà luôn làm như cố tình hoặc vô tình mà cố gắng tránh tiếp xúc ít hơn một chút.

Lê Tử Hà rất hiểu rõ, Thắm Mặc là người ôn tồn nho nhã, biểu cảm thì luôn tỏ ra lạnh nhạt, hoặc có lẽ hẳn không cầu danh lợi chỉ muốn lánh đời mà ẩn cư cầu mong có được một cuộc sống an nhàn yên ổn. Nhưng đối với mình, tuy ban đầu chỉ là vì muốn Thắm Mặc thu nhận mình làm đồ đệ, nhưng nếu tiếp xúc với hẳn nhiều quá thì cho dù bản thân có cố gắng lẩn tránh thế nào đi nữa, biểu hiện quá mức nhất định sẽ khiến cho Thắm Mặc chú ý, có một số thói quen thường ngày ở kiếp trước không phải một hai ngày là có thể sửa đổi ngay được, nàng không muốn làm cho Thắm Mặc hoài nghi quá nhiều về thân phận trước đây của mình, dù bị bại lộ với ai cũng đều hết sức nguy hiểm.

Vừa sáng sớm ngày hôm sau, Thắm Ngân Ngân đến tìm Lê Tử Hà rất sớm, mặc một bộ váy gấm đỏ rực như lửa, nhìn vô cùng bắt mắt.

“Sư huynh, sư huynh, rốt cuộc hôm nay cũng được đi ra ngoài rồi! Ha ha!” Thắm Ngân Ngân vào cửa liền bắt đầu om sòm ồm tỏi, miệng như chim non không ngừng hót líu lo.

“Sư huynh, huynh vẫn chưa lên núi lần nào đúng không? Sư phụ cũng thiết là, biết rõ huynh chưa đi bao giờ vậy mà còn bảo muội phải nghe lời huynh. Nhưng huynh cũng không cần lo lắng, cứ đi theo muội là được rồi, không khí trên núi hẳn rất là mát mẻ đó nha, cảnh sắc ở đó cũng rất là đẹp á!”

“Sư huynh, hồi năm ngoái muội có trồng một bụi lam nhan thảo, bây giờ chắc cũng đã nảy mầm rồi! Muội nói bí mật này cho huynh biết nha, nghe nói loài cỏ này khi nó ra hoa nếu như cho nam tử ăn nó vào thì sẽ mê đắm đuối người con gái nào mà trồng nó đó. Ha ha, sư huynh, huynh phải nhìn cho thật kỹ đấy, đừng để bị mắc bẫy của người khác!”

Lê Tử Hà cũng hết lời để nói, từ nhỏ Thắm Ngân Ngân đã đi theo Thắm Mặc, không giống như những tiểu thư khuê tú bình thường khác hiểu biết cấp bậc lễ nghi. Ví dụ như những lời này, đáng lẽ ra không nên nói nó ở trước mặt nàng vì dù sao nàng hiện nhìn vào vẫn là một nam tử. . . .

“Chuẩn bị xong chưa hả? Đi thôi đi thôi!”

Lê Tử Hà bị Thắm Ngân Ngân hối hả đẩy ra cửa, không nhận được phải nở nụ cười, thật rất giống với mình khi còn bé, lúc được đi ra ngoài chơi thì hận không thể mọc thêm cánh.

Một chân còn chưa kịp bước ra cửa, khoảnh khắc vừa ngẩng đầu lên thì nụ cười trên mặt Lê Tử Hà ngay lập tức cứng đờ.

Cổng lớn tiền viện bị người mở ra, đứng ở cửa viện là một thiếu niên, nhìn dáng dấp cỡ chừng 13, 14 tuổi. Trên người mặc một bộ áo gấm sang trọng chứng tỏ thân phận nhất định là không tầm thường, trên mặt vẫn còn nét ngây thơ của trẻ con, hất đầu nghênh ngang hỏi: “Thẩm y sư đâu? Ta muốn tìm Thẩm y sư!”

“Êh, người là ai hả?” Thắm Ngân Ngân đi vòng qua Lê Tử Hà bước ra khỏi phòng, nhìn dáng vẻ kiêu căng phách lối của tên thiếu niên nọ liền nghĩ về mặc kệ thế mình không thể thua được vì vậy chống nạnh cao giọng hỏi.

Tên thiếu niên ấy không thèm đếm xỉa tới Thẩm Ngân Ngân, ngược lại hai mắt sáng rõ khi nhìn thấy Lê Tử Hà, lấy lòng cười nói: “Người chính là Thẩm y sư sao?”

“Ha ha ha, người thật là biết nói đùa nha.” Thẩm Ngân Ngân vốn đang trợn mắt lên giận dữ trừng người thiếu niên nọ nhưng vừa nghe hắn hỏi như thế liền ôm bụng cười rộ lên: “Ha ha ha, rốt cuộc đã được thấy có người còn ngốc hơn cả ta. . . .”

“Người. . . .” Mặt tên thiếu niên đỏ lên, trợn mắt nhìn chằm chằm Thẩm Ngân Ngân: “Người mới ngốc đó!”

“Ha ha ha, hề người nào đã biết tới danh tiếng của sư phụ ta thì có ai mà không biết người đã hơn 20 tuổi chứ. Người xem vóc dáng của sư huynh ta còn thấp hơn người cả cái đầu như vậy, làm sao có thể là sư phụ ta được chứ, ha ha. . . .”

Thiếu niên nọ lúc này mới chợt nhận ra điều đó, trên mặt càng thêm xấu hổ vội vàng giải thích: “Chỉ nghe nói Thẩm y sư có một nữ đồ đệ rất nghịch ngợm, nào biết lại xuất hiện thêm một người nữa chứ.”

“Người nói ai nghịch ngợm?” Nụ cười trên mặt Thẩm Ngân Ngân chợt tắt lịm, có chút tức giận chất vấn hỏi lại.

“Ai thì lòng dạ người đó biết rõ! Đúng là một nha đầu Không có giáo dưỡng!” Tên thiếu niên khinh bỉ liếc xéo Thẩm Ngân Ngân, lại còn quấy đầu sang hướng khác không thèm nhìn tới nàng nữa.

“Người nói ai không có giáo dưỡng hả?” Hắn vốn không thèm đếm xỉa đến câu hỏi của mình còn chưa tính, cái liếc mắt khinh bỉ này cũng có thể nhận, thậm chí nói mình nghịch ngợm mình cũng có thể bỏ qua, sư phụ thường hay dạy lùi một bước trời cao biển rộng. Nhưng hắn lại còn nói Thẩm Ngân Ngân nàng không có giáo dưỡng, có một câu nói rất hay “có những thứ có thể nhẫn nhịn nhưng có những thứ không thể nhẫn nhục”?

“‘Phụ’, ở đây còn có nha đầu khác nữa sao?”

Thiếu niên bật xì cười ra tiếng, lại càng làm cho Thẩm Ngân Ngân bưng bưng lửa giận, xoay người đẩy ra Lê Tử Hà muốn quay trở lại phòng lấy ra thanh kiếm sư phụ cho nàng khi cần dùng, hôm nay dù thế nào cần phải đánh cho hắn kêu cha gọi mẹ!

Lê Tử Hà bị nàng đẩy một phát như thế, giữa tiếng âm thanh âm ỉ kế tiếp là tiếng người bị ngã xuống đất. Lúc này Thẩm Ngân Ngân mới nhận ra sắc mặt của vị sư huynh mình đã tái nhợt hai mắt vô hồn, bị ngã như vậy cũng không có cảm giác gì là đau đớn, chỉ ngơ ngác nhìn dưới nền đất, vội vàng chạy tới đỡ “hắn” lên tiếng hỏi thăm, “Sư huynh, huynh có sao không?”

“Xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Ngân Ngân đang định đỡ Lê Tử Hà đứng dậy bỗng nghe được giọng nói quen thuộc thì trên mặt liền vui vẻ, dù chưa nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Mặc vẫn lớn tiếng nói: “Sư phụ, sư phụ, người mau vào đây, đang có người tới cửa khi dễ đệ tử kìa.”

Hai hàng mi dài của Lê Tử Hà run lên, lúc này như sức tĩnh chống hai cánh tay muốn bò dậy, thế nhưng vừa mới dùng sức đùi phải đột nhiên đau nhói lại ngã trở về trên đất.

“Sư huynh, huynh. . . . Huynh té bị thương rồi, đừng có nhúc nhích.” Thẩm Ngân Ngân luống cuống, hai tay dừng ở không trung không biết có nên tiếp tục đỡ Lê Tử Hà đứng dậy nữa hay không. Cuối cùng giữ tay xuống, hung hăng trừng mắt nhìn tên thiếu niên đứng sững sờ ở ngoài cửa.

Còn tên thiếu niên nọ thì đang trầm tư, hắn chưa từng thấy qua nam tử nào mà yếu ớt đến vậy, dù cho là một đứa bé cũng sẽ không chỉ đẩy nhẹ một cái liền bị ngã. . . .Lại còn. . . .Không gượng dậy nổi?

Thẩm Mặc vốn đã xuống đến chân núi những nhớ đến dáng vẻ của người thiếu niên có vẻ vội vàng mình gặp ở dọc đường, không hiểu sao cứ cảm thấy không yên lòng đành đi ngược trở về. Vừa về đến còn chưa kịp vào nhà thì đã nghe thấy tiếng hô to của Thẩm Ngân Ngân, vội thoát người phóng nhanh vào trong viện.

“Người là ai?” Thẩm Mặc liếc nhìn tới hai tên đồ đệ chẳng ra làm sao của mình rồi lại nhìn về phía thiếu niên.

Núi Vân Liễm của Thảm Mặc rất ít có người ngoài tìm đến, người biết hẩn đều hiểu rõ hẩn không thích bị người khác quấy rầy, muốn trị bệnh cũng chỉ có thể đến tìm hẩn vào mấy ngày hàng tháng khi hẩn xuống núi.

Thiếu niên nọ vừa nghe thấy giọng điệu lẫn khí thế của người mới tới, hơn nữa nha đầu kia còn gọi hẩn là sư phụ thì ngay lập tức đoán được hẩn chính là Thảm Mặc, liền thu hồi vẻ bồn cợt trên mặt đứng thẳng người dậy còn có chút khấn trương nói: “Ta là Trịnh Hàn Quân.”

Thảm Mặc nhíu lông mày lạnh giọng nói: “Vậy ngươi có thể xuống núi rồi.”

Dứt lời, khom người xuống bế Lê Tử Hà lên đi thẳng vào hậu viện.

Thảm Ngân Ngân vốn muốn đuổi theo, nhưng thấy Trịnh Hàn Quân không hề có ý định muốn rời khỏi thì nhướng nhướng hai hàng lông mày đồng thời còn vỗ vỗ hai tay vào nhau. Nếu hôm nay không đuổi được tên này xuống núi thì mình thế hai tháng không ra khỏi cửa cũng không xuống núi!

4. Chương 4: Ba Năm

Thảm Mặc bế Lê Tử Hà lên ôm vào lòng, đầu chân mày quần bện vào nhau cả một lúc lâu vẫn chưa chịu giãn ra. Biết được cơ thể “hẩn” không tốt nhưng không ngờ lại yếu ớt đến vậy, ngã nhẹ xuống đất cũng có thể bị gãy chân.

Lê Tử Hà bức rức không yên cứ quậy người muốn đứng xuống thử tự mình đi, hơi thở nam tính phả vào mặt khiến nàng hơi khó chịu. Tuy rằng cơ thể này chỉ có 12 tuổi nhưng tâm trí thì đã hơn 20 rồi, nam nữ thụ thụ bất thân đạo lý này nàng vẫn hiểu rất rõ, để ột người đàn ông ôm mình ở trong ngực như thế thực sự không hợp lễ nghĩa.

“Muốn tay cũng bị gãy luôn hay sao?” Trong lời nói của Thảm Mặc còn xen lẫn vài phần tức giận nhưng lời vừa nói ra liền cảm thấy có chút hối hận. Thường ngày dù cho Thảm Ngân Ngân gây rối như thế nào đi nữa hẩn biết dù gì nó cũng chỉ là một đứa bé nên cũng không thấy tức giận. Không hiểu vì sao ngược lại đối với Lê Tử Hà, cho dù bị thương không phải là lỗi của “hẩn” ấy nhưng trong lòng cũng không hiểu bởi do đâu bỗng nảy sinh nổi tức giận vô cớ?

Lê Tử Hà chỉ từng trông thấy dáng vẻ ôn nhu không màng danh lợi của hẩn chứ chưa bao giờ nghe hẩn dùng loại giọng điệu này để nói chuyện, vì vậy rừ đầu xuống không nhúc nhích nữa. Đột nhiên nhớ lại thời điểm ba tháng trước, nàng cũng như thế này vùi ở trong ngực hẩn theo hẩn lên núi. Đông qua Xuân đến, thời tiết không còn lạnh lẽo bức người nữa nhưng ngực của hẩn lại vẫn ấm áp như khi đó.

Thảm Mặc đặt nhẹ nàng nằm xuống giường, khom người muốn vén lên xem chân Lê Tử Hà thế nào.

Tim Lê Tử Hà thoáng đập mạnh, vội vàng kéo lên tấm chăn phủ kín trên người mình nói: “Sư phụ, đệ tử tự mình làm.”

Chân mày Thảm Mặc mới vừa giãn ra đã bắt đầu nhíu xoắn lại: “Ta vẫn chưa dạy ngươi cách nối xương.”

“Không có nghiêm trọng vậy đâu chỉ bị trật khớp ấy mà, ngày mai sẽ ổn cả thôi.” Lê Tử Hà túm chặt tấm chăn, nhưng làm ra vẻ như không có việc gì thần nhiên nói.

“Nếu bị trật thì không thể nào đứng không được!” Thảm Mặc khẳng định nói.

Lời giải thích của Lê Tử Hà chưa kịp tuôn ra khỏi miệng đã bị giọng điệu đó của hẩn làm cho đành phải nghẹn lại nuốt trở vào.

Thảm Mặc thấy nàng muốn nói lại thôi, sợ hãi không ngừng nắm chặt chăn, khẽ thở dài dịu giọng nói: “Cho ta nhìn xem một chút có được không? Sẽ không đau đâu.”

Lê Tử Hà vẫn im lặng, mắt chớp mạnh mấy cái, đau ư, nàng có gì phải sợ sợ. Ba năm trước ở trên pháp trường, hai năm trước ở trong nha môn, mình có từng sợ qua chưa?

“Hay là. . .” Thảm Mặc hơi khựng lại tự giễu cười nhẹ nói: “Người sợ ta đoán được thân phận nữ nhi của mình?”

“Người. . .” Lê Tử Hà giương mắt lên nhìn còn có chút kinh ngạc, không ngờ hắn đã sớm biết rồi.

“Nếu ta đã nhận người làm đồ đệ, một ngày là thầy cả đời là cha, không cần phải kiêng dè với ta như thế, bỏ chần xuống được không?” Thảm Mặc tránh né vấn đề nghi hoặc của Lê Tử Hà, khom người kéo nhẹ tấm chăn trong tay Lê Tử Hà.

Thì ra đã sớm bị nhận ra rồi, sâu trong đáy lòng Lê Tử Hà thầm thở dài. Suy cho cùng Thảm Mặc là người thông minh, dù mình có cố gắng né tránh không muốn tiếp xúc nhiều với hắn, chỗ nào có mặt hắn thì luôn đề cao cảnh giác, nhưng cuối cùng vẫn không thể gạt được hắn.

Thảm Mặc vén chăn lên, kiểm tra mắt cá chân, bắp chân, đầu gối, một tay bóp nắn qua lại không có chỗ nào bị thương, sau đó cầm lên bàn tay phải của Lê Tử Hà bắt đầu dò mạch, sau một hồi lâu nói: “Để ta bảo Ngân nhi sắc chút thuốc, uống xong nghỉ ngơi hai ngày sẽ khỏi thôi.”

Lê Tử Hà gật đầu, nếu hắn không hỏi thì nàng cũng sẽ không nói.

“Sư phụ. . .” Thấy Thảm Mặc muốn rời đi, Lê Tử Hà bỗng gọi hắn lại nói: “Đệ tử muốn học võ.”

Hôm nay nàng mới phát hiện ra Thảm Mặc là biết võ công. Nghĩ cũng đúng, hắn thường đi lại trong giang hồ, lại không có gia tộc che chở, biết chút công phu cũng rất bình thường, nếu mình cũng có thể học được một ít mai này nhất định sẽ có lúc hữu dụng.

Thảm Mặc dừng bước, trong lòng chợt căng thẳng, nghĩ tới nàng là thân nữ nhi mà không khỏi nảy sinh vài tia thương tiếc, xoay người thở dài nói: “Xương đùi của người từng bị trọng thương đã làm ảnh hưởng tới xương cốt ở bên trong, lần này té nhẹ không có gì đáng ngại, sau này nhất định phải chú ý nhiều hơn. Nếu như học võ cũng chỉ có thể tập luyện những chiêu thức cơ bản nhất để cường thân kiện thể, những thứ khác e là không thể được.”

Ánh sáng trong mắt Lê Tử Hà chợt tắt lịm, thất vọng “Ồ” lên một tiếng rồi thôi. Thảm Mặc cảm thấy ánh mắt đó bỗng chốc như đang tóm chặt trái tim mình, sự khó chịu đó không thể nói bằng lời, quyết định liếc mắt nhìn thêm một lần nữa rồi xoay người đi ra khỏi phòng.

Lê Tử Hà nằm ở trên giường, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, dùng sức chớp chớp mắt để làm dịu đi sự khô rát của nó, xương đùi bị trọng thương là vì lần đó vào hai năm trước sao?

Bờ môi nở nụ cười chua chát, Lê Tử Hà kéo lên tấm chăn vùi đầu mình vào trong đó, đôi tay ôm lấy đầu gối để đầu mình đặt lên hai gối. Cứ thế, thân hình nho nhỏ liên bị vây lại thật chặt, như vậy nàng mới thấy được có cảm giác an toàn.

“Sư huynh, uống thuốc đi.” Trong mơ mơ màng màng nghe được tiếng của Thảm Ngân Ngân, Lê Tử Hà mở mắt ra, không ngờ mình không hay không biết lại ngủ thiếp đi.

“Sư huynh, thuốc này còn hơi nóng, đợi một lát cho nó nguội bớt rồi hãy uống.” Thảm Ngân Ngân để chén thuốc xuống, ngồi ở bên giường Lê Tử Hà, cười hì hì nói: “Huynh xem đây là cái gì?”

Trong tay Thảm Ngân Ngân đang cầm một nắm mút hoa quả, ngày thường sư phụ không ỉnh ăn quá nhiều đồ ngọt, nhưng lần này đặc biệt là nhờ sư huynh mới có được.

Lê Tử Hà thấy Thảm Ngân Ngân cầm món mút hoa quả mà giống như chính mình đã từng được ăn vậy, trong nụ cười thấm đầy sự ngọt ngào, kiềm không được cũng bèn nở nụ cười. Khi nàng trạc tuổi với nha đầu này cũng thích ăn đồ ngọt, quần quít lấy mẫu thân đòi kẹo đường, khi đó phụ thân đã nghiêm mặt khiển trách mẫu thân, không được cưng chiều nàng quá mức, còn có Tần Ngôn.

“Sư huynh! Sao vậy?” Thảm Ngân Ngân đẩy nhẹ Lê Tử Hà, thấy “hắn” ánh mắt mê ly nhìn chằm chằm mút hoa quả lại sững người ngơ ngác giống như không nghe thấy lời mình nói, lại đẩy thêm lần nữa: “Sư huynh!”

“Không có gì.” Lê Tử Hà hồi phục lại tinh thần, ngượng ngừng cười nói: “Ngân nhi đi ra ngoài trước đi, thuốc nguội tự ta sẽ uống.”

“Ồ...” Thẩm Ngân Ngân đứng lên, đặt chén thuốc đặt lên bàn nhỏ ở cạnh giường của Lê Tử Hà, toàn bộ mút hoa quả đều cất kỹ đâu vào đấy, từ trước tới bây giờ nàng đều luôn nghe theo lời sư huynh nói.

“Đúng rồi!” Thẩm Ngân Ngân nghĩ đến cái gì đột nhiên quay đầu lại, đáng thương tội nghiệp nhìn tới Lê Tử Hà: “Sư huynh à, huynh có nói cho sư phụ biết nguyên nhân tại sao huynh bị ngã hay không hả?”

Lê Tử Hà cười nhẹ lắc đầu.

Thẩm Ngân Ngân thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thấy ngọt ngào, đúng là chỉ có sư huynh mới biết thương mình. Không có nói là tốt rồi, không có nói là tốt rồi, nếu không sư phụ lại sẽ phạt mình chép sách thuốc nữa.

“Sư huynh, huynh có quen biết cái tên Trịnh Hàn Quân đó sao?” Thẩm Ngân Ngân nghĩ đến cái tên thiếu niên kia thì lại dào dạt thích thú, chạy tới bên cạnh Lê Tử Hà, nếu không phải vì lơ đãng mất hồn sư huynh cũng không đến nỗi dễ dàng mà bị té như vậy, có lẽ là vì nhìn thấy cái tên đó?

Nụ cười trên mặt Lê Tử Hà chợt cứng đờ, cuối cùng biến mất luôn không còn nữa.

Thẩm Ngân Ngân thoáng nhìn thấy sắc mặt sư huynh đột nhiên biến chuyển, ngay lập tức đứng dậy cười “ha ha” nói: “Sư huynh không muốn nói thì bỏ đi. Hi hi sư huynh, đừng lo lắng, muội vừa mới đánh cho hấn chạy rồi!”

Thẩm Ngân Ngân giơ lên quả đấm dùng sức vịn vịn, nghĩ đến khi nãy tay đấm chân đá đánh cho hấn chạy xuống núi lập tức vui vẻ hấn lên, đúng là theo sư phụ học môn công phu là hữu dụng nhất!

Lê Tử Hà vẫn chỉ cười nhẹ nói: “Ngân nhi ra ngoài đi nghỉ trước đi.”

Thẩm Ngân Ngân thấy Lê Tử Hà đã thấm mệt liền gật gật đầu, trước khi đi còn lo lắng quay đầu lại căn dặn: “Sư huynh đừng quên uống thuốc đó.”

Lê Tử Hà miễn cưỡng ngồi dậy, tựa lưng vào thành giường ở phía sau lưng, cầm lên chén thuốc độ ấm đã vừa phải, mút hoa quả trên bàn giống như được bọc bởi một lớp nước đường, chiếu rọi ra ánh sáng nhạt mềm mại, trước kia mình uống thuốc cũng chuẩn bị những mút hoa quả này, bắt đầu từ khi nào đã quên mất mùi vị của chúng rồi.

Từ khi nào đây?

Sương mù bồng bềnh trong chén thuốc ấm áp, xuyên qua lớp sương mù đó Lê Tử Hà bỗng dưng thoáng nhìn thấy khuôn mặt của người thiếu niên ban nãy.

Trịnh Hàn Quân chính là con trai lớn của đương kim Thừa Tướng Trịnh Đình. Khi còn là Quý Lê nàng đã từng gặp hấn, nhưng khi đó hấn chỉ mới tám tuổi và Trịnh Đình cũng chưa phải là Thừa Tướng, thời điểm đó triều đình còn phân chia Tả Hữu Tướng.

Khi đó Văn Tấn Ngôn nói với nàng, hai tướng Tả và Hữu rất có lợi để giám Quốc, nhưng sự phân chia quyền lực cũng rất nghiêm trọng. Nếu ý kiến hai tướng khác nhau thì càng thêm khó đối phó, nhưng nếu như đem hai tướng hợp lại thành một, mà hai tướng đều là nguyên lão tam triều, nâng đỡ bất kỳ một người nào phía bên kia đều sẽ không phục.

Quý Lê nằm ở trên giường lười biếng xoắn xoắn nghịch tóc cười nói: “Không nhất định là phải muốn một trong hai người đó, hai người họ tuổi tác đã cao cũng nên nghỉ ngơi rồi, triều đình bồi dưỡng nhân tài mới không phải tốt hơn sao? Nếu như thiếp về nói với phụ thân ủng hộ ý tưởng đó của chàng, cũng sẽ chủ động rút lui không tranh giành Tướng vị, khi đó Hữu Tướng nhất định sẽ không còn lời nào để nói.”

Đúng như Quý Lê dự đoán, Quý Ninh chủ động từ bỏ chức vị Thừa Tướng của mình, Hữu Tướng không còn lý do gì để phản bác. Ngay sau đó Trịnh Đình thượng vị, triều đình từ đó như được tiếp thêm luồng sinh khí mới.

Nhưng còn Quý phủ thì thế nào?

Lê Tử Hà chớp chớp hai mắt bởi vì sương mù mà nhập nhèm ẩm ướt, dốc chén thuốc vào miệng uống một hơi cạn sạch.

Thẩm Mặc rời khỏi phòng của Lê Tử Hà liền đi thẳng đến thư phòng của mình. Tùy tiện tìm một quyển y thư bắt đầu lật xem, từng câu y lý quen thuộc đập vào mắt nhưng lại không thể nào nhập vào trong tâm. Trong đầu không ngừng thoảng hiện lên gương mặt của Lê Tử Hà, non nớt nhưng không ngây thơ, đau thương nhưng không bi thương, tự kiềm nén nhưng lại không không có chí tiến thủ.

Âm thầm quan sát con bé, muốn biết tâm ý của nó tại sao phải giả nam trang, muốn tìm hiểu chuyện cũ sau lưng mà nó không muốn cho ai biết, rốt cuộc là chuyện gì đến nỗi khiến ột đứa bé trở nên lạnh nhạt thờ ơ với mọi thứ như vậy? Ngoài Thẩm Ngân Ngân ra, hầu như là đối với bất kỳ người nào ngay cả mí mắt cũng không mành ngược lên một lần, thậm chí bắt đầu nghiên cứu lại câu nói ban đầu khi con bé nói muốn báỉ sư, sự chấp nhất của nó chính là cái gì?

Mình chưa bao giờ tốn nhiều tâm tư với một người đến vậy lại còn là một đứa bé. Loại tâm trạng này thỉnh thoảng còn làm cho bản thân Thẩm Mặc cảm thấy thật phiền não, con bé chỉ là đồ đệ của mình, nghiên cứu và học tập bản lĩnh y thuật của mình. Cứ tiếp tục như thế là được rồi, tại sao cứ phải đi tìm tòi đến cùng về những chuyện có liên quan tới con bé?

Những mối nghi hoặc này, bao nhiêu phiền não chất chứa đều tiêu tán hết từng chút một khi hần chạm đến mạch đập của Lê Tử Hà, hóa thành một tia thương tiếc cứ dập dờn mãi ở trong lòng, sau đó tan chảy ra trong tích tắc ấy trong lòng chợt thấy vô cùng mềm mại.

Hần nhớ con bé nói không biết phụ mẫu mình đang ở đâu, nhớ nó nói ông nội bị bệnh nặng qua đời, nhớ nó nói chính mắt nhìn thấy rất nhiều người chết ở ngay trước mặt mình.

Cuộc sống quanh năm nghèo túng, tâm tư luôn đè nén khó chịu, nếu như không phải trong lòng có ý chí sinh tồn rất mãnh liệt sợ rằng đã sớm chống đỡ không nổi. Còn có vết thương ở xương đùi, nhất định là từng bị người khác đánh trọng thương mới dẫn tới tình trạng như thế, tuy rằng đã qua khá lâu nhưng bởi vì không có được chữa trị tốt mà trở thành căn bệnh mãn tính. Yếu ớt không nói, đến thời tiết mưa dầm nhất định là đau đớn không chịu nổi, những điều này hần chỉ mới biết được từ mạch tượng của con bé. . . .

“Sư phụ?” Loáng thoáng nghe được tiếng gọi nhỏ, Thẩm Mặc ngẩng đầu lên thấy Thẩm Ngân Ngân đang lạ lẫm nhìn chằm chằm vào mình.

Thẩm Ngân Ngân chớp chớp mắt nhìn sư phụ mình, sao sư phụ cũng bắt chước cái điệu bộ của sư huynh vậy cà, bắt đầu trở nên mất hồn rồi, kêu gọi đến mấy lần cũng không nghe thấy.

“Người không có xuống núi sao?” Thẩm Ngân Ngân dè dặt hỏi.

Thẩm Mặc lắc đầu, vốn định xuống núi đi tìm nơi ở mà Lê Tử Hà đã từng nói trước kia nhưng hiện thấy không cần thiết nữa. Mặc kệ con bé đã từng xảy ra chuyện gì, mục đích học y ra sao, hôm nay nó đã là đồ đệ của mình, vậy thì cứ để cho nó có một cuộc sống thật tốt tại núi Vân Liễm này đi.

Thẩm Ngân Ngân thở dài, thật là không hiểu nổi, không thể hiểu nổi, thôi thì cứ đành hoàng ngoan ngoãn đi làm cơm trưa.

Thời gian mới một ngày, Lê Tử Hà đã có thể tự mình đứng lên, tuy rằng không phải bị gãy chân nhưng tốc độ phục hồi này vẫn làm cho Lê Tử Hà thầm giật mình một phen, y thuật của Thẩm Mặc quả thực rất cao siêu.

Trên bàn cơm, Thẩm Ngân Ngân liếc mắt sang bên trái rồi lại chuyển mắt ngó sang bên phải, thật sự là quá yên tĩnh. Tuy rằng trước đây cũng chỉ có một mình mình nói chuyện, nhưng hôm nay sư huynh phục hồi lại bình thường rồi mà vẫn không thấy sư phụ vui vẻ chút nào. Còn sư huynh trước kia dù thế nào cũng sẽ đáp lời lại với mình nhưng hôm nay chỉ mãi ngồi vùi đầu ăn cơm, làm cho nàng cũng cảm thấy ngượng khi cứ phải tự nói một mình.

“Tử Hà, bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày ta sẽ kê đơn thuốc cho ngươi.”

Thẩm Ngân Ngân trợn ngược mắt, “oa” không ngờ lại là sư phụ lên tiếng nói chuyện trước, kê đơn thuốc? Sư huynh chịu cho sư phụ bắt mạch rồi sao?

Lê Tử Hà gật đầu, trong mắt chợt lóe lên sự ngạc nhiên.

“Còn nữa, ngày mai theo ta xuống núi chẩn bệnh.” Thẩm Mặc nuốt xong miếng cơm cuối cùng trong chén nhưng đầu vẫn chưa hề ngẩng lên.

“Dạ, được.” Lê Tử Hà cũng hồ hững đồng ý.

“Vậy con thế nào?” Thẩm Ngân Ngân vội vàng buông chén đũa xuống hỏi.

Thẩm Mặc giương mắt nhìn tới nha đầu cười nhạt hỏi: “Người muốn đi thật sao?”

“Ồ...” Thẩm Ngân Ngân như bị mắc nghẹn lại, suy nghĩ lại liền lắc lắc đầu nói: “Bỏ đi bỏ đi, con sẽ ở nhà nấu cơm đợi mọi người về vậy.”

Tuy là rất muốn đi theo cùng với sư huynh nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, mỗi lần đi chẩn bệnh đều leo đèo ở phía sau sư phụ để nhớ phương thuốc, phát thảo được, thực là rất nhàm chán, cũng chưa từng có cơ hội được chuồn đi chơi, chỉ bằng thừa dịp sư phụ đi ra ngoài rồi lên núi dạo chơi một vòng còn thích hơn à.

Thẩm Mặc gật nhẹ đầu, buông chén đũa xuống rồi rời đi.

Nhưng tay đang cầm đũa của Lê Tử Hà bỗng dờ ra, mới vừa rồi Thẩm Ngân Ngân nói, con ở nhà nấu cơm đợi hai người về nhà?

Thẩm Ngân Ngân chống hai tay, vô cùng thích thú mà nhìn chăm chăm Lê Tử Hà, nhìn thái độ của hắn dần dần bỗng trở nên nhu hòa, như một đóa hoa bé nhỏ lay động.

Thẩm Ngân Ngân cảm thấy vị sư huynh mình thật là rất thú vị, rõ ràng mới lớn hơn mình có một tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn còn rất non nớt ngây thơ nhưng biểu cảm trên mặt thì lúc nào cũng luôn nghiêm túc lạnh nhạt. Thỉnh thoảng còn ngăn người giống như cát giấu rất nhiều tâm sự vậy, khiến mình không dần được nghĩ muốn đào bới lên cái vẻ mặt khác kia của sư huynh. Ví dụ như thường xuyên sưng người mắt hờn, ví dụ như mới vừa nở ra nụ cười thật lòng đó, nàng cảm giác còn thiếu rất nhiều, sư huynh chắc chắn còn có rất nhiều vẻ mặt thú vị mà mình chưa biết.

Hôm sau Lê Tử Hà theo Thẩm Mặc xuống núi chẩn bệnh, giống như chưa từng có xảy ra chuyện gì, Lê Tử Hà vẫn cải trang là một thân nam tử. Thẩm Ngân Ngân cũng vẫn mở miệng ngậm miệng đều gọi nàng là sư huynh, có lẽ Thẩm Mặc cũng chưa nói cho Thẩm Ngân Ngân biết về thân phận nữ nhi của mình, nếu hắn đã không nói thì Lê Tử Hà cũng sẽ không tự mình mà đi nói.

Thẩm Ngân Ngân cương quyết lời kéo tấn công, cộng thêm Thẩm Mặc không lên tiếng phản đối. Lê Tử Hà chuyển phòng mình đến gần chỗ với bọn họ hơn một chút, gian phòng bên trái là Thẩm Ngân Ngân bên phải là Thẩm Mặc, bình thường cũng đều đi chung đường với bọn họ.

Mỗi ngày Lê Tử Hà đến chỗ Thẩm Mặc học một canh giờ, thời gian còn lại đều là tự mình đọc sách. Thẩm Ngân Ngân thấy sư huynh dốc lòng muốn học y, ngưỡng ngừng tìm chút chuyện buồn chán tới quấy rầy “hắn” để muốn quần ở bên cạnh “hắn”. Thấy vị sư huynh hết cách mà cứng chiều mình cảm giác trong lòng ngọt ngào như mật, ngay cả y thư cũng thấy dễ đọc hơn trước rất nhiều. Cứ thế mỗi ngày đi theo ở bên cạnh Lê Tử Hà, tuy nói tiến bộ không có nổi bật được như Lê Tử Hà nhưng đã khá hơn so với trước rất nhiều.

Hàng ngày Thẩm Mặc giúp Lê Tử Hà kê đơn điều trị cơ thể, mỗi lần xuống núi chẩn bệnh đều dẫn theo Lê Tử Hà, tình thầy trò giữa ba người đã không còn sự ngăn cách giống như trước kia nữa. Ngoại trừ thỉnh thoảng Thẩm Ngân Ngân bởi vì nhiều vấn đề phức tạp của y thư mà bộc phát âm ỉ thì cuộc sống thực sự rất hòa thuận vui vẻ.

Lê Tử Hà thường hay có ảo giác ngăn cách với thế giới ở bên ngoài, giống như trên đời này chỉ có ba người bọn họ tồn tại. Phân biệt được, ghi nhớ công dụng của dược, học thuộc cách điều chế, nhận thức huyệt vị, học châm cứu. Cứ thế ngày qua ngày, một ngày nọ vô ý quay đầu lại bỗng phát hiện ra thời gian đã trôi qua ba năm.

5. Chương 5: Xuống Núi

Thời tiết vào Hạ ở núi Vân Liễm vô cùng mát mẻ, hầu như không hề cảm nhận được cái nóng của mùa hè, nhưng ánh mặt trời cũng không vì vậy mà giảm đi. Lê Tử Hà vẫn làm công việc trải thảo được vừa hái mới lên mặt đất phơi khô mà nhiều năm nay chưa từng thay đổi, đang vỗ vỗ hai tay chuẩn bị vào nhà đọc sách.....

“Sư huynh, tối nay nhớ đến ăn cơm đó!” Thẩm Ngân Ngân xông vào hậu viện ôm lấy cánh tay của Lê Tử Hà, đôi mắt to chớp chớp lấy lòng nhìn sư huynh mình.

Lê Tử Hà ngừng tay cười nhợt nhạt gật đầu.

Nha đầu này năm nay cũng 14 rồi, con gái ở Vân Quốc vào độ tuổi 14 là đã bước sang cập kê (là sắp bước sang tuổi trưởng thành ý). Hôm nay là sinh nhật của nàng, Lê Tử Hà đương nhiên nhớ được, nhưng năm nay nha đầu kia có vẻ hơi ngượng ngùng, không giống như năm trước vừa sáng sớm ngủ dậy liền lớn tiếng rêu rao hôm nay là sinh nhật của mình đòi tặng quà, mà hiện tại đối ngược lại nói với mình là buổi tối nhớ đến ăn cơm.

Thẩm Ngân Ngân thấy Lê Tử Hà không có thêm phản ứng nào nữa, vẻ mặt như đưa đám buồn bã bỏ đi.

Thẩm Mặc đang định ra ngoài thì trông thấy vẻ mặt đau khổ của Thẩm Ngân Ngân, quan tâm hỏi “Ngân nhi, sao vậy?”

“Không sao cả.” Thẩm Ngân Ngân cũng không ngẩng đầu lên, vẫy vẫy tay quẹo qua khúc quanh đi về một hướng khác.

“Hôm nay là sinh nhật của ngươi, ta xuống núi mua vài thứ chuẩn bị cho ngươi ăn mừng một bữa thật vui có được không?” Thẩm Mặc vốn đang có dự tính này, thấy con bé không vui vội nói ra để dỗ dành cho con bé vui vẻ.

Nếu là ngày trước chắc chắn Thẩm Ngân Ngân sẽ vỗ tay nhảy cẫng lên, nhưng hôm nay lại nhú mày hét lên: “Ăn mừng cái gì chứ, có cái gì hay để ăn mừng sao? Cũng đâu có ai nhớ đâu chứ!”

Nói xong tủi thân trốn mất lườm Thẩm Mặc rồi quay đầu bỏ chạy về phòng mình, kế tiếp là tiếng cánh cửa bị đánh bật ra.

Môi Thẩm Mặc run lên, đứa nhỏ này được chiều quá sinh hư rồi, đã sắp đến tuổi cập kê rồi mà tính tình vẫn còn y hệt như là con nít. Đến cả một nửa trưởng thành chừng chạc của Lê Tử Hà cũng không có, mới sáng sớm giống như đã ăn nhầm phải thuốc nổ vậy, chẳng lẽ có chỗ nào không được khỏe?

Giương mắt thoáng nhìn tới thư phòng của Lê Tử Hà ở hậu viện, không hiểu sao bỗng nhú lại chân mày.

Lê Tử Hà ngồi đọc sách ở trong phòng, đang đọc rất hăng hái thì mơ hồ như nghe được tiếng của Thẩm Ngân Ngân, kế tiếp cửa phòng chợt rung lên nhưng sau đó không còn nghe tiếng vang gì nữa nên cũng không để ý cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Thẩm Ngân Ngân ở bên này về phòng rồi ở suốt ngày luôn ở trong đó, tính tình Thẩm vốn trầm ổn cũng bị nàng làm cho có chút bốc hỏa.

Lê Tử Hà cũng cảm thấy rất kỳ quái, Thẩm Ngân Ngân xuất hiện ở buổi sáng một chút rồi sau đó không thấy tăm hơi bóng dáng đâu cả, thậm chí đến buổi trưa cũng không ra dùng cơm chung với bọn họ. Nhưng vì giữa nàng và Thẩm Mặc rất ít khi nói chuyện nên cũng không hỏi gì nhiều. Đến khi định đi ra ngoài, vừa đúng lúc nhìn thấy Thẩm Mặc đứng trước cửa phòng Thẩm Ngân Ngân đang giơ bàn tay lên định dùng nội lực phá cửa, vội vàng mở lời hỏi: “Sư phụ, có chuyện gì?”

Trong mắt Thẩm Mặc hừng hực lửa giận, nhìn thấy Lê Tử Hà đi đến tức giận nói: “Bảo nó ra ăn cơm.” Dứt lời phát tay áo bỏ đi.

Lê Tử Hà tiến lên gõ gõ cánh cửa: “Ngân nhi, muội bị làm sao vậy?”

Không có ai trả lời, Lê Tử Hà nghiêng tai lắng nghe, có tiếng quần áo sột soạt, thở phào nhẹ nhõm rồi cửa mở ra.

Như vậy không phải là rất dễ dàng sao? Lê Tử Hà thật lấy làm khó hiểu, vẻ mặt tức giận mới vừa rồi của sư phụ là tại làm sao? Lại ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Ngân Ngân, đôi mắt hạnh sưng lên như quả đào, trong mắt chớp mũi đều là hồng hồng, rõ ràng là đã khóc rất lâu rồi vì thế vội vàng hỏi: “Ngân nhi, sao vậy? Có người khi dễ muội sao?”

Thẩm Ngân Ngân cố gượng nở nụ cười lắc lắc đầu.

“Đi ăn cơm thôi.” Lê Tử Hà Tiểu xoa xoa cái đầu nhỏ của Thẩm Ngân Ngân so với nàng thấp hơn cả khúc.

Phòng ăn đã dọn sẵn một bàn đầy thức ăn, đều là những món mà thường ngày Thẩm Ngân Ngân thích ăn, nhưng Thẩm Mặc không nói tiếng nào ngồi im ở chỗ đó khiến cho khí ép trong phòng ăn như giảm xuống thấp. Còn Thẩm Ngân Ngân làm thế nào cũng không thể vui vẻ nổi, cảm thấy đôi mắt đỏ hồng của mình mà xấu hổ chết đi được, vùi đầu xuống càng lúc càng thấp. Lê Tử Hà thầm ho nhẹ muốn đánh vỡ bầu không khí yên lặng đến mức quái, nhưng không có tạo nên hiệu quả gì.

“Ngân nhi, dùng bữa đi.” Thẩm Mặc không nói chuyện nàng đành phải nói vậy, Lê Tử Hà gấp một cái đùi gà bỏ vào trong chén Thẩm Ngân Ngân.

Ánh mắt Thẩm Ngân Ngân chợt sáng lên, nhìn Lê Tử Hà nở nụ cười tươi rói, Lê Tử Hà cũng cười lại với nàng, đúng là trẻ con dễ dỗ ngọt, lại không nhìn thấy Thẩm Mặc đang nhìn tới hai người họ mà đầu lông mày nhíu lại càng lúc càng sâu.

Ngoại trừ bảo nàng dùng bữa thì còn lời gì hay để nói?

Thường ngày đều là một mình Thẩm Ngân Ngân liên thoảng nói không ngừng ở trước bàn cơm, hôm nay con bé không nói chuyện nữa, yên tĩnh được mức làm Lê Tử Hà cảm thấy không thoải mái, nàng cố nhớ lại kiếp trước chuyện ở đâu mà mình có thể nói nhiều như vậy? Suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không có đầu mối, cuối cùng cũng chỉ vùi đầu ăn cơm.

Đúng rồi, thiếu chút nữa mình đã quên mất, nhìn nhìn sắc trời thấy cũng đã đủ tối, đứng dậy nói: “Chờ ta một chút.”

Ánh mắt Thẩm Ngân Ngân chuyển theo hướng đi của Lê Tử Hà, thấy bóng người đi xa mà tâm tư ý nghĩ cũng bay xa theo.

Thẩm Mặc nhìn thấy cảnh trước mắt mà trong lòng lo sốt vó, ban đầu không nói ra sự thực Lê Tử Hà giấu thân phận là con gái, có phải là hắn đã làm sai rồi không?

“Oa! Sư phụ, người xem bên ngoài kia!” Thẩm Ngân Ngân đột nhiên bật dậy khỏi bàn ăn, cũng quên mất sự việc buổi sáng khi không giận đối với Thẩm Mặc, lắc cánh tay của hắn bảo hắn nhìn ra tiền viện.

Không biết một bầy đom đóm từ đâu bay tới trước viện, lam lục sáng tối giống như từng đóm sao sáng nhỏ nhỏ lúc ẩn lúc hiện ngay trước mắt, lúc này Lê Tử Hà tươi cười bước vào cửa nói, “Ngân nhi, sinh nhật vui vẻ!”

“Sư huynh, cái này là huynh làm sao?” Hai mắt Thẩm Ngân Ngân tròn lớn sáng lấp lánh, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì vui sướng quá độ mà trở nên ửng đỏ, thấy Lê Tử Hà gật đầu càng cười vui vẻ hơn: “Ha ha, muội biết ngay sư huynh sẽ không quên sinh nhật của muội mà!”

Nói xong hận không được nhào tới ôm chầm lấy Lê Tử Hà, vào lúc này Thẩm Mặc ho khan một tiếng, đứng lúc ngăn chặn lại hành động của Thẩm Ngân Ngân.

Thẩm Ngân Ngân bĩu bĩu môi, ngược lại cực kì cao hứng lôi kéo tay của Lê Tử Hà.

“Ngân nhi, xem cái này coi có thích không?” Lê Tử Hà mở bàn tay ra, một con cây trâm bằng gỗ rất tinh xảo nằm trong lòng bàn tay, hoa văn đơn giản nhưng không mất đi sự độc đáo. Trâm cài hoa lam nhan là loài hoa mà Thẩm Ngân Ngân thích nhất, bốn chiếc lá xòe rộng ra như cánh quạt, chính giữa đan xen màu lam rất kì lạ, càng mở rộng ra lại dần dần biến thành màu xanh nhạt.

Thẩm Ngân Ngân sững sờ, ngay tức khắc đắm chìm trong niềm vui sướng vô hạn, nhận lấy cây trầm cài lên đầu yêu thích nói: “Ha ha, thích lắm, thích lắm, cái gì sư huynh tặng muội cũng đều thích.”

Lê Tử Hà gật đầu, con bé thích thì tốt rồi, ngày xưa hàng năm sinh nhật của nàng, phụ mẫu đều sẽ đốt pháo hoa bốn phía để chúc mừng, bản thân nàng thích nhất là được nhìn xem pháo hoa ầm ầm nổ rộ giữa không trung, đó là giây phút rực rỡ nhất. Không có khả năng mua pháo hoa đành bắt chút đom đóm để đồ cho Thẩm Ngân Ngân vui vẻ, nàng cũng cảm thấy rất vui lòng.

Hơn nữa, Thẩm Ngân Ngân luôn đi theo Thẩm Mặc, nhưng từ trước đến giờ Thẩm Mặc cũng không để ý lắm những cấp bậc lễ nghĩa của thế tục, cũng không hề nhắc tới lễ vật cập kê của Thẩm Ngân Ngân. Nhưng dù sao cũng là con gái, tới ngày cập kê một hai món đồ trang sức vẫn cần nên có, dùng gỗ trầm hương để khắc ra một cây trầm cài, tuy không phải là vật quý giá gì nhưng được mài dũa suốt mấy ngày qua coi như cũng có chút tinh xảo, còn hoa trên cây trầm nàng tốn khá nhiều thời gian hơn mới tìm được thuốc màu thích hợp để nhuộm lên, xem như chút tấm lòng nho nhỏ của nàng.

Thẩm Ngân Ngân quét sạch sự uất ức trước đó, vui cười hớn hở đi trở lại bàn cơm bắt đầu nói huyền thoại, nói chuyện thôi chưa đủ còn lôi kéo Thẩm Mặc làm nũng nói: “Sư phụ à, hay là uống một chút rượu có được không? Hôm nay là sinh nhật của Ngân nhi, uống một chút, một chút xíu thôi!”

“Không được, là con gái sao có thể uống rượu được?” Thẩm Mặc không cần suy nghĩ liền trả lời.

Thẩm Ngân Ngân cũng không chịu bỏ cuộc, tiếp tục lắc cánh tay Thẩm Mặc nói: “Năm nay Ngân nhi đã lớn rồi, cả ngày nay cũng chưa có ăn gì hết, hiếm khi cả nhà cùng vui vẻ như lúc này, uống một chút thôi mà, có được hay không?”

“Đâu có ai không cho người ăn!” Thẩm Mặc lạnh nhạt cự tuyệt.

“Mặc kệ!” Thẩm Ngân Ngân cũng nổi sùng lên rồi, dằn mạnh đôi đũa xuống: “Không có rượu, vậy con không ăn!”

Thẩm Mặc vẫn phớt tỉnh không thêm để ý, ngày thường Thẩm Ngân Ngân không bao giờ dám nói chuyện với Thẩm Mặc bằng giọng điệu đó, không hiểu sao hôm nay lại dám lớn tiếng tranh luận nhất quyết không tha. Lê Tử Hà thâm thở dài nói: “Sư phụ, hay là cho Ngân nhi uống một chút đi, nhìn thời tiết này không chừng ngày mai trời sẽ đổ mưa, cũng không làm được việc gì, để uội ấy ngủ nhiều thêm một chút cũng được.”

Thẩm Mặc không nói gì, Thẩm Ngân Ngân xem như sư phụ đã ngầm cho phép, vui tươi hớn hở chạy đi lấy rượu đến nói: “Vẫn là sư huynh tốt nhất, ha ha!” (chị này con gái mà lí lắc thấy ớn lun á)

Thẩm Ngân Ngân hắng giọng kính sư phụ một ly, rồi lại kính sư huynh một ly, cuối cùng tự uống một ly nói là ăn mừng mình sang tuổi cập kê, nói xong uống một hơi cạn sạch. Thẩm Ngân Ngân chưa bao giờ uống rượu qua, sau khi uống vào được 3 ly thì đã có chút đã say choáng váng, lắc lắc đầu nhìn nhìn về phía Thẩm Mặc cười khúc khích rồi lại nhìn sang Lê Tử Hà cười ngây ngô, miệng còn mơ hồ không biết đang ca hát cái gì.

“Tử Hà, người đưa con bé về đi.” Thẩm Mặc đứng dậy, không muốn nhìn trò khôi hài ảm ỉ này nữa.

Ra khỏi đại sảnh, một luồng gió mát thổi tới khiến tâm tình Thẩm Mặc cũng bình tĩnh được một chút.

Vốn nghĩ dẫn theo Thẩm Ngân Ngân bên cạnh đối đãi xem nó như con gái, nhưng dù sao vẫn là không có quan hệ huyết thống, theo thời gian con bé ngày một trưởng thành có một số việc có lẽ vẫn không tiện. Lê Tử Hà cũng là thân con gái, nhưng trái ngược lại tiện hơn nhiều, vô tình hay vô ý để họ chung đụng thời gian lâu dài mà hẳn lại quên mất Thẩm Ngân Ngân đang ở độ tuổi thiếu nữ mơ mộng chuyện tình yêu, bên cạnh còn có một sư huynh từ diện mạo, nhân phẩm đến y thuật đều rất tốt. Đối với người khác lúc nào cũng lạnh nhạt nhưng duy chỉ đối với con bé thì luôn chiều chuộng nhân nhượng, quan tâm chu toàn, hẳn đương nhiên biết Lê Tử Hà chỉ xem Thẩm Ngân Ngân như một đứa em gái, nhưng Thẩm Ngân Ngân chưa chắc sẽ cho là như thế.

Cẩn thận suy nghĩ lại từng việc những ngày đã chung sống với nhau, Thẩm Ngân Ngân đối với Lê Tử Hà không chỉ có ý lại mà nói là không muốn xa rời cũng không có gì quá. Chuyện này cũng là do sơ xuất của

hắn, nếu như trước kia nói cho Thẩm Ngân Ngân biết thân phận con gái của Lê Tử Hà thì sẽ không rước lấy nhiều phiền toái như vậy rồi.

Ở bên này Lê Tử Hà dìu Thẩm Ngân Ngân trở về phòng, con người sau khi uống rượu thì sức lực nặng hơn bình thường rất nhiều, giằng giằng lúc thì muốn đi bên này, lúc thì muốn đi bên kia, cuối cùng Lê Tử Hà chỉ đành phải dụ dỗ: “Ngân nhi ngoan, mau mau trở về phòng ngủ.”

“Sư huynh, ha ha, sư huynh. . . Hôm nay Ngân nhi thật sự rất vui. . .” Thẩm Ngân Ngân tựa hẳn vào trên người Lê Tử Hà, thốt ra mấy câu nói mà Lê Tử Hà suy nghĩ hồi lâu mới nghe rõ.

“Hôm nay sư huynh cũng thấy rất vui, Ngân nhi nên nghỉ ngơi rồi.”

Rất vất vả mới đến được cửa phòng, Lê Tử Hà đá văng cánh cửa, dìu Thẩm Ngân Ngân đi vào trong, cũng ngay lúc này Thẩm Ngân Ngân đột nhiên xoay người lại ôm lấy cổ của Lê Tử Hà nũng nịu nói: “Sư huynh, Ngân nhi ngủ rồi sư huynh sẽ đi mất. . . Không chịu, không muốn ngủ đâu. . . .”

Lê Tử Hà phải tốn rất nhiều công sức mới gỡ được hai bàn tay của Thẩm Ngân Ngân xuống, rồi đỡ nàng đi tới bên giường.

“Sư huynh, sư huynh. . . Ngân nhi, hôm nay Ngân nhi đã sang cấp kê rồi.” Thẩm Ngân Ngân lại xoay người trở lại, nửa người trên toàn bộ dựa sát vào người Lê Tử Hà.

“Ừ, Ngân nhi trưởng thành rồi.” Lê Tử Hà đẩy nàng ra muốn đỡ nàng đi tới giường.

Vừa mới đẩy được cơ thể Thẩm Ngân Ngân ra thì nàng lại ngã về trở lại nói: “Sư huynh, cấp kê thì có thể xuất giá được rồi, Ngân nhi. . . . Ngân nhi thích sư huynh, sư huynh. . . . Còn huynh thì sao?”

Tim Lê Tử Hà bỗng đập mạnh, bàn tay cũng run lên nói: “Ngân nhi uống say rồi, nhanh đi nghỉ đi.”

“Không có say mà! Ngân nhi muốn gả cho sư huynh!” Thẩm Ngân Ngân mơ mơ màng màng nói ra những lời đó rồi đầu tựa lên vai Lê Tử Hà.

Hai tay Lê Tử Hà cố chống đỡ vai nàng, bước chân lảo đảo di chuyển đỡ nàng, lần này rốt cuộc cũng thành công đỡ nàng đến trên giường.

Giúp Thẩm Ngân Ngân đắp chăn xong, Lê Tử Hà nhìn thoáng qua nàng một lần nữa, thấy nàng chếp miệng rồi ngủ thiếp đi. Lê Tử Hà Tiểu cười cười, vẫn là trẻ con, nào biết yêu là cái gì?

Xoay người đi trở lại tiền thính, hoa Túc Dung lúc này đang nở rộ giữa nền tuyết trắng, lan tỏa hương thơm thoang thoang. Thẩm Mặc đứng ở Tiền viện, chỉ thấy một bóng lưng, vạt áo màu xanh nhạt bị gió đêm thổi bay phất phới cùng với mái tóc dài lay động chập chờn.

Lê Tử Hà hít sâu một hơi đi đến sau lưng Thẩm Mặc nói: “Sư phụ, đệ tử muốn ngày mai xuống núi.”

Thẩm Mặc kinh ngạc quay đầu lại hỏi, “Ngày mai? Sao trước đó không nghe người nhắc tới?”

Lê Tử Hà cười nhẹ thản nhiên nói: “Trước đó cũng đã có quyết định này, chỉ là muốn qua hết sinh nhật Ngân nhi rồi mới nói, ngày mai đệ tử muốn nhân lúc con bé chưa dậy mà rời đi trước, tiết kiệm một cuộc khóc lóc ly biệt.”

Thẩm Mặc gật đầu, từ lâu đã biết mục đích học y của Lê Tử Hà không có ý định ẩn cư trong núi, mấy năm qua mỗi lần con bé cùng hắn xuống núi đều một lòng theo ở phía sau học tập, có đôi lúc hắn bắt gặp được ánh mắt của nàng như vô tình liếc nhìn về phía Vân Đô, tuy vẫn bình tĩnh nhưng không giống như thường ngày lạnh nhạt không có gì, mà như là đang rất cực lực đè nén.

Hôm nay con bé đã 15 tuổi, so với 3 năm trước đây càng thêm thành thực kín kẽ, dù ột cô gái 25 tuổi cũng chưa hẳn sánh bằng. Bất thành linh quyết định đòi xuống núi, nhất định là đã có dự định từ trước, có điều con bé muốn xuống núi muốn làm gì?

“Người xuống núi rồi định đi đâu?” Thẩm Mặc vẫn không thể giấu được trầm giọng hỏi.

Lê Tử Hà trầm ngâm chốc lát rồi ngẩng đầu lên kiên định nói: “Thái y viện.”

Thẩm Mặc chợt sững người, không hiểu nhìn về phía Lê Tử Hà: “Người đi Thái y viện làm chi?”

Lê Tử Hà im lặng, lời có thể nói đương nhiên nàng sẽ không giấu diếm, nhưng lời không thể nói nàng cũng biết phải giữ đúng mực, tuyệt đối phải giữ kín.

“Không được!” Thấy Lê Tử Hà sao lặng im không lên tiếng, Thẩm Mặc nhíu mày lạnh lùng nói: “Người là thân con gái, sao có thể đi vào Thái y viện?”

Lê Tử Hà cúi đầu xuống, có chút không đủ tự tin nhỏ giọng nói: “Lấy thân phận nam tử nhập viện là được rồi. . .”

“Người!” Thẩm Mặc nghẹn lời, như có một nỗi buồn phiền tuôn trào lên lồng ngực, chẳng lẽ con bé cứ định cả đời lấy thân phận nam tử để đối mặt với người? Trước kia tuổi còn nhỏ nên khó phân biệt nhận ra với lại hiện đang ở trên núi, nếu không phải Ngân nhi sơ ý lơ là thì đã sớm nên phát hiện thân phận con gái của Lê Tử Hà rồi. Nhưng một khi xuống núi, lại còn là cung điện một nơi mà ăn thịt người không nhả xương đó, con bé muốn vẫn giấu giếm thân phận của mình, làm sao có thể dễ dàng như vậy?

“Sư phụ! Ban đầu Tử Hà từng nói qua, học y là bởi vì sự chấp niệm của chính mình, mặc kệ hôm nay sư phụ có đồng ý hay không, đệ tử cũng sẽ nghĩ mọi cách để được vào Thái y viện. Coi như không vào được Thái y viện thì đệ tử cũng vẫn muốn vào cung!” Giọng điệu của Lê Tử Hà rõ ràng lạnh lùng biểu lộ sự kiên định.

Thẩm Mặc cười nhạo nói: “Sư phụ? Người có từng thật sự coi ta là sư phụ? Có từng quan tâm đến sự đồng ý của ta hay không?”

Đối diện với ánh mắt đen như đêm tàn của Thẩm Mặc, ánh mắt Lê Tử Hà thoáng nhấp nháy chỉ nhìn lướt qua rồi cúi đầu xuống không phản bác được.

Đúng là như vậy, trong tiềm thức nàng cảm giác thấy tuổi tác của mình cũng ngang hàng với Thẩm Mặc, có nhiều lúc còn xem hấn như một vị bằng hữu y thuật inh, thậm chí ngay cả bằng hữu cũng không có nằm trong kế hoạch. Có thể nói trực tiếp hơn một chút đó chính là lợi dụng, lợi dụng tài năng y thuật của hấn để đạt được mục đích cho bản thân mình. Có lúc được Thẩm Mặc quan tâm nàng cũng cảm thấy rất ấm áp, khi dạy dỗ nàng thì nàng sẽ thấy cảm kích, những lúc nghiên cứu ra được được tính mới thì nàng sẽ bội phục, nhưng những thứ đó cũng chỉ là cảm xúc thoáng qua rồi biến mất.

Đối với Thẩm Mặc, lúc nào nàng cũng duy trì khoảng cách nhất định, hoặc là nói đối với bất kỳ người nào, ngoại trừ người có tâm tư đơn thuần giống như Thẩm Ngân Ngân ra thì nàng luôn phải dè chừng, xây lên một bức tường vô hình, cách ly người khác cũng tốt, bảo vệ mình cũng được, loại trạng thái này làm cho nàng thấy mình thoải mái là được rồi.

“Nếu như bị người khác phát hiện, đó chính là tội chết, người thực sự đã suy nghĩ kỹ?” Lê Tử Hà có khoảng cách với mình không phải Thẩm Mặc mới phát hiện hôm qua hay hôm nay, nhưng thấy nàng im lặng thừa nhận như vậy, cảm xúc trong lòng vẫn có chút khó tả, cuối cùng dứt khoát không đề cập tới nữa.

“Ta đã suy nghĩ 3 năm, nghĩ đến rất rõ ràng!” Lê Tử Hà không chút do dự trả lời.

Lòng Thẩm Mặc chợt thấy nặng nề, biết nàng học y là có chí hướng riêng, nhưng không có ngờ nàng lại muốn vào Thái y viện, nói đúng hơn là muốn vào cung, thái độ còn kiên quyết như thế.

Đứa nhỏ này, không, không phải là đứa nhỏ, nàng căn bản không có tâm trí của một đứa bé, thậm chí từ ngày đầu tiên dẫn nàng về, trong tiềm thức của hấn đã không coi nàng như đứa bé, bằng không sẽ không chỉ dạy nàng những cách chăm cứu phức tạp, sẽ không dẫn dò nàng chăm sóc Ngân nhi chỉ trạc tuổi với nàng, càng sẽ không mặt đối mặt với nàng đứng ở chỗ này, dự tính khuyên nàng buông tha ý tưởng muốn vào cung.

“Bỏ đi, phúc họa an nguy đều là của bản thân người. Ngày mai ta sẽ viết cho người một lá thư đề cử, muốn vào Thái y viện hấn không phải là việc khó.” Thẩm Mặc thở dài, cho tới bây giờ đều là do mình quan tâm đến Lê Tử Hà quá nhiều, có hợp thì sẽ có tan, nếu đã đến lúc phải chia cách có cường cầu cũng vô ích.

“Đa tạ!”

Nhìn tới bóng lưng của Thẩm Mặc, Lê Tử Hà chân thành nói ra hai chữ đó rồi rũ mắt xuống nhìn tới khóm hoa túc dung đỏ rực tươi đẹp nở rộ đến lóa mắt. Hoa nở hai mùa, một Hạ một Đông, còn nàng, sinh ra sống ở hai kiếp, một vinh một suy. Như vậy, có phải cũng sẽ nhất tử nhất sinh hay không?

6. Chương 6: Vào Đồi

Bầu trời vừa hửng sáng, ánh nắng đầu tiên của rạng sáng xuyên qua tầng mây, rọi vào một góc của đỉnh núi Vân Liễm, chợt sáng chợt tối rồi lại chợt tối chợt sáng, ánh sáng thật kỳ diệu khiến cho đôi mắt của Lê Tử Hà liên tục sáng lên. Không phải là nàng chưa bao giờ nhìn thấy bình minh trên đỉnh núi Vân Liễm, mà là chưa từng nghiêm túc thưởng thức nó bao giờ.

“Thu dọn xong hết rồi sao?” Chẳng biết từ lúc nào Thẩm Mặc đã đứng ở tiền viện, nghe được tiếng mở cửa ở phía sau liền quay đầu lại bằng quơ hỏi.

Lê Tử Hà gật đầu, trong tay nải chỉ có một vài bộ quần áo đơn giản, mấy quyển sách thuốc quan trọng, một chút bạc vụn, ngoài ra thì chẳng còn gì nữa cả. Vốn dĩ nàng chẳng có người để mà bận tâm, cũng chẳng có cái gì đáng bận lòng mà phải mang theo.

“Mang cả những thứ này đi đi.” Trong tay Thẩm Mặc còn có một cái tay nải, đưa ra trước mắt Lê Tử Hà.

“Đây là. . . ?” Lê Tử Hà vốn định lặng lẽ rời đi, không ngờ tới Thẩm Mặc sẽ đến tiễn nàng, những lời nói đêm hôm qua chắc hẳn đã rõ ràng, nàng chưa bao giờ coi hắn là sư phụ, lại chẳng có tình nghĩa thầy trò gì nên không cần phải đưa tiễn.

Thẩm Mặc thấy nàng chần chừ liền giải thích: “Mang theo đi, sau này sẽ dùng đến.”

Lê Tử Hà cũng chẳng ngại ngần làm gì nữa, nhận lấy cái tay nải cảm kích cười nói: “Đa tạ.”

Lê Tử Hà đứng im tại chỗ muốn đợi Thẩm Mặc quay vào trong nhà rồi mới đi, nhưng Thẩm Mặc cũng bình tĩnh đứng im, không hề có dấu hiệu nào muốn đi cả.

Áng mây đang di chuyển, một vạt ánh sáng còn lại lơ lửng đậu trên mặt của Thẩm Mặc, con người trong trẻo dưới đôi mày kiếm đậm đen đang nhìn nàng, rất thần nhiên lại giống như mang theo một chút suy nghĩ gì đó mông lung. Khuôn mặt trắng nõn, đôi môi nhạt màu máu, chợt nhìn lại, dường như đã thu hết tất cả phù hoa trên thế gian, nhưng lại không có cảm giác xa cách lúc có lúc không. Lê Tử Hà đột nhiên phát hiện, sống chung ba năm, nàng vẫn phân biệt hắn bằng mùi thuốc trên người, dường như hôm nay mới là lần đầu tiên nghiêm túc nhìn rõ diện mạo của hắn.

Thu lại ánh mắt, cúi đầu cười một tiếng: “Tôi đi đây, không cần đưa tiễn nữa.”

Thẩm Mặc gật đầu, đón lấy ánh mặt trời híp mắt nhìn theo bóng dáng xa dần của nàng, bỗng dưng đột nhiên thấy nàng quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác tang thương khác biệt với sự ngây thơ của trẻ con, mặt mũi hơi nhăn lại: “Nếu có cơ hội, hãy nói cho Ngân nhi biết thân phận của tôi.”

Giọng nói thanh thúy vang vọng giữa đồi núi rừng rồi chậm rãi tiêu tán. Thẩm Mặc vẫn nhìn mãi không chớp mắt về hướng bóng dáng bé nhỏ đang dần biến mất, cuối cùng nảo nề thở dài rồi xoay người đóng cửa viện.

Lê Tử Hà nhanh chóng đi thẳng một đường xuống núi, đến lúc giữa trưa thì vừa đúng đến cửa thành, đột nhiên chứng kiến cảnh dòng người hối hả, nghe được tiếng người ồn ào tranh cãi ầm ĩ thì hơi cau mày, xách chặt tay nải mà đầu cũng không thèm ngước lên cứ thế bước đi về phía trước.

“Hu Hu. . . . Ca ca.”

Liếc mắt nhìn bóng áo xám vừa mới đựng mình, Lê Tử Hà lùi người lại nhường lối, chợt nghe thấy tiếng khóc la của bé trai ngã xuống đất, ngay sau đó bấp chân bị ai đó tóm chặt, cúi đầu nhìn xuống thì thấy

cậu bé trai đó đang ôm chặt chân của mình vừa khóc vừa nói: “Hu hu, huynh đừng ta ngã bị thương rồi mà còn muốn bỏ đi. . . .Hu hu. . . .”

Trên con đường chính náo nhiệt nhất nơi này, cái loại tiết mục như thế này ngày nào mà chẳng trình diễn, đám đông vẫn cứ tụ lại đây, có kẻ thuần túy chỉ muốn xem náo nhiệt, có kẻ thừa cơ mượn cớ gây chuyện, thỉnh thoảng có vài người là lần đầu tiên bắt gặp, chân mày Lê Tử Hà càng lúc càng nhíu chặt, dịch dịch thử chân trái nhưng không có cách nào để thoát thân.

Lê Tử Hà không hề nghĩ đến mới xuống núi ngày đầu tiên đã gặp phải chuyện thị phi, sờ soạng bên hông lấy ra mấy đồng bạc vụn vứt xuống, quả nhiên đôi tay đó buông chân nàng ra ngay lập tức, Lê Tử Hà vừa định nhấc chân đi thì bà vai mình lại bị người khác vỗ ngăn lại bước đi.

“Đừng ngã con tôi thế mà một câu xin lỗi cũng không nói? Cậu xem đi, xem đi! Chân con tôi đã không thể cử động được nữa rồi, chút xíu bạc vụn này ngay cả bữa cơm còn chẳng đủ, cậu bố thí cho ai thế?” Một bà thím béo mập chặn đường Lê Tử Hà lại, vừa nói vừa dùng tay đẩy Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà cũng chỉ mới 15 tuổi, cơ thể xương cốt còn chưa trở mã, gầy teo yếu ớt, bị đẩy một cái liền lùi lại đằng sau một bước, rốt cuộc cũng đợi được đến lúc bà thím đó nói xong, không nhanh không chậm lấy một chiếc khăn tay từ bên hông ra: “Đại nương, trước hết lau nước bọt đi đã.”

Bà thím ngẩn người, ngơ ngác nhìn chiếc khăn tay không biết là nên nhận khăn tay hay tiếp tục mắng mòi phải, mới nãy đúng là nói đến mức nước bọt văng tung tóe khắp nơi, nhưng mà không mắng như thế thì còn có thể gọi là hung hăng được à?

Lê Tử Hà nhét chiếc khăn tay vào trong tay nàng, tiến lên vài bước, ngồi xổm xuống, bé trai mới nãy còn đang nằm trên mặt đất lập tức ôm lấy chân, khổ sở rên rỉ.

Bà thím vẫn còn cái dáng vẻ cả vú lấp miệng em, thấy Lê Tử Hà cầm tay của cậu bé lên bắt mạch, vẻ mặt lập tức thay đổi liếc nhìn đám người đang vây quanh bu lại xem mà không nói thêm được gì.

Lê Tử Hà bắt mạch xong, nắn nắn bàn chân giống như bị thương của đứa bé, đứng lên nói: “Mạch tượng tạm thời hơi rối.”

Nói còn chưa dứt lời, bà thím đã hắng giọng gào lớn: “Thấy chưa, thấy chưa? Chính cậu cũng nói mạch tượng không bình thường rồi, chút bạc này của cậu thì sao đủ để đi khám đại phu, tiền xem bệnh cũng không đưa đủ, thì còn đâu để mua thuốc chứ.”

“Đại nương.”

“Tôi nói cho cậu biết nhé, vừa nhìn liền biết là từ vùng khác đến rồi, không hiểu quy củ ở Vân Đô chúng ta, đừng phải người ta chẳng những phải đền tiền thuốc thang mà còn phải đưa tiền nuôi dưỡng sau khi bị thương, tiền công những ngày không thể đi làm công nữa đấy.”

“Đại nương.”

“Còn nữa, chân của con tôi mà để lại cái di chứng xấu gì sau này không thể đi lại được bình thường không cưới được vợ, vậy thì không thể được sinh con trai, ôi trời ơi là trời, con trai tôi là con độc đinh chín đời đấy, huhu.”

Bà thím cuối cùng cũng hết lời để nói, cầm lấy khăn tay lau nước mắt, cứ “hu hu” không ngừng kêu khóc, vểnh tai lên nghe xem Lê Tử Hà có phản ứng gì, nhưng đợi cả buổi cũng không nghe được tiếng gì cả. Giả bộ vừa gạt nước mắt vừa ngẩng lên nhìn lên Lê Tử Hà, đúng lúc thấy người thanh niên ấy đang nhìn mình chằm chằm thì vội vàng cụp mắt xuống.

“Đại nương, khóc đủ rồi sao?” Trên mặt Lê Tử Hà không có chút nào là không kiên nhẫn ngược lại còn đang mỉm cười.

Bị Lê Tử Hà hỏi lên như vậy, phụ nhân kia dừng một chút, nửa quét mắt nhìn những người đang vây xem chung quanh một chút, đa số ở đây đều che miệng cười trộm, đột nhiên lại cảm thấy chẳng có chút thú vị nào cả. Vốn là nghĩ tóm được một người ngoại tỉnh có thể bắt chẹt được một khoản, thấy hẳn cho bạc sáng khoái như thế, dĩ nhiên không thể bỏ qua cơ hội này, nào đâu biết được bị bà ta mắng mà chẳng ngại ầm ĩ,

bị người vây xem cũng không ngại khó chịu, bị quần lâu như vậy cũng không thấy tức giận, nếu cứ đà này thì làm ấy cách tiếp theo của bà ta sẽ không dùng được nữa.

“Mạch tượng đập nhanh là chứng bệnh phong hàn. Tại hạ vừa mới xem qua chân của lệnh lang, cũng không thương tổn đến gân cốt. Chỗ bạc mới này đưa cho đại nương chỉ là tiền thuốc cảm phong hàn mà thôi.” Lê Tử Hà thấy giọng nói của bà thím nhỏ đi, mới chậm rãi mở miệng nói.

Bà thím hơi khó xử, lại không muốn nghe theo lời cậu ta mà lấy bạc đi, vậy thật chẳng có chút thể diện nào cả, môi giật giật còn muốn phản bác một phen nữa, còn chưa kịp nói, Lê Tử Hà lại tiếp tục nói: “Nếu như đại nương không tin, tại hạ nguyện ý trả tiền đưa lệnh lang đến y quán khám bệnh, nếu vẫn không phục, tại hạ không thể làm gì khác hơn là cùng đại nương đến nha môn một chuyến.”

Bà thím cứng họng, thật là xui xẻo, gặp phải một tên không sợ phiền toái như thế này, như thế thì không phải chỗ bạc ít ỏi này cũng.

Đứa bé kia vẫn khá thông minh, thấy nương mình cứng họng, vội vàng bò dậy, đi đến bên cạnh bà thím, nắm nhẹ vạt áo của bà ta chấp thuận nói: “Nương, con choáng đầu quá.”

“Ôi trời, con của tôi ơi, nhanh về nhà nằm nghỉ đi.” Bà thím chỉ mong có cơ hội thoát thân, cũng bất chấp ánh mắt của những người khác, ôm con trai vội vã bỏ đi một mạch.

Người bình thường gặp phải chuyện như vậy, lại còn là một thiếu niên chỉ biết hành xử vụng về, không phải là chán ghét vung tay ném ít bạc cho xong chuyện thì cũng đỏ mặt gân cổ cãi nhau với bà thím đó, lại còn có loại động tay động chân với phụ nữ và trẻ con, đến nha môn lại càng nhiều phiền toái, chuyện huyên náo càng lớn, bạc tổn thất thì càng nhiều, mọi người nhìn thấy người thiếu niên xử lý chuyện này thuận lợi tình huống khéo léo như thế liền bàn luận âm thầm.

Lê Tử Hà cúi đầu đi về phía trước, chỉ coi như lời ngoài tai, âm mưu như cái này không nói là gặp được một nghìn cũng có một trăm, người hiền hay bị bắt nạt, nàng sẽ không làm một kẻ thiện lương chỉ biết lùi bước nữa.

Ba năm chưa từng xuống núi, Vân Đô cũng chẳng thay đổi là mấy, phố vẫn là con phố cũ trước kia, người vẫn là những người cũ đó, sẽ không thay đổi chỉ vì thiếu một người nào đó, nhưng sẽ bởi vì có thêm người nào đấy mà dậy lên sự vui mừng khác.

Môn sinh mới của Thái y viện Vân Quốc nhập học, cần trải qua sự bảo đảm của ngự y, sau một năm dự thính, những người đỗ trong cuộc sát hạch sẽ được bổ nhiệm là y sinh chính thức. Mỗi tháng học sinh đều phải thi thử riêng một lần, mỗi năm thi một lần công khai, kể có học phẩm giỏi về nhiều mặt sẽ được tiến nhập vào Thái y viện. Khởi đầu làm từ một y đồng, có thể thăng tiến thành ngự y hay không là dựa vào bản lĩnh của mỗi người.

Lê Tử Hà không phải là môn sinh của Thái y viện, cũng không có sự đảm bảo của ngự y nào, có thể tham gia vào kỳ thi công khai mấy ngày sau của Thái y viện hay không còn phải xem xem Thái y viện có nể mặt mũi cho Thẩm Mặc hay không.

Tùy tiện chọn một khách điểm để ở lại, ngày mai đi Thái y cục ghi danh tham gia cuộc thi. Cuộc thi công khai hằng năm theo thường lệ, trừ môn sinh trong nội bộ Thái y viện, một số nơi cũng chỉ có một vài người, ban đầu Lê Tử Hà tới cửa bá tử ở chỗ của Thẩm Mặc, cũng là vì nhìn trúng sự nổi tiếng của hắn trong giới y thuật. Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, chắc chắn sẽ không bài xích tên đồ đệ này của hắn mới phải, huống chi chỉ là tham gia cuộc thi, không phải trực tiếp vào Thái y viện.

Lê Tử Hà ngồi xuống dựa vào bàn, mở cái tay nải mà Thẩm Mặc giao cho nàng ra, một phong thư tiền cử, một xấp ngân phiếu, một cây mộc trầm, còn có một món gì đó màu da người, Lê Tử Hà cầm lên tỉ mỉ quan sát, không khỏi cười một tiếng, tâm tư của Thẩm Mặc thật tinh tế, ngay cả cái này cũng đã nghĩ đến, là hàu kết được làm giả bằng chất liệu rất đặc biệt.

Lê Tử Hà sờ sờ cổ họng của mình, rất bình thường, con trai bình thường 15 tuổi đã có hàu kết rồi hả? Cái vấn đề này Lê Tử Hà cũng chưa nghĩ đến, nếu Thẩm Mặc đã chuẩn bị như vậy thì cứ dùng thôi.

Lại lật mấy tờ ngân phiếu lên, một khoản không lớn không nhỏ, còn có một tờ giấy trắng, Lê Tử Hà rút ra, trên đó viết tỉ mỉ cách luyện chế ra hàu kết giả. Lê Tử Hà còn tưởng rằng đó là thư của Thẩm Mặc gửi mình,

mắt liếc nhanh một cái đến đoạn cuối, một câu thừa thãi cũng không có, ngay cả kí tên cũng không luôn.

Nhét chỗ ngân phiếu và tờ giấy kia vào trong ngực, liếc mắt nhìn tới cây trầm mộc thì sững sốt mất một lúc, cuối cùng vẫn nhắc lên đặt trong tay tỉ mỉ xem xét tường tận, chất liệu này là gỗ sao? Lê Tử Hà suy nghĩ một hồi lâu, vẫn không nhớ ra được đã gặp qua ở nơi nào, ít nhất thường ngày đọc sách thuốc vẫn cũng chưa từng gặp qua. Chỉ cầm ở trong tay mà mát lạnh thấm đến tận tim, chất liệu gỗ nhẵn nhụi trơn mịn, trên cây trầm có khắc hình hoa túc dung, phần đuôi còn có một chữ “Lê” không lớn không nhỏ.

Lê Tử Hà bật cười, nụ cười lại còn có chút chua xót, vì sao lại cố tình khắc lên chữ ‘Lê’ này?

Cuối cùng là lá thư tiến cử, Lê Tử Hà nâng lên rồi lại đặt xuống, cuối cùng vẫn quyết định không mở ra đọc vì dù sao cũng không phải là viết cho mình.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lê Tử Hà dậy thật sớm, Thái y cục ở cuối phố thành phía Tây, đi bộ tới được đó thì vừa đúng lúc mở cửa.

“Tiểu sinh Lê Tử Hà, đến báo danh tham gia buổi khảo thí công khai hai ngày tới.” Lê Tử Hà hơi chấp tay, nhỏ giọng nói.

Người giữ cửa là một nam tử trung niên, mắt nhỏ như hạt đậu để râu cá trê, ngồi trước cái bàn nhỏ tùy ý liếc nhìn Lê Tử Hà một cái, thấy nàng là một thư sinh trẻ tuổi trắng trẻo, có hơi chút không kiên nhẫn nói: “Không có thư tiến cử của y quan nơi tương ứng, nhất quyết không thu nhận.”

Lê Tử Hà nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Tiểu sinh là đồ đệ của Thẩm y sư, đây là thư tiến cử của sư phụ, chẳng biết có được ghi danh hay không?”

Nam tử trung niên hoài nghi hỏi, “Y sư Thẩm Mặc ở núi Vân Liễm?”

“Vâng, đúng thế.” Lê Tử Hà khiêm tốn nói.

Nam tử trung niên cúi đầu suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng cũng cầm bút lông lên vừa viết vừa khoát tay nói: “Vào đi thôi, vào đi thôi, nếu như người bên trong đồng ý rồi hãy trở lại đây ghi danh.”

“Đa tạ!” Lê Tử Hà lại chấp tay lần nữa, xoay người liền bước vào trạch viện không xa phía sau.

Thái y cục cũng giống như học đường mà Thái y viện mở ở dân gian, lấy mục đích là bồi dưỡng ngự y, hàng năm chiêu sinh có hạn, trong nhà của môn sinh một là có tiền hai là có quyền nếu không thì không thể vào được.

Lê Tử Hà vừa vào nhà liền nhìn thấy bên trái bày rất nhiều bàn chắc là để cung cấp ôn sinh học tập, còn lại phía bên phải là giường cùng băng ca, nếu như không có gì khác thường thì chắc chắn là nơi để cho y sinh thực hành xem bệnh.

Lê Tử Hà cầm chặt bức thư trong tay, tiếp tục đi về phía trước.

“Ai ai ai, người nào đó, đừng có đi vào trong này!”

Lê Tử Hà hơi khựng người dừng chân lại, quay đầu nhìn về phía âm thanh phát ra, một người đàn ông cao gầy ốm, dáng vẻ chừng hơn 40 tuổi, mặc một bộ quan phục màu xanh dương đậm, một tay đang chỉ vào nàng chân thì bước nhanh đi tới.

“Người đi vào trong này là muốn gì đây?” Nam tử kia ngược đầu cao giọng hỏi.

Lê Tử Hà thoáng cười rồi cúi nhẹ đầu nói: “Tiểu sinh đến báo danh tham gia cuộc thi công khai, đại bá trước cửa bảo ta đi vào, nói là nếu người bên trong đồng ý thì lại quay lại gặp ông ấy.”

“Người từ đâu tới?” Nam tử nọ quét mắt nhìn Lê Tử Hà một lần từ trên xuống dưới vẫn là cao giọng hỏi.

“Đệ tử của đại phu Thẩm Mặc ở núi Vân Liễm, còn đây chính là thư tiến cử.” Lê Tử Hà đưa bức thư trong tay qua, quan phục của người này vừa mới nhìn liền biết đây chính là ngự y trong cung, nếu hắn đồng ý, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì nữa.

“Hả?” Nam tử nghe hắn nói như vậy, những mày kéo cao giọng, liếc mắt bức thư của Lê Tử Hà trong tay một cái rồi nhận lấy.

Lê Tử Hà ngoan ngoãn đứng chờ một lát, chỉ trong chốc lát liền nghe thấy tiếng nói hòa hoãn của người đàn ông vọng lên: “Đi đi, đi đi, nói là Lý ngự ý đã đồng ý.”

Trong lòng Lê Tử Hà vui vẻ, chỉ cần có thể tham gia vào cuộc thi công khai là tốt, nói tiếng cảm ơn rồi xoay người rời đi.

“Đợi đã nào...!” Một giọng nói già nua hơi khàn khàn vang lên ngăn lại bước chân đang đi về phía trước của Lê Tử Hà: “Người nói, người là đồ đệ của Thẩm Mặc?”

“Đúng vậy.” Trong lòng Lê Tử Hà run lên, khi nhận ra tiếng của người đang đến liền vội vàng xoay người, khom người cúi đầu che dấu thần sắc trên mặt của mình.

“Cúi đầu làm chi? Lão phu đâu có ăn thịt người.”

Lê Tử Hà âm thầm chê cười chính mình, cũng đúng, cúi đầu làm chi? Hôm nay ông ấy cũng chẳng nhận ra mình.

Người tới chính là người đang đảm nhiệm chức vụ viện sử Thái y viện Phùng Tông Anh, tuổi đã gần 60 nhưng vẫn xử lý cai quản cả Thái y viện. Khi Lê Tử Hà còn là Quý Lê, ba năm trong cung, mỗi ngày đều tới chẩn mạch bình an cho nàng, bệnh lớn bệnh nhỏ đều là do ông phụ trách, ông còn là sư phụ của cữu cữu nàng, vì vậy Quý Lê đã biết ông ngay từ lúc còn nhỏ. Phùng Tông Anh là người nghiêm túc cứng nhắc, lại chỉ yêu thương mình Quý Lê, cho dù nàng đã lên làm hoàng hậu nhưng hai người vẫn không hề có sự xa cách, tình cảm vẫn giống như ông cháu.

Lúc này Lê Tử Hà cũng không biết nên vui hay nên buồn, nhất thời cứng họng, dù chỉ là một câu cũng không nói ra được.

Phùng Tông Anh bất mãn liếc nhìn nàng, cầm lấy lá thư trong tay Lý ngự ý, xem qua từ đầu tới cuối một lần: “Xưa nay chỉ nghe nói nữ đệ tử nổi danh của Thẩm đại phu, ngược lại không biết mấy năm nay hẳn lại thu được một môn sinh đặc ý như thế, ta đã đọc thư rồi, người trở về đi.”

Lê Tử Hà vừa nghe thấy giọng điệu của ông thì biết rõ không ổn, trong từng câu đều là sự bất mãn châm chọc với Thẩm Mặc, chẳng lẽ là hai người có xích mích gì? Lê Tử Hà rất rõ tính cách của Phùng Tông Anh, sĩ diện, mang thù, cố chấp, dường như tất cả những tật xấu của những người có bản lãnh lão già đều có, ban đầu mình là Quý Lê mà ông ấy yêu thương những thứ kia dĩ nhiên không quan tâm, nhưng hôm nay.

“Tiểu sinh muốn tham gia cuộc thi công khai, kính xin Phùng. . . . Ngự sử cho tiểu sinh một cơ hội.” Lê Tử Hà tận lực dùng giọng nói thành khẩn khiêm tốn, nếu như không thể tham gia cuộc thi công khai, nàng thật sự không nghĩ ra cách nào khác để ở lại Thái y viện.

“Thẩm Mặc hẳn không phải là đại danh鼎鼎, lại còn đạo đức cao ngạo sao? Đến chức viện sử Thái y viện hẳn còn không màng, đồ đệ của hắn vào Thái y viện cũng thật uất ức rồi, còn tham gia thi thố cái gì, cứ ở dân gian mà hành nghề y cứu thế cho tốt đi.” Phùng tông Anh nhắc đến Thẩm Mặc thì mặt mũi đều đỏ bừng lên, thở hổn hển nói ra mấy câu đó.

“Phùng. . . .”

“Ha ha, mới sáng ra mà Phùng gia đã tức giận cái gì thế!”

Một nam tử trẻ tuổi đi ra từ trong phòng, áo gấm tím nhạt, trên thêu hoa Lê lúc thưa lúc kín, viền tay áo là dây gấm màu vàng nhạt, mái tóc đen được ngọc quan buộc lên, khuôn mặt tươi cười, bước ra liền làm cho người ta hai mắt tỏa sáng.

Ánh mắt của Lê Tử Hà buồn bã, quả nhiên, vào Vân Đô, sẽ gặp lại không ít “Cổ nhân”.

So với ba năm trước đây Trịnh Hàn Quân cao lên rất nhiều, ngoại trừ tướng mạo có thêm phần sắc sảo thì cũng không thay đổi nhiều lắm, dáng vẻ bạch diện thư sinh cười ha hả đi đến bên cạnh Phùng Tông Anh, vuốt vuốt chòm râu trắng của ông nói: “Phùng gia gia đừng nóng giận, râu mà bạc thêm mấy phần nữa là còn anh tuấn nữa đâu.” =))

Sắc mặt của Phùng Tông Anh dịu đi một chút, “È hèm” hỏi lại, “Người ra ngoài làm chi?”

“Bên ngoài náo nhiệt như thế làm sao mà lại có thể thiếu cháu được!” Trịnh Hàn Quân như thể chuyện đương nhiên vỗ vỗ bộ ngực, con người đảo tròn nháy mắt với Lê Tử Hà.

“Ái chà chà, Tử Hà huynh! Cuộc đời hà xứ bất tương phùng nha, duyên phận á duyên phận á, năm đó còn chưa kịp báo đáp ân cứu mạng của Tử Hà huynh” Trịnh Hàn Quân ra vẻ như rất đổi bất ngờ khi nhìn thấy Lê Tử Hà, giang hai tay ôm chầm lấy.

Lê Tử Hà tuy nhận được ánh mắt của hắn, nhưng vẫn lảng lẽ tránh né, thâm nghĩ không ngờ hắn vẫn còn nhớ mình, chấp tay nói: “Trịnh công tử, nhiều năm không gặp.”

Trịnh Hàn Quân thâm trầm mắt liếc hắn một cái, làm như ta muốn ôm người ấy, đây không phải là chỉ vì diễn trò với người thôi ư!

“Phùng gia gia, Tử Hà huynh chính là đại đồ đệ của đại phu Thẩm Mặc đó, năm đó con còn được huynh ấy cứu một mạng, y thuật quả nhiên là inh a!” Trịnh Hàn Quân dựng thẳng ngón cái lên, tiếp tục nói: “Mà này Tử Hà huynh, huynh tới Thái y cục làm gì thế? Tới tham gia cuộc thi công khai sao?”

Phùng Tông Anh bên cạnh đang định đáp lời thì Trịnh Hàn Quân vỗ đầu một cái, tiếp tục nói: “Hãy da, theo đệ thấy, y thuật của Tử Hà huynh lợi lại như thế, dĩ nhiên không cần tham gia cuộc thi công khai rồi.”

“Ai nói không cần?” Phùng Tông Anh thấy hắn càng nói càng thái quá, lập tức cắt ngang.

“Hả? Muốn tham gia sao, vậy để ta dẫn Tử Hà huynh đi ghi danh thôi, đi đi đi, thuận đường mời huynh ăn một bữa, đáp tạ ân cứu mạng.”

Đôi môi Phùng Tông Anh run run, hàng lông mày trắng trắng nhăn tít lên run một cái rồi lại run phát nữa, cuối cùng không nói gì chỉ “Hừ” một tiếng rồi liếc xéo Lê Tử Hà sau đó vung tay áo lên xoay người đi, Lý ngự y nhìn ngó hai người bọn họ một cái rồi cũng bước đi theo.

Trịnh Hàn Quân hả hê đắc ý nhướng mắt với Lê Tử Hà, vội vàng đẩy nàng ra cửa: “Đi thôi đi thôi!”

Lê Tử Hà vội vàng quay đầu lại, đưa tay tóm lấy bức thư tiến cử mà Phùng Tông Anh vứt lại ở không trung, vừa vặn có một cơn gió lùa đến không chụp được lá thư, chỉ thấy thoáng qua mấy câu nói rời rạc trong bức thư “Năm đó văn sinh ngu độn”, “Mong rằng đừng chấp hiềm khích lúc trước”

7. Chương 7: Qua Lại

“Người tính xem, chuyện ngày hôm nay người nên cảm tạ ta thế nào đây?” Vừa ra khỏi Thái y cục, Trịnh Hàn Quân liền vươn tay vỗ lên vai Lê Tử Hà cười sởi lởi nói.

Lê Tử Hà nghiêng vai né tránh bàn tay của hắn, cười nhạt nói: “Đa tạ!”

“Đa tạ? Chỉ đơn giản như vậy?” Trịnh Hàn Quân bắt đắc dĩ thả tay xuống, mắt trừng lớn y hệt như quả chuông đồng nói: “Món làm ăn này thực sự lỗ vốn rồi. Nè, búp bê sứ, nếu không thì người cùng ta đi ăn một bữa để giải buồn đi, bản công tử trả tiền.”

“Tử Hà chịu ân của công tử, mai này có cơ hội nhất định sẽ báo đáp, sao dám để công tử mời ta dùng cơm.” Lê Tử Hà vẫn chỉ cười nhạt nói.

“Vậy được, người mời ta ăn cũng được, nhìn người chắc là lần đầu tiên xuống núi rồi, chưa biết ở Vân Đô ta có chỗ nào có đồ ăn ngon đâu. Hôm nay bản đại gia sẽ dẫn người đi hưởng thụ lộc ăn một bữa, bảo đảm sẽ không tốn nhiều bạc của người đâu.” Trịnh Hàn Quân phát phát tay, ai mời cũng không quan trọng, quan trọng là hiếm khi gặp được một người thú vị có thể cùng hắn dạo chơi một lát.

Lê Tử Hà dừng bước lại nói: “Mới vừa rồi xác thực là may nhờ có Trịnh công tử, chỉ là hôm nay Tử Hà còn có chuyện quan trọng, mai này nhất định sẽ có cơ hội gặp lại, đến lúc đó mới thành tâm đáp tạ công tử sau, giờ Tử Hà xin cáo từ trước.”

Lê Tử Hà cười nhẹ rồi ngay lập tức cất bước bỏ đi.

“Nè, nè, nè.”

Trịnh Hàn Quân thấy bộ dáng điềm tĩnh tự tin của Lê Tử Hà đột nhiên đứng ngẩn ngơ, khi phản ứng lại thì Lê Tử Hà đã đi khá xa rồi. Chỉ có thể ở nhìn tới bóng lưng của “hắn” ở phía trước hô lớn: “Ta nói, hay là người bảo cái cô sư muội đánh đá của người cũng xuống núi đi? Mấy năm qua ta đã học võ rồi, chờ cùng cô ta liều mạng một phen á!”

Lê Tử Hà không quay đầu lại, nên không biết là có nghe thấy hay không. Trịnh Hàn Quân ủ rũ cúi đầu thở dài, người ta đã không để ý tới mình, chẳng lẽ còn mặt dày mày dạn mà bám theo quần lấy. Thà rằng bị nha đầu đánh đá kia đánh cũng không muốn về nhà để phải đối mặt với người người cha mặt mũi lúc nào cũng lạnh như núi băng ấy đâu, trời ạ, những ngày tháng ở Vân Đô này làm sao mà sống cho nổi.

Lê Tử Hà cũng chưa về thẳng khách điếm, cầm mấy tờ ngân phiếu đến tiền trang đổi sang ngân lượng, rồi lại tiếp tục đi về phương hướng thành Nam.

Ở thành Nam có một đại trạch bỏ hoang, nghe nói quanh năm có ma quỷ lộng hành vì vậy không ai dám ở, bán không được mà cho thuê cũng không ai thèm. Chủ nhân nơi đó quyết định bỏ lại luôn tòa nhà, dẫn theo toàn gia rồi bỏ quê hương lánh đi thật xa.

Lê Tử Hà cứ chậm bước đi về phía trước, ngẩng đầu lên liếc nhìn cánh cửa đóng bụi đầy cộm, mạng nhện giăng chằng chịt, nước sơn đỏ thẫm của cánh cửa sớm đã gần như bong tróc hết, lộ ra loang lổ nhiều hoa văn thêu đen lẫn vàng, nhưng cây cối trong đình viện lại xanh um rậm rạp cao vút, có không ít cành nhánh mọc leo ra ngoài bờ tường.

Lê Tử Hà vươn tay nắm vòng đập cửa, “đùng, thùng thùng thùng thùng thùng.....đùng, thùng thùng thùng thùng thùng, đùng.”

Một năm một năm, ta một ta một, ta chỉ có một mình.

Không lâu sau cửa liền được mở ra, là một đứa nhỏ trên người mặc một bộ quần áo rộng thùng thình lại còn rách rưới tả tơi, trên mặt dính đầy vệt đen, trong đôi mắt to long lanh sáng có chút đề phòng kèm theo nghi ngờ nhìn chằm chằm Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà hơi nhếch môi cười, vào 3 năm trước khi gặp Thẩm Mặc mình hẳn là cũng có bộ dáng này sao?

“Ta từng sống ở nơi này.” Lê Tử Hà mở miệng nói, không muốn đối với đứa bé này quá mức xa lạ lạnh lùng nhưng đối với một người xa lạ thì cách nói chuyện vẫn không thể nào có được sự thân thiện.

Đứa nhỏ nhú chặt hai hàng lông mày như có điều suy nghĩ, nhưng vẫn nghiêng người nhường lối cho nàng đi vào.

5 năm trước, Vân đế hạ lệnh chấn chỉnh Vân Đô là trong thành không được có khát cái nhớn nhोर ăn xin ngoài phố, càng không thể tùy ý ăn ngủ ở đầu đường cuối phố, một khi bị phát hiện ra thì sẽ lấy tội danh nhiễu dân loạn thị mà trị tội. Nhẹ thì giam cầm mấy ngày rồi đuổi ra khỏi thành, nặng thì nặng đánh 30 côn sau đó cũng bị ném ra ngoài thành. Lệnh được ban ra 3 ngày, toàn bộ khát cái ở Vân Đô rồi rút chạy tán lạn khắp nơi, nhưng nói cho cùng có quá nhiều mẹ goá con cô già trẻ lớn bé thực sự không có tiền bạc cùng hơi sức để rời đi, hoặc cũng bởi vì có nhiều nguyên nhân khác mà không muốn rời khỏi Vân Đô, thế cho nên hiện tại bọn họ mới tụ hợp lại ở trong tòa nhà này.

Lê Tử Hà vừa vào viện liền trông thấy hai mẹ con ngày hôm đó ở trên đường có ý đồ lừa bịp muốn tống tiền lấy ngân lượng mình hiện đang ngồi ở ngưỡng cửa. Người phụ nữ nọ vừa nhìn thấy là hắn thì mặt mũi như đỏ như lên, cúi đầu không được tự nhiên dắt đứa nhỏ đi vào trong nhà, nhưng đứa nhỏ ấy lại nghi ngờ khó hiểu cứ ngoái đầu lại nhìn.

Lê Tử Hà đương nhiên biết sự đề phòng và khó hiểu của họ, tòa nhà này rất ít người biết, vào cửa cũng cần có ám hiệu, nếu không phải là người mình thì không thể nào biết được.

Lê Tử Hà đảo mắt nhìn một vòng, trong trạch viện hiện có rất nhiều “khất cái” nhưng không hề ăn mặc rách nát như ngày xưa nữa, có vài người còn ăn mặc trông rất là “Phú Quý”, trong lòng nhất thời hiểu rõ,

không thể đi ăn xin nhưng vì sinh tồn, cũng chỉ có thể thay đổi cách kiếm tiền, hãm hại, gài bẫy, lừa bịp, trộm cướp?

Trong mắt thoáng qua sự châm biếm, Lê Tử Hà lấy ra một túi bạc, đứng trước mặt mọi người đặt nó xuống một gốc cây to trong trạch viện, rồi nói: “Người nào có bệnh? Tiểu sinh sẽ chẩn bệnh và điều trị không thu phí.”

Mùa hè nóng như lửa thiêu, giữa ánh mặt trời ban trưa như muốn đốt cháy con người, thế nhưng trên mặt Lê Tử Hà vẫn nở nụ cười nhẹ ngời trên mặt chiếu dưới gốc cây. Ánh mặt trời xuyên qua từng kẽ lá giọi lên người nàng tỏa ra ánh sáng lay động lung linh theo làn gió mát.

Bên trong trạch viện đột nhiên tĩnh lặng hẳn, vô số mắt sáng quắc đang nhìn Lê Tử Hà, y phục trên người màu xanh nhạt, tùy tiện ngồi dưới đất, sắc mặt không hề có sự khinh thường hay ghét bỏ, mí mắt rũ xuống che khuất thần thái trong mắt làm cho người ta không nhìn ra được tâm trạng của “hắn” vào lúc này nhưng lại cảm nhận được sự yên tĩnh và ấm áp, giống như đến siêu thoát cho nhân thế, sự dễ phòng hay cảnh giác ở trong lòng cũng dần dần biến mất, nhưng lại có chút sợ sệt không dám tiến lên.

“Mưa ngô đồng, đổ dưới cây, phụ mẫu bỏ, ngô che chở. . . .” (đúng ra mình edit lun nhưng edit lun thì kg khớp với câu bên dưới nên mình edit rõ nghĩa ở đây vậy: Đụt mưa dưới tàng cây ngô đồng, phụ mẫu vứt bỏ đã có cây ngô đồng che chở)

Lê Tử Hà mở miệng, 3 chữ 4 hàng cộng lại 12 chữ, tới lui rõ ràng âm vang giữa khoảng sân tĩnh lặng, một mảnh lá xanh bông bênh bay bay rơi xuống đậu vào bờ vai, Lê Tử Hà đưa tay lấy nó xuống, sờ vào chiếc lá non mềm mại, người nào đó từ lâu đã được chôn giấu kín ở một góc khuất tận đáy lòng đang khàn giọng kiệt lực mà kêu gọi âm ỉ đau đớn, lại bị nụ cười nhẹ trên mặt nàng ẩn giấu đi.

“Là người, người. . . .Đã trở lại?”

Cả nhóm người duy nhất chỉ ông lão có vẻ hơi đầy đặn chút run run rẩy rẩy đứng lên, tập tễnh từ từ tiến lên.

Trong mắt Lê Tử Hà sóng dậy bất định, nhưng chỉ nhẹ nhẹ gật đầu, coi như thừa nhận rồi nói tiếp: “Hôm nay đến để chẩn bệnh cho người cần được chữa trị, có ai có bệnh gì hay không?”

Ông lão đầy mặt vui sướng, liên tục gật đầu, xoay người lại nhìn mọi người lớn tiếng nói: “Là người của chúng ta từng ở nơi này, là người nhà của chúng ta đấy! Có bệnh hãy mau đến xem, trong người có chỗ nào không thoải mái cũng tới xem một chút.”

Ông lão vừa dứt lời, có vài người vốn đang rục rịch do dự đều không kiên trì nữa mà bước ra, chỉ chốc lát sau, một đám người vây quanh chằng chịt dưới gốc cây cạnh chỗ Lê Tử Hà ngồi, có người muốn xem bệnh, có người ngược đầu lên đơn giản chỉ là muốn nhìn rõ diện mạo của Lê Tử Hà, biểu tình trên mặt có mừng rỡ lẫn tò mò.

Lê Tử Hà đứng lên, giơ tay lên ý bảo mọi người im lặng, nói: “Xếp hàng lại được không? Vì thời gian có hạn.”

Đối với một người từng xuất thân từ nơi này, nhưng trong khí thế lại có sự cao quý không thể diễn tả bằng lời. Đề nghị của Lê Tử Hà vừa nói ra, tốp người giống như nhận được quân lệnh rồi rít giải tán ra xếp thành một hàng dài.

Lê Tử Hà lần nữa ngồi lại xuống chiếu, như thế này mới tương đối dễ dàng bắt mạch.

Mặt trời dần dần khuất bóng, cây ngô đồng kia gắn liền với chiếc bóng của Lê Tử Hà, càng nổi càng dài, lớp mồ hôi tiết ra ở trên trán, mỗi lần Lê Tử Hà xem xong một người bệnh liền dùng tay áo lau đi, khi giơ mắt lên nhìn một người bệnh cuối cùng, mặt đỏ bừng dựa vào trong ngực phụ nhân, thỉnh thoảng còn mở mắt to rụt rè nhìn nhìn nàng, rồi lại ngay lập tức rũ mí mắt xuống. Là mẹ con hai người đi lừa gạt ở trên đường ngày hôm qua.

“Còn chưa đi xem đại phu sao?” Lê Tử Hà chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua rồi bắt mạch cho đứa nhỏ.

Nghe phụ nhân nọ hít một hơi thật sâu, nhưng lại nghe được giọng của đứa nhỏ có chút suy yếu nói trước: “Nương đã rất lâu rồi không có ăn cơm. . . .”

“Bệnh tình cũng không có gì nghiêm trọng, ta nói vài thứ thảo dược đơn giản, nhân lúc tiệm thuốc còn chưa đóng cửa, mau mau đi mua về đây đi.” Lê Tử Hà cuối đầu nhìn nhìn chút ít bạc vụn còn lại trong túi tiền, lấy hết ra đưa cho họ.

“Đa. . . .”

“Không cần.” Lê Tử Hà ngắn gọn cắt đứt lời nói cảm ơn của phụ nhân nói: “Ta cũng không phải là vô duyên có mà hành thiện, lợi người lợi mình mà thôi.”

Môi phụ nhân nọ lại giật giật, cuối cùng không nói gì cúi đầu xuống thiếu điều cảm gần sắp đụng đến ngực. Thấy qua hồi lâu mà Lê Tử Hà không nói thêm gì nữa nữa, lặng lẽ ngẩng đầu lên thì thấy hắn đang gờ xuống một túi ngân lượng ở bên hông nữa, xoay người đặt ở dưới gốc cây ngô đồng, sau đó nhẹ nhàng cất bước rời đi.

“Công tử! Số ngân lượng này. . . .” Phụ nhân không thể nhịn được nữa liền lên tiếng gọi Lê Tử Hà lại.

Lê Tử Hà vẫn tiếp tục bước đi, thở dài nói: “Lấy đi chia nhau đi.”

Hai mắt hơi khép lại, hàng lông mi dài đậm rơi ra bóng mờ nghiêng dài ở trên mặt, Lê Tử Hà cứ bước đi từng bước, nếu như đã rời đi thì sẽ không quay đầu lại, kể cả cây ngô đồng kia tất cả lần nữa được chôn cất vào tận đáy lòng. Người nào đó từng nói, nếu như có một ngày có thể nắm trong tay một túi bạc thật lớn, nhất định phải cho những khát cái trong ngôi nhà này mỗi người một phần. Cũng là người nào đó từng nói, tâm nguyện lớn nhất đó chính là làm ổi một người ở tại trong ngôi nhà này đều có thể tươi cười vui vẻ, hôm nay ta đã làm những thứ này, người ấy có vui mừng không?

8. Chương 8: Cuộc Thi Công Khai

Nội dung cách thức ở Thái y viện hằng năm ngoại trừ khảo nghiệm y lý, dược lý, còn có nhiều quy củ lễ nghi ở trong cung, đủ loại điều khoản đều phải ghi nhớ kỹ, những thứ này đối với Lê Tử Hà mà nói không thành vấn đề. Về y lý, dược lý 3 năm qua đã học được tuy rằng không theo kịp với những môn sinh con nhà quan học y từ nhỏ, lớn lên ở y dược kia nhưng cũng không đến nỗi quá tệ, mà những lễ nghi quy củ ở trong cung thì nàng cũng đã quá quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn. Vấn đề hiện nay làm cho Lê Tử Hà đau đầu chính là vòng cuối cùng của cuộc thi, đến chừng đó Thái y viện sẽ đưa tới người bệnh có nhiều chứng bệnh khác nhau để trực tiếp bắt mạch kê phương thuốc, vòng này có thành công hay không mới có tác dụng mang tính chất quyết định có thể vào được Thái y viện hay không.

3 năm nay, tàng thư ở chỗ Thảm Mặc không biết Lê Tử Hà đã đọc qua biết bao nhiêu lần, Thảm Mặc cũng đã dốc hết khả năng chỉ dạy cho nàng, nhưng chân chính chuẩn đoán bệnh thì....

Kể từ sau lần đầu tiên đó, mỗi lần Thảm Mặc xuống núi chẩn bệnh đều dẫn theo nàng. Khi có căn bệnh đơn giản nào cũng giao thẳng qua cho nàng xử lý, nhưng nói cho cùng những ngày như thế cũng không nhiều lắm, cơ hội xem bệnh thực sự như đếm trên đầu ngón tay. Những căn bệnh đơn giản thông thường nàng chỉ cần thăm dò một tí là biết ngay, nhưng nếu như gặp phải chứng bệnh nào khó đoán phức tạp mà chỉ dựa vào những lý luận suông ghi lại trong sách thuốc thì e là không ứng phó được.

3 năm qua, lần đầu tiên Lê Tử Hà không thể đi vào giấc ngủ, trằn trọc suy nghĩ cả đêm, nếu như nàng thật sự gặp phải chứng bệnh lạ không quen, không vào được Thái y viện thì phải làm sao đây?

Đây một mảnh cung vàng điện ngọc, đây một đời phù hoa như mộng, đã từng có được dễ dàng như trở bàn tay, đã từng giả dối như ảo ảnh hư vô. Hôm nay cuối cùng lại lần nữa quay về, chỉ cần bước qua cánh cửa cuối cùng này mà thôi, mấy năm qua lòng như mặt nước yên tĩnh không gợn sóng rồi cuộc lại lần nữa sôi trào.

Sự tỉnh táo lạnh nhạt bị quét sạch, trở ngại cuối cùng đột nhiên phóng to cực hạn ở ngay trước mắt, cảm thấy tâm trạng thấp thỏm không yên thật giống như dù có làm sao cũng không cách nào lướt qua nỗi chặn

đường cuối cùng này. Nó cứ như nằm ngán ngang ở dưới chân, cứ hễ nhấc chân lên một bước là nó liền cao hơn một bậc.

Sắc trời đã hừng sáng, bên trong phòng đã không còn bóng đen tối như mực nữa nhưng Lê Tử Hà vẫn cảm thấy con đường trước mắt mình vẫn ảm đạm không ánh sáng. Mở to mắt trần trọc suốt đêm, đầu đau như muốn vỡ ra, quyết định ngồi dậy mở cửa sổ để hít thở không khí trong lành.

Bầu không khí của buổi sáng sớm lạnh đến thấu tim, chỉ có một số ít người đang bước vội vàng đi trên phố, Lê Tử Hà nằm sấp lên bệ cửa sổ nhìn dòng người đi trên đường tới lui tấp nập mà mí mắt dần dần nặng trĩu, quang cảnh trước mắt thấp thoáng chập chờn, trong mơ mơ màng màng nhìn thấy một bóng dáng màu lam nhạt ở phía ngã tư đường, cử chỉ hành động đều hết sức quen thuộc.

Nàng giật bắn người lên, cơn buồn ngủ cũng hoàn toàn biến mất, chính là Thẩm Mặc.

Lê Tử Hà bước nhanh ra khỏi phòng đi xuống khách điểm, khi đứng ở ngưỡng cửa khách điểm mới chợt ngó ra, tại sao mình phải vội vàng chạy xuống lầu như vậy? Tuy rằng y thuật của Thẩm Mặc tinh xảo nhưng đó là bản thân hắn cũng đâu có giúp gì được cho nàng. Hàng tháng hắn đều sẽ xuống núi, chỉ là ngẫu nhiên gặp nhau mà thôi, có gì phải ngạc nhiên?

Lê Tử Hà xoay người đi trở vào, gặp lại cũng không có gì để nói, ngược lại chỉ càng tăng thêm lúng túng mà thôi.

“Tử Hà.”

Thẩm Mặc đi ngang qua khách điểm, thoáng thấy nàng đã đứng sẵn trước ở cửa khách điểm, thấy nàng giống như không nhìn thấy mình mà xoay người muốn đi vào thì lập tức gọi lại.

Lê Tử Hà dừng chân quay đầu lại nhìn hắn cười nhẹ.

Thẩm Mặc bước nhanh đi tới khách điểm, có vẻ hơi vội vàng, lúc đến gần Lê Tử Hà mới nhìn thấy hai hàng lông mày của hắn nhíu xoắn vào nhau liền hỏi, “Có chuyện gì sao?”

Thẩm Mặc gật đầu, vẻ mặt trầm trọng hỏi, “Ngân nhi có tới tìm ngươi hay không?”

“Không có.” Lê Tử Hà thành thật trả lời.

Nghe nàng nói như vậy, chân mày Thẩm Mặc càng nhíu chặt hơn nữa, thở dài nói: “Hôm đó đưa ngươi xuống núi, vốn tưởng rằng Ngân nhi vẫn còn ngủ ở trong phòng chưa thức, nào ngờ đâu nó đã biến đi đâu mất, ta còn nghĩ con bé hẳn là đã đến tìm ngươi.”

Lê Tử Hà lắc đầu: “Đệ tử vì muốn xuống núi sớm nên đã đi đường trong núi, nếu như Ngân nhi thực sự có đến tìm e là cũng sẽ không gặp được.”

Thẩm Mặc gật đầu, giờ mới để ý thấy sắc mặt hốc hác tiêu tụy của Lê Tử Hà, mới hai ngày không gặp lại gây đi rất nhiều, sắc mặt trắng bệch, hai mắt sưng vù còn vằn vện tơ máu đỏ thẫm, thoáng hiện chút đau lòng mở miệng nói: “Mấy ngày nay không có nghỉ ngơi sao?”

“Chỉ là bị thiếu ngủ thôi.” Lê Tử Hà giật mình trả lời, không ngờ đề tài đột nhiên chuyển sang mình.

Mặt trời dần lên cao, trên đường phố cũng dần dần náo nhiệt hẳn lên, Lê Tử Hà và Thẩm Mặc đứng ở trước cửa khách điểm, hai mắt nhìn nhau nhưng lại không biết nói gì, Thẩm Mặc cười thầm bản thân mình là sư phụ của nàng, nhưng mà ngay cả muốn mở miệng khiển trách nàng không biết tự chăm sóc tốt ỉnh cũng cảm thấy khó mở lời, còn Lê Tử Hà thì lại đang lo lắng không biết Thẩm Ngân Ngân đã đi nơi nào.

“Đệ tử với người cùng đi tìm Ngân nhi đi.” Lê Tử Hà mở miệng, kể từ khi Thẩm Mặc vạch trần ý nghĩ của nàng, nàng cảm thấy tiếng “Sư phụ” kia rất khó gọi ra miệng được nữa, vì cho rằng nó quá mức giả tạo.

Thẩm Mặc lắc đầu trầm giọng nói: “Không cần tìm, con bé cũng cần nên ném chút thử thách rồi, công phu của nó cũng đủ để tự bảo vệ mình, ngươi không cần phải lo lắng.”

“Nhưng. . . .” Con bé chỉ mới 14 tuổi. . . .

Thẩm Mặc giơ tay lên ngắt lời nàng nói: “Con bé đã trưởng thành, làm việc cũng nên biết có chừng mực, cũng nên có trách nhiệm với những việc mình làm. Người hãy nghỉ ngơi cho khỏe để chuẩn bị cuộc thi công khai ở Thái y viện cho tốt.”

Lê Tử Hà muốn nói, Thẩm Ngân Ngân chỉ mới 14 tuổi mà thôi, khi nàng 14 tuổi thì có cha thương có mẹ chiều, còn có rất nhiều thúc thúc bá bá yêu thương nuông chiều. Nhưng Thẩm Mặc nói không sai, nếu như không phải mình từ nhỏ quá mức ỷ lại thì đời trước có lẽ sẽ là một kết cục khác rồi.

“Ừm.” Lê Tử Hà gật đầu, lúc này mới cảm thấy hai người đứng ở ngay cửa khách điểm quá mức khó coi, vì thế nói, “Muốn vào ngồi một chút không?”

“Không cần, ta sẽ về lại núi Vân Liễm.” Đang muốn xoay người rời đi, đột nhiên nghĩ đến cái gì lập tức dừng lại bước chân đã nhắc lên, dịu giọng nói: “Cuộc thi công khai ngày mai không cần lo lắng, trừ lễ nghi trong cung, những đề thi liên quan đến y thuật nhất định sẽ không làm khó được người.”

Chỉ với một câu nói đơn giản như thế nhưng đã làm cho Lê Tử Hà đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, cả đêm như mang một gói đồ nặng chịch bất thành linh như được ai đó tháo nó xuống, mặt mày tươi cười rạng rỡ gật gù nhẹ đầu.

Con người một khi đối mặt với áp lực nặng nề, có đôi lúc chỉ cần chính là một lời an ủi khích lệ mà thôi.

Vào mùa 9 tháng 6 hằng năm, ngự y của Thái y viện ở Vân Quốc sẽ tổ chức cuộc thi công khai ở Thái y cục một lần. Năm trước quan chủ khảo đều là phó viện sử Thái y viện cộng thêm 4 ngự y rất có tiếng, nhưng năm nay lại là Phùng viện sử tuổi đã gần 60, tư cách lẫn kinh nghiệm đều đứng hàng tột đỉnh đích thân giám khảo. Xưa nay nghe đồn viện sử đại nhân cực kỳ yêu mến những kẻ có tài, nếu ở trong cuộc thi có được sự tán thưởng của ông thì khi vào Thái y viện sẽ làm y đồng thủ hạ dưới tay ông, con đường tương lai nhất định là vô cùng rộng mở.

Vì vậy nhóm môn sinh tham khảo năm nay không ai không khẩn trương hăng hái, chỉ cần ngày hôm nay nhất cử đoạt được giải nhất thì sẽ trở thành môn sinh tâm đắc nhất của Phùng viện sử.

Đáng tiếc chỉ có bản thân Phùng Tông Anh mới biết, hôm nay đặc biệt chủ trì cuộc thi công khai, không phải là để tuyển chọn nhân tài mà là muốn gây khó khăn cho nhân tài.

Phùng Tông Anh ngồi ở trước bàn nghe Lý ngự y khen không dứt miệng với bài thi của Lê Tử Hà thì nhú lông mày khinh thường nguyệt ông ta một cái. Giải bài thi đúng là không sai, nhưng còn về phương diện khác ta không tin không tìm ra được một cái lỗi nào! Nếu là đồ đệ của Thẩm Mặc thì đừng trách ta hạ thủ không lưu tình!

6 năm trước vốn ông định từ quan thoái vị, đem chức vị viện sử nhường lại cho hậu sinh tuổi trẻ tài cao, một ngàn người mới nhìn trúng được hắn chọn ra được một người, thậm chí không ngại cực khổ bò lên đỉnh núi Vân Liễm, tự mình tới cửa cùng hắn thương lượng. Viện sử Thái y viện, chức quan nhị phẩm, bổng lộc đếm không xuể, chỉ phụ trách chẩn mạch xem bệnh cho Hoàng thượng và Hoàng hậu, bao nhiêu người thèm thường dõ dãi có thành ý tới tận cửa cầu xin ông đề bạt, nhưng Thẩm Mặc thì thế nào chứ?

Khi đó rõ ràng chỉ là một cậu nhóc 18 tuổi, điệu bộ y hệt như là đã thấu hiểu rõ được bộ mặt thật của nhân thế nên không còn mong muốn gì hơn, mí mắt cũng không thèm ngước lên ngồi im nghe ông nói đến đoạn vào triều rất có ích cho nghề y, cuối cùng cũng chịu để xuống lý trả trong tay ngước mắt lên nhìn thẳng ông, nhưng lại lạnh nhạt nói một câu: “Đa tạ ý tốt của đại nhân, đại nhân có thể xuống núi rồi.”

Còn thêm tiểu nha đầu ở bên cạnh hắn, bản mặt làm ra vẻ đáng đời lắm tự chuốc nhục, nhìn ông thè lưỡi lêu lêu rồi cùng đi với Thẩm Mặc, cứ như thể bỏ mặc ông và tùy tùng đi mất tiêu.

Chuyện cũng đã qua 6 năm, nhưng mỗi khi nghĩ tới đây Phùng Tông Anh lại vẫn phẫn hận không thôi, vỗ mạnh lên mặt bắt đầu âm thầm lên: “Mau mau gọi Lê Tử Hà gì đó đi vào đây, vòng cuối cùng này ta đích thân khảo hắn!”

Thẩm Mặc tưởng rằng chỉ một phong thư tiến cử nói xin lỗi là có thể xóa bỏ tan thành mây khói sự khinh thường ông vào 6 năm trước? Nằm mơ đi! Hôm nay cũng không tin không tìm được sơ hở nào từ tên môn sinh tâm đắc này của hắn!

Phùng Tông Anh nghĩ như vậy liền uống một hớp trà để áp chế lửa giận rồi ngồi lại ngay ngắn.

Lê Tử Hà từ tốn bước vào cửa, khi nhìn thấy ông liền giấu đi thần sắc, cúi đầu trầm giọng nói: “Phùng đại nhân.”

Tuy rằng tôn xưng là đại nhân, nhưng hiện tại ở chỗ này quan hệ của hai người là môn sinh và khảo quan, vì vậy không cần hành lễ. Phùng Tông Anh nhướng nhướng hai hàng lông mày bạc trắng, không ngờ điều này mà Lê Tử Hà cũng biết, thấy dáng vẻ hần trầm tĩnh lạnh lùng, không hoảng không loạn cúi thấp đầu bằng lòng nghe chỉ dạy, nếu như không phải là đồ đệ của Thẩm Mặc, có lẽ đúng là một nhân tài có thể đào tạo.

“Đến đây đi.” Phùng Tông Anh trầm giọng bảo.

Lê Tử Hà ngồi xuống ở chỗ đối diện với ông, giữa hai người được ngăn cách bởi một cái bàn, cái bàn là loại bàn nhỏ hình chữ nhật, trải lên một tấm vải gấm màu vàng nhạt, phía trên thì để bút mực giấy trắng còn có thêm một bao cát nhỏ. Bút mực và giấy trắng đương nhiên là dùng để kê khai đơn thuốc, bao cát nhỏ còn lại là để đặt lên cổ tay bệnh nhân.

Lê Tử Hà thấy Phùng Tông Anh ngồi ở đối diện không có ý định mở miệng gọi người, càng không có ý định dời bước rời đi, trong bụng hoài nghi, nếu như muốn làm khó dễ cho nàng hẳn nên tìm người nào đó đang bệnh nặng tới đây mới đúng chứ?

Phùng Tông Anh thấy nàng cúi đầu không nhìn mình cũng không nể mặt trừng mắt liếc nhìn nàng, ngay sau đó khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc, đặt tay trái lên bao cát lạnh giọng nói: “Chẩn mạch bắt bệnh cho lão phu đi.”

Lê Tử Hà nghe lệnh làm việc, vươn tay để lên mạch tượng của Phùng Tông Anh, trong lòng liền sáng tỏ, Phùng Tông Anh tuy rằng tuổi gần 60, nhưng là càng già càng dẻo dai, bản thân còn hành y tất nhiên biết được làm thế nào để điều dưỡng cho cơ thể của mình, chưa bao giờ thấy ông ta ngã bệnh, ít nhất ở trong trí nhớ của nàng là không có, ngay lúc này bảo nàng xem mạch, đơn giản là muốn gây khó dễ cho nàng.

“Sao hả?” Phùng Tông Anh thấy nàng chăm chú bắt mạch phân biệt mạch y như thật, trong lòng tựa như đất hạn khô nứt lâu ngày gặp được nước, sung sướng không thôi vui mừng đến muốn bật cười to, nhưng vẫn ráng kiềm chế nghiêm túc quan sát kỹ bộ dáng của Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà dò mạch ông thì thấy lúc nhanh lúc chậm, khi căng khi rút, nhịp đập lộn xộn, lòng thầm hiểu ngay. Lúc tuổi còn trẻ Phùng Tông Anh từng luyện qua võ công, lúc này nhất định là đang dùng nội lực thúc giục mạch để nàng không tìm ra vấn đề nằm ở đâu thì sẽ không có cách nào kê đơn thuốc.

“Đại nhân có thể là lừa ra được không?” Lê Tử Hà đã biết vấn đề nằm ra ở chỗ nào rồi, nhưng cũng không thể nói rõ, trình tự theo từng bước vẫn cần phải làm đủ.

Phùng Tông Anh rất phối hợp là lừa ra, thật muốn nhìn xem tiểu tử này có thể giở trò gì.

“Đại nhân ngủ có ngon giấc không?”

“Ngon giấc.”

“Đại nhân cảm thấy mọi thứ đều vẫn ổn chứ ạ?”

“Bình thường.”

“Vậy đại nhân có thấy chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có.”

Phùng Tông Anh thấy Lê Tử Hà cười nhẹ, cầm lên giấy bút có ý định viết phương thuốc, trong lòng thầm hừ lạnh, đúng là sư phụ gì thì dạy ra đồ đệ đó. Đức hạnh y hệt như Thẩm Mặc chỉ giỏi ngụy trang bình tĩnh, loại mạch tượng này mà cũng có thể kê đơn thuốc?

Lê Tử Hà đột nhiên dừng lại, tay cầm bút lông nhưng lại do dự không chịu hạ bút, vừa mới tươi cười bỗng có chút gượng gạo, cuối cùng đặt bút lông xuống.

Phùng Tông Anh vui mừng trong bụng, ha ha. . . .Quả nhiên không ngoài dự đoán, cũng chỉ là làm ra vẻ như biết rành rẽ mọi việc mà thôi. Đáng tiếc ông đặc ý chưa được bao lâu thì nghe được Lê Tử cất giọng lạnh lạnh trong trẻo đọc lên phương thuốc.

Phùng Tông Anh càng nghe sắc mặt càng lúc càng khó coi, lửa giận vừa mới lắng dịu của ông lại bùng phát lên nhưng không muốn mất thể diện ở trước mặt Lê Tử Hà, kìm nén đến mặt mũi đỏ bừng, áp chế tức giận trầm giọng hỏi: “VẬY NGƯỜI HÃY GIẢI THÍCH MỘT CHÚT VỀ DƯỢC LÝ TRONG PHƯƠNG THUỐC NÀY ĐI.”

Lê Tử Hà nhìn nhìn bút lông trong tay, không hề do dự trực tiếp chấp tay nói: “Cơ thể đại nhân cũng không có việc gì lớn, nếu thường ngày ăn uống cần chú ý hơn một chút nữa thì tốt rồi. Đại nhân thích đồ ngọt, vị cay, lại còn ăn nhiều muối, vì vậy vân sinh đã kê quy tư, đan hồng, liên tâm, sơn tra, quế vinh, vân tinh, cộng với bảy vị thuốc lấy từ cánh hoa, để giúp đại nhân tiêu trừ giải nhiệt, lưu thông máu ứ. Không biết vân sinh nói thế có đúng không?”

Phùng Tông Anh nghe nàng nói xong, sắc mặt lại càng thêm khó coi, muốn bắt bẻ lại nhưng nói không nổi ra lời gì, chòm râu bạc phều cùng với đôi môi run lên bần bật, cuối cùng chấp nhận thua trận.

Lê Tử Hà biết có ở lâu cũng vô ích, đứng dậy khom lưng nói: “Đại nhân, vòng này có phải được kết thúc rồi không?”

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài!” Phùng Tông Anh không kiên nhẫn phát phát tay, nếu không đi có lẽ ông sẽ không còn để ý tới thể diện mà bước lên mắng chửi người mất!

Rốt cuộc Thẩm Mặc đã dùng cách gì để dạy Lê Tử Hà? Rõ ràng mình đã thúc giục nội lực đảo loạn mạch tượng, hẳn lại còn có thể nắm bắt được vấn đề, chẳng lẽ nội lực mình có vấn đề? Không thể nào!

Nhưng tên Lê Tử Hà đó, kể cả thói quen ăn uống thường ngày của mình cũng tìm hiểu rất kĩ càng, chẳng lẽ là trong nhà có nội tặc?

Phùng Tông Anh vỗ một cái lên mặt bàn, bút lông trên bàn nhảy tung lên lăn xuống mặt đất, nội tặc, chắc chắn là có nội tặc! Nhất định phải trở về điều tra môn hộ mới được!

Ba ngày sau, Lê Tử Hà nhận được thư thông báo về cuộc thi công khai, trong thông báo nói hai ngày nữa giờ Mẹo đến Thái y cục, cùng với nhóm tân y đồng cùng nhau vào cung.

Lê Tử Hà gấp lại lá thư nhét vào trong vạt áo trước ngực, ngẩng đầu lên nhìn ánh mặt trời rực rỡ chói mắt, sau đó nhắm hai mắt lại khẽ nhếch môi cười, rốt cuộc cũng được trở lại rồi.

9. Chương 9: Vào Cung

Khoảng thời gian 3 ngày sau cuộc thi công khai, Lê Tử Hà đi hỏi thăm chung quanh ở Vân Đô về tin tức của Thẩm Ngân Ngân. Mặc dù Thẩm Mặc có nói đừng lo lắng nhưng nàng vẫn có chút không yên lòng, dù sao cũng là một cô gái lại chưa hiểu biết đối với mọi chuyện ở bên ngoài, thế nào cũng sẽ bị người ta lừa. Đáng tiếc suốt 3 ngày nay tìm khắp cả Vân Đô cũng không trông thấy được bóng người, cuối cùng không thể không từ bỏ mà chuyên tâm chuẩn bị vào cung.

Thu Hạ luân phiên, thời tiết nói thay đổi liên thay đổi ngay, mấy ngày trước đây còn là mặt trời nhô cao chói chang nóng bức khó chịu, bất bình linh gió lớn cuốn cuộn kéo tới, mưa to tầm tã suốt cả đêm, đem Vân Đô trong ngoài cọ rửa đến sạch sẽ bóng loáng.

Lê Tử Hà ngủ một giấc tỉnh dậy, đẩy ra cửa sổ để làn gió mát lùa vào, trong lòng cảm thấy thật sảng khoái.

Chuẩn bị xong tay nải, xoay người nhìn thoáng qua căn phòng một vòng, xác định không có để quên đồ gì quan trọng liền cất bước đi ra khỏi phòng.

Trước cửa Thái y cục đã đến tập trung có chừng 10 người thiếu niên, tuổi chênh lệch nhau từ 14 đến 18 không, toàn bộ đều mặc trường sam màu xám tro, trên tay đều đang cầm phong thư. Lê Tử Hà cúi đầu

nhìn thoáng qua mình, vẫn chỉ một bộ màu xanh nhạt hay mặc nhất, cười lắc lắc đầu thản nhiên đi tới đứng chung với nhóm người họ.

Nhóm thiếu niên có vẻ hiếu kỳ nhìn sang nàng, có vài người có lẽ là quen biết với nhau châu đầu kề tai che miệng cười trộm, thỉnh thoảng liếc về hướng nàng trong mắt đều là sự cười nhạo và khinh thường, Lê Tử Hà xem như không nhìn thấy gì chỉ cúi đầu lặng im không nói.

“Người! Tại sao không mặc y phục trong cung phân phát?” Hôm nay Lý ngự y phụ trách dẫn nhóm tân y đồng vào cung, vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy y phục màu xanh của Lê Tử Hà, rất dễ nhận ra giữa một rừng màu xám tro bất mắt, vì thế nghiêm túc lớn tiếng hỏi.

Lê Tử Hà nghiêng người chấp tay từ tốn nói: “Tiểu sinh chỉ nhận được hàm thư chứ không có nhận được quần áo và đồ dùng nào khác.”

“Nói vậy! Những thứ đồ này đều là do Thái y viện trực tiếp gửi đi, sao có thể chỉ sót có mỗi mình người?” Lý ngự y nhìn chằm chằm Lê Tử Hà, vừa nói vừa đi nhanh xuống bậc thang.

Lê Tử Hà mặt không đổi sắc nói: “Xác thực là không có nhận được.”

“Người!” Lý ngự y không ngờ tới ngày đầu tiên đã gặp phải một y đồng cố chấp cứng nhắc như vậy, rõ ràng cúi đầu nhận sai thì chuyện nhỏ sẽ hóa không, đang muốn mở miệng khiển trách một phen nhưng khi đến gần nhìn mới phát hiện thì ra là đệ tử của Thẩm Mặc, lời muốn nói bị nghẹn lại ở cổ họng, nói không được mà không nói cũng không xong, cuối cùng hắng giọng nói: “Ề hèm, cũng không phải là chuyện lớn gì, đi thôi.”

Lý ngự y khẽ phát tay, 10 người người được cử đến liền đồng loạt đi theo, Lê Tử Hà thầm đếm, bao gồm luôn cả nàng thì có 12 y đồng, Thái y viện có 12 ngự y, chẳng lẽ một người được phân đến một nơi?

Vân Đô không nhỏ, nhưng từ chỗ Thái y cục cách hoàng cung cũng không xa, đi chưa được bao xa thì đã đến Tây Tuyền Môn. Tây Tuyền Môn là cửa hông cấp sát phía Tây hoàng cung, y đồng không thuộc nhà quan, nếu không phải được chiếu thư gọi vào cung thì chỉ có thể đi cửa hông, đi ngang qua qua Tây Yên viện là có thể đến được Thái y viện nằm ở phía Nam hoàng cung.

Vào cửa cung, 12 y đồng cùng nhau đi theo ở phía sau Lý ngự y, xếp thành một đường dài thẳng hàng, đều cúi đầu chậm rãi đi về phía trước. Cung điện Tây Yên viện là nơi ở của hậu cung Tần phi, vì vậy ngoài Lý ngự y ra, 12 người không ai dám ngẩng đầu lên nhìn tới tòa viện này dù chỉ là cái liếc mắt. Lê Tử Hà lặng lẽ đi ở cuối cùng, không nhanh không chậm bước theo sát, cho dù chỉ nhìn lớp bùn đất trên mặt đất này cũng có thể đoán ra mình đang đi tới cung của ai, đi tới điện của người nào.

“Nương nương, người đi chậm một chút!” Tiểu nha đầu mặc trang phục cung nữ màu xanh ngọc đi theo ở sau lưng cô gái ăn mặc lộng lẫy bước nhanh lên phía trước, lo sợ có một mình nàng sơ ý sẽ bị ngã mất.

Người con gái ăn mặc lộng lẫy ấy đầu đội trâm vàng, thân mặc cẩm phục đỏ thắm, tựa như đóm lửa hừng hực xuyên thẳng vào trong viện, đúng lúc nhìn thấy đoàn người của Lý ngự y đi ngang qua đường hành lang thì cao giọng quát lên: “Đứng lại!”

Lý ngự y thầm nghĩ không hay, vội vàng xoay người cung kính đi tới gần bên cạnh cô gái mặc trang phục lộng lẫy, chu toàn cúi người thi lễ nói: “Điều phi nương nương vạn an, thần Lý Thất Hải dẫn tân y đồng nhập viện Thái y viện đã quá nhiều phượng giá, xin nương nương thứ lỗi.”

Tim Lê Tử Hà chợt se lại, tựa như đau đốn lại như chết lặng, cuối cùng hóa thành ý cười châm chọc lướt qua trên môi. Hôm nay, phi tử cũng có thể gọi là phượng giá sao?

Điều phi chỉ chỉ nhạt nhẽo nhìn lướt qua Lý ngự y, sau đó chuyển mắt sang 12 y đồng, Lý ngự y vội vàng giải thích: “Mới vào từ cửa cung, nương nương đừng xem, e rằng bẩn mắt.”

Tần phi hậu cung, không thể tùy tiện được đến gần bất kỳ nam tử nào, trước khi chính thức bước vào Thái y viện thì 12 y đồng này không có thân phận lẫn tư cách thăm viếng tần phi, vì vậy đều cúi đầu đứng ngay thẳng, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Điều phi lướt qua từng người, ánh mắt dừng lại trên người Lê Tử Hà, một hồi lâu cất cao giọng hỏi, “Tại sao y phục người mặc không giống với người khác?”

Nghe vậy cả người Lê Tử Hà run lên, mạch suy nghĩ trong đầu trong nháy mắt giống như bị rút sạch không cách nào suy nghĩ được nữa, thân thể phục tùng ý thức ngẩng đầu lên nhìn thẳng về phía cô gái ở phía trước. Mây ngải má phấn, sống mũi thanh thoát, làn môi đỏ mọng, khuôn mặt quen thuộc nhưng ánh mắt lại quá đối la xạ. Thời gian như quay trở ngược lại vào năm 6 tuổi. Tại Quý phủ, có một đứa bé gầy yếu quỳ gối giữa hoa viên, ngẩng đầu rụt rè nhìn nàng nhỏ giọng gọi: “Tiểu thư!”

Trong đầu mông lung, hai tròng mắt ráo hoảnh, thật giống như chỉ trong nháy mắt đứa bé kia ngay lập tức liền trở thành người lớn 20 tuổi. Lê Tử Hà chợt cảm thấy hốc mắt nóng lên, đôi môi run run như muốn bật thốt lên tiếng gọi “Diêu nhi”.

Bốp!

Tiếng vang giòn tan ngân nga ở giữa đường hành lang, bên tai ong ong, hai gò má đau rát, giọng nói từng rất dịu dàng lúc này lại bén nhọn vang lên bên tai ở Lê Tử Hà: “Phượng nhan của bổn cung là để cho người nhìn hay sao?”

Toàn thân Lê Tử Hà cứng đờ, cặp mắt mở to không hề chớp, rõ ràng là đang nhìn về phía trước nhưng lại không có chút thần thái nào, đôi chân chết lặng lui về phía sau một bước, một chân khụy xuống nền đất, chân còn lại cũng ngay sau đó quỳ xuống, rũ mắt cúi đầu nói: “Tiểu nhân vô lễ! Nương nương thứ tội!”

Gió từ đâu bỗng nổi lên, trâm vàng trên búi tóc Diêu phi lay động lách cách vang dội theo chiều gió thổi vào trái tim lạnh lẽo buốt giá của Lê Tử Hà.

“Nương nương, gió lớn rồi.” Cung nữ mặc y phục xanh ngọc tiến lên dìu Diêu phi, đem áo choàng đỏ thắm trên tay cẩn thận khoác lên người cho Diêu phi rồi nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng có nói muốn tới dùng cơm trưa, nương nương cần phải về rồi ạ.”

Diêu phi gật đầu, mặt không chút cảm xúc siết lại dây áo choàng, xoay người đi về phương hướng khi nãy đi tới.

Lúc này Lý ngự y mới dám đứng dậy, liếc mắt nhìn sang Lê Tử Hà như gỗ đá đang quỳ trên mặt đất, lắc đầu hướng về phía mọi người nhẹ giọng nói: “Đi thôi.”

Vẫn là do Lý ngự y dẫn đầu đi trước nhất, nhóm y đồng xếp thành hàng dài đi theo không xa không gần ở phía sau, bỏ lại một mình Lê Tử Hà quỳ gối ở trên mặt đất. Qua một hồi lâu “hắn” mới đứng dậy đi theo ở cuối cùng, mắt mở to nhìn trừng trừng, nắm tay siết chặt tuôn đầy mồ hôi, cảnh còn người mất mọi chuyện đã kết thúc rồi. Hôm nay, mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Vân Quốc lấy phương hướng của mặt trời xuất hiện để làm tín ngưỡng, vì vậy hành chánh điện cùng với tẩm cung của Vân đế đều ở đây phía Đông, phía Tây là nơi ở của hậu cung, Thái y viện thì ở phía Nam giữa Đông và Tây cập sát với doanh trại cấm quân, phía Bắc còn lại chính là lãnh cung rất ít người lui tới.

Cách thức phân bổ 12 y đồng này có chỗ không giống với trong suy nghĩ của Lê Tử Hà. Tuy là Thái y viện có 12 ngự y, nhưng giữa những ngự y đều có điểm khác biệt, 6 ngự y ở thượng điện và 6 ngự y ở hạ điện. Ngự y ở thượng điện chuyên chẩn bệnh cho Vân đế và phi tần trong cung, còn ngự y ở hạ điện là dành để khi có yêu cầu thì ngay lập tức xuất cung chẩn bệnh cho quan viên trong triều đình. 12 y đồng chia đều cho ngự y ở hạ điện, y đồng này phải sau một năm học tập sát hạch rồi mới dựa theo sổ trường của từng người cùng với nhu cầu của từng bộ phận mà được ở lại Thái y viện hoặc thăng cấp lên làm ngự y, hoặc được phân thẳng đến các nơi chuyên để chẩn bệnh. Vì thế, mỗi một ngự y ở hạ điện được phân cho hai y đồng.

Nhưng năm nay đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, Chân ngự y một trong 6 ngự y ở hạ điện ngày hôm qua đột nhiên ngã bệnh nằm liệt giường không dậy nổi. Bệnh tình có vẻ nguy kịch, tạm thời sợ rằng không thể đến nhậm chức, vậy 12 y đồng này nên bố trí như thế nào?

Lý ngự y sau khi vào cung mới nhận được tin, danh sách y đồng vốn đã đưa vào Thái y viện, y đồng cũng đã bố trí xong đâu vào đó, nhưng bây giờ lại dư ra hai y đồng. Lý ngự y liếc nhìn Lê Tử Hà rồi lại nhìn sang Ân Bình một trong hai người bị dư ra. Lòng thầm suy tính, Ân Bình này vốn là con trai của Ân ngự y, tất nhiên là có thể trực tiếp giao thẳng qua cho Ân ngự y, mặc dù Ân ngự y chính là ngự y ở thượng điện đúng là không nên mang theo y đồng, nhưng nếu nói rõ tình huống với viện sử thì cũng có thể dàn xếp, nhưng còn Lê Tử Hà thì thế nào?

Là đồ đệ của Thảm Mặc ở núi Vân Liễm, tư chất nhất định là rất tốt, đương nhiên Lý ngự y cũng muốn thu về làm của riêng, nhưng Phùng viện sử và Thảm Mặc có góc mắt khá sâu, nếu như mình thu nhận Lê Tử Hà chắc chắn sẽ đắc tội với ông ta.

Lý ngự y nhìn kĩ lại Lê Tử Hà thêm lần nữa, mặc dù là vừa mới bị Diêu phi nương nương tát ột bạt tai nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh thấy biến không loạn. Bài thi ở cuộc thi công khai vừa qua hẳn cũng có xem, Lê Tử Hà quả thực là một nhân tài, nhưng một khi đã vào Thái y viện thì nhân tài mấy đồng thời cũng là một mối họa, tới chừng ấy đem cái họa này ném cho ai đây?

“Lý Kiền, đầu lắc đến có thể sắp rớt luôn rồi đấy!” Phùng Tông Anh vừa vào cửa thì nhìn thấy Lý ngự y đứng đối diện với một đám y đồng vừa lắc đầu vừa thở dài, bản danh sách trong tay cũng chưa hề mở ra, tất là vẫn còn chưa tuyên bố cho những y đồng này về chỗ của mình.

Lý ngự y xoay người lại khom lưng thi lễ: “Viện sử đại nhân, Chân ngự y, ông ấy.”

“Chuyện này ta đã biết.” Phùng Tông Anh cắt ngang lời nói của Lý ngự y, đôi tròng mắt như chim Ưng mắt lướt nhanh qua nhóm y đồng một lần, nghiêm mặt nói: “Ân Bình đi theo Ân ngự y là được rồi.”

“Cái này ti chức cũng hiểu, nhưng mà. . . .”

“Nhưng mà cái gì?” Hai hàng mày trắng của Phùng Tông Anh dựng đứng lên trông vô cùng nghiêm khắc.

Lý ngự y đưa mắt nhìn sang Lê Tử Hà, lo sợ nói: “Lê Tử Hà.”

“Hắn đương nhiên là đi theo ta!” Phùng Tông Anh tiếp tục cắt ngang lời của Lý ngự y lần nữa, không để lại dấu vết tròng mắt nhìn tới Lê Tử Hà, hôm nay nếu không phải vì chuyện này thì tội gì ông phải chạy đến Thái y viện này chứ.

“Phải, phải!” Lý ngự y cuống quýt khom lưng đồng ý, thậm thán khối thịt béo này mà đến nơi của Phùng viện sử, không biết mấy ngày sẽ bị ép chỉ còn lại mảnh vụn đây?

Lời của Phùng Tông Anh vừa ban ra, trong nhóm y đồng có một số bắt đầu xầm xì bàn tán, rồi rít tìm kiếm Lê Tử Hà người vừa đến đã tạo được sự chú ý, trong ánh mắt ấy có hâm mộ có ghen tỵ có căm ghét, Phùng Tông Anh đối với hiệu quả này cực kỳ hài lòng, ra vẻ nghiêm túc vuốt vuốt chòm râu dài, đang đắc ý ghen cười nhìn tới Lê Tử Hà, vừa mới tích lũy được chút cảm giác thành tựu trong nháy mắt lại tan thành mây khói.

Lê Tử Hà giống như không hề nghe điều gì, cứ ngơ ngác đứng ở nơi đó cúi đầu xuống, cả người thật cứ như hòn đá lìa khỏi xác, không có cảm thấy vinh hạnh, thậm chí một chút xúy kích động nho nhỏ cũng không hề có, Phùng Tông Anh ác liệt lườm nàng một cái: “Lê Tử Hà!”

“Lê Tử Hà!!”

“Lê Tử Hà! ! !”

“Môn sinh ở đây.”

Phùng Tông Anh dường như phải gầm thét la to lên lần thứ ba, Lê Tử Hà mới có phản ứng nhỏ giọng đáp lại một câu, giọng điệu yếu xìu giống như mấy ngày chưa được ăn hột cơm nào, Phùng Tông Anh cảm thấy thể diện mình gần như đã mất sạch, Lê Tử Hà căn bản chính là coi nhẹ sự tồn tại của ông!

Hôm đó cũng không biết “hắn” làm sao để bắt mạch, dám lừa dối để vượt qua kiểm tra, làm hại ông trở về nhà làm âm i lên đến gà bay chó chạy cũng không điều tra ra nguyên nhân là tại làm sao, vì chuyện này mà lỗi tai của ông thiếu chút nữa đã bị phu nhân nhéo muốn đứt lìa!

Rốt cuộc bây giờ “hắn” còn coi nhẹ sự tồn tại của mình!

Phùng Tông Anh càng nghĩ càng giận, hận không thể ngay lập tức xông lên cho “hắn” hai bạt tai để giải mối hận trong lòng!

Trùng hợp ngay lúc này Lê Tử Hà cũng ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của ông. Phùng Tông Anh đột nhiên ngẩn ra, bỗng cảm thấy tim mình như bị ai gõ mạnh một cái, không phải vì nắm đầu tay đỏ sẫm trên mặt “hắn”, mà là trong khoảnh khắc khi ánh mắt của Lê Tử Hà nhìn về phía mình, không hiểu sao ông lại

cảm thấy rất đổi quen thuộc, ngay cả bản thân cũng bị loại cảm giác này hù cho sợ, Phùng Tông Anh liếc mắt qua lần nữa rồi phát ngược tay áo nói: “Ồ phía sau Thái y viện còn có một phòng đơn, người tự đi vào đó ở đi, sau này ta đi đâu thì người cứ đi theo đó là được.”

“Vâng!” Lê Tử Hà cúi đầu trả lời.

10. Chương 10: Lời Đồn

Lý ngự y tuyên bố mỗi y đồng tương ứng với từng ngự y xong liền dẫn 12 người đến dãy nhà ở phía sau. Dãy nhà ở phía sau có một gian thông phòng 12 người, hàng năm chuyên dùng để cho đồng ở, Lý ngự y nhìn lướt qua mọi người rồi nghiêm túc nói: “Mặc kệ các người là đệ tử ở nơi nào, vào Thái y viện rồi thì đều là môn sinh của Thái y viện, không phân chia cao thấp, cũng mặc kệ gia thế các người như thế nào, một khi đã vào Thái y viện rồi cũng đều là y đồng của Thái y viện, không phân biệt sang hèn, không được kéo bè kết phái, càng không được chèn ép gây sự sinh chuyện với nhau, có hiểu không?”

“Dạ hiểu.” Mọi người rúm rít gật đầu.

Lý ngự y hài lòng gật đầu nói tiếp: “Các người từ từ thu dọn đi, Lê Tử Hà, người đi theo ta.”

Lê Tử Hà khẽ gật đầu đi theo sau lưng Lý ngự y, lưu lại nhóm y đồng còn lại nghị luận âm ỉ.

Nếu như Phùng Tông Anh đã đặc biệt lên tiếng bảo Lê Tử Hà ở riêng một gian phòng, đương nhiên Lý ngự y phải làm theo dẫn Lê Tử Hà đi qua.

Căn phòng kia cách đại thông phòng không xa, chỉ cách một đường hành lang nhỏ hẹp mà thôi, nhưng bởi vì giáp ở giữa hai đại điện nên có vẻ hơi hẻo lánh. Đẩy cửa phòng ra, một luồng hơi ẩm ướt xộc vào mặt, Lý ngự y dùng tay che mũi quay đầu lại nhìn Lê Tử Hà mặt vẫn không đổi sắc, còn giống như là đang cười nhẹ, ông lắc lắc đầu, dừng nói là sáng nay bị một cái bạt tai của Diêu phi kích thích rồi chứ?

“Khụ khụ, nơi này chính là chỗ ở mà viện sử đại nhân nói, người. . . . Người tự thu xếp đi, khụ khụ. . . . Ta đi trước, khụ khụ. . . .” Lý ngự y không chịu nổi hơi ẩm lạnh lẽo còn có mùi mốc hôi thúi ở trong căn phòng này, trong không khí còn có không ít tro bụi khiến cho khi nói chuyện cũng phải liên tục ho khan, bàn giao xong vội vàng bỏ đi.

Lê Tử Hà lấy ra khăn tay lau đi lớp bụi đóng dày cộm trên mặt bàn rồi đặt bọc quần áo lên trên đó, ngẩng nhìn bốn phía, chỉ đơn giản có một bàn, một cái giường và một băng ghế, ngay cả tủ cũng không có, trên giường còn chất đống rất nhiều bàn ghế đã bị hư hỏng, e rằng nơi này ngày trước chính là nơi dùng để chứa những đồ vứt đi. Hai gian đại điện ngăn cản lại ánh mặt trời ở bên ngoài không ột tia sáng nào lọt vào, duy nhất có một cái “Cửa sổ” cỡ bằng quyển sách cũng bị giấy dán lại, cả căn phòng âm u lại không thoáng khí, so với ánh mặt trời mới đầu nhìn thấy đã là cực tốt, tất cả mọi thứ đủ loại thiết bị của đại thông phòng quả thật không thể nào tả nổi.

Lê Tử Hà dành ra chút thời gian quét dọn căn phòng sạch sẽ, ngoài trừ bụi bặm, nhiều thứ đồ bỏ đi không dùng tới nữa, ngoại trừ ánh sáng cũng không khí không tốt, thì một người ở ngược lại so với ở cùng với 11 người khác phái thì có lẽ tốt hơn rất nhiều. Trong lòng thầm nghĩ, nếu như Phùng Tông Anh biết ông tìm đủ mọi cách gây khó dễ nhưng hóa ra lại có lợi cho nàng, có lẽ râu lẩn lông mày cũng đều dựng hết cả lên?

Thu dọn xong xuôi, chưa kịp ngồi xuống nghỉ ngơi liền nghe được đại thông phòng ở bên kia vô cùng ồn ào náo nhiệt, dứt khoát nằm xuống nghe thử xem bọn họ đang nói cái gì.

“Này, tư sắc của Diêu phi nhìn cũng chỉ bình thường thôi, vì sao được Hoàng thượng sủng ái như thế? Nghe nói trong hậu cung, chỉ có một mình bà ta là dám tranh sủng với Nghiên phi đấy. Nè, cha người không phải là Phó tổng quản Ngự Lâm quân sao? Có biết được chút tin đồn nào hay không, hi hi. . . .” Giữa tiếng nghị luận sôi nổi, có một giọng nam nhẹ cất lên rõ ràng nhất trong đám ồn ào hỗn độn.

Nghe nam tử kia hỏi như vậy, những người khác đều yên tĩnh lại, giống như tất cả đều đang chờ đợi câu trả lời.

“Haizz. . . Trong cung có ai mà không biết, hậu cung này chính là thiên hạ của Nghiên phi và Diêu phi, cha ta nói Nghiên phi. . . . Hãy da, rất nhiều từ để hình dung nhưng ta không có nhớ hết, nhưng nói cho cùng là dung mạo rất đẹp rất rất xinh đẹp là được rồi, hơn nữa tính tình lại dịu dàng ôn thuận, còn là con gái một của Cố lão tướng quân, người nói nếu bà ta không được sủng ái thì còn ai vào đây? Nhưng Diêu phi kia thì tư sắc chỉ thuộc hạng bình thường còn có thể lớn lối như thế, theo ta đoán, mấu chốt Diêu phi được sủng ái chính là ở tính tình của bà ta!”

“Tính tình thế nào, tính tình thế nào hả?” Người nọ giống như thừa nước đục thả câu cố tình dừng lại, những người khác không kịp chờ đợi liên tiếp hỏi tới.

“Sáng nay không phải các người đã được chứng kiến rồi sao? Cái tên gọi là gì, Lê gì đấy, đầu mới ngược lên chưa được một nửa, chưa nói hai lời đã bị vung ột cái tát, cha ta nói á. . . .” Nói tới đây, người nọ nhỏ giọng xuống hẳn, nhưng vì tất cả mọi người đều im lặng chờ đợi lời nói tiếp theo của hắn, cho nên dù nhẹ giọng cỡ nào vẫn rõ ràng truyền tới trong tai Lê Tử Hà: “Diêu phi điều ngoa ương ngạnh, cả Hoàng thượng cũng dám mắng, thế nhưng ân sủng lại không hề giảm, tất cả đều là bởi vì Quý hoàng hậu năm xưa.”

Lời này vừa nói ra, bên trong thông phòng liền “xôn xao” tựa như bầy ong vỡ tổ, đủ loại giọng tranh nhau hỏi tới.

“Quý hoàng hậu không phải chết vì khó sinh sao? Có quan hệ thế nào với Diêu phi?”

“Toàn gia của Quý phủ năm đó, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì hả? Cha ta chưa bao giờ nói với ta, người nói nhanh lên đi. . . .”

“Có người nói Quý hoàng hậu chưa có chết, ngay cả hài cốt cũng không tìm thấy.”

“.”

“Khụ khụ, dừng lại!” Vẫn là giọng của con trai Phó tổng quản Ngự lâm quân gì đó, có chút đắc ý khôi phục âm lượng vốn có nói: “Diêu phi chính là thị nữ bên cạnh Quý hoàng hậu năm xưa, được xem như lấy thân phận nha hoàn của hồi môn để vào cung, nghe nói Hoàng thượng đối với Quý hoàng hậu tình sâu như biển, Diêu phi cùng Quý hoàng hậu tình như tỷ muội, tính tình cũng cực kỳ giống hệt như Quý hoàng hậu, vì vậy mới được thánh sủng không suy, nhưng mà. . . . Ta còn nghe được có nhiều ý kiến trái chiều khác nữa.” (thời xưa hay có tục lệ, nha hoàn hồi môn đi theo gả nếu tiểu thư nhà mình chết thì phải gả cho chồng của tiểu thư luôn)

“Là cái gì người nói mau đi, đừng úp úp mở mở nữa.”

Âm thanh kia lại hạ thấp xuống, thần bí nói: “Năm xưa thu thập chứng cứ mưu nghịch của Quý phủ, nghe nói là Diêu phi đã lập được công lớn.”

“Các người đang nói cái gì!” Giọng nói già nua có lực pha lẫn lửa giận đột nhiên vang lên cắt đứt lời của đám người họ.

Cùng lúc đó, trong lòng Lê Tử Hà cũng kinh hãi không thôi, bỗng dưng ngồi bật dậy khỏi giường, chẳng biết từ lúc nào cả người đổ đầy mồ hôi lạnh.

“Miệng rộng là để ăn cơm! Thật là nhàn rồi đến lắm lời, tới hình phạt vạ lãnh mấy bạt tai, về sau những lời này còn bị ta nghe được nữa thì tất cả hãy rút ra khỏi Thái y viện này cho ta!”

Tiếng rống giận dữ Phùng Tông Anh làm cho Lê Tử Hà thoáng hoàn hồn lại, nghe thấy tiếng bước chân đi về hướng bên này vội đứng dậy đi ra mở cửa.

Sắc mặt Phùng Tông Anh hùng hực đỏ rực, đáng vẻ cho thấy rõ ràng là vừa mới nổi giận, thấy Lê Tử Hà liền trừng mắt liếc cảm giận nói: “Vào Thái y viện làm thủ hạ đi theo ta, còn phải đợi ta tới tìm người, vậy còn ra thể thống gì? Hôm nay không cần làm chuyện gì khác, đến chỗ chưởng được giúp sắp xếp thuốc, rồi đem quy củ trong cung chép lại ba lần, ngày mai giao cho ta.”

Lê Tử Hà chỉ gục gặt đầu, không có phản bác cũng không nói lời nào, Phùng Tông Anh cũng đoán được “hắn” sẽ có phản ứng này, trên đầu như cắm một cây đao chữ “nhẫn”, ngược lại ông càng muốn xem thử, đồ đệ này của Thảm Mặc có thể vác được mấy cây đao.

Thấy Phùng Tông Anh phát tay áo rồi đi, Lê Tử Hà đóng cửa lại rồi cúi đầu đi về hướng chưởng dược, trong đầu không ngừng hiện lên câu nói sau cùng của nam tử kia vừa mới nói: “Năm xưa thu thập chứng cứ mưu nghịch của Quý phủ, nghe nói là Diêu phi đã lập được công lớn.”

Lập công lớn, cho nên phong nàng làm phi, sủng ái dung túng? Dù rằng như thế, e cũng chỉ là một trong những nguyên nhân.

Cố Hằng cha của Nghiên phi, là lão tướng quân tay cầm trọng binh có bề dày thành tích lâu đời nhất Vân Quốc, từ khi Nghiên phi vào cung được sủng ái, thế lực sợ là chỉ tăng không giảm. Vân Tấn Ngôn mượn danh nghĩa của Quý Lê nhưng chỉ sủng ái có mỗi mình Diêu phi, vừa chiếm được tiếng thơm Đế Vương tình thâm, lại kiêm chế được một phe thế lực của Nghiên phi, cái loại chuyện một công đôi việc này, hắn há có thể dừng tay?

Dĩ nhiên, nếu như tính luôn cả chuyện Diêu phi lập công vào nữa thì đó là một công ba việc rồi.

Lê Tử Hà cười nhẹ, thoáng hiện một chút mỉa mai, ngẩng đầu lên vừa hay nhìn thấy tới “Chưởng dược xử” liền nhắc chân bước vào cửa.

Thái y viện của Vân Quốc không phân biệt “Y” và “Dược”, 12 y đồng mỗi năm nếu như không có tư cách thăng chức lên làm ngự y lại không muốn xuất cung thì có thể được ở lại Chưởng dược xử, mỗi ngày làm bạn với thuốc, chế thuốc sắc thuốc đưa thuốc, đều là công việc của họ. Địa vị không cao nhưng lương tháng không hề ít, có điều là nếu như Phùng Tông Anh bảo nàng tới “Giúp một tay” thì tất nhiên là không có bổng lộc như vừa nói.

“Y đồng Lê Tử Hà, nhận lệnh của Phùng viện sử đến để giúp đỡ.” Lê Tử Hà chấp tay khom lưng, nhìn tới lão giả ở trước bàn dài lớn trong điện nói.

Lão giả râu cá trê hoa râm, đội mũ sa màu đen, thân mặc quan phục màu xanh dương in hoa, ngược mắt nhìn Lê Tử Hà nói: “Phùng viện sử bảo người tới đây?”

“Vâng.”

“Tự mình vào đây đi, nhìn xem có thể giúp được cái gì thì cứ làm cái đó là được rồi.”

Chưởng dược xử chiếm một gian tiểu cung điện, trước có điện sau có viện, vừa vào điện liền thấy từng dãy tủ dài lớn, ở phía trên để đủ loại ô nhỏ hình vuông, dùng để chứa đựng dược liệu.

Lê Tử Hà hơi cúi người chào bày tỏ cảm ơn rồi đi vòng qua dãy tủ dài bước vào hậu viện.

Hậu viện dùng để bào chế dược liệu và sắc thuốc, hơn 10 dược đồng tới lui qua lại, thấy Lê Tử Hà đi vào lập tức kêu nàng phơi thuốc gom thuốc rồi sắc thuốc, nguyên một ngày Lê Tử Hà cũng chưa được ăn cơm, bận rộn qua qua lại lại suốt ở trong viện. Thời điểm ngồi sắc thuốc bỗng nhiên nghĩ đến ngày tháng còn ở núi Vân Liễm, cũng cùng là hương vị của thảo dược, nhưng lúc này ngửi ngược lại gay mũi tới buồn nôn, vì sao ở trên người Thảm Mặc chỉ đều nghe được mùi thơm thoang thoảng dễ ngửi đến vậy?

“Thuốc của Nghiên phi nương nương có chưa?” Trong viện chẳng biết lúc nào xuất hiện một cô gái mặc trang phục cung nữ màu xanh nhạt, nhướn mày ngạo mạn lớn giọng hỏi.

Trong phòng sắc thuốc lập tức có người chạy đến, vẻ mặt nịnh hót tươi cười nói: “Xong rồi, xong rồi, chỉ đợi Quất cô nương tới lấy thôi.”

Lê Tử Hà đang ngồi xỏm loay hoay với mớ thảo dược, nghe vậy liền đứng lên nhìn về phía cung nữ kia, chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra nàng ta chính là nha hoàn vào cung theo Nghiên phi, Nghiên phi gọi nàng là Tiểu Quất, mặc dù chỉ gặp mặt có vài lần nhưng trong ấn tượng cực kỳ khắc sâu. Năm xưa, nàng quỳ ở trước điện Nghiên Vụ điện của Nghiên phi suốt cả đêm cầu gặp Vân Tấn Ngôn, chính là nha hoàn này đuổi lui tất cả cung nữ thái giám ra khỏi điện, không cho bất kỳ người nào bước vào điện bẩm báo, lại còn ra lệnh cho thị vệ ngăn cản không cho nàng xông vào trong điện.

Được đồng của phòng sắc thuốc vô cùng cẩn thận từng li từng tí bưng thuốc ra ngoài, trong nháy mắt đi thoáng qua Lê Tử Hà, trong đầu Lê Tử Hà bỗng thoáng hiện lên trăm ngàn loại ý nghĩ. Trong tay áo nàng còn có thiên thực tán mang theo từ núi Vân Liễm, chỉ cần vô ý phẩy vào chén thuốc, ngày mai Nghiên phi sẽ chết bất đắc kỳ tử ở trong điện. Đứa bé của nàng, Vân Tấn Ngôn độc ác bảo nàng phải phá thai, nàng không tin Nghiên phi không có ở âm thầm khích bác, chỉ cần một cái nhấc tay thôi.

Bước chân được đồng ở ngay trước mắt như đang thả chậm lại, khuôn mặt nịnh hót tươi cười rôm rả, chén thuốc đen nhánh sóng sánh bốc hơi nóng, từng chút về hoàn cảnh vào 6 năm trước chi chút mở ra. Hách công công ở trước Hồng Loan điện, chén thuốc bắt mắt sau màn mưa, nổi cay đắng nơi cổ họng nuốt không trôi, Lê Tử Hà trừng lớn hai mắt nhìn không dời mắt khỏi chén thuốc trong tay được đồng, mãi đến khi nó được chuyển đến tay của Tiểu Quất, mãi đến khi Tiểu Quất thần nhiên bưng thuốc rời đi, mãi đến khi bóng lưng của cô ta biến mất ở khúc quanh, Lê Tử Hà mới buông ra ngón tay bấu chặt vào lòng bàn tay, hai chân cứng nhắc bước từng bước khó khăn quay trở về chỗ cũ.

Không thể kích động, không thể kích động, nếu hạ độc được, coi như không bị ai phát hiện ra, để Nghiên phi uống nó rồi không cảm giác không thống khổ chút nào mà chết đi, nhiều lắm cũng chỉ là một cái xác chết lạnh lẽo. Thời cơ chưa tới, làm như vậy chỉ là bứt dây động rừng, dẫn tới bị Vân Tấn Ngôn hoài nghi, huống chi, đâu có thể được chết chết dễ dàng như vậy?

Thứ nàng muốn, không chỉ là như thế!

11. Chương 11: Tổ Tình

Ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua khe hở duy nhất từ ô cửa sổ chiếu rọi vào bên trong căn phòng nhỏ rồi không hề có chút tiếng động nào hòa lẫn vào trong ánh nến âm trầm. Lê Tử Hà ngồi nghiêm chỉnh ở trước bàn, “Chép” lại những quy củ trong cung như lời Phùng Tông Anh nói. Phùng Tông Anh vốn chỉ thuận miệng nói ra, cái gọi là cung quy trong hoàng cung này, mỗi cung mỗi điện thậm chí ngay cả Chương được xử của Thái y viện này cũng có quy củ riêng. Phùng Tông Anh không có nói rõ ràng là quy củ ở nơi nào, Lê Tử Hà không muốn đầu cơ trục lợi, cũng không muốn bị ông ta nắm thóp hờ một chút lại giáo huấn, liền dựa theo trí nhớ viết lại những gì mình còn nhớ được.

Muốn viết nội dung cũng không phải là vấn đề khó gì, dù sao từ nhỏ tới lớn cũng là con nhà quan, còn từng làm Hoàng hậu 3 năm, vấn đề là trước kia Lê Tử Hà và Phùng Tông Anh quá đối quen thuộc, về khoản chữ viết của nàng đều do một tay ông đích thân chỉ dạy, nếu không muốn để ông hoài nghi hay chú ý thì chỉ còn cách cố nén viết lệch sang kiểu chữ khác thôi. Cuộc thi công khai hôm đó cũng vì lo sợ bị ông nhận ra, nên mới buông bút trình bày phương thuốc bằng miệng.

Nhưng mà, loay hoay hơn nửa buổi tối, viết một tờ rồi lại xé một tờ, dù có thay đổi thế nào vẫn cảm thấy có thể nhận ra được bút tích ngày xưa ở trong nét chữ.

“Roẹt” Lê Tử Hà lại tiếp tục xé thêm một tờ vừa được viết xong, tự giễu cười một tiếng, Quý Lê đã qua đời 6 năm, coi như tìm được bóng dáng của mình ở trong nét chữ cũng không thể đại biểu cho cái gì, cần gì phải lo sợ không đâu? Huống chi, bản thân thực sự có lòng tin rằng họ còn nhớ tới mình sao?

Nghĩ như thế, Lê Tử Hà không còn lo lắng dư thừa nữa, liền chấm mực nhanh tay viết xuống, ngày mai Phùng Tông Anh chắc chắn sẽ lại tìm biện pháp “Hành hạ” mình, nghĩ tới đây, Lê Tử Hà không khỏi cười nhẹ lắc đầu. Đã nhiều năm không gặp, tính tình của Phùng gia gia vẫn không có thay đổi chút nào, nếu đổi lại là người khác, có thể đã sớm bị ông ta làm khó rồi, nhưng bản thân đối mặt với những trò hề không lớn không nhỏ kia ngược lại có một chút âm áp len lỏi vào trong lòng. Cũng như khi còn bé mình cố ý tức giận với ông ấy, chuyển dành cho ông ta toàn những lời nói ác độc, làm ra đủ loại đủ kiểu phiền toái để cho ông ta chú ý tới mình, sau đó nghĩ đủ mọi cách để dỗ ngọt lại mình.

Hôm nay cục diện thế này, ở trong mắt Lê Tử Hà, cứ coi như hai người thay đổi vai diễn, cho dù chỉ có một mình nàng vào vai diễn, nàng cũng sẽ vui vẻ chấp nhận.

Không có do dự hay băn khoăn, Lê Tử Hà càng gia tăng tốc độ nhanh hơn nữa, cả ngày không được nghỉ ngơi, mãi đến nhá nhem tối mới được ăn qua loa một bữa cơm ở Chưởng được xử, sớm đã mệt mỏi người ra. Vừa ngã xuống giường liền chìm vào giấc ngủ thật say, nhưng tình cảm đã ngủ đông ở đáy lòng bị nàng nhiều lần dồn nén xuống, lúc này không chút lưu tình hiện ra ở trong mộng như đang lắng trĩu bóc lột trái tim của nàng.

Trong mộng nhìn thấy Quý Lê, nhìn thấy Diêu nhi, Quý Lê rất thích màu đỏ thắm, mặc chiếc váy gấm đỏ rực nhìn mình trong chiếc gương đồng cao ngang người hài lòng khẽ cười, cao giọng nói: “Diêu nhi, em mau mau ra đây.” Diêu nhi đẩy ra màn cửa phòng trong, trên người mặc một bộ màu xanh lá, cầm chiếc khăn tay che miệng cười to pha trò nói: “Tiểu thư, cái này gọi là lục điệp xứng hoa hồng!”

Trong mộng Quý Lê mặc một bộ trang phục tân nương chói mắt, Diêu nhi giúp nàng vẽ lông mày trang điểm, cười trêu nói: “Cuối cùng tiểu thư cũng gả đi, không còn ai bắt em mặc nam trang rong chơi ở trên phố nữa rồi.” Quý Lê liếc xéo nàng, nhướn cao hàng lông mày nói: “Ngày mai ta sẽ bảo Khúc ca ca tới cửa đề thân, xem em còn có thể ung dung tự tại được bao lâu.”

Mặt Diêu nhi chợt đỏ vọt lên rồi biến mất, cau giận nói: “Đúng là phu quân cũng tương đối quan trọng, nhưng Diêu nhi cũng chỉ là một nha đầu nhỏ nhỏ, sao có thể sánh bằng tâm can bảo bối như tiểu thư được, người vừa được xuất giá liền muốn đem Diêu nhi đuổi đi ra ngoài.”

Quý Lê vội nín nói: “Không dám không dám, Diêu nhi năm tới mới cập kê, cập kê rồi tiểu thư ta cũng không nỡ rời xa em, còn phải giữ em lại thêm vài năm nữa.” Diêu nhi chỉ cười nhẹ giúp Quý Lê thoa phấn.

“Ề hèm, chỉ e là, tâm tư của Diêu nhi bé nhỏ sớm đã bay a....bay a... bay đến trong trái tim của Khúc ca ca rồi.” Quý Lê chợt nghiêng người vòng qua Diêu nhi, nhảy ra khỏi ghế tránh ra thật xa, kéo qua chiếc khăn voan đỏ trên giường làm rào chắn, không chờ Diêu nhi nói liền giành nói trước: “Hôm nay ta chính là tân nương tử, làm hư trang phục hậu quả sẽ không tốt nha.”

Hai cái má Diêu nhi sung huyết đỏ bừng lên, cuối cùng cười nói: “Ngày mai em nên gọi tiểu thư là gì ấy nhỉ? Vẫn gọi là tiểu thư? Hay là phu nhân? Hoặc là Thái tử phi?”

Quý Lê giữ bỏ xuống khăn voan đỏ, dung mạo vốn đã tinh xảo lúc này bởi vì thẹn thùng lại càng thêm xinh đẹp động lòng người, giả vờ cả giận nói: “Tiểu thiếu nữ, xem ta xử lý em thế nào nè. . . .”

Trong mộng nền đỏ chập chờn, nhạc hỉ chấn động trời đất, tiếng cười rộn rã như chuông ngân, nhưng vào lúc này Lê Tử Hà lại kinh hoảng ngồi bật dậy, cả người đầy mồ hôi lạnh. Trong lòng cười mỉa, hóa ra toàn thân mồ hôi lạnh này chính là bởi vì Diêu nhi mà có, mặc cho bản thân nguy trang không thềm quan tâm như thế nào, bình tĩnh như thế nào, rốt cuộc vẫn bị đánh bại bởi một đêm khổ sở vì tình cảm mười mấy năm bị phản bội. Mặc dù trước đây đã có một Vân Tấn Ngôn phản bội rồi, hôm nay lại có thêm một Diêu nhi nữa, thật cứ như bị ai đó dùng sức nhéo một cái vào tâm can đau đớn không thôi.

Lê Tử Hà khoác lên y phục đứng dậy mở ra cửa phòng, ánh trăng thanh tịnh và đẹp dễ soi rọi trên mặt đất, hoa và cây ở ngoài phòng nhẹ nhàng đung đưa trong gió, hương hoa của mùa hè thoang thoảng len lỏi vào chóp mũi, so với bóng đêm càng thêm mát lạnh say lòng người.

Lê Tử Hà nhanh chân bước đi trên con đường hành lang, hít thật sâu một hơi rồi mới ngồi xuống ở mép hành lang, bàn tay bị nhánh cây quệt làm bị thương dường như cũng không hề hay biết, chỉ ngơ ngác nhìn theo bóng mờ chập chờn của hoa lá ở trên mặt đất, trong đầu vẫn vang vọng chỉ một câu nói lúc ban ngày nghe được, năm đó sự việc toàn gia Quý phủ bị tịch thu tài sản và tru vi cử tộc, thật sự cùng Diêu nhi có liên quan sao?

Quay lại thời gian trước khi nàng “Chết”, Vân đề lên ngôi 3 năm, nàng một mình cai quản cả hậu cung, cho đến khi nàng mang thai đứa bé kia, mấy tháng không thể thị tẩm, đại thần trong triều rít khuyên can nói phải bổ sung phía hậu cung. Từ cổ chí kim, hậu cung Đế Vương không thể nào chỉ có mỗi một mình Hoàng hậu, mặc dù buồn phiền hờn dỗi, nàng vẫn phải đồng ý phong cho Cố Lâm Nghiên – Con gái duy nhất của Cố tướng quân làm phi, khi đó nàng đã nghĩ rằng một phi tử dù sao cũng còn tốt hơn tuyển một nhóm tú nữ trong cả nước. Nào ngờ, ba tháng Nghiên phi vào cung cũng chính là thời điểm nàng bắt đầu thất sủng, Vân Tấn Ngôn lấy lý do dưỡng thai, đem nàng giam lỏng ở Hồng Loan điện, hầu như là không

hề hay biết gì về tin tức ở bên ngoài, cho đến một ngày Diêu nhi với thần sắc hốt hoảng chạy đến báo cho nàng biết, Quý phủ bị xử mưu nghịch, tru vi cử tộc, ba ngày sau xử trảm.

Câu nói ấy đối với nàng vào khi đó mà nói, giống như một đạo sấm sét giáng xuống giữa trời quang, Vân Tấn Ngôn đã tìm được lý do cho sự lạnh nhạt ba tháng, cũng tìm được lý do chuyên sủng mình Nghiên phi, thậm chí cũng tìm được lý do giam cầm nàng ba tháng. Tuy bản thân có muốn không tin tưởng, nhưng Vân Tấn Ngôn là dựa vào Quý gia ra sức ủng hộ mới thuận lợi đăng cơ, Nghiên phi được sủng ái, hiển nhiên là Vân Tấn Ngôn muốn mượn sức của Cổ gia, về việc giam cầm mình tháng ba, có lẽ là lo lắng tin tức bị tiết lộ.

Tâm cuồng loạn như phát điên đến tìm Vân Tấn Ngôn liên tục ba ngày, hấn không chịu nghe lời nàng giải thích, không chịu lộ diện, cuối cùng nàng phải quỳ suốt cả đêm ở Nghiên vụ điện, cho đến khi mất hết hy vọng.

Khi đó Quý Lê chỉ một lòng suy nghĩ tại sao Vân Tấn Ngôn lại phụ mình? Chứ không nghĩ tới nguyên nhân dường như chỉ trong một đêm mà Quý phủ sụp đổ tan tành, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Nếu như, thật sự có người âm thầm mưu tính sắp đặt, người mà nàng cần đối phó, không chỉ có vài người trước mắt này.

Khóe môi Lê Tử Hà gợi lên một nụ cười nhạt, “cách” theo âm thanh đó dò được trên đường hành lang dài là một nhánh cây bị gãy, sương buổi sớm dính vào trên ngón tay hơi ẩm ướt, cho dù có bị dơ đôi tay cũng sẽ diệt trừ những ai đã từng tổn thương mình.

Vào sáng ngày hôm sau, Lê Tử Hà chủ động đi tìm Phùng Tông Anh, vô cùng cung kính đem “Quy củ” đem qua viết giao cho ông. Phùng Tông Anh chưa vội đựng đến vẫn ung dung ngồi ở trước bàn, nhìn thấy dáng vẻ cung kính của Lê Tử Hà mà hai hàng lông mày ông run run, biết sự lợi hại của mình nên bắt đầu chịu thua rồi hả? Chà chà, vốn cho rằng cần phải “hành hạ” thêm mười ngày nữa tháng nữa ấy chứ, mới đó mà đã dễ dàng khuất phục như vậy rồi? Thật là chẳng có thú vị gì hết.

Phùng Tông Anh cực kỳ nghiêm túc nhận lấy lật xem từng trang một, tâm tình vốn đang rối như tơ vò nhưng sau khi tầm mắt đọc đến phần sau thì dần dần trở nên sâu lắng thâm trầm, hai hàng lông mày bạc trắng cũng chậm chậm xoắn lại cùng một chỗ, nhìn xem trang giấy trên tay rồi lại giương mắt nhìn tới Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà cúi đầu đứng ở một bên, cảm nhận được ánh mắt của Phùng Tông Anh, cũng không có ý định nhìn trả lại, không biết rốt cuộc là Thẩm Mặc và ông ta có hục hặc gì đến nỗi ông ấy cứ luôn nhắm vào nàng, nhưng thật lòng nàng không muốn có quá nhiều chung đụng với Phùng Tông Anh, nàng rất hiểu tính tình của ông ta, chỉ cần để cho “kế hoạch” của ông được như ý, chỉ cần bản thân tỏ ra yếu thế một chút thì sẽ xoa dịu được sự tức giận trong lòng ông, mai này ông cũng sẽ không quá mức làm khó mình.

Qua một hồi lâu thế nhưng Phùng Tông Anh vẫn không nói lời nào, cuối cùng đem tờ giấy bản thảo trên tay đặt lên mặt bàn rồi đứng dậy, hai tay chấp lại ở phía sau, cúi đầu xuống không thèm liếc mắt nhìn tới Lê Tử Hà thêm lần nào nữa liền bỏ đi.

Lê Tử Hà liếc mắt nhìn sang chữ của mình ở trên bàn, lại ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng thon thả chậm rãi bước đi của Phùng Tông Anh, cứ khom lưng mà đi về phía trước, phảng phất như ẩn hiện một loại cảm giác tang thương bất đắc dĩ. Trong lòng khê động, dù cho đã cố gắng che giấu, thế nhưng vẫn nhìn thấy được bóng dáng của Quý Lê từ trong những dòng chữ viết kia, cho nên mới có thái độ trầm mặc vừa rồi và sự mệt mỏi của lúc này sao.

Lê Tử Hà vẫn đứng im tại chỗ, mãi đến khi nghe thấy có người gọi tên mình nàng mới hồi phục lại tinh thần, thấy người tới là y đồng cùng vào cung với nàng liền hỏi, “Chuyện gì?”

“Bên ngoài có người tìm đây.” Về mặt của được đồng nọ cười một cách vô cùng kỳ quái, lúc nói chuyện còn đánh giá nhìn lên nhìn xuống Lê Tử Hà mấy lần.

Lê Tử Hà vừa nghe giọng hấn nói chuyện liền nhận ra chính là người ngày hôm qua khơi lên đề tài về “Diêu phi”, tuy rằng khó hiểu không biết ai đến tìm mình nhưng vẫn rất bình tĩnh gạt gặt đầu, sau đó tự mình bỏ đi ra ngoài.

“Nè, ở trong mấy người chúng ta, người chính là người hòa đồng nhất nổi danh sớm nhất, biết ta là ai không?” Được đồng gia chạy đuổi theo Lê Tử Hà, vỗ lên vai nàng nói.

Lê Tử Hà lắc nhẹ đầu thay cho câu trả lời.

Người nọ cũng không vì vậy mà mất hứng, vẫn cười cười ngổn ngổn nói: “Ta tên là Ân Bình, Ân thái y là cha ta.”

Lê Tử Hà nhú lại chân mày, thì ra là hắc chính là Ân Bình. Ân thái y, đối với người này không có ấn tượng nhiều lắm, trong số những ngự y có thể ở gần bên cạnh Quý Lê, từ trước đến giờ chỉ có Phùng Tông Anh.

Không thấy Lê Tử Hà trả lời, Ân Bình vẫn leo đèo theo ở phía sau nịnh nọt nói: “Nghe nói người xưa nay chỉ học y ở núi Vân Liễm với Thẩm y sư, làm thế nào mà lại có thể quen biết với con trai của Trịnh thừa tướng vậy? Hắc còn đặc biệt tới tận cửa tìm người, hay là người cũng giới thiệu cho ta quen biết với hắc một chút, không phải chúng ta đều là bằng hữu hay sao.”

Lê Tử Hà vô cùng kinh ngạc, không ngờ Trịnh Hàn Quân đến tìm mình, đối với sự ồn ào của người ở phía sau có chút phiền não, chân càng bước nhanh hơn.

Trịnh Hàn Quân đang ngồi ở tiền thính đại diện Thái y viện nhân nhĩ uống trà, Lý ngự y thì đứng hầu ở một bên, thăm than vị công tử này chỗ nào tốt không đi, cần gì phải chạy tới Thái y viện, mỗi lần hắc tới đây, chẳng phải lần nào cũng náo loạn đến gà bay chó sủa sao?

Trịnh Hàn Quân vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Lê Tử Hà bước vào cửa, vội vàng buông ly trà trong tay xuống cười to nói: “Ha ha, cuối cùng đã đợi được huynh rồi!”

Nói xong còn cố làm ra vẻ thân mật giang rộng hai cánh tay muốn ôm lấy nàng nhưng Lê Tử Hà đã nghiêng người né tránh, khi trông thấy người đứng ở phía sau Trịnh Hàn Quân thì mặt liền biến sắc, trầm giọng nói: “Trịnh công tử, đã lâu không gặp.”

“Ha ha, đúng vậy đúng vậy! À mà nè, sao huynh được ưu ái có thêm một người hầu nữa vậy?” Trịnh Hàn Quân cười nhạo nói.

“Trịnh công tử, tại hạ là Ân Bình, là Ân thái y.”

“Được rồi được rồi, ta với Tử Hà huynh đã lâu không gặp, phải bận ôn lại chuyện xưa một chút, không phải các người muốn ở lại đây cùng nghe chứ?” Trịnh Hàn Quân lớn tiếng cắt ngang lời nói của Ân Bình.

Lý ngự y bị vây trong sự khó hiểu hầu như gật đầu liên tục, kéo theo Ân Bình rồi nói với Trịnh Hàn Quân: “Nếu đã như thế, vậy chúng tôi lui xuống trước, Trịnh công tử và Lê. À, Lê công tử cứ từ từ ôn chuyện.”

Cho đến khi bóng dáng hai người biến mất khỏi tầm mắt, Lê Tử Hà mới chuyển ánh mắt về lại trên người đứng phía sau Trịnh Hàn Quân, tức giận nói: “Ngân nhi, sao muội lại vào cung làm gì chứ?”

Trên người Thẩm Ngân Ngân mặc bộ quần áo thị vệ màu đen, mũ sa đội đầu cũng màu đen rõ ràng lớn hơn rất nhiều, hầu như gần che hết hơn nửa cái đầu, vừa nghe thấy Lê Tử Hà gọi tên mình, lập tức mặt mày hớn hỏ nhấc lên cái mũ, xông tới bắt lấy cánh tay của nàng nói: “Sư huynh, sư huynh, cuối cùng cũng tìm được huynh rồi!”

“Muội vào cung làm gì?” Thâm cung này nguy hiểm thế nào, một mình muội ấy sao có thể ứng đối?

“Sư huynh, huynh không nhớ Ngân nhi sao?”

Thẩm Ngân Ngân chu môi, hai mắt long lanh ngấn nước, Trịnh Hàn Quân nhìn thấy cũng có chút thương hại, giảng hòa nói: “Cô xem, sư huynh cô bận rộn như vậy, bất ngờ nhìn thấy cô nhất định là phải ngoài ý muốn rồi.”

“Ai cần người lo?” Thẩm Ngân Ngân không chút khách khí rống to quát lại cắt đứt lời nói của Trịnh Hàn Quân.

Khuôn mặt đang tươi cười của Trịnh Hàn Quân cứng đờ lại, hung hăng trợn mắt liếc xéo Thẩm Ngân Ngân, đàn bà con gái gì mà không có ai tốt cả, lúc có việc cần nhờ vả người ta thì leo đèo suốt ngày theo ở phía sau

ninh bọ lấy lòng, khi đạt được mục đích rồi còn giang chân đá văng một cước cũng đã đành đi, còn muốn quay đầu lại giẫm ột cước phun thêm một bãi nước miếng lên mặt nữa, coi như Trịnh Hàn Quân mình có mắt như mù đã nhìn lầm người!

“Ngân nhi, sư phụ xuống núi đi tìm muối đấy...Muội hãy mau về núi Vân Liễm đi.” Lê Tử Hà cau lại hai hàng lông mày, không ngờ Thẩm Ngân Ngân lại tìm được đến tận trong cung này.

Thẩm Ngân Ngân phát tay trợn mắt nói: “Không đi! Không đi về đâu! Huynh gạt muối âm thầm xuống núi, nếu không phải buổi sáng ngày hôm đó bị muội phát hiện, có lẽ đã bị sư phụ nhốt ở trên núi rồi? Lần này muội mà trở về, không biết khi nào mới có thể gặp lại huynh.”

“Cho dù không về núi Vân Liễm đi nữa, trong hoàng cung này cũng không cho phép muội ở lại, hãy mau theo Trịnh công tử xuất cung đi.”

Xưa nay Lê Tử Hà đối với Thẩm Ngân Ngân luôn ăn nói nhẹ nhàng, rất ít khi nào tức giận, giọng điệu trách mắng như thế trong nháy mắt khiến cho hai mắt Thẩm Ngân Ngân đong đầy nước, nước nở nói: “Vây. . . Vây, sư huynh hãy uội một câu trả lời chắc chắn đi. . . . Có được không?”

“Trả lời chắc chắn cái gì?”

“Chính là. . . .” Thẩm Ngân Ngân rũ mí mắt xuống, hai tay xoắn lấy góc vạt áo vò tới vò lui, cuối cùng giống như đã hạ quyết tâm nói, “Chính là chuyện vào cái đêm trước khi huynh xuống núi muội đã nói với huynh đó.”

Trong lòng Lê Tử Hà cả kinh, vốn tưởng rằng ngày ấy sau khi say rượu nàng nói xằng nói bậy, không ngờ nàng vẫn còn nhớ rõ, nhìn sang Trịnh Hàn Quân bị Thẩm Ngân Ngân quát ngồi xụ ở một bên, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

“Sư huynh, đêm đó muội nói rằng muội thích huynh, muội muốn gả cho sư huynh!” Thẩm Ngân Ngân lên tiếng bổ sung thêm.

Trịnh Hàn Quân trừng lớn hai mắt, khó có thể tin nhìn tới Thẩm Ngân Ngân, là một cô gái, lại dám nói ra những lời này ở ngay trước mặt một nam tử?

Lê Tử Hà vội vàng nói: “Ngân nhi, đừng vội nói bậy, có chuyện gì đợi mai này có cơ hội rồi chúng ta ngồi xuống nói có được không? Hôm nay muội hãy cùng Trịnh công tử xuất cung trước đi, ta tìm cơ hội sẽ xuất cung đến tìm muội.”

“Không muốn, không muốn! Sư huynh, huynh đã vào cung rồi, cho dù muốn xuất cung ít nhất cũng phải sau một năm! Hôm nay chỉ cần huynh uội một câu trả lời, muội xuất cung cũng được, trở về núi Vân Liễm cũng không thành vấn đề, mọi chuyện đều nghe sư huynh hết. . . . Muội. . . .”

“Ta chỉ xem muội là muội muội.” Lê Tử Hà không chút do dự cắt đứt lời của Thẩm Ngân Ngân, mắt thấy nàng càng ngày càng kích động, tuy rằng không muốn làm thương tổn nàng, nhưng lúc này đang có mặt Trịnh Hàn Quân ở đây, không thể nói thẳng ra thân phận con gái của mình được, muốn ngăn cản không để cho Thẩm Ngân Ngân tiếp tục kéo dài thêm nữa, chỉ có thể làm cho nàng mau sớm xuất cung.

Nước mắt của Thẩm Ngân Ngân to như hạt đậu từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống, cuối cùng cũng bộc phát kích động, giống như sợ Lê Tử Hà nghe không rõ, lớn tiếng hét lên: “Sư huynh, muội nói là muội thích huynh! Là loại thích mà nữ tử dành cho nam tử chứ không phải cái tình của muội muội đối với ca ca. . . .”

“Hi hi. . . .”

Chẳng biết từ lúc nào ở ngoài điện đã có được đồng đang vây xem, nghe được câu nói này của Thẩm Ngân Ngân có người đứng xem náo nhiệt bật cười lên, Thẩm Ngân Ngân nuốt xuống câu nói kế tiếp, hai mắt đỏ bừng, tự cảm thấy không thể chịu đựng được nữa, thật là mặt mặt xấu hổ, cúi đầu chùi lau nước mắt rồi xoay người bỏ chạy.

Lê Tử Hà càng thêm luống cuống nhưng đã bị Trịnh Hàn Quân kéo lại, không kiên nhẫn nói: “Được rồi, để ta đuổi theo cho.”

Bước chân của Lê Tử Hà dừng lại, hiểu ý gật đầu, chỉ có thể dặn dò: “Làm phiền Trịnh công tử hãy chăm sóc tốt cho Ngân nhi!”

Trịnh Hàn Quân đã phóng người đuổi theo Thẩm Ngân Ngân, câu nói đó của Lê Tử Hà hẳn căn bản không nghe được, trong lòng chỉ lo âm thầm khinh bỉ một phen, người ta dầu gì cũng là một cô nương, can đảm thổ lộ ở trước mặt như thế lại cự tuyệt một cách không khách khí như vậy, đúng thật là chẳng có phong độ gì cả.

12. Chương 12: Chẩn Bệnh

Đêm vào cuối mùa hè, gió lạnh hiu hiu thổi, Lê Tử Hà ngồi nghiêng ở cạnh hành lang. Mặt trời lặn mất trắng lên, bầu trời chỉ chút đầy sao, nếu như nói mấy ngày trước bởi vì cơn ác mộng không ngừng đeo bám mà không cách nào ngủ được, vậy đêm nay thì sao? Là đang lo lắng cho Thẩm Ngân Ngân sao?

Từ lúc vào hoàng cung, đủ loại cảm xúc dồn nén chôn giấu ở đáy lòng mấy năm qua đang bắt đầu khởi động cuộn cuộn sôi trào, mỗi lần như thế đều phải cực lực áp chế mới có thể làm ình giữ vững bình tĩnh. Nhưng tâm trạng ác liệt đó cứ đến ban đêm là bắt đầu tập kích ngược lại, hoặc là hoàn toàn không thể nào đi vào giấc ngủ, hoặc có khi mệt đến cực hạn nhưng ngủ cũng không được hơn nửa canh giờ liền giật mình thức tỉnh. Bầu không khí cũng cùng nhịp thở giống như ngày trước, nhìn cảnh trí 6 năm qua chưa từng biến đổi, nghĩ đến người kia đang ở cách đó không xa hằng đêm hoan ca bình yên say giấc nồng, đáy lòng như có một nắm lửa lớn đang thiêu đốt, lo sợ không yên, đau đớn từng cơn, còn có. Nỗi thống hận chưa bao giờ thuyên giảm.

Lê Tử Hà đột nhiên đứng lên quay trở lại căn phòng nhỏ, thối tất ánh nến nằm lên giường ép mình không được suy nghĩ nhiều nữa. Thời gian còn dài, chỉ mới vào cung có mấy ngày thôi, thời cơ chưa tới không thể xung động! Thế nhưng vẫn trần trọc trở mình không yên, trong đầu vẫn hoàn toàn thanh tĩnh. Ngoài cửa sổ bỗng dừng bay tới một hồi tiếng tiêu du dương, réo rất linh hoạt kỳ ảo, âm điệu cực kỳ bình thường nhưng phảng phất như len lỏi vào mùi thơm của hương hoa ở trong viện. Từng chập dứt quãng quanh quẩn ở xung quanh, hòa cùng không khí khẽ lưu chuyển, nhẹ nhẹ len lỏi vào tận đáy lòng vượt qua cả thời gian. Ngón tay người thổi tiêu như đang gảy lên gảy xuống, lướt qua thời gian xóa tan yêu hận, Lê Tử Hà nhắm mắt lại, tinh thần như hoàn tan vào trong tiếng tiêu dần dần trôi xa, lòng bình tĩnh như mặt hồ trước nay chưa từng có, dần dần chìm vào giấc ngủ say.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phùng Tông Anh biến mất suốt mấy ngày qua bỗng nhiên chủ động tới tìm Lê Tử Hà, Lê Tử Hà vừa mới thu dọn xong đang chuẩn bị đến thư viện Thái y viện để tìm một sổ sách để xem, Phùng Tông Anh không có ở đây, cũng không sai người sang gọi nàng, vừa mở cửa ra liền thấy ông đứng ở trước cửa phòng mình.

“Ề hèm.” Phùng Tông Anh dường như có chút lúng túng, húng hắng giọng liếc mắt nhìn Lê Tử Hà, có chút bất mãn lầu bầu nói: “Sau này, ta sẽ dạy cho ngươi viết chữ.”

Lê Tử Hà thoáng giật mình, nhưng sau khi hiểu ra thì tiếng lòng khẽ động, ngần ấy năm qua đi người vẫn luôn còn nhớ tới mình, e rằng chỉ có ông lão tuổi gần 60 ở trước mắt này mà thôi, vì vậy không hề có chút do dự gật đầu.

Phùng Tông Anh che giấu cảm xúc của mình bằng cách trừng mắt nhìn nàng, ngay sau đó chấp hai tay ra sau lưng bỏ đi.

Sóng mắt Lê Tử Hà ẩn hiện ý cười, chậm rãi bước đi theo phía sau ông, không cần người biết ta là ai, chỉ cần ta biết người là ai, như vậy đã đủ rồi.

“Đi theo ta cũng không có chuyện gì để làm, sau này nếu như Lý ngự y ra ngoài chẩn bệnh, ngươi cứ đi theo ông ấy là được.” Phùng Tông Anh đi ở đằng trước lơ đãng nói.

“Tử Hà đã hiểu.” Lê Tử Hà gật đầu, nghe được câu này trong lòng thở phào nhẹ nhõm, ngày xưa, hằng ngày Phùng Tông Anh đều chần mạch định kỳ cho Đế - Hậu, kể cả thuốc bổ của Đế - Hậu cũng đều do ông phụ trách, vốn tưởng rằng không lâu nữa sẽ có cơ hội gặp lại Văn Tấn Ngôn, nhưng Phùng Tông Anh nói như vậy cũng có nghĩa là sẽ dẫn theo nàng đi đến đó rồi, vấn đề trước tiên là vẫn chưa có thăm dò được tình huống trong cung, hay là không nên gặp cho thỏa đáng.

Phùng Tông Anh thấy bộ dáng nàng thành thật nghe lời như thế, hài lòng gật gật đầu nói: “Người đến tìm Lý ngự y đi, ta đi về ngủ một giấc đã.”

Lê Tử Hà nhin cười, gật đầu thưa vâng.

Vốn đã đi theo Phùng Tông Anh đến tiền sảnh, Phùng Tông Anh vừa khuất bóng thì những được đồng khác liền nhón nháo nhìn tới nàng, châu đầu ghé tai nói gì đó, có vài người còn thẳng thắn hét to lên: “Ô, Tử Hà huynh, vô mông ngựa xong rồi hả?”

Lê Tử Hà coi không nghe thấy, đi tới dãy phòng ở phía sau.

“Tử Hà huynh, muội thích huynh!” Một giọng nói châm biếm vang to lên ở sau lưng, ngay tức khắc cả đại sảnh cười ầm lên.

Lê Tử Hà dừng chân, quay đầu lại cười lạnh nói: “Đừng quên, miệng là dùng để ăn cơm!”

Mọi người nhất thời im bật, không chỉ bởi vì Phùng Tông Anh đã từng có nói qua những lời này, mà là bởi vì thái độ của Lê Tử Hà lúc này, dù rằng vẫn là vẻ mặt không hề có chút biểu cảm như thường ngày, nhưng lại có một loại kiên quyết khó tả, vô hình tạo cho người ta một thứ như là áp lực, làm cho người ta không dám lên tiếng phản bác lại.

Cho đến khi bóng dáng của Lê Tử Hà biến mất khỏi phạm vi tầm mắt, tiếng nghị luận của đám y đồng mới lại tiếp tục vang lên.

“Xì, không phải dựa hơi vào sự ưu ái của Phùng viện sử ư, lúc mới vào viện không phải Phùng viện sử vẫn còn thấy chướng mắt với hần sao, thật không hiểu hần đã dùng cách gì, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã vô được mông ngựa đến vang ầm ầm à.”

“Ài, ai bảo cách thức của người ta có hiệu quả làm chi, chỉ dựa vào danh tiếng của Thẩm y sư thôi, ngự y ở trong viện này cung không dám thất lễ.”

“Thẩm Mặc? Nghe đồn hần không màng danh lợi, không tranh quyền thế, còn dám cự tuyệt chức viện sử triều đình ban cho, nhưng lại có thể dạy dỗ ra cái hạng đồ đệ a dua nịnh hót thế lực vô lý, người nói thử xem, Thẩm Mặc kia là người như thế nào hả?”

“Thì là Thần Tiên sống chứ sao, sang năm ta tròn 18 tuổi rồi, mà y thuật vẫn chưa được lợi hại như thế à.”

“Nói nhảm! Nếu người có thể lợi hại giống như hần thì ta đã sớm thành Y Tiên rồi.”

Hai mặt tiền sảnh của Thái y viện đều có riêng bốn gian phòng, thường ngày dùng để cho ngự y tham khảo y thuật nghỉ ngơi, trong đó có một gian chuyên dùng để chứa các loại y thư. Tuy rằng 3 năm ở núi Vân Liễm Lê Tử Hà đã xem qua không ít, nhưng y thư ở Thái y viện vừa tỉ mỉ lại đầy đủ, Lê Tử Hà suy nghĩ với kinh nghiệm bắt mạch chưa đủ của mình, cần nên đọc thêm nhiều sách một chút, làm vậy để bù vào những phương diện khác.

“Này? Lê Tử Hà!”

Đúng lúc Lý ngự y bước ra khỏi cửa phòng, thấy Lê Tử Hà dự định bước vào thư phòng, vội vàng gọi lại, hôm qua Phùng Tông Anh và ông đã thương lượng tính toán, sau này ông đi chẩn bệnh thì dẫn theo Lê Tử Hà. Mặc dù không biết tại sao viện sử đại nhân đột nhiên lại thay đổi hần thái độ đối với Lê Tử Hà, nhưng ông vốn cũng muốn thu nhận Lê Tử Hà, nếu nay Phùng Tông Anh đã nói như vậy, ông đương nhiên rất vui vẻ đồng ý.

Lê Tử Hà khom lưng gật đầu bày tỏ tôn kính nói: “Lý ngự y tìm ta có việc sao?”

“Có lẽ viện sử đại nhân đã nói qua với người, sau này người đi theo ta ra ngoài chẩn bệnh?”

“Sáng nay ông ấy vừa mới nói với ta rồi.”

“À, vậy thì tốt, vậy bây giờ người cùng ta đi một chuyến.” Lý ngự y nghiêng người qua, lộ ra hòm thuốc ở sau lưng, lúc nói chuyện còn dùng tay vỗ vỗ.

Lê Tử Hà gật đầu, bước theo Lý ngự y ra khỏi Thái y viện.

Lý ngự y bước nhanh đi ở phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn xem Lê Tử Hà, thấy nàng cúi đầu theo sát ở phía sau, hài lòng gật gật đầu, là người kín kẽ, chăm chỉ ít lời, ăn nhấm biết lễ, thích hợp sinh tồn ở trong hoàng cung này.

“Điều phi nương nương ngày hôm đó người cũng đã gặp qua, tính tình có lẽ người cũng đoán được vài phần, một lát nữa đến Đào Yếu điện, mọi việc phải cẩn thận một chút.” Nghĩ đến chuyện phát sinh vào ngày đầu tiên tiến cung, Lý ngự y vẫn có chút không yên lòng, cẩn thận dặn dò Lê Tử Hà.

“Tử Hà đã hiểu.” Lê Tử Hà trầm giọng trả lời, nhờ vậy mới biết thì ra là phải đi chẩn bệnh cho Điều phi, khó trách sau khi rời khỏi Thái y viện liền đi thẳng một đường tới Hồng Loan điện, chẳng lẽ là Hồng Loan đổi lại thành Đào Yếu?

Không lâu sau, đã đến nơi cần đến, Lê Tử Hà lặng lẽ nhìn tới cung điện ở trước mắt, ngôi đồng vẫn như thế, cửa nhà cũng vẫn như thế, chỉ có chủ nhân là người khác, ngay cả tên cũng thay đổi. Hì, sự thay thế này, thật đúng là triệt để, Hồng Loan Hồng Loan, hóa ra ngay từ khi vừa bắt đầu mình chính là Loan chứ không phải là Phụng.

“Thần Lý Kiên tham kiến Điều phi nương nương.”

“Nô tài Lê Tử Hà tham kiến Điều phi nương nương.”

Sau khi được thái giám thông báo, hai người cùng nhau vào điện, quỳ xuống phía ngoài trước tấm bình phong.

Điều phi đang nằm nghiêng trên giường, màn che màu hồng nhạt phủ từ trên cao xuống che kín cả toàn bộ chiếc giường hẹp, tấm mền tơ trơn mịn tùy ý bay lất phất ở trên người, nàng lười biếng lên tiếng nói: “Vào đi.”

Lời vừa dứt, cung nữ bên cạnh liền đem màn che buông xuống, Lê Tử Hà đi vào bên trong chỉ kịp nhìn thấy được một khúc cánh tay trắng nõn của Điều phi đưa ra cùng bóng dáng mơ hồ phía sau màn che.

Lý ngự y ra dấu bảo Lê Tử Hà cầm cái hòm thuốc, tự mình bước lên phía trước, ngồi xuống băng ghế cung nữ đã chuẩn bị, nhận lấy sợi tơ cung nữ đưa tới bắt đầu dò tuyến mạch. Lê Tử Hà đứng ở một bên, thấy đầu chân mày ông ta nhíu chặt rồi lại giãn ra, rồi lại nhíu chặt, một hồi lâu mới buông ra sợi tơ, nhưng lại đứng dậy khỏi ghế đang ngồi quỳ xuống đất, thấy vậy nàng cũng vội vàng quỳ xuống theo.

“Chúc mừng nương nương, nương nương là có hỉ mạch.”

“Người nói cái gì?”

Không chờ Lý ngự y nói cho hết lời, Điều phi liền ngồi bật dậy, bắt chợt hất ra màn che, để lộ ra vẻ mặt hơi có chút kinh ngạc mặt cùng gấm váy đỏ thắm đang mặc ở trên người.

Lý ngự y lặp lại: “Chúc mừng nương nương, nương nương đã hoài thai long chủng, thai nhi cũng được hai tháng rồi.”

“Người chắc chứ?” Trên mặt Điều phi nở nụ cười quỷ dị, nhíu mày hỏi.

Toàn thân Lý ngự y rỉ đầy mồ hôi lạnh, liên tục thừa phải, Điều phi đảo nhẹ mắt liếc nhìn hắn, thấy Lê Tử Hà quỳ ở phía sau chỉ nàng nói: “Người! Tới đây bắt mạch lại cho bốn cung thêm một lần nữa.”

“Nô tài tuân lệnh.” Lê Tử Hà bình tĩnh đứng dậy, do dự nhìn nhìn cánh tay Điều phi, lại nhìn sang sợi tơ bị nàng hất ra, cuối cùng nhìn về phía Lý ngự y.

Lý ngự y bắt gặp ánh mắt của “hắn”, vội nói: “Nương nương, việc này, không hợp lễ nghĩa.”

“Bổn cung bảo như thế nào thì cứ làm như thế đó đi, phàm là nô tài như các người quản được sao!” Khi nói chuyện, Diêu phi nhấc lên chiếc gối gỗ ở trên giường, không chút do dự nện một cái “bộp” lên đầu Lý ngự y, Lý ngự y nào dám né tránh vẫn quỳ vững tại chỗ cúi đầu đón nhận.

Lê Tử Hà không muốn tranh cãi thêm nữa, Diêu phi không sợ, nàng còn sợ gì chứ? Tiến lên giữ lấy cổ tay Diêu phi, để chính xác mạch đập dò xem mạch, mạch lưu thông ổn định, hơn nữa Thái y viện có ghi chép lại nguyệt sự của tần phi, Lê Tử Hà nhú chặt lại hai hàng lông mày, đứng lên quỳ xuống đất nói: “Nương nương, xác thực là hỉ mạch.”

“Ha ha, ha ha. . . .Rất tốt, thường! Toàn bộ đều được ban thưởng!” Diêu phi đột nhiên cười ha hả, hai mắt lóe sáng, cực kỳ hưng phấn nhìn tới mọi người.

Lê Tử Hà cúi đầu xem như không nhìn thấy gì, thật sự là không nghe thấy gì sao? Có phải là Diêu phi hay không? Là nàng bị cái hậu cung ăn thịt người này bức đến mức đã hoàn toàn thay đổi, hay là chính mình vốn chưa bao giờ thấu hiểu nàng ta?

“Duyệt nhi, mau đi gọi Hoàng thượng tới, bổn cung muốn đích thân nói cho hắn biết cái tin tức tốt này!” Diêu phi đột nhiên bình tĩnh lại, trầm giọng nói.

Cung nữ lập tức quỳ gối lĩnh mệnh, nhanh chân bước lui ra ngoài.

“Các người có thể đi rồi.”

Diêu phi vung tay lên, Lý ngự y liền vội vàng đứng dậy nhảy mắt với Lê Tử Hà, ý bảo nàng đi theo.

Ra khỏi Đào Yếu điện, Lê Tử Hà cúi đầu cười khế, hỉ mạch, mình đã từng mong mỗi hai năm, cuối cùng cũng được mang thai, bằng mọi cách cẩn thận hết sức che chở, nhưng chỉ một chén thuốc đã bị đưa tiễn xuống Hoàng Tuyền, Vân Tấn Ngôn, tại sao người phải nhẫn tâm đến vậy?

Vào lúc cúi đầu, Lê Tử Hà chỉ nhìn lấy được bước chân của Lý ngự y, duy trì tốc độ cứ đi theo là được, nhưng thấy hắn bỗng nhiên dừng lại, người lập tức bị thấp xuống hơn phân nữa.

“Ngô Hoàng Vạn Tuế, Vạn Tuế, Vạn Vạn Tuế!”

Vang lên bên tai là tiếng quát to của Lý ngự y, rõ ràng rất gần lại giống như từ một nơi rất xa truyền vào trong tai Lê Tử Hà, chỉ cần một cái ngược mắt là có thể được nhìn thấy một vùng sáng rực dưới ánh mặt trời vô cùng chói mắt ở phía trước. Long liễn chậm rãi lái tới gần, thoáng bồng tỉnh như một giấc mộng, có lẽ là do bị ánh mặt trời châm chích vào đầu nhói, Lê Tử Hà chớp chớp hai mắt để làm giảm bớt đi sự khô rát, cúi đầu rồi khụy xuống một bên đầu gối, chân còn lại cũng ngay sau đó quỳ xuống theo, tiếp lời Lý ngự y hô lên: “Ngô Hoàng Vạn Tuế, Vạn Tuế, Vạn Vạn Tuế. . . .”

13. Chương 13: Thời Tiết Mùa Thu

Long liễn chậm chậm rời đi, trong hoàng cung trong nháy mắt yên tĩnh lại, chỉ còn có tiếng bước chân của thị vệ, xa liễn đi ở phía trước thỉnh thoảng còn phát ra âm thanh “cót két”, còn có tiếng tim nhảy đập của Lê Tử Hà. Trong đầu đột nhiên như được cấp tốc đổ vào luồng khí nóng, đang lặn lộn kêu gào ầm ĩ mong muốn tìm được lối ra, cặp mắt bị dồn nén đến đỏ bừng lên, tiếng vang còn sót lại bên tai cũng dần dần bị âm thanh vu vu thay thế, mà ngay cả hô hấp cũng bắt đầu tắc nghẽn. Toàn thân Lê Tử Hà cứng đờ quỳ trên mặt đất, ép buộc mình cúi thấp đầu xuống không được ngược mắt, không được kêu lên, chỉ có thể tròng lớn hai mắt, nhìn bóng dáng vàng rực lướt qua trước mắt, bánh xe lăn từng vòng từng vòng như đang nghiền nát trái tim nàng, chèn ép đến người run bần bật, nhìn trần trời vào hai đường dấu vết bánh xe trên mặt đất, cho đến tiếng xa liễn đã đi thật xa mới bật đứng lên gấp rút đi về phương hướng của Thái y viện.

Lý ngự y kinh ngạc nhìn toàn thân Lê Tử Hà đờ đờ sát khí, há to miệng nhanh chân đuổi theo, trông ngực đập dồn dập, âm thầm oán trách bản thân càng già càng vô dụng rồi, đến nỗi ngay cả một đứa nhỏ tức giận mà cũng cảm thấy sợ hãi.

Tại Thái y viện, Phùng Tông Anh không kiên nhẫn chấp tay đi tới đi lui ở trong phòng, trông thấy một mình Lê Tử Hà đang đi nhanh tới, nhíu mày cao giọng quát: “Đi xem bệnh cho có một người lại mất tới nhiều thời gian như vậy? Ta đã ngủ một giấc rồi lại tiến cung vậy mà các người vẫn chưa về tới! Để ta đợi cả buổi như vậy sao?”

Khi Lê Tử Hà nhìn thấy Phùng Tông Anh trong nháy mắt sắc mặt nhu hòa trở lại, cúi đầu không nói mặc cho ông trách mắng. Lý ngự y vừa nhìn thấy thăm than tiêu rồi, hôm nay thật không phải là một ngày tốt, đi chẩn bệnh bị người đánh, ra cửa đụng phải Hoàng thượng, y đồng bình thường im hơi lặng tiếng đột nhiên trở nên lạnh mặt, còn bị viện sử đại nhân tính khí nóng như lửa nổi cơn tam bành, đành phải cam chịu số phận theo sát đứng ở bên cạnh Lê Tử Hà.

“Dù là đi bộ đến Tây Uyển cũng không thể nào đi chậm đến mức độ này chứ? À? Hay là cố tình lẻ mề đi chậm lại? Thái y viện còn cả khối việc cần làm, bản tính lẻ mề như các người có hơn 100 ngự y cũng không đủ dùng!”

Bên trong phòng khách chỉ có một mình Phùng Tông Anh rống giận gào thét, hai người còn lại đều không lên tiếng, rống lên vài tiếng Phùng Tông Anh đã có chút thở hổn hển, nghĩ lại cảm thấy bản thân mình nổi giận như vậy dường như có chút vô lý. Sự thật là khi ông quay về tỉnh ngủ mỗi giấc, nhưng lần qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được, nghĩ đến những dòng chữ viết bằng tay kia của Lê Tử Hà, nếu như được ông bỏ công ra dạy dỗ, tin rằng thời gian không lâu nữa, sẽ có thể. . . .Sẽ có thể nhìn thấy được nét chữ của nha đầu kia, chuyên tâm nghĩ về điều đó quay trở lại Thái y viện để mau chóng dạy Lê Tử Hà viết chữ, nào ngờ đợi mãi đợi mãi vẫn không nhìn thấy được bóng dáng của hắc đầu cả, lửa giận tích tụ trong bụng làm sao có thể không bộc phát.

Nghĩ đến chuyện viết chữ, hốc mắt Phùng Tông Anh chợt nóng lên, cũng không còn khiển trách nữa chỉ thở dài nói: “Lê Tử Hà, theo ta tới đây.”

Thái y viện có tám gian phòng, gian đầu tiên sát bên trái chuyên cung cấp cho viện sử khi cần dùng, Lê Tử Hà đi theo Phùng Tông Anh bước vào cửa, căn phòng cũng được xem như một thư phòng nho nhỏ, bên ngoài phòng để rất nhiều y thư, trên chiếc bàn lớn khắc hoa đã được chuẩn bị sẵn giấy và bút mực, đặt ngay ngắn chỉnh tề ở góc bàn, trong phòng còn có một chiếc giường nhỏ, dành để buổi tối tới nghỉ ngơi.

“Người qua bên kia ngồi.” Phùng Tông Anh chỉ chỉ chiếc ghế bành cạnh bàn dài, căn phòng này thường ngày rất ít người ngoài được bước vào, chỉ chuẩn bị có một cái ghế.

Lê Tử Hà do dự nói: “Hay là đại nhân ngồi đi.”

Hai hàng lông mày bạc trắng của Phùng Tông Anh dựng đứng lên, không kiên nhẫn nói: “Người đứng thì sao có thể viết được chữ? Ta bảo người ngồi thì ngồi đi, xem thường cục xương già như ta đây hay sao?”

Lê Tử Hà chiều theo ý ông ngồi xuống, cầm lên cây bút trên bàn, nhưng tay phải lại không khống chế được mà run nhè nhẹ, phảng phất như thấy được năm 6 tuổi ấy, lần đầu tiên cầm bút viết chữ, Phùng Tông Anh cầm cây thước không hề có chút nào đau lòng mà đánh vào bàn tay nhỏ bé trắng mịn: “Trước tiên ngồi vững, đầu gối về phía trước, thẳng người lên, cánh tay mở rộng ra, chân để yên.”

“Khi cầm bút, nắm thả tự nhiên, dùng sức nhưng không cương, nét bút phải thể hiện được có ý nghĩa sâu sắc mà không văn hoa.”

“Như chữ Kỳ Nhân, ý nói làm người không thể tùy tính, chữ viết cũng không thể tùy ý, tâm cần tĩnh, tu tâm thì mới có thể tu nhân.”

“Nha đầu người không nghe lời ta nói sao?”

“Mấy thứ này là viết cái gì hả? Viết lại! Sáng sớm ngày mai mang nó vào cung cho ta, nếu không một tháng tới cũng đừng vào cung tìm ta nữa.”

“Nha đầu, đây là tranh người vẽ sao?”

Bất tri bất giác đã trôi qua cuối mùa hè, chiếc lá cây vàng óng đầu tiên rơi rụng lá tả bay xuống ở trong cung, thông báo ngày của mùa Thu sắp đến, thời tiết đã dần dần trở lạnh, đến ban đêm còn mang theo chút

lạnh lạnh.

Lê Tử Hà quấn chặt cái chân sát vào người, cơ thể cuộn thành một cục, , nơi xương đùi từng bị thương đau nhức đến không chịu nổi, thời tiết âm u thế này e rằng ngày mai trời sẽ đổ mưa.

Tiếng côn trùng kêu râm ran ngoài cửa sổ đã không còn kêu nhiều nữa, chỉ nghe được gió mùa Thưa lát đất thổi qua, lời kéo theo cành lá đung đưa phát ra tiếng rào rào, Lê Tử Hà vùi đầu vào trong chăn, rõ ràng là rất buồn ngủ thế nhưng nhắm mắt lại thì lại không thể nào ngủ được, lúc nào cũng cảm thấy như thiếu đi cái gì đó, trong lòng trống trải vắng vẻ, nhưng không tìm được là lạ ở chỗ nào.

Trời mình qua lại hai lần nữa, dứt khoát ngồi dậy, khoác lên áo ngoài đốt lên ngọn nến, vừa ngồi xuống ở trước bàn liền hiểu ra là đã thấy thiếu đi cái gì, đêm nay quá mức an tĩnh, không những không có tiếng côn trùng kêu râm ran của ngày hè, mà còn thiếu đi tiếng tiêu hàng đêm đến bầu bạn với nàng suốt nửa tháng qua.

Lê Tử Hà kéo sát lại áo choàng, đi tới trước song cửa sổ nhỏ, bóng đêm lúc này dày đặc, trăng sao mất đi ánh sáng, cây cối bên ngoài cửa sổ đều chỉ nhìn thấy được cái bóng mơ hồ mà thôi, nhờ ánh nến trong phòng rọi ra mới nhìn thấy được mưa phùn rơi lún phún, như từng sợi tóc bạc trắng theo gió bay xuống, rơi vào trên lá cây phát ra tiếng tí tách nho nhỏ như nụ cười băng quơ, thì ra là trời đổ mưa rồi, nên người nọ sẽ không thối nữa sao?

Thối tất ánh nến, nằm lại xuống giường, bỗng nhiên tiếng tiêu nọ phá không gian vọng đến, quanh quẩn vang ở bên tai, trong lòng Lê Tử Hà nhất thời vui vẻ, không biết là người ở phương nào, lại có thể thổi tiêu hằng đêm ở ngay tại trong thâm cung này, mấy ngày trước nàng còn cố tình đi ra ngoài tìm thử nhưng một bóng người cũng không thấy, kỳ quái hơn chính là, tiếng tiêu ấy như thường lệ chỉ vang lên vào hơn nửa đêm, cho đến khi mình ngủ thật say, cũng không biết là thổi tới khi nào mới ngừng, cũng không nghe bất kỳ ai ở trong Thái y viện nghị luận về chuyện này.

Xua đuổi đi những suy nghĩ vớ vẩn, tâm tình của Lê Tử Hà theo ca khúc dần dần ôn hòa lại, cũng như mười mấy đêm trước từ từ chìm vào giấc ngủ thật say.

Thẩm Mặc ngồi dựa vào một nhánh cây, cành lá rậm rạp che chắn hơn phân nửa người của hắn, trên người hắn lại mặc y phục màu đen, người ở dưới đất nếu không ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát cây đại thụ này, muốn phát hiện ra hắn thật sự không dễ. Từ góc độ của hắn, vừa vận nhìn thấy một góc nhỏ trong căn phòng của Lê Tử Hà, vốn là lo lắng Phùng Tông Anh sẽ vì chuyện năm xưa mà làm khó nàng, vì vậy vào cung để nhìn xem mọi việc nàng có bình an hay không, trong lúc vô tình đã phát hiện ra hằng đêm hầu như nàng đều không thể nào ngủ được yên, liền nhớ tới thủ khúc an thần kia.

Đêm nay thấy nàng đã đi ngủ sớm, thầm nghĩ nỗi lòng của nàng đã khôi phục lại bình tĩnh, nhưng khi thấy nến trong phòng nàng lại thấp sáng, một tia thương tiếc như hóa thành nước xuân nhộn nhạo ở trong lòng, bất tri bất giác lòng bỗng mềm hẳn đi cảm tiêu thổi khúc, tiếng tiêu này là do hắn dùng nội lực truyền âm, chỉ có mỗi mình Lê Tử Hà là có thể nghe được, cũng không lo lắng bị người khác phát hiện, chỉ là nghĩ tới sự chấp niệm trong lòng Lê Tử Hà cứ kéo dài không tiêu tan, ca khúc đậm mật thanh lịch lại bị hắn thổi ra thành có chút phiền muộn trong ấy.

Qua một hồi lâu thấy trong phòng không có động tĩnh, Thẩm Mặc để xuống trường tiêu lau đi nước mưa trên người nó rồi vắt lại ở bên hông, cánh tay chống đỡ ở trên thân cây hơi dùng chút sức, thoát người một cái ngay lập tức đã đến mặt sau trước song cửa sổ nhỏ bên ngoài căn phòng, tầm nhìn của hắn bị ngăn cản bởi lớp giấy dán cửa màu xám trắng, gió nhẹ xen lẫn mưa phùn rơi xào xạc bên tai hắn, nhưng vẫn có thể nghe được rất rõ lại như cũ có thể rõ ràng nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng của người con gái ở bên trong phòng.

Thẩm Mặc giơ lên cánh tay, mấy ngón tay nhúc nhích, đột nhiên muốn chọc thủng lớp giấy dán cửa để nhìn xem người con gái ở bên trong.

Mưa phùn đã sớm thấm đẫm vào bộ hắc y của Thẩm Mặc, thấm ướt luôn cả mái tóc dài cùng nhau quấn bên dán sát vào trên người, mỗi lần hắn giơ tay lên nước mưa theo đó từng giọt rơi xuống, Thẩm Mặc hơi sững người một lúc, loáng thoáng có thể nhìn thấy năm ngón tay hơi run rẩy, cuối cùng nắm lại thành quả đấm rồi hạ xuống, bước đi xoay người giữa làn mưa gió.

Thoảng chốc đã trôi qua nửa tháng, hằng ngày Lê Tử Hà đều đi theo Phùng Tông Anh học viết chữ, thật ra thì cần từ từ thay đổi kiểu chữ về lại như hình dáng ban đầu là được rồi, mỗi lần thấy Phùng Tông Anh nhìn chữ của mình mà sững sờ, trong lòng thật vô cùng ấm áp, nhưng lại có một chút áy náy, rõ ràng là người đang ở ngay trước mắt lại muốn mượn chữ để tưởng nhớ.

Lê Tử Hà còn phát hiện ra, không phải Phùng Tông Anh là không dẫn mình đi chẩn bệnh, mà hiện tại hình như ông cũng không có đi chẩn bệnh, bởi vì nhiệm vụ bắt mạch bình an cho Vân Tần Ngôn đã giao lại cho Ân ngự y. Trong cung không có hoàng hậu, hai người sủng phi cũng được phân biệt cho hai người ngự y đảm nhiệm, riêng Diêu phi thì sau khi mang thai, địa vị trong nháy mắt cao hơn một bậc, ngự y bình thường mỗi ngày chẩn mạch biến thành Ân ngự y, cũng vậy vì mà Lê Tử Hà không được gặp lại nàng.

Tiếng tiêu vào mỗi đêm, nửa tháng trước đã làm cho lòng Lê Tử Hà dần dần nhẹ nhõm, nhưng từ sau cái đêm mưa đó đã không còn xuất hiện nữa, thiếu đi tiếng tiêu cũng từ từ trở thành thói quen, vẫn có thể yên ổn đi vào giấc ngủ.

Cùng với nhóm y đồng ở Thái y viện vẫn không thể nào chung đụng, Lê Tử Hà hiểu rõ bọn họ xì xào bàn tán ở sau lưng về thân thể bối cảnh của mình, thậm chí còn ganh ghét mối quan hệ hòa hảo giữa nàng và Phùng Tông Anh, đặc biệt là sau khi Phùng Tông Anh bắt đầu tự tay dạy nàng y thuật, điều này lại càng khiến những người đó thêm khịt mũi dè bỉu nàng. Lê Tử Hà không hề muốn nịnh bợ bất kỳ ai, huống chi cũng không cần thiết, thời gian mỗi ngày học y hầu như còn không đủ.

Cùng với sự thích ứng của Lê Tử Hà đối với Thái y viện, cuộc sống hình như cũng vì vậy mà yên bình hơn, không sóng không gió, vào lúc Lê Tử Hà cảm thấy hơi có lúc rồi rãnh thì cả Thái y viện, toàn bộ hoàng cung, thậm chí toàn thể cả nước, chỉ vì một đạo thánh chỉ mà sôi trào hừng hực.

Vân đế Tần Ngôn, từ sau khi đăng cơ đến nay đã chín năm, đây là lần đầu tiên ban lệnh tuyển tú nữ. Thiếu nữ ở Vân quốc, hễ là tròn 14 chưa tới 16, tuyển chọn người có dung mạo xinh đẹp hiền lương từ các nơi phủ nha, tài nghệ đều phải tốt để làm tú nữ, tập trung đưa đến hoàng cung Vân Đô. Khắp cả Vân quốc bàn tán xôn xao, dân chúng đều đang suy đoán, lần bổ sung hậu cung này, hậu vị đã bị bỏ trống 6 năm kia sẽ rơi vào tay ai?

14. Chương 14: Tú Nữ

“Nếu muốn nghiệm thân cho những tú nữ kia, dựa vào cái gì mà yêu cầu y đồng của ta? Không đi!” Phùng Tông Anh cũng chẳng quan tâm mình sẽ bị đau, dùng hết sức vỗ một cái thật mạnh lên bàn, đến nỗi bút lông trên bàn cũng tung lên văng ra rất xa.

Ân ngự y tuổi gần 40, dáng người hơi mập, sắc mặt hồng nhuận, thấy Phùng Tông Anh nổi giận cũng không có vẻ gì là lo sợ, còn hăm hở chấp tay nói: “Tháng trước Hoàng thượng vừa hạ chỉ tuyển tú, chút thời gian chuẩn bị cho chúng tôi cũng không có, ngày hôm trước lại kiểm tra được Diêu phi nương nương có hỉ mạch, vì thế tất nhiên phải có một ngự y đặc biệt ở bên cạnh để khi cần thì có thể chẩn bệnh ngay, nhưng người làm thì lại quá ít, mà Lê Tử Hà ngày thường ở trong viện cũng không có làm chuyện gì quan trọng, viện sử đại nhân cần gì khẩn trương như thế.”

Phùng Tông Anh hung hăng trừng mắt nhìn ông, nhất quyết không thương lượng nói: “Không đi, tuyệt đối không cho đi.”

Nếu như người khác tới tìm bảo Lê Tử Hà đi qua đó cũng không thành vấn đề, nhưng nếu Ân Kỳ tới đòi người, ông tuyệt đối sẽ không cho! Chưa đủ lông đủ cánh, ỷ vào thánh sủng không để ông vào trong mắt, chỉ cần ngày nào còn có ông ở đây, thì ở Thái y viện này không tới lượt Ân Kỳ lên tiếng nói chuyện!

“Đại nhân đừng quên rằng, đây cũng là một cơ hội tốt đối với Lê Tử Hà, nếu như nhất định không chịu tham gia, sang năm lúc sát hạch y đồng sợ rằng sẽ vì vậy mà bỏ lỡ rất nhiều ưu thế!” Ân Kỳ đành mặt lại, không hề khách khí nghiêng rằng hung ác nói ra những lời ấy, liếc xéo Phùng Tông Anh một cái sau đó hùng hổ phất tay áo bỏ đi.

Phùng Tông Anh bị chọc giận đến cực độ lại còn dùng sức vỗ bàn, khí tức công tâm, nhất thời không thở được liên tục ho sặc sụa.

Lê Tử Hà bị ông sai ra ngoài đi lấy một ít y thư, khi trở lại đúng lúc gặp phải dáng vẻ ngهنh ngang tự đắc của Ân Kỳ, vào tới cửa lại trông thấy Phùng Tông Anh đang thở gấp ho liên hồi, ngay tức khắc liền hiểu đã xảy ra chuyện gì, vội vàng để sách xuống, vừa vỗ sống lưng giúp Phùng Tông Anh thuận khí vừa nói: “Đại nhân, đừng nên làm tổn thương thân thể, cần gì so đo tính toán với loại người đó?”

Thái y viện có ngự y thượng diện và ngự y hạ diện, cùng nhau quản lý viện sử, còn có một phó viện sử, xuất thân từ ngự y hạ diện, chính là Chân ngự y thời gian trước ngã bệnh. Y thuật của hai người chửơng quản viện sử đều cao thâm, kinh nghiệm phong phú, tư cách lẫn sự từng trải đều vượt trội hơn người, rất có uy tín và danh tiếng ở Thái y viện này, cho dù không có chức quan ấy cũng vẫn được muôn người kính trọng ba phần.

Nhưng kể từ khi Hoàng thượng mù quáng tín nhiệm Ân Kỳ, sự hài hòa trong viện cũng bắt đầu từ đó bị phá vỡ. Con mắt của Ân Kỳ trong nháy mắt như mọc tít ở trên trời, xem tất cả mọi người đều thấp hèn một bậc, cũng tất nhiên là không để hai vị viện sử đại nhân này vào trong mắt, càng lúc càng trở thành một người kiêu căng ngạo mạn.

Nếu là trước kia, Phùng Tông Anh đã sớm bay đến chỗ Vân Tấn Ngôn âm ỉ lên rồi, tìm cách đuổi hẳn ra khỏi Thái y viện. Lê Tử Hà thấy Phùng Tông Anh bỗng nhiên không có bất kỳ hành động nào nữa, thậm chí còn im hơi lặng tiếng cố nén giận, cũng đoán ra được quan hệ giữa ông và Vân Tấn Ngôn, cũng không thể giống như ngày xưa, không có cách ngăn cản xung đột giữa ông và Ân Kỳ mà chỉ đành phải an ủi.

Phùng Tông Anh đã thuận được hơi thở, ra dấu bảo Lê Tử Hà dừng lại, trầm giọng nói: “Ngày mai tú nữ vào cung, người đi theo đám người bọn họ để hỗ trợ đi.”

“Vâng.” Lê Tử Hà hạ tay, rừ mí mắt xuống, cầm lên y thư vừa mới lấy tới đem đến trước mặt Phùng Tông Anh nói: “Đây là y thư đại nhân muốn tìm.”

Phùng Tông Anh liếc mắt nhìn nàng, thấy dáng vẻ của nàng vẫn không buồn không vui, như thể chuyện không có liên quan đến mình, thì hàng lông mày run run lên không kiên nhẫn nói: “Nói là vậy, nhưng khẳng định không chỉ đơn giản là nghiệm thân thôi đâu, nếu trước khi tú nữ thụ phong cần bắt mạch, cũng là do các người phụ trách.”

“Vâng.” Lê Tử Hà vẫn không mặn không nhạt đơn giản đáp lại.

Phùng Tông Anh thực sự rất muốn bước lên gõ vào đầu nàng một phát, thời gian cho sự nguy trang lạnh nhạt cũng đủ dài rồi chứ, gặp phải chuyện quan trọng như vậy mà cũng không chịu mở miệng hỏi thêm vài tiếng, lườm nàng một cái rồi nói tiếp: “Cái đám tú nữ, phi tần gì đó, đến khi ấy chắc chắn sẽ diễn đủ trò, người chỉ chịu trách nhiệm phần điểm tâm cho ta, đừng tự rước mấy thứ phiền toái để ta phải thu dọn tàn cuộc dùm cho người, đám nữ nhân đó.”

Nơi có nhiều đàn bà thì âm khí rất nặng, suýt nữa Phùng Tông Anh đã bật thốt ra khỏi miệng nhưng đã kịp thời nuốt xuống, lời này vẫn là không thích hợp nói ra. Hơn nữa còn ở cái hậu cung nơi người lừa ta gạt này, chính bản thân ông cũng đếm không hết tận mắt chứng kiến biết bao nhiêu lần. “Y” dùng đúng thì chính là cứu người, dùng không đúng thì nó chính là lưỡi dao hại người, cố một số việc một khi đã dẫn thân vào rồi thì sẽ không dễ dàng được thoát ra, vì vậy tiếp tục nhắc nhở: “Nói tóm lại, khi gặp chuyện thì phải để ý nhiều hơn một chút, cũng đừng chụp lên cái mũ thờ ơ với mọi thứ để người khác bảo người làm gì người liền ngốc nghếch đều làm theo đấy.”

“Tử Hà hiểu rõ.” Trên môi Lê Tử Hà thoáng nở nụ cười, rồi nhẹ gạt đầu.

Tú nữ vào tới hoàng cung tổng kết lại có mấy trăm người, sau khi trải qua một vòng luân phiên sàng tuyển chỉ còn lại hơn trăm người tham gia diện tuyển. Tú nữ ngoài được Vân đề thu nạp vào hậu cung, một số sẽ được ban cho vương công đại thần, số còn dự lại cuối cùng thì ở lại trong cung làm cung nữ. Thời điểm Quý Lê làm Hoàng hậu chưa từng có tuyển tú, nhưng trước khi gả cho Vân Tấn Ngôn cũng từng chứng kiến

qua. Vân quốc xưa nay cứ hễ 3 năm là đại tuyển một lần, tần phi hậu cung Tiên Đế không lên tới thành ngàn nhưng năm, sáu trăm người là có thể.

Đến Vân Tấn Ngôn kế vị, Quý Lê làm hậu, đến năm thứ ba thì Quý Lê qua đời, Vân Tấn Ngôn lấy lý do thương tiếc Hoàng hậu từ chối tuyển tú, mãi đến 6 năm sau, cho tới ngày hôm nay mới rốt cuộc bắt đầu tuyển tú vòng thứ nhất.

Lê Tử Hà cũng không ngờ đến, bản thân vừa mới vào cung liền bị ép lên tuyển tú, quy mô so với ngày xưa bất kể là thứ gì cũng đều hoành tráng hơn nhiều. Mấy trăm tú nữ chỉnh tề ngay ngắn đứng hơn nửa Tây Tiển Uyển, ánh sáng của thời tiết mùa Thu nhất thời trở nên vô cùng chói mắt, nhú nhú lại hai mắt để không nhìn tới những lốm đốm muôn hồng nghìn tía kia nữa, bước chân tăng nhanh đi về hướng Tây y thự.

“Nè, nè, người đi nhanh như vậy làm gì chứ, chậm một chút, chậm một chút!” Ân Bình đi theo ở phía sau Lê Tử Hà, đang nhướn cổ muốn nhìn cho rõ ràng đám hoa khoe màu đua sắc kia, muôn vàn bông hoa xinh đẹp đều tụ về một chỗ, nếu không tranh thủ nhìn cho đã mắt thì thật đúng là chuyện đáng tiếc nhất đời người rồi!

Lê Tử Hà chẳng quan tâm đến hân, vẫn tự mình đi về phía trước, Tây y thự là nơi xây dựng tạm nghiệm thân cho nhóm tú nữ, hai ngự y dẫn theo toàn bộ y đồng, trong thời gian một ngày cần phải chẩn mạch xong cho tất cả tú nữ, để xác định thân thể tú nữ không có vấn đề gì. Như thế có thể tính được, mỗi một y đồng phụ trách mười mấy tú nữ, thời gian một ngày thật đúng là có chút gấp rút, nàng đã vốn đối với Ân Bình không có hảo cảm, lúc này lại càng mặc kệ hân.

Ân Bình thấy nàng mắt cứ nhìn thẳng một đường đi về phía trước, trong lòng ngấm ngầm cười nhạo khinh thường, nói hân có sở thích đoạn tụ, xem ra thật đúng là có chút đạo lý nhỉ, đáng tiếc ngày hôm đó không có mặt tại hiện để chứng kiến một màn biểu diễn tỏ tình đặc sắc.

Tây Tiển Uyển là nơi đứng đầu hậu cung, trước uyển là một mảnh đất trống rộng lớn mênh mông, Phúc Tú cung ở chính giữa là nơi tú nữ ở lại trước khi bước vào diện tuyển, Tây y thự thì chiếm một gian tiểu điện ở đối diện với Phúc Tú cung, hai bên được ngăn cách bởi một vườn hoa nhỏ.

Lê Tử Hà theo thứ tự bắt mạch cho tú nữ, nếu như gặp phải tình huống không quá chắc chắn liền giao lại cho hai ngự y có kinh nghiệm lâu năm xử lý, những y đồng khác cũng làm như thế.

Ân Bình và Lê Tử Hà được phân ở cùng một phòng, thỉnh thoảng còn len lén nhìn trộm ngó sang tú nữ ở phía đối diện nhưng cũng không dám quá mức rõ ràng, nhân lúc ở khoảng cách gần vậy nhìn cho đã con mắt là được rồi. Thầm than cha mình không đủ hiển quý, nếu không tìm Hoàng thượng thỉnh cầu hai người đem về làm phu nhân. Nghĩ tới đây, tư tưởng liền bay bổng lên cung trăng, sắc tâm rục rịch, lại giương mắt nhìn tới tú nữ ở đối diện, nhưng thấy cô gái kia không hề dè dặt ngổng cổ sang nhìn chằm chằm không chớp mắt vào Lê Tử Hà đang ngồi ở cách hai cái bàn dài.

Thật không biết liêm sỉ! Ân Bình thầm oán trong lòng, tâm niệm chợt xoay chuyển, nhìn sang chỗ Lê Tử Hà cười nói: “Tử Hà huynh, mạch tượng này Hình như có chút kỳ quái, huynh tới đây xem thử thế nào?”

Lúc nói chuyện liếc mắt nhìn tới cô gái kia, ngay lập tức cả người thấy vô cùng hưng phấn, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Lê Tử Hà, trong lòng cười thầm, chẳng lẽ là có tư tình gì sao? Thiếu nữ bình thường, nào có ai dám trực tiếp quan sát nam tử như vậy?

Lê Tử Hà vừa đúng lúc bắt mạch xong ột tú nữ, nghe vậy ngẩng đầu thì trông thấy Thẩm Ngân Ngân đang cười tươi rạng rỡ, còn nghịch ngợm nháy mắt lại với nàng, tim đập như muốn văng ra khỏi lồng ngực, không ngờ muội ấy lại vào cung! Lại còn dùng thân phận tú nữ.

Giật mình đứng bật dậy, nửa chữ cũng chưa kịp há miệng nói ra thì nghe được thái giám ở ngoài điện cao giọng nói: “Nghiên phi nương nương, Diêu phi nương nương giá lâm!”

Trong nháy mắt đó đầu óc Lê Tử Hà đột nhiên trống rỗng, nhưng cũng ngay tức khắc phản ứng kịp, nhắc lên cây bút trên bàn viết vội xuống ba chữ: “Bệnh, ra, sư.”

“Tất cả ra ngoài cho bốn cung!”

Vừa mới viết xong liền nghe được tiếng quát giận dữ của Diêu phi, Lê Tử Hà nhanh chóng đem mấy chữ vừa viết vo thành một cục giữ trong lòng bàn tay, ngẩng đầu lên trấn định chuyển cho Thẩm Ngân Ngân một ánh mắt cảnh cáo, sau đó bước theo mọi người đi ra ngoài.

Thẩm Ngân Ngân thấy sư huynh nhà mình không có gì gọi là vui mừng, mím mím môi đứng tại chỗ chờ Lê Tử Hà, thế nhưng “hắn” cũng chẳng thèm ngó mắt tới nàng cứ thế đi lướt qua nàng, trong lòng vừa cảm thấy mất mát thì phát hiện lòng bàn tay mình chẳng biết lúc nào lại có một cục giấy nhỏ vo lại, trong lòng ngọt ngào không tả xiết, giữ chặt cục giấy ấy trong lòng bàn tay bước theo Lê Tử Hà đi ra ngoài.

“Ai? Là nô tài vừa mới thông báo?” Toàn thân Diêu phi vẫn là một bộ quần áo màu đỏ chói chói mắt đứng ở trong viện, lạnh lùng quát mắt quát lên.

“Nô.....Dạ là nô tài.” Tên thái giám đứng trong góc khuất khúm núm trả lời, nhanh chóng bước ra khỏi đám người vội vã quỳ dập mạnh đầu gối xuống nền đất, bởi vì sợ hãi mà toàn thân không ngừng run rẩy.

“Ngươi? Ngươi vừa mới nói gì?” Diêu phi hòa hoãn vẻ mặt lại, rũ mí mắt xuống, không hề che giấu thái độ kiêu căng của mình cười khê hời.

“Nô. . . .Nô tài nói. . . .” Giọng của tên thái giám run lẩy bẩy, nuốt nước miếng mấy lần mới tiếp tục run rẩy nói: “Nô tài nói. . . .Nghiên phi nương nương. . . .Diêu phi nương nương. . . .”

“Vả miệng!” Không chờ hắn nói xong Diêu phi lạnh lùng cắt ngang.

Thái giám nọ ngồi thẳng người lên, không hề do dự dùng hai tay tát liên tục vào mặt mình, chỉ được một lát gương mặt vốn trắng muốt liền sưng đỏ lên.

15. Chương 15

Lê Tử Hà vừa ra cửa thì đúng lúc chứng kiến tình cảnh này, cũng không nhìn thêm lần nào nữa cúi đầu quỳ gối bên ngoài cửa, liếc mắt thấy Thẩm Ngân Ngân vẫn còn đứng im bất động liền đưa tay kéo nhẹ vạt áo của nàng.

Thẩm Ngân Ngân chưa từng hiểu việc đời thì làm gì biết được quy củ trong cung, thấy thái giám nọ tự vả vào mặt mình mà không hề có chút nương tay, chỉ nghĩ nhìn xem chuyện lạ ly kỳ, bị Lê Tử Hà kéo nhẹ mới hoảng hồn nhớ ra trong viện hiện còn có hai người phụ nữ kia, xem ra thân phận địa vị có vẻ còn cao hơn cả mình, đúng là phải quỳ xuống. Tuy rằng không hài lòng nhưng thấy sư huynh mình cũng đã quỳ vì vậy cũng quỳ xuống theo.

“Được rồi, ngươi có biết mình sai ở chỗ nào không?” Diêu phi cởi xuống áo choàng trên người giao lại cho Duyệt nhi đứng ở phía sau, mím cười yếu ớt bước nhẹ lên phía trước nhìn thẳng vào mặt tiểu thái giám.

Mặt của tên thái giám đã sưng đỏ không chịu nổi, lời nói ra cũng hàm hồ không rõ, nhưng vẫn nghe được sự chân thành trong đó: “Nô tài đã biết sai! Nô tài đã biết sai!”

“Vậy sai ở chỗ nào?” Diêu phi cố tình gây sự hỏi tới.

Tuy rằng tên thái giám vô cùng hiểu rõ bản thân mình bị phạt là bởi vì khi nãy lúc truyền lời đã đọc tên Nghiên phi trước Diêu phi, dù vậy cũng không dám nói ra. Đã đắc tội với Diêu phi, nào dám đắc tội thêm một Nghiên phi nữa, chỉ có thể dùng sức dập đầu với mặt đất rấn chấn liên tục nói: “Nô tài đã biết sai! Nô tài đã biết sai. . . .”

“Kéo xuống, trượng hình*!” Diêu phi nhíu lông mày lạnh lùng nói. (*hình phạt đánh bằng côn)

Sau lưng lập tức có hai tên thái giám bước lên kéo hắn đi, lưu lại trên mặt đất một vũng máu màu đỏ.

“Có phải tỷ muốn nói muội muội hành động quá khích rồi hay không hả?” Diêu phi nhíu mày, cười mỉm chỉ quay lại nhìn Nghiên phi nãy giờ vẫn luôn đứng sau lưng mình.

Nghiên phi mắt phượng mày ngài, má phấn mịn màng, răng trắng môi son, chỉ mặc một bộ váy lụa tơ màu vàng nhạt, trên thắt lưng chỉ thêu hoa đơn giản, hiện rõ dáng người nhỏ nhắn thướt tha thật khiến người luyến tiếc không thôi. Trái ngược với khí thế hiếp người của Diêu phi, bản thân nàng lại có vẻ rất ôn hòa, cười nhẹ nói: “Nếu muội muội đã biết vậy thì ta cũng không cần phải nói nhiều.”

“Không phải tỷ nói muốn tới đây nhìn xem nhóm muội muội vừa nhập cung thế nào ư, sao giờ lại đứng im không nói năng gì thế?”

Tú nữ, cung nữ, thái giám, y đồng, ngự y ở trong viện đã quỳ đầy đất. Trong phạm vi hoa viên yên tĩnh, câu hỏi khiêu khích ấy của Diêu phi nghe rất chói tai, Nghiên phi đảo mắt nhìn lướt qua mọi người rồi khẽ nhún mày, giữa hai hàng lông mày hiện rõ sự buồn bã bất đắc dĩ, thở dài nói, “Cục diện như hôm nay. . . .”

“Tỷ tỷ đang trách muội sao?”

“Không có.” Nghiên phi lắc đầu rũ mắt xuống, cầm lấy chiếc khăn trong tay che miệng lại hờn nhẹ vài tiếng, nhìn thẳng vào mắt Diêu phi, nhỏ nhẹ nói: “Mà thôi, chọn lại ngày khác rồi cùng muội muội trở lại sau, hôm nay hay là quay về trước đi, có được không?”

Diêu phi thấy bộ dáng yếu đuối của nàng thì nhún nhún lông mày, không có trả lời câu hỏi của nàng mà xoay người lại nói với mọi người: “Tất cả đứng lên đi.”

Thẩm Ngân Ngân vẫn đang háng hái xem kịch hay, không ngờ lại bị cắt ngang nửa chừng. Quả nhiên đứng như lời Trịnh Hàn Quân nói, nữ nhân tranh đấu với nhau cũng thật là thú vị, nhưng mà vị Nghiên phi kia có phần hơi yếu hơn một chút, rất là dễ bị ức hiếp.

Diêu phi nhìn thoáng qua mọi người rồi sải bước rời đi, trâm vàng trên đầu leng keng vang dội, nha hoàn ở phía sau cũng nhanh chóng cất bước đuổi theo. Nghiên phi cũng không có ý muốn tranh giành với nàng, dẫn theo người của mình chậm chậm cất bước đi theo ở phía sau.

Ân Bình vẫn luôn quỳ ở sau lưng Lê Tử Hà và Thẩm Ngân Ngân, hành động nho nhỏ của hai người trước khi quỳ xuống đã bị hần nhìn thấy rất rõ ràng. Từ lâu đã cảm thấy Lê Tử Hà này nhìn không thuận mắt, dựa vào cái gì mà được Phùng viện sử ca ngợi như thế? Được kết bạn với con trai độc nhất của Thừa tướng cũng không chịu giới thiệu với hần, lúc nào cũng tỏ vẻ vênh váo tự mãn, hôm nay phải cho hần nhìn thấy một chút lợi hại mới được!

Thẩm Ngân Ngân đang định đứng lên, bỗng nhiên ở sau lưng bị ai đó đẩy lên, nhất thời đứng không vững “Ồi” lên một tiếng rồi nghiêng ngã lão đảo, lại nhìn thấy ở phía trước là mấy cái bậc thềm, thềm nghĩ nếu như bị ngã xuống đau không nói, nhưng bị nhiều người thấy thì thật là mắc cỡ chết đi được! Suy nghĩ này vừa ló lên trong đầu, Thẩm Ngân Ngân nhanh chóng quyết định sử dụng chút công phu, xoay người một cái thật đẹp vững vàng rơi xuống đứng trên mặt đất, hung hăng liếc xéo Ân Bình một cái.

Diêu phi đã biến mất ở nơi khúc quanh, Nghiên phi thì đi chậm hơn vì thế cũng nghe được tiếng động ở phía sau, quay đầu lại thì nhìn thấy Thẩm Ngân Ngân đang đứng ở trong viện đắc ý vỗ hai tay, xoay người đi trở lại nhẹ giọng cười nói: “Vị muội muội này, vừa rồi là bị ngã sao?”

“À? Không có, không có, ha ha.” Thẩm Ngân Ngân liền đánh giá, nữ tử trước mắt này thật là xinh đẹp đến choáng mắt người, còn ân cần cười hỏi thăm mình, liên tục vẫy tay ăn ngay nói thật.

“Từ nơi cao như thế ngã xuống, nhất định là đã bị thương rồi, ở điện của ta có ít thuốc trị thương, theo ta trở về dùng thử không?” Nghiên phi tiến lên giữ lấy bàn tay của Thẩm Ngân Ngân.

Mọi người vốn định đứng dậy lại thấy Nghiên phi quay lại, vì thế vẫn tiếp tục quỳ xuống.

Trong lòng Lê Tử Hà rối rắm không thôi, nhưng thân phận hiện tại lại không có tư cách gì để tới ngăn cản, chỉ có thể xem tạo hóa của Ngân nhi mà thôi.

Thẩm Ngân Ngân dường như đã bị nụ cười ôn nhu này mê mẩn đến choáng váng hoa mắt, nhưng ngay lập tức nghĩ tới những lời mà Trịnh Hàn Quân từng nói với mình: Phụ nữ ở hậu cung luôn giấu giấu đả đả với nhau, loại người nào cũng có, lại nghĩ đến dáng vẻ lo lắng vừa rồi của sư huynh, cũng không dám quá khinh suất vì thế lắc lắc đầu nói: “Nương nương, tôi không sao, ha ha.”

“Muội muội không thích Nghiên Vụ điện của ta sao?”

Nghiên phi buông ra bàn tay của Thẩm Ngân Ngân, trong đôi mắt sáng lộ rõ vẻ đau thương dường như còn có chút sóng nước dập dờn. Thẩm Ngân Ngân đó giờ chưa từng thấy qua người đẹp hàm oán mà điềm đạm đáng yêu như thế, cùng là phận gái nàng cảm thấy thật không đành lòng, huống chi Nghiên phi đã nói đến mức này cũng không nở cự tuyệt, vội nói: “Ngân Ngân nào dám, đi thôi, ta đi với cô là được rồi.”

Nghiên phi cười nhẹ, lại nắm lấy bàn tay Thẩm Ngân Ngân, dịu dàng nói: “Tính tình muội muội thật thẳng thắn, thật là làm cho người ta yêu mến.”

Thẩm Ngân Ngân cười cười, quay đầu lại liếc nhìn sư huynh, muốn chuyển cho hắn ánh mắt yên tâm, nhưng “hắn” lại đang cúi đầu không nhìn thấy ám hiệu của mình, chỉ đành phải coi như không có gì đi theo Nghiên phi. Không biết vị Nghiên phi này tìm mình có chuyện gì? Dù sao mình cũng biết võ công, dáng vẻ nàng ta thoát nhìn rất hòa nhã, mình cũng không có đặc tội với nàng ta, có lẽ cũng không có việc gì, đi một lát sẽ về ngay.

Lê Tử Hà tiếp tục chẩn bệnh nhưng lòng dạ vẫn cứ không yên, nàng không hề hiểu rõ gì về Nghiên phi này. Khoảng thời gian 3 tháng bị giam lỏng ở Hồng Loan điện, chỉ nghe nghe nói tân phi tử vừa tiến cung nào là tướng mạo vô cùng xinh đẹp, nào là nhận đủ mọi sự cưng chiều của thánh thượng. Chân chính gặp mặt chính là ngày thứ hai đến thỉnh an Hoàng hậu sau khi nàng ta nhập cung. Khi đó lòng nàng mang oán khí, tất nhiên lưỡi cần thận đánh giá tới Nghiên phi, đến ngày thứ ba Nghiên phi thỉnh an thì được Vân Tần Ngôn hạ chỉ iễn.

Hôm nay nhìn thấy nàng dịu dàng như nước, mỏng manh như liễu, có đúng thật là như thế không? Lê Tử Hà không tin, nói đúng hơn là không muốn tin, thà rằng cứ nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng phức tạp, cũng không muốn thừa nhận mình từng bại bởi dưới thế tấn công nhu tình của Nghiên phi.

Cuối cùng cũng xong một ngày chẩn bệnh, Lê Tử Hà lo sợ bất an mà trở lại Thái y viện, lúc này bóng đêm đã bao phủ cả Thái y viện, khắp nơi yên tĩnh an lành. Lê Tử Hà về đến căn phòng nhỏ liền đốt lên ánh nến, ánh nến lúc sáng lúc tối như nhịp tim lúc nhanh lúc chậm của nàng hiện giờ. Thẩm Ngân Ngân giống như một trang giấy trắng, nàng hy vọng luôn nhìn thấy tờ giấy trắng này cứ mãi sạch sẽ đến hết cuộc đời, nhưng chính bản thân mình lại đưa muội ấy vào lồng giam này, vào ván cờ hiểm này, nhất định phải tìm cơ hội nói rõ ràng với muội ấy, để muội ấy nhân lúc trước khi điện tuyền cố gắng giả bệnh để rời khỏi hoàng cung.

Thời gian qua cũng lâu rồi, tại sao Thẩm Mặc còn chưa tìm đến muội ấy? Để muội ấy lại lần nữa xông vào hoàng cung?

“Lê Tử Hà!”

Nghe được tiếng gõ cửa cùng tiếng gọi âm ỉ, Lê Tử Hà bước ra mở cửa, thấy một tên y đồng hơi có chút quen mắt đang đứng ở trước cửa, hắn quan sát nàng một hồi rồi nói: “Bên ngoài có người tìm người.”

Lê Tử Hà gật đầu nói đa tạ, âm thầm suy đoán, muộn thế này rồi còn ai tìm đến mình?

Bước nhanh đi tới tiền sảnh, đứng ở ngoài điện là một tên thái giám, lén la lén lút nhìn ngó vào bên trong, thấy Lê Tử Hà đi ra lập tức tươi cười hỏi, “Công tử chính là Lê Tử Hà?”

Lê Tử Hà gật đầu, chưa từng gặp qua vị thái giám này, cũng không có quen biết với ai ở trong cung, sao lại có thể nhờ thái giám đến tìm nàng?

“Nè, cái này cho người, truyền lời là ‘cứu muội’” Thái giám lấy xuống từ bên hông một vật nhét vào tay Lê Tử Hà rồi ngay lập tức xoay người chạy đi.

Lê Tử Hà nhìn thấy đồ vật trong tay trong lòng liền run lên, không hề suy nghĩ chạy đuổi theo phương hướng tên thái giám nọ vừa chạy đi, món đồ mà tên thái giám ấy vừa cho nàng chính là cây trầm gỗ mà nàng đã từng tặng cho Thẩm Ngân Ngân.

Cũng may tên thái giám sợ bị người phát hiện, bước chân tuy nhanh nhưng vì trông trước ngó sau nên tốc độ cũng chậm lại một chút, Lê Tử Hà bước nhanh lên cản hắn lại, sốt ruột hỏi: “Cô gái đưa cho người cây trầm này hiện giờ ở đâu?”

Thái giám lo lắng nhìn quanh quất bốn phía, nhỏ giọng nói: “Hình như. . . .Hình như bị Hoàng thượng gọi đi thị tẩm rồi. . . .”

16. Chương 16: Thị Tẩm

Lê Tử Hà trở lại căn phòng nhỏ của mình, chân bước đi trôi nổi như giẫm vào hư không. Thẩm Ngân Ngân bị gọi đi thị tẩm bảo nàng đi cứu, nàng có tư cách gì đến cứu chứ? Cục diện náo loạn đến tình cảnh này, cũng là tự mình chuốc lấy trái đắng, còn lại một đứa trẻ ngây thơ trong sáng, nếu như mình sớm nói rõ thân phận với Thẩm Ngân Ngân thì sẽ không có những chuyện phiền thể này. Ánh nến lập lờ soi nghiêng bóng dáng của Lê Tử Hà, lúc sáng lúc tối dập dờn trên ván cửa, bóng đêm càng lúc càng tối, Lê Tử Hà ngồi ở trước bàn bóp trán, đột nhiên cảm thấy thể xác lẫn tinh thần mệt mỏi rã rời, gắng gượng chống đỡ thân thể. Vào cung vốn là chuyện của mình, không muốn liên lụy tới người khác, nhưng Thẩm Ngân Ngân là vì nàng mà vào cung, đêm nay nếu như bị Vân Tấn Ngôn sung hạnh, trừ phi chết đi, mãi mãi không bao giờ có ngày được xuất cung.

Trong lòng như có một ngọn lửa đang hùng hực bốc cháy, quanh quẩn trong đầu đều là khuôn mặt Thẩm Ngân Ngân nhìn nàng tươi cười, còn có khuôn mặt của Vân Tấn Ngôn 6 năm qua đã bị nàng niêm phong cất vào chỗ sâu nhất ở trong đầu. Đôi mày kiếm đậm đen, ánh mắt long lánh sáng, luôn mỉm cười nhìn nàng, dung mạo anh tuấn ôn nhu đã từng khiến cho nàng gần như si mê. Chừng ấy năm qua dồn hết tâm trí để cho ký ức của mình đối với hắc phai nhạt đi, lòng như mặt nước hôm nay bỗng trời dậy, hóa ra vẫn còn rõ ràng như người đang ở ngay trước mắt.

Bên tai lại văng vẳng vang tiếng tiêu quen thuộc, bay bổng quanh quẩn bên tai, đáng tiếc không thể xoa dịu tâm tình của nàng vào lúc này. Lê Tử Hà bỗng đứng đứng lên, đẩy cửa phòng lao nhanh ra đi xuyên qua bên trong viện, nhìn chung quanh bốn phía tìm kiếm, cũng chẳng có lý do gì, chỉ là hôm nay muốn tìm cho ra cái người thổi tiêu ấy. Có lẽ gió đêm ở trong việc có thể làm cho ngọn lửa đang bốc cháy ở trong lòng nàng giảm bớt đi, cũng có lẽ trong quá trình tìm kiếm như thế có thể làm cho nàng tạm thời quên đi những chuyện đã xảy ra vào tối nay. Quanh quẩn trong viện một hồi, bên tai không còn nghe thấy tiếng tiêu nữa, thậm chí ngay cả mục đích đi ra khỏi phòng của mình cũng không nhớ, cứ ngu ngơ mà không ngừng đi qua đi lại, cho đến khi bên tai vang lên tiếng gọi khẽ.

“Tử Hà.”

Lê Tử Hà ngớ ra, rốt cuộc dừng bước nhìn tới hướng vừa phát ra âm thanh. Thẩm Mặc đã thay đổi trường sam xanh nhạt thường ngày, đang mặc một bộ hắc y đơn giản, còn nhũ nhẹ đầu lông mày đứng ở trước cửa căn phòng nhỏ của nàng.

Lê Tử Hà có chút hoảng hốt, cũng không có suy xét tại sao Thẩm Mặc tiến cung, tại sao lại có mặt ở nơi này, mà cứ như nhìn thấy được vị cứu tinh, vội vàng lao nhanh về phía trước: “Sư. . . .”

Lời vừa ra tới khóe miệng liền bị nghẹn lại, mùi thuốc trên người Thẩm Mặc làm cho nàng tỉnh táo được đôi chút. Thẩm Mặc hẳn là tới tìm Thẩm Ngân Ngân, chỉ cần mình nói cho hắn biết tình huống của Thẩm Ngân Ngân là tốt rồi, không cần phải hoang mang, vì vậy hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh rồi nói: “Ngân nhi bị Hoàng thượng triệu đi rồi.”

“Ừ.” Thẩm Mặc cũng không có vẻ gì bất ngờ mà chỉ hờ hững gật đầu.

Lê Tử Hà nhíu mày khó hiểu, hoàng cung là một nơi ăn thịt người như thế nào, bản thân Thẩm Mặc cũng không muốn đến, lúc này hay tin Thẩm Ngân Ngân có thể sẽ bị vây ở chốn thâm cung thể nhưng hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào, không nhin được hỏi, “Không muốn nghĩ cách cứu muội ấy sao?”

“Ta đã từng nói, Ngân nhi nên có trách nhiệm với những chuyện mình làm, con đường này chính là do con bé tự chọn, ta tất nhiên sẽ không can thiệp.”

“Nhưng mà muội ấy vẫn còn nhỏ. . . .”

“Con bé cũng có thể xuất giá được rồi.” Thẩm Mặc ngắt lời nàng, vẻ mặt lạnh nhạt, thật giống như thật không hề có dự định đi cứu Thẩm Ngân Ngân.

Trong lòng Lê Tử Hà chợt suy sụp, không hiểu do đâu chợt có chút hờn dỗi, “Người đã biết trước là muội ấy sẽ vào cung, nhưng chỉ âm thầm đứng nhìn muội ấy, vì sao không ra tay tương trợ? Người thừa hiểu muội ấy chỉ là nhất thời hồ đồ sai lầm vào trong cung, nếu đã không có ý định ra tay tương trợ, vậy tại sao hôm nay còn tới nơi này?”

Thẩm Mặc rũ mắt xuống, quay lưng lại trầm mặc không nói.

Thì ra sống chung với nhau 3 năm, mình chưa hề có một chút, dù chỉ là một chút cũng chưa từng hiểu rõ về con người này, Lê Tử Hà chợt cảm thấy gió đêm rét lạnh thổi thẳng vào tận tim. Thẩm Mặc nhìn như ôn hòa nhưng có vẻ cố chấp, nhìn như thiện lương nhưng đối với Thẩm Ngân Ngân tình như cha con nhưng lại có chút lạnh nhạt, nhìn như thờ ơ nhưng nàng lại cảm thấy thực tế chính là máu lạnh.

“Người muốn làm gì?” Nghe thấy tiếng bước chân của Lê Tử Hà, Thẩm Mặc quay đầu lại, thấy nàng gấp rút bước đi, trong hành vi cử chỉ còn toát lên vẻ phiến muộn, liền mở miệng gọi nàng lại.

Lê Tử Hà dừng bước nhưng không quay đầu lại, năng giọng nói: “Đệ tử sẽ phụ trách chuyện do mình gây ra!”

Thẩm Mặc nghẹn lời, không giải thích được là giận hay buồn, cho dù là đối với Thẩm Ngân Ngân, hắn đã tận hết trách nhiệm của người làm thầy, nuôi dưỡng con bé thành người, dạy dỗ y thuật và đạo lý làm người. Hắn nhận thấy bấy nhiêu đây đã đủ rồi, bất kể là ai, không thể cả đời cứ phải đi theo dựa dẫm vào người khác, chỉ có thể tự mình bị té đau mới có thể đi tốt được con đường của chính mình. Nhưng mà, đối với tên đồ nhi trước mặt này, hắn luôn không kiềm chế được mà chú ý quá nhiều, như hôm nay.

Nghĩ đến đây, Thẩm Mặc càng thêm phiến muộn, cái đêm mưa đó hắn đứng ở ngoài cửa sổ phòng của Lê Tử Hà, tiếng lòng giống như bị ai đó chạm nhẹ vào một cái, gần như không cách nào khống chế được đến nỗi muốn được nhìn thấy Lê Tử Hà đã lâu không gặp một chút nhưng cuối cùng đã dần lại được. Cũng tự nhắc nhở với mình không được dành cho nàng quá nhiều tình cảm, chỉ có thể lặng lẽ quan sát nàng, chừng ấy năm qua giống như đã hình thành thói quen như khi còn ở núi Vân Liễm, thỉnh thoảng muốn nhìn xem vẻ mặt nghiêm túc trên gương mặt non nớt của nàng, muốn nhìn thấy được sự quạnh quẽ cô đơn trong đôi mắt của nàng.

Loại trạng thái này cực kỳ không bình thường, Thẩm Mặc không giải thích được tại sao mình lại để ý đến Lê Tử Hà như vậy, chỉ biết là bản thân không nên như thế, thay đổi sống cuộc sống ẩn dật, đối với đồ đệ hắn chỉ cần truyền thụ y thuật là được.

Lê Tử Hà bước nhanh đi tới tiền sảnh, thấy phòng của Phùng Tông Anh còn lập lờ ánh nến, hai mắt lập tức sáng lên bước nhanh lên phía trước gõ cửa: “Đại nhân, Lê Tử Hà cầu kiến.”

“Khụ, vào đi.”

Trong giọng nói già nua của Phùng Tông Anh có chút mệt mỏi, Lê Tử Hà không nghĩ ngợi nhiều được nữa, vội đẩy cửa ra, vừa mới vào cửa liền quỳ xuống, trịnh trọng nói: “Cầu xin đại nhân giúp Tử Hà một lần.”

Phùng Tông Anh để bút lông trong tay xuống đặt nhẹ lên nghiên mực, giữ giữ tờ giấy vừa mới viết xong, nhướng mí mắt hỏi: “Chuyện gì?”

“Đại nhân có thể đồng ý với Tử Hà trước được không?”

Phùng Tông Anh để tờ giấy xuống, nghiêm túc quan sát Lê Tử Hà, không nghĩ tới tiểu tử này cũng có lúc bị kích động như vậy, tuy nói là đồ đệ của Thẩm Mặc, có phần khiến cho người ta chán ghét, nhưng những ngày qua cũng chăm chỉ nghe lời, về khoản chữ viết kia, càng viết càng tốt, trực tiếp làm cho ông dường như quên mất rằng mình đã từng quậy trong nhà một phen rồi tung lên. Phùng Tông Anh cảm thấy đây là cơ hội báo thù ngàn năm khó có được, nhướng nhướng hai hàng lông mày nói: “Tại sao ta phải đồng ý với người trước? Người nói trước đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Sư muội của Tử Hà. . . .Bởi vì một chút hiểu lầm mà vào cung, hiện tại, bị Hoàng thượng. . . .Triệu đi thị tẩm, nhưng sư muội.”

“Người nói cái gì?” Phùng Tông Anh vốn còn muốn trở tài thừa nước đục thả câu, nhưng khi nghe được lời Lê Tử Hà nói, lông mày đều dựng đứng lên, vỗ “Bùm” một cái thật mạnh lên mặt bàn, tiếng vang vô cùng lớn.

“Là sư muội không tốt, không biết quy củ trong cung, nếu lỡ mạo phạm thánh giận.”

“Nè, nè, đợi một chút, người nói sư muội gì đó, hiện là tú nữ chưa chính thức nhập vào danh sách?”

“Đúng vậy.”

“Còn quỳ cái gì mà quỳ, đi theo ta.” Phùng Tông Anh đánh mặt lại, hai tay chấp ở sau lưng, dẫn đầu đi ra khỏi phòng.

Lê Tử Hà kinh ngạc nhìn phản ứng của Phùng Tông Anh, nhưng cũng không nhiều lời, nhanh chân bước đi theo phía sau, đi về hướng tẩm cung của Vân Tần Ngôn. Đối với việc có nên nghĩ cách cứu Thẩm Ngân Ngân hay không Lê Tử Hà đã rất do dự, thậm chí từng nghĩ bỏ mặc. Bản thân chỉ là một tên y đồng nhỏ nhoi, không có khả năng đến tìm Hoàng đế đòi người, cũng không muốn vì chuyện này mà rước họa vào thân, nhưng khi nhìn thấy Thẩm Mặc nàng mới nhận ra, thì ra mình vẫn không thể ngoảnh mặt đứng nhìn, Thẩm Ngân Ngân chưa từng làm hại gì nàng, nàng cũng không muốn mắc nợ thêm bất kỳ ai nữa.

Tẩm cung Vân Tần Ngôn ở phía bên phải Thái y viện, thường ngày nếu không có tới diện của phi tần, người được gọi đi sẽ trực tiếp bị đưa đến Long Tuyền cung. Phần lớn thị vệ trong cung đều biết Phùng Tông Anh, không hề làm khó dễ liên trực tiếp cho qua.

Càng đến gần Long Tuyền cung, lòng Lê Tử Hà vốn rối rắm không yên cũng dần dần bình tĩnh lại, có lẽ do lạnh đến không còn cảm giác gì nữa, cúi đầu đếm bước đi tới, dù cho nhắm mắt cũng có thể vẽ ra lại con đường này.

Phùng Tông Anh nổi giận dưng dưng vững bước đi ở phía trước, thái giám gác đêm bên ngoài cung vừa trông thấy ông mặt liền biến sắc, nhượng cao cổ hắng giọng nói: “Phùng viện sử cầu kiến.”

Phùng Tông Anh trợn mắt nhìn tên thái giám nọ, cầu kiến? Một chữ cũng chưa thốt ra khỏi miệng, lại còn dám nói mình cầu kiến!

Mặc dù nghe âm thanh cũng có thể nhận ra, Lê Tử Hà nhanh chóng ngược mắt lên nhìn lướt qua tên thái giám ấy, không phải Hách công công?

Không lâu sau có cung nữ ra mở cửa, thấy là Phùng Tông Anh liền cung kính khom người hành lễ, thức thời lui xuống. Phùng Tông Anh tỏ ý bảo Lê Tử Hà đứng ở bên ngoài chờ rồi tự mình bước vào cửa.

Lê Tử Hà đứng ở ngoài cửa, gió lạnh luồn vào vạt áo, sương đêm ngấm vào da thịt, khiến cho nàng run rẩy từng cơn, nhưng cũng không có tâm tình nào để ý, dây thần kinh toàn thân như căng lên, nghe được rất rõ ràng mọi động tĩnh bên trong phòng.

Phùng Tông Anh vào phòng, thuận tay đóng cửa lại, liếc mắt tới chiếc giường phía bên trái phòng trong, thấy có một cô gái đang ngồi bó hai gối không nhúc nhích ở chỗ đó, thấy ông vào cửa liền lộ lên nửa cái đầu ngay sau đó lập tức rút trở về, đứa nhỏ này chính là sư muội của Lê Tử Hà? Vừa nãy cũng không hỏi rõ rõ rốt cuộc Lê Tử Hà nhờ ông đến làm cái gì, nhưng cái tên Vân Tần Ngôn thấy sắc phụ nghĩa kia, tú nữ còn chưa vào cung liền nôn nóng kéo lên giường, dù là cô gái khác, hôm nay ông cũng phải đánh cho hấn một gậy!

“Phùng gia gia, muộn thế này rồi mà còn đến tìm trẫm, có chuyện gì sao?”

Vân Tần Ngôn mặc Long bào mình hoàng, mái tóc dài đượm quán gọn vào mũ, dạ mình châu trên mũ vô cùng bắt mắt, Phùng Tông Anh cứ thế xông vào, ngay cả hành lễ cũng không thèm làm, nhưng hấn lại không hề tỏ ra tức giận, dời tầm mắt khỏi quyển sách trên tay ngược lên ôn tồn hỏi.

“Ta muốn dẫn tú nữ kia đi.” Phùng Tông Anh thối bay bay hàng râu mép, không hề khách khí la ầm lên.

“Phùng gia gia!” Giọng của Vân Tần Ngôn bỗng dưng chuyển sang lạnh lẽo, “Trẫm kính trọng gọi người một tiếng gia gia, miễn đi ngự tiền hành lễ, nhưng không có nghĩa là người có thể muốn làm gì thì làm, bắt cần tới lễ phép.”

“Há, người mà cũng biết lễ phép? Tú nữ còn chưa nhập vào danh sách, hết lần này tới lần khác bao nhiêu là hoàng hoa đại khuê nữ, người ra lệnh một tiếng liền đưa tới cung mình, không sợ người ta nói người cướp đoạt dân nữ?” Phùng Tông Anh mỉa mai nói, biết rõ cách nói chuyện của mình sai đến không tuân theo chuẩn mực, nhưng vẫn không giảm đi khí thế, bởi vì ông căm thù cái con người này, con người vô cùng đáng ghét, cho dù là Ngọc Hoàng Đại Đế có xuống đây cũng đừng hòng bảo ông có sắc mặt tốt với hắn!

“Phùng gia gia phải chăng nên chú ý lại cách dùng từ hay không?” Vân Tấn Ngôn hơi mỉm cười nhưng trên mặt lại không hề có chút ôn nhu nào.

“6 năm trước ta đã bảo người cứ trực tiếp giết chết ta là xong rồi, người kiên quyết muốn giữ lại, ta còn sống thì ta sẽ không quản được cái miệng của mình, hoặc là người hạ độc ta câm đi, hoặc là người cứ giống như 6 năm trước.”

“Phùng gia gia!” Vẻ tươi cười trên mặt của Vân Tấn Ngôn đã cứng lại, cắt ngang lời nói của Phùng Tông Anh, “Hôm nay, là vì tú nữ này?”

“Không sai, người.”

“Phùng gia gia có biết tú nữ này là người phương nào không?”

Phùng Tông Anh cứng họng, bản thân quá nóng lòng, chưa hỏi rõ đầu đuôi ngọn ngành liền xông tới đây. Vân Tấn Ngôn trước mắt, không còn là tên tiểu tử cầu thả của năm đó nữa, tuy rằng nể mặt phần tình cảm ngày xưa mà đối xử với mình vẫn vô cùng kính trọng, có đôi khi còn mặc ình vô lý chống đối, nhưng nếu như nghiêm túc nghĩ lại, không phải mình cậy già lên mặt là được lẩn lướt qua mặt.

Vân Tấn Ngôn để quyển sách trong tay xuống, khẽ cười nói: “Phùng gia gia không cần lúc nào cũng đối nghịch với trẫm, chuyện tuyển tú này, không phải do trẫm tự mình ra quyết định xằng bậy, trẫm biết người không vui, nhưng quấy rối ở chỗ này cũng chỉ vô ích.”

“Ta nhất định phải đưa tú nữ này đi, những tú nữ khác, người thích chọn ai thì cứ tự nhiên, ta không có nhiều thời gian rồi rảnh để ý.” Phùng Tông Anh nhìn thấy hậu cung của Vân Tấn Ngôn sắp tới giai lệ như mây, quả thật mất hứng. Trong lòng cái tên này hoàn toàn không còn hình bóng của nha đầu nhà mình nữa rồi, nhưng cũng không có ngốc đến nỗi muốn đi ngăn cản Hoàng đế bổ sung hậu cung, người cũng chết rồi, có tranh giành nữa thì có ích lợi gì? Hôm nay nếu đã tới đây, cứ coi như giúp Lê Tử Hà một lần vậy.

“Phùng gia gia ngay cả tú nữ này là người ở phương nào cũng không biết, vậy sao yêu cầu trẫm thả người?” Vân Tấn Ngôn đang vuốt ve vật gì đó ở trong tay, vừa cười nhẹ vừa nói.

Phùng Tông Anh cứng họng cả buổi, nhìn lướt qua cô gái đang ngồi ở trong phòng, thấy cô bé ấy đã bước xuống giường, rụt rè cẩn thận trốn ở phía sau tấm bình phong sợ sệt nhìn mình. Thật là già nên hồ đồ rồi, ngay cả tên tuổi của tú nữ này cũng không hỏi đã vọt tới đây!

Ngay sau đó vỗ đầu lớn tiếng gọi: “Lê Tử Hà, người vào đây!”

17. Chương 17: Nét Chữ

Lời đối thoại bên trong rơi vào trong tai Lê Tử Hà không sót một chữ, thái giám canh giữ ngoài cửa nghe thấy Phùng Tông Anh gọi Lê Tử Hà vội bước lên giúp nàng mở cửa ra. Một luồng hơi ấm xen lẫn mùi Long tiên hương phả vào mặt, mạch suy nghĩ của Lê Tử Hà theo đó chợt bừng tỉnh, trong đầu cũng trấn tĩnh lại. Hôm nay đến chỉ cần đưa Thẩm Ngân Ngân đi là được, tuyệt đối không thể tạo ra những rắc rối nào khác, “Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Chân trước Lê Tử Hà vừa bước vào cửa liền lập tức cúi đầu quỳ xuống đất hành lễ.

“Bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng thượng!” Lê Tử Hà bình tĩnh đứng dậy, cúi đầu lặng lẽ nhìn thoáng qua phía bên trái, thấy Thẩm Ngân Ngân y phục chỉnh tề mà nấp ở phía sau tấm bình phong, nhìn thấy nàng đang vui mừng muốn lên tiếng gọi liền vội vàng hướng nàng nháy mắt mấy cái, trước mặt Vua không thể vô lễ.

Vân Tẩn Ngôn vẫn ngồi ở trước bàn đọc sách chưa có động tĩnh gì, ngược mắt nhìn tới Lê Tử Hà, lại đem ánh mắt chuyển tới trên người Phùng Tông Anh. “Đây chính là y đồng người thu nhận? Đồ đệ của Thẩm Mặc?”

“Hắn vào Thái y viện thì chính là đồ đệ của ta, không có quan hệ gì với Thẩm Mặc.” Ai cũng biết ông cùng Thẩm Mặc bất hòa, Phùng Tông Anh không muốn thừa nhận mình vì đồ đệ của Thẩm Mặc mà can thiệp vào chuyện này.

Vân Tẩn Ngôn cười cười nói: “Vậy chuyện hôm nay, cùng với y đồng này có quan hệ gì?”

Phùng Tông Anh nghẹn lời, rõ ràng hôm nay Vân Tẩn Ngôn cố ý làm khó, sẽ không buông tay dễ dàng như vậy, coi như ông nói tú nữ kia là sư muội của Lê Tử Hà, cũng không thể lấy đó làm lý do bảo Vân Tẩn Ngôn thả nàng đi. Mặc kệ, cũng đã đi đến bước này, bất cứ giá nào cũng phải đưa tiểu cô nương này ra khỏi đây!

Phùng Tông Anh đang muốn mở miệng nói chuyện, từ nãy tới giờ Vân Tẩn Ngôn vẫn luôn vuốt ve thứ gì đó đang cầm trên tay, rồi từ từ mở nó ra, bình tĩnh không vội vàng nói: “Hay là y đồng này cùng tú nữ câu kết, bảo tú nữ giả bệnh để xuất cung?”

Lê Tử Hà bừng hiểu ra, Thẩm Ngân Ngân bị Vân Tẩn Ngôn để ý, có lẽ cũng bởi vì ba chữ mà nàng viết cho Thẩm Ngân Ngân, lúc ấy thời gian cấp bách nên không kịp thay đổi nét chữ, mà nội dung ba chữ đó có liên quan tới tình huống hiện nay của Thẩm Ngân Ngân, nhìn sơ qua là có thể đoán được.

“Hoàng thượng thứ tội! Nô tài không dám! Nô tài chỉ tình cờ gặp được sư muội tuyển tú, mấy ngày trước sư muội còn đang mang bệnh, vì vậy nên mới hỏi thăm tình trạng bệnh tình, cũng hỏi lần xuống núi này sư phụ có biết chuyện hay không, tuyệt không có ý gì khác!” Lê Tử Hà cúi rạp người sát mặt đất, lời nói vô cùng thành khẩn.

Vân Tẩn Ngôn thản nhiên liếc nhìn nàng, cái liếc mắt không mang theo cảm xúc, nhìn không ra có tin tưởng lời nói của Lê Tử Hà hay không, nhưng sau đó ánh mắt lại quay về cục giấy đầy nếp nhăn trên tay, lại tiếp tục vuốt thẳng nó lần nữa, giống như chỉ thuận tiện hỏi thăm: “Chữ này, là người viết?”

“Người muốn biết nó do ai viết để làm gì?” Phùng Tông Anh bên cạnh không thể nhịn được nữa bắt mắt mà trừng mắt nhìn Vân Tẩn Ngôn.

Vân Tẩn Ngôn ngược mắt lên khẽ cười nói: “À, không có gì, Trẫm tưởng rằng tú nữ này viết mà thôi.”

“Là tú nữ kia viết thì sao? Người nào viết thì người sẽ triệu kê đó thị tẩm? Chữ của nha đầu kia ta cũng viết được, còn có thể viết đến giống nhau như đúc không sai chút nào, nếu không người cũng đâu cần giữ lại ông già này ở trong cung Long Tuyền của người làm cái gì?”

“Cần rồi!” Vân Tẩn Ngôn sắc mặt lạnh lẽo, mang theo tờ giấy trên tay nặng nề vỗ vào trên bàn sách, quát lên: “Trẫm kính người tuổi đã cao, không có nghĩa là người có thể được một tác lại tiến một thước, trong mắt không có quy tắc, đừng tưởng rằng trẫm không dám làm gì người.”

Phùng Tông Anh cũng chẳng tỏ ra sợ hãi, trái lại càng bộc phát kích động hơn, mặt đỏ bừng phản bác nói. “Dù sao ta đây cũng có một thân một mình, ở nhà mỗi lần nghĩ đến nha đầu kia liền gạt lệ, người cứ dứt khoát giết chết ta đi, cho ta tiếp tục sống làm gì mà không cho ta nhắc đến nha đầu kia, sao hả? Nhắc tới con bé liền cảm thấy áy náy? Đã giết hết cả nhà con bé vậy lưu lại cái mạng già như ta thì có ích lợi gì cho người? Nha đầu. . . .”

“Câm miệng!” Sắc mặt Vân Tẩn Ngôn càng lúc càng tệ, lạnh lùng quát to cắt đứt lời nói của Phùng Tông Anh.

Hai mắt Phùng Tông Anh đỏ bừng, một hơi nói ra những lời đó xong rồi cuối cùng rơi lệ. Ông và thê tử không con không cháu, đối xử với Quý Lê cũng giống như cháu gái ruột thịt của mình. Vân Tẩn Ngôn công bố với bên ngoài rằng Quý Hoàng hậu chết do khó sinh, nhưng ông rất rõ ràng, nếu không phải thời gian ấy ông ốm đau nằm trên giường, thì đời nào ông để cho Vân Tẩn Ngôn tốt đi mạng sống của Quý Lê để

dàng như vậy? Mỗi khi nghĩ đến việc Quý Lê chết thảm, mặc cho ngày thường có sĩ diện đến mấy, mặc cho bản thân có bao nhiêu kiên cường, nước mắt tựa như đê vỡ tuôn trào ra mãnh liệt.

“Người muốn tú nữ kia, mang nàng ta đi là được.” Vân Tấn Ngôn quay mắt đi, nhìn vào lò sưởi phía bên phải trong phòng.

Phùng Tông Anh dùng hai ống tay áo chùi lau khóe mắt, không cam lòng trừng mắt nhìn Vân Tấn Ngôn, mỗi lần nhắc tới Quý Lê thì Vân Tấn Ngôn sẽ không cho phép ông nói tiếp, nhưng ông lại cố tình không hấn đạt được ý nguyện, gặp một lần nhắc tới một lần, hận không thể cứ hễ mỗi lần gặp mặt là lấy chàm đâm vào lòng dạ hiểm độc của hắn để xem xem có phải máu chảy ra cũng là màu đen hay không?

“Thế nào? Không muốn đi?” Vân Tấn Ngôn đã khôi phục lại vẻ ôn tồn như lúc ban đầu, nhú mày hỏi, khóe mắt thoáng nhìn đến Lê Tử Hà vẫn còn đang quỳ trên mặt đất nói, “Đứng lên đi, đưa sư muội cùng sư phụ của người lui xuống.”

Toàn thân Lê Tử Hà đã muốn cứng ngắc, cuộc nói chuyện giữa Vân Tấn Ngôn và Phùng Tông Anh mới vừa rồi, liên tục làm cho đầu óc nàng rối loạn, đủ loại suy nghĩ quay cuồng khiến cho nàng tưởng chừng như không thể khống chế nổi. Muốn đứng lên chất vấn, chất vấn người đàn ông ngày xưa đã từng yêu thương nàng còn có những lời ngon tiếng ngọt, rất nhiều rất nhiều, là tại vì sao? Muốn đứng lên hung hăng chàm chọc chế giễu, có phải cho rằng nàng đã chết rồi thì có thể được sống ung dung tự tại hay không?

Khi nàng nghĩ từng cái đầu của mọi người lẫn xuống ở trên pháp trường thì đủ loại xúc động tan thành mây khói. Người này, căn bản chính là máu lạnh vô tình, làm gì có nguyên nhân?

“Tạ ân điển Hoàng thượng.” Lê Tử Hà cương cứng thân mình dập đầu một cái, đứng dậy nhìn Thẩm Ngân Ngân liếc mắt ra dấu.

Thẩm Ngân Ngân được sư huynh cho phép, hận không thể bay qua ngay lập tức, nhìn ngó nam tử một thân mình hoàng ngồi ở trước bàn đọc sách, trong lòng hơi chột dạ vẫn còn có chút e dè theo quy củ đi qua, học theo bộ dáng sư huynh quỳ xuống dập đầu nói, “Tạ ân điển Hoàng thượng.”

Mục đích tối nay đến đây đã đạt được, Phùng Tông Anh không còn lý do để nói nữa, “Hừ” nhẹ một tiếng xoay người đi ra, Lê Tử Hà cùng Thẩm Ngân Ngân theo sát ở phía sau.

Canh giờ không còn sớm, ngoài điện chỉ còn lại Ngự lâm quân đi tuần, gió đêm từng trận đã thổi tan nỗi lo lắng dành cho Thẩm Ngân Ngân. Thoát khỏi ánh mắt của Vân Tấn Ngôn, Lê Tử Hà cảm thấy một mối lạ người giống như vừa trải qua một hồi đại chiến, bị gió đêm thổi nhẹ qua trong lòng lại thêm một mảnh lạnh lẽo.

Phùng Tông Anh cảm thấy vừa rồi mình chẳng còn chút mặt mũi nào cả, lại đi rơi nước mắt ở trước mặt hai đứa trẻ, cái mặt già này đều mất hết, không nói lời nào bước nhanh đi ở phía trước.

Thẩm Ngân Ngân cảm thấy không còn áp lực như ban nãy nữa, lại có thể được ở bên cạnh sư huynh, mặt mày hớn hở lời kéo Lê Tử Hà nói, “Sư huynh, muội biết ngay huynh nhất định sẽ tới cứu muội mà.”

Lê Tử Hà có chút bất đắc dĩ, Thẩm Ngân Ngân vốn không ý thức được nguy hiểm nơi thâm cung, giữ tay Thẩm Ngân Ngân lại nói. “Nam nữ thụ thụ bất thân, thị vệ qua lại nhiều như vậy, Ngân nhi, muội bây giờ là tú nữ đợi tuyển, bị người khác nhìn thấy lại sinh thêm rắc rối.”

“Dạ.” Thẩm Ngân Ngân ngoan ngoãn buông tay rồi cười nói, “Đợi muội làm cung nữ thì tốt rồi, nói không chừng được phân đến Thái y viện, là lúc nào cũng có thể được ở cùng một chỗ với sư huynh rồi.”

“Ồ đồ! Muội còn chưa hiểu được ý ba chữ mà ta đưa muội sao?” Lê Tử Hà hạ thấp giọng lạnh lùng quát.

Thẩm Ngân Ngân tủi thân nói, “Muội hiểu, muốn muội giả bệnh đi ra ngoài tìm sư phụ.....Nhưng mà, Ngân nhi muốn ở lại với sư huynh...”

Phùng Tông Anh đi ở phía trước nghe vậy liền rùng mình một cái, xoay người lại gỡ xuống thẻ bài ở thắt lưng, kín đáo đưa cho Lê Tử Hà, không kiên nhẫn nói, “Người đưa nàng ta về Phúc Tú cung, ta đi về trước.”

“Vâng.” Lê Tử Hà gật đầu.

“Lão gia gia kia vừa mới làm sao vậy? Tại sao nói xong liền khóc? Còn nữa, tại sao Hoàng thượng lại hỏi về chữ viết của sư huynh hả?” Thẩm Ngân Ngân thấy Phùng Tông Anh đi xa, lần lượt hỏi ra từng điểm nghi giữ ở trong lòng, cuộc nói chuyện của Hoàng thượng và Phùng Tông Anh, nàng nghe chẳng hiểu gì cả.

Lê Tử Hà không muốn trả lời, cũng không biết nên trả lời như thế nào, tăng nhanh bước chân nói, “Mau đi nhanh trở về, rồi nói cho ta biết rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

“Dạ.” Thẩm Ngân Ngân chạy đuổi theo Lê Tử Hà, thấy bốn phía quá mức yên tĩnh lớn tiếng cũng không hay, hạ thấp giọng nói, “Vốn là muội đi theo Nghiên phi nương nương cùng nhau trở về, Nghiên Vụ điện của nàng ta rất đẹp, còn có món điểm tâm kia, vừa thơm vừa mềm còn ngon miệng, đáng tiếc muội mới ăn được có hai miếng...”

“Trọng điểm!” Lê Tử Hà không có thời gian cũng không có tâm tình để nghe nàng cảm thán cuộc sống ở Nghiên Vụ điện có bao nhiêu là hứng thú.

“Dạ.” Thẩm Ngân Ngân dừng lại câu chuyện, gãi gãi đầu nói tiếp, “Muội vừa mới ăn xong hai miếng điểm tâm, Nghiên phi còn chưa nói với muội được mấy câu, đã nghe thấy bên ngoài hô to Hoàng thượng giá lâm. Muội thấy mọi người trong phòng đều quỳ xuống nên cũng quỳ theo, kế tiếp Hoàng thượng đi tới. Sau đó hần ngồi xuống cạnh cái bàn mà muội ngồi ăn điểm tâm khi nãy, khi đó muội mới phát hiện lúc ăn điểm tâm đã để tờ giấy huynh viết uội ở trên đó, tất nhiên là Hoàng thượng cũng nhìn thấy, tiếp theo muốn muội cùng trở về với hần. Muội cũng không biết được vì sao Hoàng thượng tìm đến muội nữa, có chút sợ liền mượn cơ đau bụng rồi tìm đại một tên thái giám, nhét cho hần chút bạc bảo hần tìm huynh tới cứu muội...”

Suy nghĩ của Lê Tử Hà đã bay xa, không còn nghe rõ lời nói kế tiếp của Thẩm Ngân Ngân nữa, Vân Tấn Ngôn quả nhiên bởi vì mấy chữ này mới chú ý đến Thẩm Ngân Ngân, nếu hôm nay bọn họ chưa từng tới đây, hần muốn đối với Thẩm Ngân Ngân như thế nào?

“Sư huynh!” Thẩm Ngân Ngân thấy Lê Tử Hà đứng chờ người ra, bất mãn mà lắc lắc hần, “Huynh có nghe muội nói không?”

“Ừ.” Lê Tử Hà thuận miệng trả lời.

“Sư huynh, thực ra Hoàng thượng cũng rất tốt đấy, không có hung ác giống trong tưởng tượng, còn rất dịu dàng, hần vẫn luôn hỏi muội chữ kia có phải do muội viết hay không? Muội không dám lừa hần, bởi vì thất lễ sẽ phạm tội khi quân gì đó nha, nhưng mà nói ra lại sợ hần sẽ tìm huynh gây phiền toái, liền ngậm chặt miệng cái gì cũng không nói. Kết quả hần để uội ở trong căn phòng đó có một mình, còn bản thân hần thì ra ngoài đọc sách hoặc là xem sổ sách, trong lúc muội đang nhàm chán thì lão gia gia kia đã tới rồi.”

“Dịu dàng sao?” Lê Tử Hà khẽ bật cười.

Thẩm Ngân Ngân thấy sư huynh đã chịu để ý tới mình, gật đầu liên tục, nói. “Đúng vậy đó, vẫn luôn cười nói với muội, muội không trả lời hần cũng không tức giận, hơn nữa...”

“Ngân nhi, tới rồi.” Lê Tử Hà cắt đứt lời nói của Thẩm Ngân Ngân, “Hôm nay quá muộn rồi, ngày mai ta sẽ tìm cơ hội đến thăm muội, nhớ kỹ phải thật trọng từ lời nói đến việc làm!”

Thẩm Ngân Ngân gật đầu thật mạnh, hai tay xoắn vào nhau, có chút ngượng nhưng vẫn mở miệng nói, “Sư huynh, hôm nay là Ngân nhi sơ suất, mang đến nhiều phiền phức cho sư huynh...”

“Không cần để ý, sau này cẩn thận hơn là được rồi.” Lê Tử Hà lắc đầu, vốn còn muốn hỏi nàng vào cung như thế nào, nhưng giờ đã muộn nên dừng lại ở đây, ngày mai hỏi cũng không muộn.

Sáng sớm hôm sau, Lê Tử Hà thu thập xong mọi thứ, dự định đi Phúc Tú cung tìm Thẩm Ngân Ngân, mới ra cửa đã nhìn thấy Lý ngự y đi băng qua hành lang dài đi về hướng bên nàng, vội bước ra nghênh đón nói, “Lý ngự y muốn tìm Tử Hà?”

“Người đã chuẩn bị xong chưa? Thật may, mau mau đi theo ta.” Lý ngự y xoay người đi trở về phương hướng lúc đầu đến.

Lê Tử Hà vội vã đuổi theo hỏi, “Nhưng có chuyện gì sao?”

“Đi chẩn bệnh. Sáng hôm nay, Ân ngự y nói với ta về sau mạch của Nghiên phi nương nương đều do ta phụ trách.” Lý ngự y bước đi hơi nhanh, cùng với tốc độ lời nói cũng nhanh hơn thường ngày mấy phần.

Lê Tử Hà gạt đầu, mấy ngày trước đã có nghe nói Nghiên phi cũng chẩn ra hỉ mạch, trùng hợp như vậy thật đúng là thú vị. Hai vị sủng phi đồng thời có long chủng, lại nhân dịp tuyển tú, mọi người đối với hậu vị bỏ trống đã 6 năm cũng có rất nhiều tranh cãi, tình thế bây giờ, chỉ là trùng hợp đơn giản vậy sao?

Nghiên Vụ điện ở phía tây Tây Uyển, phương hướng đó cũng từng là Hồng Loan điện, nằm đối lập với Đào Yếu điện hiện tại, trái với Đào Yếu điện trước có canh giữ sau có bảo hộ, Nghiên Vụ điện có vẻ quanh quệ hơn rất nhiều, vào cửa mới nhìn thấy mấy tên thái giám cung nữ theo quy củ đứng ở một bên, Nghiên phi ngồi ở trên giường nệm cầm một quyển sách, đang xem đến mê mẩn.

“Nghiên phi nương nương vạn an!”

Lê Tử Hà theo Lý ngự y hành lễ, trái với lần trước đến chỗ Diêu phi ở bên kia, Lý ngự y rõ ràng thoải mái hơn rất nhiều, nghe được tiếng cho phép của Nghiên phi liền đứng dậy, đưa cái hòm thuốc giao cho Lê Tử Hà.

“Nương nương phượng thể khỏe mạnh, để thần kê mấy vị thuốc bổ định khí an thai cho nương nương.” Lý ngự y khom người cung kính nói.

Nghiên phi kéo ra màn che, dịu dàng nói: “Đa tạ Lý ngự y.”

“Đó là chức trách của thần!” Về mặt Lý ngự y vui mừng lại hành lễ thêm lần nữa, xoay người ngồi xuống bàn cầm bút kê đơn thuốc.

Nghiên phi ngồi thẳng người, vén nhẹ mái tóc bên tai, nhìn sang Lê Tử Hà cười nhẹ: “Về sau cứ để cho y đồng này tới đây được rồi, Lý ngự y chức cao nhiều việc, nếu lúc nào bỗng cung thấy có chỗ không được khỏe, tới chừng đó sẽ truyền Lý ngự y đến.”

Lý ngự y nhú lông mày khó hiểu, Diêu phi kia có long chủng, lập tức yêu cầu Ân ngự y đang chẩn mạch cho Hoàng thượng tới. Nghiên phi tính tình lương thiện, thái độ ôn hòa không thích cùng người tranh đấu, nhưng Long tử trong bụng rất quan trọng, sao có thể xem thường như thế? Chắp tay nói: “Nương nương, không thể xem nhẹ Long mạch, thần lại càng không dám lơ đãng, tuyệt không thể tùy tiện giao cho y đồng vừa mới vào viện được, xin nương nương suy nghĩ lại!”

“Ừ.” Nghiên phi thở nhẹ ra một hơi, khi ngẩng đầu lên lại vẫn là nụ cười tươi dịu dàng, nhìn Lê Tử Hà nói: “Sau này, người hãy tới đưa thuốc cho bốn cung, thế nào?”

18. Chương 18: Ngân Ngân

Lê Tử Hà bỗng chốc sợ run người, nhiệm vụ lấy thuốc xưa nay là cung nữ cận thân Tiểu Quất bên cạnh Nghiên phi, hoặc có thể nói nên tìm người mình tin tưởng để phụ trách. Nàng cùng lắm chỉ là một tiểu y đồng vừa mới vào cung, vì sao chọn nàng? Lúc đầu Nghiên phi nói muốn để Lê Tử Hà đến chẩn mạch, biết rõ không có khả năng còn nói ra, khi Lý ngự y cự tuyệt yêu cầu đó nàng ta lại chùn bước yêu cầu sang việc khác, bảo Lê Tử Hà đến đưa thuốc, lẽ tất nhiên Lý ngự y không thể cự tuyệt thêm lần nữa. Từ đó có thể nhìn ra được hành động hôm nay của Nghiên phi là đã có mưu tính trước. Đủ loại nghi ngờ suy đoán chợt lóe lên ở trong đầu, sợ sệt cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi, Lê Tử Hà lập tức quỳ xuống lĩnh mệnh: “Nô tài tạ nương nương ưu ái!”

Tuy Lý ngự y thấy khó hiểu nhưng cũng hỏi nhiều, Nghiên phi nương nương chịu để cho hần đến phụ trách chẩn mạch, đã là để mắt tới hần rồi, ở trong cung phải biết học cách nhìn mặt mà nói chuyện, dựa theo tình hình để đưa ra quyết định, không nên tò mò, mọi chuyện phải biết giữ miệng.

“Không cần đa lễ, đứng lên đi.” Nghiên phi cười khê, phát tay cho Lê Tử Hà đứng dậy, bàn tay phải trắng ngần như ngọc, không có đồ trang sức cũng không có tô vẽ, sạch sẽ nhẵn nhụi vút ngang quang mắt Lê Tử

Hà, Lê Tử Hà quét mắt nhìn hai bàn tay mình bởi vì quanh năm đảo thuốc hiện đầy vết chai, thô ráp vàng vọt, lấy cái hòm thuốc đứng lên nhưng vẫn cúi thấp đầu, nam tử không thể tùy ý nhìn thẳng vào Tần phi ở trong cung.

“Bổn cung mệt rồi, Lý ngự y không cần mỗi ngày tới hỏi thăm chẩn mạch, cứ đợi Bổn cung triệu kiến là được.” Nghiên phi kéo theo váy dài đi trở lại trên giường êm, cầm lên quyển sách vừa rồi lật xem.

Lý ngự y thi lễ thêm lần nữa rồi dẫn theo Lê Tử Hà rời đi.

Ra khỏi Nghiên Vụ điện, Lê Tử Hà lập tức từ biệt Lý ngự y chạy tới Phúc Tú cung. Hôm qua chưa kịp giải thích gì nhiều với Thẩm Ngân Ngân, chỉ mong thời gian nửa ngày này đừng có xuất hiện thêm tai họa gì nữa là được rồi.

Lê Tử Hà ở bên kia thì đang lo lắng, còn Phúc Tú cung bên này lại đang gà bay chó sủa, đông đảo các tú nữ hoặc là núp ở trong sương phòng của mình len lén mở cửa sổ ra, hoặc là sợ hãi rụt rè đứng ở bên cạnh hành lang dài, tuy rằng hiếu kỳ nhưng không dám lộ liễu trườn mặt ra xem náo nhiệt.

Trịnh Hàn Quân nổi giận dùng dưng đi tới đi lui trong Phúc Tú cung, không ngừng hét lớn: “Cô đi ra cho ta! Đi ra cho ta!”

Mấy tên thái giám trong Phúc Tú cung đều tỏ ra lo lắng, dọc đường đi theo Trịnh Hàn Quân muốn lên tiếng can ngăn, vừa định mở miệng thì bị ánh mắt dọa người của Trịnh Hàn Quân dọa cho nhụt chí, ghen đến mức trên mặt một hồi trắng một hồi đỏ. Chỉ có thể mặc cho Trịnh Hàn Quân lớn tiếng ồn ào, ngay cả người hần muốn tìm rắc rối là ai cũng không rõ.

“Cô đi ra cho ta! Nếu không ra ta đến náo Thái y viện đó, cho dù hôm nay náo đến long trời lở đất người cũng phải moi cô ra cho bằng được!” Trịnh Hàn Quân không hề bỏ qua một căn phòng, khi đi ngang qua mỗi căn phòng đều nhìn thấy cửa sổ vội vàng đóng lại, tú nữ đứng trên hành lang dài cũng rồi rít tránh sang một bên.

“Được, cô không chịu ra, vậy thì cứ ở trong đây luôn cho ta! Ta sẽ đi Thái y viện, đi tìm ai thì trong lòng cô cũng đã biết rõ đấy!” Trịnh Hàn Quân tức giận đến lông mày dựng thẳng, bỗng dừng bước lại hung hăng quát xuống một câu như vậy rồi xoay người đi ra khỏi Phúc Tú cung.

Cuối cùng có một cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, Thẩm Ngân Ngân lặng lẽ thò đầu ra, khi thấy Trịnh Hàn Quân tức giận dùng dưng thật sự đi về hướng Thái y viện, nhanh chóng đi ra khỏi cửa phòng bước nhanh đuổi theo: “Này này, ta đã ra rồi đã ra rồi còn không được sao! Người mau dừng lại ngay!”

Trịnh Hàn Quân nghe thấy tiếng nói của Thẩm Ngân Ngân lại càng tức giận hơn, khi này không để ý thể diện kêu la ầm ĩ cả buổi cũng không chịu ra ngoài, còn giờ thì sao? Vừa nói đi tìm sư huynh của cô ta gây phiền toái liên綿 sứt ruột? Sợ rồi sao?

Càng tức giận, bước chân Trịnh Hàn Quân càng tăng nhanh, năm ấy bị Thẩm Ngân Ngân đánh cho bể đầu chảy máu, sau khi xuống núi liền lập chí học võ, nhiều năm qua đã luyện tập được một thân công phu cũng không tồi. Lúc này bước xa như bay, dù là Thẩm Ngân Ngân có cấp tốc đuổi theo đi nữa, giữa hai người vẫn có chút khoảng cách khá xa, chỉ có thể hô to lên ở phía sau: “Trịnh Hàn Quân, người đứng lại cho ta! Đứng lại cho ta!”

Lê Tử Hà còn chưa vào tới Phúc Tú cung, đã nhìn thấy một màn náo kịch này, một người bị tức đến sắc mặt đỏ lên đi nhanh ở phía trước, một người thì vội vàng sắc mặt trắng bệch, theo ở phía sau không ngừng hô to.

“Các người đang làm cái gì?” Lê Tử Hà nhíu mày, lạnh giọng quát lên. Trong hoàng cung, cho dù có là vương công hoàng thân có quyền thế, cũng không dám huyên náo lớn tiếng như thế, nhìn thái độ mọi người đối với Trịnh Hàn Quân ở Thái y viện lần trước, nàng cũng biết được quyền thế Trịnh Đình những năm qua không hề nhỏ. Nhưng Thẩm Ngân Ngân một không có thân phận, hai có không có chỗ dựa chống lưng, đi theo Trịnh Hàn Quân cứ làm ầm ĩ như thế ai sẽ ra mặt bảo vệ nàng?

Thẩm Ngân Ngân vừa thấy Lê Tử Hà, dừng bước lại thở hổn hển, cười nói: “Sư huynh, huynh đã đến rồi.”

Lê Tử Hà gật đầu, ngay sau đó chấp tay nói xin lỗi với Trịnh Hàn Quân: “Sư muội trẻ người non dạ, nếu có gây phiền hà gì đến cho Trịnh công tử, kính mong công tử lượng thứ.”

Thường ngày Trịnh Hàn Quân nhìn thấy Lê Tử Hà còn cười hi hi, hôm nay cơn giận tích tụ không tan, nhìn lướt qua tú nữ, thái giám và cung nữ đang vây xem, chỉ “Hừ” rồi phất tay áo quay lại bỏ về Phúc Tú cung trước, mắt nhìn thẳng một hướng, không chút do dự tiến vào căn phòng mà khi nãy Thẩm Ngân Ngân vừa mới đi ra.

“Ngân nhi, một mình muội ở riêng một căn phòng?” Lê Tử Hà vừa vào phòng liền nhìn quanh bốn phía, một gian sương phòng thật lớn, còn có phân chia trong ngoài, ở giữa được bình phong khắc hoa truyền thống ngăn cách, xuyên qua khe hở có thể nhìn thấy một chiếc giường lớn ở bên trong. Cách bố trí tương đối mộc mạc nhưng có vẻ đặc biệt thanh nhã thoải mái, hoài nghi nhìn Thẩm Ngân Ngân hỏi: “Rốt cuộc muội vào cung như thế nào?”

“Hừ!” Không đợi Thẩm Ngân Ngân trả lời, Trịnh Hàn Quân tức giận dựa vào bàn ngồi xuống, trợn mắt liếc nhìn Thẩm Ngân Ngân.

Lòng Thẩm Ngân Ngân chỉ một mực hướng về sư huynh của mình, chẳng thêm quan tâm đến thái độ của Trịnh Hàn Quân, nhưng nghĩ đến chuyện phát sinh mấy ngày trước, vẫn thấy có chút áy náy liếc nhìn sang Trịnh Hàn Quân, nhìn lại vẻ mặt nghiêm túc của sư huynh, mới ngáp ngừng nói: “Muội... Muội lấy lệnh bài của Trịnh Hàn Quân...”

“Đó là người trộm không phải lấy! Trộm trắng trợn!” Trịnh Hàn Quân đang muốn châm trà ình, nghe được lời nói của Thẩm Ngân Ngân dẫn mạnh bình trà xuống kêu cái “cạch”, làm cho nước trà bắn tung tóe văng ra ngoài.

Thẩm Ngân Ngân cũng không phản bác, dùng tay áo cẩn thận lau lau nước trên bàn, lại thật cẩn thận nói: “Thật xin lỗi, ta... Ta chỉ vì vội vã tiến cung, không có lệnh bài...”

“Còn nữa!” Trịnh Hàn Quân cắt ngang lời nói của Thẩm Ngân Ngân, một bàn tay vỗ lên mặt bàn: “Lệnh bài người trộm không phải của ta! Là lệnh bài của cha ta! Là của cha ta đấy!”

Trịnh Hàn Quân mỗi lần nghĩ tới đây trừ bỏ tức giận thì chính là run lấy bối, có trời mới biết nếu cha hắn mà biết hắn làm mất lệnh bài, còn cho người ta dùng tên tuổi của ông để tiến cung, không biết sẽ phải phạt hắn như thế nào!

“Á, trả lại cho người này, thật xin lỗi!” Thẩm Ngân Ngân tự biết đuối lý, lấy ra lệnh bài từ bên hông đưa cho Trịnh Hàn Quân, còn đành hoàng tử tế cúi người hành lễ.

Tức giận của Trịnh Hàn Quân lúc này mới giảm đi một ít, giật lấy lệnh bài xong trợn mắt nhìn Thẩm Ngân Ngân một cái rồi không thèm nhìn nàng nữa.

Lê Tử Hà vẫn luôn cau mày, không nói một câu, lúc này mới chậm rãi ngồi xuống mở miệng nói: “Ngân nhi, chỉ có lệnh bài, không có khả năng dễ dàng tiến cung như vậy?”

Cho dù là Trịnh Đình quyền thế ngấp trời, cũng không thể chỉ dựa vào một lệnh bài rồi bịa đặt giả tạo thân phận tham gia tuyển tú. Thậm chí, chính là trong quá trình tuyển tú Thẩm Ngân Ngân được rất nhiều thuận lợi, không hề có ai gây khó dễ.

Thẩm Ngân Ngân không hiểu sư huynh hỏi vậy là có ý gì, “Muội chỉ lấy lệnh bài của Trịnh Hàn Quân, ngoài ra không có lấy thêm cái gì khác! Thật đó, Ngân nhi chưa bao giờ lừa gạt sư huynh!”

“Muội lấy thân phận gì để tham gia tuyển tú?” Lê Tử Hà dứt khoát trực tiếp hỏi.

Thẩm Ngân Ngân gãi gãi đầu, không hiểu nói: “Lấy thân phận gì? Muội dùng thân phận của mình chứ sao.”

“Cô còn có thể có thân phận gì?” Trịnh Hàn Quân khinh thường xen vào nói, cái vấn đề này lúc trước hắn ngược lại không có suy tính, còn tưởng rằng Thẩm Ngân Ngân trực tiếp cầm lệnh bài đi thẳng đến hoàng cung chứ!

Thẩm Ngân Ngân vốn đang còn chút áy náy, thấy bộ dáng hần đúng lý không tha người, cũng không chịu bị yếu thế, liếc hần một cái bèn ngót nói: “Con mắt nào của người thấy ta không có thân phận hả? Ta không có cha đường nhưng còn có thể không có mẹ sinh?”

Trịnh Hàn Quân chưa nguôi tức giận, thấy Thẩm Ngân Ngân lại hô to gọi nhỏ, cười lạnh nói: “Có cha có mẹ có thân phận còn phải đi theo Thẩm Mặc hàng năm ở trong núi sâu rừng hoang? Đúng ra phải vùi ở khuê phòng không bước chân ra ngoài một bước ấy...”

“Cha ta là quận trưởng Tây Nam, mẹ ta là một tiểu thiếp, cha ta ghét bỏ mẹ ta nên ghét bỏ luôn cả ta! Mẹ ta chết đi, ta bị ông ta đuổi ra khỏi nhà, mặt dày mày dạn quần lấy sư phụ để người thu ta làm đồ đệ được chưa? Người hài lòng chưa?” Thẩm Ngân Ngân mắt không chớp hơi thở không gấp thót ra một hơi như vậy, nói xong hai mắt ửng đỏ ngồi phịch xuống cạnh bàn hơi tủi thân nói: “Không tin người có thể đi tra hộ tịch, ta vốn là họ Bùi, cha ta nói mẹ ta và ta đều là hàng bồi thường bạc, nên cho ta lấy cái tên như thế, nếu không tin người xem lệnh bài này đi.”

Thẩm Ngân Ngân nói xong, từ bên hông gỡ xuống lệnh bài có ghi danh tính quê quán của tú nữ, mặt trên quả nhiên có viết ngay ngắn ba chữ Bùi Ngân Ngân.

Quận Tây Nam, tên như ý nghĩa, nằm ở hướng Tây Nam Vân Quốc, thuộc quyền cai quản của Bình Tây Vương, là một thành lớn đứng đầu ở Tây Nam. Lê Tử Hà rất ít khi hỏi đến quá khứ của Thẩm Ngân Ngân cùng Thẩm Mặc, bởi vì cảnh ngộ của bản thân, cho nên trong tiềm thức cũng cho rằng Thẩm Ngân Ngân là cô nhi hoặc khát cái được Thẩm Mặc thu lưu, chưa bao giờ nghĩ tới thì ra Thẩm Ngân Ngân cũng có thân phận, hơn nữa còn xuất thân từ Đại gia, là nữ nhi của quận trưởng Tây Nam....

Tức giận của Trịnh Hàn Quân khi chứng kiến bộ dáng đau lòng của Thẩm Ngân Ngân thì trong nháy mắt tan thành mây khói, vội vàng rót ly trà đưa cho Thẩm Ngân Ngân, “Này, xin lỗi nha! Không phải ta cố ý nhắc tới chuyện thương tâm của cô đâu.”

Thẩm Ngân Ngân nhận lấy ly trà, uống một mạch rồi chùi khóe miệng, cười yếu ớt nói: “Ta nào có tức giận, người khấn trương làm gì, ta mới phát hiện ra, thì ra có một người cha vẫn còn có chút tác dụng, ít nhất có thể vào cung tìm sư huynh.”

Lê Tử Hà rũ mắt tránh đi ánh mắt thiết tha của Thẩm Ngân Ngân, hướng về phía Trịnh Hàn Quân chấp tay nói: “Đa tạ Trịnh công tử đã chiếu cố sư muội.”

“Ha ha, không cần cảm ơn không cần cảm ơn, ta cũng là buồn không ai cùng ta náo loạn mà!” Một phen ầm ĩ mới vừa rồi, oán khí lúc đầu của Trịnh Hàn Quân cũng đã ném lên chín tầng mây rồi, mấy ngày gần đây đi theo Thẩm Ngân Ngân lang thang khắp nơi dạo chơi, cuộc sống thật đúng là có nhiều thú vị. Nghĩ lại đến việc Thẩm Ngân Ngân vào cung tuyển tú thì trong lòng có chút không thoải mái, nhưng về mặt vẫn như không để ý nhẹ giọng hỏi, “Cô thực sự muốn tuyển tú? Chỉ với tư chất này của cô, sợ là phải chết già ở trong cung rồi, chắc chắn.”

“Ta sẽ không làm phi tử, chỉ muốn làm cung nữ thôi!” Thẩm Ngân Ngân liên tục xua tay.

“Cô ngốc thật hay là giả ngốc đó? Cung nữ trong cung, hơn phân nửa không được tuyển chọn làm tú nữ thường là không có gia thế, không bối cảnh diện mạo tài nghệ lại không xuất chúng, nếu thân phận cô đã là nữ nhi của quận trưởng Tây Nam, coi như tướng mạo xấu xí cũng không trở thành cung nữ được.” Trịnh Hàn Quân liếc Thẩm Ngân Ngân một cái, ra vẻ vô tình nói.

Thẩm Ngân Ngân không tin, la ầm lên: “Ông ta đã sớm quên nữ nhi này rồi, ta cùng ông ta không có quan hệ.”

“Hần quên nhưng Hoàng thượng không quên, hoặc là ban đầu có lẽ cô không nên dựa vào thân phận Bùi Ngân Ngân này để tiến cung.”

“Không phải đâu?” Thẩm Ngân Ngân nghe Trịnh Hàn Quân nói như vậy cảm thấy hai mắt muốn biến thành màu đen, nàng đâu có muốn làm nữ nhân ở hậu cung, nhiều người như thế chỉ tranh giành một trượng phu, còn thỉnh thoảng đầu cho người chết ta sống, trời ạ trời ạ, Thẩm Ngân Ngân đứng bật dậy: “Xong rồi, xong rồi! Trịnh Hàn Quân! Tại sao người không sớm nói cho ta biết?”

Trịnh Hàn Quân vô tội nói: “Cô chỉ hỏi ta quá trình tuyển tú, chứ đâu có nói về thân thể của cô, càng không có nói cho tôi biết là cô muốn tham gia tuyển tú.”

“Trước đó cũng đâu có ai nói với ta những thứ này.” Thẩm Ngân Ngân cúi đầu lầu bầu, đem hy vọng cuối cùng đặt ở trên người Lê Tử Hà, cầu giúp đỡ nhìn tới nàng: “Sư huynh...”

Lê Tử Hà mỉm cười lắc đầu: “Ngân nhi đừng sợ, tạm thời muội hãy ở lại trong Phúc Tú cung này, nhớ kỹ những lời mà ta đã từng nói với muội, gặp chuyện không thể kích động khinh thường, thận trọng từ lời nói đến việc làm, đến lúc đó sư huynh sẽ nghĩ biện pháp giúp muội xuất cung.”

“Thật sao? Quả nhiên chỉ có mỗi sư huynh là chu đáo!” Thẩm Ngân Ngân cười ngọt ngào, thật giống như từ tận đáy lòng trào ra.

Lê Tử Hà nhú mày tránh đi ánh mắt của nàng, nhìn về phía Trịnh Hàn Quân nói: “Tử Hà còn có chút chuyện muốn căn dặn với sư muội, cảm phiền Trịnh công tử có thể ra ngoài trước hay không?”

Trịnh Hàn Quân vẫn cảm thấy Lê Tử Hà không thể có chủ ý hay gì, bộ dáng khí định thần nhàn kia nhất định là chỉ giả bộ! Ra vẻ trịnh trọng như thế cũng chỉ hù dọa Thẩm Ngân Ngân sợ mà thôi, sớm biết mình cũng sẽ nói như vậy! Bây giờ còn hạ lệnh đuổi khách!

“Ừ, vậy ta về phủ trước.” Trịnh Hàn Quân trong lòng bất mãn rầu rĩ nói, chậm rãi đứng lên liền nhìn tới Thẩm Ngân Ngân, thấy nàng cười khanh khách chỉ nhìn có mỗi Lê Tử Hà, trong lòng buồn phiền phát tay áo bỏ đi.

Đợi Trịnh Hàn Quân rời đi, Lê Tử Hà mới đóng cửa sổ lại, quay đầu lại nhìn Thẩm Ngân Ngân trịnh trọng nói: “Ngân nhi, có chuyện quan trọng này hôm nay ta nhất định phải nói với muội.”

19. Chương 19: Tính Toán

Trịnh Hàn Quân ở Hoàng cung thì nghênh nghênh ngang ngang, đến khi trở về nhà mình lại là sợ hãi rụt rè, nhanh chân lủi đến hậu viện, rón rén mở cửa sau ra để lộ một kẻ hờ rỗi lặng lẽ từ khe hở nhìn qua, ngoài trừ cây râm xanh lá hoa tươi xinh đẹp ra thì không còn gì khác. Không có ai là tốt rồi! Trịnh Hàn Quân vỗ vỗ ngực, thở ra một hơi, vận khí trở người một cái nhảy vào hậu viện, cũng may sáng nay đã cẩn thận an bài, đuổi đi hết thị vệ phụ trách tuần tra vào giờ này.

Trịnh Hàn Quân vỗ vỗ bụi trên người, lần nữa trở lại bộ dáng nghênh ngang, ung dung trở lại phòng của mình.

“Thế nào rồi?”

Vừa mới vào cửa nghe được âm thanh lành lạnh như băng, Trịnh Hàn Quân rung mình một cái, vội vàng đóng cửa lại nói: “Thẩm y sư, người còn chưa đi?”

“Chờ tin tức của người rồi đi.” Thẩm Mặc vẫn mặc một thân hắc ý của đêm qua, sắc mặt có chút uể oải, ngồi thẳng tắp ở cạnh bàn.

Trịnh Hàn Quân cười nói: “Ha ha, không sao, Ngân Ngân không có chuyện gì.”

Thẩm Mặc gật đầu, ngồi ở bên cạnh bàn không nhúc nhích, Trịnh Hàn Quân tưởng hắn hỏi xong sẽ đi, chứ ngồi lại ở đây để làm gì? Tuy rằng bản thân nghe tiếng tâm y thuật của hắn tinh thâm đã lâu, còn muốn bái hắn làm thầy, nhưng người hiện đang ngồi ở trước mắt với mình thế này thật đúng là không biết nên nói gì với hắn, mặt đối mặt ngồi như vậy rất là lúng túng.

Thẩm Mặc ngồi ở một bên ngược lại không có loại cảm giác này, sau một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng nói: “Còn Lê Tử Hà?”

“Hà?Ồ, hửn à, đêm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì ta cũng không rõ ràng lắm, sáng nay đi qua thì thấy Ngân Ngân đã ở Phúc Tú cung rồi, mà sáng nay cũng thấy Lê Tử Hà đến thăm Ngân Ngân, hửn có thể xảy ra

chuyện gì?” Trịnh Hàn Quân lấy làm khó hiểu, Lê Tử Hà ở chỗ Thái y viện rất tốt, nam tử hán đại trượng phu có gì phải lo lắng?

“Không gì.” Thẩm Mặc đứng dậy định rời đi nhưng lại dừng bước nói: “Mấy ngày nay người chăm sóc cho Ngân nhi, lời Thẩm Mặc đã đáp ứng nhất định sẽ không nuốt lời. Ngày sau nếu Ngân nhi còn gây họa thì tự bản thân con bé phụ trách, Trịnh công tử không cần lo lắng.”

“Ồ?” Trịnh Hàn Quân còn muốn hỏi tại sao, đảo mắt một cái Thẩm Mặc đã đi rồi, người này thật sự kỳ quái, nhờ hắn chăm sóc tốt cho Thẩm Ngân Ngân, lại nói không cần hắn giải quyết phiền toái? Một, quan tâm hắn nhiều như vậy làm chi, Thẩm Mặc đồng ý dạy hắn y thuật là được rồi...

Trong Phúc Tú cung, Thẩm Ngân Ngân trừng lớn hai mắt, hoàn toàn không thể tin được, sư huynh ở chung sáu năm, sư huynh mà mình vẫn luôn ngưỡng mộ bội phục ỷ lại, không thể ngờ cũng giống như nàng, là một nữ tử!

“Sư... Sư huynh... Huynh không lừa muội chứ?” Thẩm Ngân Ngân nói chuyện có chút lắp bắp, nhìn Lê Tử Hà thả xuống búi tóc tháo ra hầu kết giả, mới rồi còn là một nam tử tuấn tú, trong nháy mắt hóa thành một cô gái xinh đẹp, mi mắt cong cong, sóng mắt long lanh nhìn mình nở nụ cười yếu ớt.

“Thảo nào! Thảo nào mấy lần sư phụ tìm đến muội, nhưng lần nào muội cũng không chịu nghe lời người, không ngờ ở bên cạnh còn có người khác. . .” Thẩm Ngân Ngân ghen đến đỏ hai mắt, cũng không biết là bị kích động quá lớn hay là nghĩ đến cái gì khác, hơi có chút hờn tủi nhìn tới Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà vấn lên búi tóc, thản nhiên nói: “Sư phụ tới tìm muội?”

“Ừ.” Thẩm Ngân Ngân gật đầu, ấp úng nói: “Là Ngân nhi quá tùy hứng, không chịu nghe lời của sư phụ.”

“Bỏ đi, hôm nay biết rõ là được rồi, Ngân nhi, sau này làm việc nhất định không thể tùy tâm mà làm, còn có thân phận của ta, tuyệt đối không được nhắc tới trước mặt bất kỳ ai!” Lê Tử Hà buộc lại tóc đội mũ lên, quay đầu nghiêm túc dặn dò, sau đó khẽ thở dài, đúng là trách lầm Thẩm Mặc rồi, cứ tưởng rằng hắn vốn chưa từng đi tìm Thẩm Ngân Ngân...

Thẩm Ngân Ngân gật gật đầu rầu rĩ ngồi xuống, sau một lúc lâu mới yếu ớt nói: “Ngân nhi gây thêm phiền toái cho sư huynh rồi, thật xin lỗi...”

Thẩm Ngân Ngân luôn luôn cho là mình nhỏ hơn so với Lê Tử Hà, lại còn là con gái nên đúng lý phải càng được nhiều người yêu thương và quan tâm, gặp phải chuyện khó gì liền có sư huynh ra mặt giải quyết, bị sư phụ trách mắng cũng có sư huynh thay nàng gánh vác. Chưa bao giờ có ai đối đãi với nàng như vậy cả, ngay cả người mẹ trong trí nhớ mơ hồ kia hình như cũng chưa từng dung túng nàng như vậy, kể từ khi biết suy nghĩ chỉ một lòng nghĩ rằng, sư huynh chắc là cũng thích mình, có thể vĩnh viễn được sống ở bên cạnh sư huynh như vậy, sẽ là chuyện hạnh phúc biết đường nào.

Nhưng hôm nay nàng mới biết, thì ra sư huynh cũng là nữ tử, cũng là con gái giống như mình nhưng lại hiểu chuyện hơn mình nhiều, thông minh hơn mình. Luôn lặng lẽ đi theo ở phía sau dọn dẹp cục hết diện rồi rắm cho mình, trước đó còn tưởng rằng mình đúng đột nhiên trở nên cố tình gây sự, bỗng nhiên cảm thấy mình thật là vô dụng, cũng là nữ tử nhưng chẳng sánh bằng một nửa của sư huynh, tự cho rằng hiểu được cái gì là tình yêu, ngu ngốc chạy vào hoàng cung mang đến không ít phiền toái cho sư huynh nữa ...

Lê Tử Hà thấy Thẩm Ngân Ngân hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đã chẳng khóc, lại càng có chút tự trách làm trong lòng cũng thấy áy náy. Nàng giả trang nam tử, đó giờ chỉ nghĩ để sau này làm việc cho dễ dàng, không suy tính đến việc sẽ ảnh hưởng với Thẩm Ngân Ngân. Ở núi Vân Liễm 3 năm, nàng một lòng học y, vì để tránh phiền toái không cần thiết nên đối với Thẩm Ngân Ngân dù là bất kỳ yêu cầu gì cứ đồng ý là được, nhưng không ngờ ở trong mắt nàng ấy lại biến thành sự yêu thương của nam tử dành cho nữ tử.

“Ngân...” Lê Tử Hà đang muốn lên tiếng an ủi nhưng tiếng gõ cửa đã cắt đứt lời nói kế tiếp của nàng.

Lê Tử Hà vội mang hầu kết vào ra mở cửa, đứng ở bên ngoài chính là Lý ngự y đầu đồ đầy mồ hôi.

“Hãy da, Lê Tử Hà, sao người còn đang ở đây? Mau mau đi theo ta!” Lý ngự y nhìn thấy Lê Tử Hà rút cuộc cũng được thở phào nhẹ nhõm, từ Thái y viện chạy nhanh tới đây nếu không phải cố kỵ đến lễ nghi

trong cung, e rằng dù phải liều cả cái mạng già này này của mình, ông cũng phải chạy tới sớm hơn.

“Lý ngự y tìm ta có chuyện gì?” Lê Tử Hà không để ý tới Thẩm Ngân Ngân nữa, đóng cửa phòng đi theo Lý ngự y.

“Hoàng thượng triệu kiến, còn không nhanh lên!”

Lê Tử Hà thầm giật mình, Vân Tấn Ngôn muốn gặp nàng?

“Hoàng thượng triệu kiến, một mình ta sao?” Lê Tử Hà thử dò xét hỏi, chỉ dựa vào mấy chữ viết ngày hôm qua mà gọi lên hoài nghi của Vân Tấn Ngôn? Lê Tử Hà không tin.

“Đương nhiên, nếu không sao ta phải chạy tới nơi xa xôi này?” Trong lời nói của Lý ngự y mơ hồ có chút không cam lòng, ông ở hoàng cung gần mười năm, Hoàng thượng cũng chưa từng triệu kiến riêng lần nào, còn Lê Tử Hà mới vào cung mấy ngày thì sao? Nghiên phi nương nương đặc biệt căn dặn bảo hẩn đưa thuốc cũng không sao, hiện tại ngay cả Hoàng thượng cũng giống như thay đổi cách nhìn đối với hẩn. Tuy rằng hẩn đi theo mình cũng coi như là một nửa đồ đệ của mình nhưng trong lòng vẫn còn có chút không phục.

“Lý ngự y, Phùng đại nhân còn ở trong viện?”

“Không có ở đây, sáng sớm hôm nay đã đi đến phủ Chân ngự y rồi, bệnh lần này của Chân ngự y, coi bộ là không nhẹ à...”

Lê Tử Hà im lặng theo sát bước chân của Lý ngự y, trong đầu không ngừng suy nghĩ, Nghiên phi đối với mình đặc biệt, Vân Tấn Ngôn lại càng đặc biệt chọn thời điểm Phùng Tông Anh không có ở đây để triệu kiến, chuyện đêm qua nhất định là đã dẫn tới sự chú ý của hẩn rồi. Đây không phải là cục diện nàng muốn, hiện tại nàng chỉ là một y đồng nho nhỏ, thân phận vô cùng thấp kém, không thể thành sự, cạm bẫy đầy rẫy phát sinh trong hậu cung này, nếu khiến người khác chú ý quá mức, chỉ cần sơ ý một chút sẽ phải trả giá bằng cái mạng.

Báo thù không thành, lại còn mất luôn cả mạng?

A, Lê Tử Hà cười lạnh, siết chặt độc dược vẫn giấu ở trong tay áo, cho dù hiện tại có bảo nàng đi chết, nàng cũng không cho phép Vân Tấn Ngôn được một mình ở trên đời này hưởng lợi ung dung sung sướng!

“Người tự mình vào đi, lời vô nghĩa ta không nói nhiều, quý củ trong cung người nên biết rõ ràng, ta ở bên ngoài chờ người.” Lý ngự y vỗ vỗ vai Lê Tử Hà, diện thánh là chuyện tốt, nhưng nếu khiến chộc thánh nổi giận...

Lê Tử Hà gật đầu, thực ra không cần Lý ngự y dẫn nàng tới đây, con đường này, sợ là không ai quen thuộc hơn bản thân nàng.

Cần Chính Điện, cũng giống với thư phòng của Hoàng thượng, sau khi Vân Tấn Ngôn vào triều sẽ ở lại nơi này phê duyệt tấu chương, xử lý chính sự. Ngày trước Quý Lê vẫn thường ở lại trong điện cùng với hẩn, hẩn duyệt tấu chương thì nàng đọc sách, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc mắt nhìn nhau, sóng mắt lưu chuyển, tình cảm ngọt ngào đều lan tỏa ra trong không khí len lỏi vào tận trong xương cốt...

Sau khi Lê Tử Hà được công công chủ sự thông báo liền trực tiếp đi vào, trong điện cũng không có bao nhiêu thay đổi, ba lư hương ở chính giữa, khói nhẹ lượn lờ, đỉnh vãn hương, hoán cận hương, thắm ninh hương thượng hạng hòa lẫn vào nhau, không những làm tỉnh táo an thần, còn rất dễ ngủ. Trừ những thứ đó ra, trong điện trống trải yên tĩnh, chỉ có bàn đọc sách rộng lớn phía bên phải được gấm bó màu vàng rực rỡ phủ lên mặt, phía trên còn sắp xếp ngay ngắn từng hàng tấu chương.

Lê Tử Hà cúi đầu, bước chân bình tĩnh chậm rãi tiến lên, quỳ xuống hành lễ nói: “Nô tài Lê Tử Hà, tham kiến Hoàng thượng, Vạn Tuế, Vạn Tuế, Vạn Vạn Tuế!”

Vân Tấn Ngôn vẫn còn mặc triều phục chưa thay ra, bút son trong tay hơi dừng lại, ngẩng đầu liếc nhìn Lê Tử Hà để bút xuống, đóng lại cuốn sổ nhỏ rồi trầm giọng nói: “Bình thân.”

Lê Tử Hà đứng dậy, cúi đầu đứng sang bên phải, dây thần kinh khắp người đều đang co rút liên hồi, trong đầu như có một sợi dây càng kéo càng căng, không biết Vân Tấn Ngôn triệu riêng nàng là vì cái gì, cũng không biết kế tiếp hẩn sẽ nói những gì, thời gian chờ đợi đột nhiên trở nên dài đằng dặc, trong hô hấp lúc

sâu lúc cận đều là tư vị của thời gian, cùng một lúc chính là ba mùi hương mà Quý Lê quen thuộc, song song đó là hơi thở cung đình mà Lê Tử Hà chán ghét nhất.

Vân Tần Ngôn nhìn Lê Tử Hà một hồi lâu, cuối cùng mở miệng nói: “Người có biết hôm nay trăm triệu kiến, là vì chuyện gì không?”

“Nô tài ngu độn, không dám ngông cuồng suy đoán quân tâm!” Lê Tử Hà bỗng chốc quỳ xuống, hai đầu gối đập trên mặt đất phát ra tiếng kêu thật lớn, người ngoài nhìn vào có vẻ như bởi vì diện thánh mà sợ hãi, chỉ có bản thân nàng mới biết, đó là nàng đang dùng sự đau đớn để nhắc nhở tình tảo, dùng giọng nói không hề có một chút cảm xúc nào để trả lời.

Đối với phản ứng của Lê Tử Hà, Vân Tần Ngôn hơi nhíu mày, cũng không cảm thấy quái dị, cũng không có ý gọi nàng đứng dậy, rồi nói tiếp: “Những lời nói của Phùng viện sử tối hôm qua, người nghe có thể hiểu được gì không?”

“Nô tài không hiểu!” Lê Tử Hà khẳng định trả lời, Thẩm Ngân Ngân nghe không hiểu, không lý nào nàng nghe lại hiểu.

“Người là đồ đệ của y sư Thẩm Mặc?”

“Vâng.”

“Tú nữ đêm qua cùng người có quan hệ ra sao?”

“Là sư muội nô tài.”

“Cả hai cùng lúc vào cung.....Thẩm Mặc sai khiến sao?”

“Không phải!” Lê Tử Hà không chút do dự phủ nhận, đầu cúi xuống thấp hơn, vào cung vốn là chuyện của mình nàng, nhất định không thể liên lụy tới Thẩm Mặc, vội vàng giải thích: “Nô tài thật lòng muốn ở lại trong cung đảm nhiệm chức ngự y để phục vụ cho triều đình, vì vậy xuống núi vào cung. Sư muội tuổi nhỏ vô tri, đi xuống núi tìm nô tài, cho rằng chỉ cần tham gia tuyển tú nữ là có thể được ở lại trong cung làm cung nữ.”

Vân Tần Ngôn trầm mặc hồi lâu, không biết là tin hay không tin, lại mở miệng hỏi: “Chữ viết đó cũng là do Thẩm Mặc dạy người?”

“Không phải, là Phùng viện sử dạy.” Lê Tử Hà thầm giật mình, Vân Tần Ngôn hỏi như vậy chẳng lẽ là hoài nghi Thẩm Mặc đưa hai tên đồ đệ vào cung là có mưu đồ khác?

Vân Tần Ngôn sáng tỏ gật đầu, tiện tay cầm một quyển sổ con mở ra, lạnh nhạt nói: “Vậy thì viết cho tốt, nếu không, đôi tay kia, có giữ lại cũng vô dụng.”

“Nô tài nhất định không phụ thánh vọng!” Lê Tử Hà đập đầu thật mạnh.

Vân Tần Ngôn mí mắt cũng không lên, mặt lại càng không hề có chút thay đổi nói: “Đi xuống đi.”

“Nô tài cáo lui!” Lê Tử Hà lại thi lễ, đứng dậy lui ra.

Vừa ra khỏi điện, một trận gió mát thổi tới, Lê Tử Hà nắm chặt nắm tay đến cứng ngắc lúc này mới nói lỏng ra, gói thuốc trong lòng bàn tay đã bị mồ hôi thấm ẩm ướt. “Diễm diên thảo” hoa nở suốt ba ngày, diễm lệ vô song, kịch độc vô cùng, bất luận theo gió hay hòa với nước, một khi tiến vào trong cơ thể sẽ không có cách cứu chữa. Khi này, nếu như ném nó vào lư hương thì cùng lắm là ôm nhau cùng chết, đây là kế hoạch của Lê Tử Hà trong tình huống xấu nhất, đã không thể làm cho tâm tàn vậy thì làm cho thân tàn!

Trở lại Thái y viện, Lê Tử Hà chạy thẳng tới Chưởng dược xử, phải sắc thuốc mang thuốc tới cho Nghiên phi.

Nghiên phi đặc biệt muốn nàng qua, rốt cuộc là vì cái gì? Lê Tử Hà suy đi nghĩ lại cũng không tìm được lý do nào hợp lý. Nghiên phi lần đầu tiên thấy mình, giống như sớm đã có chuẩn bị mở miệng đòi người, nếu đổi lại là được đồng khác, nhất định sẽ cho rằng ân sủng này quá lớn. Cũng không quản Nghiên phi kia thoạt nhìn bề ngoài dịu dàng như thế nào nhu nhược ra sao, Lê Tử Hà nhận định người này không hề đơn

giảm. Cho rằng mình ghen ghét cũng được, thành kiến cũng không sao, tóm lại là nàng không tin Nghiên phi sẽ tốt bụng cố ý đề bạt nàng, nhất định là mình có chỗ nào đó đáng để nàng ta lợi dụng.

“Lê Tử Hà! Phùng đại nhân tìm người này.”

Lê Tử Hà đang sắc thuốc, phân tích bản thân đối với Nghiên phi mà nói có tác dụng gì, được đồng Chưởng được xử đã cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng, nhận lấy cây quạt trong tay nàng nói: “Để ta trông cho, người đi nhanh đi.”

“Đa tạ.” Lê Tử Hà cười khẽ tỏ lòng biết ơn rồi xoay người đi ra ngoài.

Được đồng mở ấm thuốc ra nhìn một chút, thời gian một ly trà nữa là được rồi.

“Người còn ở đây làm gì? Được thảo bên ngoài đều sắp bị mưa dầm ướt hết rồi.” Ân Bình chui vào phòng sắc thuốc, vỗ bả vai được đồng kia, có lòng tốt nhắc nhở nói.

“Ân công tử còn chưa đi à? Hay sa, thật đúng là trời mưa rồi!” Được đồng liếc mắt xem xét bên ngoài quả nhiên mưa đang nhỏ tí tách, chẳng quan tâm điều gì khác nữa, vội vàng để cây quạt xuống chạy đi hốt thảo được.

Ân Bình nhìn theo bóng lưng của được đồng, nở nụ cười khoái ý, lấy trong tay áo ra một gói giấy, đặt ở trên tay ước lượng, lại nhìn chung quanh gần phòng sắc thuốc, xác định không có ai nhìn thấy liền đem bột trong gói giấy một hơi đổ vào trong ấm thuốc, thầm nghĩ xem người còn được Nghiên phi khen ngợi như thế nào! Cất kỹ gói giấy rồi vỗ vỗ hai tay bỏ đi.

Lê Tử Hà ở tiền sảnh tìm hồi lâu cũng không thấy bóng dáng Phùng Tông Anh đâu cả, nhớ tới phải đưa thuốc cho Nghiên phi, chậm trễ canh giờ cũng không hay vội xoay người đi trở lại, thầm nghĩ đi đưa thuốc trước rồi hãy đi tìm Phùng Tông Anh sau cũng được.

Mới vào hậu viện thì nhìn thấy được đồng kia đang vội vàng hốt thảo được, liền bước nhanh vào phòng sắc thuốc, cũng may vừa lúc đến kịp, thuốc chưa bị sắc cạn, thật cẩn thận đem thuốc đổ vào trong chén rồi đặt vào trong rổ thuốc, bước nhanh đi về hướng Nghiên Vụ điện.

20. Chương 20: Hãm Hại

Tia nắng ban mai đầu tiên xuất hiện xuyên qua khung cửa sổ rơi nghiêng vào trong căn phòng nhỏ của Lê Tử Hà, từng hạt bụi nhỏ li ti hiện ra dưới ánh sáng mặt trời như đang reo mừng nhảy múa, hằng ngày chỉ có nửa canh giờ này trong căn phòng mới có chút hơi thở của ánh mặt trời. Lê Tử Hà cảm thấy đầu óc mơ hồ nặng nề, như có tảng đá lớn đè lên vậy, cố sức lắc lắc mới nhìn thấy được mọi thứ ở trước mắt rõ ràng hơn. Gắng gượng ngồi dậy, vừa bước xuống giường hai chân chênh vênh như giẫm trong không khí, cố chống chọi cơ thể thu dọn mọi thứ để đi đến Chưởng được xử sắc thuốc rồi mang thuốc tới cho Nghiên phi.

Ra cửa mới phát hiện Thái y viện hôm nay yên tĩnh đến lạ thường, thời điểm vừa rời giường, nếu là thường ngày ở đại thống phòng nhất định cực kỳ náo nhiệt, tiếng cười đùa la mắng bên tai không dứt, cho đến khi nhóm ngự y rầm rộ kéo đến thì Thái y viện mới trở lại yên tĩnh. Nhưng hôm nay trong phòng yên ắng như không một bóng người.

Tuy có tò mò nhưng chuyện của người khác không liên quan gì với nàng, cộng thêm trong người đang khó chịu, cũng chẳng màng liếc mắt để ý liền vòng qua đại sương phòng đi thẳng đến tiền sảnh, vừa bước chân vào cửa thì nghe được có người hô: “Là hần, là hần, hần chính là Lê Tử Hà phụ trách đưa thuốc cho Nghiên phi nương nương!”

Nói chuyện là Ân Bình, vươn tay chỉ vào Lê Tử Hà, vẻ mặt còn vô cùng cảm phẫn bất bình.

Đầu Lê Tử Hà vốn đang mơ mơ màng màng, ra khỏi phòng còn gặp trận gió lạnh thổi tới, toàn thân lúc thấy nóng lúc thấy lạnh, nhìn thấy y đồng đứng một hàng dài trong phòng khách, đứng ở chính giữa là thái

giám, nếu nhớ không lầm, người này chính là công công ở bên cạnh Vân Tấn Ngôn. Tính đợi cơ thể ổn định lại trước rồi hỏi đã xảy ra chuyện gì, nhưng chân còn chưa nhúc nhích hai tay đã bị người giam giữ.

Về mặt vị công công nọ vẫn rất ôn hòa, hơi phất nhẹ tay hai tên thị vệ liền bắt Lê Tử Hà dẫn ra khỏi Thái y viện.

Lê Tử Hà không phản kháng, cũng không nói gì cứ mặc cho bọn họ áp tải đi, chỉ nhắm lại hai mắt để cố gắng xua đi cơn choáng váng làm cho đầu óc đang bắt đầu trở nên hỗn loạn, để suy nghĩ được yên tĩnh lại đi theo bước chân của thị vệ, bỏ lại sau lưng một trận nghị luận âm ỉ.

Tại Nghiên Vụ điện mùi thuốc nồng nặc gay mũi, tĩnh lặng không một tiếng động, cung nữ thái giám trong điện ngoài điện đang quỳ đầy trên đất, từng người quỳ rạp dưới đất không dám thở mạnh. Sắc mặt Nghiên phi tái nhợt nằm ở trên giường, mồ hôi từng giọt to như hạt đậu thấm ướt ra ngoài, còn Vân Tấn Ngôn thì trầm mặt ngồi ở mép giường.

“Hoàng thượng, y đồng phụ trách sắc thuốc đưa thuốc đến rồi ạ.” Vị công công chủ sự ở bên cạnh Vân Tấn Ngôn họ Ngụy, tuổi đã hơn 40, mặt mũi hiền lành, khom lưng cung kính bẩm báo.

Vân Tấn Ngôn nhìn thấy Lê Tử Hà thì sắc mặt chợt lạnh hẳn đi, lạnh giọng hỏi: “Là người?”

“Nô tài tham kiến Hoàng thượng Vạn Tuế, Vạn Tuế, Vạn Vạn Tuế!” Thị vệ hợp thời thả Lê Tử Hà ra, toàn thân Lê Tử Hà vốn đã không có hơi sức, mất đi sức chống đỡ của hai người cảm thấy ngay cả đứng cũng thật khó khăn, vừa nghe được câu hỏi đó của Vân Tấn Ngôn, trong lòng chợt vang lên tiếng chuông cảnh báo, vội vàng quỳ xuống yết kiến. Nhưng bởi vì đầu như đang treo ngàn vạn quả cân, vốn chỉ định dập đầu nhẹ nhưng do cả người không có lực nên đầu lại bị dập mạnh trên nền đất vang lên một tiếng “bộp” thật to.

“Người đã bỏ gì trong thuốc của ái phi?” Vân Tấn Ngôn đứng lên, từ trên cao ngó xuống, nhìn chằm chằm vào Lê Tử Hà với vẻ vô cùng chán ghét.

Lê Tử Hà chỉ nhìn thấy một màu vàng óng đung đưa trước mắt, không thể ngẩng đầu lên cũng không thể đứng dậy, nhìn trừng trừng vào màu vàng lay động ấy nói: “Bẩm Hoàng thượng, nô tài chỉ sắc thuốc theo phương thuốc của Lý ngự y kê, ngoài ra không có bỏ thêm cái gì khác.”

“Lý ngự y, người giải thích thế nào?” Vân Tấn Ngôn xoay mặt lại, híp mắt nhìn tới Lý ngự y đang quỳ gối mà không ngừng phát run.

“Bẩm Hoàng thượng, phương thuốc đúng là thần kê đơn, nhưng trong phương thuốc tuyệt đối không có Thất Tiêu Phấn như trong bã thuốc.” Tuy Lý ngự y sợ đến phát run nhưng lời nói ra rất bình tĩnh và quả quyết.

Vân Tấn Ngôn ngồi trở lại trên giường, tùy ý nói: “Lôi tên y đồng này ra ngoài trượng hình.”

Lê Tử Hà chợt ngẩng lên đầu, mặc dù trước mắt đang dần tối sầm lại nhưng vẫn có thể nhìn thấy Vân Tấn Ngôn đang cầm khăn lau mồ hôi Nghiên phi, động tác vô cùng dịu dàng cẩn thận.

“Hoàng thượng, nếu như nô tài có tâm muốn độc hại Nghiên phi nương nương, tuyệt sẽ không ngu xuẩn như thế, cũng sẽ không chỉ rắc Thất Tiêu Phấn vào trong được, xin Hoàng thượng minh xét!” Lê Tử Hà bình tĩnh cúi đầu nằm sấp trên mặt đất nói.

“Vậy người cho là ai?”

“Nô tài không biết.”

“Mang xuống!” Vân Tấn Ngôn phất tay áo hung ác ra lệnh, quay đầu lại nhìn thấy Nghiên phi đang từ từ mở ra hai mắt, nhẹ giọng nói: “Ái phi tỉnh rồi.”

“Chậm đã!” Nghiên phi chống dậy nửa người, nói với hai tên thị vệ đang muốn lôi Lê Tử Hà xuống, rồi lại nhìn thẳng vào mắt Vân Tấn Ngôn, hai má ửng hồng dịu dàng nói: “Hoàng thượng, chuyện này để thần thiếp xử lý có được không?”

Vân Tấn Ngôn liếc mắt nhìn tới Lê Tử Hà rồi gật đầu đồng ý.

“Lê y đồng có thể kể lại sự việc sắc thuốc và đưa thuốc của ngày hôm qua lại một lần nữa hay không?” Nghiên phi ngồi dậy, Tiểu Quất đứng bên cạnh vội cầm lấy áo choàng phủ lên người nàng, dịu dàng ngồi dựa sát vào cạnh giường.

“Bẩm nương nương, hôm qua nô tài y theo phương thuốc của Lý ngự y chọn được và sắc thuốc, toàn bộ quá trình đều do nô tài phụ trách, chắc chắn sẽ không có sai sót.”

“Từ đầu đến cuối đều chỉ có một mình người?”

Lê Tử Hà trầm ngâm suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Thời gian đó có được đồng ở Chưởng được xử đến nói với nô tài là có Phùng viện sử cần tìm nô tài, vì vậy nô tài có rời khỏi đó một lúc.”

“Suốt ngày hôm qua ta nào có tìm người?” Vừa vặn lúc này Phùng Tông Anh bước vào cửa, mặt đỏ bừng còn thở hổn hển, có lẽ do vội vàng chạy tới. Khi nói chuyện, còn trợn mắt liếc nhìn tới Nghiên phi, cùng với Vân Tần Ngôn đang ở bên cạnh Nghiên phi.

Vân Tần Ngôn thấy ông đi vào liền cười nói: “Phùng gia gia, sao hôm nay lại có thời gian đi dạo đến nơi này vậy?”

“Bởi vì ta đây cảm thấy Nghiên Vụ điện này cũng không đến nỗi khiến cho người khác chán ghét à.” Mặt Phùng Tông Anh không hề đổi sắc, như chỉ tùy ý mà trả lời. Nhưng trong bụng lại thầm nghĩ: Nếu hôm nay ta không đến, chẳng lẽ đợi đôi gian phu dâm phụ các người lại tiếp tục giết hại người vô tội sao?

Nụ cười trên mặt Vân Tần Ngôn cứng đờ, vừa định lên tiếng đã bị Nghiên phi dành nói trước.

hai hàng lông mày Nghiên phi nhíu lại, có vẻ bất bình nhưng cũng không hề nổi giận, dịu giọng nói: “Nói như thế nhất định là ở Chưởng được xử có người giở trò rồi. Tiểu Quất, đi gọi được đồng ở Chưởng được xử tới đây đối chất.”

Phùng Tông Anh cũng không đồng tình đối với việc làm đó của Nghiên phi, ai biết ả độc phụ này lại đang chơi trò xiếc gì. Liếc thấy Lê Tử Hà vẫn còn đang quỳ trên đất, nhíu nhíu mày, vốn định lên tiếng nhưng nghĩ lại ở trong điện ngoài điện hiện có nhiều thái giám cung nữ như vậy, hay là nên giữ lại cho Vân Tần Ngôn một chút thể diện, lỡ như hấn thực sự thẹn quá hóa giận mà “thủ tiêu” luôn mình, vậy thì cái mất nhiều hơn cái được rồi....

Không tới nửa canh giờ, Nghiên Vụ điện đã chứa không ít người, nghe nói là có người giở trò ở trong thuốc của Nghiên phi, mọi người đều cảm thấy bất an, lo sợ chỉ cần sơ ý một chút họa sẽ tự rơi vào thân. Nghiên phi đang mang thai, nói gì đó cũng là long chủng, nếu thật sự Nghiên phi xảy ra bất trắc gì, toàn bộ Chưởng được xử, thậm chí cả Thái y viện cũng không thoát khỏi có liên quan.

Được đồng hôm qua trông chừng thuốc giúp cho Lê Tử Hà vừa vào Nghiên Vụ điện liền không còn đứng vững được nữa, ngã phịch xuống đất một cái rồi lồm cồm bò dậy, thần sắc hốt hoảng quỳ xuống run giọng nói: “Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng! Nô tài thật sự không có làm gì cả, không có liên quan đến nô tài!”

Vân Tần Ngôn cau mày, vẻ mặt có chút phiền não, nhưng không hề có ý định rời đi, nhìn lướt qua Lê Tử Hà vẫn đang quỳ trên mặt đất rồi lại nhìn về phía Nghiên phi gật nhẹ đầu, ý bảo nàng tiếp tục.

Tuy cách tầm bình phong nhưng Nghiên phi có thể thấy bóng dáng lơ mơ của được đồng kia, cao giọng hỏi: “Hôm qua người nói Phùng viện sử tìm Lê y đồng, nhưng Phùng viện sử hiện đang có mặt ở đây lại nói hoàn toàn không có chuyện này, có phải người nên cho Lê y đồng một lời giải thích hay không?”

Giọng nói của Nghiên phi vô cùng nhỏ nhẹ, bởi vì thể lực suy yếu cộng thêm nói năng mềm mỏng, nghe có vẻ như muốn rỉ ra nước. Được đồng nghe được câu hỏi ân cần như thế, nỗi sợ hãi trước đó cũng được vơi đi hơn phân nửa, nhưng giọng nói vẫn còn hơi run run, lắp bắp nói: “Hôm.....Hôm qua, là.....Là Ân công tử.....Bảo.....Bảo nô tài vào báo cho Lê.....Lê y đồng, nô tài.....Nô tài chỉ là có lòng tốt.....Có lòng tốt đến nhân giúp, cầu xin nương nương minh xét!”

“Từ lúc Lê y đồng Ly rời khỏi đến khi hấn quay lại, người vẫn luôn ở trước ả thuốc một tắc cũng không rời chứ?”

“Dạ.....Không phải, bên ngoài đổ.....Đổ mưa, nô tài sợ.....Sợ được liệu bị ướt, nên chạy đi hốt được liệu ạ.....” Y đồng cũng không bước vào trong mà quỳ gối ở cửa điện, vừa nói vừa lau nước mắt.

“Ồ phòng sắc thuốc còn có ai vào nữa?”

Được Đồng lau khô nước mắt, rồi cố gắng suy nghĩ lại tình hình ngày hôm qua, đột nhiên trên mặt vui vẻ, vội nói: “Có, có, lúc đó chính là Ân công tử nhắc nhở nô tài đi gom thuốc ạ, khi nô tài đi rồi thì công tử vẫn còn ở lại chỗ đó ạ!”

“Ân công tử?”

“Dạ phải.....Chính là công tử của Ân ngự y, hiện cũng là y đồng trong Thái y viện.”

Nghiên phi như đã hiểu rõ gập đầu, quay đầu nhìn sang Tiểu Quất ở bên cạnh nói: “Đi mời Ân y đồng tới đây.”

Tiểu Quất lĩnh mệnh rồi đi, Nghiên phi đoán chừng phải mất một chút thời gian nữa Ân Bình mới đến, vì vậy nhìn về phía Vân Tấn Ngôn cười nói: “Hoàng thượng, chân tướng sự việc cũng coi như được sáng tỏ rồi, cho Lê y đồng đứng lên đi có được không?”

“Ái phi là đang nói giúp cho tên y đồng hèn mọn này ư, không cảm thấy có phần hơi.....?” Vân Tấn Ngôn dịu dàng cười, giúp Nghiên phi vén lên nhúm tóc đang rơi xuống.

Nghiên phi rũ mắt im lặng không nói nữa.

Phùng Tông Anh đột nhiên hô to “ây da”, hai tay vịn lấy eo, nhắc chân đạp tới chiếc bàn ở bên cạnh nói to: “Chân thú vị đừng đuổi ra hại người, không biết thẹn khiến người đáng xấu hổ!”

Nét tươi cười trên mặt Nghiên phi đều biến mất, nằm lại xuống giường, nhưng mắt Vân Tấn Ngôn lại lộ ra tia sắc bén lạnh giọng nói: “Phùng gia gia, nếu người cảm thấy khó chịu, vậy thì sau này không cần tới Nghiên Vụ điện nữa!”

Cái Nghiên Vụ điện Làm cho người ta chán ghét này thỉnh mình tới chưa chắc mình đã tới đâu! Phùng Tông Anh thiếu chút nữa bật thốt lên nhưng ngẫm lại vừa rồi nói ra được như thế đã đã miệng rồi, bất kể việc gì cũng đều có giới hạn của nó. Coi như không nghe thấy lời Vân Tấn Ngôn nói, cũng không thèm nhìn tới họ nữa, thanh thoi ung dung ngồi lại chỗ cũ.

Ân Bình run như cây sậy bước vào điện, sau khi hành lễ xong đứng sang một bên chờ hỏi, không ngừng tự nhủ, chuyện hôm qua không có ai nhìn thấy, chỉ cần mình không nhận sẽ không thể định tội mình được!

“Bổn cung cũng không muốn nói lời dư thừa, tại sao hôm qua người bảo Lê y đồng và được đồng kia rời khỏi Chưởng dược xử?” Nghiên phi lại trở người ngồi dậy, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào Ân Bình.

Ân Bình khom lưng cúi đầu đáp: “Nô tài chỉ muốn đùa với Tử Hà huynh một chút, nào ngờ đúng lúc trời đổ mưa mới đến hậu viện nhắc nhở được đồng đi hốt thuốc.”

“Vậy tại sao người không tự mình làm?”

“Nô tài đối với Chưởng dược xử cũng không quen thuộc lắm, sợ nóng lòng lỡ tay làm hư thuốc ạ.”

“Vậy theo ý người, trong ba người các người, là ai đã giở trò trong ẩm thuốc?”

Ân Bình vội quỳ xuống, nghiêm mặt nói: “Hoàng thượng, nương nương, thuốc do ai bỏ nô tài không biết, nhưng có đôi lời nô tài thấy cần phải nói ra, bất kể là do ai làm cũng được, Lê y đồng là người am hiểu dược, trong thuốc có mùi vị khác nhất định là có thể nhận ra! Vậy tại sao hần biết mà lại không nói chứ?”

Ân Bình âm thầm liếc mắt nhìn tới Lê Tử Hà vẫn đang quỳ không hề nhúc nhích, Thắt Tiêu Phấn kia người thường trúng phải cũng không có ảnh hưởng gì đáng kể, nhưng phụ nữ có thai ăn phải nó thì rất bất lợi đối với bào thai trong bụng. Sẽ bị đổ mồ hôi liên tục trong 6 canh giờ, ngủ mê man không dậy nổi. Thực lòng mà nói, hần vốn không hề muốn hại Lê Tử Hà, chỉ muốn cho hần mất thời gian sắc thuốc lại lần nữa, làm trễ giờ uống thuốc của Nghiên phi nhất định sẽ bị trách phạt. Nhưng hần không ngờ, lại sơ ý bị Nghiên phi nương nương uống hết chén thuốc đó.....

“Lê y đồng, người có lời gì muốn giải thích hay không?”

“Bẩm nương nương, hôm qua nô tài đột nhiên nhiễm phong hàn, khứu giác bị ảnh hưởng tất nhiên là không thể phân biệt.” Lê Tử Hà vẫn cúi đầu, cảnh vật ở trước mắt đã bắt đầu mơ hồ không rõ, dùng hết hơi sức mới miễn cưỡng nghe rõ lời đối thoại của bọn họ.

“Nói láo! Hôm qua ta thấy ngươi vẫn còn rất khỏe.... ..”

“Làm càn! Trước ngự tiền sao có thể vô lễ như vậy, để lão phu bắt mạch cho hần thì sẽ biết ngay!” Phùng Tông Anh chen ngang lời Ân Bình nói, bước nhanh đến muốn bắt mạch cho Lê Tử Hà, nhưng lại bị Lê Tử Hà né tránh.

Lê Tử Hà vốn đã không khỏe, lại còn quỳ hơn một canh giờ, toàn thân mềm nhũn, quỳ được thẳng người vốn đã rất khó khăn, lúc này còn đột nhiên né tránh, không kịp ổn định thân hình vì thế liền ngã nhào xuống nền đất. Phùng Tông Anh thấy thế, vội vàng đỡ lấy nàng, vừa chạm tới cơ thể nóng như lửa đốt của nàng, cau mày quát lên: “Đứa nhỏ này, bệnh đã nghiêm trọng đến mức này rồi, sao có thể giả được?”

Ân Bình không tin, “Hôm qua hần còn rất bình thường ngồi sắc thuốc cho Nghiên phi nương nương, làm gì có triệu chứng nhiễm phong hàn? Ta.....Ta không tin!”

“Theo lão phu biết, người đó giờ luôn bất hòa với Lê Tử Hà, vì sao cố tình tới nơi đó để tìm hần? Còn mượn danh nghĩa của lão phu? Sao người dám chắc hôm qua Lê Tử Hà không bị nhiễm phong hàn? Huống chi tất cả thảo dược đều để ở trong lọ, người cũng có thể phân biệt ra mùi vị, cũng có thể biết trong thuốc của Nghiên phi đã bị bỏ thêm cái thuốc kia chứ?” Phùng Tông Anh vừa dịu dỗ Lê Tử Hà vừa từng tiếng ép hỏi.

Trong lòng Ân Bình quýnh lên nói: “Mùi của “Thất Tiêu Phấn” quá nặng, làm sao có thể ngửi ra được?” Hần đúng là sợ Lê Tử Hà ngửi ra được, nên đã đặc biệt chọn một loại dược liệu khó phát hiện nhất.... ..

“Đủ rồi! Lôi Ân Bình xuống!” Rốt cuộc Vân Tấn Ngôn không còn xem nổi cái trò xiếc chường mắt này nữa, phát tay áo bỏ đi.

Sắc mặt Ân Bình đại biến, lúc này mới chợt bừng tỉnh tự mình hại mình, tại sao lại dễ kích động đi nói ra Thất Tiêu Phấn kia chứ? Còn chưa kịp cầu xin Nghiên phi tha thứ đã bị người kéo xuống.

Nghiên phi muốn bước xuống giường thì bị Tiểu Quất ngăn lại, chỉ nhẹ giọng hỏi, “Lê y đồng không sao chứ? Có đứng lên được không?”

Lê Tử Hà nhéo thật mạnh mình một cái để tinh thần được tỉnh táo lại, tránh thoát bàn tay của Phùng Tông Anh muốn dịu dỗ mình, đứng lên nói: “Nô tài không sao, tạ nương nương quan tâm!”

“Lê y đồng nên quay về nghỉ ngơi cho khỏe đi, thuốc mấy ngày tới của Bồn cung hãy để cho Tiểu Quất đi lấy cũng được.”

“Tạ nương nương ân điển!”

Lê Tử Hà tạ ân xong, cố mở to hai mắt, chống chọi cơ thể rời đi.

Phùng Tông Anh thấy mình lại tiếp tục bị ngớ lơ không để ý tới, có lòng tốt mà bị xem như đồ vứt đi, có thành ý tới đỡ hần thể nhưng hần lại không hề cảm kích! Bỏ lại một tiếng “Hừ” rồi đi ngược lại phương hướng với Lê Tử Hà.

Cuối cùng Lê Tử Hà cũng có thể thở phào một hơi, ánh mặt trời sáng loáng của ngày mùa Thu có chút chói mắt, khiến cho đầu càng lúc càng nặng trĩu, trước mắt càng giống như bị người lấy tấm vải đen bịt kín, hai chân thật giống như không còn là của mình nữa, nhắc lên một bước cũng hết sức gian nan, không biết đi được bao lâu dường như nhìn thấy được căn phòng nhỏ của mình, rồi thật giống như nhìn thấy được chiếc giường nhỏ quen thuộc, cũng không còn hơi sức để suy nghĩ thêm gì nữa liền ngã người nằm xuống.

Thấm Mặc vươn tay đỡ Lê Tử Hà ôm vào trong ngực, ngắm nhìn bốn phía xác định không có ai mới nhún người ôm lấy nàng nhảy lên ngồi ở một góc trên cành cây khô.

Cô gái trong tay nhẹ như không xương, mảnh mai như liễu, hai hàng lông mi cong vút nhú sát vào nhau, làm cho người ta muốn đưa tay lên vuốt cho nó thẳng ra, hàng lông mi dày đậm che khuất ánh mắt đang hơi run run, toàn thân rõ ràng nóng bỏng nhưng hai tay lại lạnh buốt ôm chặt lấy Thấm Mặc lúi vào lòng hần. Trong lòng Thấm Mặc từng hồi run sợ, muốn đẩy ra nhưng lại không nỡ, giờ tay phẩy nhẹ chiếc lá cây

dính trên mái tóc nàng, lấy thuốc từ trong tay áo ra dút vào cho nàng nuốt xuống, rồi cứ thế để mặc cho nàng ôm.

Trong giấc mộng của Lê Tử Hà bỗng hiện lên một vùng trời đầy băng tuyết. Trong giấc mơ nàng là một đứa bé gái chín tuổi, khắp người chỉ có duy nhất một bộ quần áo cũ rách, mặt đất mênh mông tuyết, chỉ có mỗi một mình nàng bước đi trong làn gió rét, đập vào mắt nơi nơi đều là tuyết trắng, trắng đến chói mắt, đột nhiên giữa vùng tuyết trắng ấy lại thấm đẫm đầy máu, từng bệt máu đỏ tươi đuổi theo bước chân của nàng, càng lúc càng gần, càng lúc càng nhiều. Cả người Lê Tử Hà ngoại trừ lạnh lẽo ra còn lại cũng là nỗi sợ hãi, không còn cảm giác nào khác, nàng bắt đầu chạy, liều mạng chạy giữa rừng tuyết, nhiều lần bị ngã rồi lại bò dậy, lại bị ngã xuống nữa xong lại bò dậy tiếp tục chạy.... ..

Bỗng dưng từ đâu thổi tới trận gió nhẹ xen lẫn mùi thuốc thoang thoảng, thổi tới đâu vùng máu kia từ từ biến mất tới đó, Lê Tử Hà cảm thấy mình như được chạm đến vùng ấm áp, tham lam muốn được có ấm áp nhiều hơn một chút nữa, muốn bắt lấy làn gió kia nhưng tay lại bắt phải hư vô, muốn giữ lại mùi hương thuốc kia nhưng lại bị gió thổi bay mất.... ..

Lê Tử Hà chạy đuổi theo trận gió nhẹ kia, nhưng dưới chân lại bị hẫng.....

Bình tỉnh mở ra hai mắt, đập vào mắt là nóc nhà bám bụi đầy quen thuộc, phía trước bên phải là khung cửa sổ nhỏ quen thuộc, ánh trăng trắng ngà xuyên qua giấy dán cửa sổ giọi ra một tia sáng lơ thơ ảm đạm, là mộng ư.....Thì ra là mộng.... ..

Lê Tử Hà muốn nhắm mắt ngủ lại, đột nhiên nhớ tới là lạ ở chỗ nào, trở người ngồi dậy, quay đầu lại nhìn thì thấy bóng dáng quen thuộc đang ngồi ở trước bàn đọc sách của mình. Không có ánh đèn, chỉ nương theo ánh trăng sáng mỏng manh mới thấy được cái bóng lơ mơ, nhưng đôi mắt kia ở trong bóng đêm lại vô cùng lóe sáng, Lê Tử Hà muốn lên tiếng nhưng cảm thấy cuống họng giống như đang bị xé toạt ra, khô rát đến nỗi một chữ cũng không thể nào thốt ra được.

Thẩm Mặc đứng lên nhìn tới Lê Tử Hà, ánh mắt sáng quắc nhưng chỉ lạnh nhạt nói: “Tại sao ngươi phải cố ý nhiễm bệnh?”

21. Chương 21: Túc Dung

Làn gió mát xuyên qua khe hở cửa thổi vào trong phòng len lỏi vào vạt áo Lê Tử Hà khiến nàng thoáng rung mình. Nhờ vậy mới phát hiện ra chẳng biết lúc nào trên người đã tuôn đầy mồ hôi, xóc chấn lên nhìn quần áo vẫn còn nguyên vẹn, sau đó bước xuống giường dốt lên cây nến ở trên bàn, căn phòng nhỏ lập tức bừng sáng lên. Thẩm Mặc ở đối diện nhú mi nhìn nàng, nhẹ giọng trách móc còn mang theo sự khó hiểu. Lê Tử Hà đi trở lại ngồi xuống giường, rũ mắt im lặng không nói.

“Đêm qua ngươi tự ngâm mình trong nước, lại còn ở bên ngoài hong gió đến hơn nửa đêm là vì trận bệnh hôm nay sao?” Thẩm Mặc cực lực áp chế, nhưng trong giọng nói vẫn mang chút không hài lòng. Đêm qua vốn muốn ngăn cản, nhưng cũng phải nhìn xem rốt cuộc nàng muốn làm gì, đỡ bệnh như vậy, nàng không sợ bị người chẩn mạch phát hiện ra thân phận hay sao?

Lê Tử Hà vẫn im lặng, không thể nào nói cho Thẩm Mặc biết đáp án được. Nàng biết trong được có bỏ vào Thất Tiêu Phần, biết Nghiên phi uống thuốc đó vào nhẹ thì ngủ mê man một ngày, nặng thì thai nhi khó giữ được. Biết chắc chắn hôm nay sẽ giáng tội lên đầu mình, nhưng nàng không muốn bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy, cơ hội được một công đôi việc.

Ân Bình không muốn thấy nàng ở lại Thái y viện, luôn kiếm chuyện gây khó dễ, nàng có thể nhịn được một lúc nhưng mọi việc không có nghĩa sẽ dừng lại ở đó. Thường ngày có cha hấn chống lưng cho hấn, Lê Tử Hà không thể làm gì được, lần này chính hấn tự chui đầu vào rọ, tại sao không mượn cơ hội này mà đuổi hấn ra khỏi Thái y viện?

Còn nữa, Thất Tiêu Phần kia nhất định sẽ làm cho Nghiên phi gánh lấy đau khổ một lần, nếu như thể chất nàng ta thực sự suy yếu khiến ắt luôn thai nhi ở trong bụng, vậy chẳng phải là rất tốt ư?

Thẩm Mặc thấy nàng không nói năng gì, cơn buồn bực tận đáy lòng trào dâng lên nghẹn lại ở ngực không tìm được lối ra, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài, nhẹ giọng nói: “Sau này đừng lấy cơ thể mình ra mạo hiểm nữa, sức khỏe người không chịu nổi lạnh đâu.”

Lê Tử Hà cụp mắt xuống, nhưng vẫn không lên tiếng nói lời nào, dù mình không coi Thẩm Mặc là sư phụ, nhưng hẳn vẫn quan tâm và chăm sóc mình như một đồ đệ sao?

Cơ thể này của nàng, nếu như không nhờ 3 năm ở núi Vân Liễm được Thẩm Mặc điều trị kỹ càng, e là sẽ suy yếu đến không chịu nổi một cơn gió bình thường. Về phần biện pháp trả đũa đêm hôm qua là vì nàng quá nóng lòng, chỉ cần nghĩ đến có thể loại bỏ cái gọi là long chủng ở trong bụng Nghiên phi là máu toàn thân nàng giống như sôi sùng sục lên, chỉ một lòng suy nghĩ muốn thử một lần, trận bệnh này của nàng cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi, tiện thể cũng để cho Vân Tấn Ngôn cảm nhận được nỗi đau xót mất con ra sao.... ...

“Được hoàn này, một ngày uống ba lần, ba ngày sau là có thể khỏi bệnh.” Thẩm Mặc lấy trong tay áo ra một ống trúc nhỏ bằng ngón tay, để nó dựng đứng trên bàn, liếc nhìn Lê Tử Hà bằng ánh mắt sâu sắc sau đó xoay người mở cửa bỏ đi.

Lê Tử Hà nhìn chằm chằm ống trúc một hồi lâu, cả người mềm nhũn nằm lại xuống giường, đã ra được mồ hôi nên đầu cũng không còn mơ màng nặng trĩu nữa, cả người như được giải thoát ra khỏi gông xiềng dày cộm nặng nề, toàn thân cũng nhẹ hẫng như bay, trong đầu càng giống như được làn nước tinh khiết cọ rửa qua một lần, mạch suy nghĩ cũng sáng tỏ hơn nhiều.

Mình trở lại cái hoàng cung luôn cảm thấy chán ghét này là vì cái gì? Là vì báo thù!

Cơn ác mộng đã đeo bám mình suốt 6 năm, máu đỏ tươi bắn văng tung tóe, tiếng thét chói tai không ngớt bên tai, tiếng khóc nức nghẹn đau xé cõi lòng. Vĩnh viễn sẽ không quên, không thể nào quên được cũng không có cách nào để quên. Nỗi đau đớn, lòng thù hận, sau khi kiệt lực đè nén biểu hiện ra cũng chỉ là sự lạnh nhạt khác hẳn với người thường, chỉ có bản thân nàng mới hiểu rõ nỗi oán hận ngày ngày day dứt ở đáy lòng, yêu hận là nồng cốt của nỗi đau thương hằng đêm, muốn giải thoát thì phải tìm ra tên đầu sỏ gây nên, chỉ có lấp đầy oán tiêu trừ hận mới có thể bình yên sống an lành hết kiếp thứ hai này.

Lê Tử Hà trở người nhắm mắt lại, một lần nữa nhắc nhở mình phải tỉnh táo, vào cung chưa được một tháng, ngay cả cơ hội tiếp cận Vân Tấn Ngôn ít đến nỗi cũng có thể đếm được, không thể nóng vội, nếu muốn có cơ hội báo thù trước khi trở thành ngự y, chuyện trước mắt cần làm là phải tìm ình được một chỗ dựa vững chắc.

Lê Tử Hà không hiểu tại sao Nghiên phi lại quan tâm đến mình như thế, hơn nữa còn tìm đủ mọi cách che chở, nhưng ý đồ của nàng ta rất rõ ràng là muốn lôi kéo mình về phe nàng ta, nếu mình muốn được thăng chức nhanh, dựa vào nàng ta chưa hẳn không phải là một con đường tắt, vấn đề là phải làm sao cho tự nhiên để được trở thành “người” của Nghiên phi một cách hợp lý, còn phải làm cho nàng ta không có nghi ngờ nào đối với lòng trung thành và tận tâm của mình.... ...

Ánh nến trong phòng vẫn thấp mãi đến khi trời hừng sáng, sáp nến đã tan chảy thành nước, ý thức người trên giường mới dần dần mơ hồ chìm vào giấc ngủ thật say.

Thuốc của Thẩm Mặc rất hữu dụng, thời gian mới qua hai ngày, Lê Tử Hà đã cảm thấy thân thể mình không còn đáng ngại nữa. Phùng Tông Anh cũng bỏ xuống thể diện nói bóng nói gió hỏi nàng có cần ông tới chẩn bệnh cho hay không nhưng đã bị nàng từ chối. Thật ra thì ngày hôm đó Lê Tử Hà cũng không ngờ Phùng Tông Anh sẽ đến đó, cho nên đã cố tình uống thêm chút thuốc tỳ khí lạnh để tăng thêm bệnh tình, nhằm để không cần bắt mạch cũng có thể nhìn ra nàng đang mang bệnh nặng trong người. Cũng may lúc ấy tránh được bàn tay của Phùng Tông Anh, nếu không chỉ cần dò tới mạch là sẽ biết ngay thân phận con gái của nàng, xem ra sau này vô luận là bệnh thật hay bệnh giả nên cẩn thận một chút thì vẫn tốt hơn.

Lê Tử Hà tới Chuồng được xử sắc thuốc rồi mang đến Nghiên Vụ điện, dọc đường đi cúi đầu bước chậm, thậm suy đoán không biết khi nào Nghiên phi mới chịu bày tỏ thái độ của mình. Lê Tử Hà cũng có thể đoán ra nguyên nhân nàng ta lôi kéo mình, đó chính là y thuật của nàng. Nhưng nàng chẳng qua cũng chỉ

là một tên y đồng nho nhỏ, so với những ngự y có kinh nghiệm lâu năm thì còn kém thua xa, hoặc là muốn mượn năng để loại trừ mối đe dọa ở trong bụng Diêu phi. Trước mắt chỉ có nguyên nhân này là nàng cảm thấy tương đối hợp lý, nói cho cùng ngự y tại vị e rằng rất ít có người nguyện ý mạo hiểm.... ..

Lê Tử Hà mang thuốc đến, sau khi được thái giám thông báo, vừa bước vào Nghiên Vụ điện liền phát hiện hôm nay không chỉ có một mình Nghiên phi mà còn có cả Diêu phi toàn thân đỏ rực chói mắt đang dựa nghiêng vào thành giường, ngược lại Nghiên phi như làm khách ngồi ở bên cạnh, trên mặt vẫn chỉ nở nụ cười ôn hòa.

“Ồ, tỷ tỷ còn có y đồng riêng đến đưa thuốc nữa á, tỷ tỷ thật là tốt phúc.” Diêu phi khẽ liếc mắt nhìn Lê Tử Hà rồi cười đến vô cùng xán lạn nhìn tới Nghiên phi.

Sắc mặt Nghiên phi tái nhợt, trong thần sắc hơi có chút uể oải, có lẽ do Thất Tiêu Phấn của mấy hôm trước khiến cho cơ thể suy nhược, dịu giọng nói: “Muội muội đừng nói vậy, là khẩu vị ta gần đây không tốt, nên bảo Tiểu Quất căn dặn phòng bếp giúp ta chuẩn bị chút thức ăn, cho nên tiện thể làm phiền Lê y đồng mỗi ngày sắc thuốc rồi đưa tới luôn ấy mà.”

“Lê y đồng?” Diêu phi nhú mày, quay đầu lại cẩn thận đánh giá Lê Tử Hà một lúc, sau đó cười nói: “Thì ra là người...Ta và người cũng đúng thật là có duyên đây.”

“Nô tài tham kiến Diêu phi nương nương, Nghiên phi nương nương, nương nương vạn an!” Lê Tử Hà tay bưng thuốc quỳ xuống thỉnh an.

“Nô tài tỷ tỷ nhìn trúng quả nhiên tương đối biết lễ, hay là thuốc của bốn cung cũng để tên nô tài này tới đưa đi?”

Nghiên phi vội tiếp lời nói: “Muội muội quá coi trọng rồi, số là mấy hôm trước Lê y đồng và con trai của Ân thái y có chút xích mích, sợ là trong lòng Ân thái y.... ..”

“À, phải ha.” Diêu phi ngắt lời Nghiên phi, nhón hai ngón tay vẽ hình hoa Lan cầm lên một miếng bánh ngọt để trên bàn nhỏ, khẽ cười nói: “Lê y đồng và con trai Ân thái y bất hòa, nếu như vì trả thù mà bỏ thứ gì đó vào trong thuốc của bốn cung làm hại long chủng, vậy cũng thật là khó lòng mà đề phòng rồi.... ..”

“Nô tài không dám!” Lê Tử Hà cúi đầu trầm giọng trả lời.

“Ha ha, nói đùa thôi.” Diêu phi che miệng cười, sau đó ăn một miếng bánh ngọt rồi lại nói: “Đêm qua nghe Hoàng thượng nói lâm triều xong sẽ tới đây, sao giờ này rồi mà còn chưa thấy đến.....Tỷ tỷ, tỷ cứ uống thuốc trước đi, không cần phải ngại với muội muội.”

“Lê y đồng đứng lên đi.” Nghiên phi lúc này mới mở lời bảo Lê Tử Hà đứng dậy, trong mắt thoáng hiện nét buồn bã.

Lê Tử Hà bưng thuốc đến cạnh Nghiên phi rồi mở nắp bát thuốc ra, đột nhiên Diêu phi ở phía sau lên tiếng: “Nghe nói tài nghệ viết chữ của Lê y đồng rất khéo, tú nữ mấy hôm trước cũng là nhờ vào nét chữ của Lê y đồng mới được Hoàng thượng để mắt tới, hay là Lê y đồng viết một cho bốn cung xem thử có được không?”

Tay Lê Tử Hà run lên, cũng may thuốc không bị văng ra ngoài, đặt lên bàn xong xoay người lại nói: “Được nương nương ưu ái, nô tài có chết vạn lần cũng không dám chối từ.”

Nghiên phi thuốc uống xong, giấy mực cũng đã chuẩn bị tốt, Lê Tử Hà đi tới bên cạnh bàn, cầm bút lên ngắc đầu hỏi, “Nương nương muốn nô tài viết chữ gì?”

“Không nhiều lắm, hai chữ thôi.” Diêu phi vẫn chỉ cười khê, dừng lại một chút rồi nụ cười có vẻ hơi quái dị mở miệng nói: “Một Quý, một Lê!”

Tay Lê Tử Hà chợt thả lỏng, bút lông rơi tại trên tờ giấy trắng quét ra đường cong tuyệt mỹ, ngay sau đó lặn xuống mặt đất phát ra tiếng “lõn cõn” vang dội, Lê Tử Hà vội quỳ xuống nói: “Tục danh của Quý hoàng hậu, nô tài không dám mạo phạm.”

“Ai nói đó là tên? Chỉ là hai chữ mà thôi, bốn cung bảo người viết thì người cứ viết đi!” Diêu phi cau mày lạnh giọng nói.

Tiểu Quát bên cạnh đem giấy trên bàn đi đổi lại một tờ khác, không nói tiếng nào nhặt lên bút lông rồi đặt lại vào trong tay cho Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà rũ mắt cúi đầu xuống bắt đầu phát thảo ra từng nét chữ, nếu Diêu phi bảo nàng viết hai chữ Quý Lê, nhất định là đã biết được chữ viết của nàng cùng Quý Lê có phần tương tự, nàng cũng không cần phải che giấu làm gì cứ tiện tay viết xuống là được.

Diêu phi nhìn hai cái chữ to đùng trên tờ giấy trắng, sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi, tựa như mây đen bao phủ quanh đỉnh núi không có một tia sáng, giựt phắt tờ giấy dùng hết sức xé nó ra thành hai mảnh rồi chồng chúng lên nhau tiếp tục xé, trong điện nhất thời chỉ còn lại tiếng giấy bị xé rách, không khí cũng căng thẳng theo, tất cả mọi người đều nhìn tới Diêu phi như đang phát điên xé nát từng mảnh giấy trắng, cho đến khi tờ giấy đó thành những mẩu vụn không thể xé được nữa, Diêu phi mới buông tay ném chúng xuống đất, đầy trên mặt đất đều là những mẩu giấy vụn, tiện thể trở tay tát vào mặt Lê Tử Hà một cái thật mạnh.

Bầu không khí trong điện nhất thời ngưng đọng, Diêu phi nhìn chằm chằm Lê Tử Hà như đang đối mặt với kẻ thù. Lê Tử Hà siết chặt quả đấm, đây là cái bạt tai thứ hai, thời gian khi ta còn là chủ người là bợc, ta đã có bao giờ làm tổn hại đến người một phân một tấc nào chưa? Lê Tử Hà nhìn lướt qua phần bụng đang nhô lên của Diêu phi, Vân Tẩn Ngôn, hai đứa bé này của người, dù một đứa cùng đường hòng mơ tưởng có được, tất cả đều phải chôn theo cùng với đứa bé đáng thương của ta!

“Hoàng thượng giá lâm!”

Tiếng thái giám ngoài điện cao giọng cất lên, tất cả mọi người trong điện lúc này mới bừng tỉnh lại vội quỳ xuống hành lễ.

“Hai vị ái phi đang làm gì đây?” Vân Tẩn Ngôn vừa bước vào cửa liền ngửi được mùi vị đối địch, nhẹ giọng cười nói.

“Hoàng thượng, Diêu nhi nghe nói Lê y đồng viết chữ rất đẹp, cho nên đang thỉnh giáo đó.” Sự thù địch trước đó của Diêu phi hoàn toàn mất sạch, khi cười nói lúm đồng tiền nở rộ như hoa, bước nhẹ đi qua khoảng vào cánh tay Vân Tẩn Ngôn.

Vân Tẩn Ngôn vô tình nhìn thấy những mảnh giấy vụn nằm trên mặt đất, nét bút cũng đã không còn nhận ra hình dáng, lườm Lê Tử Hà một cái rồi vỗ vỗ bàn tay Diêu phi nói: “Sao ái phi lại có thời gian rảnh rỗi tới Nghiên Vụ điện vậy?”

“Đêm qua Hoàng thượng nói muốn đến thăm tỷ tỷ, thiếp nghĩ đã nhiều ngày rồi không có đến thăm tỷ tỷ, cho nên cũng muốn tới đây xem tỷ ấy thế nào.” Diêu phi khẽ cười yếu ớt, liếc mắt nhìn sang Nghiên phi.

Nghiên phi cũng chỉ cười nhẹ ôn hòa, vẫn không hề có ý muốn tranh đoạt cái gì.

Lê Tử Hà đứng bên cạnh rũ xuống hai mắt, không thể nhìn, cũng không muốn nhìn bọn họ chằng chằng thiếp thiếp, nhưng lại không đuổi đi được tiếng nói tiếng cười vang vọng ở bên tai. Vân Tẩn Ngôn đang ở đây, hần không hạ lệnh thì không ai dám rời khỏi, Lê Tử Hà dần xuống cảm xúc ở trong lòng, bắt đầu phân tích quan hệ của ba người này.

Không biết Diêu nhi dựa vào cái gì để thượng vị, gia cảnh Nghiên phi có quyền có thế, điều quan trọng nhất là cha nàng ta tay nắm trọng binh. Năm đó Vân Tẩn Ngôn tự mình nạp nàng ta làm phi, độc sủng nàng ta suốt ba tháng, có lẽ chỉ là vì muốn lôi kéo Cố tướng quân. Năm đó tru sát toàn gia Quý phủ, Cố phủ cũng không thoát khỏi có liên quan. Thậm chí có thể kết luận Vân Tẩn Ngôn để Nghiên phi vào cung, cũng là vì muốn mượn thế lực của Cố tướng quân để chèn ép Quý phủ.

Hôm nay thấy vị Nghiên phi nọ không tranh không đấu, còn thật sự là một người dịu dàng hiền huệ, thảo nào được người ở bên ngoài đồn rằng nếu muốn lập hậu thì không có ai ngoài nàng. Nhưng Lê Tử Hà cảm thấy chưa hẳn là vậy, nếu lập Nghiên phi làm hậu, Vân Tẩn Ngôn sẽ không ngu đến mức tự tay bồi dưỡng thêm một cái Quý phủ thứ hai.

Vậy Diêu phi nọ thì sao? Lê Tử Hà đột nhiên phát hiện, nàng đã xem nhẹ thế lực ở phía sau Diêu phi, vào cung mới có một tháng vẫn chưa kịp thăm dò thế cục của triều đình, Diêu phi có thể vững như bàn thạch ở trong hậu cung này thực sự chỉ là nhờ vào ủng ái của Vân Tẩn Ngôn sao?

“Người, theo ta tới Cần Chính Điện.” Rốt cuộc Vân Tấn Ngôn cũng chịu rồi đi, bắt chợt quay đầu lại nhìn Lê Tử Hà nói.

Lê Tử Hà vội hoàn hồn trở lại, thở dài lĩnh mệnh, đuổi theo bước chân của Vân Tấn Ngôn.

Bên trong Cần Chính Điện xưa nay chỉ có một mình Vân Tấn Ngôn, cung nữ thái giám đều ở bên ngoài điện chờ lệnh, Lê Tử Hà đi theo hần vào điện, đứng ở một bên chờ hần mở lời, thế nhưng hần lại giống như không hề nhìn thấy sự tồn tại của Lê Tử Hà, chỉ vùi đầu phê duyệt tấu chương, thời gian trôi qua giữa hai người chỉ có sự trầm mặc, cùng với khói xanh lượn lờ không ngừng bay ra từ bát hương.

Tuy rằng Lê Tử Hà cúi đầu, nhưng vẫn có cảm giác có người đang nhìn tới mình, rõ ràng nàng cảm nhận được rất nhiều lần ánh mắt của Vân Tấn Ngôn bắn thẳng tới nàng, thậm chí còn giống như có thể nghe được hần sắp cất giọng để nói chuyện, nhưng cuối cùng lại không nói gì. Đôi bên im lặng như vậy suốt một canh giờ, hai chân Lê Tử Hà đã đứng đến sắp không còn cảm giác, rốt cuộc Vân Tấn Ngôn mới hạ bút son xuống, khép lại sổ con nói: “Hết chuyện rồi, người đi xuống đi.”

“Nô tài tuân chỉ!” Lê Tử Hà cảm thấy thật khó hiểu, chấp tay khom lưng, xoay người lui ra.

Lúc đi ngang qua lư hương, tay áo dài rộng xò ra che lại động tác trên tay, cực nhanh lấy ra hoa Túc Dung trong tay áo rắc vào trong đó, nếu người đã cho ta cơ hội tiếp cận người, ta cũng không cần lo bóng lo gió nữa.

Hoa Túc Dung chính là loài hoa ung dung diễm lệ đẹp không lời để diễn tả, nhưng hạt giống của nó có thể mê hoặc người còn hơn cả hoa, tạo cho con người có cảm giác không khác gì với món ngon hiếm có. Và còn có thể khiến cho thể xác lẫn tinh thần con người trở nên vui sướng, có thể giảm bớt sự đau đớn cho người bệnh, khi dùng dẫn đến thần kinh tê liệt, nhưng không thể giữ nó trong thời gian dài, nếu không lệ thuộc vào nó rồi sẽ trở thành thói quen, thậm chí tinh thần không ổn định sẽ sinh ra ảo giác, nặng thì ở trong hoàn cảnh không hay không biết gì bị đột tử.

Mỗi Lê Tử Hà gọi lên nụ cười lạnh, không quá ba ngày, Vân Tấn Ngôn chắc chắn sẽ ngã bệnh không dậy nổi.

22. Chương 22: Mê Ly

Y đồng tại Thái y viện, ngoài Lê Tử Hà ra, trong mười một y đồng còn lại, thường ngày nói nhiều nhất thích náo nhiệt nhất cũng chỉ có mỗi mình Ân Bình. Nghe nói hôm đó Ân Bình bị mang ra khỏi Nghiên Vụ điện, vốn nên đánh chết, may mắn được Ân Kỳ kịp thời chạy tới cầu tình với Hoàng thượng, nhờ vậy mới cứu được nửa cái mạng của hần, nhưng hần không thể nào ở lại Thái y viện được nữa. Trong số y đồng vắng đi hần cũng được yên tĩnh không ít, những y đồng khác Lê Tử Hà vốn cũng không thân thuộc gì, sau việc này họ càng đối với nàng chỉ đứng xa mà nhìn chứ không dám tiếp cận.

Lê Tử Hà mỗi ngày vẫn đưa thuốc tới cho Nghiên phi, muốn đợi xem nàng ta dự tính lôi kéo mình rốt cuộc là vì cái gì. Thời gian còn lại thì đi theo Phùng Tông Anh và Lý ngự y chẩn bệnh học y.

Ngày hôm đó, không dễ gì mới được rảnh một ngày, dự tính đến thăm Thẩm Ngân Ngân một chút, mấy ngày gần đây muội ấy không có sai người đến tìm mình, không phải đã gây ra phiền phức gì rồi chứ?

Tú nữ ở Phúc Tú cung sau khi vào cung trong vòng một tháng nếu được chấp nhận chỉ còn bước cuối cùng nữa là tham gia điện tuyển. Tuy rằng tú nữ không thể tùy ý đi lại, càng không thể quá mức thân mật với nam tử khác, nhưng Lê Tử Hà lấy thân phận y đồng để ra vào Phúc Tú cung người khác cũng không thể nói gì được.

Thời điểm mặt trời lặn, ánh trời chiều chiếu về phía Tây rọi ra một mảng ửng đỏ, vẩy vào làm cho Phúc Tú cung thêm mấy phần sắc màu ấm. Thường giờ này, một ngày bận rộn của tú nữ cũng nên xong rồi, Lê Tử Hà bước đến gõ cửa phòng của Thẩm Ngân Ngân.

Bầu không khí vốn đang an tĩnh dường như bị tiếng gõ cửa này dọa sợ, bên trong đột nhiên vang lên tiếng ồn ào âm ỉ, chính là âm thanh đồ sứ rơi xuống đất, cộng thêm tiếng bàn ghế di chuyển rồi đổ ngã xuống, Lê Tử Hà không khỏi nhú lại hai hàng chân mày, vào lúc này cửa phòng được mở ra, nét mặt Thẩm Ngân Ngân thoáng hiện lên vẻ thẹn thùng, có vẻ hoảng hốt lo sợ nhìn Lê Tử Hà cười cười nói: “Sư.....Sư huynh, là huynh à.”

Lê Tử Hà gạt đầu, vòng qua cánh tay đã cứng ngắc của Thẩm Ngân Ngân, vào đến trong phòng thì nhìn thấy Trịnh Hàn Quân đang ngồi ở cạnh bàn, cũng có chút ngượng ngùng lúng túng nhìn tới Lê Tử Hà cười cười.

“Trịnh công tử tới đây, lệnh tôn không quản nữa sao?” Lê Tử Hà mặt lạnh nói.

“Ha ha, quản! Đương nhiên quản chứ! Ta chính là lén chạy đến đây đó, ngươi nhưng tuyệt đối đừng có đi nói lại nha!” Trịnh Hàn Quân cười nịnh nọt nói, đứng lên ý bảo Lê Tử Hà ngồi xuống bên cạnh hắn.

Lê Tử Hà làm ngơ coi như không thấy quay đầu nhìn Thẩm Ngân Ngân nói: “Muội không biết thân là tú nữ thì không được quá mức thân mật với nam tử khác hay sao? Nếu để bị ghép vào tội danh của hậu cung, muội muốn lấy hoàng cung này làm mộ?”

Thẩm Ngân Ngân vừa nghe sắc mặt liền trắng bệch, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Ngân nhi lại gây thêm phiền phức cho sư huynh rồi.... ...”

Trịnh Hàn Quân bất mãn trừng mắt liếc Lê Tử Hà, cao giọng nói: “Nếu xảy ra chuyện gì, ta sẽ chịu trách nhiệm là được. Hôm nay là do ta đến tìm Ngân Ngân, không có liên quan hệ gì tới nàng ấy cả, ngươi đừng mắng nàng ấy.”

Thẩm Ngân Ngân nghe vậy ngẩng đầu nhìn về phía Trịnh Hàn Quân giận dữ nói: “Huynh đừng có nói chuyện với sư huynh ta kiểu đó.” Sư huynh là con gái mà, nói chuyện với con gái phải nên mềm mỏng nhẹ nhàng chứ.... ...

Trịnh Hàn Quân tức tối trong lòng, cơn tức giận nhen ở cổ họng, làm thế nào cũng không thể nuốt xuống được, cuối cùng hung hăng liếc xéo Lê Tử Hà một cái, bản thân cảm thấy vô cùng buồn bực xoay mặt đi không thèm nhìn tới ai.

Lê Tử Hà khẽ lắc đầu, nhưng cũng ngồi xuống cạnh mép bàn hỏi thăm Thẩm Ngân Ngân: “Mấy ngày nay ở Phúc Tú cung có tốt không?”

“Dạ.” Thẩm Ngân Ngân chỉ trả lời đơn giản, không biết nên làm thế nào đối mặt với “Sư huynh” đột nhiên thay đổi thân phận này.

“Đã quen với cuộc sống trong cung chưa?”

“Dạ.”

“Có ma ma hoặc tú nữ khác làm khó dễ muội không?”

“Không có.”

Lê Tử Hà gạt đầu, xem ra lệnh bài của Trịnh Đình cũng rất có tác dụng, tú nữ ở đời trước, trước khi bắt đầu diện tuyến liền tranh đến người chết ta sống. Thẩm Ngân Ngân sống ở chốn này để hờ nhiều nhược điểm như vậy mà vẫn chưa có người nào dựa vào đó tới sinh sự, hơn phân nửa là sợ thế lực của Trịnh Đình rồi. Đơn giản chỉ nhìn vào tên Trịnh Hàn Quân này không có chút nào kiêng kỵ ra vào Phúc Tú cung thì cũng có thể hiểu được một hai.

“Còn có.....” Lê Tử Hà dừng một chút, cuối cùng thở dài nói: “Mà thôi, ta đi trước đây, hãy nhớ kỹ nhưng lời ta đã căn dặn. Trịnh công tử, cũng đi luôn chứ?”

Trịnh Hàn Quân nghe vậy liếc mắt nhìn sang Thẩm Ngân Ngân, thấy nàng vẫn nhìn chăm chăm Lê Tử Hà thì “Hừ” một tiếng rồi phát tay áo bỏ đi trước, Lê Tử Hà đi theo ở phía sau.

Vốn muốn hỏi Thẩm Ngân Ngân, Thẩm Mặc có tới tìm muội ấy hay không, mình đã gặp hắn ở Thái y viện mấy lần, hắn cũng nên tới xem Thẩm Ngân Ngân mới phải, nhưng có mặt của Trịnh Hàn Quân ở đó cho nên không tiện mở lời hỏi. Còn nữa, dù cho vô công Thẩm Mặc có lợi hại như thế nào đi nữa, cũng không

có khả năng qua lại tự nhiên trong cái hoàng cung này được, mình còn gặp mặt được mấy lần, hay chỉ là do trùng hợp.... ..

“Trịnh công tử!”

Đi tới một vườn hoa nhỏ tương đối hẻo lánh nằm cạnh Phúc Tú cung, Lê Tử Hà lên tiếng gọi lại Trịnh Hàn Quân.

“Có chuyện gì?” Trịnh Hàn Quân quay đầu lại khó chịu hỏi, lần nào bị vạ lây cũng đều là vì Lê Tử Hà, trước kia còn cảm thấy hân thú vị, nhưng bây giờ nhìn thấy hắn thật cảm thấy phiền lòng.

Nhìn vẻ mặt của hắn, Lê Tử Hà khẽ cười nói: “Tử Hà cũng không muốn quanh co lòng vòng, hay là cứ thẳng thắn nói hết một lời cho xong, Trịnh công tử thực sự có tình ý với Ngân nhi?”

“Cái.....Cái gì có tình ý.....” Mặt Trịnh Hàn Quân đỏ bừng lên, ậm à ậm ở chỉ thốt ra được câu đó rồi cúi đầu bứt một chiếc lá trên cành cây nhỏ ngay bên cạnh.

“Ồ, hóa ra là Tử Hà hiểu lầm, nếu đã như thế vậy Tử Hà xin đi trước.” Lê Tử Hà hơi chấp tay chào xoay người định rời đi.

“Nè.....” Trịnh Hàn Quân có chút nóng nảy, vội gọi Lê Tử Hà lại, nhưng lại lắp la lắp bắp hỏi: “Người.....Người hỏi ta cái này làm gì?”

Lê Tử Hà cười khẽ xoay người lại nói: “Tử Hà đã có nói, có lời thì sẽ nói thẳng. Lần này Ngân nhi vì ta mới vào cung, nếu để uội ấy bị cuốn vào chốn hậu cung đó là điều mà ta không hề muốn thấy mà có lẽ cả bản thân Ngân nhi cũng không đồng ý. Ánh mắt Tử Hà vụng về, lầm tưởng Trịnh công tử đối với Ngân nhi là có tình ý, vốn muốn tác hợp cho công tử cùng Ngân nhi, nhưng nếu như đó là sự hiểu lầm cũng không sao, Tử Hà sẽ nghĩ biện pháp khác.”

Nét mặt Lê Tử Hà đượm vẻ buồn bã, nói xong lời ấy rồi định bước đi, Trịnh Hàn Quân quỳnh lên vội vàng kéo nàng lại, gấp giọng nói: “Không có, không có hiểu lầm! Đó là thật á!”

“Nói vậy, công tử có bằng lòng tới chỗ Hoàng thượng thỉnh cầu về Ngân nhi không?” Lê Tử Hà thoáng nở nụ cười, tình yêu hồn nhiên trong sáng của tuổi ngây thơ làm cho người ta cảm thấy ánh trời chiều cũng trở nên dịu dàng hơn.

“Bằng lòng, dĩ nhiên là bằng lòng rồi, chuyện này để cha ta đi là chính xác và đáng tin cậy nhất! Nhưng mà Ngân Nhi.....”

“Việc này xin Trịnh công tử hãy yên tâm. Tự Tử Hà sẽ thu xếp. Nhưng xin Trịnh công tử sau khi xuất cung cần phải đi núi Vân Liễm một chuyến để đề thân.”

“Ừ, ừ, chuyện này tất nhiên rồi.” Trịnh Hàn Quân vui sướng nhường mây, trả lời vô cùng sảng khoái nhưng nghĩ tới đến núi Vân Liễm không phải cũng là đến tìm Thẩm Mặc sao? Cái người giống như pho tượng Bồ Tát này có vẻ còn khó nói chuyện hơn cả cha mình.... ..

“Trịnh công tử có điều gì khó xử sao?” Lê Tử Hà thấy nụ cười Trịnh Hàn Quân chợt sượng lại liền lên tiếng hỏi.

Trịnh Hàn Quân vội vàng khoát tay, “Không có, nào có khó xử gì đâu, ta phải mau xuất cung đây, huynh chờ tin tốt của ta!” Không phải chỉ là một Thẩm Mặc thôi sao, vì Ngân Nhi, chỉ bị mất chút thể diện thì có xá là gì!

Lê Tử Hà an tâm gật đầu, ngay từ lần đầu tiên Trịnh Hàn Quân tới Phúc Tú cung tìm Thẩm Ngân Nhi thì nàng đã nhận ra phần tình cảm của Trịnh Hàn Quân dành cho Thẩm Ngân Nhi. Thời điểm Thẩm Ngân Nhi hỏi nàng nên thế nào thì nàng liền có ý nghĩ này. Tuy rằng nàng không giỏi có mắt nhìn người, nhưng cũng có thể phân biệt được lòng dạ của một con người có chính trực hay không. Trịnh Hàn Quân này tuy là con trai độc nhất của Trịnh Đình, nhưng không hề có sự xa hoa dâm dăng của những gia đình phú quý thường hay có, chất phác chính nghĩa thật vô cùng hiếm có, cùng với một Thẩm Ngân Nhi tính tình đơn thuần thật đúng là xứng đôi.

Về phần Thẩm Ngân Ngân, vừa mới mở cửa thì có vẻ thẹn thùng, sự vô lý sau đó dành cho Trịnh Hàn Quân, thật ra thì, nếu nhưng quan hệ với Trịnh Hàn Quân chỉ duy trì ở mức tình cảm bạn bè bình thường, có thể nào lại tùy tiện mở miệng chỉ trích? Có điều phần tình cảm này, nếu không phải mình đến bất ngờ bất gặp e rằng vĩnh viễn nàng cũng sẽ không phát hiện ra.... ..

Trịnh Hàn Quân muốn thuyết phục Trịnh Đình đến chỗ Vân Tấn Ngôn đòi người chuyện này không phải dễ. Muốn đến núi Vân Liễm đề thân cũng không đơn giản. Thậm chí muốn Thẩm Ngân Ngân tâm cam tình nguyện gả cho hắn, cũng phải một phen trải da tróc vẩy. Nhưng nếu như mọi chuyện có được dễ như trở bàn tay thì làm sao biết trân trọng?

Lê Tử Hà lắc đầu cười khê, còn đến hơn nửa tháng, nếu Trịnh Hàn Quân thật sự có lòng vậy cũng đủ rồi.

Trời đêm của ngày mùa Thu luôn tới sớm lại còn rất nhanh, lúc Lê Tử Hà trở lại Thái y viện thì bầu trời đã đầy sao. Chuyện của Thẩm Ngân Ngân cuối cùng cũng có chút chuyển biến, tâm tình Lê Tử Hà hiếm khi có được thoải mái như lúc này, chân bước nhẹ vào đại sảnh, vừa mới bước vào được một chân thì nghe được có người gọi lại ở phía sau: “Lê y đồng!”

Lê Tử Hà quay đầu lại nhìn thì thấy Ngụy công công ở cạnh Vân Tấn Ngôn đang hối hả chạy tới, nhìn thấy được nàng trên mặt vui vẻ không thôi.

Lê Tử Hà bấm tay tính toán, thời gian vừa đúng ba ngày, Ngụy công công đến tìm Phùng Tông Anh để chẩn bệnh?

“Lê y đồng!” Ngụy công công gọi lại Lê Tử Hà, vội vàng tiến lên nói: “Lê y đồng, xin dừng bước.”

Lê Tử Hà vô cùng kinh ngạc, ông ta chỉ gặp qua nàng có vài lần mà đã nhớ được diện mạo của nàng, nhưng cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên mà chỉ ôn hòa hỏi: “Công công, có chuyện gì?”

“Hoàng thượng triệu kiến, cảm phiền Lê y đồng theo lão nô đi một chuyến.” Về mặt Ngụy công công có phần sốt ruột, lời nói ra cũng rất khách khí, vươn một bàn tay ra ý mời Lê Tử Hà đi theo ông.

Lê Tử Hà gật đầu, không nói thêm lời nào, cùng ông bước đi về phía trước.

Loài hoa Túc Dung này, gặp nóng bốc thành hơi sau đó hiệu lực của thuốc từ từ phát ra, lưu hương trong điện đó giờ cứ bảy ngày đổi một lần. Ngày nàng đến Cần Chính Điện, hôm đó đúng lúc là đầu tháng, cũng may có chuẩn bị đã đổi đi Diễm Tiên Thảo trong tay áo thành hoa Túc Dung lại còn không chút do dự bỏ vào trong đó. Sau ba ngày hiệu lực của loài hoa sẽ bị tan hết, chắc chắn Vân Tấn Ngôn sẽ thấy khắp người khó chịu, phiền chán bất an, kế tiếp tinh thần sẽ hoảng loạn, đắm chìm trong thế giới huyền ảo ngủ mê man không tỉnh.

Lê Tử Hà suy nghĩ cẩn thận lại quá trình đầu độc của mình, xác định hành động của mình không có khả năng bị người khác phát hiện, vậy việc hắn ngã bệnh nhưng yêu cầu một tên y đồng nho nhỏ như mình đến đó làm gì?

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, không hay đã đến Cần Chính Điện, Ngụy công công cất giọng thông báo: “Lê y đồng diện kiến.”

Ngay sau đó cửa Cần Chính Điện được mở ra cho Lê Tử Hà tiến vào.

Cửa điện “cót két” mở ra, ba mùi hương trong lưu hương thoang thoảng tỏa ra ngoài điện. Lê Tử Hà chỉ mới đứng ở ngưỡng cửa điện đã phát hiện ra có điều gì đó không đúng, hiệu lực của hoa Túc Dung trong không khí vẫn còn chưa tản đi hết.

Hoa Túc Dung này Lê Tử Hà chỉ thấy có ở trên núi Vân Liễm của Thẩm Mặc, y thư trong hoàng cung tuy nhiều nhưng không thấy nhắc tới nhiều loại dược liệu ở trên núi Vân Liễm, ngược lại y thư ở chỗ của Thẩm Mặc tuy ít nhưng lại rất tỉ mỉ. Riêng về loại dược thảo hại người này, Thẩm Mặc chưa bao giờ nhắc đến với nàng, may nhờ lúc đó Thẩm Ngân Ngân nghiên cứu lam nhan thảo đã lên lấy ra một quyển dược thư từ phòng của Thẩm Mặc, Lê Tử Hà mới biết thì ra một mảng lớn hoa Túc Dung trồng ở trước viện đó lại còn có tác dụng này.

Hiệu lực của hoa Túc Dung ở trong không khí sẽ làm cho lượng máu chảy tăng nhanh, mạch đập cũng nhảy đập nhanh hơn so với người bình thường rất nhiều, tất nhiên người thường cũng không thể nào nhận ra. Lê

Tử Hà học y, cộng thêm lúc này lại đặc biệt chú ý, dĩ nhiên chỉ cần nghĩ là sẽ nhận ra ngay.

Có lẽ do năng đánh giá cao sức nóng của lư hương, hiệu lực của loài hoa này sợ rằng phải qua tối nay mới tan.

Vân Tần Ngôn ngồi ở trước bàn đọc sách đang cầm một cây bút, hình như là đang phê duyệt tấu chương, Lê Tử Hà tiến lên hành lễ: “Nô tài tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng Vạn Tuế, Vạn Tuế, Vạn Vạn Tuế!”

Vân Tần Ngôn không ngước lên nhìn cũng không lên tiếng, Lê Tử Hà chỉ có thể tiếp tục quỳ, thăm nghĩ lực ý chí của Vân Tần Ngôn quả nhiên rất mạnh. Phần lớn thời gian cả ngày hần đều ở trong Càn Chính Điện này, ở một mình một nơi có tác dụng của hoa Túc Dung suốt mười mấy canh giờ, nếu là người thường đã sớm ngủ mê man không dậy nổi rồi, nhưng hần lại giống như không hề xảy ra vấn đề gì, còn có thể xử lý chính sự, sờ sờ loài hoa Túc Dung còn lại chút ít trong tay áo, đêm nay trước khi rời đi vứt hết chỗ còn lại này là được rồi.

Trời đêm của thời tiết mùa Thu đúng là rất lạnh, nhưng Vân Tần Ngôn từ trước đến giờ không thích mở cửa để mình hiện ra sờ sờ trước mắt người khác vì vậy không gian luôn được đóng kín. Lư hương tỏa ra khói nhẹ lượn lờ, khiến cho trong điện như có cảm giác ấm áp mơ hồ không rõ, Lê Tử Hà đã quỳ trên đất nửa canh giờ, thế nhưng người ngồi ở bàn đọc sách vẫn không hề có động tĩnh. Lê Tử Hà có thể rõ ràng cảm nhận được, trôi nổi giữa hai người không phải là sự yên tĩnh, là phiền não, mà trên người Vân Tần Ngôn còn tỏa ra cái loại phiền não sâu kín lấp đầy cả Càn Chính Điện.

Quả nhiên, chưa tới một khắc, Vân Tần Ngôn đột nhiên ném đi cây bút lông trên tay, nện xuống mặt đất vang lên tiếng giòn tan, cây bút lông nhảy tung lên mấy cái, lưu lại vài giọt mực vừa vẩy lăn đến trước gối Lê Tử Hà, cán bút tròn trịa được tô son, ngòi bút thấm ướt mực đen, ánh mắt Lê Tử Hà sưng sờ chỉ nhìn chằm chằm cây bút lông nọ nhưng không nhúc nhích.

“Người nhặt bút lên, tới đây.” Vân Tần Ngôn ngẩng đầu liếc nhìn tới Lê Tử Hà lạnh giọng sai bảo.

Lê Tử Hà nhặt bút bằng hai tay, cố chịu đựng cơn đau đón nơi hai đầu gối, khom người dâng lên cho Vân Tần Ngôn.

“Tối đây viết cho trẫm mấy chữ có được không?” Giọng nói của Vân Tần Ngôn bỗng chuyển sang dịu dàng, êm ái vang lên ở bên tai.

Lê Tử Hà khom lưng lĩnh mệnh: “Nô tài tuân chỉ.”

Đứng thẳng người đi tới trước bàn đọc sách, trông thấy trên bàn sách của Vân Tần Ngôn không phải là tấu chương mà là một trang giấy trắng. Phía trên hiện đầy từng đốm đen, hiển nhiên là do nước mực nhỏ xuống giấy nhuộm dần ra, nhưng không thấy có một chữ nào ở trên đó.

“Hoàng thượng muốn viết chữ gì?” Lê Tử Hà cung kính nhẹ giọng hỏi, lặng lẽ liếc mắt nhìn sang Vân Tần Ngôn, mày rậm nhíu lại, sắc mặt hơi tái, hô hấp dồn dập, ánh mắt có chút mê loạn, thăm nghĩ được lực của loài hoa Túc Dung này, cho dù lực ý chí có siêu phàm hơn người thường đi nữa, muốn chống chọi với nó cũng không phải dễ dàng.

“Tục danh của Trẫm.” Vân Tần Ngôn vỗ trán ngả người sang một bên, giọng nói cũng có chút mệt mỏi rồi.

Lê Tử Hà hơi ngạc nhiên nhưng không nhiều lời, hần bảo nàng viết cái gì thì cứ làm theo là được, hỏi nhiều cũng không hay.

Ba chữ Vân - Tần - Ngôn này đã từng in dấu tận đáy lòng hòa vào trong máu. Lê Tử Hà cố kiềm lại bàn tay hơi run run, áp chế xuống suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, hít sâu mấy hơi nhấn chìm hận ý vào trong lòng, nhất định phải không mang theo bất kỳ chút tình cảm nào cứ tùy ý viết ra ba chữ kia, dù rằng một thời nó từng là tình yêu của nàng, nhưng cũng là nỗi hận cả đời.

Nín thở, cầm bút như múa, viết liền ra một mạch ba chữ.

Vân Tần Ngôn bỗng đứng sững người, chậm rãi vươn tay nâng niu vuốt lên ba chữ ấy rồi dừng lại ở hai chữ “Tần Ngôn”.

Lê Tử Hà để bút xuống, coi như không có gì nhìn lướt qua ba chữ kia, đang định rời khỏi bàn đọc sách thì trước mắt đột nhiên tối sầm, cánh tay chợt bị kéo lại, mùi Long Tiên Hương đã từng quen thuộc phả vào mặt, mặt mũi Vân Tấn Ngôn đỏ bừng, ánh mắt rời rạc mê ly, rõ ràng nhìn tới Lê Tử Hà nhưng hai mắt lại vô hồn, khóe miệng mang theo ý cười như có như không nỉ non gọi: “Lê nhi.... ..”

Lê Tử Hà muốn hất ra nhưng bởi vì chênh lệch về thể lực cho nên không cách nào vùng ra được. Vân Tấn Ngôn từng bước tiến tới gần, bước chân Lê Tử Hà cũng theo đó cấp tốc lui về phía sau, bước chân chênh vênh nhưng đầu óc thì vô cùng rõ ràng, lời nói lẫn hành động của Vân Tấn Ngôn lúc này có lẽ là do được lực của loài hoa Túc Dung gây ra, tâm trí bị mê hoặc, nhìn thấy chữ của nàng viết đã lầm tưởng nàng là Quý Lê.....

“Lê nhi.... ..”

Trong nháy mắt đã tới góc tường, Lê Tử Hà không còn đường để lui, Vân Tấn Ngôn gắt gao giữ chặt cánh tay của nàng, lôi kéo như muốn ôm nàng vào lòng, Lê Tử Hà dùng khuỷu cánh tay còn lại chống ở trước ngực hấn, dùng sức đẩy hấn ra. Vân Tấn Ngôn rõ ràng là muốn buông tay Lê Tử Hà nhưng cánh tay vừa mới rời lỏng liền chồm tới ôm lại. Hai tay Lê Tử Hà được giải thoát, một tay lần tìm tới song cửa sổ đẩy mạnh nó ra, tay còn lại giơ lên tát một cái thật mạnh, tiếng giòn tan vọng khắp đại điện hết sức chói tai, kế tiếp chính là sự yên tĩnh đến dọa người, yên tĩnh nhưng không có chút mây may hơi thở của sự tức giận nào.

Hơi lạnh ngoài cửa sổ thổi vào trong điện, không khí vốn đang ấm áp trong nháy mắt hoàn toàn biến mất. Hai tay Vân Tấn Ngôn cứng đờ giữa không trung đột nhiên chán nản rũ xuống, Lê Tử Hà vội quỳ xuống lớn tiếng nói: “Nô tài thấy cử chỉ hành động của Hoàng thượng có vẻ khác thường, không còn cách nào khác chỉ đành mạo phạm thánh thể, xin Hoàng thượng giáng tội!”

Vân Tấn Ngôn giống như bừng tỉnh lại từ trong cơn ác mộng, trên sắc mặt trắng bệch chỉ còn lại năm dấu tay đỏ tươi, hai mắt ảm đạm mà ngơ ngác nhìn Lê Tử Hà, cuối cùng nhú mày dời tầm mắt đi lắc lắc đầu nói: “Đi xuống đi.”

Ánh nền trong điện bập bùng, chiếu đến long bào vàng rực của Vân Tấn Ngôn cũng phải tối đi mấy phần, rọi ra trên mặt đất bóng dáng nghiêng ngả của hắn, chậm chạp theo bước chân hơi loạng choạng của hắn càng lúc càng xa.

Lê Tử Hà đang quỳ trên mặt đất, nghe Vân Tấn Ngôn nói vậy lập tức đứng dậy cáo lui, khi đi ngang qua cạnh lư hương, vẫn âm thầm lặng lẽ lấy hoa Túc Dung trong tay áo nhanh chóng vẩy vào đó.

Ngoài điện bầu trời đầy sao sáng, gió lạnh thổi từng cơn, dọc theo hành lang đều có thấp đèn lồng làm cho con đường cũng dễ đi hơn, Lê Tử Hà cúi đầu rào chân bước nhanh rời đi. Chỉ mới ba ngày, thời gian ấy vẫn chưa đủ để làm cho Vân Tấn Ngôn nảy sinh cảm giác lệ thuộc vào loài hoa Túc Dung này. Cho dù có bị hôn mê, chỉ cần rời khỏi Cẩn Chính Điện tới một nơi khác tu dưỡng mấy ngày, dựa vào lực ý chí hơn người của hắn là có thể hoàn toàn khỏe lại. Loại tình huống hôm nay, chỉ cần mở cửa sổ để Vân Tấn Ngôn được tỉnh táo một chút là được rồi.

Về phần một cái tát kia, Lê Tử Hà chà chà bàn tay hiện vẫn còn hơi tê tê của mình, nàng chính là cố ý.

23. Chương 23: Tấn Ngôn

Trở lại Thái y viện giữa màn đêm thâm trầm, đèn đuốc khắp nơi đều đã tắt, Lê Tử Hà thả nhẹ bước chân trực tiếp đi vòng qua hậu viện. Nơi đó có một con hẻm nhỏ có thể về thẳng đến phòng mà vẫn có thể tránh làm ồn đến người khác. Ánh trăng sáng đẹp nhưng tĩnh mịch như phủ thêm một lớp lụa bạc cho hoàng cung, gió lạnh từ trong con hẻm nhỏ thổi tấp lùa vào vạt áo Lê Tử Hà, nàng ôm chặt hai cánh tay ngăn đầu lên nhìn gốc đại thụ ở phía sau căn phòng nhỏ mình của mình, nếu không phải đi về hướng bên này, mình cũng chưa bao giờ chú ý cạnh căn phòng nhỏ lại có một gốc cây cành lá sum xuê đến thế, theo làn gió

đêm vang lên tiếng xào xạc, thỉnh thoảng còn có một hai mảnh lá cây bay xuống, rơi xuống đất mà không hề có tiếng động nào.

Lê Tử Hà quay mặt qua hít một hơi, đang nghiêng người muốn luồn đi qua con hẻm nhỏ thì bỗng có tiếng gọi quen tai làm cho nàng dừng bước.

“Tử Hà!”

Thẩm Mặc tung người từ trên cây nhảy xuống, toàn thân áo đen hòa lẫn vào bóng đêm, chỉ có đôi tròng mắt đen nhờ ánh trăng mà lan tỏa ánh sáng lung linh lấp lánh diêm tĩnh nhìn Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà nhíu mày, nhẹ giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

Vừa lên tiếng hỏi lại cảm thấy có chút quá mức xa lạ, dứt khoát chuyển ánh mắt sang chỗ khác, giả vờ đang quan sát cây đại thụ kia.

Thẩm Mặc cũng không để ý, nhẹ nhàng bước từng bước đến gần hỏi, “Cơ thể đã khá hơn chưa?”

“Ừ.”

“Vừa mới được Hoàng thượng triệu kiến?”

“Ừ.”

“Người hạ độc Hoàng thượng?”

Lê Tử Hà như mắc nghẹn, rót cuộc gương mặt nhìn thẳng vào Thẩm Mặc, từng đường cong trên khuôn mặt nhu hòa như ẩn như hiện, nhưng biểu hiện trên mặt là sự kiên nghị cũng nhìn thẳng về phía nàng, nếu hẳn đã biết nàng cũng không cần thiết phải giấu giếm vì thế Lê Tử Hà gật đầu.

“Ta dạy y thuật cho người, là để người hại người sao?”

Trong không khí mang theo hơi hướm của sự tức giận, được gió đêm thổi qua gây lập tức tiêu tán, Lê Tử Hà bình tĩnh đối diện với ánh mắt của Thẩm Mặc, lạnh nhạt nói: “Ta cũng chưa từng nói học y là dùng để cứu người.”

“Sự việc của mấy hôm trước, người biết rõ trong cung có bỏ thêm đồ nhưng vẫn cố ý đưa đến cho Nghiên phi, cố ý bị bệnh để thoát nạn tránh tội, cũng nhân cơ hội này đuổi luôn Ân Bình ra khỏi Thái y viện. Hôm nay người lại càng lớn mật đến hạ hoa Túc Dung với Hoàng thượng, người cho rằng ngự y trong cung này chẳng có ai nhận ra độc tố kia?” Thẩm Mặc cố giảm âm thanh khi nói chuyện nhưng trong giọng điệu không kém phần gặng hỏi.

Lê Tử Hà cười khê, chính bởi vì biết trong cung sẽ không có ai nhận ra nàng mới bỏ thuốc.

“Nói vậy, mục đích của người vào cung chính là Nghiên phi và Hoàng thượng?” Thẩm Mặc nhíu mày, có chút không hiểu về nụ cười khê đó của Lê Tử Hà, trong nụ cười đó rõ ràng mang theo vài phần vui sướng.

Nụ cười trên mặt Lê Tử Hà ngay sau đó biến mất đi, không hy vọng có người tới can thiệp vào cuộc sống của nàng, không có cách nào cũng không cần thiết giải thích với hắn về hành vi của mình, nhìn thẳng vào hai mắt của Thẩm Mặc lạnh lùng nói: “Vậy còn người là người phương nào? Vì sao năm lần bảy lượt tự do ra vào ở trong cung, lại còn đối với những chuyện xảy ra ở trong cung rõ như lòng bàn tay?”

Ánh mắt vốn sắc bén của Thẩm Mặc bỗng chuyển sang âm trầm, hắn cũng chỉ vì lo lắng Lê Tử Hà bí quá hoá liều bị người phát hiện khiến ắt mạng oan uổng mà thôi, nhưng không ngờ lần đầu tiên mình xen vào chuyện người khác lại dẫn đến kết quả bị nàng hoài nghi. Cho dù từng chung đụng 3 năm, cho dù có là danh phận thầy trò đi nữa thì nàng...Cũng chưa từng thực sự tin tưởng vào mình.

Trong khoảng thời gian ngắn, giữa hai người lại nổi lên sự yên tĩnh, bên tai chỉ còn âm thanh của làn gió lạnh xen lẫn tiếng lá xây rơi rụng lác đác tung bay, Lê Tử Hà vốn nghĩ chắc chắn cũng sẽ không nhận được câu trả lời của Thẩm Mặc, mỗi người đều có bí mật riêng của mình, tại sao cứ phải bắt buộc một người phải đối xử thành thật với một người khác?

“Ta sẽ phụ trách những chuyện mình làm.”

Bỏ lại một câu như vậy, ngay sau đó Lê Tử Hà xoay người bước nhanh rời đi.

Hơi ẩm quanh quẩn bên trong Càn Chính Điện, trong điện có bốn ngọn đèn nhưng chỉ thấp có một ngọn. Ánh sáng ảm đạm lúc sáng lúc tối, rọi ra trên mặt đất một cái bóng chập chờn nhấp nháy. Vân Tần Ngôn vẫn đang ngồi ở trước bàn đọc sách, hai mắt mơ màng nhìn ba chữ trên tờ giấy trắng, năm ngón tay vuốt ve tới tới lui lui ở hai chữ “Tần Ngôn”.

Tần Ngôn, Tần Ngôn, là ai đã từng kề bên tai hân nhẹ giọng nỉ non, là ai đã từng nũng nịu kêu gọi mỗi khi ở bên cạnh hân?

Vân Tần Ngôn chỉ cảm thấy trước mắt lờ mờ mê muội, trong đầu hỗn độn, muốn chìm vào giấc ngủ thật say nhưng làm thế nào cũng không nở bỏ ra ba chữ ở trong tay, mắt nhìn chăm chăm vào nó không hề chớp lấy một cái, vết mực nước đọng trên tờ giấy trắng dần lan ra. Một đen một trắng, đường nét bút nằm ngang nằm dọc thật có cảm giác như đã biết nó mấy đời, lờ mờ như được nhìn thấy có hai đứa bé. Một đứa mặc áo gấm chần gòn màu đỏ chót, chải hai cái bím tóc nhỏ cột lại cùng nhau, dây cột tóc cũng màu đỏ phất phơ theo gió, vui cười chạy nhảy giữa rừng tuyết trắng mênh mông. Đứa còn lại thì khoác áo choàng tuyết nhưng màu vàng nhạt, núp ở dưới gốc cây tùng phủ đầy bông tuyết trắng xóa nhỏ giọng khóc thút thít.

“Nè, huynh làm sao vậy? Có người khi dễ huynh sao?” Tiểu cô nương ấy thôi cười ngưng chạy, đi chậm chậm tới chỗ cậu bé ấy, mặt mày tươi tắn trắng mịn đỏ ao, khuôn mặt đào dạt ý cười mới đó trong nháy mắt chuyển thành lo lắng, đôi mắt to sáng lấp lánh nhìn cậu bé đó, thấy hân xoay mặt đi thì cười nhỏ nhẹ nói: “Huynh đừng mắc cỡ, ta cũng hay khóc đến đỏ cả mũi luôn đấy.”

Dứt lời, chui vào gốc cây ngồi xuống cạnh cậu bé, từ trong lòng ngực móc ra thứ gì đó, sau đó vươn tay đưa đến trước mặt cậu bé nói: “Nè, cho huynh ăn kẹo nè, ăn kẹo này rồi, mấy cái buồn gì đó cũng sẽ biến thành ngọt ngay, còn nữa mùa Đông mà ăn kẹo sẽ không có bị lạnh đâu.”

“Nói vậy!” Cậu bé rút cuộc dùng tay áo chùi chùi mắt, xoay người lại trợn mắt liếc cô bé, rồi nhìn nhìn một đồng màu sắc sặc sỡ trong tay cô bé khinh thường nói: “Thái phó nói, phải ném trái mùi vị đắng trong nỗi khổ đau đó mới là Nhân Thượng Nhân, ăn kẹo có ích lợi gì.” (NTN cũng có nghĩa là dưới một người mà trên vạn người)

“Ha ha, huynh thật là biết nói đùa, lời của mấy lão đầu tử kia đều chỉ dùng để dọa người mà thôi, huynh xem Phùng gia gia đi, không cho ta ăn kẹo còn mình quay lưng lại cùng với Phùng nãi nãi ăn đến cười hí hửng, lần đó bị ta bắt quả tang, ha ha, về sau ông không còn nói với ta về mấy cái vấn đề gì mà khổ hay không khổ kia nữa.” Trong lúc nói chuyện, mặt mày tiểu cô nương liến thoắng hiếu động, niềm hạnh phúc dạt dào trong tròng mắt đen tưởng chừng như sắp vọt ra ngoài.

Cậu nhỏ không hiểu: “Phùng gia gia?”

“Đúng vậy, chính là Phùng gia gia ở Thái y viện, hôm nay ta tới tìm ông đi chơi, á á, không phải là tập viết! Ta thường hay theo Phùng gia gia luyện chữ.” Tròng mắt tiểu cô nương chuyển động xoay tròn, tinh nghịch che miệng cười nói.

“Người là Quý Lê nữ nhi của Quý thừa tướng?” Cậu bé chau mày lại nghiêm túc hỏi.

“Đúng vậy, cả huynh cũng biết ta ư?” Tiểu cô nương hơi cười hỏi lại, không chờ cậu bé trả lời lại nói tiếp: “Huynh tên là gì? Hôm nay ta sẽ luyện viết thử tên huynh nha!”

“Ta? Vân Tần Ngôn!”

Giọng của cậu bé có phần hơi nhỏ và nhẹ, bị làn gió lạnh thổi phân ra rải rác thành từng mảnh nhỏ, tiểu cô nương nhướng lên hàng lông mi cong vút hỏi, “Hả? Tần Ngôn? Á, Tần Ngôn ư, chỉ có hai chữ này thôi sao?”

Nói xong tiện tay lược đại một cành cây khô, rất nghiêm túc vẽ ra từng nét ở trên mặt tuyết, lầm nhảm nói: “Tần.....Ngôn.... ...”

“Hả, Vân Tần Ngôn, huynh là Tam hoàng tử sao?” Tiểu cô nương cầm theo nhánh cây quay đầu lại hỏi.

“Ừ.” Cậu bé gật nhẹ đầu.

“Thật sao?” Hai mắt Tiểu cô nương tỏa sáng, bỏ lại nhánh cây kéo lấy tay áo cậu bé kích động nói: “Huynh không nhớ ta sao? Trước kia hàng năm vào cung, chúng ta đều cùng nhau đi chơi đó, chỉ là, huynh bây giờ có vẻ cao hơn ta rồi, bộ dáng cũng không còn giống như ban đầu cho nên vừa rồi không nhận ra huynh! Về sau nếu ta có cơ hội được tiến cung nhiều hơn, ta sẽ tới tìm huynh đi chơi nha, có được không?”

Tiểu cô nương nói cười ríu rít, tựa như một đóa hoa sen đỏ rực của ngày mùa Đông, ngấm âm cả trái tim người, cậu bé hoàn toàn quên mất đi sự uất ức bị thương mới vừa rồi, trịnh trọng gật đầu.

Trong chớp mắt, từ một cậu bé bảy tuổi này đã được mười tuổi, cậu bé ấy cầm thư tín trong tay đọc hàng chữ trên đó viết: “Tấn Ngôn, Tấn Ngôn, Tấn Ngôn....Giờ ngộ ngày mai hẹn gặp ở thành Tây, không gặp không về.”

Cậu bé cười khê, đem thư tín cất vào trong ngực, xoay người lại nói với thái giám bên cạnh: “Ngày mai ta bị nhiễm phong hàn, hiểu rồi chứ?”

“Đa, nô tài đã hiểu rõ, Tam điện hạ nhiễm bệnh không chịu nổi khí lạnh, ngày mai đóng cửa nghỉ ngơi.” Tiểu thái giám cúi đầu trả lời.

Thời tiết vào tháng ba cổ dài chim tung tăng bay lượn, mây trôi gió thoảng, tiểu cô nương mặc một bộ trang phục nam tử nhìn thấy người mà mình luôn một lòng nghĩ tới đang khoan thai bước đến, sai một bước thật dài xông tới vui mừng nói: “Tấn Ngôn, chúng ta đi thả diều giấy đi, được không?”

“Được. Không sợ cha muội phạt sao?” Cậu bé nắm lấy bàn tay tiểu cô nương cùng nhau đi ra cửa thành.

“Không sợ, hôm nay cha vào cung gặp Hoàng thượng rồi, có lẽ đến hơn nửa đêm mới về.” Tiểu cô nương lấy từ sau hông ra con diều giấy đã được quấn sẵn, quơ quơ trước mặt cậu bé cười nói: “Hôm nay cả Diêu nhi mà muội cũng bỏ luôn ở nhà đấy, Tấn Ngôn, hôm nay chúng ta phải chơi cho thật thoải mái một trận có được không?”

“Được.”

“Tấn Ngôn, Tấn Ngôn, huynh xem con diều giấy nó bay kìa!”

“Tấn Ngôn, Tấn Ngôn, gió bên kia lớn hơn rồi chúng ta đi qua đó đi....”

“Tấn Ngôn, Tấn Ngôn, huynh chạy về phía trước đi, muội ở phía sau cầm nó cho.”

“Lê nhi, vì sao muội lại thích gọi tục danh của ta như thế?” Cậu bé vừa cười vừa hỏi, rút ra chiếc khăn tay cẩn thận giúp tiểu cô nương lau đi mồ hôi rịn ra trên trán.

“Ha ha, bởi vì, rất lâu trước kia huynh không nói uội biết tên của mình....” Tiểu cô nương vừa kéo dây diều vừa giắt lấy chiếc khăn trên tay cậu bé đó lau lại mồ hôi cho hắn nói: “Huynh không nói với muội thì cho rằng muội không biết sao, chẳng những muội biết huynh là Tam hoàng tử, mà còn biết tên của Tam hoàng tử là Vân Tấn Ngôn, mai này muội sẽ luôn gọi như thế.....Tấn Ngôn, Tấn Ngôn, Tấn Ngôn!”

“Ta cũng sẽ gọi muội như vậy, Lê nhi, Lê nhi, Lê nhi!”

Ao đầm vào tháng sáu, hoa sen nở rộ đầy hồ, chuồn chuồn lướt nước, tiểu cô nương nay đã trở thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, váy lụa đỏ thắm cướp đi vẻ đẹp của trăm hoa khoe sắc, nhưng ý cười suốt ngày nở rộ trên môi nay đã không còn nữa, nước mắt như chuỗi ngọc bị đứt từng hạt rơi xuống, hướng về phía người thanh niên ở đối diện gào lên: “Không lấy, không lấy, muội không lấy! Tấn Ngôn, người muội thích là huynh, người muội muốn gả cũng là huynh, rốt cuộc là huynh muốn cưới hay là không cưới?”

Nước mắt mặn đắng bị làn gió lạnh xua tan ngay tức khắc bốc hơi trong không khí.

Nét mặt người thanh niên đầy vẻ lo lắng mà cũng đau lòng không dứt, ôm thiếu nữ vào lòng khuyên giải an ủi: “Đừng khóc, Lê nhi, đừng khóc, muội không muốn gả thì đừng gả, ngày mai ta sẽ tới chỗ phụ hoàng đề thân, có chịu không?”

“Vậy huynh muốn cưới muội thật sao?” Thiếu nữ dừng hẳn lại tiếng khóc thút thít nghẹn ngào hỏi.

“Cưới, muội là Lê nhi mà ta yêu nhất, sao lại không cưới?” Nam tử giúp nàng lau đi hai hàng nước mắt, kiên định nói: “Ngày mai ta sẽ cùng cha muội đi tìm phụ hoàng, cầu xin người thu hồi mệnh lệnh đã ban ra là được, Lê nhi, đừng khóc nữa.”

“Được, Tấn Ngôn, huynh nói đó nha, muội là Lê nhi mà Tấn Ngôn yêu nhất, không được chán ghét, không được vứt bỏ.” Thiếu nữ lẳng lặng tựa sát vào lồng ngực nam tử, vệt nước mắt nơi khóe mắt vẫn còn chưa khô, sóng nước trong hai mắt nổi lên tỏa sáng, nhắm mắt khe khẽ thở dài.

Nam tử gạt đầu, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của thiếu nữ, trịnh trọng nói: “Không chán, không bỏ!”

Bỗng dưng một luồng hơi lạnh thổi tan hình ảnh vừa mơ hồ vừa chân thật ở ngay trước mắt, cả người Vân Tấn Ngôn đột nhiên thấy lạnh lẽo, dụi dụi mắt, thiếu nữ ấy đã biến đâu mất mà nam tử cũng không còn thấy nữa, trước mắt vẫn chỉ là hai chữ “Tấn Ngôn” quen thuộc kia.

Không chán, không bỏ.....

Vân Tấn Ngôn đem tờ giấy trắng trên bàn vò thành một cục, nhìn về phía bóng đêm dày đặc ngoài cửa sổ, chỉ một cái nhấc tay cục giấy đó liền bị ném văng tới góc hành lang lăn tròn mấy vòng cuối cùng nằm dừng lại 1 góc khuất ở cuối hàng lang, chỉ có vậy mới không còn ai chú ý nữa, sẽ không còn ai nhớ đến nó nữa.....

Ngọn đèn cuối cùng trong Càn Chính Điện rốt cuộc cũng được dập tắt.....

24. Chương 24: Bắt Đầu

Sáng hôm sau, Lê Tử Hà đưa thuốc cho Nghiên phi xong liền đến Phúc Tú cung tìm Thẩm Ngân Ngân, chuyện của nàng xử lý xong sớm thì tốt hơn. Có thể Trịnh Hàn Quân trước sau cũng đã chuẩn bị, người của Phúc Tú cung đều nhắm một mắt mở một mắt với Thẩm Ngân Ngân, còn Lê Tử Hà là sư huynh nàng, còn có thân phận y đồng, tới thăm hỏi cũng không có ai chỉ trích.

Mở cửa thấy Thẩm Ngân Ngân đang cầm một quyển y thư, Lê Tử Hà nhú mày cười hỏi: “Ngân Nhi cũng đọc y thư ư?”

“Ồ kìa sư huynh, gần đây muội chăm chỉ lắm đó.” Thẩm Ngân Ngân đóng cửa lại, quay lại chống đầu ngồi xuống, nói: “Phải nói là muội chăm chỉ xưa nay rồi, chỉ tại sư huynh không thấy mà thôi.”

“Hà? Ngân Nhi biết nghe lời từ khi nào vậy?” Lê Tử Hà cười khẽ, không biết muội ấy lại giở trò gì.

“Sư huynh, sư huynh, muội hỏi huynh chuyện này!” Thẩm Ngân Ngân không trả lời câu hỏi của Lê Tử Hà, đột nhiên thần bí tiến tới bên người nàng, co đầu rụt cổ nói: “À, cái đó.....Cái đó.... ...”

“Rốt cuộc muội muốn hỏi gì? Cứ nói thẳng đi.” Lê Tử Hà nhìn nàng ngắc ngứ, muốn nói lại thôi, lập tức ngắt lời hỏi thẳng.

Mặt Thẩm Ngân Ngân bỗng đỏ bừng, chống cằm rót ly trà, uống cạn rồi vỗ ngực, khuôn mặt vẫn ửng hồng, lại rúc vào bên cạnh Lê Tử Hà hít sâu một hơi nói: “Sư huynh nói nam tử có thể cùng nam tử.....Chuyện đó.....”

Lê Tử Hà nhú mày, đẩy đầu Thẩm Ngân Ngân ra, nghiêm mặt nói: “Muội hỏi cái này làm gì?”

Người học y, tất nhiên hiểu rõ chuyện nam nữ, nhưng lời nói này sao có thể thốt thành lời? Hay là nói tình yêu giữa nam nhân. Lê Tử Hà không hiểu liếc nhìn Thẩm Ngân Ngân, sao tự dưng lại hỏi chuyện này? Chẳng lẽ nàng đã nhìn lầm Trịnh Hàn Quân này sao?

“Ngân Nhi, là tiểu cô nương, có mấy lời không thể nói bừa, có một số việc, không biết tốt hơn là biết.”

“Dạ.” Mặt Thẩm Ngân Ngân lại đỏ ửng, trước kia vẫn cho là sư huynh là nam tử, vì vậy những lời này vẫn do dự không dám lên tiếng hỏi. Nhưng dù đã biết sư huynh là gái nhưng thời gian xem nàng là nam tử

trong tiềm thức quá dài, khó khăn lắm mới từ tình yêu say đắm biến chuyển thành niềm tin lệ thuộc đơn thuần, hồi tưởng chuyện xấu hổ như vậy. Thẩm Ngân Ngân vẫn còn hơi lúng túng, yên lặng xoay người gục xuống bàn, trong lòng đang suy tính, nam tử cùng nam tử.... ..

Lê Tử Hà chỉ thấy Thẩm Ngân Ngân giơ một ngón trỏ lên, lại giơ thêm một ngón trỏ khác, nghiêm túc nhìn tay mình, thấy thế nào cũng không được, không khỏi cười “Hi hi” một tiếng.

Thẩm Ngân Ngân phục hồi tinh thần lại, buồn bực nói: “Không thể nào, nam tử cùng nam tử.....Làm thế nào.... ..”

“Ngân Nhi, sư huynh vừa mới nói nói gì?” Lê Tử Hà cố tình nghiêm mặt lại.

“Thôi đi, vậy sư huynh, muội hỏi huynh một chuyện khác nhé.” Thẩm Ngân Ngân xoa tay, giơ y thư trong tay lên, nói: “Xương gãy lìa, có thể nối lại không?”

Lê Tử Hà nghiêm túc hẳn lên, mặc dù không biết Thẩm Ngân Ngân hỏi chuyện này để làm gì, nhưng vẫn đáp: “Phải xem mức độ gãy như thế nào, thời gian gãy đã bao lâu. Nếu vết thương nhẹ mà cứu trị kịp thời đương nhiên có thể nối liền, nhưng nếu kéo dài quá lâu e rằng sẽ để lại tật, nếu thương nặng thì vô phương cứu chữa.”

“A.....Huynh nói sư phụ có cách không?”

Lê Tử Hà lắc đầu, chỉ biết ý thuật của Thẩm Mặc rất uyên thâm, nhưng không biết uyên thâm đến mức nào. Thường ngày nàng theo hẳn xuống núi chữa bệnh, tất cả đều là bệnh chứng tương đối bình thường, cũng chưa thấy hẳn nổi xương bao giờ.

“Ngân Nhi, sao hôm nay muội hỏi nhiều chuyện thế? Muội muốn chữa bệnh cho ai?”

“Ồh.....Một người bạn, xương đùi bị gãy, không thể đi lại, thật đáng tiếc.... ..” Thẩm Ngân Ngân buông sách xuống, ngẩng người nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ đến tên nam nhân gặp ở phủ thừa tướng kia, áo trắng phiêu lãng, lịch sự tuấn nhã, mãi mãi làm cho người ta cảm thấy ấm áp, mang theo nụ cười khoan dung, nhưng lại không thể đi lại.... ..

Xương đùi? Lòng Lê Tử Hà chùng xuống, không muốn nhiều lời, liền nói sang chuyện khác, hỏi: “Ngân Nhi, hôm nay tới đây ta cũng có một chuyện muốn hỏi.”

“Dạ, có chuyện gì ạ?” Sư huynh còn có chuyện không hiểu nữa sao.... ..

“Nếu để muội và Trịnh Hàn Quân rời khỏi hoàng cung, muội có bằng lòng không?” Lê Tử Hà không muốn quanh co lòng vòng, hỏi thẳng.

Thẩm Ngân Ngân há to miệng, không ngờ sư huynh lại hỏi mình chuyện này, trong lòng trống rỗng. Lại nghĩ đến những ngày cùng Trịnh Hàn Quân chơi đùa ở Vân Đô, đến các quán rượu hoành hành, thỉnh thoảng ra ngoại ô săn thú, cũng không tồi thì phải? Gật đầu, nói: “Chỉ cần có thể tránh việc cả đời vùi trong hoàng cung, thế nào cũng được!”

“Được, vậy ta về trước, nhớ những lời hôm nay ta nói.” Lê Tử Hà dứt khoát đứng dậy, không chờ đến Thẩm Ngân Ngân trả lời liền ra ngoài.

Thẩm Ngân Ngân chán nản ngồi xuống cạnh bàn, đi thì đi thôi, bám theo sư huynh cũng chỉ làm gánh nặng, dù sao tiểu tử họ Trịnh kia cũng không dám ức hiếp nàng!

Nghĩ tới đây, Thẩm Ngân Ngân nhếch môi cười, định cất kỹ y thư, bất giác liếc xuống dưới bàn. Chỗ sư huynh vừa ngồi hình như rơi vật gì đó, vội vàng chạy tới nhặt lên. Là một túi vải nhỏ, không thêu thùa gì, màu xám tro, quả nhiên là phong cách của sư huynh. Mở ra xem, thì ra là một túi hoa Túc Dung, lần sau gặp sư huynh trả lại cũng được!

Thẩm Ngân Ngân phủ bụi trên túi vải, nhét vào trong ngực bước vào phòng ngủ.

Thuốc của Nghiên phi một ngày hai lần sáng tối, Lê Tử Hà ra khỏi Thái y viện đi về phía Nghiên Vụ điện.

Tiểu Quất vừa thấy Lê Tử Hà, vội vàng mỉm cười ra đón, nói: “Lê y đồng đến thật đúng lúc, nương nương vừa mới thức dậy.” Nói rồi nhận lấy nỗi thuốc trong tay Lê Tử Hà, khấn khoản vào điện, bồng quay đầu lại nói: “Lê y đồng đứng sững người ra đó làm gì? Cùng ta vào trong đi.”

Lê Tử Hà dõi mắt theo, thuốc đã đưa đến rồi, vì sao còn muốn nâng vào trong?

Tới ngoài điện đã nghe thấy giọng nữ lạnh lạnh quen thuộc, “Tỷ tỷ thật đúng là đơn thuần thiện lương! Hôm qua y đồng này được Hoàng thượng gọi tới, hôm nay Hoàng thượng ở Cần Chính Điện suốt cả một ngày, còn không lâm triều, đến giờ vẫn chưa ăn cơm. Bây giờ ngoài Cần Chính Điện, nô tài quỳ đầy đất, sáng nay tỷ tỷ còn không hỏi y đồng kia hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

“Lê y đồng cũng chỉ phụng mệnh đưa thuốc cho ta, chuyện của Hoàng thượng, lúc ấy ta cũng không nghe nói.” Trong lời nói của Nghiên phi mang vẻ tức giận hiểm hoi.

Lê Tử Hà vào điện liền thấy Nghiên phi và Diêu phi nhìn chăm chăm vào nhau không hề nhượng bộ, rũ mắt xuống an phận đứng một bên.

“Ồ, còn tưởng rằng tỷ tỷ tâm tình bình lặng như nước, thần nhiên xuất trần rồi, thì ra vẫn còn lòng quan tâm sao.” Diêu phi đặt tách trà xuống, nhử mày nhìn Lê Tử Hà, phục trang màu đỏ điểm lệ hoàn toàn đối lập với màu trắng tinh khôi của Nghiên phi ngày hôm nay.

“Nô tài tham kiến Diêu phi nương nương, Nghiên phi nương nương, nương nương vạn an.” Lê Tử Hà quỳ xuống bái kiến, hôm nay nhất định không thể rút lui vẹn toàn rồi.

“Ha ha, người tới thật đúng lúc, nói cho bổn cung nghe, hôm qua Hoàng thượng gọi người qua, đã xảy ra chuyện gì?”

Diêu phi cất cao giọng làm như lưỡi biếng, Lê Tử Hà lại nghĩ thấy rõ hơi thở nguy hiểm, cúi đầu trầm giọng đáp: “Bẩm nương nương, Hoàng thượng bảo nô tài viết chữ.”

Trong điện nhất thời yên lặng, Diêu phi không nói gì tiếp, Nghiên phi chỉ hờ hững nhìn, tựa như phiêu đảng ngoài cửa sổ, thái giám cung nữ càng không dám thở. Đột nhiên Diêu phi cười khê như chuông bạc vang dội, mang theo vẻ giễu cợt không nông không sâu, nói: “Vậy ư? Cũng bảo người viết tên ư? Viết tên của người sao?”

“Vâng.”

“Tiếp theo thì sao?”

“Nô tài đã viết.”

“Ta hỏi người tiếp theo thì sao? Sau khi viết thì sao nữa? Người cười hay khóc, vui mừng hay giận dữ, hoặc là sợ hãi?” Diêu phi bồng chốc đứng bật dậy khỏi ghế, một tay giữ chặt lấy cổm Lê Tử Hà để nâng ngang mặt lên đối diện với mình, móng tay sắc nhọn cắm mạnh vào mặt Lê Tử Hà.

“Hoàng thượng ôm nô tài.” Lê Tử Hà dằn lại cơn đau, khó khăn cất tiếng giữa hàm răng, nhưng vẫn hạ mí mắt, không muốn nhìn thấy cô gái thân như tử muội ngày xưa lại trở thành một người phụ nữ xảo quyệt đáng ghê tởm như ngày hôm nay.

“Sau đó thì sao?” Diêu phi hiển nhiên đã sốt ruột không kiềm nổi, tay dùng sức mạnh hơn, móng tay lúc này đã thấm máu của Lê Tử Hà.

“Hoàng thượng gọi Lê nhi.”

Ánh mắt Diêu phi rét lạnh, tay ra sức hất mạnh cổm Lê Tử Hà, móng tay xẹt qua tạo thành hai vết máu sâu hoắm trên mặt.

“Người đâu, kéo ra ngoài đánh cho ta!” Diêu phi không hề che giấu hận ý mà nhìn chăm chăm vào Lê Tử Hà quát lên.

Lập tức có hai thái giám vào điện, tóm lấy Lê Tử Hà định kéo ra ngoài. Lê Tử Hà tránh né quỳ xuống nói: “Nô tài đáng chết, chộc giận nương nương, xin tự quất roi!”

Diêu phi bị lời nói của nàng làm cho kinh ngạc trong thoáng chốc. Cho rằng hấn xin tha không ngờ lại muốn được đánh, sau đó cười to nói: “Ha ha, đúng là biết điều. Sao vậy, cho rằng những trò biết lỗi này có thể hiệu quả với bốn cung, tha thứ cho người một lần ư? Kéo ra ngoài, bốn cung đích thân đánh!”

Nắng chiều đã tắt, sắc trời u ám, ngoài điện gió mát hây hây thổi từng cơn. Lê Tử Hà quỳ trên mặt đất cúi đầu nhắm mắt. Quất roi dù sao cũng đỡ hơn trượng hình, xương đùi của nàng không thể chịu nổi trượng hình, nếu không e rằng cả đời này sẽ không đứng lên nổi nữa.

Nghiên Vụ diện có mấy tên thái giám và nô tài đứng ngoài điện, Duyệt nhi được Diêu phi dẫn theo đứng bên cạnh nàng, khoác áo choàng cho nàng. Diêu phi cầm roi dài trong tay, trông mắt đen ứng hiện nét lạnh lùng nhìn chòng chọc vào Lê Tử Hà.

“Muội muội hà tất phải làm như vậy? Cũng chỉ là một y đồng nhỏ nhoi, đừng để bẩn tay của muội.” Nghiên phi ở bên cau mày bất đắc dĩ khuyên giải.

“Tỷ cũng biết hấn chỉ là một y đồng nhỏ nòi, tên thân mật của Quý hoàng hậu mà hấn có thể tùy tiện gọi ra miệng được sao? Hôm nay không để hấn chịu đau khổ, e rằng mai này sẽ còn không hiểu chuyện!” Diêu phi trừng mắt không chút khách khí đốp chát lại.

Mắt Nghiên phi chợt xao động, không đành lòng nhìn Lê Tử Hà cuối cùng chuyển mắt đi.

Diêu phi cười hả hê, vung tay lên, quất mạnh lên lưng Lê Tử Hà, cười lạnh nói: “Dựa vào mấy chữ liên cho rằng mình có thể cá chép hóa rồng ư, đừng mơ tưởng hão huyền!”

“Người cho rằng có thể thay vị trí của người sao? Đừng ai hòng mơ tưởng!” Diêu phi trở tay quất thêm một roi, cảm hận nói: “Dù là ai cũng không thể!”

Roi dài quất mạnh tạo thành vang tiếng giữa không trung, quét qua mặt đất, khuấy tung bụi mù. Lê Tử Hà vẫn thẳng lưng cắn chặt răng không kêu một tiếng.

“Trong hậu cung này, nếu muốn sinh tồn, hãy biết đường quẩn tay chân của người, miệng của người!”

Vút, lại thêm một roi quất qua tai Lê Tử Hà, từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, cùng với hai roi vừa nãy, ba vết roi giống như đang cười điên cuồng dữ tợn với người, từ từ rỉ máu. Vải áo bị quất nát nhuộm vết máu, bay lên theo gió để lộ ra nội y đã đỏ sẫm.

“Không hổ là người tỷ tỷ nhìn trúng, thật khí khái!” Diêu phi vung tay lên, đang định vut thêm một roi.

“Nương nương, nương nương, Hoàng thượng.....Hoàng thượng hôn mê bất tỉnh ở Cần Chính Điện!” Một tiểu thái giám chạy ra từ bên cạnh, vừa hấp tấp chạy vừa sợ hãi kêu gào, giọng lạnh lạnh khiến tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng.

Diêu phi thấy chiếc roi dài xuống giao cho Duyệt nhi, trừng mắt liếc nhìn Lê Tử Hà, nói: “Đi!”

Màu đỏ thẫm rực rỡ, mang theo một đám cung nữ thái giám rời đi như gió. Tại Lê Tử Hà ù đi, nhắm chặt mắt lại, chịu đựng cơn đau trên lưng định đứng lên nhưng vừa mới nhúc nhích toàn thân cứ như bị xé rách, cuối cùng thân thể chao nghiêng ngã nhào xuống đất.

Nghiên phi mở đôi mắt vẫn nhắm chặt ra, vội vàng chạy tới, vấy dài dính vết bẩn dưới đất, định đưa tay đỡ Lê Tử Hà dậy nhưng bị Tiểu Quất ở bên giữ lại chỉ đành phải lo lắng hỏi: “Lê y đồng, có ổn không?”

Lê Tử Hà khó khăn lắm mới nghe rõ câu hỏi của Nghiên phi, chỉ gật nhẹ đầu.

“Ta gọi người đưa y đồng về.”

Trời xanh thăm thẳm, mặc dù không có ánh mặt trời, mây rất nhạt, mặc dù mắt thường không thể nào nhìn thấy. Chóp mũi phảng phất mùi bùn đất, bụi đất dính đầy tay dù lau thế nào cũng không hết. Lê Tử Hà nhắm mắt lại, muốn gạt bỏ ý nghĩ, gạt bỏ đau đớn, gạt bỏ khuất nhục. Đây là một lần cuối cùng.

Lúc Phùng Tông Anh chạy tới phòng nàng thì trông thấy máu tươi trên lưng đã đông vảy, Lê Tử Hà nhắm mắt ngủ mê man, hai mắt ông nhất thời đỏ bừng. Minh sai rồi, mình muốn mượn nét chữ tương tự để tưởng niệm về niềm vui một thời, nhưng không ngờ lại mang tới khổ nạn cho người khác. Là mình đa lời kéo Lê

Tử Hà vào cuộc, để hẳn bị hai vị quý phi dồn ép, thậm chí còn dẫn đến bị Vân Tần Ngôn chú. Một cậu bé đang yên đang lành lại bị mình hủy hoại như vậy!

“Tử Hà.... ..” Giọng nói Phùng Tông Anh hơi run rẩy, lay nhẹ nhẹ Lê Tử Hà nhưng người trên giường hoàn toàn không có động tĩnh.

Phùng Tông Anh thở dài một hơi, nhúu nhật hàng mày bạc phơ, chứa chan nỗi lo âu nồng đậm không thể tan biến. Nhìn quanh quất phòng, định tìm chút đồ để trị thương cho Lê Tử Hà, liếc thấy một chồng giấy trên bàn Lê Tử Hà, không khỏi tiến lên lật xem. Thằng bé này luôn khiến người ta cảm thấy có rất nhiều bí mật, khiến người ta quá tò mò.

Trên giấy Lê Tử Hà viết thuộc tính của các dược liệu. Phùng Tông Anh lật giở qua loa, đang định đặt xuống thì trong đầu bỗng “uỳnh” lên một tiếng, lấy một tờ giữa chồng giấy trên đó ra mới biết là hoa Túc Dung.

Hoa Túc Dung, ở dải đất ẩm ướt vùng Tây Nam, ưa ánh nắng mặt trời. Hoa nở hai mùa, một Hạ một Đông, sắc hoa đỏ tươi vô cùng mỹ lệ, mùi hoa khoan khoái có tính chất dưỡng khí an thần. Bản thân loài hoa không có độc, hoa Túc Dung một bông có mười hạt, hình dáng đen như mực vô cùng quái lạ, có thể làm thuốc, giảm đau, gặp lửa thành tro, không có mùi lạ thường, nhưng dược hiệu tản ra khắp nơi. Không thể hít trong thời gian dài, nếu không sẽ sinh ra ảo giác. Nếu quen với thuốc sẽ ngủ mê man không dậy nổi dẫn đến đột tử trong mộng.

Tay Phùng Tông Anh run lên, xem đến phần sau, lại càng run dữ dội hơn. Nghĩ đến Vân Tần Ngôn hiện đang hôn mê vội xé tờ giấy nhét vào trong tay áo, vội vàng lao đến bên cạnh Lê Tử Hà lay lay: “Lê Tử Hà, hoa Túc Dung này là thứ gì? Lê Tử Hà!”

Lay hồi lâu vẫn không có động tĩnh gì, cuối cùng Phùng Tông Anh đành bỏ cuộc, cũng không để ý đến chuyện rửa vết thương nữa. Nếu Vân Tần Ngôn đột tử trong mộng thật thì.... ..

Phùng Tông Anh toát mồ hôi lạnh đầy đầu bước nhanh rời đi.

Nằm lì trên giường này giờ lúc này Lê Tử Hà mới nhúc nhích xoay đầu lại mở to đôi mắt sáng rõ vô cùng trong suốt rõ ràng....

25. Chương 25: Tội Trạng

Đến khi được người của Nghiên phi đưa về Thái y viện thì trời đã tối. Lê Tử Hà nằm lì trên giường nhìn ánh sáng trong phòng dần mờ đi, ý thức vẫn rõ ràng nhưng đầu óc lại mê man. Lúc nàng được đỡ về có không ít y đồng đến xem náo nhiệt. Sau đó Phùng Tông Anh cũng chạy tới rồi cầm lấy tờ giấy rời đi, Thái y viện chợt yên tĩnh trở lại, như thể trong viện chỉ có mỗi mình nàng.

Đã đi chẩn bệnh cho Vân Tần Ngôn rồi sao?

Lê Tử Hà liếc nhìn giấy tờ tán loạn trên mặt bàn, nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ thật say. Trước mắt, việc nàng nên làm chính là nghỉ ngơi thật tốt, an tâm dưỡng thương.

Một làn gió mát bỗng ập vào phòng, thổi bay giấy tờ trên bàn nhẹ nhàng rơi xuống đất. Cánh cửa vốn khép hờ lại khe khẽ mở ra. Thẩm Mặc mặc áo đen gọn gàng, tóc dài xõa trên vai tung bay trong làn gió.

Nhẹ nhàng bước tới, Thẩm Mặc trở tay đóng cửa lại, thoáng thấy giấy tờ rơi đầy đất thì khom lưng nhặt lên từng tờ một. Trong phòng chỉ có ánh trăng tĩnh mịch nhìn không rõ chữ viết trên giấy. Thẩm Mặc chỉ liếc nhìn qua rồi xếp lại đặt lên bàn, cầm nghiên mực dần lên, sau đó ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh lặng lẽ nhìn Lê Tử Hà ngủ say.

Bóng đêm sâu lắng che khuất khuôn mặt của Lê Tử Hà, chỉ có thể loáng thoáng thấy nàng nằm lì trên giường, đầu nghiêng trên mặt gối. Mặc dù không thấy rõ mắt mũi nàng nhưng tâm trí của Thẩm Mặc vẫn có thể phác thảo rõ nét dáng vẻ của nàng. Nếu so sánh với những cô nương khác, tướng mạo của nàng chưa đạt tới mức khuynh quốc khuynh thành, thậm chí còn không xứng dùng từ tiểu thư khuê các, bình thường

đến mức nếu ném vào đám đông cũng không tìm ra được. Nhưng đó là đối với người khác, còn đối với hần thì Lê Tử Hà rất đặc biệt, đặc biệt đến mức từng cái nhăn mày từng nụ cười đều vô tri vô giác khắc sâu vào đáy lòng sau ba năm yên lặng quan sát.

Thẩm Mặc không biết tại sao mình lại có tâm tư như vậy. Mới đầu tự nói với mình điều này cũng chỉ vì lòng quan tâm tới đồ nhi, nhưng hần không thể không thừa nhận, tình cảm dành cho Thẩm Ngân Ngân không được đến mức này. Hần vốn là người tự do tự tại, hần đã từng ám hiệu ình rằng tình cảm đặc biệt dành cho Lê Tử Hà này cũng chỉ là tình thầy trò mà thôi. Nhưng hần lại không muốn cố ý đè nén ép buộc mình về mặt tình cảm, muốn gặp thì liền vào cung. Ở dưới gốc cây kia cho dù không nhìn thấy bóng người nhưng cũng có thể làm cho hần thấy an tâm. Muốn nàng cảm nhận được sự tồn tại của mình, liền cầm tiêu thổi một khúc Thanh Tâm ngâm, cho dù nàng không biết đó chính là mình.... ..

Hần cho rằng mình vẫn có thể tiếp tục phương thức này, chỉ cần để cho hần có thể thấy nàng mọi lúc như hồi ở núi Vân Liễm là đủ rồi.

Nhưng thấy nàng hằng đêm khó ngủ, thấy nàng ngày càng gầy đi, thấy ánh mắt nàng càng thêm lạnh lẽo, thấy nàng bị người chèn ép, chà đạp thân thể của mình, hôm nay còn bị phạt roi mà vẫn bình tĩnh như nước hồ thu. Từ một trận sóng nhỏ lẫn tăng chợt hóa thành sóng to gió lớn, ủa vào từng góc trong đáy lòng. Không thể nói rõ là tức giận hay ứ đọng, như thể có người cứ hết lần này tới lần khác chèn ép ở ngực còn thỉnh thoảng gõ vào trong đó khiến cho đau đớn từng cơn.

Thẩm Mặc đứng lên, đi tới bên giường. Ba vết roi trên lưng Lê Tử Hà, hai ngang một dọc, máu chảy ra đã đông vấy. Y phục bị roi quất rách dính má dấn sát vào lưng, trong bóng tối vết thương đan xen lại càng dữ tợn. Thẩm Mặc vươn tay ra, không kiềm chế được mà khẽ run rẩy, từ từ đến gần vết thương. Như thể chỉ cần mình xoa lên vết thương ấy thì nó sẽ không giày vò Lê Tử Hà nữa. Nhưng khi cảm giác được có ánh mắt nhìn chăm chăm vào mình, hần chợt rút tay về, thấy Lê Tử Hà đang mở to mắt nhìn mình với vẻ ngờ vực khó hiểu.

“Người tới làm gì?” Lê Tử Hà lạnh lùng hỏi với giọng hơi khàn khàn.

Thẩm Mặc rũ mắt khẽ nói: “Vết thương này, cần phải rửa sạch.”

Lê Tử Hà xoay mặt đi lặng im không nói gì.

“Vậy ta đi tìm Ngân nhi.” Thẩm Mặc khẽ thở dài, xoay người định rời đi.

Lê Tử Hà nghe vậy lập tức quay mặt sang, vội cất giọng khàn khàn nói: “Không cần! Người làm cũng được.”

Thẩm Mặc xoay người nhìn Lê Tử Hà, thấy nàng lại rũ mí mắt xuống quay mặt đi, nghĩ đến bây giờ đã muộn, muốn dẫn Thẩm Ngân Ngân đến đây cũng phiền toái mà lại nguy hiểm, huống chi bản thân hần cũng không phải loại người cổ hủ, nếu Lê Tử Hà không để ý, hần cũng không do dự nữa, nên xử lý vết thương sớm mới tốt.

Lấy rượu thuốc và chút bột thuốc đã chuẩn bị từ trước, lại rút một chiếc khăn từ trong tay áo ra, đặt hết lên giường nhỏ nhẹ căn dặn, “Có thể hơi đau một chút, cố gắng chịu đựng.”

Y phục rách toác trên lưng Lê Tử Hà bị máu nhuộm đỏ, dính lên miệng vết thương. Thẩm Mặc nhíu mày, vô cùng cẩn thận chậm rãi cởi y phục ra.

Tay Thẩm Mặc rất lạnh, thỉnh thoảng chạm phải làn da nóng bỏng của Lê Tử Hà thì lại rời đi như bị đá thương, rồi lại đưa tay về chạm lên lưng Lê Tử Hà. Cảm nhận được cơ thể cứng ngắc của Lê Tử Hà khẽ run, Thẩm Mặc vận nội lực dồn vào đầu ngón tay truyền sang miệng vết thương nhằm giúp cho Lê Tử Hà giảm bớt cơn đau.

Cuối cùng cũng gỡ được hết lớp y phục dính trên miệng vết thương ra. Tuy nói không tổn bao nhiêu hơi sức, nhưng Thẩm Mặc vẫn thở phào nhẹ nhõm. Hai tay gồng lên, xé rách y phục khỏi lưng nàng vang lên một tiếng “xoạt”. Bờ lưng trần trụi của Lê Tử Hà hiện ra trước mắt Thẩm Mặc, ngoại trừ vết thương dữ tợn, dưới ánh trắng làn da trắng nõn nà như được phủ ánh sáng bằng bạc. Thẩm Mặc lúng túng quay mặt đi, đổ rượu thuốc ra khăn bắt đầu rửa sạch vết thương cho Lê Tử Hà.

Lúc đầu Lê Tử Hà cảm thấy vết thương khó khăn lắm mới đóng vảy cứ như bị xé rách một lần nữa, thân thể không tự chủ mà căng cứng. Sau đó một dòng nước ấm lan tràn ra thấm hết cơn đau đớn, dần dần chảy vào trái tim làm cho cả người thoải mái ấm áp. Toàn thân mệt mỏi tới bây giờ mới hoàn toàn buông lỏng, không để ý đến cơn đau trên lưng nữa, ý thức dần dần mơ hồ chìm vào giấc ngủ.

Thẩm Mặc bôi thuốc xong, băng kín vết thương, thấy nàng đã ngủ liền đắp chăn cho nàng. Sau đó lục tìm quần áo trong tủ của Lê Tử Hà rồi đặt bên giường, lo xong hết những việc này mới ngồi lại bên bàn hờ hững nhìn Lê Tử Hà. Nhìn lướt qua bột Diễm Diên Thảo trên bàn, chất kịch độc này hẳn rõ ràng hơn bất cứ ai không ngờ lại phát hiện nó ở trong tủ của Lê Tử Hà.

Hoa Túc Dung và Diễm Diên Thảo đều là loại thuốc chỉ có ở Tây Nam, phía bắc chỗ Vân Đô ít có người biết, dùng nó để hạ độc ở nơi như hoàng cung quả thực rất khó bại lộ. Hoa Túc Dung này dùng cũng không sao, nhưng còn Diễm Diên Thảo này.....Rốt cuộc vì sao nhất định phải đưa người khác vào chỗ chết? Và kẻ mà nàng muốn đưa vào chỗ chết là ai?

Thẩm Mặc nắm Diễm Diên Thảo trong lòng bàn tay, do dự trong chốc lát rồi nhét vào tay áo, ngẩng đầu nhìn Lê Tử Hà thở dài khẽ nói: “Nếu đã như thế, ta sẽ cùng ngươi....”

Câu nói khe khẽ, kèm theo tiếng thở dài như có như không bị gió đêm thổi tan hòa vào không khí, như thể chưa bao giờ tồn tại. Thẩm Mặc liếc nhìn Lê Tử Hà lần cuối cùng rồi đứng dậy rời đi.

Lê Tử Hà tỉnh lại là vì có người lay tỉnh.

“Lê Tử Hà! Lê Tử Hà!” Trịnh Hàn Quân muốn đánh thức Lê Tử Hà nhưng không dám quá lớn tiếng, chỉ có thể hạ thấp giọng liên tục đẩy đẩy bả vai Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà cảm thấy lưng mình đau buốt, mới nghe thấy có người đang gọi nàng. Mơ hồ mở mắt, lại thấy khuôn mặt phóng đại của Trịnh Hàn Quân trước mặt mình, lập tức tỉnh táo trở lại.

“Chuyện gì thế?” Lê Tử Hà hờ hững hỏi.

“Cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi! Mau mau, ngươi mau dậy đi!” Trịnh Hàn Quân thấy Lê Tử Hà tỉnh, vui mừng rạng rỡ, ngay sau đó lại nhớ đến chuyện gì đó, lo âu thúc giục Lê Tử Hà, một tay định vén chăn của Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà nhú mày, lạnh lùng nói: “Khoan đã! Hôm qua bị phạt roi, sợ là không xuống giường được, có gì Trịnh công tử cứ nói đi.”

Lê Tử Hà bị phạt? Hình như cũng có nghe loáng thoáng. Trịnh Hàn Quân buông tay, vừa rồi quá nóng lòng đã quên mất chuyện này.

“Không được! Đẳng nào ngươi cũng phải xuống giường, Ngân Ngân.....Ngân Ngân đang chờ ngươi tới cứu đó!” Trịnh Hàn Quân vừa nghĩ tới Thẩm Ngân Ngân gấp đến độ đỏ hết cả mắt, đi đi lại lại trước mắt Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà thản nhiên hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể nói cặn kẽ chút được không?”

Trịnh Hàn Quân dần lại nổi sốt ruột ngồi xuống cạnh bàn, trầm giọng nói: “Hôm qua Hoàng thượng cả ngày không ra khỏi Càn Chính điện, mọi người cầu kiến ở ngoài điện thế nào đi nữa cũng cánh cửa vẫn đóng im lìm. Cuối cùng Phụng viện sử cả gan phá cửa mới phát hiện Hoàng thượng đã ngủ mê man trong điện không dậy nổi, cũng không tìm được nguyên nhân cụ thể. Cuối cùng Phụng viện sử đoán có thể là do Hoàng thượng bị mệt, sai người đưa Hoàng thượng về Long Hoàn cung nghỉ ngơi. Vốn cho rằng như vậy là xong, chờ Hoàng thượng tỉnh lại nữa thôi. Nhưng đêm qua Phụng viện sử lại đột nhiên nói Hoàng thượng bị đầu độc, bảo là cái gì Dung gì đó không nhớ rõ nữa. Nói như vậy sự tình càng nghiêm trọng rồi, đêm qua hoàng cung náo loạn thấu trời, bắt đầu truy tìm hung thủ từ Tây Uyển. Nhưng! Nhưng.....Thuốc độc đó không ngờ lại ở chỗ Ngân Ngân! Đêm qua Ngân Ngân đã bị người bắt đi rồi, người mau nghĩ cách gì đi. Tại sao Ngân Ngân có thể hạ độc được chứ?”

“Vì sao không thể?” Lê Tử Hà gương mặt bình thản nhìn Trịnh Hàn Quân.

Trịnh Hàn Quân nhướng mày, trong lòng bỗng thấy hụt hẫng, giống như bị ai đó ném từ trên cao xuống. Vì sao không thể? Hắn nói không thể thì là không thể!

“Ngân Ngân là cô nương đơn thuần thiện lương, vốn dĩ vào cung chỉ vì người, đầu độc Hoàng thượng làm gì chứ? Huống chi nguồn gốc của chất độc kia rốt cuộc từ đâu có cũng không ai biết, chỉ tìm được trên người Ngân Ngân. Ngân Ngân luôn mang theo mấy vật kỳ quái theo người, cũng không thể vì vậy mà định tội bừa bãi được!”

“Trịnh công tử, tranh đấu chốn cung đình, công tử lớn lên ở nhà quan thì phải hiểu rõ hơn Tử Hà chứ. Ngày trước Ngân nhi bị Hoàng thượng gọi đến, đơn độc chung đụng với Hoàng thượng. Hôm nay Hoàng thượng trúng độc, lại tìm thấy độc được trong người nàng. Tội này không phải chỉ một câu không thể nào là có thể giải thích được.”

“Người!” Trịnh Hàn Quân không nhìn nổi dáng vẻ không mặn không nhạt của Lê Tử Hà, đập bàn cả giận nói: “Con mẹ nó rốt cuộc người có phải là sư huynh của Ngân Ngân không? Nàng vào cung là vì người, hôm nay xảy ra chuyện chẳng lẽ người không có chút nào đau lòng? Đã vậy còn muốn đổ tội lên đầu nàng!”

“Trịnh công tử!” Lê Tử Hà trầm giọng ngắt lời Trịnh Hàn Quân lạnh lùng nói: “Tử Hà không phải không quan tâm đến Ngân nhi, mà đang phân tích tình thế trước mắt. Nếu la to có thể giải quyết vấn đề thì cho dù bị thương Tử Hà cũng không ngại đi cùng với Trịnh công tử.”

“Tình thế người nói chính là bọn họ bắt Ngân Ngân, xác nhận Ngân Ngân chính là kẻ đầu độc, cho dù có hung thủ thật sự, cũng dùng Ngân Ngân làm hình nhân thế mạng!” Trịnh Hàn Quân không kiên nhẫn lớn tiếng quát lại. Mặc dù hắn không muốn thừa nhận, nhưng tội đầu độc Hoàng thượng, trừ phi tìm được hung thủ thật sự, nếu không cho dù không có chứng cứ thiết thực là Ngân Ngân gây nên, nàng cũng không thể thoát thân.

“Đúng vậy, ý của Tử Hà chính là thế.”

“Chuyện đó người có biết không? Rốt cuộc là độc được gì? Chẳng lẽ không có khả năng do người khác hạ độc sao?” Trịnh Hàn Quân cố gắng khống chế tâm tình, trầm giọng hỏi.

“Căn cứ theo lời Trịnh công tử vừa nói, làm cho người ta ngủ mê man không tỉnh, mạch tượng bình thường, còn có chữ Dung kia, thì đó hẳn là hoa Túc Dung. Hoa Túc Dung sinh trưởng ở miền Tây Nam nước ta, ở Vân Đô chỉ có trên núi Vân Liễm mới có....”

Trịnh Hàn Quân nghe vậy, vẻ hoảng hốt hiện rõ trên mặt, thờ người ra không biết phải làm thế nào. Vốn định tìm Lê Tử Hà nghĩ cách minh oan cho Thẩm Ngân Ngân, nhưng hắn nói như vậy khiến mình càng thêm chắc chắn lần này Ngân Ngân lành ít dữ nhiều rồi!

“Vậy, vậy phải làm sao bây giờ.....” Vẻ mặt Trịnh Hàn Quân nhất thời mất đi thần thái, giọng nói cũng không có sức lực.

Lê Tử Hà khẽ thở dài, nói: “Tử Hà có một kế, không biết Trịnh công tử có muốn nghe?”

“Kế gì?”

“Công tử hãy đưa Ngân nhi rời đi!”

26. Chương 26: Quy Phục

Trịnh Hàn Quân chấn động vì lời nói của Lê Tử Hà, hồi lâu sau cũng chưa thể bình tĩnh lại, há to miệng ấp úng nói: “Người.....Người bảo ta đưa Ngân Ngân đi?”

“Đúng vậy.” Lê Tử Hà nhắm mắt khẽ thở dài nói: “Hoặc là trong thời gian ngắn nhất công tử phải tìm cho ra hung thủ, không thì phải tìm được chứng cứ Ngân nhi không hạ độc, hoặc là.....Hãy đưa muội ấy đi.....”

Trịnh Hàn Quân ngơ ngác không hiểu gì, đưa Ngân Ngân đi, như vậy là sao? Cướp ngục? Bỏ trốn?

“Cho dù Tử Hà muốn cứu Ngân nhi cũng lực bất tòng tâm. Trịnh công tử hãy về phủ suy nghĩ kỹ càng.” Lê Tử Hà xoay đầu sang hướng khác không muốn đối mặt với Trịnh Hàn Quân nữa, mở to mắt nhìn đắm đắm vào vách tường xám tro cạnh mép giường, phía trên có vài sợi tơ mạng nhện khê đung đưa theo cơn gió thổi vào cửa sổ.

Lòng Trịnh Hàn Quân rối như tơ vò. Tuy nói hắn vốn ham chơi, dù cha đánh chửi thế nào cũng không muốn theo các quý công tử khác học hành thi cử vào triều làm quan, chỉ muốn tự do tự tại vui vẻ đó đây. Nhưng hắn cũng không phải người không biết chừng mực, biết được lần này nếu thật muốn cứu Ngân Ngân sẽ không đơn giản như những trò náo loạn thường ngày.

Đang do dự, Lê Tử Hà đột nhiên nói: “Trịnh công tử không nỡ bỏ cuộc sống cảm y ngọc thực ư?”

“Không phải.” Trịnh Hàn Quân lắc nhẹ đầu, trước khi cha hắn làm đến Thừa Tướng cũng chỉ là dân thường nhỏ bé. Khi đó trong nhà không có nhiều bạc, nhưng ngày nào hắn cũng chơi đùa, ăn ở chung với những bạn cùng lứa, không phải là chưa từng biết cuộc sống gian khổ thua sút người khác.

“Vậy là sợ những ngày sống lang bạt sau này?”

“Không phải.” Trịnh Hàn Quân vẫn lắc đầu, người khác coi là những ngày lang bạt. Nhưng đối với hắn, đó là sự tự do đầy mới mẻ đầy kích thích, thậm chí đã không chỉ một lần hắn từng ảo tưởng tới cuộc sống phiêu bạt giang hồ với Ngân Ngân.... ..

“Không muốn vứt bỏ cuộc sống hạnh phúc với tam thê tứ thiếp?”

“Không phải.” Trịnh Hàn Quân tự nhận là cái gì cũng thích, nhưng không hề thích vui đùa với nữ nhân. Gặp gỡ Thẩm Ngân Ngân cũng chỉ vì cảm thấy nàng rất thú vị, ở bên nàng rất vui vẻ, cũng không biết sao cứ mãi suốt ngày cãi vã. Thấy nàng quan tâm tới Lê Tử Hà thì mới nhận ra mình đang ghen, bắt tri bắt giác chui vào lồng của tiểu nha đầu kia!

“Vậy Trịnh công tử lo lắng điều gì?”

“Ta.... ..” Đúng vậy, hắn lo lắng điều gì chứ?

Trịnh Hàn Quân ngập ngừng, biết rằng đưa Thẩm Ngân Ngân đi sẽ gặp nguy hiểm, rất khó khăn, nhưng cụ thể nguy hiểm khó khăn ra sao thì mình cũng không biết. Có lẽ bởi vì từ nhỏ đến lớn chưa từng làm chuyện quá giới hạn như vậy nên trong lòng thấy hơi lo lắng.

“Trịnh công tử đừng quên, Ngân nhi nán lại hình bộ một ngày thì sẽ nguy hiểm thêm một ngày, ngộ nhỡ dùng hình....”

“Đừng nói nữa!” Trịnh Hàn Quân hung dữ cắt lời Lê Tử Hà, đứng phắt dậy. Sợ gì chứ, có gì phải sợ? Dù sao với địa vị trong triều của cha, sẽ không bị liên lụy bởi hành động này của hắn. Đưa Ngân Ngân lưu lạc giang hồ, cuộc sống tươi đẹp biết bao! Trịnh Hàn Quân siết chặt nắm tay nói: “Ta sẽ sắp xếp tất cả, nội ngày hôm nay sẽ đưa Ngân Ngân đi.”

“Đợi đã...!” Lê Tử Hà vội vàng xoay mặt lại, thấy Trịnh Hàn Quân định rời đi mở miệng gọi lại: “Công tử xem cái giá dưới bàn sách của Tử Hà, bên trong có chút dược liệu có thể dùng được, mong có thể giúp Trịnh công tử một tay.”

Trịnh Hàn Quân quay lại, theo lời của Lê Tử Hà, quả nhiên thấy mấy bình sứ, đang do dự lấy toàn bộ hay chỉ lấy vài loại tốt thôi, Lê Tử Hà đã lên tiếng: “Bình sứ bích lục ở giữa, vô sắc vô vị, thuốc mê thượng hạng, bình sứ màu xanh dương bên cạnh là thuốc giải, trước khi gây mê hãy uống thuốc giải trước.”

“... ..”

“Tử Hà mong có được cam kết của Trịnh công tử.”

“Cái gì?” Trịnh Hàn Quân cẩn thận cắt thuốc vào ngáng đầu lên hỏi.

“Về sau nếu không gặp phải chuyện gì, cố gắng ít trở về Vân Đô. Ngoài ra, hãy đối đãi tốt với Ngân nhi.” Lê Tử Hà vùi nửa đầu vào trong gối, giọng nói buồn bã nhưng lại cực kỳ nghiêm túc.

Mặc dù Lê Tử Hà không nhìn thấy, nhưng Trịnh Hàn Quân vẫn gật đầu kiên định, nói: “Nhất định!”

Trịnh Hàn Quân ra ngoài đóng cửa lại, thoải mái rời đi. Lúc này Lê Tử Hà mới gắng sức vực người dậy, cái chân phủ trên người trượt xuống, sống lưng lạnh toát. Lê Tử Hà quay đầu lại, tấm lưng vốn trơn bóng hiện lên ba vết thương khùng bố dử tợn. Nàng vừa động dậy liền kéo theo cơn đau đớn. Lê Tử Hà khê cắn răng, trở người, liếc thấy bên giường đã có bộ y phục chuẩn bị sẵn, cũng không suy nghĩ nhiều từ từ mặc đồ vào. Còn một người nữa, chắc sắp đến rồi.

Lê Tử Hà mặc y phục rồi nằm xuống, khê thở dài nhắm mắt lại.

Trịnh Hàn Quân đồng ý đưa Thẩm Ngân Ngân đi, nàng cũng không cảm thấy bất ngờ. Trước khi Trịnh Đình vào triều làm quan cũng chỉ là một kẻ bình dân. Năm xưa mất vợ, một thân một mình nuôi lớn Trịnh Hàn Quân. Nhưng sớm nghe nói quan hệ hai người bất hòa, nghe đồn bởi vì Trịnh Đình háo nam sắc, Trịnh Hàn Quân rất khinh thường chuyện này, mặc cho Trịnh Đình quản giáo thế nào cũng không phục, suốt ngày rời phủ Thừa Tướng chơi đùa tùy thích.

Rốt cuộc giữa cha con họ tranh chấp chuyện gì, Lê Tử Hà không thể biết được. Nhưng đây là một trong những lợi thế quan trọng để hấn bằng lòng cứu Thẩm Ngân Ngân. Thế còn người kia thì sao? Lê Tử Hà nở nụ cười đắng chát tựa như giễu cợt, tình yêu thời niên thiếu.....

Trong phòng dần dần sáng rõ, cuối cùng Thái y viện cũng có chút sức sống. Lê Tử Hà thấy đã gần đến giữa trưa, hình như cả một ngày chưa ăn cơm, thân thể vốn đã mệt mỏi lại càng thêm suy yếu, nằm lỳ trên giường không nhúc nhích.

Phùng Tông Anh bưng thức ăn bước vào thì thấy Lê Tử Hà hình như đang ngủ mê man, đặt thức ăn xuống định kiểm tra vết thương cho Lê Tử Hà thì thấy quần áo toàn thân hấn đã chỉnh tề, vết thương cũng không còn rướm máu, chắc đã xử lý qua, nghi ngờ nhìn hấn thử gọi: “Lê Tử Hà!”

“Tử Hà, dùng bữa đi.”

“Lê Tử Hà!”

Phùng Tông Anh đang định lay lay Lê Tử Hà, thấy hấn mơ hồ “ừ” một tiếng, đôi mắt mông lung nhìn lướt qua mình lại quẹo đầu ngủ tiếp.

Phùng Tông Anh đành thôi, trở lại bên cạnh bàn cầm tệp giấy Thẩm Mặc đã sắp xếp gọn ghẽ lật xem từng tờ. Không có, lại lật từ đầu đến cuối lần nữa cũng không tìm thấy cách giải độc hoa Túc Dung. Phùng Tông Anh nhíu mày nhìn chằm chằm vào giấy tờ trước mắt. Vân Tấn Ngôn vẫn đang ngủ mê man, bệnh tình cũng không có vẻ nặng thêm, nhưng cũng không có dấu hiệu tỉnh lại. Tuy nói mình ghét Vân Tấn Ngôn, nhưng nước không thể một ngày không có vua, mặc dù hấn làm người chẳng mấy tốt đẹp, nhưng vẫn là một hoàng đế tốt, nếu hấn thật sự đột tử trong mộng, vậy Vân Quốc không thể bình an nữa....

“Lê Tử Hà!”

Phùng Tông Anh lại lên tiếng gọi, Lê Tử Hà vẫn không đáp lại. Phùng Tông Anh thở dài, vết thương đau đớn chắc rằng cả đêm không ngủ được, cũng không biết hấn xử lý vết thương thay y phục ra sao nữa, đúng là sơ sót của mình. Nghĩ tới đây, Phùng Tông Anh vươn tay chọn một sợi râu bạc không dây không mỏng, giật mạnh ra. Nợ người ta, nhổ râu mép bị đau sẽ nhớ mãi không quên. (đạo lý này thật mới mẻ)

Cơn đau này khiến Phùng Tông Anh chợt nghĩ đến, đêm qua lục soát được hoa Túc Dung trên người một tú nữ. Tú nữ này là sư muội của Lê Tử Hà, vậy cũng biết cách giải độc chứ?

Nghĩ đến đây, Phùng Tông Anh không lo ngại nữa, đặt tệp giấy xuống rồi rời đi.

Lê Tử Hà nghe tiếng bước chân rời xa mới mở mắt, thấy thức ăn và bát thuốc trên bàn hộc mắt nóng nóng. Vẫn còn người nhớ tới mình.....

Vừa rời giả bộ ngủ say, cũng vì không muốn đối mặt với Phùng Tông Anh, không muốn mở miệng giải thích vết thương trên lưng, không muốn trả lời câu hỏi của Phùng Tông Anh. Trước khi Thẩm Ngân Ngân rời khỏi hoàng cung, nàng sẽ không nói phương pháp giải độc.

Mặt trời lặn, ánh sáng trong phòng lại tắt dần. Cả ngày cứ trôi qua như thế, Lê Tử Hà vẫn nằm lỳ trên giường không muốn dậy ăn cơm bởi vì người nàng đợi còn chưa tới.

Cho đến khi cửa được đẩy ra một lần nữa, Lê Tử Hà ngốc đầu dậy, quả nhiên thấy Nghiên phi mặc áo vải trắng toát, đi theo phía sau còn có Tiểu Quất đang dao dác nhìn xung quanh, dè dặt cẩn thận bước vào phòng.

Lê Tử Hà vực người dậy, muốn xuống giường hành lễ, lại được Nghiên phi dịu dàng ngăn lại: “Lê y đồng không cần đa lễ, cứ nằm đó cũng được.”

“Tạ ơn nương nương ưu ái.”

“Vết thương của Lê y đồng.....Đã khá hơn chưa?” Nghiên phi ngồi xuống cạnh bàn, sắc mặt có chút sầu lo khê khàng hỏi.

“Khá hơn rồi, tạ ơn nương nương quan tâm.” Lê Tử Hà giữ hơi cố gắng đáp lớn tiếng.

“Lê y đồng đừng khách khí như vậy, nếu không phải vì ta.....Y đồng cũng không phải chịu khổ thế này, haiz.....” Nghiên phi buồn bã nhìn Lê Tử Hà, nháy mắt với Tiểu Quất.

Tiểu Quất vội lấy một chung canh và một bình sứ nhỏ màu nâu từ giỏ trúc ra.

“Canh sinh yên này giúp vết thương nhanh chóng lành lại, thuốc trong bình là hủ linh phần thượng hạng ở quận Tây Nam tiến cống, rất có lợi cho vết thương trên lưng Lê y đồng. Nếu không chê, xin hãy cất đi.” Nghiên phi mỉm cười, ánh mắt nhu hòa dịu dàng nói với Lê Tử Hà.

“Tử Hà vô cùng cảm kích nương nương ưu ái!” Lê Tử Hà nhìn vào mắt Nghiên phi, thành khẩn nói.

Nghiên phi chợt khê thở dài một tiếng, ngân nga kéo dài, tựa như vương vất u sầu vô tận, dừng một lúc lâu mới lên tiếng: “Lê y đồng vừa mới vào cung đã gặp phiền toái không ngừng, tuy nói ta cũng có một phần trách nhiệm, nhưng.....Haiz, trong hậu cung này, không phải ai ai cũng có thể rút lui toàn vẹn.....”

“Nương nương có lời xin cứ nói thẳng, Tử Hà nguyện rửa tai lắng nghe! Tử Hà luôn tự hỏi từ khi vào cung đến nay chưa từng đắc tội với ai, vậy mà lại gặp tai ương liên tiếp, thật sự hoang mang khó hiểu, kính xin nương nương chỉ điểm.”

“Aizz.....Điều cấm kỵ của hậu cung này nhiều lắm....Chỉ vì nét chữ kia, e chừng phiền phức về sau chắc rằng sẽ còn tiếp diễn.....” Nghiên phi có vẻ âu sầu lo lắng nhìn Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà nhú mày, không hiểu nói: “Là Phòng viện sử dạy Tử Hà tập viết, Tử Hà thực sự không hiểu tại sao lại gây ra phiền toái như vậy, chữ đó.... ...”

“Có mấy lời ta không nên nói, hôm nay chỉ nhắc nhở Lê y đồng thôi. Dù sao trong hoàng cung này, người không thân phận không chỗ dựa, hôm nay Diêu phi muội muội coi người là cái đinh trong mắt, chỉ sợ ngày nào đó mất hứng liền tìm lý do muốn mạng của người.....”

Lê Tử Hà vừa nghe, sắc mặt tái mét, đột nhiên trở người ngồi dậy, quỳ gối xuống đất nói: “Tử Hà vào cung tới nay, chỉ có nương nương lo nghĩ cho Tử Hà, còn phải phiền lòng vì chuyện của Tử Hà. Tử Hà không có gì báo đáp, nguyện sau này mặc nương nương định đoạt.”

Nghiên phi thương hại nói: “Người cũng chỉ là một đứa trẻ, nhìn người vô tội bị mất mạng ta cũng không đành lòng, nhưng nếu đi theo ta.....Người đã nghĩ thông suốt chưa?”

“Tử Hà chịu hình không ai hỏi chăm sóc, duy chỉ có nương nương nhớ đến còn hạ mình tới thăm. Từ nay về sau, nếu có thể giúp gì được cho nương nương, Tử Hà muôn lần chết cũng không chối từ!”

Lời lẽ của Lê Tử Hà vô cùng kiên định, ánh mắt thản nhiên không gợn sóng quỳ dưới đất không hề do dự cao giọng nói.

Về thương hại trong mắt Nghiên phi hóa thành sương mù tiêu tán, dường như còn lộ vẻ vui thích, cười tươi nói: “Lê y đồng yên tâm, có bốn cung ở đây, nhất định không để cho người chịu khổ thêm nữa đâu.”

“Tạ nương nương ân điển!” Lê Tử Hà cố chịu đau, đập mạnh đầu một cái, khóe thoáng nhếch nụ cười nhẹ. Giúp người khi gặp nạn dĩ nhiên cũng chỉ là theo hoa trên gấm, điều Nghiên phi mong đợi chính là cơ hội này, lúc mình cảm thấy cô độc vô vọng sẽ đưa tay ra cứu nàng thoát khỏi cơn dầu sôi lửa bỏng. Dù là ai đi nữa cũng sẽ vô cùng cảm kích ân huệ này. Đáng tiếc, nàng là Lê Tử Hà và cũng chính là Quý Lê.

Bước đi bước đầu tiên cuối cùng cũng có thể hoàn thành rồi, tiếp theo là bước thứ hai.....

27. Chương 27: Trịnh Dĩnh

Hoàng cung chưa thể bình an, một cơn phong ba khác lại ập tới. Hoàng thượng còn đang hôn mê chưa thấy tỉnh, Hình bộ bị một đám người không rõ danh tính xông vào, dùng thuốc mê, cướp tú nữ Thẩm Ngân Ngân. Các cửa cung không thấy gì khác thường, tìm kiếm trong cung cũng không có kết quả, đoàn người biến mất không còn dấu vết. Thừa tướng Trịnh Dĩnh cũng đột nhiên trở bệnh, triều đình không ai gánh vác, lòng người rối loạn.

Thái y viện lại càng thêm u ám vì chuyện hoàng thượng trúng độc, mặt ai cũng tối sầm. Phùng Tông Anh lật giở hết đủ thể loại y thư trong thư phòng, tức giận ném sách đầy đất. Nhiều sách như vậy mà không thấy quyển nào nhắc đến hoa Túc Dung!

Hôm đó đi hỏi Thẩm Ngân Ngân, chỉ cần nàng nói cách giải độc thì sẽ tha tội hạ độc cho nàng ta. Nào biết nha đầu kia lòng dạ sắt đá miệng cũng cứng rắn, một mực nói mình không hạ độc, có người hăm hại. Nhưng bảo nàng ta nhớ lại đã tiếp xúc với người nào, nàng lại ấp úng không nói được gì. Vốn định đợi ngày hôm sau nghĩ cách ép nàng mở miệng, nào biết tối hôm đó đã được cứu ra rồi.

Phùng Tông Anh lại ném quyển sách trong tay xuống. Học y cả đời mà lại không biết có thứ như vậy tồn tại! Lập tức đứng dậy ra ngoài, không nhìn nổi mà đi hỏi thẳng Lê Tử Hà, mất thể diện thì mất thể diện, ông không ngại học hỏi kẻ dưới!

Vết thương trên người Lê Tử Hà đã khá hơn chút, bắt đầu thử đứng dậy xuống đất, vừa mới đi tới mép bàn ngồi đã thấy Phùng Tông Anh tức giận dùng dùng đi tới, vào cửa đã quát tháo: “Có một chuyện muốn hỏi người, hãy thành thật trả lời cho ta.”

“Mời đại nhân nói.” Có vài người giả bộ tức giận lúc lúng túng xấu hổ, che giấu tâm trạng vốn dĩ. Lê Tử Hà cúi đầu che giấu nụ cười, khẽ nói.

“Hoa Túc Dung, rốt cuộc giải thích thế nào?” Ánh mắt Phùng Tông Anh mơ hồ, cố ra vẻ lơ đãng hỏi.

Lê Tử Hà ngắc đầu, trầm ngâm trong chốc lát, chậm rãi nói: “Hoa Túc Dung, nói độc cũng không phải là kịch độc, nếu hít không lâu, ở nơi không khí thông thoáng một thời gian có thể tự khỏi hẳn. Nếu kéo dài, thì phải dùng cánh hoa Túc Dung giải độc.”

“Cánh hoa Túc Dung! Hoa Túc Dung này nở hai mùa, vậy hai mùa nào?”

“Một Đông một Hạ.”

“Cái gì?” Phùng Tông Anh giật mình đứng phắt dậy, quát: “Đông Hạ, bây giờ là mùa Thu, một hai tháng nữa mới có thể bắt đầu mùa Đông, nói như vậy là không giải được hả?”

Lê Tử Hà lắc đầu, nói: “Không thể nói không giải được, nhưng phải đợi đến mùa Đông khi hoa nở.”

“Nói nhảm! Không phải trúng độc đó sẽ đột tử trong khi ngủ sao? Đừng nói một hai tháng, Hoàng thượng ngủ thêm hai ba ngày nữa, không trúng độc chết thì cũng bị đói chết!” Phùng Tông Anh gầm nhẹ. Để Văn Tấn Ngôn chịu đau khổ cũng chẳng sau, nhưng mất mạng thì phiền toái rồi.

Lê Tử Hà nghiêm mặt, nói: “Đại nhân đừng lo lắng, hoàng thượng không ngủ mê man lâu quá đâu. Sau khi tỉnh lại sẽ mệt mỏi bởi vì chưa giải được độc. Mỗi ngày chỉ khó chịu hai canh giờ chứ không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng.”

“Người chắc chứ?” Phùng Tông Anh ngờ vực nhìn Lê Tử Hà, thật ra thì nếu không tìm thấy hoa Túc Dung ở chỗ Thẩm Ngân Ngân, kẻ tình nghi lớn nhất chính là hắn. Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, nếu không phải nhớ hắn, mình hoàn toàn không biết hoa Túc Dung này là thứ gì, nếu Lê Tử Hà hạ độc thật, hắn không thể sơ ý như thế.... ..

Lê Tử Hà khẽ gật đầu. Nàng xác định, một là thời gian trứng độc không đủ dài, hai là.... Năm đó Vân Tần Ngôn có thể độc ác giết nàng, ngay cả thai nhi trong bụng cũng không thể bỏ qua. Giờ đây sao có thể dung túng ỉnh đắm chìm trong mộng?

Phùng Tông Anh có vẻ không tin, nhưng nghĩ tới mấy ngày gần đây mạch của Vân Tần Ngôn đã rõ hơn, không suy yếu như lúc đầu, hình như có chuyển như vậy.....

Phùng Tông Anh gật đầu, lại liếc mắt nhìn Lê Tử Hà rồi bỏ đi.

Quả nhiên như lời Lê Tử Hà nói, hai ngày sau Vân Tần Ngôn tỉnh lại, nhưng lúc tỉnh lại vẻ mặt hết hoảng, ánh mắt đờ đẫn, thậm chí không nói lời nào, ngồi một mình trong Long Hoàn cung suốt một ngày. Cho đến ngày hôm sau lên triều mới có chuyển biến tốt. Bệnh của Trịnh thừa tướng cũng hồi phục chóng vánh, mau chóng trở lại xử lý triều chính.

Về phần tú nữ Thẩm Ngân Ngân bị cướp đi thì không thể nào tìm được chút đầu mối. Vân Tần Ngôn cũng không hỏi han nhiều, nên cũng không giải quyết được gì.

Mây mù biến mất, cung điện có sức sống hơn nhiều, Thái y viện lại càng sôi trào vì một chuyện. Thẩm Mặc núi Vân Liễm đã từng từ chối chức viện sử lại tự nguyện vào cung, giữ chức ngự y.

Thân thể Lê Tử Hà đã dần lành lại, có thể xuống giường đi lại, nghe trong sân Thái y viện ồn ã, vừa ra cửa đã thấy Thẩm Mặc đứng dưới tàng cây trong sân, cũng như lúc ban đầu ở núi Vân Liễm. Hắn mặc trường sam màu xanh nhạt, tóc dài buộc hờ, bên hông đeo băng gấm màu đen, đan xen hoa văn tinh xảo. Ánh mặt trời xuyên qua khe hở trên lá chiếu lên gương mặt trắng nõn của hắn. Ánh sáng lung linh tựa như ảo mộng, chỉ có cặp mắt kia vẫn chứa đựng nét cười thản nhiên, lúc nhìn Lê Tử Hà chợt lóe lên ánh sáng, rồi không rời đi nữa.

Lê Tử Hà tái mặt, nhịp tim rối loạn, không chút do dự mà dời mắt đi, xoay người trở về phòng, đóng cửa lại.

Đưa một Thẩm Ngân Ngân đi rồi, lại tới một Thẩm Mặc.

Sống lại làm người, người tốt với nàng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Nàng biết mình nên cảm kích, nên báo đáp, nhưng không có tư cách. Ngay cả cuộc sống của mình còn không thể xử lý thỏa đáng, báo đáp thế nào đây? Muốn nàng từ bỏ chuyện báo thù, nàng không thể làm được, như vậy việc nàng có thể làm chỉ có thể là đẩy những người tốt với nàng ra xa vòng nước xoáy này, càng xa càng an toàn.

Cho tới nay nàng đều nhận thấy sự quan tâm chăm sóc Thẩm Mặc dành ỉnh, nhưng càng như thế, lại càng không thể kéo hắn vào cuộc, càng đối xử với hắn lạnh nhạt, hy vọng hắn có thể biết khó mà lui, nhưng không ngờ hoàn toàn ngược lại.... ..

Lê Tử Hà lật giở y thư trên bàn nhưng chẳng vào đầu chữ nào, như có người dùng móng tay gãi tim của mình, không thể nói là đau, cũng không thể nói là nhột, nhưng lại khiến người ta cảm thấy lo âu.

Cuối cùng Lê Tử Hà hít sâu một hơi, Thẩm Mặc vào Thái y viện chưa chắc đã vì mình, có lẽ vì tội trạng của Ngân nhi, có lẽ vì mục đích khác, cho dù có một phần nguyên nhân là mình, cũng không thể để hắn ảnh hưởng đến kế hoạch của mình, bước chân không thể loạn, tất cả như thường là được.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lê Tử Hà đứng ở hành lang không xa Cần Chính điện. Vừa chặn một tiểu thái giám lại hỏi, hắn nói sau khi Trịnh Đình hạ triều đã theo Vân Tần Ngôn đến Cần Chính Điện, nếu muốn chờ ông ta mà không bị người khác chú ý thì đành phải đứng ở đây.

Mặt trời lên cao, đến gần trưa thì Lê Tử Hà rốt cuộc cũng thấy bóng dáng kiện trang của Trịnh Đình. Tuy nói đã qua sáu năm, Trịnh Đình đã hơi phát tướng nhưng Lê Tử Hà vừa liếc nhìn đã nhận ra. Nàng vội vàng tiến lên đón, thi lễ rồi nói: “Bái kiến Trịnh thừa tướng!”

“Ngươi là.....?” Trịnh Đình nhíu đôi mày rậm lại, cặp mắt như điều hâu lóe sáng, quan sát Lê Tử Hà từ trên xuống dưới, bộ râu vểnh lên ra chiều hết sức nghiêm túc.

“Vân sinh là Lê Tử Hà, đến tìm Thừa Tướng đại nhân có chuyện quan trọng muốn thương lượng.” Lê Tử Hà vẫn chấp tay thi lễ trả lời vô cùng cung kính.

Trịnh Đình xoay mặt suy nghĩ một lát, chưa từng nghe tên người này, liền nghiêm mặt nói: “Chuyện gì?”

“Văn sinh muốn theo đại nhân trở về phủ rồi nói, không biết đại nhân cảm thấy có được hay không?”

“Có gì nói ngay ở đây đi.”

“Vâng.” Lê Tử Hà lại vái lạy, khẽ nói: “Văn sinh có một sư muội, tục danh là Thẩm Ngân Ngân.....”

“Khoan đã...! Được rồi, trở về phủ rồi nói!” Trịnh Đình vừa nghe đến ba chữ Thẩm Ngân Ngân mặt liền biến sắc, lập tức cắt lời Lê Tử Hà, bỏ lại một câu như vậy đi trước dẫn đường.

Lê Tử Hà đuổi theo, dọc đường không có ai tra hỏi, thuận lợi xuất cung.

Bên ngoài cung có một chiếc kiệu, Trịnh Đình ra dấu bảo tùy tùng, liền có người dắt tới một con ngựa. Lê Tử Hà không giỏi cưỡi ngựa, nhưng cũng không đến nỗi hoàn toàn không biết, trông chừng lắc lư đến phủ thừa tướng.

So với sáu năm trước, phủ thừa tướng thật đúng là khí phái hơn không ít, xây rộng rãi hơn còn chưa nhắc đến, ngay cả cánh cửa cũng sửa chữa đổi mới hoàn toàn. Gỗ khắc thủ công tinh xảo, hoa văn cầu kỳ phức tạp, chạm trổ vô cùng sống động, nguyên liệu đều là hạng nhất. Vào cửa rồi càng thấy rộng rãi hơn, mặt đá lát trên đất cũng lộ vẻ xa xỉ.

Lê Tử Hà che giấu tâm tư trong mắt, cúi đầu đi theo Trịnh Đình.

Vừa vào tiền sảnh đã có người chuẩn bị trà ngon đưa lên, cũng không quên phần của Lê Tử Hà, sau đó thức thời lui xuống.

“Người muốn nói gì với lão phu?” Trịnh Đình nhàn nhã ngồi xuống ghế thái sư trong đại sảnh, cầm ly trà lên, uống một hớp rồi hỏi.

Lê Tử Hà khẽ cười, nói: “Lệnh lang từng đi tìm văn sinh, thương lượng chuyện muốn đưa sư muội.....”

“Khoan! Thứ lão phu muốn nghe không phải chuyện này. Người muốn thế nào cứ nói thẳng ra, đừng làm mất thời gian của lão phu.” Trịnh Đình đặt ly trà xuống, vô tình liếc mắt nhìn Lê Tử Hà.

“Ồ, Tử Hà còn muốn nói một chuyện, lệnh lang từng giao cho văn sinh một quyển sổ ghi chép.....”

“Nói bậy!” Trịnh Đình kích động, giơ tay lên, hất đổ ly trà đặt trên bàn. Tiếng vỡ giòn tan, nước trà bắn tung tóe, lập tức có người định vào dọn dẹp, Trịnh Đình quát to: “Cút ra ngoài! Không có lệnh của bản tướng không ai được phép vào! Cút xa một chút!”

Lê Tử Hà cứ như không thấy vẻ tức giận trên mặt Trịnh Đình, cầm ly trà lên nhấp một hớp, ngay sau đó liền nói: “Năm Vạn An thứ hai, trận lụt ở Húc Dương, quyền tặng một trăm lượng bạc trắng. Năm Vạn An thứ ba, xây Di Châu, quyền tặng năm trăm lượng bạc trắng. Cùng năm, thông sông Lô, quyền tặng ba trăm lượng bạc trắng. Những ghi chép này, Tử Hà không nói nhiều nữa, văn sinh cảm thấy quan trọng là phần ghi chép phía sau, năm Vạn An thứ sáu, nạn tuyết Bắc Bộ, vào sổ.... ...”

“Đủ rồi! Người! Rốt cuộc người muốn gì?” Sắc mặt Trịnh Đình đã tái nhợt, chống ghế thái sư đứng phắt dậy, nhìn chăm chăm vào Lê Tử Hà với vẻ phòng bị.

Lê Tử Hà khẽ cười một tiếng, đặt ly trà xuống, mở nắp ly trà ra, chìa một ngón tay chấm chút nước trà, cười nói: “Với thừa tướng đại nhân mà nói, cũng không phải là việc lớn gì, văn sinh chỉ muốn biết chân tướng một việc mà thôi.”

Trong khi nói, một chữ đã thành hình trên mặt bàn. Trịnh Đình hồ nghi tiến lên, lúc nhìn thấy chữ kia thì giật mình không thốt nên lời, mặc dù đã cố gắng kiềm chế nhưng vẫn có thể nhận ra được vẻ khiếp sợ và sự bất ngờ trên mặt ông.

Trên chiếc bàn kia, một chữ mà Lê Tử Hà viết đó là chữ “Quý”!

28. Chương 28: Chân Tướng

“Ha ha, chỉ là một y đồng, lại dám uy hiếp bốn tướng, người không phải đang tự đánh giá mình quá cao sao?” Chỉ khiếp sợ trong chốc lát, Trịnh Dĩnh lập tức khôi phục thái độ bình thường, vuốt râu cá trê, khinh miệt cười nói. Lê Tử Hà thuận tay lau đi chữ viết trên bàn, cười nhạt nói: “Tử Hà không dám uy hiếp, chỉ muốn thương lượng cùng thừa tướng đại nhân mà thôi.”

“Vì sao bốn tướng phải thương lượng với người miệng còn hôi sữa như ngươi? Khuyên ngươi vẫn nên tuân thủ bốn phận, nếu không, ngày nào đó người oan hồn quy thiên, bốn tướng không trông nom được đâu.” Trịnh Dĩnh khinh thường liếc nhìn Lê Tử Hà, lại trở về ghế thái sư của mình.

Lê Tử Hà khề khàng lắc đầu, như thể nói bâng quơ: “Cũng chỉ là cái mạng nhỏ của Tử Hà mà thôi, nhưng nếu bởi vì Tử Hà mà kéo theo trên dưới phủ thừa tướng... Nghe nói năm đó Quý phủ bị tru di cửu tộc, nếu hôm nay hoàng thượng muốn thu quyền, lại gặp lúc lệnh lang cướp tù, tù nhân này còn cố gắng đầu độc hoàng thượng, không biết tội danh này...”

“Không cần lo lắng cho chuyện nhà bốn tướng, chăm sóc tốt mình là được.”

“Nhưng nếu đại nhân không thể nói chuyện mà văn sinh muốn biết, việc này lại liên quan tới văn sinh rồi.”

Trong lòng Trịnh Dĩnh dâng lên cảm giác khó chịu, râu cá trê run lên, nhưng lại không thốt lên được lời nào. Không bàn về việc sổ sách này thật hay giả, riêng việc hấn để lộ chuyện Quân nhi cướp tù ra ngoài đã có thể khiến hoàng thượng nổi giận được như một điểm để trị tội.

“Chuyện Quý phủ năm đó, cũng không phải là bí mật gì, tìm bừa một đại thần triều đình cũng biết. Phủ Quý Ninh bị tàn sát là vì mưu nghịch!”

“Tội mưu nghịch, đã định tội, thì phải có chứng cứ!” Lê Tử Hà không hề nhượng bộ, nhìn thẳng vào Trịnh Dĩnh mà chất vấn.

Trịnh Dĩnh cũng không quan tâm cười nói: “Đương nhiên là có chứng cứ, Quý phủ bồi dưỡng vô số môn đồ, năm đó gần nửa số quan viên trong triều đều là môn hạ của Quý Ninh, áp chế hoàng thượng mọi nơi. Nếu như nói là phụ tá triều chính, vậy cũng không sao, nhưng Quý Khúc Văn con trai Quý Ninh ám sát Bình Tây vương, bằng chứng như núi, ngay cả Bình Tây vương cũng dám giết, còn có chuyện gì mà Quý phủ không dám làm?”

Lê Tử Hà cắn chặt răng, trước khi nàng gả cho Vân Tấn Ngôn, xác thực Khúc ca ca đã đi một chuyến xa nhà, sau đó truyền đến tin Bình Tây vương chết bất đắc kỳ tử. Nhưng nàng chưa bao giờ liên hệ hai chuyện này với nhau. Coi như Bình Tây vương bị Khúc ca ca giết, nhưng dùng nước cờ này để tru di cửu tộc Quý gia ư? Rõ ràng là có người mượn cớ kiếm chuyện!

“Thừa tướng đại nhân cũng nói năm đó Quý Ninh có vô số môn đệ, sao lại có thể bị bắt dễ dàng như vậy? Chẳng lẽ đại nhân đang gạt văn sinh sao?”

“Chuyện cười, bốn tướng còn chưa đến mức như thế. Môn đệ cho dù có nhiều hơn nữa, cũng chỉ là văn nhân mặc khách mà thôi. Năm đó Cố tướng quân bảo vệ chính nghĩa, dẫn tướng lĩnh thủ hạ truy bắt nghịch đảng, quan viên Quý phái có chút quyền thế đều bị nhốt cả nhà, cho dù Quý Ninh quyền thế ngập trời, cũng chỉ có thể mặc người chém giết thôi, ha ha.....” Trịnh Dĩnh vừa nói vừa liếc xéo Lê Tử Hà, cố ý nâng cao giọng, đồng dục nói to.

Lê Tử Hà chỉ nhẹ nhàng rũ mắt, khóe miệng khề nhếch cười. Quả nhiên, chuyện Quý phủ cũng có liên quan tới Cố gia.

“Tiểu huynh đệ, ta thấy ngươi cũng tìm được đường sống trong chỗ chết, nếu tránh thoát một kiếp, cần gì phải tiếp tục đụng vào lưỡi dao? Sớm rời cung sống yên ổn sống qua ngày đi.” Trịnh Dĩnh trừng mắt lườm Lê Tử Hà, nếu không phải hôm nay dẫn hấn xuất cung dưới con mắt bao người, lại nghe nói mấy ngày trước Thẩm Mặc đã tiến cung, ông nhất định không để hấn đi ra khỏi phủ thừa tướng này.

“Chuyện Tử Hà muốn thương lượng cùng thừa tướng đại nhân còn chưa nói, sao có thể đi được?” Lê Tử Hà khôi phục vẻ mặt ung dung, cầm ly trà hờ hững nhấp một ngụm.

“Người muốn thế nào?”

“Muốn cùng đại nhân, đối phó với Cổ gia.”

“Ha ha, người thật nực cười! Vì sao bỗng tướng phải hợp tác cùng người? Hơn nữa vì sao phải đối phó với Cổ gia?” Trịnh Đình đột nhiên cười to, nhìn chăm chăm vào Lê Tử Hà giống như nhìn thấy một gã hề.

Sắc mặt Lê Tử Hà không đổi, đặt ly trà xuống, chậm rãi nói: “Thế cục triều đình hiện nay và tâm tư của hoàng thượng, đại nhân còn hiểu rõ hơn văn sinh. Huống chi, hiện giờ trong bụng Nghiên phi đã có long chủng, nếu như sinh hạ hoàng tử... Văn sinh nói đến thế thôi, xin cáo từ trước!”

Phe của Trịnh Đình vẫn luôn tranh chấp cùng thế lực Cổ gia, so với những ngày Quý gia độc tài quyền hành trước kia, ngôi vị hoàng đế của Văn Tấn Ngôn vững vàng hơn nhiều. Tuy nhiên vẫn không đủ, nếu hắn thật sự muốn tập quyền, nhất định sẽ từ từ tước bỏ binh quyền trên tay Cổ gia, về phần Trịnh Đình...

Trước khi xoay người đi, Lê Tử Hà không để lại dấu vết mà liếc nhìn. Con người này, e rằng Văn Tấn Ngôn cố ý dụng túng. Cho dù hiện nay ở trên triều đình ông ta phách lối ra sao, thế lực khổng lồ thế nào, muốn bắt thóp của ông ta quá mức dễ dàng. Nâng đỡ ông ta để ngăn chặn Cổ gia, sau khi Cổ gia suy yếu rồi xử lý ông ta, dễ dàng hơn nhiều.

Lê Tử Hà ngẩng đầu lên, khẽ cười nhìn trời xanh mây trắng. Văn Tấn Ngôn à Văn Tấn Ngôn, tâm cơ thâm trầm, giấu mà không lộ, nếu không phải lần này nàng trọng sinh, thân ở ngoài cuộc, e rằng mãi mãi cũng không đoán được trong lòng hắn đang nghĩ gì. Nếu như năm đó phòng bị hắn dù chỉ một chút, Quý phủ sẽ không rơi vào kết cục như vậy.

Chuyện đã rồi, hối tiếc không kịp.

Lê Tử Hà nhắm mắt lại, chợt cảm thấy nhẹ nhõm. Câu đó vậy khốn mình sáu năm cuối cùng được cởi bỏ, hoàn toàn đúng với suy đoán của nàng, ngoại trừ chứng cứ mà Văn Tấn Ngôn dùng để định tội Quý phủ.

Bình Tây vương là quân vương nước thuộc địa duy nhất của Văn Quốc. Năm đó tiên đế và huynh đệ kết nghĩa Tạ Thiên Ảnh hợp lực gây dựng giang sơn, thống nhất thiên hạ. Tiên đế phong Tạ Thiên Ảnh là vương, quản lý khu vực Tây Nam Văn Quốc, cho phép tự trị, tự lập quân đội, chỉ cần hàng năm vào cung bái yết, tiến nạp chút cống phẩm là đủ. Bình Tây vương chết bất đắc kỳ tử, em trai Tạ Thiên Liêm kế vị. Năm đó cũng không nổi lên sóng to gió lớn gì, ba năm sau đột nhiên bởi mớ chuyện cũ, dùng làm lý do tru di Quý phủ.

Nghĩ đến đây, hơi thở Lê Tử Hà gia tăng, sự trấn tĩnh cố gắng bảo trì lại có dấu hiệu sụp đổ. Nếu như không vướng mắc gì, tại sao Khúc ca ca lại đi ám sát Bình Tây vương?

Lê Tử Hà nhắm chặt hai mắt, không muốn suy nghĩ, không thể suy nghĩ, không dám nghĩ tới, còn suy nghĩ nữa, muôn đời không thể quay đầu...

“Công tử, có thể dời bước nhường lối hay không?”

Giọng nói ôn hòa, êm ái kéo Lê Tử Hà ra khỏi vũng bùn. Nàng bỗng dưng mở mắt, trước mắt là màu trắng như tuyết, quần áo màu trắng, làn da màu trắng, môi màu trắng. Thậm chí dưới sự phản xạ của ánh mắt trời, mái tóc đen cũng phát ra ánh sáng màu trắng, nhẹ nhàng bay lên, phác họa ý cười ôn hòa trên khóe môi của nam tử. Chỉ có đôi mắt đen láy kia vô cùng tinh khiết, thấy rõ một thoáng kinh ngạc một thoáng ảm đạm chợt lóe lên của Lê Tử Hà.

Sự bình tĩnh như nước hồ thu mà Lê Tử Hà cố gắng duy trì lại gọn sóng, từng vòng sóng càng lúc càng lan ra, ập thẳng vào vách tim. Nàng kinh ngạc nhìn vào khuôn mặt của nam tử, nhìn hắn đến mức không thể nhúc nhích hai chân, lâu đến mức đôi mắt ướt át dâng lên luồng nhiệt, như muốn tuôn trào.

“Xin lỗi, quấy rầy.” Nam tử áo trắng mỉm cười, rũ mí mắt xuống. Hai tay đẩy xe lăn làm bằng gỗ, rẽ vào khúc quanh theo hướng tới, chậm rãi rời đi.

Xe lăn đi về phía trước, hành lang dài vang tiếng cọt kẹt, nén chặt trong lòng Lê Tử Hà. Không để ý tới ánh mặt trời chói lọi, Lê Tử Hà mở to mắt nhìn thẳng về phía trước, vội vã rời đi. Nàng không nhớ rõ mình đã xuyên qua đám người chen chúc như thế nào, không nhớ rõ thông qua cấm quân kiểm tra ra sao, không nhớ rõ trở lại Thái y viện lúc nào, chỉ biết mình ngồi co quắp bên cạnh bàn trong phòng, mà bên tai vẫn

vang vọng giọng nói nhẹ nhàng ngân xướng như gió thoảng qua: Mưa rơi đồng ngô, Trú dưới tàng cây, Phụ mẫu vứt bỏ, Ngô bảo vệ người...

Thẩm Mặc nhìn thấy Lê Tử Hà tái mặt, hoảng hốt, gấp gấp trở về Thái y viện thì vội vàng đuổi theo, vừa mới ngồi xuống bên cạnh nàng, cánh tay đã bị kéo.

Lê Tử Hà lại nghĩ thấy mùi thuốc ẩm áp mà quen thuộc trong mộng kia, không chút do dự bắt lấy, dựa vào. Chóp mũi chạm đến mùi hương mềm mại, hai mắt Lê Tử Hà nhắm chặt lại, đè nén nước mắt đang muốn tuôn trào mãnh liệt.

Khúc ca ca đi ám sát Bình Tây vương, là bởi vì nàng.

Nam tử ôn hòa tình khô đó mất đi hai chân, cũng bởi vì nàng.

Bỗng dưng nhớ tới lời Thẩm Ngân Ngân đã từng hỏi, tình yêu nam nam, xương đùi gãy lìa, theo những điều Quý Lê biết thì Trịnh Đình hảo nam sắc, đường duyên đồng...

Nhớ tới đứa bé từng kéo tay nàng đó: “Sao người không nói lời nào vậy?” Đã từng che chở nàng ở sau lưng mà hô to: “Các người không được khi dễ nàng!” Đã từng lấy tay lau đi bụi bặm trên mặt nàng: “Về sau người giả làm bé trai, ở bên ta, ta sẽ bảo vệ người!” Đã từng ôm chặt nàng: “Các người muốn đánh thì đánh ta! Ta chịu thay nàng!”

Kêu gào trong nha môn, màu máu trong tuyết trắng, rét lạnh thấu tận xương, trí nhớ đã bị chôn kín lại tuôn trào mãnh liệt như nước lũ phá đê.

Thẩm Mặc thấy Lê Tử Hà vùi đầu trong cánh tay của mình thì cả người run rẩy, trong lòng thương xót, không khỏi đưa tay ôm lấy vai Lê Tử Hà, muốn ôm nàng vào lòng.

Phùng Tông Anh vào cửa vừa lúc thấy cảnh tượng này, râu trắng thiếu chút nữa dựng đứng lên, la lớn: “Lê Tử Hà!”

Lê Tử Hà như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, bỗng chốc ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ bừng, mờ mịt nhìn Phùng Tông Anh, không biết ông muốn gì.

Phùng Tông Anh nhìn chăm chăm vào Thẩm Mặc. Vốn là thầy trò, mối quan hệ của hai người thân thiết hơn bình thường cũng không lạ. Nhưng vừa nghĩ tới thời gian trước trong Thái y viện có nói bóng nói gió bảo Lê Tử Hà thích mỹ nam, hôm nay lại nhìn thấy bộ dáng của hai người này, trong lòng tắc nghẹn. Nhìn Lê Tử Hà thế nào cũng không cảm thấy bất thường ở đâu, vậy kẻ bất thường chính là Thẩm Mặc kia rồi. Sư phụ mà lệch lạc thì đồ đệ làm sao có thể nghiêm chỉnh? Chắc chắn Lê Tử Hà chịu ảnh hưởng của hắn!

“Đại nhân có chuyện gì?” Lê Tử Hà kịp phản ứng, thấy Thẩm Mặc rũ mắt không nói, liền mở miệng hỏi.

“Cùng ta đi xem bệnh cho Hoàng thượng.” Phùng Tông Anh liếc mắt nhìn Thẩm Mặc, bất mãn nói với Lê Tử Hà. Thật muốn giáo huấn hắn không biết phân biệt tốt xấu, sao có thể cái gì cũng học sư phụ? Có cơ hội phải giáo dục một phen mới được!

“Vâng.”

Lê Tử Hà gật đầu đi theo sau Phùng Tông Anh, liếc thấy Thẩm Mặc cũng đi theo, đang định mở miệng, liền nghe thấy Phùng Tông Anh trách mắng: “Người đi theo làm gì?”

Thẩm Mặc cũng không trả lời, lấy một cái túi từ trong tay áo ra, kéo tay Lê Tử Hà, nhét vào trong lòng bàn tay nàng, nhìn nàng đầy sâu xa rồi xoay người đi mất.

Trong nháy mắt Lê Tử Hà liền hiểu thứ trong gói giấy này là gì. Cánh hoa Túc Dung, cánh hoa Túc Dung phơi khô. Thẩm Mặc không hiểu rõ rốt cuộc nàng muốn làm gì Vân Tần Ngôn, nhưng cho nàng cái này là để tự nàng lựa chọn giữa cứu hoặc không cứu?

29. Chương 29: Giải Độc

Phùng Tông Anh mang theo Lê Tử Hà đi đến Long Hoàn cung. Thứ nhất bởi vì đúng như lời của Lê Tử Hà, sau khi tỉnh lại Vân Tẩn Ngôn tinh thần bất ổn, ngày nào cũng có một hai canh giờ vô cùng đau đớn. Ông đã bắt mạch, nhưng không tìm ra thứ bệnh gì. Thứ hai bởi vì Lê Tử Hà nhiều lần gặp nạn vì nét chữ của mình, ông thông báo một chút thì tốt hơn. Vừa mới vào Long Hoàn cung đã nghe thấy tiếng cười to của Vân Tẩn Ngôn và tiếng cười duyên của Diêu phi, Phùng Tông Anh cau mày, Ngụy công công xướng tên xong liền dẫn Lê Tử Hà vào trong.

“Y đồng Lê Tử Hà tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế. Tham kiến Diêu phi nương nương, Nghiên phi nương nương, nương nương vạn an.”

Vân Tẩn Ngôn ngồi trên chiếc ghế dài vàng óng giữa điện, hai bên trái phải chính là Diêu phi và Nghiên phi. Diêu phi ăn vận đẹp đẽ, quần áo vẫn xa hoa cao quý như mọi ngày, bụng hơi nhô ra, thân thể cũng hơi mập lên, lộ vẻ phúc hậu hơn lúc trước. Nghiên phi thùy mị cũng không kém, đeo trang sức đơn giản, hoa văn tự nhiên, thân thể hiển nhiên yếu ớt hơn Diêu phi rất nhiều, cứ như chỉ vừa chạm nhẹ cũng có thể vỡ, vừa đẩy liền đổ, hàng mày còn lộ vẻ u buồn.

Lê Tử Hà vừa mới tiếp chỉ đứng dậy, đã thấy nàng cười nhạt với mình.

“Nên bắt mạch rồi.” Phùng Tông Anh vừa thấy hai sủng phi tề tựu thì sa sầm mặt, cầm lấy hòm thuốc trên vai Lê Tử Hà, dẫn mạnh lên bàn.

Diêu phi cầm khăn che miệng cười, khẽ nói: “Phùng gia gia càng ngày càng dễ nổi cáu, Bốn cung trở về là được.”

Nói xong nở nụ cười tươi sáng nói với Vân Tẩn Ngôn: “Diêu nhi về trước. Hoàng thượng đừng quên đêm nay đến Đào Yếu điện của thiếp đó.” Dứt lời đứng dậy quỳ gối thi lễ với Vân Tẩn Ngôn, thuận đường hài lòng liếc nhìn Nghiên phi, trầm vàng trên đầu vang tiếng leng keng, khoan thai bước đi.

“Đợi chút.” Phùng Tông Anh đột nhiên lên tiếng, gọi Diêu phi đã bước một chân ra ngoài cửa.

Diêu phi cũng không quay đầu lại, nhưng cả người lại run lên, liền dừng bước, Duyệt nhi ở bên cạnh lại quay đầu tò mò nhìn Phùng Tông Anh.

“Chữ của Lê Tử Hà là ta dạy, về sau chớ tìm hấn gây phiền toái.” Giọng nói già nua của Phùng Tông Anh mang vẻ mờ ám hiểm hoi, nói về phía bóng lưng cứng đờ.

Diêu phi không nhúc nhích, cũng không trả lời, một hồi lâu bước cái chân còn lại ra cửa, theo tiếng leng keng dần dần đi xa.

“Nghiên nhi cũng xin được cáo lui trước.” Nghiên phi thức thời hành lễ rồi đi.

Sắc mặt Phùng Tông Anh lúc này mới tốt hơn một chút, kêu: “Tử Hà, người bắt mạch cho hoàng thượng, xem có cách gì giải độc hoa Túc Dung không.”

Lê Tử Hà gật đầu tiến lên, đang định quỳ xuống, cổ tay Vân Tẩn Ngôn đã duỗi đến trước mắt, lên tiếng: “Thượng ngồi.”

Lê Tử Hà cũng không ngẩng đầu, đưa tay bắt mạch, tâm tư đã sớm bay xa. Lúc đầu dùng hoa Túc Dung vốn muốn Vân Tẩn Ngôn ít nhất cũng phải chịu nổi khổ giày vò thể xác mấy tháng, chưa từng nghĩ tới phải giải độc ngay cho hấn. Nhưng vừa vận Thảm Mặc inh một túi cánh hoa Túc Dung phơi khô, nếu giải độc vào lúc này.....

“Hoàng thượng trúng độc không nặng, lúc vào cung sư phụ có mang theo chút dược liệu, có thể giải độc cho hoàng thượng.” Lê Tử Hà bỏ tay khỏi mạch Vân Tẩn Ngôn, trầm giọng nói.

“Giải độc thế nào?” Vân Tẩn Ngôn nhướn mày, trước khi Phùng Tông Anh lên tiếng đã hỏi chuyện.

Lê Tử Hà lấy đồ Thảm Mặc giao cho nàng ra, còn chưa mở đã có thể ngửi thấy mùi hoa Túc Dung thoang thoảng, chậm rãi nói: “Chỉ cần ngâm thuốc này một canh giờ, tiếp đó châm cứu, khai thông độc tố trong cơ thể, hai ba ngày như vậy là khỏi hấn.”

“Đơn giản như vậy?” Phùng Tông Anh có chút nghi ngờ mà nhìn chăm chăm vào túi thuốc nhỏ trong tay Lê Tử Hà.

“Người đâu, chuẩn bị nước tắm.” Không chờ Lê Tử Hà trả lời, Vân Tấn Ngôn đã sai bảo.

“Đại nhân.” Lê Tử Hà khom lưng, hai tay dâng cánh hoa Túc Dung cho Phùng Tông Anh.

Phùng Tông Anh nhận lấy, mở ra xem, cánh hoa đỏ tươi đã được phơi khô, màu đỏ sậm, dài nhỏ, mùi thơm thoang thoảng tỏa ra khắp nơi, cũng không có gì khác thường, vuốt cằm nói: “Vậy lập tức giải độc được rồi.”

“Lê y đồng giải độc cho trẫm.”

Vân Tấn Ngôn đột nhiên lên tiếng, giọng điệu chân thành, khiến Lê Tử Hà đang định lấy châm từ hòm thuốc ra sắp xếp bỗng dừng lại, quay đầu đúng lúc nhìn thẳng vào hai mắt Vân Tấn Ngôn. Vẫn đen bóng như ngày nào, lung linh mờ ảo như viên đá màu đen, nhìn mình chăm chăm không chớp mắt.

Ngày trước, nàng vẫn luôn cảm thấy ánh mắt Vân Tấn Ngôn nhìn mình rất chân thành, bao hàm tình yêu không chứa một tia tạp chất. Nhưng hôm nay, từ khi trọng sinh tới nay lần đầu tiên nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt hắn, đột nhiên phát hiện, cặp mắt kia rõ ràng tinh mịch khó lường, đen tối khó phân biệt.

Ái dục làm mờ mắt người. Kể bị tình yêu che mờ mắt, vẫn luôn là mình.

Bốn mắt nhìn nhau, nháy mắt sau đó Lê Tử Hà đã rũ mắt xuống, lại nhìn Phùng Tông Anh, để ột y đồng như nàng châm cứu giải độc cho hoàng thượng sao?

Phùng Tông Anh cũng khó hiểu liếc nhìn Vân Tấn Ngôn, ngay sau đó hỏi Lê Tử Hà: “Người biết châm cứu không?”

Lê Tử Hà ngẩn người, gật đầu đáp: “Có ạ.”

“Vậy còn không tạ ơn?” Nếu Vân Tấn Ngôn mở miệng, hắn còn không sợ chết, mình lo lắng cái gì? Đây cũng là một cơ hội cho Lê Tử Hà. Nếu có thể thuận lợi giải độc, về sau cuộc sống trong cung sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Tạ ân điển hoàng thượng!”

Lê Tử Hà quỳ xuống nhìn lướt qua những kim châm nằm tĩnh lặng trong hòm thuốc phía trước. Châm dài phản chiếu ánh sáng tạo thành ánh bạc chói lóa. Nàng đã từng học châm cứu, nhưng chưa từng thực nghiệm. Có điều, nếu đã đưa tới cửa, sao phải cự tuyệt?

Phùng Tông Anh bị Vân Tấn Ngôn điều đi, trước khi đi nhìn Lê Tử Hà bằng ánh mắt khích lệ.

Một mình Lê Tử Hà ở ngoài cung trợn mắt đứng nhìn một canh giờ mới được gọi vào lần nữa.

Long Hoàn cung, vào cửa chính là sảnh, phía bên phải là một thư phòng nhỏ, còn lại bên trái là giường nhỏ, vào phòng trong hướng bên phải cung có hồ nước dùng để tắm rửa. Lê Tử Hà bước từ từ về phía trước, hơi nước dày đặc như trong sương mù, chỉ thấy một bóng dáng màu vàng mơ hồ.

Lê Tử Hà dừng lại, mơ hồ nhìn thấy có cung nữ mặc quần áo cho Vân Tấn Ngôn, mở miệng nói: “Hoàng thượng cởi áo xong, nằm lên long sàng là có thể dùng châm.”

Nghe vậy, Vân Tấn Ngôn dứt khoát cho hai cung nữ lui ra, trong Long Hoàn cung rộng lớn, thoáng chốc chỉ còn hai người Lê Tử Hà và hắn.

Lê Tử Hà nhìn hắn bước từng bước đến qua màn sương mù, như thể tách từng tầng mây, từ từ đi tới trước mắt mình, mang trên mặt ý cười ôn hòa. Chỉ ở trong nháy mắt kia, Lê Tử Hà đột nhiên cảnh giác, người này luôn khoác lên mình vẻ ngoài dịu dàng, sau khi lột bỏ sự dịu dàng đó, chỉ còn lại sự dơ bẩn, tăm không sạch lột không hết. Bởi vì ngoài lớp vỏ kia, từ trong ra ngoài đều là đen tối, bao gồm cả trái tim đó.

“Hoàng thượng xin nằm xuống.” Không có cung nữ ở đây, Lê Tử Hà đành phải đến bên giường trải đệm, để Vân Tấn Ngôn nằm xuống cho nàng châm kim.

“Thẩm Ngân Ngân là sư muội người?” Vân Tấn Ngôn chậm rãi đi tới bên giường, đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Lê Tử Hà thoáng giật mình, đáp: “Vâng.”

“Một người hạ độc, một người giải độc, thật thú vị.” Vân Tấn Ngôn nhìn chăm chăm vào Lê Tử Hà, cười nói.

Lê Tử Hà vội quỳ xuống, lên tiếng giải thích: “Độc kia chắc chắn không phải do sư muội, nếu không làm sao có thể để người ta lục soát từ trên người nàng dễ dàng như vậy? Sư muội rất ít xuống núi, không có người quen, lại càng không có người nguyện ý mạo hiểm ‘cứu’ nàng.”

“Hà? Nghe nói lúc nàng ở Phúc Tú cung, vô cùng thân thiết với con trai của Trịnh thừa tướng.” Vân Tấn Ngôn vừa nói, cởi áo đơn trên người xuống, nằm trên giường, ý bảo Lê Tử Hà châm kim.

Lê Tử Hà thầm giật mình, quả nhiên hần biết.

Thân thể Vân Tấn Ngôn vừa mới tắm rửa, vẫn còn nước đọng. Trong Long Hoàn cung, ban ngày vẫn thấp đèn dầu sáng rõ, phản xạ sắc màu biến ảo, chuyển động theo hơi thở lên xuống của Vân Tấn Ngôn. Lê Tử Hà lấy châm ra, ánh mắt rét lạnh, châm còn chưa rút ra, đã nghe Vân Tấn Ngôn nói: “Lần trước người cho trẫm một bạt tai, là người sao.”

Động tác trong tay Lê Tử Hà dừng lại, suy nghĩ trong đầu cũng ngừng lại, lập tức quỳ xuống, nói: “Xin Hoàng thượng giáng tội!”

Vân Tấn Ngôn không nói, nhắm hai mắt như sắp sửa thiếp đi, lại tựa như lâm vào trầm tư. Lê Tử Hà cúi đầu, chỉ nghe tiếng tim mình đập. Vậy mà hần lại nhớ rõ, lúc ấy thần trí hần mơ hồ, mình lại vấy một nắm loài hoa Túc Dung vào lư hương, ý vào như thế, mình mới dám đánh hần một bạt tai.

“Đứng lên đi, nhờ có một bạt tai của Lê y đồng, trẫm mới tỉnh táo lại, ha ha.” Vân Tấn Ngôn nhỏ giọng cười, trong tiếng cười pha lẫn cảm xúc, Lê Tử Hà không hiểu, không muốn hiểu cũng không nguyện hiểu.

Đứng dậy mở bó châm ra đặt bên giường, Lê Tử Hà cầm khăn lụa, lau khô nước đọng trên lưng Vân Tấn Ngôn, một tay lau lưng Vân Tấn Ngôn, áp huyết dò vị, xúc cảm quen thuộc, không khí xa lạ, Lê Tử Hà hít híp mắt, theo huyết vị, ngón tay đâm kim xuống.

Đang lúc này, Vân Tấn Ngôn đột nhiên lật người bắt lấy tay nàng, trong mắt có vẻ mê loạn, khi nhìn thấy biểu tình ngờ vực trên mặt Lê Tử Hà thì tỉnh táo lại, khẽ cười nói: “Tay Lê y đồng quá lạnh rồi.”

Lê Tử Hà nhẹ nhàng tránh tay ra, lại quỳ xuống, nói: “Hoàng thượng thứ tội.”

“Thôi, đừng có động một tý liền quỳ xuống, trẫm còn cho rằng ngươi là người gan dạ sáng suốt đấy.”

“Lẽ vua tôi không thể bỏ.”

“Ngâm tay vào nước nóng một chút là được.” Vân Tấn Ngôn nâng người dậy, ngồi trên giường.

Lê Tử Hà tuân lệnh ngẩng đầu, dời mắt đi, nàng đã thấy thân thể này vô số lần, thật sự không còn ngỡ ngàng nữa. Nhưng nếu nhìn thêm nữa, sẽ khiến hận ý chôn giấu nơi đáy lòng vùng vẫy, mong muốn sôi trào.

Lê Tử Hà lấy một chậu nước, ngâm tay trong đó, hơi ấm theo đầu ngón tay rót vào thân thể, nhưng không cách nào ủ ấm đáy lòng.

“Loài hoa Túc Dung, sẽ khiến con người hãm sâu vào mộng cảnh?” Vân Tấn Ngôn lại nằm xuống, hỏi.

“Vâng.”

“Trong mộng cảnh này, là người mà mình nhớ thương nhất? Chuyện hạnh phúc nhất? Hay là.....”

“Là hồi ức thống khổ nhất.” Lê Tử Hà xoay người, trả lời như đinh đóng cột.

Vân Tấn Ngôn sững sờ, đột nhiên cười lớn, vì nằm sấp trên giường mà tiếng cười hơi trầm lắng, “Ha ha, nói thật đúng, nói thật hay! Đúng vậy, là hồi ức thống khổ nhất!”

Lê Tử Hà lại đến gần long sàng, rút ngân châm từ trong hộp ra, bình ổn tâm trạng, vừa định châm kim, Vân Tần Ngôn lại mở miệng: “Ta tin tưởng y thuật của Thẩm Mặc.”

Lê Tử Hà không rảnh mà để ý tới, tập trung tinh thần xem đúng huyệt vị liền châm xuống. Thân thể Vân Tần Ngôn khẽ run lên, không nói thêm gì nữa, Lê Tử Hà bỏ đi tạp niệm, chỉ coi người trước mắt là tượng gỗ dùng thí nghiệm, như không thành công, nàng cũng không có tổn thất gì.

Châm xong một loạt kim, Lê Tử Hà đã ướt mồ hôi đầy đầu. Bỏ ngân châm vào trong hộp châm, nàng quỳ xuống nói: “Hồi Hoàng thượng, hôm nay châm cứu đã xong.”

“Mai người nhớ đến là được.” Vân Tần Ngôn cất giọng nhàn tản, dường như sắp ngủ, trở người lấy chăn trên giường đắp lên người mình.

Lê Tử Hà tuân lệnh, ra khỏi Long Hoàn cung. Thời tiết âm u đen tối làm cho nàng cảm thấy cứ như mình đã ở đây một ngày đêm rồi. Thở ra một hơi thật dài, còn một lần nữa.

Trở lại Thái y viện, Lê Tử Hà lại vội vàng sắc thuốc cho Nghiên phi. Từ sớm tinh mơ đến bây giờ, dù là tay chân hay đầu óc, đều không ngừng nghỉ. Thấy đã gần đến trưa, tuy nói đã quy phục Nghiên phi, nhưng cũng không nên chậm trễ.

Hôm nay trong Nghiên Vụ điện, màu sắc bầu trời dường như ảm đạm hơn, càng hiu quạnh hơn thường ngày. Lê Tử Hà còn chưa vào điện đã thấy Tiểu Quất nôn nóng ngóng chờ, nhận lấy thuốc trên tay nàng nói: “Lê y đồng mau mau vào đi, nương nương đang chờ y đồng đấy.”

Lê Tử Hà gật đầu, vào trong phòng. Nghiên phi ngồi bên giường thấp, trên mặt ít đi vẻ dịu dàng thường ngày, nhú mày, sắc mặt không tốt, mặt đất đầy mảnh vụn của bình và ly trà, nhất định bị nàng ta đập bể trước đó rồi.

“Lê Tử Hà tham kiến nương nương.”

Lê Tử Hà khom lưng hành lễ, Nghiên phi như thể bừng tỉnh khỏi suy nghĩ miên man, ngẩng đầu nhìn Lê Tử Hà, vẻ mặt bất đắc dĩ và hung ác nham hiểm cùng đan xen, lạnh lùng nói: “Ta muốn đứa bé trong bụng Diêu phi!”

30. Chương 30: Tình Oán

Lê Tử Hà không hề thấy kinh ngạc gì với việc Nghiên phi muốn loại bỏ đứa bé trong bụng Diêu phi. Chuyện khiến nàng kinh ngạc chính là vì sao Nghiên phi có thể lột bỏ lớp mặt nạ giả dối đó trong nháy mắt được?

“Nương nương bớt giận, nếu như Tử Hà có thể giúp một tay, nhất định không chối từ!” Lê Tử Hà giấu đi cảm xúc, chấp tay khom lưng cung kính nói. Cặp mắt Nghiên phi đỏ lên, vì chớp mắt mà giọt lệ liền rơi xuống, quét sạch vẻ tàn nhẫn vừa nãy, hàng mày chứa nỗi oán hận, nức nở nói: “Ta cũng không muốn làm một phụ nhân ác độc như vậy, nhưng ngựa thiện bị người cưỡi, người hiền hay bị bắt nạt. Ta đã nhẫn nhịn nhiều năm qua, hôm nay mang thai, càng thêm phải thận trọng, không muốn tranh đấu với nàng ta, Nàng ta gây sự như vậy, nếu như sinh được hoàng tử rồi lên làm hoàng hậu, ta cũng không còn chỗ dung thân trong hậu cung này nữa!”

“Nương nương chớ thương tâm, trong bụng Diêu phi có phải là hoàng tử hay không còn chưa biết, trong bụng nương nương cũng đang có long chủng, cũng có thể tranh đấu với nàng ta. Lui lại một bước, coi như nàng ta sinh hạ hoàng tử...” Lê Tử Hà dừng lại, nhìn thẳng vào mắt Nghiên phi, rồi cúi người thi lễ thành khẩn nói: “Tử Hà đã nguyện ý làm việc cho nương nương, thì sẽ nói thẳng. Không nói đến tư sắc Diêu phi không bằng nương nương, riêng về thể lực, ở tiền triều Diêu phi không có thân thể bối cảnh, cơ hội được lập làm hoàng hậu rất thấp.”

“Có thể lực ở tiền triều thì sao chứ? Thân là nữ tử, cũng chỉ mong muốn đơn giản là được người trong lòng chăm sóc. Hoàng thượng đã mở miệng vàng, người nào sinh hạ hoàng tử trước, người đó sẽ được thống lĩnh

hậu cung. Nàng ta thụ thai sớm hơn ta, hoàng thượng nói như vậy, hiển nhiên là thiên vị cho nàng ta. Từ trước đến giờ nàng ta đều coi ta như cừu địch, lần này nếu thật sự để cho nàng sinh hạ hoàng tử, thứ chờ đợi ta e sẽ là lãnh cung rộng lớn phía Bắc!” Giọng nói của Nghiên phi vốn mềm yếu, lúc này khàn khàn lại bén nhọn, cặp mắt đỏ bừng, nói tiếp: “Còn nữa, từ trước đến giờ Trịnh thừa tướng của tiền triều chưa bao giờ có cùng chủ trương ý kiến với cha ta, hoàng thượng lập Diêu phi làm hậu, cha ta tất nhiên sẽ không đồng ý. Trịnh thừa tướng chắc chắn sẽ làm trái lại, cật lực nâng đỡ Diêu phi! Như vậy, cũng không thể nói là nàng không có thể lực ủng hộ.”

“Nương nương muốn khi nào?”

“Cảnh nhanh càng tốt!”

Nghiên phi trả lời không chút do dự, thấy Lê Tử Hà không nói gì, dáng vẻ hình như hơi khó xử, giải thích: “Ngay khi tú nữ bắt đầu tuyển chọn, lúc đó tần phi trong hậu cung tăng thêm, muốn che giấu tai mắt sẽ khó khăn hơn phần nào. Nếu tiếp tục kéo dài thời gian mà Lê y đồng còn nắm chắc, ta cũng không phản đối.”

Hiện nay trong hậu cung này, hai phi Nghiên - Diêu được sủng ái nhất, còn lại có ba tần mười thể phụ, mười bảy ngự thê, như vậy là ba mươi mấy người, đúng thật là hơi ít. Còn rất nhiều người chưa từng được Vãn Tấn Ngôn lâm hạnh, cũng rất ít đi lại với nhau. Dù vậy, cuộc tranh giành giữa hai phi Nghiên - Diêu cũng đã sáng tối đan xen hư thật chẳng phân biệt được, một khi chọn xong tú nữ, bốn phi chín tần hai bảy thể phụ tám một ngự thê, hậu cung càng đông thì tranh đấu càng thêm gay gắt.

“Nương nương yên tâm, chuyện này cứ giao cho Tử Hà.” Lê Tử Hà khom lưng lĩnh mệnh. Thảo nào hôm đó khi Diêu phi ở đây, rõ ràng có thể để cho nàng về trước, lại cho Tiểu Quất dẫn nàng vào chịu phạt, thì ra Nghiên phi đã sốt ruột khó nén rồi.

“Người bằng lòng ra tay thật sao?” Sắc mặt Nghiên phi đã gần trở lại bình thường, dịu dàng hỏi.

“Tử Hà không phải là người hồ đồ, biết được mối quan hệ gay gắt đó, nương nương yên tâm. Tử Hà nhận ân huệ của nương nương, khắc trong tâm khảm!”

“Có những lời này của Lê y đồng ta yên tâm rồi. Thấy bại thì tố cụt đuôi, người đã bị Diêu phi coi là đồng đảng của ta rồi. Ai, Lê y đồng có thể hiểu được ý của ta chứ?” Nghiên phi khôi phục thái độ bình thường, nhìn Lê Tử Hà bằng vẻ mặt nhu hòa.

“Tử Hà hiểu rõ!” Lê Tử Hà thành khẩn nói không hề do dự.

Nghiên phi hài lòng gật đầu, khẽ cười nói: “Hôm nay lúc ở Long Hoàn cung bị chọc tức, có phần không khống chế được, khiến Lê y đồng chê cười. Người lui ra đi, làm việc gì nhớ thương lượng với ta.”

“Vâng.”

Lê Tử Hà gật đầu rồi lui ra khỏi điện. Thời tiết vốn ẩm đậm lại càng thêm âm u, mây đen cuộn cuộn nặng nề, dường như không cần thận sẽ ập xuống đất. Tối nay, muộn nhất là ngày mai, chắc chắn sẽ có cơn mưa rào xối xả.

Kể từ khi Thẩm Mặc tới Thái y viện, chúng y đồng liền không còn coi thường Lê Tử Hà nữa. Hôm nay Lê Tử Hà lại đi giải độc cho Hoàng thượng, nhất thời cảm thấy giá trị bản thân hẳn tăng lên, thấy hẳn trở lại, cũng đồng loạt nhìn sang.

Lê Tử Hà một lòng nghĩ đến việc còn ít y thư chưa đọc xong, cũng không để ý.

Gần tới ban đêm, trời cũng bắt đầu rơi từng giọt mưa tí tách, dường như chứa đựng nỗi u sầu. Lê Tử Hà bận mấy chuyện vụn vặt nguyên một ngày, rốt cuộc có thể ngồi nghỉ bên cạnh bàn, nhưng suy nghĩ trong đầu cũng không dừng lại. Hôm nay Nghiên phi nói muốn loại bỏ thai nhi trong bụng Diêu phi, nàng thật lòng đồng ý. Thậm chí lần trước lúc Diêu phi cố tình gây sự nàng còn căm hận mà nghĩ rằng không thể giữ lại đứa bé kia!

Nhưng mà, Diêu nhi à...

Khi vẫn chưa hoàn toàn biết rõ chuyện Quý phủ năm đó, không biết nàng ta giữ vai trò gì trong đó, nên Tử Hà vẫn chưa muốn động đến nàng.

Chẳng biết cánh cửa bị đẩy ra từ lúc nào, Thẩm Mặc đứng ở ngoài cửa, người bị nước mưa thấm ướt, nước mưa đọng ở trên tóc, thấm đầm vạt áo, bình thần nhìn Lê Tử Hà.

“Có việc gì?” Lê Tử Hà đứng dậy mở rộng cửa ra, ý bảo hắt vào phòng.

“Người châm cứu cho hoàng thượng?” Thẩm Mặc nhíu mày hỏi.

“Ừ.”

“Vì sao không để cho người khác làm?”

“Hoàng thượng bổ nhiệm.”

“Người có thể từ chối.”

“Vì sao phải từ chối?” Lê Tử Hà không chút do dự hỏi ngược lại. Nếu đã có cách giải độc, chỉ cần lần này nàng giải hết độc cho Vân Tần Ngôn, cũng coi như lập được công lớn. Muốn leo lên cao, muốn tra rõ đầu đuôi sự tình năm đó, muốn đi bước báo thù đầu tiên, nàng nhận thấy đây là lựa chọn tốt nhất.

Trông mắt đen Thẩm Mặc bỗng dưng trở nên thâm trầm, tình cảm trong đôi mắt phức tạp mà nồng đậm, nhắm mắt hồi lâu, hạ thấp giọng, cố gắng cất giọng ôn hòa: “Người có biết nam nữ thụ thụ bất thân không?”

“Đối với hoàng thượng mà nói, Tử Hà là nam tử.”

“Đối với ta mà nói, người không phải!” Thẩm Mặc mở mắt ra, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, vẻ tức giận tan mất, hết sức khống chế sức lực trên tay, nhẹ nhàng cầm tay Lê Tử Hà, đặt trong lòng bàn tay mình.

Lê Tử Hà sững sốt, không ngờ Thẩm Mặc lại trực tiếp như vậy, nhanh chóng rút tay ra, giả vờ đi lấy ấm trà rót nước. Thẩm Mặc lại nắm chặt bàn tay cầm ấm trà của nàng, nghiêm túc nói: “Ta chưa từng giấu giếm, ta đối với người...”

“Nhưng người là sư phụ của Tử Hà!” Lê Tử Hà đặt ấm trà xuống, chột hất tay ra, không nhìn Thẩm Mặc.

“Ta không ngại.”

“Tử Hà ngại.”

Lê Tử Hà nói dứt khoát, ngược mắt nhìn thẳng vào Thẩm Mặc.

Sắc mặt Thẩm Mặc tái nhợt, khóe miệng nhẹ nhàng cười một tiếng, có vẻ khinh miệt có vẻ bình tĩnh có vẻ tự giễu: “Thì ra là như vậy.”

Dứt lời xoay người đi mất, Lê Tử Hà nhìn bóng lưng chán nản của hắn, hốc mắt bỗng dưng nóng lên, cao giọng nói: “Người vốn không màng thế sự mà, đừng nhần nhục chịu đựng vì Tử Hà, tìm một cơ hội mà xuất cung đi.”

Thẩm Mặc dừng lại ở ngoài cửa, ánh nến trong phòng chiếu lên trường sam xanh nhạt của hắn, tản ra vàng sáng nhạt nhòa. Tóc đen khẽ bay theo gió đêm, chỉ nghe hắn lạnh nhạt nói: “Ta nguyện ý.”

Người đã đi xa, khoảng không còn lưu lại mùi thuốc. Lê Tử Hà mơn trớn bàn tay vừa mới bị hắn cầm, cảm giác nóng hổi như chảy qua trái tim, chột nở nụ cười, không biết là đáng hay là chất.

Ngày hôm sau, cơn mưa nhỏ tí tách ngày hôm qua đột nhiên biến thành mưa rào, gột rửa sạch sẽ toàn bộ Vân Đô. Bầu trời cuối Thu lại có sấm chớp đùng đùng, làm cho người ta hoảng hốt cảm thấy vẫn là hạ chí.

Lê Tử Hà phụng mệnh tiến về phía Long Hoàn cung tiếp tục châm cứu. Dù có che ô nhưng vạt áo sau lưng vẫn ướt, lại càng không phải nói đến đôi chân ướt sũng nữa.

Thật ra thì Lê Tử Hà rất tò mò. Vì sao Vân Tần Ngôn không lo lắng mình sẽ lấy mạng hắn trong khi châm cứu? Là quá tin tưởng vào bản thân hay là yên tâm đối với nàng?

Nàng chưa bao giờ đoán được tâm tư của hắn. Tỷ như chuyện hai phi đồng thời mang long chủng này. Miệng vàng đã mở, người nào sinh hạ hoàng tử trước người đó sẽ đứng đầu hậu cung. Hắn tự tin như vậy, hai phi sẽ cắn xé làm tổn hại lẫn nhau?

“Lê y đồng, hoàng thượng đã chuẩn bị xong rồi, người vào đi.” Ngụy công công thân thiện đón lấy cái ô trên tay Lê Tử Hà, khoát tay ý bảo hắn mau mau làm việc.

Lê Tử Hà gật đầu nói cảm ơn. Vào trong cung, luồng hơi ấm xem lẫn hương Long Tiên ập vào mặt, tiêu tán hơi ẩm trên người nàng. Ngược mắt thấy Vân Tấn Ngôn mặc mỗi chiếc áo mỏng ngồi bên cạnh bàn, đang xem thứ gì đó, vội quỳ xuống hành lễ.

“Bình thân. Vẫn như ngày hôm qua sao?” Vân Tấn Ngôn buông đồ trong tay, nhướn mày hỏi.

“Vâng.”

Vân Tấn Ngôn gật đầu, đứng dậy đang định đi vào bên trong, đột nhiên vang tiếng truyền xướng của Ngụy công công: “Cung nữ Duyệt nhi của Đào Yếu điện cầu kiến!”

Vân Tấn Ngôn nhìn mưa to phía trời, khẽ cau mày, lên tiếng nói: “Chuẩn.”

Duyệt nhi chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, trang phục cung nữ màu xanh nhạt đã ướt đầm, tóc dính lên người, vẻ mặt lo âu. Vừa mới bước vào cửa cung nàng đã kinh hoảng quỳ xuống, gấp gáp nói: “Hoàng thượng.....Hoàng thượng, nương nương.....Nương nương lại...”

“Biết rồi, người chờ ở ngoài điện.” Vân Tấn Ngôn ngắt lời Duyệt nhi, nhúu mày sai bảo.

Duyệt Nhi liên tục gật đầu, gò má cao gầy lặn từng giọt nước mưa, không thêm lau mà đứng dậy, đóng cửa lui ra.

Vân Tấn Ngôn bước nhanh rời khỏi bàn đọc sách, đi vào phòng trong lấy long bào mặc lên người. Vốn định gọi cung nữ hầu ở bên ngoài, liếc nhìn Lê Tử Hà, nói: “Biết hầu hạ mặc y phục không?”

“Biết ạ.” Lê Tử Hà rũ mắt trả lời.

“Tới đây, mặc y phục cho trẫm.”

Vân Tấn Ngôn đưa ra hai tay, để Lê Tử Hà cầm lấy long bào. Bàn tay lạnh lẽo thỉnh thoảng chạm vào thân thể ấm áp của mình, rồi lập tức rời đi, lại tiếp tục trở lại. Đột nhiên hắn nhớ tới xúc cảm khi hai tay chạm kim trên lưng ngày hôm qua, không thấy được khuôn mặt của người sau lưng, nhưng không hiểu sao lại có hơi thở quen thuộc mà an tâm, dường như tản ra từ thân thể của người kia. Xoay người định bắt lấy, nhưng khi thấy rõ bộ dáng người sau lưng thì hơi thở kia cũng tan thành mây khói.

Vân Tấn Ngôn nhắm mắt lại, cảm giác quen thuộc đã lâu lại ùn ùn kéo tới lần nữa, thật giống như người đó, đã từng mặc y phục cho hắn như vậy. Đột nhiên mở mắt, như thể thức tỉnh từ trong ảo mộng. Thấy Lê Tử Hà rũ mí mắt, che lại hàng mi dài trên mắt, khuôn mặt trắng nõn hơn người bình thường, nhưng lại xa lạ, phá vỡ cảm giác ập tới kia.

Quả nhiên, ngủ mê man quá lâu, lâm vào mộng cảnh quá lâu, sẽ thường cảm thấy bóng dáng nàng.

Vân Tấn Ngôn nhẹ nhàng cười một tiếng, long bào đã ở trên người, liếc nhìn Lê Tử Hà, nói: “Người đi theo ta, mang theo hòm thuốc.”

Bên ngoài cung mưa rơi tầm tã, tiếng sấm rền vang, Lê Tử Hà che dù đi theo sau Long liễn, suy nghĩ xem Duyệt nhi này định nói cái gì, vì sao Vân Tấn Ngôn lại vội vã chạy tới Đào Yếu điện như vậy.

Tiếng mưa rơi lớn dần, lẫn át tiếng Long liễn đi về phía trước, thỉnh thoảng “Ầm” một tiếng, như thể ông trời nổi giận. Vừa mới đến gần Đào Yếu điện, đã nghe thấy tiếng rít chói tai. Lòng Lê Tử Hà chấn động, là tiếng thét chói tai của Diêu phi.

“A! Máu...”

Vân Tấn Ngôn bước xuống Long liễn, không để ý Ngụy công công che dù cho hắn, bước nhanh vào Đào Yếu điện.

Bên ngoài Đào Yếu điện, cung nữ thái giám quỳ đầy đất, không biết là bị mưa to xối lạnh đến run lấy bầy, hay là nghe thấy tiếng thét chói tai kinh người màng hoảng sợ đến mức run rẩy cả người. Lê Tử Hà vội vã liếc nhìn liền đuổi theo bước chân của Vân Tẩn Ngôn.

Đào Yếu điện vô cùng hỗn độn. Màn tơ bị xé nát, đồ sứ bị ném vỡ, bàn ghế xô đẩy, đồ trang sức ném đầy đất, còn Diêu phi ngồi chính giữa, khuôn mặt đơng đầy nước mắt, tóc tai rối bời, theo nước mắt thấm ướt dính lên mặt. Nếu không phải váy áo đỏ rực trên người, e rằng rất khó tưởng tượng nàng là Diêu phi kiêu ngạo ngang tàn thường ngày.

“Máu... Máu...Đều là máu, nhiều máu quá! Đừng mà! Đừng chảy nhiều máu như vậy... A!” Diêu phi thét lên, ôm chặt lấy đầu, luống cuống di chuyển hai chân lui về phía sau, mảnh vụn của đồ sứ bị đập vỡ găm vào chân, nhưng dường như nàng không hề hay biết, vẫn không ngừng thét chói tai.

Vân Tẩn Ngôn bước nhanh đến, ngồi xổm xuống ngăn trở thân thể không ngừng lùi lại của nàng, hai tay tách tay nàng ra, dịu dàng nói: “Diêu nhi, Diêu nhi, không có máu, không có máu, nàng đang nằm mơ thôi....”

Diêu phi ngừng kêu gào, ngẩng đầu lên, đôi mắt vô hồn, đôi môi run rẩy, thần thờ nhìn Vân Tẩn Ngôn, đột nhiên một tiếng sét vang dội phía chân trời, Diêu phi lại giãy giụa điên cuồng, muốn hắt hai tay của Vân Tẩn Ngôn ra, lại bắt đầu kêu gào: “A! Không phải là mơ...Không phải là mơ, nhiều máu quá...”

Vân Tẩn Ngôn vừa quay sang phía Lê Tử Hà, vừa ôm Diêu phi vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Diêu nhi, hãy nghe ta nói, đó là mơ, chỉ là mơ thôi, tỉnh lại rồi sẽ hết... Là mơ thôi...”

“Là mơ, là mơ....” Diêu phi ngừng giãy giụa, cuối cùng theo tiếng nỉ non của Vân Tẩn Ngôn, vùi đầu vào ngực hắn, nức nở nói: “Là mơ.....Tam điện hạ, đó là mơ.....”

Lê Tử Hà chạy tới bên cạnh Vân Tẩn Ngôn, nghe được câu này thì như bị sét đánh, hóa đá tại chỗ, Diêu phi gọi Tam điện hạ.....

Trước khi nàng gả cho Vân Tẩn Ngôn, trước khi Vân Tẩn Ngôn lên ngôi, Diêu nhi vẫn thường gọi Vân Tẩn Ngôn là Tam điện hạ.

31. Chương 31: Bệnh Chứng

“Còn ngậy ra đó làm gì, mau nghĩ cách giúp nương nương yên tĩnh trở lại đi.” Vân Tẩn Ngôn ôm Diêu phi đến bên giường, lại sốt ruột nói với Lê Tử Hà.

Bây giờ Lê Tử Hà mới hiểu nguyên nhân Vân Tẩn Ngôn bảo nàng đi theo, nhưng mà.....

Lê Tử Hà liếc nhìn hòm thuốc trên tay, dần lại tâm tư trong lòng, cúi đầu khom lưng cung kính nói: “Bẩm Hoàng thượng, trong hòm thuốc chỉ có kim châm, không mang thuốc men gì khác. Tình trạng nương nương thế này không nên dùng châm.”

Tuy Diêu phi vùi mình trong lòng Vân Tẩn Ngôn, nhưng vẫn không ngừng run rẩy, miệng vẫn nghẹn ngào nức nở.

Vân Tẩn Ngôn đặt nàng lên giường, khẽ quát: “Đi mời Phòng viện sử tới đây, mau lên.”

Lê Tử Hà tuân lệnh đi ra, ngoài điện mưa rơi xối xả, không có dấu hiệu ngừng lại. Giọt mưa rơi xuống đất tạo thành những đóa hoa nhỏ, bắn tung tóe khiến đáy lòng lạnh buốt, lạnh đến chết lặng. Thì ra khi thấy nam tử xưa kia mình từng yêu như cốt tủy nhìn nữ tử khác bằng ánh mắt dịu dàng thương yêu giống hết lúc trước, còn là nữ tử tình như tỷ muội với mình, rồi lại cất giọng lạnh tanh với mình, lòng nàng không còn đau đớn, chỉ còn thù hận dần vật từng ngày.

Tình yêu đã cạn, hận tới tận xương.

Bầu trời bỗng lóe lên ánh sáng trắng, xé rách màn trời âm u sâu thẳm, như thể nụ cười dữ tợn quỷ dị. Cùng với đó là tiếng sấm động trời, vang vọng giữa đám mây. Diêu phi hoảng loạn vừa mới yên ổn lại bắt đầu kinh hoàng, thấy Vân Tấn Ngôn ngồi ở mép giường, con người đột nhiên co rút lại, sắc mặt tái mét, bàn tay túm chặt tấm đệm không ngừng run rẩy, lại cuống quýt buông ra, nước mắt lưng tròng. Nàng lăn xuống giường, quỳ dưới đất kéo vạt long bào của Vân Tấn Ngôn, khàn giọng nức nở nghẹn ngào nói: “Hoàng thượng....Hoàng thượng, cứu tiểu thư. Hoàng thượng, cầu xin người cứu tiểu thư. Tiểu thư luôn một lòng với Hoàng thượng, vì Hoàng thượng mà buồn rầu không ngủ không nghỉ, vì Hoàng thượng mà suýt nữa trở mặt với lão gia, vì Hoàng thượng mới bước chân vào hậu cung....”

Vân Tấn Ngôn giật lại long bào, vẻ mặt vô cùng hồ hững, nhưng lại khom lưng định đỡ Diêu phi dậy.

Tay Diêu phi trống rỗng, nghiêng người tránh khỏi tay Vân Tấn Ngôn, lão đảo ngồi sụp xuống, chợt yên tĩnh trở lại. Nước mắt lăn dài trên má, thấm đẫm bột phấn dày cộm rơi xuống làn váy dài đỏ thẫm, đọng thành từng giọt. Nàng thẫn thờ nhìn Vân Tấn Ngôn, trong cảnh tượng hỗn độn, một cơn gió lướt qua tiền sảnh, thổi tung long bào Minh Hoàng của Vân Tấn Ngôn, phất qua trước mắt Diêu phi. Cặp mắt kia đột nhiên lóe sáng, nhìn chằm chằm vào Vân Tấn Ngôn, mò lấy mảnh sứ lạnh lẽo dưới đất đập vào hân.

“Khốn kiếp! Tên lừa gạt! Người không phải là Tam điện hạ, không phải là Tam điện hạ! Tam điện hạ thương tiểu thư nhà ta nhất! Người là Hoàng thượng, tên Hoàng thượng thấy chết mà không cứu!”

Vân Tấn Ngôn dễ dàng tránh né những mảnh sứ không ngừng bay tới. Hân cau mày, vẻ mặt nhu hòa tiêu tán, không kiên nhẫn nhìn Diêu phi, vẻ nghi ngờ thoáng qua rồi nhanh chóng biến mất.

“Diêu nhi, Diêu nhi....” Phùng Tông Anh bước vào cửa chỉ thấy một người giận giữ một kẻ rầu rĩ, vội bước nhanh tới đỡ Diêu nhi đang ngồi dưới đất, vén mái tóc dài rối tung của nàng, nói gấp gáp: “Diêu nhi, không sao đâu. Phùng gia gia tới rồi.”

Về tẩn nhẩn trên người Diêu phi tẩn bết, nàng hoảng hốt nhìn Phùng Tông Anh, chớp mắt lệ lại tuôn trào, nhào vào lòng Phùng Tông Anh kêu gào: “Phùng gia gia, gia gia cứu tiểu thư đi, chỉ có gia gia mới có thể cứu tiểu thư được! Bọn họ đều muốn tiểu thư chết, ngay cả đứa bé cũng không chịu bỏ qua! Phùng gia gia mau đuổi kẻ này đi đi, hân không phải Tam điện hạ! Tam điện hạ không mặc Long bào! Phùng gia gia cứu tiểu thư đi, nhiều máu quá, ở đâu cũng có máu....”

“Đúng đúng. Diêu nhi ngoan, uống cái này đi, uống rồi hân sẽ đi ngay.” Phùng Tông Anh mở ra bình sứ trong tay, đổ mấy viên thuốc ra, đút vào miệng Diêu phi.

“Uống rồi gia gia sẽ cứu tiểu thư có phải không?”

“Ừ, Diêu nhi ngoan.”

Diêu phi gật đầu, ngoan ngoãn uống thuốc, ánh mắt dần dần mờ dần, thân thể mềm nhũn co rúc trong lòng Phùng Tông Anh, không nhúc nhích như thể thiếp định.

“Phùng viện sử nên sớm chữa khỏi bệnh cho nàng thì tốt hơn. Hôm nay nàng có thể nhận ra được Long bào của trẫm, bệnh tình có chuyển biến tốt rồi à?” Vân Tấn Ngôn đưa tay kéo tay áo của mình, hồ hững liếc nhìn Diêu phi.

“Nếu có thể chữa khỏi, cần gì phải mất tới sáu năm? Đúng là nghiệp chướng, đúng là nghiệp chương....Một người đang yên đang lành, lại bị người già vò đến nông nỗi này....” Phùng gia gia đau lòng lau vết bẩn trên mặt Diêu phi, giọng nói nghẹn ngào run rẩy.

“Nếu không phải trẫm giữ lại nàng, ngay cả mạng sống nàng cũng không giữ nổi. Huống chi, nguyên nhân của căn bệnh này, chắc hẳn Phùng gia gia phải rõ hơn trẫm chứ?” Vân Tấn Ngôn cười mà như không cười nhìn chằm chằm vào Phùng Tông Anh, trông mắt đen sẫm không hề có tình cảm.

Phùng Tông Anh bị nhìn chằm chằm cảm thấy không được tự nhiên, liếc mắt sang nơi khác: “Đột đó ta bị bệnh liệt giường, làm sao mà biết được?”

“À, là trẫm hồ đồ.” Vân Tấn Ngôn cứ như vô tình cười nhẹ một tiếng, nói tiếp: “Nếu trẫm không thể giữ nổi nàng nữa, những ngày mưa đông về sau, Phùng gia gia hãy tự tới nhé.”

Dứt lời, hai tay chấp sau lưng, nhấc chân bước ra ngoài.

Phùng Tông Anh ôm Diêu phi, giận giữ trừng mắt với bóng lưng của Vân Tấn Ngôn. Nếu Diêu phi thật sự vô dụng, người còn giữ lại nàng cho đến bây giờ ư?

Lê Tử Hà trở lại Thái y viện, toàn thân ướt sũng, lắc lắc những giọt mưa trên ô. Mới vào cửa đã nghe tiếng các y đồng nghị luận âm ỉ, hình như đang nói sáng nay Thẩm Mặc rời đi đến giờ vẫn chưa về. Khẽ thở dài trong lòng, đi càng tốt, Phùng gia gia vốn cũng không chào đón hắn, hắn đi rồi cũng không có thêm ngăn trở, cách xa chỗ thị phi này, tiếp tục làm y sư Thẩm Mặc đạm bạc xuất trần.

Trở về phòng, Lê Tử Hà mở ám các dưới bàn ra. Thật ra cũng không tính là ám các, chẳng qua bí mật hơn các ngăn kéo bình thường khác thôi. Bên trong có chút dược liệu hiếm có màng nàng lén mang xuống từ núi Vân Liễm. Ít nhất là ở mạn Bắc và Vân Đô đều hiếm có. Lê Tử Hà chọn hai loại trong số đó, nhét vào ống tay áo, che ô ra ngoài lần nữa, tiến về phía Nghiên Vụ điện.

Hôm nay Nghiên Vụ điện còn vắng lặng hơn ngày thường. Mấy thái giám cung nữ vốn không nhiều lắm cũng bị Nghiên phi đuổi về nghỉ, trong điện chỉ còn hai người là nàng ta và Tiểu Quát.

Lê Tử Hà vào điện liền cảm thấy luồng hơi ấm, mang theo mùi ẩm ướt và bùn đất phả vào mặt. Ngược mắt thấy Nghiên phi vẫn cầm một quyển sách nằm nghiêng trên sập, thấy mình bước vào thì khẽ cười một tiếng, nói: “Lê y đồng tới rồi sao?”

“Nương nương vạn an.” Lê Tử Hà thở dài hành lễ, liếc thấy trong phòng chỉ có Nghiên phi và Tiểu Quát.

“Không cần đa lễ, hôm nay Lê y đồng tiến đến, lẽ nào việc giao cho y đồng ngày hôm qua, y đồng đã có chủ ý nhanh như vậy sao?” Nghiên phi buông quyển sách trên tay, vẻ mặt nhu hòa, nhưng ánh sáng trong mắt lại sắc nhọn hưng phấn.

Lê Tử Hà rũ mắt, nói: “Trước tiên, kính xin nương nương trả lời Tử Hà hai câu.”

“Có gì không hiểu, cứ hỏi ta là được.”

“Về Diêu phi nương nương....Hôm nay theo Hoàng thượng đến Đào Yếu điện, Diêu phi nương nương....Hình như có phần không bình thường?” Lê Tử Hà ra vẻ ngập ngừng, do dự nói.

“Ha ha, Lê y đồng đã phát hiện ra rồi, cần gì hỏi lại ta.”

“Tử Hà là muốn biết bệnh trạng, nguyên nhân bệnh cụ thể của Diêu phi, như thế mới phối thuốc đúng cách, hiệu quả sẽ tăng gấp bội.” Lê Tử Hà vừa chậm rãi nói, vừa lấy hai vị thuốc từ trong tay áo ra, đặt trên lòng bàn tay.

Nghiên phi cười khẽ, tất nhiên hiểu ý của hắn, sáng khoái nói: “Cô ta bị điên! Mỗi khi trời mưa, đặc biệt là khi có sấm chớp, cô ta bắt đầu lên cơn, khóc thét khiêu trách, còn nói cái gì mà Hoàng thượng phải đi mới có thể an tĩnh trở lại. Theo ta thấy, cô ta chỉ lợi dụng lòng thương hại của Hoàng thượng mà thôi, giả ngây giả dại!”

“Nương nương, không phải là....”

Tiểu Quát đứng cạnh Nghiên phi định mở miệng muốn nói gì đó, nhưng bị nụ cười tươi rói trên mặt nàng ngăn lại.

“Nói như thế, từ xưa đến nay bệnh lạ của Diêu phi đều phát tác vào mỗi khi trời mưa dông có sấm chớp?” Lê Tử Hà nhíu chặt lông mày, nghiêm túc hỏi.

“Đúng vậy. Cung nhân đều biết, nhưng vì tính tình tàn bạo của cô ta nên không ai dám nói thẳng mà thôi. Ha ha, nói đến đây, cô ta bị điên đúng thật rất đáng thương, ta cũng chẳng muốn tranh giành gì nhiều. Nhưng cô ta được voi đòi tiên, ta cũng không còn cách nào khác.” Nghiên phi khẽ thở dài, cau mày.

Lê Tử Hà cúi đầu cười khẽ. Chiếc mặt nạ này của Nghiên phi đúng là đầy quá mức, đến mức này rồi còn cố tỏ ra mình thiện lương nhu nhược không còn cách nào khác....

“Nếu đã là vậy, chỉ cần phiền nương nương cho người đưa hai vị thuốc ở chỗ Tử Hà vào túi thơm, gói đầu hoặc đệm chăn của Diêu phi, cũng có thể tìm cơ hội âm thầm đưa vào Đào Yếu điện. Thuốc này quấy nhiễu tâm trí người khác, khiến lòng người không yên. Hôm nay Diêu phi vừa lúc phát bệnh, mấy ngày không thể ngủ cũng không khiến người khác hoài nghi, đến lúc đó một nhọc quá độ, thai nhi trong bụng sẽ tự nhiên....”

“Lê y đồng quả nhiên thông minh, ta không nhìn lầm người.” Bấy giờ nụ cười của Nghiên phi mới có vẻ chân thật, ngay sau đó lại lo ngại, nói: “Có thể bị người ta phát hiện không?”

“Nương nương yên tâm. Hai vị thuốc này tách ra người khác sẽ cho rằng là hương liệu bình thường, nhưng nếu hợp lại, sẽ tạo thành tác dụng không tưởng tượng nổi. Hơn nữa thuốc này đưa tới từ núi Vân Liễm, người biết được vốn không nhiều. Như vậy người biết được được lực lại càng ít.”

Tiểu Quất tiến lên, Lê Tử Hà đưa thuốc cho nàng, rồi nói với Nghiên phi: “Việc Tử Hà có thể làm chỉ là cung cấp dược vật, còn việc khác cần nương nương phải nhọc tâm rồi.”

“Dĩ nhiên.” Nghiên phi hài lòng quan sát Lê Tử Hà, nói: “Mấy ngày tới, không phiền Lê y đồng đưa thuốc tới nữa.”

Lê Tử Hà sáng tỏ gật đầu, hành lễ lui ra.

Ngoài điện những hạt mưa ngớt dần, Lê Tử Hà mở ô, tiến thẳng đối đầu với gió lạnh. Dù Diêu phi và Vân Tần Ngôn có quan hệ gì đi nữa, có dính líu gì đi nữa, bắt đầu từ lúc nào đi nữa, phần bội chính là phản bội, “Long chủng” của Vân Tần Ngôn, phải chôn theo đứa bé không kịp ra đời của nàng!

Ba ngày sau, Đào Yếu điện đưa tin Diêu phi sẩy thai.

Nhưng không phải bởi vì hằng đêm không ngủ được khiến thân thể yếu ớt, thần trí rối loạn, mà bởi vì là uống một bát canh bổ ở Nghiên Vụ điện.

32. Chương 32: Đêm Mưa

Lê Tử Hà nghe thấy tin này, dòng suy nghĩ chợt ngừng lại, kinh ngạc ngồi trước bàn đọc sách, những việc ngoài kế hoạch thế này khiến người khác không thể đề phòng. Nếu Nghiên phi cố tình lôi kéo mình, nhất định không thể nào tự tiện quyết định thay đổi cách xử lý Diêu phi, hơn nữa còn ngu xuẩn để Diêu phi bắt được nhược điểm như vậy. Chuyện này hiển nhiên không phải do Nghiên phi gây nên, vậy còn có ai muốn loại bỏ thai nhi trong bụng Diêu phi? Nếu vậy hẳn là người mà mình chưa từng biết, bày mưu giá họa cho Nghiên phi đồng thời hãm hại Diêu phi. Người này thật sự rất lợi hại.....

Lê Tử Hà không ngồi yên được nữa, đứng dậy tiến về phía Nghiên Vụ điện. Vốn là vì Diêu phi gặp chuyện không may để khiến người khác hoài nghi, mấy ngày nay cũng không ghé qua, nhưng mọi chuyện lại diễn biến theo hướng này, vẫn phải qua một chuyến để làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nàng không thích cảm giác bị động này.

Vừa mới ra khỏi Thái y viện đã thấy Phùng Tông Anh nhíu mày buồn bã, chậm rãi đi đi lại lại, đầu cũng không ngẩng lên, đi lướt qua Lê Tử Hà mà cứ như chưa từng phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Lê Tử Hà quay đầu lại, khó hiểu nhìn bóng lưng của Phùng Tông Anh. Từ trước đến nay ông luôn thể hiện vẻ vui buồn giận dữ ra mặt, không bao giờ che giấu cảm xúc của mình. Mấy ngày liên tiếp thấy ông vẫn rầu rĩ không vui, nhất định trong lòng có chuyện không thoải mái, Lê Tử Hà khẽ thở dài, đến Nghiên Vụ rồi quay về hồi sau cũng được.

Cơn mưa rào mấy hôm trước xối xả cả ngày cả đêm mới dừng lại, khí trời bỗng lạnh hẳn, chứng tỏ mùa Đông sắp tới. Hoàng cung cũng như thể được cơn mưa này gội rửa hoàn toàn, khắp nơi tươi đẹp sáng ngời. Duy chỉ có Nghiên vụ điện vẫn giăng đầy mây đen, ánh sáng mặt trời rục rịch dù có chiếu vào trong điện nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy ảm đạm u ám.

Lê Tử Hà dừng chân ở nơi cách Nghiên Vụ điện không xa rồi nhìn sang, người trong cung truyền tai rằng Diêu phi uống bát canh bổ của Nghiên phi ở Nghiên Vụ xong thì cảm thấy thân thể khó chịu, sau đó sẩy thai. Nhưng Nghiên Vụ điện ngoại trừ trầm lặng hơn ngày thường, vậy mà không thấy Vân Tần Ngôn có hành động gì khác. Có điều mấy ngày nay nàng không đưa thuốc, lần này tùy tiện ghé qua, liệu có gây ra phiền toái không cần thiết gì không?

Đang trong lúc dẫn đo, Nghiên Vụ điện bỗng vang tiếng đồ sứ vỡ vụn giòn tan, sau đó lại càng trầm lặng im ắng. Lê Tử Hà trầm ngâm cất bước, với tình hình này, chắc hẳn Vân Tần Ngôn không có ở đây. Bây giờ xuất hiện, chính là cơ hội tốt để biểu hiện lòng trung thành.

Ngoài điện chỉ còn một thái giám canh cổng, mặt tái mét người run lấy bầy, vừa thấy Lê Tử Hà, vội vàng kêu vang: “Lê y đồng cầu kiến.”

Trong điện vẫn tĩnh lặng, một lúc lâu sau mới nghe giọng nói kìm nén trầm thấp của Nghiên phi: “Vào đi.”

Lê Tử Hà đẩy cửa, chiếc bình hoa cao ngang người đặt cạnh bình phong đổ nghiêng ngã, mảnh vụn vãi đầy mặt đất. Tiểu Quát quỳ dưới đất khóc thút thít, Nghiên phi ngồi trên chiếc giường thấp, tức giận nhìn chằm chằm vào Tiểu Quát. Thấy Lê Tử Hà bước vào, sắc mặt mới dịu đi chút, hít một hơi thật sâu, dịu dàng nói: “Lê y đồng tới rồi.”

“Nương nương vạn an.” Lê Tử Hà thi lễ qua loa, liếc nhìn Tiểu Quát không ngừng gạt lệ.

“Bây giờ mà Lê y đồng còn dám tới Nghiên Vụ điện. Hôm nay mọi người trong hoàng cung e rằng chỉ muốn tránh đi kéo muộn.” Nghiên phi rũ mắt, đuôi mày thoáng hiện vẻ u sầu, khi nói chuyện vô ý thở dài.

Lê Tử Hà nghiêm mặt, nói: “Tử Hà chịu ân huệ của nương nương, sao có thể là người vong ân phụ nghĩa? Hôm nay đến đây, thật sự có phần không hiểu tin đồn trong cung, muốn biết rõ chân tướng sự việc.”

“Chân tướng!” Ánh mắt Nghiên phi rét lạnh, phẫn hận nhìn chằm chằm vào Tiểu Quát, cả giận nói: “Người nói rõ cho ta nghe, chân tướng là cái gì!”

Tiểu Quát run bắn người, không để ý mảnh sứ vỡ dưới đất, quỳ lê mấy bước, máu tươi trên đầu gối thấm đầm nền đất, dập đầu nức nở nói: “Nương nương, là lỗi của Tiểu Quát, Tiểu Quát sai rồi!”

“Bây giờ nhận lỗi có tác dụng gì? Cổ gia ta nuôi người dạy người, từ nhỏ đến lớn người đi theo ta có từng chịu uất ức gì không? Hôm nay người lại hại ta như vậy! Giữ người lại còn có ích lợi gì?” Nghiên phi bực mình, giơ tay đến bên ly trà trên giường nện lên đầu Tiểu Quát.

Tiểu Quát vẫn rơi lệ, nhưng lại kiềm chế không dám khóc ra tiếng, chỉ nghe thấy tiếng nấc nghẹn ngào không ngừng của nàng, dập đầu nói: “Nương nương, Tiểu Quát không ngờ mọi chuyện sẽ trở nên như vậy. Tiểu Quát chỉ không muốn nhìn nương nương lại hại người, thật sự chưa từng nghĩ sẽ hại nương nương.”

“Những ngày sống trong hậu cung của người có phải quá thoải mái rồi không? Ta không hại người, không có nghĩa là người khác sẽ không hại ta! Hậu cung này có lúc nào thiếu oan hồn? Ta suy đi tính lại, vậy mà không ngờ chủ tớ lại hai lòng!” Đôi mắt của Nghiên phi ửng đỏ, nghiêng rằng nghiêng lợi cất lời.

Từ lời nói của hai người, Lê Tử Hà cũng hiểu đại khái chuyện của Diêu phi có lẽ thất bại vì Tiểu Quát. Nhưng rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?

“Khiến Lê y đồng chê cười rồi.” Nghiên phi nở nụ cười gượng, mệt mỏi thở dài, rồi nói với Tiểu Quát: “Người kể lại đầu đuôi câu chuyện! Xem Lê y đồng có cách gì có thể cứu vãn hay không.”

“Vâng.” Tiểu Quát dập đầu tuân lệnh, cúi đầu, vẫn nức nở nói: “Hôm đó Lê y đồng cho thuốc, nô tỳ..... Nô tỳ cất đi..... Không ngờ cất đi rồi, Diêu phi còn sảy thai. Thật đấy! Nô tỳ không muốn hại người nữa, không muốn.....”

“Cái gì gọi là nữa? Mấy năm nay ta nhẫn nhịn, không thềm động đến một ngón tay của Diêu phi! Nếu không phải cô ta khinh người quá đáng, ta cũng không đưa ra hạ sách này!”

“Nương nương, nương nương.....” Tiểu Quát lại không ngừng dập đầu với Nghiên phi, một lúc sau ngẩng đầu run lấy bầy nói: “Nương nương, người biết, mỗi khi đến đêm mưa, Đào Yếu điện sẽ có tiếng kêu khóc, cứ như muốn len lỏi vào lòng người. Nương nương, Đào Yếu điện đó.....Đào Yếu điện đó, trước kia.....Trước kia là Hồng Loan điện.....”

“Cung nhân đều biết tiếng kêu khóc này đều do Diêu tiện nhân giở trò quỷ! Cô ta giở những trò đó cũng chỉ để lừa gạt những kẻ ngu xuẩn như người!” Nghiên phi vừa nghe lời nói của Tiểu Quát, sắc mặt lập tức tái mét, câu nói cuối cùng cứ như thốt ra từ giữa kẽ răng.

Mặt Tiểu Quất đầm nước mắt, lắc đầu nói liên tục: “Không phải vậy, không phải vậy, nưng nưng, bình thường Diêu phi đều rất tốt, chỉ có ngày mưa đông mới như thế, ngày mưa đông.....Nưng nưng, năm đó Quý.....Năm đó..... Cũng là ngày mưa đông, ba ngày ba đêm mưa xối xả đó.....Từ đêm đó bắt đầu có tiếng kêu khóc, sáu năm qua mỗi khi đến ngày mưa đông đều có tiếng khóc, nưng nưng. Đó là.....Đó là.....Oan hồn.....”

“Câm miệng!” Nghiên phi tức giận, hất rơi ấm chén trên bàn, Tiểu Quất giật mình không nói nổi câu nào.

“Ha ha.....” Nghiên phi đột nhiên cười khê, liếc mắt nhìn Lê Tử Hà, nói: “Lê y đồng là người mình, huống chi, chuyện này cũng không phải cấm kỵ trong cung, ta nói cũng không sao. Năm đó Quý Lê quỳ trước điện của ta cả một đêm, không phải do ta bức bách, sau đó động thai khó sinh mà chết, có liên quan gì tới Nghiên Vụ điện của ta? Đó là mệnh trời!”

“Nhưng.....Nhưng hôm đó.....” Tiểu Quất nhìn Lê Tử Hà, cắt đứt câu chuyện.

“Người không cần nhìn, Lê y đồng còn biết chừng mực hơn người. Huống chi ta chưa từng làm việc trái với lương tâm, hôm đó thì sao chứ? Người cứ nói ra đi! Nhấn nhẹn sáu năm, ta muốn xem người suy nghĩ thế nào!” Nghiên phi nhíu mày lạnh giọng sai khiến, nhìn chăm chăm vào Tiểu Quất không hề chớp mắt.

“Hôm đó Hoàng thượng.....Hoàng thượng căn bản không có ở Nghiên Vụ điện.....”

“Ha ha, xem ra ta đúng là ngu dốt, lại chọn một nha đầu ngu xuẩn như người!” Nghiên phi nghe được lời nói của Tiểu Quất, càng cười lạnh thêm, “Hoàng cung này không nhỏ, nhưng nói lớn cũng không lớn. Quý Lê khóc lóc om sòm rồi quỳ gối van xin trước điện ta cả đêm, người cho rằng Hoàng thượng không biết ư? Người đi hỏi lão nhân trong cung này xem có ai không biết không?”

Tiểu Quất cứng họng, quỳ dưới đất không nói thêm nữa.

Lòng Lê Tử Hà như bị người ta cẩu xé. Ký ức chôn sâu dưới đáy lòng lại vô tình bị người khác bới lên. Khóc lóc om sòm rồi quỳ gối van xin cả đêm, đúng thật là từ trước đến nay nàng sống an nhàn sung sướng, sao có thể chịu được chuyện quỳ xuống trước một nữ nhân đoạt chồng mình?

Đêm đó mưa rơi tầm tã, nàng biết Vân Tần Ngôn ở Nghiên Vụ điện, nói dối Diêu nhi một mình chạy tới Nghiên Vụ điện. Đêm đó, là lần rơi lệ cuối cùng của Quý Lê nàng. Nàng khóc đến nỗi lòng nát tan, khóc đến đầu óc cuống loạn, nàng khóc lóc kêu gào tên Vân Tần Ngôn, khóc lóc nói lời thề của họ, khóc lóc cầu xin hắn đi ra gặp nàng lần cuối. Nhưng, trả lời nàng chỉ có tiếng sấm chớp ùng ùng và nước mưa té tát không ngừng, và tiếng cười hả hê của Tiểu Quất.

Khóc đến mệt lả, khóc đến thương tổn, khóc đến tuyệt vọng, khóc đến muốn bỏ cuộc. Nhưng nghĩ đến cả nhà Quý phủ sắp bị xử trảm vào ngày hôm sau, bị biến hóa thành bất đắc dĩ, bất đắc dĩ hóa thành vô vọng, vô vọng hóa thành không còn chí tiến thủ, vứt bỏ thân phận vứt bỏ tôn nghiêm vứt bỏ tất cả, quỳ gối trước điện chỉ cầu xin được gặp một lần.

“Lê y đồng?” Nghiên phi thấy Lê Tử Hà đứng yên, im lặng không nói gì, cất giọng gọi.

Lê Tử Hà chấp tay khom lưng, bình tĩnh nói: “Nưng nưng, sao thế ạ?”

“Haiz, chuyện của Tiểu Quất không nói cũng được, việc đã đến nước này, Lê y đồng còn có cách gì không?” Nghiên phi đã không còn vẻ u ám lúc trước, điềm đạm hỏi.

Lê Tử Hà cung kính nói: “Kính xin nưng nưng kể lại căn cớ chân tướng sự việc, Tiểu Quất không tìm cơ hội đưa thuốc đến Đào Yếu điện, sau đó thì sao?”

“Hôm đó cô ta đến tán gẫu với ta, vừa lúc Tiểu Quất hầm xong canh, liền mời cô ta uống một chén. Nào ngờ cô ta trở về Đào Yếu điện liền truyền đến tin sảy thai, còn một mực cho rằng bởi vì uống canh bổ ở Nghiên Vụ điện, nói ta muốn hãm hại cô ta.” Nghiên phi cau mày chậm rãi nói.

Lê Tử Hà ngắt đầu hỏi: “Còn canh bổ hôm đó không?”

Nghiên phi lắc đầu: “Canh này vốn chỉ có phần của một người, lúc ấy cô ta uống xong còn hỏi có còn không, rồi sai Duyệt nhi hầu hạ bên cô ta đi theo Tiểu Quất cùng dọn bếp. Sau đó ta mới hiểu Duyệt nhi đó có

sạch nồi canh và bát canh. Mặc dù ngự y đã tới đây nghiệm độc, cũng không nghiệm được nguyên do. Có điều nếu Hoàng thượng tin lời cô ta....”

Nghiên phi thất thần nhìn mảnh sứ vỡ dưới đất, vẻ u sầu đọng trong mắt, Lê Tử Hà cũng im lặng. Không có chứng cứ chính là chứng cứ tốt nhất, trong cung kẻ luôn đối nghịch với Diêu phi chỉ có Nghiên phi mà thôi. Vân Tần Ngôn còn nói ai sinh hạ hoàng tử trước người đó sẽ được cai quản hậu cung. Nếu hần muốn coi đây là cái cớ để chèn ép Nghiên phi, thậm chí Cố gia, cũng là điều dễ hiểu.

“Bây giờ Lê Tử Hà cần phải suy nghĩ hai ngày, nương nương đừng lo lắng, nhất định sẽ tìm được cách giải quyết.” Lê Tử Hà bình tĩnh chấp tay nói.

“Ừ, người lui ra trước đi, không có chuyện gì cũng đừng nên tới Đào Yếu điện này.” Nghiên phi mệt mỏi khoát tay, nằm nghiêng trên giường thấp. Quay sang Tiểu Quất thì ánh mắt lại lạnh tanh, hờ hững nói: “Người cũng đi ra ngoài cho ta!” Ngay sau đó lật người lại, đưa lưng về phía hai người.

Tiểu Quất rút nước mắt dập đầu một lần nữa, định đứng dậy nhưng đầu gối đau nhói, lão đảo người, cũng may Lê Tử Hà đỡ kịp. Lê Tử Hà khẽ cười với nàng, ý bảo nàng đi theo mình ra ngoài.

Tiểu Quất nhìn Nghiên phi đưa lưng về phía mình, cười cảm kích với Lê Tử Hà, để nàng đỡ ra ngoài.

“Tiểu Quất cô nương ở đâu vậy? Tử Hà đưa cô về.” Ra khỏi điện, hai người nhẹ nhõm hơn nhiều. Lê Tử Hà đỡ nàng vừa đi vừa hỏi.

“Không cần làm phiền Lê y đồng, y đồng đỡ nô tỳ vào khu vườn đó nghỉ ngơi một lát là được rồi.” Tiểu Quất khách khí nói, chỉ vườn hoa nhỏ đối diện.

Lê Tử Hà gật đầu, đỡ nàng ngồi xuống chỗ hòn giả sơn, hồ nước thanh tịnh đẹp để soi sáng bóng dáng hai người, thi thoảng chiếc lá khô phất qua để lại từng gợn sóng lăn tăn. Tiểu Quất ngồi yên, không biết đang nghĩ gì.

Lê Tử Hà nhìn xung quanh, cũng không còn ai khác, bèn ngồi xuống theo, khẽ nói: “Nếu Tiểu Quất cô nương có điều gì vướng mắc trong lòng, cứ nói ra đi.”

Tiểu Quất ngược mắt nhìn dáng vẻ nhã nhặn của Lê Tử Hà, không dần được nổi uất ức mà nước mắt trào dâng, nức nở nói: “Mấy đêm nay nô tỳ đều gặp ác mộng, luôn thấy tiếng kêu khóc của trẻ con, còn nữa, còn tiếng kêu góc thê lương trong đêm mưa nữa, nô tỳ rất sợ....”

“Thật ra thì đúng như lời nương nương nói, những chuyện kia không liên quan gì tới cô, đừng tự trách.”

Tiểu Quất lắc đầu nói: “Nương nương trước kia nói.....Nói muốn được Hoàng thượng sủng ái, không thể..... Không thể dung tha cho Quý..... Quý hoàng hậu, đặc biệt là đứa bé trong bụng Hoàng hậu.....Cho nên mới bảo nô tỳ truyền lời, lừa Hoàng hậu là Hoàng thượng đang ở Nghiên Vụ điện.....”

“Nương nương cũng đã nói, cho dù Hoàng thượng không có ở Nghiên Vụ điện, chuyện này Hoàng thượng cũng biết được.....” Huống chi, khiến nàng sảy thai, không chỉ là quỳ cả một đêm, còn có bát thuốc đó.....

“Nhưng mà, đêm hôm ấy, nô tỳ.....Nô tỳ sai thị vệ ngăn Hoàng hậu lại.....Không để cho người khác đi bẩm báo.....Còn.....Còn nói rất nhiều lời khó nghe.....Nếu như.....Nếu như không phải như vậy, có lẽ.....Có lẽ đứa bé kia.....Sẽ không chết.....”

“Cô nói chuyện Diêu phi kêu khóc có liên quan tới chuyện năm đó sao?” Lê Tử Hà dương như chỉ hỏi băng quơ.

Tiểu Quất gật đầu, bắt lực khóc than: “Kể từ đêm Quý hoàng hậu quy thiên, mỗi khi đến ngày mưa đông Diêu phi nương nương cứ như bị điên vậy. Lê y đồng không biết đâu.....Năm đó.....Năm đó Quý hoàng hậu thích nhất y phục màu đỏ, đêm ấy, cũng có sấm chớp.....Nói không chừng.....Nói không chừng Diêu phi nương nương bị oan hôn nhập vào, nói không chừng đứa bé kia lại trở về bên người nàng ta. Nô tỳ không dám.....Không dám giết nó thêm lần nữa.....Ồ trong mộng nó kêu khóc với nô tỳ, muốn nô tỳ trả lại mạng cho nó. Rất đáng sợ.....Thật sự rất đáng sợ....”

Lê Tử Hà sáng tỏ, vị thuốc này còn chưa tới chỗ Diêu phi, đã phát huy tác dụng với Tiểu Quất trước. Một khi làm việc trái với lương tâm, dĩ nhiên lương tâm bất an. Nàng an ủi: “Cô nương đừng để ý, chuyện quý

quái cũng chỉ là lời nói vô căn cứ thôi. Cô nương trở về nghỉ ngơi sẽ khá hơn đây.”

“Dạ.” Tiểu Quất bắt an gập đầu.

Mục đích của Lê Tử Hà đã đạt được, cáo từ xoay người rời đi, lại trở về Nghiên Vụ điện.

Nghiên phi thấy hần quay lại, đứng dậy hỏi: “Lê y đồng còn có chuyện gì sao?”

“Tử Hà đã nghĩ ra cách giải quyết.” Lê Tử Hà rũ mắt nói chậm rãi. Cô vẫn còn nợ ta tính mạng của một đứa bé, cô phải trả bằng được!

33. Chương 33: Trò Cười

Nghiên phi vừa nghe vậy liền hăng hái hần lên, hai mắt lóe sáng, cười nói: “Lê y đồng có diệu kế gì?”

“Trước tiên Tử Hà có lời muốn hỏi, kính xin nương nương trả lời thành thật.”

“Hử? Chuyện gì?”

“Nương nương cho rằng ai có thể ra tay với đứa bé trong bụng Diêu phi?” Lê Tử Hà hỏi thẳng thừng. Nàng không đoán được, không có nghĩa là Nghiên phi cũng đoán không ra.

Nghiên phi nghe Lê Tử Hà hỏi vậy, khóe miệng cong lên thành một nụ cười quỷ dị, khinh thường nói: “Nếu muốn ta nói, đứa bé của Diêu phi, chính là do cô ta ra tay đấy!”

Lê Tử Hà giật mình, còn chưa kịp phản ứng đã buột miệng thốt ra: “Vì sao?”

“Ha ha, Lê y đồng, sự ngoan tuyệt của nữ tử trong hậu cung này, người không thể nào tưởng tượng được đâu.” Nghiên phi che miệng cười khê, vừa này còn nghiêng người, bây giờ đã ngồi thẳng dậy nói: “Lê y đồng, ta đã coi ngươi là người mình, cũng không muốn giấu giếm gì cả. Diêu tiện nhân đó, nói đến cùng cũng chỉ là một nha hoàn, dựa vào cái gì mà có thể ngồi ngang hàng với ta? Huống chi, không tư không sắc, mặc y phục đỏ mà có thể cho rằng mình phát lên thành phượng hoàng. Nực cười, Hoàng thượng thích loại nữ tử đề tiện như vậy mới là lạ!”

“Nương nương nói đúng.” Lê Tử Hà cúi đầu lên tiếng phụ họa.

“Cô ta hết lần này đến lần khác đều không biết điều! Ý vào một chút thương hại của Hoàng thượng mà lại muốn có được nhiều hơn! Lần này cô ta hại chính con của mình, có thể kéo ta ngã ngựa, lại có thể chiếm được sự đồng tình của Hoàng thượng, cũng coi như cô ta thông minh một lần.”

Trong điện đã được người dọn dẹp sạch sẽ, ấm chén cũng rực rỡ hần lên. Nghiên phi rót ly trà, khê khàng nâng trong tay, rồi lại nhìn Lê Tử Hà, cười nói: “Lại để cho Lê y đồng chê cười rồi. Người vừa mới nói, đã nghĩ ra cách giải quyết rồi à?”

Lê Tử Hà gập đầu, cung kính nói: “Nếu nương nương đã coi Tử Hà là người của mình, Tử Hà sẽ không quanh co lòng vòng nữa. Tử Hà cho rằng, nương nương cũng nghĩ ra cách giải quyết rồi.”

“Hà? Nói nghe xem.” Nghiên phi vẫn mỉm cười, nhưng lại như kịch độc mang theo nét dịu dàng.

Lê Tử Hà nói tiếp: “Nương nương định hy sinh Tiểu Quất ư?”

“Ha ha, vẫn là câu nói kia, Lê y đồng quả nhiên thông minh.” Nghiên phi khê mỉm cười, tựa như nụ hoa chúm chím hé nở trong ngày xuân, từng câu nói đều nhẹ nhàng thần nhiên.

Lê Tử Hà rũ mắt khê cười một tiếng, rồi ngược mắt lên nói tiếp: “Tử Hà cho rằng, nương nương cũng có thể tàn nhẫn một lần.”

“Ý của ngươi là?” Chén trà trong tay Nghiên phi hơi lay động vẩy chút ra tay. Nàng dứt khoát đặt ly trà xuống, chau mày, liếc nhìn phần bụng nhô lên của mình, một tay khê xoa, nói không chắc chắn: “Muốn ta dùng chiêu gây ông đập lưng ông ư?”

“Nương nương đã hiểu rồi, Tử Hà không nhiều lời nữa.” Lê Tử Hà chấp tay, rồi nói tiếp: “Tử Hà xin được cáo lui trước.”

Nghiên phi sững sờ tựa trên giường thấp, ngẩn ngơ gật đầu, rồi trở mình như thể đã ngủ.

Ngoài Nghiên Vụ điện, ánh mặt trời rực rỡ, gió nhẹ mang theo hơi lạnh len lỏi vào vạt áo của Lê Tử Hà. Nàng nhìn hoàng cung tinh khôi hào nhoáng, bên ngoài càng sạch sẽ thì bên trong càng bẩn thỉu bấy nhiêu. Có phải nàng nên cảm thấy may mắn vì mình đã chết một lần, mới có thể đứng ngoài cuộc, bàng quan thấy rõ những kẻ trong cuộc tranh đấu đến mức người chết ta sống như những thằng hề.

Diêu phi, quả thật không còn là Diêu nhi mà nàng biết nữa. Nếu thật sự như lời Nghiên phi nói, nàng dám xuống tay với con mình, nữ nhân này quả thật đáng sợ. Nhưng Diêu phi tàn nhẫn hạ quyết tâm, Nghiên phi cũng không thể thua nàng. Hy sinh Tiểu Quất là chuyện đương nhiên, về phần có bằng lòng lợi dụng đứa bé trong bụng để trả đũa hay không là sự lựa chọn của nàng ta.

Lê Tử Hà nhanh chóng trở lại Thái y viện, chỉ cảm thấy mấy ngày nay trôi qua quá vội vã, rất nhiều chuyện còn chưa phản ứng kịp. Mọi việc cứ thi nhau tới, khiến người ta không thể ứng phó. Nhưng nếu biết hai phi Nghiên Diêu vội vã tranh đấu như vậy, nàng cũng sẽ không hấp tấp hạ độc Vân Tẩn Ngôn. Bây giờ nhiều chuyện cùng ập tới, liệu hắn có hoài nghi không? Hay là chính hắn cũng đã nắm chắc trong lòng, để mặc cho hai phi tử tranh đấu, kết quả là hai bên chịu tổn hại, tổn thất của hắn cũng chỉ là hai đứa bé mà thôi. Một đã có thể không cần, thêm hai đứa nữa thì có sao?

Lê Tử Hà đi tới thư phòng của Phùng Tông Anh, lại thấy ông nhìn y thư đến ngẩn người, ho khan hai tiếng, nói: “Đại nhân, Tử Hà có chuyện thỉnh giáo.”

“Chuyện gì? Nói mau!” Phùng Tông Anh như thể bị hấn làm giật mình, thân thể run lên, chợt ngẩng đầu, nói với vẻ bức mình.

“Bệnh của Diêu phi nương nương.....Tử Hà có phần không hiểu.....” Lê Tử Hà do dự mở miệng, cổ ra vẻ khó hiểu, nói: “Lần trước lúc nương nương chẩn hỉ mạch, từng cho Tử Hà bắt mạch, trừ hỉ mạch ra, Tử Hà cũng không nhận thấy điều gì khác thường. Nhưng ngày đó tình trạng của nương nương hình như vô cùng khác thường, đại nhân có thể chỉ bảo đôi điều không?”

Ánh mắt của Phùng Tông Anh chợt lóe lên, muốn nói thẳng ông cũng không biết, nhưng lại cảm thấy quá mất mặt. Phùng Tông Anh trừng mắt nhìn Lê Tử Hà, tiểu tử lắm chuyện này, lắm bầm nói: “Chuyện đó không cần người quản nhiều, trước mắt lo chuyện giải độc cho Hoàng thượng đi rồi hẵng nói!”

Lê Tử Hà gật đầu, cầm quyển sách ngồi xuống lật xem. Quả nhiên Phùng gia gia biết nguyên nhân bệnh của Diêu phi, e rằng có bí mật không thể cho người khác biết? Về phần Vân Tẩn Ngôn, từ hôm đó trở đi cũng không gọi nàng đến giải độc nữa, có lẽ thân thể đã khỏe hơn cũng không quan tâm nữa.

“Sự phụ của người đi đâu rồi?” Phùng Tông Anh đột nhiên nghĩ đến Thẩm Mặc. Tuy nói còn chưa chính thức phong chức ngự y, nhưng hoàng cung này cũng không phải là nơi hấn muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Lê Tử Hà chợt thấy lòng mình siết lại, chỉ lắc đầu nói: “Tử Hà cũng không rõ.”

Phùng Tông Anh hoài nghi liếc nhìn hấn. Nếu không phải Lý ngự y đích thân đưa Thẩm Mặc vào cung, ông cũng không dễ dàng cho phép hấn vào Thái y viện như vậy. Hôm nay đảo mắt không thấy bóng dáng đâu, khinh thường viện sử này của ông ư?

“Người còn ngồi đó làm gì? Hoàng thượng bảo người hôm nay đến giải độc cho hấn đấy.” Phùng Tông Anh lại trút sự bất mãn với Thẩm Mặc lên đầu tên đồ đệ này, phòng má trộn mất quất.

Lê Tử Hà Liên vội vàng đứng dậy, gấp sách lại khom người nói: “Vậy Tử Hà xin đi trước.”

Nơi giải độc vẫn là Long Hoàn cung, Vân Tẩn Ngôn thấy hấn vào cửa hành lễ, chỉ hờ hững liếc nhìn, cho hấn đứng dậy rồi tự động đi vào bên trong.

Vẫn là cảnh tượng hơi nước mờ mờ, hơi ẩm lan tràn, vẫn là vẻ lạnh lùng xa cách. Lê Tử Hà thấy cánh hoa Túc Dung nổi giữa hồ nước, sau khi ngâm nước nóng, cánh hoa dần dần xòe ra, hút đủ dưỡng khí, khôi phục dáng vẻ mềm mại. Quay đầu lại nhìn Vân Tẩn Ngôn nằm trên giường, bị hoa Túc Dung giày vò, người cũng gầy đi không ít, tinh thần cũng kém hơn bình thường, ánh mắt lại càng hung hiểm hơn.

Lê Tử Hà đặt hòm thuốc xuống, lấy bó châm ra, vẫn dùng đôi tay ấn nhẹ lên huyết vị, thuận tay hơn trước rất nhiều. Nhưng Vân Tấn Ngôn lại có vẻ hơi khác thường, thân thể căng thẳng, không hề thả lỏng. Những giọt nước trên tấm lưng mịn màng không biết là nước hay là mồ hôi. Lê Tử Hà mở miệng nói: “Xin Hoàng thượng thả lỏng một chút, lần này không có chuyện ngoài ý muốn nữa đâu.”

Lê Tử Hà vừa cất lời, thân thể của Vân Tấn Ngôn cũng thả lỏng, hình như còn khê thở dài. Quay đầu lại liếc nhìn Lê Tử Hà, ánh mắt lấp lánh, nhưng hình như lại cực kỳ thận trọng, cuối cùng nhắm mắt lại không động đậy nữa.

Lê Tử Hà rút ngân châm ra, tập trung tìm huyết châm cứu.

Vân Tấn Ngôn dần lại cảm xúc kỳ dị trong lòng. Sau khi nhắm mắt lại, màu đen ập đến, khiến thời gian bỗng trở nên chậm rãi, các giác quan lại càng nhạy bén. Mùi Long Tiên chưa bao giờ để tâm tới phảng phất nơi chóp mũi, sau lưng thì thoảng có cảm giác lạnh lẽo. Những nơi ngân châm đi qua gợi lên cảm giác tê dại như có như không, như thể mang đi sự mệt mỏi lắng đọng nhiều ngày trong cơ thể, không khí tĩnh lặng không màng danh lợi cùng với hơi thở tản mát của người sau lưng khiến hắn cảm thấy thoải mái dễ chịu chưa từng có.

“Hoàng thượng, châm cứu xong rồi.” Lê Tử Hà rút ngân châm ra, bỏ vào bó châm, quỳ xuống bẩm báo.

Vân Tấn Ngôn đứng dậy, khi mở mắt mở mắt ra, cảm xúc vừa rồi đã tan thành mây khói. Thuận tay choàng y phục lên, nói: “Y thuật của ngươi, chỉ làm một y đồng, có phải hơi uất ức không?”

Lê Tử Hà dập đầu định trả lời, Vân Tấn Ngôn đã lên tiếng: “Lê y đồng có công cứu giá, từ hôm nay tấn thăng làm ngự y, cùng Ân ngự y thay phiên chẩn bệnh cho trẫm.”

Giọng điệu của Vân Tấn Ngôn rất tùy ý, nhưng lại mang vẻ quả quyết không thể chối từ. Lê Tử Hà không ngờ lại thuận lợi như vậy, lập tức phản ứng dập mạnh đầu nói: “Tạ Hoàng thượng ân điển!”

Vừa dứt lời, đã nghe thấy Ngụy công công đứng cạnh ngoài cung hoảng hốt nói: “Bẩm Hoàng thượng, Nghiên phi nương nương và Diêu phi nương nương ở Đào Yếu điện..... Hình như..... Hình như xảy ra chút chuyện.....”

Nghe vậy, Vân Tấn Ngôn lạnh mặt nói với Lê Tử Hà: “Đi cùng trẫm.”

Lê Tử Hà thầm kinh ngạc. Nghiên phi ra tay nhanh vậy sao? Hơn nữa, hình như hành động thuận miệng cho nàng đi theo của Vân Tấn Ngôn thật sự có ý đồ sâu xa. Hắn đã sớm ngờ tới cuộc tranh đấu nơi đó cần phải dùng đến ngự y sao? Nếu không sao lại nghĩ tới chuyện ỉn đi theo chứ....

Đào Yếu điện vẫn luôn náo nhiệt, ngày hôm nay lại càng ồn ã. Nghiên phi dạo gần đây ít xuất hiện, bỗng dưng mang cả đám thái giám cung nữ, xếp hai hàng trái phải chỉnh tề trước điện. Trong điện đều là người bên cạnh Diêu phi. Mọi người nghe thấy Ngụy công công hô lên, đều run rẩy quỳ xuống hành lễ hô vạn tuế.

Diêu phi nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, gương mặt không thoa phấn còn thanh lệ hơn bình thường. Nàng định xuống giường hành lễ, Vân Tấn Ngôn cất bước tiến lên đỡ nàng nói: “Ái phi miễn lễ.”

Diêu phi cười duyên, dựa vào lòng Hoàng thượng, chỉ vào Tiểu Quất quỳ gối giữa điện yếu ớt nức nở nói: “Hoàng thượng, chính là cô ta.....Cô ta nói, là cô ta bỏ thuốc hại con của chúng ta.....”

“Tiểu Quất nhất thời hồ đồ, Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng.....” Tiểu Quất run rẩy, vừa cuống quýt dập đầu, vừa khàn giọng nức nở nói.

Vân Tấn Ngôn không thèm liếc mắt nhìn nàng lạnh lùng nói: “Là người gây nên?”

“Tiểu Quất đáng chết, Tiểu Quất đáng chết! Xin Hoàng thượng định tội! Tiểu Quất muôn lần chết cũng không chối từ!” Trán Tiểu Quất đã rỉ máu, nhưng vẫn không ngừng dập đầu, tiếng bịch bịch vang dội.

“Muôn lần chết? To gan muốn tính mạng của con ta, một mạng hèn hạ của người có thể đền được sao? Chém cả nhà người cũng không đủ!” Vân Tấn Ngôn ôm Diêu phi, tàn nhẫn quát mắng Tiểu Quất.

Tiểu Quất nghe vậy càng thêm run rẩy, gần như có thể nghe thấy tiếng răng lập cập của nàng. Khổ sở nhìn Nghiên phi cũng quỳ dưới đất không được cho phép đứng dậy, lại thấy Nghiên phi quay mặt đi, nước mắt

càng tuôn rơi lã chã, dập đầu nói: “Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng! Già trẻ lớn bé trong nhà Tiểu Quất không xứng để chôn theo hoàng tử, Hoàng thượng tha mạng!”

“Lôi xuống. Tất cả những kẻ có liên quan đến người không chừa một ai.” Vân Tần Ngôn không thèm liếc nhìn, lạnh nhạt nói.

“Nương nương, nương nương, người đã nói.....” Tiểu Quất bị hai tên thái giám kéo ra khỏi điện, vừa lùi lại vừa kêu gào, Nghiên phi thấy thế vội lớn tiếng nói: “Thiếp không biết quản giáo nô tỳ, xin Hoàng thượng giáng tội!”

Mọi ánh mắt đều đều tập trung chỗ hai phi tử và Tiểu Quất, chỉ có Lê Tử Hà nhìn thấy rõ Ngụy công công nháy mắt với hai công công kéo Tiểu Quất. Hai người dường như bị Tiểu Quất kìm chân, động tác chậm lại.

“Không! Không! Nương nương đã nói bảo vệ người nhà của nô tỳ, nô tỳ không hại Diêu phi nương nương, không hại..... Hoàng thượng, nương nương nói là Diêu phi tự hại con mình. Hoàng thượng..... Hoàng thượng minh xét.....”

“Hoàng thượng, bọn họ nói gì vậy? Lại còn nói thần thiếp ác độc tự hại con mình?” Diêu phi giật mình tránh khỏi vòng ôm của Vân Tần Ngôn, cất tiếng ghen ngào nước mắt tuôn như mưa.

Vân Tần Ngôn liếc mắt nhìn Nghiên phi quỳ gối ở bên, nghiêm nghị nói: “Sao ái phi lại nói như vậy?”

“Thần thiếp không có nói!” Nghiên phi trả lời kiên định.

“Vừa rồi Tiểu Quất còn nói mình bỏ thuốc, bây giờ lại lên tiếng phủ nhận. Sao vậy? Định tới lừa gạt trẫm sao?” Ánh mắt của Vân Tần Ngôn rét lạnh hờ hững nói.

Nghiên phi ghen hống, hai thái giám kéo Tiểu Quất cũng dừng tay, trong điện nhất thời yên tĩnh.

Vân Tần Ngôn lau giọt lệ bên khóe mắt cho Diêu phi, bực mình liếc nhìn Nghiên phi và Tiểu Quất, mở miệng nói: “Từ hôm nay Nghiên phi cách chức làm Nghiên tần, lui xuống Hàn Ngọc điện. Tiểu Quất, kéo ra ngoài phạt trượng hình vì tội dục trá!”

Tiểu Quất còn chưa phản ứng kịp đã bị người kéo ra ngoài. Nghiên phi chợt ngẩng đầu lên, không thể tin mà nhìn Vân Tần Ngôn. Nàng cho rằng hần đã yêu nàng, nàng cho rằng Diêu phi cũng chỉ là vật thay thế, nàng cho rằng ít nhất hần sẽ điều tra rõ sự thật mới quyết định. Thì ra, cũng không có gì hơn.....

Khóe miệng Nghiên phi đột nhiên cong lên, dập đầu với Vân Tần Ngôn, nói: “Hoàng thượng, thần thiếp muốn đích thân tạ tội với Diêu phi nương nương.”

Vân Tần Ngôn đỡ Diêu phi tựa vào giường, gạt đầu ý bảo nàng tới đây.

Nghiên phi quỳ dịch bước, nhưng thân thể vẫn thẳng tắp không hề yếu thế, đến bên giường, áy náy nói: “Nương nương có thể hạ mình nghe ta rả tai một câu không?”

Diêu phi đã không còn vẻ tức giận, chân mày mang nét cười khê nói: “Tỷ đứng lên cũng được.”

“Tạ ơn nương nương.” Nghiên phi đứng dậy, ghé vào tai Diêu phi.

Lê Tử Hà không nghe thấy nàng nói gì, chỉ thấy sắc mặt Diêu phi chợt biến đổi, dường như không chờ Nghiên phi nói xong đã đẩy mạnh nàng ta ra. Nghiên phi lùi lại mấy bước khiến chân bị trật, thân thể không thể ổn định dụng phải bình phòng đằng sau.

Lê Tử Hà chỉ lẳng lặng đứng cạnh nhìn, thấy ánh mắt liếc tới của Nghiên phi chỉ cười lạnh trong lòng. Trò cười này thật sự rất hay.

34. Chương 34: Hợp Tác

Bình phong được thợ thủ công của Vân Quốc đặc chế, một năm chỉ có một bức. Hoa văn óng ánh trong suốt tựa như băng đá. Sau khi vẽ trăm hoa linh diệu, bức bình phong lại càng mang nét độc đáo. Khuyết điểm duy nhất chính là dễ vỡ, cũng như đồ sứ, mảnh vụn lại sắc bén dễ khiến người bị thương. Bước chân của Nghiên phi không vững, đụng phải bình phong. “Uỳnh” một tiếng, tấm bình phong vừa đứng sừng sững vững vàng đã đổ xuống đất theo Nghiên phi, thoáng cái đã vỡ vụn, xé rách tà váy dài của Nghiên phi. Như bị dao sắc cứa phải, máu tươi nhuộm đỏ làn váy.

Không chịu nổi đau đớn, vành mắt Nghiên phi đỏ hoe, nước mắt tuôn rơi, khổ sở nhìn Vân Tần Ngôn. Nàng sai rồi, nàng có lỗi với đứa bé trong lòng mình. Sáu năm qua nằm mơ nàng cũng muốn có con với hắn, dù trong bụng là một công chúa, nàng cũng vui lắm rồi. Nàng không nỡ ra tay với đứa bé này, không chỉ bởi vì đây là cốt nhục của mình mà còn vì tình yêu của nàng, nàng yêu người đàn ông trước mắt này. Cho nên nàng đánh cuộc, đánh cuộc bằng chút tình cảm hẳn dành ỉn, đẩy Tiểu Quất ra cho xong chuyện.

Cuối cùng mình thua rồi, hắn không tin mình, không muốn điều tra thêm mà võ đoán phán quyết. Một khi bị đẩy xuống làm tằm, tú nữ vào cung, nàng không còn ngày nổi danh nữa. Thế nên nàng lại đánh cuộc thêm lần nữa, dùng đứa bé này để đánh cuộc một lần cuối cùng. Điều phi có thể chiếm được sự thương hại của hắn, vì sao mình không thể? Không thể chấp nhận, hôm nay Điều phi đẩy ngã nàng, phải kéo Điều phi cùng hạ bậc với nàng. Nàng không muốn từ nay phải cúi đầu trước nha hoàn này!

Vân Tần Ngôn giật mình đứng dậy, vội nói với Lê Tử Hà: “Mau xem Nghiên tần thế nào rồi.”

Lê Tử Hà tuân lệnh, bước nhanh đến bên cạnh Nghiên phi, ngồi xổm xuống bắt mạch. Xong xuôi quỳ xuống cau mày nói: “Thần đáng chết! Long chủng của nương nương....E rằng không giữ được....”

Vân Tần Ngôn đột nhiên cười nhạt một tiếng, ánh mắt liếc nhìn Nghiên phi càng thêm khinh bỉ hỏi: “Bởi vì vấp ngã?”

“Chuyện này....” Lê Tử Hà cúi đầu, cố ra vẻ khó nói, một lúc sau mới ngẩng đầu cất giọng kiên định: “E rằng nương nương đã dùng vị thuốc gây rối loạn tinh thần. Thai khí vốn không ổn định, hôm nay lại bị thương nặng như vậy....Tất nhiên không giữ được....”

Ánh mắt diễm đam đáng yêu của Nghiên phi thoáng chốc biến thành thanh kiếm sắc đâm thẳng về phía Lê Tử Hà. Vị thuốc nào, thai khí gì chứ?

“Đi lục soát Nghiên Vụ điện.” Vân Tần Ngôn ngồi xuống bên cạnh Điều phi, nói với Ngụy công công.

Ngụy công công tuân lệnh đi ra, tâm trí Nghiên phi hỗn loạn. Rõ ràng tất cả đã nằm trong bàn tay của mình, vốn tưởng rằng chỉ cần Tiểu Quất nhận tội, mình sẽ không có mệnh hệ gì nữa. Nếu Hoàng thượng vẫn không chịu tha ỉn, hôm nay Điều phi đẩy mình ngã, người nên bị trách phạt sao có thể là mình? Cô ta giả bộ đáng thương, mình cũng có thể! Rốt cuộc mình kém cô ta ở điểm nào, vì sao dù mình có mất đi đứa nhỏ, chàng vẫn lạnh nhạt với mình như vậy?

Chẳng mấy chốc các thái giám đã trở lại sau khi lục soát. Trời trở lạnh, các cung các điện đều đồ đồ dùng chống lạnh. Một vỏ chăn đỏ thẫm, thêu một chữ “Điều” ở phía dưới. Ai vừa nhìn cũng biết, vật này được chuẩn bị mang đến Đào Yếu điện.

Lúc này chăn bông bị xé tung, dưới lớp chăn thêu hoa mai trắng noãn tinh xảo, gần hai vị thuốc. Sắc mặt của Vân Tần Ngôn lạnh hơn, xoay hỏi Lê Tử Hà: “Đây là cái gì?”

“Bẩm Hoàng thượng, hai loại thuốc này sinh trưởng ở quận Tây Nam, hít một thời gian dài sẽ khiến tâm mạch bị tổn thương, tinh thần không thể tập trung. Nếu mang thai, rất dễ dẫn đến sảy thai ạ.” Lê Tử Hà cúi đầu thành thật trả lời.

Vân Tần Ngôn liếc đôi mắt lạnh tanh nhìn Nghiên phi, cười nói: “Xem ra để Cố tướng quân đóng quân ở biên cảnh Tây Nam, không chăm sóc Bình Tây vương cẩn thận, nhưng lại thuận tiện cho ái phi nàng nhỉ!”

“Thần thiếp....Thần thiếp không có.....”

“Nghe nói thời gian trước độc mà trăm trứng phải cũng đến từ quận Tây Nam, tú nữ bị bắt đó, trước khi được trăm triệu kiến cũng có tới Nghiên Vụ điện của ái phi. Ái phi còn nhớ không?” Vân Tấn Ngôn ngắt lời, không cho Nghiên phi khóc lóc kể, vẻ lạnh nhạt trong giọng nói khiến người ta run rẩy: “Chắc là Cố tướng quân quên nói cho nàng biết, hai vị thuốc này đặt ở Nghiên Vụ điện trong thời gian dài, cũng sẽ có ảnh hưởng tới ái phi thì phải?”

“Không có....Phụ thân thiếp không...”

“Truyền chỉ thị của trăm, Nghiên tần mưu hại hoàng tử, lòng dạ độc ác, khiến người người cảm phẫn, lập tức đẩy vào lãnh cung, không cho phép bất kỳ kẻ nào đến thăm!”

Từng câu từng chữ của Vân Tấn Ngôn thốt ra vô cùng khí phách, khiến Nghiên phi chấn động đến mức nước mắt không thể nào chảy ra được nữa, thần thờ mở to mắt như thể một nửa hồn phách đã bay mất, ngẩn ngơ quỳ dưới đất không thể phản bác.

“Lê ngự y, đưa cô ta vào lãnh cung, giữ được nửa cái mạng càng tốt.”

Điều phi dựa vào ngực Vân Tấn Ngôn, nhếch miệng khẽ cười. Vân Tấn Ngôn không thấy được nét mặt của nàng, chỉ vỗ nhẹ lên lưng nàng, rồi thuận miệng sai bảo.

Hai thái giám tiến lên, không hề khách khí kéo Nghiên phi đang quỳ dưới đất đi. Nghiên phi không giãy giụa không gào khóc, chỉ quay đầu lại nhìn chăm chăm vào Vân Tấn Ngôn, để mặc cho người ta càng kéo càng xa, những nơi đi qua đều để lại vệt máu dài.

Lãnh cung ở phía Bắc hoàng cung, còn chưa đến gần đã cảm thấy luồng khí lạnh ập tới. Vào cửa cung rồi lại càng yên tĩnh khiến lòng người hoảng hốt. Rõ ràng ánh dương chiếu rọi, nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác u ám đáng sợ.

Hai thái giám tìm bữa được một tiểu diện trống không, ném Nghiên phi lên giường rồi rùng mình xoa cánh tay đi ra ngoài. Lê Tử Hà ngồi xuống bắt mạch cho Nghiên phi, còn chưa chạm vào nàng đã bị hất ra. Cặp mắt thần thờ hồi lâu mới khôi phục thần thái, nhưng trong đó chỉ chứa đầy thù hận, lạnh lùng nói: “Cút ngay, không cần người giả vờ giả vệt.”

“Tử Hà phụng mệnh mà thôi.” Lê Tử Hà hờ hững trả lời nhưng vẫn tiếp tục bắt mạch cho nàng.

“Thuốc kia là người cố ý cho ta phải không?”

“Vâng.”

“Sau đó hãm hại ta?”

“Không, Tử Hà cũng chỉ nghĩ cho nương nương mà thôi. Không ngờ Tiểu Quát lại giấu đi. Điều phi đã phi sẩy thai, nếu nương nương quyết tâm tự hại đứa bé trong bụng mình, sẽ không lưu lạc đến đây.” Nếu nàng đẩy hết chuyện sẩy thai lên đầu Tiểu Quát, tất nhiên sẽ không khiến ai ngờ vực.

Nghiên phi giận dữ, quát lên: “Nói thì dễ đấy, tiện nhân như ngươi có thể hiểu được nỗi đau mất con sao?”

Đang lúc nói, hất tay Lê Tử Hà ra, giáng một cái tát lên mặt Lê Tử Hà. Lê Tử Hà đánh mặt lại giơ tay lên giữ chặt cổ tay của nàng, trở tay kia tát mạnh vào mặt Nghiên phi lạnh lùng nói: “Con người Lê Tử Hà xưa nay vốn là, người khác cho ta một bạt tai, ta sẽ trả lại gấp bội! Hôm nay đối xử với nương nương như vậy, xem như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi!”

Nghiên phi hoàn toàn không kịp đề phòng, che má trái nhìn Lê Tử Hà với vẻ không thể tin, giọng nói cũng bị cơn giận làm cho run rẩy: “Ta....Đã từng hại người bao giờ? Điều tiện nhân kia mới là kẻ hại người nhiều nhất! Nếu không phải ta....”

“Nếu không phải nương nương, ta cũng không phải chịu ba roi kia.” Lê Tử Hà trầm giọng ngắt lời Nghiên phi, rồi khẽ cười nói: “Huống chi Tiểu Quát cũng đã nói, nương nương đã hại máu mủ của người khác, hôm nay coi như bị trừng phạt là đúng tội!”

“Ha ha, ta không then với lương tâm!” Nghiên phi đột nhiên cười lớn, không còn vẻ đoan trang, như thể cơn đau trên người cũng biến mất, cuồng loạn hô lên: “Trong hậu cung này muốn sinh tồn đều phải tranh đoạt, Quý hoàng hậu đó ngây thơ ngu xuẩn, có kết cục đó cũng là đáng đời! Người trong cung đều biết đứa bé

kia không còn cũng vì thuốc sảy thai Hoàng thượng ban cho, không ai dám giận, không ai dám nói, sao lại đổ hết lỗi lên đầu ta, tại sao?”

“Hay là nương nương đợi đến lúc mang thai tám tháng quỳ trong mưa một đêm, xem có còn giữ được đứa bé không?” Lê Tử Hà siết chặt nắm tay, dần lại cơn giận, cười khẩy nói: “Nhưng mà, e rằng nương nương không còn cơ hội ấy rồi.”

“Đứa bé của nương nương không thể giữ lại, được đồng sẽ đưa thuốc đến, Tử Hà xin được cáo lui trước.” Lê Tử Hà lạnh giọng bỏ lại những lời này, dứt khoát rời đi. Tự tay hại con mình, đẩy chính mình vào lãnh cung, ôm hận cả đời cô đơn tới già. Kết cục này còn sáng khoái hơn giết chết nàng ta.

Cơn gió lạnh thổi qua, mang tiếng cười to ngông cuồng ra khỏi lãnh cung: “Ta không sai, ta không sai! Có sai cũng chỉ sai vì không biết bản thân mình là con cò, sai vì dễ dàng nói yêu, sai vì dễ dàng tin người, sai vì vội vã muốn được lợi....Ha ha, tình yêu của đế vương, các người tranh giành, các người chém giết....Ta ở đây đợi từng người các người bước vào.....”

Ánh mặt trời rực rỡ ngoài cung bỗng chốc trở nên u ám. Lê Tử Hà bước từng bước nặng nề. Chưa từng hại mình ư? Năm đó là ai mỗi ngày sai người đến Hồng Loan điện gây chuyện, trắng trợn tỏ ra Nghiên phi xinh đẹp thế nào, được sủng ái ra sao? Là ai nhiều lần đầu độc thai nhi trong bụng mình? Là ai giả truyền tin để mình phải quỳ khóc cả đêm trong mưa? Là ai mang binh lính bao vây các môn đệ của Quý gia, lung bắt cả Quý gia?

Đúng vậy, kẻ đầu sỏ là Vân Tần Ngôn, nhưng các người chính là kẻ đồng lõa, đều không thể tha thứ!

Khí trời dần dần rét lạnh, thời buổi rồi ren dường như sắp qua đi, cuộc tranh đấu giữa hai phi Nghiên Diêu cũng đã kết thúc. Nghiên phi bị tống vào lãnh cung, mặc dù Diêu phi đau lòng mất một đứa con, nhưng lại trở thành sủng phi duy nhất trong hậu cung này. Độc của Hoàng thượng đã khỏi, kẻ đầu độc rốt cuộc là ai vẫn chưa có kết luận, Hoàng thượng cũng không truy cứu. Y đồng Lê Tử Hà có công cứu giá, tấn thăng ngự y. Việc tuyển chọn tú nữ vì thị phi chốn hậu cung mà bị trì hoãn một tháng. Hoàng cung thoáng chốc trở lại yên bình.

Mặc dù Lê Tử Hà đã trở thành ngự y, nhưng ngày nào cũng đi theo Phùng Tông Anh học tập. Ân ngự y biết khúc mắc giữa hần và Ân Bình nên thường xuyên làm khó, nhưng cũng không gây ra sóng gió gì. Mọi người cho rằng tất cả đã trở lại bình thường thì Thẩm Mặc biến mất không thấy bóng dáng lại trở về.

Lúc Lê Tử Hà nhìn thấy hần ở chỗ Thái y viện, tâm trạng hỗn loạn đến cả bản thân cũng không thể hình dung. Kinh ngạc, cho rằng hần không bao giờ trở lại nữa. Khó hiểu, cho rằng hần bị mình làm xấu mặt, không thể tha thứ ỉnh nữa. Còn bất chợt thoáng qua cảm giác an tâm, như thể rốt cuộc cũng có người cùng mình bước đi trên con đường dài vô tận lại vô vàn gian khổ này. Không cần hần vỗ về, không cần hần chở che, gục ngã cũng không muốn kéo theo hần. Chỉ cần thỉnh thoảng quay đầu lại, phát hiện mình không chỉ cô đơn một mình là đủ rồi.

Thẩm Mặc chỉ hờ hững liếc nhìn Lê Tử Hà, nhú mày không nói một lời, bước vào phòng Lê Tử Hà. Thấy nàng đuổi theo mở miệng nói: “Đóng cửa lại.”

Lê Tử Hà làm theo, do dự cất lời: “Người....Trở lại làm gì?”

Dường như Thẩm Mặc không nghe thấy câu hỏi của nàng, im lặng một lúc lâu rồi ngẩng đầu nhìn nàng, tròng mắt đen chợt lóe lên, không thể hiện rõ tâm trạng, giọng nói vẫn chỉ hờ hững: “Người là người của Quý phủ?”

Là câu khẳng định không phải câu hỏi. Lê Tử Hà sững sờ, muốn bác bỏ nhưng không thể mở miệng. Nhìn vào đôi mắt đen như mực của hần liền dứt khoát gạt đầu. Nếu là Thẩm Mặc nàng nguyện ý tin tưởng.

“Người vào cung là vì muốn trả thù, do đó đã kích Nghiên phi để nhằm vào Vân Tần Ngôn.”

Lê Tử Hà lại ngơ ngẩn, không phải vì Thẩm Mặc đoán trúng mục đích của mình, mà vì Vân Tần Ngôn trong miệng hần. Ngay sau đó nghĩ lại, loại người không quan tâm danh lợi cấp bậc như hần, gọi thẳng tục danh của đế vương cũng là chuyện bình thường.

Lê Tử Hà thần nhiên gạt đầu, Thẩm Mặc kiên định nói ngay không cần nghi ngờ: “Ta sẽ giúp người.”

“Không cần.” Lê Tử Hà từ chối không hề do dự, nàng không muốn kéo theo bất kỳ ai tốt với mình vào bãi nước đục này. Thành công hay không cũng không nhất định. Nàng đã chết một lần đã không còn phải sợ hãi, nhưng Thẩm Mặc không như vậy. Hắn nên sống cuộc sống vốn có của mình, tiếp tục làm thần y cứu giúp thiên hạ.

Dường như Thẩm Mặc cũng đoán được câu trả lời của nàng, nhẹ nhàng cười nói: “Người cho rằng, ta vào cung chỉ vì muốn giúp người?”

Đầu óc Lê Tử Hà trống rỗng, nàng thật sự nghĩ như vậy. Là con gái, cho nên cực kỳ nhạy cảm với chuyện tình cảm, tự phụ cho rằng Thẩm Mặc vứt bỏ nguyên tắc vào cung là vì mình. Nhưng nếu hắn hỏi vậy, đúng là bản thân quá mức tự phụ rồi.

“Nếu ta nói, ta vào cung, cũng vì báo thù, người có tin điều đó không?” Ánh mắt của Thẩm Mặc sáng lên, mang thần thái phấn khởi chưa từng có, mỉm cười nhìn Lê Tử Hà, lại đột nhiên khiến nàng cảm thấy xa lạ. Nụ cười này ẩn chứa quá nhiều thứ, không còn vẻ coi thường quyền thế, không còn vẻ lạnh nhạt xuất trần.

“Người nói với Tử Hà những điều này để làm gì?” Lê Tử Hà dần lại nổi thất vọng trào dâng. Quãng đường dài này, có người yên lặng chia sẻ cùng, cũng chỉ là cách nghĩ của riêng nàng mà thôi.

“Hợp tác với người.” Thẩm Mặc đáp lời như đinh đóng cột, nói: “Ta không hỏi cặn kẽ lai lịch xuất thân của người, người cũng không cần chú ý tới ta. Ta vận dụng sức lực của mọi người, người dựa vào tài trí mưu kế của mình, còn có.....Những chuyện người bình thường không biết. Dù điểm xuất phát của người và ta từ đâu, nhưng mục đích cũng chỉ có một người.”

“Được.” Lê Tử Hà cũng nói như đinh đóng cột, nhưng trong lòng thì đang cười mỉa. Đã nói đến nước này, nếu Thẩm Mặc có thể điều tra được nàng là người Quý gia, nhất định thế lực không nhỏ. Lực lượng có trong tay, vì sao lại từ chối? Tự cho là đúng, còn cho rằng lòng quan tâm mà hắn dành ình là xuất phát từ tình cảm chân thật, không ngờ cũng chỉ vì hai chữ lợi dụng.

Như thế cũng tốt!

Trắng trợn lợi dụng lẫn nhau, không có ràng buộc, càng không có dính líu đến tình cảm. Về sau sẽ bớt đi tổn thương, bớt đi áy náy, bớt đi băn khoăn. Đạt được mục đích rồi mỗi người một ngã.

“Tử Hà muốn biết tung tích của Hách công công ở bên Vân Tấn Ngôn sáu năm trước.”

“Nhiều nhất ba ngày, ta sẽ cho người câu trả lời thuyết phục.”

Thẩm Mặc đứng dậy rời đi, ánh mặt trời bên ngoài phòng xuyên qua từng lớp mây, càng khiến gian phòng nhỏ lộ vẻ mờ ảo. Lê Tử Hà dần nổi chua xót trong lòng, bật ra tiếng cười nhẹ. Như thế càng tốt, không vướng không víu, một thân một mình, con đường báo thù cũng dần dần bằng phẳng.

35. Chương 35: Quân Cờ

Thái y viện đột nhiên có thêm hai ngự y, một sư một đồ, nhưng lại ngồi ngang hàng. Ngày thứ hai sau khi Thẩm Mặc vào cung đã được Hoàng thượng triệu kiến, nghe đồn hai người ở trong Càn Chính điện cả một buổi chiều, cũng chỉ đánh một ván cờ. Nội dung nói chuyện trong quá trình thì không một ai biết, chỉ biết sau khi hắn đi ra liền được Hoàng thượng tấn thăng chức thái y, cũng chính xác là hắn đi chữa bệnh theo ý nguyện cá nhân. Mọi người ở Thái y viện đều bàn tán xôn xao, ánh mắt nhìn Thẩm Mặc ngoài vẻ ngưỡng mộ và tôn kính còn mang phần tò mò.

Kể từ sau cuộc nói chuyện đó, Lê Tử Hà đã không còn coi trọng mối quan hệ sư đồ của hai người nữa. Bình thường nếu không có việc gì, càng hiếm khi ngồi chung với nhau. Phùng Tông Anh rất hài lòng với chuyện này. Ông không thể không thừa nhận, dù mình ghét tên sư phụ đó, nhưng lại thích tên đồ đệ này. Mối quan hệ giữa Lê Tử Hà và Thẩm Mặc không mấy tốt đẹp, nhưng hắn lại một mực cung kính với mình, khiến cho ông có cảm giác thỏa mãn khi đoạt được bảo bối từ tay người khác.

“Tử Hà, hôm nay ta không đi chẩn bệnh cho Hoàng thượng cùng người nữa. Đã hai ngày rồi, chắc người cũng tự ứng phó được.”

Phùng Tông Anh cười tủm tỉm mở miệng. Gần đây tâm trạng của ông rất tốt. Y đồng mình dẫn dắt chỉ mới một tháng đã tấn thăng ngự y, khiến ông vô cùng nở mày nở mặt. Quan trọng nhất, nữ nhân khiến ông hận đến nghiến răng kia rốt cuộc cũng bị tống vào lãnh cung. Chao ôi, ánh mặt trời đầu mùa Đông rực rỡ biết là bao.

Lê Tử Hà gật đầu đồng ý. Phùng Tông Anh vốn không chặn mạch hàng ngày cho Vân Tấn Ngôn nữa, có lẽ lo lắng mình phạm sai lầm chỗ nào đó mà chọc giận Vân Tấn Ngôn. Hai ngày đầu cũng theo nàng đến Cần Chính điện, nhưng khi ông giáp mặt với Vân Tấn Ngôn vẫn không thể giảm bớt được vẻ lúng túng. Thời gian hai ngày đủ để hình hiểu rõ quá trình, ông liền vội vã lùi về phía sau.

Thật ra thì khi vẫn còn là Quý Lê, đã từng thấy Phùng Tông Anh chặn mạch hàng ngày vô số lần. Nhưng sự quan tâm mà ông dành tình vẫn khiến Lê Tử Hà cảm thấy vô cùng ấm áp.

Hôm nay lẽ ra Ân ngự y phải chặn mạch, nhưng không biết vì sao Vân Tấn Ngôn lại sai người đến gọi. Hôm nay cho gọi Lê Tử Hà, còn dời lại thời gian từ sau buổi triều lúc sáng xuống chiều tối.

Lê Tử Hà cũng đã suy tính trong lòng. Mấy ngày này xảy ra nhiều chuyện như vậy, hẳn không thể không cảm nhận được gì. Nếu án binh bất động, chắc rằng đã suy nghĩ kỹ lưỡng. Nhưng dù hẳn thông minh thế nào, có mưu mô thủ đoạn ra sao, hẳn cũng không thể nào đoán ra thân phận của mình, cũng như không thể biết mục đích vào cung của mình.

Ba lư hương ở Cần Chính điện đã được thay mới hoàn toàn, trên cái bệ đồng màu vàng hương khói vẫn vẫn vít. Chuyện hoa Túc Dung lần trước, đương nhiên có người nghi ngờ ba lư hương này. Nhưng tìm đi tìm lại, ngoại trừ đồng tro bụi thì không còn gì khác, nên đổi lư hương luôn.

Vân Tấn Ngôn cầm bút son trong tay, long bào mình hoàng tôn lên khí khái anh hùng của hắn. Vai lưng thẳng tắp càng thể hiện tinh thần vững chãi. Nghe thấy tiếng cửa mở, hắn đặt bút son xuống, thần nhiên liếc nhìn Lê Tử Hà quỳ dưới đất hành lễ, chân mày nhíu chặt chột giã ra, mang theo nét cười, nói: “Lê ngự y, có biết vì sao hôm nay trẫm cho triệu kiến mình khanh không?”

“Vi thần ngu muội, không dám đoán bừa lòng đế vương.” Lê Tử Hà không được cho phép, không thể đứng dậy, quỳ dưới đất, trầm giọng nói.

“Khanh ngu muội? Ha ha.” Vân Tấn Ngôn khép lại sổ gấp trong tay, để sang một bên, khẽ cười nói: “Nếu muốn trẫm nói, thì có lẽ, không phải ai cũng có thể thông minh bằng Lê ngự y.”

“Hoàng thượng khen nhầm, thần không dám nhận!” Lê Tử Hà hoảng hốt, dập đầu một cái.

“Trẫm không quan tâm độc của trẫm là do sư muội khanh, hay là sư phụ khanh, hay là chính bản thân khanh.” Vân Tấn Ngôn dừng lại, ánh mắt nhìn Lê Tử Hà mang vẻ tự tin như thể tất cả đã ở trong tay, đoạn nói tiếp: “Cũng không quan tâm thuốc ở Nghiên Vụ điện là do Cố gia đưa cho Cố Nghiên Lâm, hay là khanh đưa. Nhưng, có thể biết được ý của trẫm, khanh rất thông minh.”

Có thể nhìn ra ý đồ của hắn, theo ý của hắn mà lời được ra hai vị thuốc trong Nghiên Vụ điện. Đối với Lê Tử Hà mới vào cung không lâu, nhất định đã biết tùy mặt gửi lời, xem thời xét thế.

“Thần chỉ nói thật mà thôi.” Lời nói của Lê Tử Hà thận trọng thành khẩn. Thật ra sau một thoáng hốt hoảng vụt qua, Vân Tấn Ngôn đã biết nàng cố ý đẩy Nghiên phi xuống nước!

Kể từ khi nghe Nghiên phi nói Vân Tấn Ngôn buông lời ai sinh hoàng tử trước, người đó sẽ cai quản hậu, nàng đã ý thức được hẳn muốn hai phi tranh đấu.

Hôm nay nàng đứng ngoài cuộc, hơn nữa còn hiểu rõ Vân Tấn Ngôn, chợt nhận ra mức độ nghiêm trọng của sự việc. Diêu phi không có bối cảnh, không có thế lực chống đỡ trên triều, nhờ vào sự thiên vị của Vân Tấn Ngôn mà leo lên vị trí phi tử đã đến cực hạn rồi. Bây giờ để nàng mang long chủng, dù sinh ra hoàng tử cũng không thể lên ngôi Hoàng hậu. Tiếc rằng Nghiên phi thông minh cả đời lại hồ đồ một khắc, bởi vì đã nhận nhịn sự phách lối của Diêu phi sáu năm, sự thiên vị mà Vân Tấn Ngôn dành cho Diêu phi đã ảnh

hưởng đến nàng, vì vậy quên mất sự ảnh hưởng và kìm hãm của hậu cung đối với triều đình, một lòng cho rằng Diêu phi được Hoàng thượng sủng ái thì có gì là không thể?

Nhưng nếu nàng tiếp tục im hơi lặng tiếng theo dõi biến hóa, một khi sinh hoàng tử, ngôi vị Hoàng hậu này trừ nàng ra sẽ không thể là ai khác. Thế nhưng đây không phải là kết cục mà Vân Tấn Ngôn muốn thấy.

Nếu Nghiên phi lên làm Hoàng hậu, chắc chắn thế lực Cố gia sẽ càng hùng mạnh. Cục diện thăng bằng khó khăn lắm mới duy trì được lại bị phá hủy. Vì vậy Vân Tấn Ngôn mới bày ra trò này. Từ trước đến nay Diêu phi luôn ương ngạnh, không bao giờ để Nghiên phi trên cơ nàng. Tuy Nghiên phi vẫn luôn ẩn nhẫn, nhưng cũng không phải là người không từ thủ đoạn. Hai hổ đánh nhau, vốn nên rơi vào hai bên cùng tổn hại, hay bởi vì Vân Tấn Ngôn thiên vị cho nên Diêu phi vừa ra quân đã thắng giòn giã.

Nói đến sự thiên vị của Vân Tấn Ngôn, chỉ cần nhìn vào hành động của hắn ở Đào Yếu điện là có thể biết được. Cố ý tuyên bố tru di cả nhà Tiểu Quất, buộc nàng để lộ sơ hở, hai gã thái giám kéo Tiểu Quất đi cố ý chậm chân, để nàng có cơ hội nói nhiều hơn, vạch trần lời nói dối của Nghiên phi. Thuận nước đẩy thuyền, độc mình trúng và thảo được tìm được ở Nghiên Vụ điện lại sinh trưởng ở quận Tây Nam. Mối liên hệ mật thiết nhất giữa hoàng cung và quận Tây Nam là Cố tướng quân đóng ở biên cương Tây Nam.

Như thế, Nghiên phi không còn lời nào để nói, còn mất luôn cả long chủng, không còn cơ hội trở mình. Cố gia bị Vân Tấn Ngôn bắt được nhược điểm, giận mà không dám nói gì. Trừ phi họ có thể bắt được hung thủ thực sự hạ độc hắn và đưa cho Nghiên phi được liệu. Vân Tấn Ngôn còn hạ chỉ, không kẻ nào có thể đến thăm, chân tướng mà Nghiên phi biết đã vụn vỡ trong bụng.

Điều duy nhất khiến Lê Tử Hà vẫn còn mơ hồ là thái độ biến chuyển đột ngột của Vân Tấn Ngôn đối với Cố gia. Chèn ép Nghiên phi là để chèn ép Cố gia về mặt nào đó, đây là tất nhiên, nhưng hắn cũng quá tất trách rồi. Ngay cả mình cũng không ngờ, hắn lại tống thẳng Nghiên phi vào lãnh cung. Hắn hành xử như vậy là để thị uy Cố gia sao? Hay là, gần đây Cố gia có hành động quá giới hạn nào đó, đang nhắc nhở họ kiềm chế chút?

Dĩ nhiên, Lê Tử Hà vẫn không hiểu thái độ của Vân Tấn Ngôn đối với Diêu phi. Là để áp chế Nghiên phi mà giả vờ thiên vị gặp dịp thì chơi, hay là thật lòng yêu thương? Dù thế nào đi nữa, những chuyện này không có liên quan gì tới nàng.

Vân Tấn Ngôn thấy Lê Tử Hà quỳ dưới đất không nhúc nhích, lại nói: “Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào, trẫm không biết, không có nghĩa là không bao giờ biết được. Cũng như vậy, trẫm không truy cứu không có nghĩa là không bao giờ truy cứu! Lê ngự y, hãy quên việc này đi thì hơn.”

“Thần cẩn tuân thánh mệnh!”

“Hoa Túc Dung đó đến từ đâu?”

“Trong Vân Quốc, chỉ sinh trưởng ở quận Tây Nam. Hai vị thuốc trong Nghiên Vụ điện cũng chỉ sinh trưởng ở quận Tây Nam.” Lê Tử Hà nhấn mạnh chữ “chỉ”. Vân Tấn Ngôn nói vậy, nhưng không có nghĩa là muốn đổ hết tội lỗi lên đầu Cố gia. Tuy chuyện này còn chưa làm rõ, nhưng vẫn là nhược điểm để đối phó với Cố gia về sau này. Cũng như năm đó, sau ba năm, mượn chuyện ám sát Bình Tây vương mà tru di cả Quý phủ.

“Như thế rất tốt, lui ra đi, sáng mai trở lại chẩn bệnh cho trẫm.” Vân Tấn Ngôn cười khế, hài lòng phát tay, cho Lê Tử Hà lui ra, còn hắn lại cầm bút son lên, mở tấu chương cúi đầu phê duyệt.

Lê Tử Hà lui ra ngoài điện, rõ ràng thời tiết lạnh căm nhưng lưng lại ướt đầm mồ hôi. Mặt trời chiều đỏ rực ló đầu từ rặng mây, phủ lên vùng đất bằng phẳng sắc màu ấm áp, nhưng vẫn không thể thấm vào lòng Lê Tử Hà. Nhìn các cung các điện mênh mang, đột nhiên cảm thấy mình thật nhỏ bé, như thế hạt bụi tâm thường giữa trời đất bao la. Cảm giác vô lực lại trào dâng từ tận đáy lòng. Muốn thắng được Vân Tấn Ngôn, sao có thể dễ dàng?

Lần này ngoài mặt thành công khiến Nghiên phi vào lãnh cung, báo mối thù khốc quỳ năm đó. Nhưng trên thực tế, không phải mình cũng chỉ là một quân cờ sao? Quân cờ của Vân Tấn Ngôn.

Nếu không phải mình đầu độc trước, đưa thuốc sau, Vân Tấn Ngôn sẽ không dễ dàng bắt được nhược điểm của Cố gia như vậy, Nghiên phi cũng không thể dễ dàng bị tống vào lãnh cung như thế, hành động báo thù hữu ý vô tình của mình lại đảo ngược giúp đỡ tên đầu sỏ Vân Tấn Ngôn này, thậm chí ngay cả nhược điểm

của mình cũng lọt vào tay hắn. Ngày sau nếu hắn muốn lôi kéo Cổ gia, đẩy hung thủ là nàng ra, mọi chuyện sẽ đều êm thấm.

Cái gọi là báo thù thành công lần này, tiền đề lại là đối tượng nàng và Vân Tấn Ngôn cùng muốn chèn ép, không mưu mà hợp.

Lê Tử Hà lê bước trở lại Thái y viện, cung điện im lìm, y đồng qua lại, thỉnh thoảng vang tiếng bàn luận cười đùa. Nàng đột nhiên cảm thấy tất cả mọi thứ trước mắt đều như không khí trầm lắng, lá vàng không ngừng rơi xuống lại càng đìu hiu y hệt như tâm trạng nàng lúc này, cuộn vài vòng dưới đất dính đầy bụi bặm.

Chán nản trở lại phòng, vừa mới nằm lên giường, đã nghe thấy tiếng cửa mở kéo kẹt liền giật mình ngồi dậy, quay đầu lại thấy Thẩm Mặc đang nhìn chằm chằm vào mình, trong mắt có cảm xúc không tên. Hắn quay người đóng cửa lại, ngồi cạnh bàn kê nói: “Vân Tấn Ngôn nói chuyện gì với ngươi vậy?”

Lê Tử Hà rũ mắt, ngơ ngẩn nhìn mặt đất xám ngắt, không biết phải mở miệng thế nào. Nói rằng nàng tự cho là báo thù nhưng lại giúp Vân Tấn Ngôn một tay ư? Nói Vân Tấn Ngôn dùng nàng để tóm được nhược điểm Cổ gia, còn tóm được nhược điểm của mình ư?

Thất bại, từ khi vào cung tới nay, vẫn luôn tự nói với chính mình, cho dù chỉ có một mình cũng phải bước từng bước một, dốc hết sức lực, nhất định phải báo thù, không được phép mềm yếu hèn nhát. Ngày nào cũng đề cao cảnh giác nhìn trước ngó sau tính toán từng bước. Kết quả bây giờ lại trở thành quân cờ của người khác.

Lê Tử Hà khẽ thở dài một hơi, khẽ hỏi: “Người nói xem, Tử Hà dốc lòng chèn ép Cổ gia, có phải đã sai rồi không?”

Thẩm Mặc thấy nét mặt của nàng liền biết rõ nàng buồn bực không vui, cũng đoán được phần nào những chuyện Vân Tấn Ngôn nói với nàng, còn về chuyện này.....

Thẩm Mặc nhẹ nhàng cười một tiếng: “Ngươi có tin ta không?”

Nghe vậy, Lê Tử Hà ngẩng đầu lên, vừa đúng nhìn vào mắt Thẩm Mặc, lóe lên tia sáng kiên định, tình cảm ấm áp lan tỏa, lại như thể làn gió mát dần dần xua tan mây đen trong lòng, bất giác khẽ gật đầu.

“Ngươi cho rằng ngươi giúp Vân Tấn Ngôn, chẳng lẽ Vân Tấn Ngôn không giúp chúng ta ư?” Thẩm Mặc cười nhạt, nói: “Nếu nói kẻ địch, bằng hữu, khi chúng ta và hắn có cùng chung kẻ địch, tạm thời làm bằng hữu trước cũng không phải là không thể. Ngươi tin ta, bắt tay với hắn diệt trừ Cổ gia cũng không có gì sai. Nói như thế, ngươi có hiểu không?”

Lê Tử Hà sửng sốt, không phải là nàng không hiểu những đạo lý này. Nhưng khi Thẩm Mặc nói ra mới phát hiện, niềm cố chấp muốn báo thù Vân Tấn Ngôn quá sâu đậm, trong tiềm thức cho rằng mình luôn đối lập với hắn, hoàn toàn quên mất cách nói này của Thẩm Mặc.....

Lê Tử Hà chợt hiểu ra cười một tiếng, gật đầu nói: “Hiểu.”

Cơn gió nhẹ len qua khe cửa, mùi bùn đất thấm đẫm trong không khí. Nụ cười của Thẩm Mặc tươi rói, chói lọi trong mắt Lê Tử Hà khiến lòng nàng chấn động. Không khí thơm ngát, nụ cười tươi rói, ấm áp biết bao. Đã lâu lắm rồi, mới có cảm giác đã từng quen thuộc này. Trong trí nhớ, nụ cười thản nhiên khi đối mặt với một người như vậy, đã là chuyện rất lâu rất lâu về trước.....

“Lê ngự y.”

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, đánh thức suy nghĩ của Lê Tử Hà. Nàng đứng dậy mở cửa, là một y đồng cùng kỳ, cung kính đứng ngoài cửa nói: “Có người bên ngoài tìm.”

Lê Tử Hà gật đầu với Thẩm Mặc ở trong phòng, ý bảo nàng đi trước, rồi cất bước tới tiền sảnh.

Tiền sảnh trống rỗng, cũng không có ai khác. Lê Tử Hà nhìn xung quanh, nhấc chân đi khỏi Thái y viện, vừa mới ngẩng đầu thì thấy dưới bậc thang ngoài điện, có một nam tử đang đứng dưới đám mây đỏ rực, tóc đen xen lẫn áo trắng, khẽ bay lên theo cơn gió. Gương mặt tái nhợt, dưới ánh trời chiều gợn sắc đỏ, đôi mắt tinh khôi như không chứa tạp chất nhìn nàng không chớp mắt, khóe miệng nhếch lên cười nhẹ. Nụ

cười ầm áp hần sâu trong đáy mắt, bên tai lại vang lên tiếng hát véo von non nót: “Mưa rơi đồng ngô, Trú dưới tàng cây, Phụ mẫu vớt bỏ, Ngô bảo vệ người.....Ngô đồng và mưa, Trú dưới tàng cây, Phụ mẫu vớt bỏ, Ta bảo vệ người.....”

36. Chương 36: Ngoại Truyện: Ba Năm

Vạn An năm thứ ba, giữa mùa hè, mưa như trút nước, người đi đường lác đác che ô vội vã lướt đi có thể đếm trên đầu ngón tay. Trên đường chỉ còn lại tiếng mưa rơi tí tách, tiếng cửa sổ lạch cạch do gió lớn va đập. Có một thiếu niên mười hai tuổi, trường sam màu xám dính bùn đất bẩn thỉu. Tuy đã rách nát, nhưng vẫn che kín được thân thể, lại bởi vì giọt nước mưa trĩu nặng thấm thấu, mặc dù chạy nhanh nhưng vẫn dính sát vào người.

Mặt thiếu niên đen nhẻm, nước mưa lăn theo gò má. Dù chìm trong cơn mưa nhưng không hề thấy vẻ buồn nào, mà lại mỉm cười như mãn nguyện. Nếu không phải sợ dầm mưa sinh bệnh, giữa ngày hè chói chang được cơn mưa to xối sạch thân thể dơ bẩn này cũng là lựa chọn không tồi.

Đang cân nhắc xem trời mưa đi đâu tìm cái ăn đây, bỗng liếc thấy trong hẻm nhỏ có một bóng dáng gầy yếu, cuộn tròn trong góc, run rẩy bầy thì khựng bước lại. Đôi mắt tinh khôi của thiếu niên thoáng vẻ thương hại, vừa nín chậm bước chân, vừa do dự nghiêng đầu sang, muốn xem dáng vẻ của đứa bé nằm dưới đất.

Đứa bé mặc chiếc áo rách nát, đầu tóc rối bời, cố gắng rúc mình vào trong góc, muốn tránh khỏi những giọt mưa chất chứa, vùi đầu giữa hai cánh tay, không thấy rõ dáng vẻ.

Thiếu niên cất bước lên trước, định đưa tay vỗ vỗ cậu bé, lại sợ mình quá đường đột làm cậu bé sợ, vội rút tay về khẽ hỏi: “Nhóc làm sao vậy? Có muốn ta đưa người về nhà không?”

Thiếu niên thấy quần áo của đứa bé liên tưởng nó cũng giống mình. Là một tên ăn xin, lưu lạc ở Vân Đô, không nơi nương tựa. Nhưng dù là ăn xin cũng có chỗ của ăn xin, cậu bé ở đây, chắc bởi vì vừa tới Vân Đô, chưa quen thuộc tình hình thì phải? Nếu không chắc hẳn bị cơn mưa to vây ở đây.

Dường như đứa bé kia không nghe thấy câu hỏi của thiếu niên, không hề nhúc nhích.

Thiếu niên lại kêu lên một tiếng, vẫn không có phản ứng. Thấy hơi kỳ lạ, thiếu niên vươn tay đẩy cậu bé, không dùng bao nhiêu hơi sức nhưng đứa bé kia lại gục xuống bổ nhào vào vũng bùn.

Thiếu niên quỳnh lên, vội đỡ cậu bé dậy kêu lên: “Này, nhóc con tỉnh lại đi!”

Y phục trên người đứa bé vốn đã ẩm ướt, khi bị ngã vào vũng bùn lại càng dấp dính bẩn thỉu. Thiếu niên vừa mới chạm tay lau cho cậu bé liền phát hiện cả người nó nóng bừng, vội vã liếc mắt nhìn. Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn sạch sẽ phiếm hồng khác thường, chắc đã ngã bệnh rồi, không nghĩ nhiều nữa liền công cậu bé dậy chân cũng bước nhanh hơn.

Thiếu niên trở lại tạp viện mới biết mình đoán không sai, cậu bé này hôm trước mới tới Vân Đô.

“Ai, cô bé này thật đáng thương, Tiểu Ngô, người nhặt được nó ở đâu thế?” Người lớn tuổi nhất trong tạp viện là một bà lão mái đầu bạc trắng, run rẩy hỏi.

Tiểu Ngô nhìn đứa bé thở khó khăn, thân thể nhỏ gầy, nếu bà không nói, thiếu niên không thể nhận ra đây là một cô bé.

“Trong một ngõ hẻm ở Thành Tây. Nghiêm bà bà, nhóc con này đến Vân Đô từ bao giờ vậy?”

“Ngày thứ hai sau khi người ra khỏi thành. Gia gia nó đưa tới, lúc mới đến còn hoạt bát vui vẻ, nhưng mới được hai ngày đã lăn ra bệnh. Người cũng biết, những kẻ như chúng ta lấy đâu ra bạc thăm bệnh, nhiệm phong hàn thì chỉ còn biết chuẩn bị xuống mồ. Gia gia nó khóc nói là tôn nữ bảo bối bị thể này nên phải ôm nó ra đường xin tiền....Không xin được đồng nào cũng chẳng hề gì, nhưng chẳng hiểu sao lại bị đánh ột trận, trở lại không bao lâu liền tắt thở. Tối hôm qua con bé này chợt tỉnh lại, cứ ngu ngu ngơ ngơ, nhìn thì

thể gia gia không khóc cũng không náo, ngơ ngác ngồi suốt cả đêm, sáng sớm hôm nay nhân lúc mưa nhỏ, không biết hơi sức từ đâu ra mà tự mình kéo gia gia ra ngoài chôn cất, rồi không thấy bóng dáng đâu nữa, bây giờ được cháu công về...”

Tiểu Ngô càng thương xót, lấy ra chút thảo dược tìm được trên núi ngoài thành, đang định bán kiếm chút ngân lượng. Bỏ đi, không thể thấy chết mà không cứu được.

Thảo dược cũng không trị đúng bệnh, tác dụng không quá rõ ràng, nhưng đứa bé kia cũng dần dần khỏe hơn. Tiểu Ngô thầm vui mừng, mình vừa cứu được một mạng đó.

“Này, muội tên là gì thế?” Tiểu Ngô thấy cô bé ngồi dậy, tiến tới hào hứng hỏi.

Đứa bé ngẩng đầu nhìn thiếu niên, ánh mắt trống rỗng, hoang mang không cảm xúc, không nói lời nào.

Tiểu Ngô chỉ cảm thấy toàn thân nó tản ra nỗi tuyệt vọng, nghĩ đến gia gia cô bé vừa mới qua đời, cười ngượng ngùng rồi ngồi xuống bên cạnh cô bé nghiêm túc nói: “Đừng sợ, dù làm ăn xin cũng không có ai dám ức hiếp chúng ta đâu.”

Đứa bé rũ mí mắt xuống, hàng mi dài như nửa chiếc quạt che phủ trước mặt. Nó vẫn không nói gì, lát sau nằm xuống đóng rơm rạ, quay lưng đi ôm gối co tròn, cứ như lại ngủ thiếp đi.

Tiểu Ngô thở dài bất đắc dĩ. Khúc mắc trong lòng, muốn cởi bỏ, không phải là chuyện ngày một ngày hai.

“Này, ăn đi.” Tiểu Ngô đưa cho đứa bé một chiếc màn thầu mới nhặt được, lột lớp vỏ bên ngoài, hơi nguội chút nhưng vẫn có thể ăn được.

Đứa bé kinh ngạc nhìn chiếc màn thầu, không nói lời nào, không nháy mắt, không vươn tay. Tiểu Ngô cười lúng túng: “Cái này thật ra thì...”

Không chờ thiếu niên nói hết lời, đứa bé vươn tay, nhận lấy bánh màn thầu nhét vào miệng. Lời nói chưa ra khỏi miệng của Tiểu Ngô chuyển thành nụ cười vui mừng, dịu dàng nói: “Ta là Mộ Phiên Ngô, cái tên này có êm tai không?”

Đứa bé rũ mắt không đáp.

Tiểu Ngô cười vô vị, lại nói: “Muội gọi ta là Tiểu Ngô là được. Còn muội, nói cho ta biết muội tên là gì, được không?”

Đứa bé quay mặt đi, đứng dậy, đưa lưng về phía Tiểu Ngô, để lại cho cậu một bóng lưng, càng đi càng xa.

Tiểu Ngô thở dài. Cậu bé biết đứa nhỏ này không bị câm, nhưng kể từ khi gặp nó trừ khi mang bệnh kêu khóc trong mộng, thì không thấy nó mở miệng nói một lời. Ban đêm tỉnh lại thường thấy nó ngồi trong góc, có lúc ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, có lúc ngẩn ngơ nhìn chăm chăm xuống đất, u ám đến mức đôi mắt không còn ánh sáng. Tiểu Ngô đã thử cả đêm không ngủ, ngồi nhìn thấy nó cả đêm vẫn mở to mắt, không nhúc nhích.

Tiểu Ngô nghĩ thầm: Chỉ cần con bé chịu nói chuyện, chịu mở miệng nói chuyện, sẽ được tốt dần lên.

Nhưng có thể khiến con bé nói chuyện được, e rằng phải cần một khoảng thời gian nữa. Tiểu Ngô muốn đặt tên cho nó, nghĩ tới nghĩ lui, nếu gặp được nó trong ngày mưa, vậy cứ gọi nàng là Tiểu Vũ đi. Lúc đầu con bé không chịu nhưng dần dần hình như đã quen, nhưng vẻ mặt vẫn hờ hững, không khóc không cười, không vui không giận, nếu không ai để ý tới, nó có thể ngồi cả ngày không ăn không uống cũng không động đậy.

Ngày nào Tiểu Ngô cũng kéo cô bé đi theo sau lưng, rất sợ bị mọi người ở đây ức hiếp. Lòng người lúc ấm lúc lạnh, ở đâu cũng vậy mà thôi. Đám ăn xin tuy nói ở cùng một chỗ, nhưng thường ngày đều là ai lo việc người đấy, không ai có lòng có sức chăm sóc thương hại kẻ khác, thậm chí thường xuyên xảy ra chuyện đánh nhau tranh giành đồ ăn.

Tiểu Ngô vốn là người nhiệt tình, chỉ cần đủ khả năng sẽ giúp đỡ người khác, vì vậy trong tạp viện rất ít người đến gây phiền toái. Tuy nói Tiểu Vũ không thích đi theo cậu bé lắm, nhưng nó còn nhỏ như vậy, lại còn là con gái, chỉ một thân một mình e rằng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Những lo lắng này cũng không vô lý. Ngày hôm đó, Tiểu Ngô mới ra ngoài một buổi sáng, trở lại thấy tạp viện yên tĩnh đến kì dị, vội bước vào, liếc nhìn năm ba tên ăn xin lớn nhỏ vây kín Tiểu Vũ. Mấy tên đó cười xấu xa, Tiểu Vũ quát cường đứng chính giữa, mím chặt môi, ngẩng đầu liếc mắt nhìn từng người, trong hai mắt là vẻ không chịu yếu thế. Không chờ Tiểu Ngô lên tiếng, một kẻ trong số đó giữ bả vai Tiểu Vũ, “soạt” một tiếng, lớp áo vốn đã cũ rách lại càng nát bươm, Tiểu Ngô hô to: “Tất cả các người cút ngay cho ta!”

“Ha ha, trong ngôi nhà này chỉ có một bé gái, lão tử muốn tìm thú vui, tiểu tử nhà ngươi cút ngay cho ta mới phải!” Kẻ đó trợn mắt nói với Tiểu Ngô.

Tiểu Ngô nhanh chóng vọt tới giữa đám bọn họ, không đợi mọi người phản ứng đã giơ chân đá vào bụng kẻ đó. Kẻ đó bị đau, buông tay khiến Tiểu Vũ ngã xuống đất, Tiểu Ngô chắn trước mặt cô bé hét lớn: “Không cho các người ức hiếp muội ấy!”

Đang buổi ban trưa, trong tạp viện chỉ còn mấy người họ. Giọng của Tiểu Ngô vang vọng, khiến mấy người sửng sốt một hồi, định tiếp tục ra tay.

Tiểu Ngô chưa kịp suy nghĩ nên làm gì, tay cậu chợt lạnh, nghe thấy một tiếng hét rồi bị kéo chạy đi. Khi phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện mình đã theo Tiểu Vũ chạy xa khỏi tạp viện.

Mùa hè nóng bức, mồ hôi rơi xuống đất từng giọt. Tiểu Ngô ngồi dưới tán cây trong ruộng ngô đồng râm mát, liếc nhìn Tiểu Vũ đang tựa vào thân cây nhắm mắt thở dốc. May là trong ngoại y còn một lớp áo, may là hôm nay về sớm, may là họ trốn ra được. Thở dài một hơi, Tiểu Ngô dịch tới bên cạnh Tiểu Vũ, nghĩ đến vẻ mặt trắng bệch vì sợ hãi của nó lòng chùng xuống. Vẻ mặt đầu tiên mà nó có lại là vẻ sợ hãi.

Tiểu Ngô nắm lấy tay áo, giơ tay lên, định lau mồ hôi cho Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ đột nhiên tránh ra, mở mắt, thấy là hân thì lại nhắm mắt, tựa vào cây ngô đồng, hơi thở dần dần ổn định.

Tiểu Ngô nhẹ nhàng lau trán cho con bé, từ trên xuống dưới, cẩn thận lau mồ hôi, và bụi bẩn chẳng biết dính từ lúc nào, cất giọng nhẹ nhàng nhưng kiên định: “Sau này muội giả làm con trai, đi cùng ta, ta sẽ bảo vệ muội!”

Lông mi dài của Tiểu Vũ rung rung, cuối cùng không mở mắt ra nữa, cũng không mở miệng trả lời.

Lau mồ hôi cho Tiểu Vũ, một cơn gió nhẹ thổi qua, Tiểu Ngô cầm bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của Tiểu Vũ, khẽ thở dài rồi nói: “Tại sao muội không nói chuyện vậy?”

Trả lời cậu bé, vẫn chỉ là sự lặng im.

Tiểu Ngô mang Tiểu Vũ rời khỏi tạp viện đó, cuối cùng có thể tìm được một gian nhà bỏ hoang cũ kỹ ở Thành Nam, trong gian nhà có một cây ngô đồng vô cùng tươi tốt. Hai người ở lại đó, Tiểu Vũ lại càng tĩnh lặng hơn.

Nhưng mà, tĩnh lặng còn tốt hơn vẻ lạnh lẽo trước kia. Tuy nó vẫn không nói lời nào, vẫn thường xuyên cả đêm không ngủ, vẫn không thích cậu bé kia theo mình ở mọi lúc mọi nơi, nhưng dù sao thỉnh thoảng nó cũng có sắc mặt khác, ví dụ như nụ cười nhạt khiến cậu bé cảm thấy phấn khởi.

Mỗi lúc như vậy, Tiểu Ngô bắt giác nở nụ cười tươi với nó, nhưng cậu bé chưa từng biết, trong mắt một người, nụ cười này là thứ tình khôi nhất trên đời.

Ngày qua ngày, Tiểu Vũ vẫn tĩnh lặng như thế, Tiểu Ngô cũng nghĩ ra được cách khiến cô bé vui vẻ. Hát hí khúc, diễn đoạn kịch. Dưới cây ngô đồng kia, ánh mắt Tiểu Vũ dần dần lóe sáng, tiếng cười của Tiểu Ngô càng vang xa. Lá rơi vàng óng ánh, hai bóng dáng nương tựa vào nhau trở thành ngọn bút nồng đậm nhất mùa thu đó. Tiếng ngân nga vang vọng trong gian nhà hắt đêm là giai điệu đẹp nhất mùa thu đó.

“Mưa rơi đồng ngô, Trú dưới tàng cây, Phụ mẫu vứt bỏ, Ngõ bảo vệ người.....Ngõ đồng và mưa, Trú dưới tàng cây, Phụ mẫu vứt bỏ, Ta bảo vệ người.....”

“.....”

Những ngày ở gian nhà này, bình yên như mặt nước phẳng lặng. Tiểu Ngô thường nghĩ, nếu có ngày có thể nghe Tiểu Vũ gọi tên mình, cuộc đời ăn mày này cũng thật đáng giá.

Mùa đông năm Vạn An thứ tư, Vân đế đột nhiên ra lệnh đuổi hết ăn mày ra khỏi Vân Đô, Tiểu Ngô lo lắng không thôi, rồi đi không được mà không rời đi cũng không được. Nếu rời đi, đến nơi khác nhất định sẽ bị ức hiếp, nhưng nếu không rời đi, về sau phải sinh tồn ở Vân Đô thế nào?

Khi Tiểu Vũ nghe thấy hai chữ Vân đế thì khẽ nâng mí mắt lên, rồi tiếp tục im lặng không nói gì. Tiểu Ngô biết nó không muốn đi, gia gia duy nhất được chôn cất ở đây. Thật ra thì mình cũng không muốn đi, ở Vân Đô, mình còn có thể cùng Tiểu Vũ ra khỏi thành lên núi hái chút thảo dược bán lấy tiền. Nếu đi nơi khác, chẳng lẽ hằng ngày đều phải ăn xin ở đầu đường xó chợ? Huống chi, trời rét đất lạnh, e rằng còn chưa tới thành trấn xứ người, đã chết rét trên đường rồi....

Đã như vậy thì không đi nữa!

Gian nhà vốn trống rỗng, trong một đêm náo nhiệt hẳn lên. Có rất nhiều tên ăn xin không muốn rời đi, không biết tìm tới đây kiểu gì. Tiểu Ngô vốn tốt bụng, cho từng người ở lại, dọn phòng cho họ.

Ánh trăng đêm đó sáng ngời, rắc lên mặt tuyết ánh sáng óng ánh. Tiểu Ngô nằm bò trước cửa sổ, nhìn đám ăn mày co ro vì rét lạnh, thở dài nói: “Về sau nếu ta có nhiều tiền, nhất định sẽ chia cho những tên ăn xin trong gian nhà này một ít!”

“.....”

“Tiểu Vũ, muối có bằng lòng không?”

“.....”

“Tâm nguyện lớn nhất của ta, chính là mọi người trong gian nhà này đều có thể cười vui vẻ.” Dĩ nhiên, tâm nguyện cực kỳ lớn nhất chính là muốn nghe muối nói chuyện....

“.....”

“Tiểu Vũ, ngày mai Hoàng thượng ra ngoài đi tuần, còn mang theo phi tử, thảo nào gấp rút đuổi ăn xin trong thành đi như vậy....”

“.....”

“Tiểu Vũ, muối ngủ rồi đấy à?”

“.....”

Sáng sớm hôm sau, gió lạnh thấu xương. Tiểu Ngô tỉnh dậy, không thấy bóng dáng Tiểu Vũ đâu, giật mình thẳng thốt, không nghĩ ngợi liền vội vàng chạy ra phố tìm.

Vân đế đi tuần là việc trọng đại của Vân Đô. Mọi người trên đường huyên náo, đông nghịt. Tiểu Ngô bắt chắp, chui rúc trong đám người tìm bóng dáng của Tiểu Vũ. Ba ngày trước đã bắt đầu đuổi ăn xin trong thành, đến hôm nay mới thôi, dễ dàng tìm ra người nào đó mặc quần áo lam lũ. Tiểu Ngô chạy vòng vèo hai ba con đường, rốt cuộc cũng thấy Tiểu Vũ ở con phố chính gần hoàng cung. Không biết con bé kiếm quần áo đâu ra, cũng không nhận ra là một tên ăn xin nữa, thậm chí trong lòng hô lên: “Tiểu Vũ!”

Tiểu Vũ quay đầu lại, thấy Tiểu Ngô thì kinh ngạc.

Tiểu Ngô còn chưa hiểu, đã có người kéo tay, chỉ nghe được người sau lưng cả giận nói: “Vẫn còn một con cá lọt lưới, may mà lão tử ra ngoài xem, nếu không hôm nay mất đầu rồi!”

Đúng lúc này, cửa cung rộng mở. Là cờ minh hoàng thêu chữ “Vân” khổng lồ xuất hiện đầu tiên. Tiếng ồn ã im bặt, mọi người quỳ xuống, đồng thanh hô “Vạn tuế”. Giữa đám người chỉ có bóng dáng gầy yếu, tro trọi đứng trong gió rét, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng nguy nga đó đến bất động.

Nha dịch tóm lấy Tiểu Ngô tái mặt, sải bước đến trước Tiểu Vũ, kéo mạnh nó sang một bên.

Tiểu Vũ chỉ là một đứa bé chín tuổi, vốn đã gầy yếu, phản kháng yếu ớt rồi bị kéo đi, ngã sõng soài bắn hết cả người, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào cửa cung.

Tiểu Ngô chỉ cảm thấy lạnh lẽo tột cùng. Trong mắt Tiểu Vũ chỉ còn nỗi hận sâu không thấy đáy.

“Quỳ xuống!”

Sau khi bị nhốt trong nha môn hai canh giờ, hai người đều bị áp ra ngoài. Tri phủ đại nhân của Vân Đô Tri bốn mươi mấy tuổi, còn chưa ngồi vững đã hết lên.

Lời còn chưa dứt, Tiểu Ngô đã quỳ xuống, thấy Tiểu Vũ đứng bên ngoài mặt làm ngơ, vội kéo vạt áo của nó. Nhưng con bé lại như thể không có cảm giác vẫn đứng im bất động.

Tri phủ đại nhân chỉ thấy một đứa bé mà thôi, nhưng vẻ mặt quật cường, không sợ hãi cũng không có ý định cầu xin tha thứ, trong lòng trào dâng ngọn lửa vô danh, không thèm thăm vắn, khoát tay, nói: “Không quỳ, suốt nửa quấy nhiễu thánh giá, tượng hình. Tên ăn xin này, nhốt mấy ngày rồi thả.”

Tiểu Ngô giật mình, lại nằng nặng kéo vạt áo Tiểu Vũ, vẫn không thấy nó nhúc nhích.

Trong chốc lát, Tiểu Vũ đã bị áp lên ghế dài, hai nha dịch cầm trượng tiến lên, không thèm chớp mắt đã ra tay đánh. Từng trượng cứ như đánh vào lòng Tiểu Ngô, nhìn Tiểu Vũ nhắm mắt, ngoại trừ cắn chặt răng vì đau đớn, cũng không thấy nó phát ra bất kỳ âm thanh gì. Trái tim cậu bé như bị dao cắt, chưa kịp phản ứng đã nhào tới, nằm lên người Tiểu Vũ kêu gào: “Các người muốn đánh thì đánh ta đi! Ta chịu thay mọi ấy!”

Nha dịch dừng lại, thấy tri phủ đại nhân không phản đối, cầm trượng tiếp tục.

Một trượng rồi lại một trượng, đánh vào người dần dần không còn cảm giác, Tiểu Ngô dần dần mê man. Không đếm được bị đánh bao trượng, nhưng cơn đau trên người lại giúp cậu ta bình ổn tâm trạng. Mình đau, như vậy Tiểu Vũ không đau nữa.

Muốn mở mắt ra, nhưng chỉ thấy một mảnh đỏ ngầu, cảm thấy một đôi tay lạnh lẽo kéo mình, giảm bớt cơn nóng trên người mình, từng giọt nước ấm áp ướt át rơi lên mặt mình. Nước mắt, đây là nước mắt của ai.....

Bên tai loáng thoáng có tiếng gọi khe khẽ, êm dịu, từng tiếng rồi lại từng tiếng: “Mộ Phiên Ngô..... Mộ Phiên Ngô.....”

Cứ như tiếng gọi của Tiểu Vũ đã từng nghe thấy trong mộng.....

“Tên ăn mày này không tuân thánh mệnh, ném ra ngoài thành!”

Tiếng quát phá tan giấc mộng, Tiểu Ngô chỉ cảm thấy mình bị bao phủ bởi cơn lạnh, thân thể càng lúc càng nhẹ bẫng, đôi tay kia từ từ bị kéo ra, tiếng nghẹn ngào đâm thẳng vào đáy lòng.

Ép mình mở mắt, đập vào mắt là khung cảnh trắng xóa như tuyết, rồi lại hoàn toàn đỏ ngầu. Cảnh sắc xung quanh mau chóng biến mất, màu đỏ thắm đầm màn tuyết, như thể một con đường được máu nhuộm, cuối con đường màu máu là bóng dáng cậu bé vẫn ngày nhớ đêm mong, tập tễnh bước đi tới, nhưng càng lúc càng xa.....

“Mộ Phiên Ngô..... Mộ Phiên Ngô.....”

Tiếng gọi khe khẽ bên tai bị gió lạnh thổi tan. Cuối cùng, chỉ còn lại giấc mộng của mình.....

37. Chương 37: Luyện Đồng

Hốc mắt Lê Tử Hà nóng rực, con đường quen thuộc đã lâu lại thắm đẫm nỗi đau âm ỉ, kinh ngạc nhìn làn da vốn ngăm đen của Mộ Phiên Ngô biến thành tái nhợt. Tròng mắt trong suốt đen lánh phủ một lớp sương mù. Đôi môi vẫn thường cười tươi giờ chỉ hơi nhếch lên khẽ nở nụ cười gượng gạo nhìn mình từ từ đến gần. Lê Tử Hà từng bước đi xuống mười bậc thang, đoạn đường ngắn ngủi dường như vắt kiệt toàn bộ hơi sức của nàng. Cuối cùng cũng đến trước người đó, ngồi xổm xuống vươn tay xoa đầu gối cứng như hóa đá của hắn. Trong khoảng thời gian ngắn, trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang, vui mừng, lo âu, hổ thẹn, thương xót, cuối cùng hóa thành một câu nói với ba chữ nhẹ nhàng thốt ra khỏi bờ môi: “Mộ Phiên Ngô.....”

Nụ cười trên mặt Mộ Phiên Ngô trở nên tươi rói, một tay để lên đầu Lê Tử Hà vuốt nhẹ cười nói: “Rất cuộc cũng có thể nói rồi, Lê ngự y? Lê Tử Hà?”

Lê Tử Hà nhìn dáng vẻ thân nhiên mỉm cười của hắn, nhưng nổi chua xót không thể nào nguôi ngoai, chỉ nhẹ gật đầu.

“Lê ngự y có thể theo ta một chuyến đến phủ thừa tướng không?” Mộ Phiên Ngô thả tay xuống, giọng nói cũng nhẹ nhàng êm ái hơn trước. Ngoài trừ cảm giữa quen thuộc giữa hàng mây, và đôi mắt tinh khôi khi nhìn Lê Tử Hà vẫn như xưa, nàng không thể tìm ra chút bóng dáng còn sót lại của tên ăn mày đó.

Tâm tư của Lê Tử Hà lập tức bị kéo về thực tế, làn gió tinh khiết lạnh lẽo khiến nàng tỉnh táo, đứng lên hỏi: “Sao lại đến phủ thừa tướng?”

Mộ Phiên Ngô rũ mí mắt, hai tay đẩy xe lăn làm bằng gỗ, theo tiếng “cọt kẹt”, thốt lên một câu nhỏ không thể nghe thấy.

“Thừa Tướng đại nhân đã xin chỉ thị từ Hoàng thượng, để Lê ngự y tới chữa trị hai chân cho ta.”

Lê Tử Hà vội vã theo sau, giúp Mộ Phiên Ngô đẩy xe lăn, sợi tóc màu đen tung bay trên mặt hơi ngứa, nàng giơ tay khẽ khàng vén mái tóc dài ra sau lưng, hơi do dự, nhưng vẫn mở miệng hỏi: “Huynh....Vào cung thế nào vậy?” Trịnh Dĩnh lấy lý do gì để xin ngự y chữa trị cho....Một.....

“Thừa Tướng đại nhân nhận ta làm nghĩa tử, hôm nay được Hoàng thượng triệu kiến, Hoàng thượng thương hại ta bị gãy chân, ân chuẩn Lê ngự y đích thân chữa trị.”

Mộ Phiên Ngô khẽ thở dài, trong lời nói có vẻ giấu cợt thoáng qua, là châm chọc Trịnh Dĩnh? Hay tự giễu?

Lê Tử Hà đẩy xe lăn không nhanh không chậm, yên lặng không nói gì. Vô số nghi vấn đè nén trong ngực không thể cất lên lời. Sao hắn lại vào phủ thừa tướng? Vì sao Trịnh Dĩnh lại nhận hắn làm nghĩa tử? Vì sao Vân Tấn Ngôn lại triệu kiến hắn?

Gió thu thổi từng cơn, làm loạn tâm tư vừa mới bình phục, giống như mùa đông năm ấy, gió lạnh ào thét ngoài cổng thành Vân Đô không ngừng, thổi vào cốt tủy lại không còn cảm giác gì khác. Nàng chịu đựng đau đớn vực người dậy, muốn đuổi theo xe ngựa càng ngày càng chạy xa đó, muốn rút ngắn đường máu giữa hắn và nàng, muốn chính miệng nói với hắn: Mộ Phiên Ngô, ta..... Là Quý Lê.....

Lê Tử Hà nhắm lại mắt, mùa đông năm đó, mình đã chịu đựng thế nào? Người khác đều nói nàng mạng lớn, hôn mê trong tuyết hai ba canh giờ, chân không ai chữa, sốt cao ba ngày liên tục, mà còn có thể sống tiếp.....

Nhưng sao nàng có thể chết được chứ? Cơn ác mộng chưa bao giờ gián đoạn, nụ cười tươi như hoa một thời, trong nháy mắt mờ đi biến thành từng đầu người lăn xuống ngay trước mắt nàng, lời ngon tiếng ngọt một thời, đột nhiên biến thành tiếng cười ngông cuồng, tiếng ngâm xướng nhẹ nhàng một thời, biến thành từng tiếng trượng giá xuống, len lỏi trong lòng ngực. Đôi chân của Mộ Phiên Ngô thê thảm không nỡ nhìn, mặc dù đau đến hôn mê nhưng vẫn muốn mở to mắt ra nhìn vẻ mặt của mình, vết máu kéo dài trên mặt tuyết.....

Cho dù ở trong mộng, nàng vẫn tự nói với mình không biết bao nhiêu lần, không thể chết được. Nếu nàng chết rồi, ai báo thù cho cả nhà Quý phủ? Nếu nàng chết rồi, ai thay nàng chứng kiến kết quả của kẻ chủ mưu? Nếu nàng chết rồi, ai đi tìm Mộ Phiên Ngô bị ném ra ngoài thành?

Cho nên nàng tỉnh dậy, kéo lê thân thể bệnh tật, đi ra ngoài thành Vân Đô một ngày một đêm. Vết máu đã bị tuyết chôn vùi, gió lớn thổi bay những bông tuyết rơi khắp người. Ở bãi tha ma ngoài thành, nàng đào bới đồng tuyết như cái xác không hồn, tâm niệm rằng chỉ có một Mộ Phiên Ngô.....

Khi đó nàng cho là hắn chắc chắn sẽ chết. Trời lạnh như vậy, thương nặng như thế, ở ngoài thành ba ngày.....

Lê Tử Hà dần dại nổi chua xót trong hốc mắt, kinh ngạc nhìn phát quang màu trắng bạc của Mộ Phiên Ngô. Có lẽ, thấy hắn vẫn sống trên cõi đời này, nên cảm thấy may mắn, nhưng hết lần này tới lần khác, nàng rõ ràng hơn bất cứ ai khác. Có khi, sống còn khổ sở hơn chết.

Lê Tử Hà mặc quan phục ngự y, Mộ Phiên Ngô cũng có lệnh bài ở phủ thừa tướng, hai người thuận lợi xuất cung, dọc đường không nói gì, đắm chìm trong suy nghĩ của mỗi người, cũng không cảm thấy lúng túng lắm.

Ngoài cung đã có người phủ thừa tướng chuẩn bị xe ngựa, đang chờ hai người. Mấy đại hán thể hình thể cao lớn canh giữ cạnh xe ngựa, thấy Lê Tử Hà đẩy Mộ Phiên Ngô ra, một người trong đó tiến lên, cung kính hành lễ, nói: “Mộ công tử! Xin mời!”

Nói rồi cúi người, ý bảo Mộ Phiên Ngô lên lưng hắn.

Mộ Phiên Ngô cười nhạt, liếc mắt nhìn Lê Tử Hà, vẻ mắt mát trong mắt khiến lòng Lê Tử Hà như thể bị ai đó gõ mạnh. Nghĩ đến lời Thẩm Ngân Ngân đã từng hỏi mình, phương pháp chữa lành xương đùi bị gãy là gì?

Bây giờ câu trả lời của nàng vẫn như lúc đầu, không có. Bệnh cũ sáu năm, lúc ấy lại bị thương nặng thế, Lê Tử Hà không cần bắt mạch cũng rõ, Mộ Phiên Ngô không thể đứng lên được nữa rồi.

Đại hán kia công Mộ Phiên Ngô lên xe ngựa rồi rời đi, Lê Tử Hà theo lên xe ngựa, ngồi xuống cạnh hắn, bất giác vươn tay đỡ hắn, sợ rằng xe lắc lư hắn sẽ ngồi không vững.

Mộ Phiên Ngô cầm lấy tay nàng, khẽ cười, nói: “Tay của muội vẫn lạnh như vậy.”

“Lê nhi, có mấy lời, phải nhân lúc này nói với muội.” Không chờ Lê Tử Hà trả lời, Mộ Phiên Ngô nhìn nàng, nghiêm túc nói.

Câu “Lê nhi” khiến Lê Tử Hà sửng sốt hồi lâu. Tiểu Vũ, dù sao đã qua lâu rồi.....

“Ta không phải nghĩa tử gì đó của Trịnh Dĩnh, là luyện đồng của hắn.” Mộ Phiên Ngô thản nhiên thốt lên, mang theo chút tự giễu, thậm chí còn bật cười. Không chống cự nổi ánh mắt đột nhiên nóng bỏng của Lê Tử Hà, hắn xoay mặt đi nhìn tới vách xe ngựa.

Lê Tử Hà cũng đoán được, nhưng không ngờ hắn lại nói dễ dàng như vậy. Cả triều đình đều biết sở thích của Trịnh Dĩnh, thật ra thì mấy kẻ phú quý nuôi mấy nam sủng cũng không hiếm thấy nữa. Nhưng có một sở thích của Trịnh Dĩnh khiến mọi người chú ý, bởi vì ông ta còn thích hành hạ luyện đồng.....

Ngực Lê Tử Hà như bị tảng đá lớn chèn ép, một câu “Xin lỗi” nghẹn trong cổ không thể thốt lên được. Sự hy sinh của Mộ Phiên Ngô, không phải chỉ một câu xin lỗi là có thể đền bù được. Nói lời này, chỉ làm vấy bẩn tình cảm hắn dành cho nàng.

Nhưng, người có lỗi với hắn, thực sự là nàng.

Là nàng lừa hắn dùng mọi cách chăm sóc mà lại không biết cảm ơn, còn không thèm nói với hắn một câu nào. Là nàng nghe Vân Tấn Ngôn mang phi tử đi tuần liên không khống chế được, không để ý hậu quả muốn nhìn họ. Là nàng không thể gạt bỏ thứ gọi là cao quý, thứ gọi là kiêu ngạo nên không chịu quỳ lạy. Cũng là nàng, sau một năm ăn xin vô vọng, không có cốt khí mà nghĩ đến cái chết.....

Nàng đã nghĩ tới cái chết khi ở trong nha môn năm đó.

Là ăn xin, luôn nghĩ rằng cuộc sống bình thường như mọi người là một hy vọng xa vời, chứ đừng nói tới có cơ hội vào cung báo thù rửa hận. Mình mò mẫm vật lộn trong tầng lớp cùng cực ở Vân Quốc, Vân Tấn Ngôn lại mang theo sủng phi tiêu dao khoái hoạt thưởng ngoạn. Trong phút chốc cảm nhận rõ ràng sự chênh lệch giữa hai người đó, Lê Tử Hà chỉ cảm thấy lòng mình như tro tàn, nếu không thể báo thù, sống còn có ý nghĩa gì nữa?

Cho nên nàng không giãy giụa không phản kháng, một lòng chờ chết, nhưng Mộ Phiên Ngô lại dùng tính mạng của mình đổi lấy cái mạng chỉ có hắn tiếc thương bảo vệ. Điều này gợi dậy ý chí sinh tồn của nàng, châm lên ngọn lửa báo thù của nàng.

Lưng mang nợ máu như vậy, nàng không được phép trốn tránh, mềm yếu, hèn nhát.

“Đừng buồn, chuyện này không liên quan gì tới muội.” Mộ Phiên Ngô nắm chặt tay Lê Tử Hà, nhẹ giọng an ủi rồi nói tiếp: “Thời gian không nhiều lắm, ta và muội nói ngắn gọn có được không?”

Lê Tử Hà gật đầu.

Mộ Phiên Ngô nói tiếp: “Hôm đó ta bị người ta ném ra mặt tuyết ngoài thành, lúc tỉnh lại đã ở trong phủ thừa tướng. Sáu năm qua, giờ khắc nào ta cũng nghĩ cách chạy trốn.”

Mộ Phiên Ngô khẽ thở dài, Lê Tử Hà lập tức nói tiếp: “Ta giúp huynh.”

“Không.” Mộ Phiên Ngô quả quyết cự tuyệt, trông mắt đen như thể phủ một lớp sương mù, không thấy được ánh sáng trong mắt, khẽ cười nói: “Hôm nay, ta muốn quang minh chính đại đi ra. Muội có hiểu ý ta không?”

Lê Tử Hà sửng sốt, hẳn muốn lật đổ Trịnh Dĩnh sao?

“Hoặc là ông ta giết chết ta, hoặc là ông ta nhốt ta cả đời, nếu không.....” Mộ Phiên Ngô liếc nhìn Lê Tử Hà, đột nhiên cười nhẹ một tiếng, xoa chân mày hơi nhúu của Lê Tử Hà, “Đừng lo, Trịnh Dĩnh làm quan bất nhân, là người không tốt, đầu óc lại thô kệch, mặc dù không có ta, ông ta cũng không còn nhiều thời gian đâu.....”

Lê Tử Hà nhẹ nhàng gật đầu, nàng không lo lắng chuyện Trịnh Dĩnh khó loại trừ, mà là.....

“Con người luôn thay đổi. Lê nhi, ta và muội không còn là trẻ con nữa.” Mộ Phiên Ngô như thể nhìn thấu ý nghĩ trong lòng nàng, chuyển đề tài, khẽ thở dài, chậm rãi nói.

“Huynh muốn thế nào?” Lê Tử Hà căng thẳng hỏi. Bây giờ không phải lúc thương xuân tiếc thu.

“Ta sẽ có cách nắm bắt chứng cứ phạm tội của Trịnh Dĩnh, bao gồm quan hệ lợi ích của ông ta và các viên quan triều đình, những mảnh lời thầm lên kế hoạch, tất cả mọi chuyện, ta đều biết hết. Ta chỉ chờ đợi cơ hội vạch trần tất cả tội trạng ông ta, và đợi lúc Hoàng thượng muốn ra tay.” Mộ Phiên Ngô liếc tầm mắt ra ngoài cửa xe trở lại, lại nhìn Lê Tử Hà, “Hơn nữa, cần một người ra mặt thay ta.”

Lê Tử Hà cười nhẹ một tiếng, khom gối bên cạnh Mộ Phiên Ngô, ngược mặt lên nói: “Vậy huynh có biết, kẻ ta muốn đối phó, không chỉ có Cố gia không?”

“Nếu không phải như thế, ta cũng không tìm muội.” Mộ Phiên Ngô đưa tay vén mái tóc rối bởi phát phơ trên mặt Lê Tử Hà, “Trịnh Dĩnh nói với ta, muội là người Quý gia.”

“Xem ra ông ta không quá ngu.” Ánh mắt của Lê Tử Hà trầm xuống. Ngày đó ở phủ thừa tướng, nàng đã hỏi như vậy, cũng cho rằng Trịnh Dĩnh sẽ phỏng đoán như thế. Do đó, Thẩm Mặc biết nàng là người Quý gia, tin tức cũng chỉ có thể truyền từ phủ thừa tướng. Hẳn có mối quan hệ thế nào với Trịnh Dĩnh?

“Cũng không thông minh.” Nếu không sẽ không nói những này với hắn.....

“Cũng đúng.” Lê Tử Hà cười khẽ. Năm đó, Trịnh Dĩnh là một trong những môn sinh của phụ thân nàng. Người này lúc đầu hiền lành an phận, tuân thủ nghiêm ngặt lễ giáo, xuất thân bình dân, không hề nổi bật, làm quan cũng từ thấp tới cao, khiêm tốn quy củ. Quý Ninh cũng vừa mắt với tính an phận của ông ta, mới nâng đỡ ông ta một bước lên mây. Nếu ông ta xảo quyệt, e rằng cũng không leo lên được chức thừa tướng này. Nhưng phụ thân nàng cũng có lúc nhìn nhầm, Trịnh Dĩnh không thông minh, nhưng lòng tham đã lộ rõ sau khi làm thừa tướng.

“Sau khi đến phủ thừa tướng, muội hãy nói với Trịnh Dĩnh là chân của huynh có thể chữa khỏi.” Mộ Phiên Ngô kéo tay Lê Tử Hà, để cho nàng chú ý đến tiếng nói khê khàng của mình trong tiếng bánh xe cuộn cuộn cùng tiếng vó ngựa chạy loạn.

Lê Tử Hà sáng tỏ gật đầu, với lý do chữa bệnh, sẽ có cơ hội tiếp xúc với hắn.

“Mồng một và mười lăm hằng tháng, Trịnh Dĩnh sẽ đến miếu thắp hương.”

Lê Tử Hà vẫn gật đầu, vậy nói với Trịnh Dĩnh một tháng chỉ có hai ngày rảnh là mồng một và mười lăm có thể xuất cung.

“Vẫn thông tuệ như vậy.” Mộ Phiên Ngô vui mừng cười một tiếng, lại nói: “Thời gian còn lại, có thể nói với ta vài năm nay muội sống thế nào không?”

Sống thế nào.....

Lê Tử Hà rũ mí mắt, những năm nay, nàng bất chấp tất cả để sống tiếp, thử đủ các cách để có thể thoát khỏi thân phận ăn xin, nghĩ mọi cách để có thể đến gần người có thể dựa dẫm, hằng năm vào ngày tuyết đều chờ ở tế điện, cho đến khi gặp Thảm Mặc.....

Trong Càn Chính điện, Vân Tấn Ngôn cúi đầu phê duyệt tấu chương, cúi đầu nhịu mày, bút son lay động. Người quỳ trước bàn là phụ thân của Nghiên phi, Cố tướng quân Cố Vệ Quyền nắm giữ quân đội hùng hậu.

“Tạ ơn Hoàng thượng không giết! Tiểu nữ điều ngoa ghen tị, thật sự không xứng hầu hạ Hoàng thượng. Hoàng thượng nương tay, tha mạng cho nó, thần nguyện chết muôn lần để tạ ơn!”

Động tác trong tay Vân Tấn Ngôn vẫn không ngừng, mí mắt cũng không ngước lên, chỉ khẽ cười, nói: “Cố tướng quân việc gì phải nói vậy, trẫm còn phải gây phiền toái cho Cố tướng quân mới đúng.”

“Hoàng thượng có gì sai bảo, thần muôn chết không chối từ!” Cố Vệ Quyền tuổi gần năm mươi, tóc hoa râm, tinh thần nhanh nhạy, giọng nói vô cùng vang vọng. Liếc nhìn đã biết ông là võ tướng chinh chiến sa trường.

Vân Tấn Ngôn lơ đãng nói: “Lần này độc trẫm trúng trước, và độc được tìm được ở Nghiên Vụ điện, ba loại độc đều sinh trưởng ở quận Tây Nam. Cố tướng quân đóng quân ở biên giới Tây Nam lâu năm, nhất định hiểu rõ những thứ này. Có thể giúp trẫm phân tích, trong cung này, có thể do ai đầu độc được không?”

Người Cố Vệ Quyền run lên, gấp gấp nói: “Thần nghe nói tiểu nữ phạm sai lầm trong cung, đi suốt đêm trở về gặp đức vua tạ tội, những chuyện khác hoàn toàn không biết!”

“Hả?” Lúc này Vân Tấn Ngôn mới ngẩng đầu lên, dừng bút, tỏ vẻ khó hiểu, nói: “Thời gian trước, nữ nhi của quận trưởng Tây Nam bị bắt khỏi cung, mà trong số ít những người trong cung, người có quen biết với quận trưởng Tây Nam, mà lại quen thuộc cấm vệ trong cung, hình như chỉ có một người.”

“Hoàng thượng minh xét! Thần đóng quân ở Tây Nam, luôn làm hết phận sự, chỉ gặp mặt quận trưởng Tây Nam vài lần vì công việc mà thôi!”

“Ha ha, nói vậy là trẫm đa nghi rồi.” Vân Tấn Ngôn thoải mái cười một tiếng, nói tiếp: “Nói như vậy, mấy ngày trước đây có người báo lại, Bình Tây vương làm khách phủ tướng quân, cũng là nhầm lẫn?”

Cố Vệ Quyền giật mình, mồ hôi lạnh cũng tuôn ra. Hai chuyện trước đó không biết là người phương nào cố ý gây nên, chia mũi nhọn về phía mình, nhưng hôm trước Bình Tây vương viếng thăm là sự thật. Ông không phải là văn nhân, không có tài biện luận, đành trả lời thành thật: “Bình Tây vương thật sự có tới phủ tướng quân, nhưng mà.....”

“Cố tướng quân không cần giải thích, khanh đóng quân ở Tây Nam nhiều năm, Bình Tây vương tới thì phải nói cảm ơn, không có gì đáng trách.” Vân Tấn Ngôn cắt đứt lời giải thích của Cố Vệ Quyền, giơ một tấu chương trong tay lên, nói: “Điều này cũng nhắc nhở trẫm, Cố tướng quân nắm giữ quân đội hùng hậu vài năm nay, chống đỡ gánh nặng hộ quốc gia, nhất định mệt mỏi rồi. Nghe nói dưới Cố tướng quân có Mạc phó tướng, lại là nhân tài, có người này không?”

“Có, nhưng mà.....”

“Được, truyền chỉ thị của trẫm, thăng Mạc Lăng làm hữu tướng quân, phân cho hai mươi vạn đại quân dưới quyền Cố tướng quân, canh giữ biên giới Tây Nam. Trẫm nghe nói Tây Nam ẩm ướt, bất lợi cho dưỡng sinh, Tây Bắc lại có khí trời tương đối giống Vân Đô. Không bằng Cố tướng quân về Vân Đô tu dưỡng, ba tháng sau đến Tây Bắc đóng quân. Sắp xếp như vậy, Cố tướng quân có dị nghị gì không?”

“Thần khấu tạ hoàng ân!” Cố Vệ Quyền dập đầu tạ ơn, nhưng sau câu tạ ơn này lại là nỗi lo vô ngần. Nếu không nguyện trở lại, sẽ thêm hiềm nghi câu kết với Bình Tây vương. Nhưng một khi trở lại, tổn thất hai mươi vạn binh lực, một đao này, thật sự chặt đứt tâm tư ông rồi.

“Ha ha, Trịnh thừa tướng quả nhiên có tuệ nhãn, quyền sở này của ông ta, trẫm cũng chuẩn rồi!” Vân Tấn Ngôn cười sáng khoái, đặt quyển sổ gấp trong tay sang bên, nói với Cố Vệ Quyền: “Ái khanh mau mau bình thân, đến Tây Nam chuẩn bị trở về Vân Đô tu dưỡng, trẫm còn cần Cố tướng quân chỉ điểm nhiều hơn mới đúng.”

Cố Vệ Quyền tạ ơn đứng dậy, xoay người lui khỏi Càn Chính điện, quả đấm siết chặt kêu răng rắc. Trịnh Dĩnh, quả nhiên là ông ta! Trong triều, kẻ đối nghịch với ông chỉ có mình Trịnh Dĩnh, có thể cướp tú nữ khỏi cung, không phải là mình, chỉ có thể là ông ta. Và cả thuốc trong điện của Nghiên nhi, từ trước đến giờ chỉ có ông ta ủng hộ Diêu phi! Cho rằng tước binh quyền của ông là có thể độc chiếm quyền lực? Mơ mộng hão huyền!

Trong Càn Chính điện, ánh mắt Vân Tấn Ngôn tối dần đi. Chắc chắn phải giành lại từng chút một khỏi tay ông ta.

“Hoàng thượng, năm đó Cố tướng quân theo tiên đế giành lấy giang sơn, trung thành tận tâm, lẽ ra không nên.....”

“Trước quyền thế, không ai không thay đổi.” Vân Tấn Ngôn quả quyết ngắt lời Ngụy công công, nếu trung thành tận tâm, nên giao binh quyền từ lâu rồi. Giữ binh lực hùng hậu mà còn đến gần Bình Tây vương, không được phép cho ông ta giữ nhiều hơn nữa.....

“Hôm nay Lê ngự y có tới đây không?” Vân Tấn Ngôn đột nhiên chuyển đề tài, nhìn Ngụy công công hỏi.

“Bẩm Hoàng thượng, vẫn chưa tới.” Ngụy công công trả lời thành thật, cúi đầu do dự một chút, lại lên tiếng: “Hoàng thượng, lão nô có đôi lời, không biết có nên nói không.”

“Tính tình của ta công công đã biết rõ, có gì cứ nói thẳng.”

“Lê ngự y này.....Nếu Hoàng thượng đã biết chân tướng, sao vẫn giữ hẩn lại?” Ngụy công công hỏi nghi hoặc trong lòng. Hoàng thượng biết rõ độc của mình và được liệu ở Nghiên Vụ điện có liên quan đến Lê Tử Hà, vì sao không diệt trừ hẩn, thậm chí còn thăng hẩn làm ngự y?

Vân Tấn Ngôn nhìn chăm chăm vào chồng sổ cao cỡ nửa người, ánh mắt lảng động cười nhạt từ tốn nói, “Lê Tử Hà sinh ra đã làm ăn may, phiêu bạt khắp nơi, sáu năm trước dừng chân ở Vân Đô. Gia gia bệnh nặng qua đời, từng bị quan phủ trượng hình, may mắn giữ được một mạng. Ba năm trước bá Thấm Mặc làm sư phụ, sau đó vào Thái y viện. Hẩn có can đảm hạ độc trẫm, thêm vào công lao giải độc, có mưu lược trừ khử Diêu phi hộ Cố Nghiên Lâm. Sau khi thất bại phát hiện trẫm được lợi, còn giả họa cho Cố Nghiên Lâm. Ha ha, người này cũng thông minh, quý ở chỗ là không thân phận không bối cảnh.”

Ngụy công công vẫn có phần không hiểu, cúi người thi lễ, nói: “Lão nô ngu độn, không đoán được dụng ý của Hoàng thượng.”

“Ha ha, không thân phận không bối cảnh tức là nếu trọng dụng hẩn sẽ mang ơn đội nghĩa, nhưng khi vứt đi cũng chỉ như đôi giày rách.”

Ngụy công công im lặng, chợt nghĩ đến mình. Từ một thái giám nhỏ nhoi, nhanh chóng thăng làm thái giám tổng quản bên cạnh Hoàng thượng, mang ơn đội nghĩa hay trở thành đôi giày rách? Không muốn bị Hoàng thượng vứt bỏ, chỉ còn một con đường chính là trung thành tận tâm.

Vân Tấn Ngôn khẽ cười nhẹ, tròng mắt đen sâu thẳm nhìn không thấy đáy. Huống chi, Lê Tử Hà này còn thú vị hơn mình tưởng tượng....

“Truyền Lê ngự y chẩn mạch.”

38. Chương 38: Ván Cờ

Mùa đông, thời gian trời sáng rút ngắn đi nhiều. Lê Tử Hà trở lại Thái y viện vẫn chưa muộn nhưng trời đã tối sầm. Trên đường đi, nàng nhớ lại cảnh tượng ở phủ thừa tướng lúc này. Mọi người ở phủ thừa tướng đối xử với Mộ Phiên Ngô rất cung kính, một hai điều gọi “Mộ công tử” không dám chậm trễ. Hiển nhiên Trịnh Dĩnh không biết Mộ Phiên Ngô đã nói cho nàng biết quan hệ của hai người, nhìn từ bên ngoài, hai người cứ như phụ tử thật. Trịnh Dĩnh không hỏi nàng nhiều về phương pháp chữa trị, cũng không dị nghị với chuyện nàng đến phủ thừa tướng vào ngày mùng một và mười lăm hằng tháng, trong lời nói không còn vẻ để ý đến

sự uy hiếp của mình đối với ông ta lần trước nữa. Có lẽ, ông để mình chữa chân cho Mộ Phiên Ngô, là đã chấp nhận quan hệ hợp tác? Mặc dù không phải là hợp tác, ít nhất cũng không phải là kẻ địch.....

Lê Tử Hà bước vào sân sau, ngẩng đầu vừa đúng lúc nhìn thấy trong căn phòng nhỏ của mình, ánh nền xuyên qua khe cửa đóng hờ, len lỏi ra ngoài. Chắc Thẩm Mặc vẫn còn đợi nàng trong phòng. Hôm nay có rất nhiều vấn đề nàng còn chưa rõ, e rằng chỉ nhờ hần mới có thể có được đáp án. Nghĩ đến đây, trong lòng chợt có cảm giác yên ổn chưa từng có, không chần chừ bước chân nữa, đẩy cửa vào phòng.

Thẩm Mặc đang ngồi trước bàn lật xem y thư của Lê Tử Hà, ánh nền hui hắt, chiếu lên mặt hần tranh sáng tranh tối. Khi thấy Lê Tử Hà, ánh mắt chợt lóe sáng, ngay sau đó trở lại bình thường lạnh nhạt nói: “Về rồi à.”

Lê Tử Hà gật đầu, đi đến cạnh hần ngồi xuống, không chờ nàng mở lời, Thẩm Mặc đã nói: “Hách công công người muốn điều tra đó, sáu năm trước đã vùi thân trong biển lửa rồi.”

“Biển lửa?” Lê Tử Hà kinh ngạc, trong hoàng cung, sao có thể dễ dàng bốc cháy?

“Đúng vậy.” Thẩm Mặc quả quyết nói: “Sáu năm trước, Hồng Loan điện của Hoàng hậu đột nhiên bốc cháy, đến nửa đêm mưa to mới dập được ngọn lửa. Tất cả mọi thứ trong Hồng Loan điện hóa thành tro bụi, chỉ có một thị nữ bên Hoàng hậu may mắn chạy trốn giữ được tính mạng.”

Thị nữ, vậy chỉ có Diêu nhi thôi. Năm đó nàng đuổi hết cung nữ thái giám ở Hồng Loan điện, chỉ để lại Diêu nhi mà nàng có thể tin tưởng, nhưng sao Hách công công lại ở Hồng Loan điện? Ông ta là thái giám đi theo Vân Tấn Ngôn từ hồi hần là Tam hoàng tử. Nếu nói người mà Vân Tấn Ngôn có thể tin tưởng, cũng chỉ có Hách công công đó thôi.

Vốn cho rằng ông lớn tuổi nên xuất cung, không ngờ lại mất mạng ở Hồng Loan điện. Mất ông ta, chuyện năm đó liền mất đi manh mối. Lê Tử Hà hơi khép mắt lại, yên lặng ngồi xuống. Người biết được chuyện năm đó mà hôm nay có thể hỏi, chỉ có Phùng Tông Anh mà thôi. Nhưng nàng thật sự không muốn ông phải lo lắng vì chuyện Quý gia nữa. Hôm nay vẫn còn sống như vậy, cách xa những chuyện này là tốt nhất.

Đột nhiên cảm thấy trên tay ấm áp, trong ấm áp còn có cảm giác ướt át. Thẩm Mặc nắm lấy tay nàng, Lê Tử Hà giật mình, rút tay ra. Chưa bao giờ để ý tới nhiệt độ tay mình, bây giờ mới cảm thấy lạnh buốt. Bỏ qua cảm giác khác thường trong lòng, liếc mắt lại hỏi: “Chuyện của Quý phủ, Tử Hà chỉ biết Vân Tấn Ngôn lấy lý do mưu sát Bình Tây vương để trị tội, hạ lệnh tru di cả nhà. Người còn biết chi tiết nào khác không?”

Ánh mắt của Thẩm Mặc tối sầm lại, im lặng một hồi lâu, ngần ngừ nhìn ngọn lửa nhảy múa trên cây nến, lên tiếng hỏi: “Có phải người sẽ không bỏ quả cho tất cả những người đã từng hại Quý gia không?”

“Đúng vậy.” Lê Tử Hà trả lời không chút do dự. Quý phủ hùng mạnh như vậy, không thể nào chỉ bởi một mệnh lệnh của Vân Tấn Ngôn mà sụp đổ trong nháy mắt. Trong đó có bao người đắc lợi, bao người bày mưu hiểm kế, hôm nay phải có từng đấy người đền mạng.

“Dù là trực tiếp hay gián tiếp, hữu ý hay vô tình?”

“Vâng.”

Gian phòng nhỏ lại trở nên tĩnh lặng, một người quật cường quyết tuyệt, một người tâm trạng bất ổn, bóng dáng hai người lập lờ theo ánh nến, không một người mở miệng nói chuyện, dường như đều đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình. Hồi lâu, cuối cùng Thẩm Mặc cũng thở dài một tiếng, phá vỡ cục diện bế tắc, cất giọng hờ hững: “Ta chỉ có thể điều tra được chuyện sáu năm nay. Sáu năm trước thì không thể biết được.”

“Không sao, chỉ hỏi một chút mà thôi.” Bây giờ Lê Tử Hà mới cảm thấy giọng nói của mình hơi gượng gạo. Nàng và Thẩm Mặc cũng chỉ hợp tác mà thôi, hần không có nghĩa vụ phải giúp đỡ mình. Huống chi, bây giờ có một Cố gia đã đủ cho nàng nhức đầu, những chi tiết kia, sẽ dần dần lộ rõ chân tướng.

“Nam tử tìm người ngày hôm nay, là nam sủng ở phủ thừa tướng.” Thẩm Mặc ngược mắt nhìn Lê Tử Hà, cần thận quan sát vẻ mặt nàng.

Ánh mắt Lê Tử Hà trầm xuống, nét nhu hòa trên mặt vốn đã ít giờ biến mất hầu như không còn. Nam sủng thì sao chứ? Nàng không muốn nghe bất kỳ ai khinh thường Mộ Phiên Ngô vì thân phận này.

“Hắn là bằng hữu của ngươi à?” Thẩm Mặc thấy Lê Tử Hà không vui, nhưng lại không muốn chuyển đề tài.

“Ừ.” Lê Tử Hà gật đầu, “Huynh ấy muốn rời khỏi phủ thừa tướng.”

“Sau đó?”

“Bây giờ Tử Hà và huynh ấy tạm thời có cùng mục tiêu.”

Thẩm Mặc cười khê: “Ta chỉ sợ ngươi nhẹ dạ cả tin. Nếu ngươi tin hắn, ta cũng không phản đối ngươi lấy tin tức của Trịnh Đình từ chỗ hắn.”

Lê Tử Hà hơi kinh hãi trong lòng, mặc dù chuyện của mình không liên quan tới người khác, nhưng lại tự giác giải thích cho hắn. Bắt đầu từ khi nào, ngay cả tâm ý của mình cũng không thể nắm giữ nữa rồi?

Thẩm Mặc lại nhẹ nhõm hơn nhiều, lúc này mới nhớ Lê Tử Hà mới từ bên ngoài trở lại. Lật ly trà lên rồi rót trà cho nàng, nói chậm rãi: “Ngươi có hiểu rõ thế cục triều đình không?”

Lê Tử Hà gạt bỏ tạp niệm, cau mày, nói: “Cho đến bây giờ, Tử Hà biết và suy đoán rằng, trong triều có hai thế lực giằng co, một nghiêng về Trịnh Đình, một nghiêng về Cố Vệ Quyền. Hai thế lực ngang bằng không phân cao thấp, tất nhiên không thể thiếu tranh đấu gay gắt. Nhưng cũng hiểu đạo lý kiềm chế lẫn nhau duy trì cân bằng, không ai muốn ra tay để lộ sơ hở để bên kia bắt được nhược điểm. Vì vậy mấy năm nay, cũng coi như bình an vô sự. Nhưng nếu chúng ta muốn động tới Cố Vệ Quyền, tất nhiên phải ném một hòn đá nhỏ vào hồ nước phẳng lặng này.”

Ngọn sóng nổi lên, tiếp theo, đục nước béo cò.

“Ngươi đã ném hòn đá đó rồi.” Thẩm Mặc khen ngợi Lê Tử Hà: “Hôm nay Hoàng thượng phong phó tướng Mạc Lăng làm hữu tướng quân, tiếp quản hai mươi vạn binh mã đóng ở Tây Nam của Cố Vệ Quyền, cũng cho Cố Vệ Quyền về Vân Đô tĩnh dưỡng, ba tháng sau đến Tây Bắc.”

“Mạc Lăng?”

“Đúng vậy, mấy năm nay nhanh chóng phát lên thăng làm phó tướng.” Thẩm Mặc nhìn ly trà trong tay. Lá trà lượn vòng dao động theo động tác trong tay, hắn hờ hững nói: “Trên triều, ngoài sáng chỉ có hai thế lực chống đối, thật ra không chỉ có vậy.”

“Người nói Vân Tấn Ngôn?”

“Đúng vậy, sáu năm qua chắc hẳn đã âm thầm nuôi dưỡng thế lực ình, ví như Mạc Lăng này. Còn có tả tướng quân Vân Hoán bị mọi người coi thường nhiều năm, quanh năm đóng quân ở Đông Bắc khắc nghiệt. Biên cảnh Đông Bắc kéo dài, lúc ấy từng nhóm quân đi qua cũng không gây sự chú ý. Nhưng tính toán cẩn thận, trong tay Vân Hoán ít nhất cũng phải có năm mươi vạn binh mã. Kể cả quan viên trong triều, nhìn từ bên ngoài, nếu không phải là phe Trịnh Đình thì là phe Cố Vệ Quyền, nếu muốn ta nói, e rằng trong đó có không ít tai mắt của Vân Tấn Ngôn.”

Lê Tử Hà chậm rãi gật đầu. Nàng cũng biết Vân Tấn Ngôn không thể nào chỉ có hư danh. Nhưng sáu năm qua rốt cuộc hắn đã làm những gì, thật đúng là không thể nào biết được.

Vân Hoán là đệ đệ của tiên hoàng, cũng chính là thúc thúc của Vân Tấn Ngôn, theo thường lệ vốn nên phong Vương, hưởng cấm y ngọc thực. Nhưng ông ta vốn hiếu chiến, không thích yên ổn trong cung, vài năm trước nàng cũng chỉ gặp mấy lần mà thôi. Bởi vì triều đình đã dẹp yên, ông ta lại ít khi hồi cung, nếu Thẩm Mặc không nhắc tới, nàng cũng không nhớ tới còn có người như vậy tồn tại.

Năm đó tiên hoàng dẫn ba trăm vạn đại quân thống nhất Vân Quốc, sau khi lên ngôi tu thân dưỡng tính, phần lớn binh tướng cỡi giáp về quê. Những năm đó Vân Quốc yên bình, không có chiến sự, binh lực có khoảng một trăm năm mươi vạn. Khi tiên hoàng còn tại vị, binh quyền thay đổi thế nào nàng không biết, chỉ nhớ khi Vân Tấn Ngôn mới lên ngôi, đội quân đóng ở Đông Bắc là hai mươi vạn, Bảo Hoàng quân có ba mươi vạn, phụ thân nàng vốn là từ võ tướng tới văn thân, trong tay nắm giữ năm mươi vạn binh mã, Cố Vệ Quyền cũng nắm giữ năm mươi vạn.

Lê Tử Hà giật mình. Nói như vậy, sau chuyện Quý phủ, binh mã dưới quyền phụ thân nàng đã bị phân tán. Hôm nay, tính cả hai mươi vạn quân trong tay Mạc Lăng, năm mươi vạn quân của Vân Hoán, ba mươi vạn

Bảo Hoàng quân. Như vậy, bất tri bất giác, Vân Tấn Ngôn đã nắm giữ phần lớn binh quyền.

“Nếu như suy đoán là thật, Vân Tấn Ngôn đã nắm giữ một trăm vạn binh mã, còn có thể không buông tha cho Cố Vệ Quyền ư?” Lê Tử Hà cũng biết Cố Vệ Quyền là người phúc hậu đảng hoàng, cho dù có lòng phản bội, nhưng cũng không có gan làm phản.

“Có thể.” Thẩm Mặc trả lời quả quyết, nghiêng đầu hỏi, “Tử Hà có biết trước khi Vân Tấn Ngôn lên ngôi, Cố Vệ Quyền ủng hộ hoàng tử nào không?”

Lê Tử Hà im lặng không nói gì, thâm tâm đã có đáp án. Cố Vệ Quyền rất bảo thủ, cố chấp ủng hộ trưởng ấu, ngôi vị hoàng đế nên do Đại hoàng tử thừa kế, chẳng thêm ngó ngang tới Vân Tấn Ngôn lúc ấy là Tam hoàng tử.

“Năm đó ông ta ủng hộ Đại hoàng tử, cuối cùng Vân Tấn Ngôn lên ngôi, mới không còn dị nghị gì nữa. Nhưng Vân Tấn Ngôn không ôn hòa ân cần như vẻ bề ngoài. Đa nghi là một trong những bản tính của hắn. Nếu không, sẽ không diệt sạch Quý gia nâng đỡ hắn lên ngôi.

Câu cuối sau Thẩm Mặc không nói ra, chỉ liếc mắt nhìn Lê Tử Hà, khe khẽ thở dài.

“Chúng ta giúp hắn diệt trừ Cố gia, binh quyền đều ở trong tay hắn, không phải càng như ý hắn sao?” Lê Tử Hà không hiểu, đến lúc đó muốn lay động địa vị của hắn, đã khó lại càng thêm khó.

Thẩm Mặc cười khê, nói: “Thu binh quyền dễ dàng, thu lòng người khó khăn. Nếu có người kích động, những lão tướng theo Cố Vệ Quyền nhiều năm nhất định không phục. Huống chi, trong đó còn rất nhiều thủ hạ cũ của Quý gia.”

Rốt cuộc người có thân phận thế nào?

Lê Tử Hà nuốt nửa buột miệng hỏi. Am hiểu y thuật, suy nghĩ kỹ lưỡng chẳng có gì lạ, nhưng lại nắm chắc thể lực binh quyền trong triều đình. Dù là người xuất thân quan gia như nàng cũng chưa từng nghiên cứu cẩn thận như vậy.

Nhưng ban đầu đã hứa không hỏi, vậy cứ tin hắn đi. Nếu quyết định hợp tác, thì không do dự nữa. Cuối cùng mình vẫn không quen những thứ kể trong kế, bấy trong bấy này. Có lẽ, có Thẩm Mặc ở đây, nàng mới có cơ hội thắng được Vân Tấn Ngôn.

“Người đã bày kế tống Nghiên phi vào lãnh cung, là mối lửa trong trận nội loạn này. Bây giờ chúng ta chỉ cần yên lặng theo dõi biến hóa là được.”

Thẩm Mặc nhìn Lê Tử Hà, nụ cười an ủi chậm rãi hiện trên mặt, khiến trái tim vẫn lơ lửng của Lê Tử Hà từ từ hạ xuống. Chỉ cần khơi lên cuộc chiến giữa hai nhà Trịnh Cố, Vân Tấn Ngôn nhất định sẽ kiểm soát binh quyền của Cố Vệ Quyền, rồi họ sẽ tìm cơ hội kích động lòng quân. Một khi nội loạn, ngôi vị hoàng đế của Vân Tấn Ngôn không còn bền chắc nữa.

Nghĩ đến đây, Lê Tử Hà cười tươi với Thẩm Mặc, cuối cùng nàng cũng nhận biết được phương hướng của con đường báo thù này.

Cuối cùng không khí cũng hòa hoãn trở lại, hai người nhìn nhau cười, Lê Tử Hà lại đột nhiên cảm thấy lúng túng, rũ mí mắt làm bộ châm trà, Thẩm Mặc lại đoạt lấy bình trà, rót đầy rồi nói: “Sau đó nghỉ ngơi cho tốt.”

Lê Tử Hà yên lặng gật đầu, cho dù quan hệ hợp tác lợi dụng lẫn sau, vì sao Thẩm Mặc lại vẫn cho nàng cảm giác ấm áp như vậy?

Thẩm Mặc còn định mở miệng nói gì đó, vừa mới hé môi liền dừng lại, ánh mắt rét lạnh, khê nói với Lê Tử Hà: “Có người tới.”

Lê Tử Hà nghi ngờ liếc nhìn hắn, đứng dậy mở cửa, vừa hay nhìn thấy Ngụy công công cầm đèn lồng đi tới. Thấy Lê Tử Hà, ông khom lưng cất giọng nhã nhặn: “Lê ngự y, Hoàng thượng triệu kiến.”

Lê Tử Hà hơi kinh ngạc, chần mạch sao? Sáng nay vừa mới nói sáng mai mới đến qua, sao bây giờ lại cho gọi?

Quay đầu lại cho Thẩm Mặc một ánh mắt an tâm, đóng cửa lại rồi đi theo Ngụy công công tới Cẩn Chính Điện.

Đèn dầu trong Cẩn Chính Điện sáng trưng, còn thấp nhiều hơn bình thường hai ngọn đèn. Lúc Lê Tử Hà bước vào thì thấy Vân Tẩn Ngôn cầm quân cờ màu đen, nhìn chăm chăm vào bàn cờ đầy những quân đen trắng, nhíu mày trầm tư. Ánh đèn sáng rõ, áo bào minh hoàng, màu sắc vàng ươm chiếu lên mặt khiến đường nét ngũ quan hấn cực kỳ rõ ràng. Giữa hàng mày vẫn mang nét cười, tăng thêm vẻ nhu hòa.

Lê Tử Hà chỉ nhìn lướt qua rồi quỳ xuống hành lễ, ôn hòa khiêm tốn. Đây là ảo giác Vân Tẩn Ngôn đã từng ỉnh, từng cho người khác. Luôn cười dịu dàng với tất cả mọi người, nhưng vào lúc lơ đãng nhất lại cho người đó một đao dịu dàng nhất.

“Bình thân.” Vân Tẩn Ngôn không ngước mắt lên, vẫn nhìn chăm chăm bàn cờ, hờ hững nói: “Lê ngự y biết chơi cờ không?”

Lê Tử Hà đứng dậy, cúi đầu cung kính nói: “Vi thần ngu dốt, chưa từng học.”

Thật ra nàng biết chơi cờ. Thân là con gái thừa tướng, Quý Ninh cố ý vun trồng, Quý Lê ham chơi nhưng không ngốc, về lâu về dài, có thể nói là cầm kỳ thư họa không gì là không tinh thông. Nhưng nếu là Lê Tử Hà, thì không biết tốt hơn. Huống chi, kỳ phẩm xem nhân phẩm, dù bình thường nàng hết sức chú ý, nhưng trên bàn cờ, những lúc mình không chú ý, bản chất tương tự Quý Lê cất giấu sâu trong linh hồn nhất định sẽ bộc lộ trong lơ đãng.

“Vậy à?” Vân Tẩn Ngôn nhướng mày, hơi thất vọng, cười nói: “Vậy khanh dọn bàn cờ này đi.”

Dứt lời, đặt quân cờ đen trong tay xuống. Lê Tử Hà hơi nhìn sang, vốn đã định rõ thắng thua, nhưng quân cờ này đặt xuống, ván cờ lại ở thế hòa.

Lê Tử Hà hơi khom người, cúi đầu đi đến đối diện Vân Tẩn Ngôn, bình thần nâng tay, chia quân cờ thành hai bên đen trắng rồi thả vào trong hộp. Quân cờ vốn lạnh lẽo, nhưng bởi vì bàn tay Lê Tử Hà cũng lạnh buốt nên nàng không hề cảm thấy lạnh.

Bỗng dưng trên tay nóng lên, ngẩng đầu chợt thấy đôi mắt đen nhánh, ẩn chứa ý cười của Vân Tẩn Ngôn, bàn tay mang nhiệt độ quen thuộc nắm lấy tay nàng, vuốt ve tỉ mỉ, khẽ cười rồi nói: “Tay của Lê ngự y còn mảnh khảnh mềm mại hơn nữ tử bình thường, e rằng phi tần của trẫm còn không bằng.....”

Lê Tử Hà ngẩn ra, quân cờ kẹt giữa hai ngón tay chợt rơi xuống.

39. Chương 39: Thẩm Dò

Hơi ẩm trong Cẩn Chính điện vẫn vút trước mắt Lê Tử Hà như vương thành một lớp hơi nước. Nam tử đối diện có khuôn mặt và nụ cười quen thuộc, hơi thở và độ ẩm quen thuộc, nhưng trong đôi mắt đen sâu thẳm không thấy đáy lại không tìm thấy chút tình cảm nào, chỉ có nụ cười hờ hững từ từ lan ra, nhưng cũng không rõ hàm nghĩa là gì. Vân Tẩn Ngôn nhẹ nhàng nâng tay nàng lên, thậm chí còn khẽ vuốt ve. Ngay khi Lê Tử Hà thấy rõ động tác kỳ lạ giữa hai người, phản ứng đầu tiên là muốn rút tay về. Bàn tay kia đã từng nhuộm máu của cả Quý phủ, sao có thể đụng vào nàng được?

Nhưng nàng chợt khựng lại. Phản ứng quá kịch liệt nhất định sẽ khiến hấn nghi ngờ, nhưng nếu không rút lại, bàn tay của hấn tựa như sắt nung, khiến nàng đau đến mức chỉ muốn chém đứt tay mình.

Trăm ngàn ý nghĩ thoáng qua, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt. Quân cờ rơi xuống đất, vang tiếng giòn giã lọt vào tai nàng. Lê Tử Hà vội quỳ xuống, tay kia rút ra vô cùng tự nhiên, đập đầu lớn tiếng nói: “Vi thần luống cuống, xin Hoàng thượng giáng tội.”

Tay Vân Tẩn Ngôn trống không, nhìn bàn cờ lộn xộn, lại nhìn lướt qua vẻ hoảng loạn của Lê Tử Hà, hấn bật cười một tiếng nói: “Bình thân, là trăm năm tay ái khanh, có chút luống cuống mới đúng.”

“Tay của vi thần phải ngâm trong thảo dược từ năm này qua năm khác, khô ráp vàng vọt khó coi, vì già được mà đầy cộm vết chai, làm tổn thương thánh thể, xin Hoàng thượng giáng tội!”

Lê Tử Hà quỳ dưới đất không chịu đứng dậy. Tay nàng chỉ hơi nhỏ hơn tay nam tử bình thường, nếu nói là mảnh khảnh còn miễn cưỡng nghe được, nhưng mềm mại? Liếc nhìn qua, chẳng ai có thể dùng được từ này, chứ đừng nói đến chuyện nắm nó ở trong tay.

Như vậy, lời nói và động tác này của Vân Tấn Ngôn có ý gì đây?

“Ái khanh đừng lo lắng, trăm nhất thời mơ hồ.” Vân Tấn Ngôn cười ôn hòa, đứng lên định nâng Lê Tử Hà dậy. Lê Tử Hà khéo léo tránh khỏi tay hắn, tự dậy đứng ở một bên, cúi đầu chờ sai bảo.

Vân Tấn Ngôn nhìn Lê Tử Hà, đôi mắt không rõ cảm xúc. Hắn ngồi xuống, chậm rãi thả quân cờ vào trong hộp, cho dời bàn cờ xuống, khẽ nói: “Chẩn mạch.”

Lê Tử Hà lấy gối bắt mạch mang bên mình, đặt lên bàn, còn chưa bắt đầu chẩn mạch đã nghe Vân Tấn Ngôn nói: “Trước khi ái khanh lạy Thấm Mặc làm thầy, là người ở đâu vậy?”

“Hồi bé thần mắc bệnh nặng, trừ tục danh của mình còn lại không nhớ gì cả. Chỉ biết khi tỉnh lại đã sống cùng đám ăn xin ở Vân Đô, vì vậy đoán chừng trước khi mình bị bệnh cũng là ăn xin.” Lê Tử Hà cúi đầu trả lời, khi nói về chuyện đã qua, giọng điệu không hề xao động.

“Tại sao lại học y?” Vân Tấn Ngôn không tỏ vẻ để vương, chỉ tò mò hỏi như hai người bình thường nói chuyện phiếm.

“Thần nghe nói gia gia chết do bệnh nặng, thần cũng sống sót sau cơn bệnh nặng, mong học y để tự bảo vệ mình, cũng có thể cứu người.” Lê Tử Hà thấy Vân Tấn Ngôn đã đặt tay lên gối, vươn tay ra bắt mạch.

“Thì ra là như vậy....” Vân Tấn Ngôn cười khẽ một tiếng. Đột nhiên như nhớ ra cái gì, nói: “Vào ngày đông chí nửa tháng sau, hoàng cung tổ chức đại lễ. Điều phi ưa náo nhiệt, nhưng gần đây thân thể yếu ớt, nàng bất mãn không muốn Ân ngự y chẩn bệnh, hôm qua tìm trăm chỉ đích danh muốn khanh chẩn mạch. Mấy ngày nay khanh đã theo Ân ngự y học hỏi, lần trước Phùng viện sử đã nói hộ cho khanh, nàng không làm khó cho khanh đâu, đừng lo lắng.”

Lê Tử Hà rút tay lại rồi chấp tay nói: “Thần tuân lệnh. Mạch tượng Hoàng thượng không có gì khác, có điều vô cùng mệt mỏi, cần nghỉ ngơi.”

Vân Tấn Ngôn gật đầu, phát tay ý bảo hắn lui ra.

Lê Tử Hà ra khỏi điện, cơn gió mát giúp nàng tỉnh táo hơn nhiều. Vì sao Điều phi lại tìm nàng chẩn mạch chứ? Trận hỏa hoạn ở Hồng Loan điện sáu năm trước, bệnh điên của nàng sáu năm qua, Vân Tấn Ngôn dung túng nàng đủ điều, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà mình không biết? Lần trước dò hỏi Phùng Tông Anh cũng không có kết quả, như vậy lẽ nào phải đi dò hỏi Điều phi?

Lê Tử Hà thở dài một hơi, nếu muốn dò hỏi thì phải suy nghĩ kỹ hơn. Điều phi hôm nay đã không còn là Điều nhi nữa.

Trở lại Thái y viện, Thấm Mặc đã rời đi, Lê Tử Hà lấy một chậu nước để rửa mặt, dưới ánh nến leo lắt, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình qua mặt nước. Nếu là nữ tử, diện mạo này của nàng cũng chỉ bình thường, nếu là nam tử thì cũng được cho là thanh tú. Nhưng nam tử có làn da trắng nõn cũng không có gì lạ. Vuốt ve hầu kết gắn chặt trên cổ mình, sao có thể để lộ sơ hở? Hay do là giọng nói của mình?

Bình thường nàng rất ít nói, hơn nữa còn chú ý hạ thấp giọng, không thể nào khiến kẻ khác nghi ngờ được. Nhưng hôm nay ý đồ thăm dò của Vân Tấn Ngôn quá mức rõ ràng, chẳng lẽ mình có động tác không thích đáng?

Lê Tử Hà nhớ đi nhớ lại những hành vi cử chỉ của mình trong hai lần gặp mặt Vân Tấn Ngôn, nhưng không tìm được đầu mối. Nhíu mày đổ sạch nước, ngày mai hỏi Thấm Mặc xem có thuốc có thể làm cho giọng nói khàn thêm chút không mới được.

Thò đầu ra khỏi cửa sổ, Lê Tử Hà nhìn phòng của Thấm Mặc. Là một trong tám gian phòng ở tiền điện. Từ cửa sổ phòng nàng có thể nhìn thấy mặt bên của cánh cửa sổ phòng hắn. Ánh nến chưa tắt, hình như

Thẩm Mặc ngồi trước bàn, bóng dáng nghiêng đầu bên cửa sổ không hề nhúc nhích.

Lê Tử Hà chỉ nhìn thoáng qua rồi đóng cửa sổ, nằm xuống ngủ. Nàng không hề biết ánh nến đó tỏ suốt đêm thâu.

Trưa ngày hôm sau, Lê Tử Hà theo Ân Kỳ đến Đào Yếu điện chẩn bệnh cho Diêu phi, hiển nhiên Ân Kỳ bắt mãi khi bị Lê Tử Hà xen vào. Trước khi đi hung dữ lườm nàng, sau đó không để ý tới nàng mà đi thẳng về phía trước.

Lê Tử Hà cũng chẳng quan tâm. Nàng không cần người khác đối tốt với mình, cũng không để ý tới chuyện người khác thù hận mình, chỉ cần không ngăn trở con đường của nàng, thì người ta muốn làm gì cũng được.

Hôm nay trong hậu cung này, Nghiên phi bị tống vào lãnh cung, chỉ còn lại một Diêu phi được sủng ái nhất. Nhưng Đào Yếu điện lại không náo nhiệt như thường ngày, cung nữ thái giám bị đuổi đi phân nửa, những người còn lại đều lui ra đứng canh ở ngoài điện.

Lê Tử Hà theo Ân Kỳ vào điện, vừa mới vào đã thấy ly trà bị ném qua, đập xuống đất vang tiếng giòn giã. Cũng may phản ứng kịp thời, tránh thoát trong gang tấc. Ân Kỳ thì không được may mắn như vậy, nước trà nóng bỏng vấy lên người, hận không thể lập tức cởi quan phục ra, muốn kêu đau lại không dám, bức bối thật sự khó chịu. Ông đành phải kéo y phục ra quạt quạt, sau đó Diêu phi quát to một tiếng, làm ông giật bắn cả mình.

“Ân ngự y! Vào Đào Yếu điện của Bồn cung mà không thêm hành lễ sao, chẳng lẽ Hoàng thượng đã cho người đặc quyền này?”

Ân Kỳ quay đầu lại, phát hiện Lê Tử Hà đã quỳ đầu ra đất, ngẫm lại mấy ngày liên tiếp Diêu phi luôn gây khó khăn ình, vội vàng quỳ xuống đất hành lễ, lớn tiếng tham bái: “Thần tham kiến Diêu phi nương nương, nương nương vạn phúc!”

“Lăn tới đây!”

Ân Kỳ nghe vậy, không dám đứng dậy, quỳ lê gối dưới đất đến trước giường Diêu phi, dập đầu nói: “Thần Ân Kỳ chẩn mạch cho Diêu phi nương nương.”

Diêu phi nằm trên giường, sau màn che chỉ thấy bóng người mờ ảo, tiếng cười khinh thường khê vọng ra: “Người chẩn mạch? Chẩn được cái gì sao? Mấy ngày này bồn cung vô cùng khó chịu, mà chưa thấy có chuyển biến gì tốt, người làm ngự y nhận bổng lộc làm gì?”

“Vi thần đáng chết! Xin nương nương trách phạt!” Ân Kỳ chỉ biết dập đầu xuống đất, nghĩ mãi không ra bản thân đã đắc tội với Diêu phi lúc nào. Trước kia còn rất tốt, kể từ khi Nghiên phi bị tống vào lãnh cung, Diêu phi không có việc gì cũng gây sự, chẳng lẽ nàng ta bẩm sinh hiếu chiến, thiếu đối tượng để gây sự nên tới tìm mình?

Lại nghe Diêu phi cười khê, vén màn tơ lên, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Ân Kỳ, nói: “Trách phạt đương nhiên là không tránh được.”

Ân Kỳ run lên, vốn là lời khách sáo chốn quan trường, nhưng Diêu phi vừa nói như thế, hơn nữa ánh mắt đó khiến ông run lấy bấy, vội dập đầu nói: “Nương nương thứ tội! Nương nương thứ tội!”

“Ta thấy áo bào của Ân ngự y ướt sũng hết cả rồi.” Diêu phi ngồi thẳng người, ý bảo Duyệt nhi bên cạnh kéo màn che ra hộ nàng, rồi nói tiếp: “Ân ngự y mau mau cởi ra đi, tránh nhiễm phong hàn.”

Ân Kỳ tái mặt, bảo ông cởi áo bào trước mặt bao người, về sau còn có mặt mũi nào đi lại trong cung nữa? Không ngừng dập đầu, nói: “Vi thần ti tiện, làm phiền nương nương quan tâm!”

“Hả? Không ngại à?” Diêu phi nhíu mày, nhìn chòng chọc vào Ân Kỳ lần nữa, hài lòng cười một tiếng, bảo Duyệt nhi đỡ nàng dậy. Duyệt nhi lo âu lắc đầu, Diêu phi nhíu mày, những vằn đứng lên, quay người cầm lấy chậu gỗ trên giá gỗ bên giường, nâng lên. “Ào” một tiếng, nước lạnh đổ hết lên người Ân Kỳ.

Ân Kỳ chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy như mưa to ập xuống, cả người ướt đẫm, mở to mắt. Cơn gió thổi qua, lạnh đến mức răng va vào nhau lập cập.

“Không phải người muốn trừng phạt sao? Cút ra ngoài quỳ! Không có lệnh của Bổng cung, không được đứng dậy!” Diêu phi ném chậu gỗ xuống, hung dữ lườm Ân Kỳ, quay lại ngồi lên giường.

Nổi bực tức dâng lên trong lòng Ân Kỳ. Ngay cả Hoàng thường còn chưa từng đối xử với ông như vậy, nha đầu này xuất thân tỳ nữ, dựa vào đâu mà phách lối như vậy?

Tức thì tức, cuối cùng không dám nói gì, ngay cả Nghiên phi nàng ta còn có thể lật đổ, đừng nói đến một ngự y không quyền không thế ginhư ông. Phần nộ dập đầu, cắn răng đứng dậy, cúi đầu khom lưng nhanh chóng ra khỏi điện, vẫn không quên trừng mắt với Lê Tử Hà. Nghĩ lại gặp nạn cũng không chỉ một mình chịu. Không phải lần trước Lê Tử Hà bị nàng vô duyên vô cớ đánh cho ba roi sao?

Lê Tử Hà đã chẳng lấy làm lạ gì với sự thay đổi của Diêu phi, nhưng nếu nàng ta vẫn cần mình không buông, thì đừng trách nàng xuống tay trước.

Diêu phi ngồi ở bên giường, tâm trạng có vẻ tốt lên, cất tiếng: “Phía ngoài là Lê ngự y?”

“Chính là vi thần.”

Lê Tử Hà trầm giọng trả lời, bên trong không có động tĩnh, chỉ có tiếng quần áo, chốc lát liền thấy Diêu phi mặc trường sam màu đỏ, khoác áo choàng trắng như tuyết bước ra khỏi bình phong. Lê Tử Hà còn đang do dự có nên mở miệng khuyên giải hay không, đã nghe thấy Duyệt nhi bên cạnh nàng nói: “Nương nương, nương nương còn chưa đủ thán, không nên đi lại, bên ngoài gió lớn trời lạnh...”

“Bổng cung biết.” Diêu phi ngắt lời nàng, liếc nhìn Lê Tử Hà, khoe miệng dâng vẻ khinh miệt, nói: “Người đứng lên đi, theo ta đi gặp chủ cũ của người.”

Đến lãnh cung? Lê Tử Hà hơi kinh ngạc, nhưng vẻ mặt không thay đổi, cúi đầu đi theo sau Diêu phi.

Ra điện thấy Ân Kỳ đang run lấy bầy quỳ gối trong gió rét, Lê Tử Hà nhú mày. Coi như trước kia nàng đã nhìn lầm Diêu Nhi, nhưng hôm nay hành vi của Diêu phi thật sự khiến người ta khó hiểu. Trước kia nơi luôn chĩa mũi nhọn vào Nghiên phi có thể nói là để tranh giành tình cảm, làm khó nàng trăm bề, có thể bởi vì không thể chấp nhận chữ viết gần giống Quý Lê của nàng. Nhưng còn Ân Kỳ này?

Nếu muốn sống yên ổn ở hậu cung, Diêu phi sẽ không ngu xuẩn đến mức đắc tội với tất cả mọi người chứ?

Không nghĩ ra thì thôi không nghĩ nữa, bây giờ nàng không nên quan tâm đến chuyện này. Lê Tử Hà chìm trong tâm trạng, nhưng vẫn nên cảnh giác trước con đường trước mắt, xem Diêu phi mang nàng đến lãnh cung để làm gì.

Khí trời chuyển lạnh, lãnh cung lại càng lạnh lẽo, tiếng gió ào ạt từng cơn như xen lẫn tiếng khóc của nữ tử. Lê Tử Hà thấy Duyệt nhi đi trước cực kỳ lo lắng nhìn mình đang đi sau, buông mắt coi như không nhìn thấy.

Diêu phi cho tất cả thái giám cung nữ lui ra, chỉ mang theo hai người nàng. Vào cung, quay đầu hỏi: “Cô ta ở đâu? Đưa Bổng cung qua đó.”

Lê Tử Hà sáng tỏ, nói: “Nương nương đi theo thần.”

Lấy danh chần mạch để mình đưa nàng đến chỗ của Nghiên phi, muốn lấy tư thái người thắng khoe khoang đắc ý sao? Khoe miệng Lê Tử Hà lướt qua nét cười khê khó có thể phát hiện, dựa vào trí nhớ rẽ trái rồi rẽ phải, đến trước một tiểu điện, đứng sang bên cung kính nói: “Nương nương, chính là nơi này.”

Trong tiểu điện cực kỳ tĩnh lặng, âm u không có một tia ánh sáng mặt trời. Diêu phi nhìn lướt qua Lê Tử Hà, nói: “Người theo ta vào trong, Duyệt nhi chờ ở bên ngoài.”

Lê Tử Hà xốc lại cái hòm thuốc trên vai, không nói nhiều mà tiến bước theo vào.

Lần trước tới đây tiểu điện còn đầy bụi bậm, bây giờ đã được dọn dẹp sạch sẽ thỏa đáng, có điều thiếu đồ trang trí nên có vẻ hơi tiêu điều. Cổ Nghiên Lâm nằm nghiêng trên giường, đắp trên người là lớp chăn bông mỏng manh, sắc mặt trắng bệch, đôi môi nhợt nhạt, nhìn kỹ còn thấy nứt nẻ bong tróc. Mắt hé mở, ngấn ngơ nhìn xà gỗ cạnh giường.

“Ồ, tinh thần tỳ tỳ không tệ lắm nhỉ.”

Giọng nói vọng đến, Diêu phi mặc bộ đồ đỏ rực, áo choàng trắng như tuyết đập vào mắt Cố Nghiên Lâm. Nàng hồ hững liếc nhìn rồi quay mặt đi.

“Ha ha, tỷ tỷ giờ đây đậm bạc hơn nhiều rồi. Chẳng lẽ lãnh cung này khiến cho tính tình của tỷ tỷ cũng lạnh đi?” Diêu phi tìm bữa một cái ghế, ngồi xuống cạnh bàn, khẽ cười rồi nhìn vào Cố Nghiên Lâm. Không hề che giấu vẻ hào hứng và hài lòng trên mặt, nhướn mày nói với Lê Tử Hà: “Lê ngự y, còn không chần chạch mạch cho chủ tử của người đi?”

“Thần nguyện trung thành với Hoàng thượng, không dám phụng người khác làm chủ!” Lê Tử Hà khom lưng chấp tay, nhún nhường nói.

“Đúng vậy, trong cung này, trên có thừa tướng tướng quân, dưới là cung nữ thái giám, có ai không dốc sức vì Hoàng thượng?” Diêu phi làm bộ như hoàn toàn tỉnh ngộ, nhướn mày thương tiếc lắc đầu với Cố Nghiên Lâm: “Chắc chắn, đáng tiếc có một số người hết lần này đến lần khác muốn đổi đầu với Hoàng thượng, vọng tưởng lôi kéo người khác. Kết quả... Ai, muội muội không đọc nhiều sách, không biết nói lời dễ nghe, nhưng từng nghe một câu, cái gì nhỉ, trộm gà không được còn mất nắm thóc!”

Càng nói đến phần sau, giọng Diêu phi càng sắc bén, cuối cùng thở dài một hơi, nói với Lê Tử Hà: “Nhìn tỷ tỷ nhu nhược như vậy, Lê ngự y vẫn nên xem nàng thế nào đi.”

Lê Tử Hà gật đầu tiến lên, lại bị Diêu phi ngăn lại: “Khoan đã! Ha ha, bốn cung hồ đồ, ngày ấy bốn cung nghe rõ, Hoàng thượng nói, chỉ cần giữ lại mạng cho tỷ tỷ, có phải không? Sống cho thật tốt à, không cần làm phiền Lê ngự y rồi, lui ra đi.”

Ban đầu Cố Nghiên Lâm còn thần thờ nằm trên giường, không dư sức để ý, vừa nghe thấy câu “Chỉ cần giữ lại mạng” mà Diêu phi cố ý nhấn mạnh, đột nhiên toát ra ánh mắt tuyệt vọng đến sắc bén, nhìn chăm chăm vào Diêu phi, giùng giàng ngồi dậy, cắn chặt môi, như muốn cắn đến đầm đìa máu tươi mới chịu bỏ qua.

Lê Tử Hà chỉ liếc nhìn Cố Nghiên Lâm, rồi mang hòm thuốc rời đi.

Diêu phi cười càng thêm rực rỡ, áo choàng trên người rung rung, đứng lên nói: “Sao thế, tỷ tỷ muốn nói gì? Hôm nay chỉ có hai tỷ muội ta ở đây, cứ nói đừng ngại.”

Môi Cố Nghiên Lâm đã lộ dấu răng đỏ tươi, tròng mắt tràn đầy vẻ phẫn hận, như muốn bao phủ Diêu phi, cắn răng thốt lên một chữ: “Cút!”

“Cút?” Diêu phi nhướn mày, chậm rãi bước đến trước giường Cố Nghiên Lâm, vươn tay kéo mái tóc dài của nàng, hung ác nói: “Cho tới bây giờ, cũng không tới phiên người nói chữ này với bốn cung!”

Thân thể Cố Nghiên Lâm vốn suy yếu, bị Diêu phi kéo mạnh mà ngã nhào xuống giường, chân bông trượt xuống, hơi lạnh ập tới, cắn răng nói: “Tiện tỷ! Coi như người leo lên hậu vị, cũng không thay đổi được sự thật người là tiện tỷ! Bay lên cũng không làm được phượng hoàng!”

“Bốn cung không thềm làm phượng hoàng!” Diêu phi một tay giữ chặt cánh tay Cố Nghiên Lâm, một tay ra sức kéo nàng xuống giường, đầu gối đập xuống đất vang tiếng trầm đục, Diêu phi nghe càng thêm sảng khoái, nói: “Cảm giác bị vứt bỏ cũng không tồi chứ? Cảm giác mất con cũng thoải mái chứ? Bốn cung không sợ nói cho người biết, đứa bé kia, là ta giết!”

Cố Nghiên Lâm chợt ngẩng đầu, tóc dài bị Diêu phi kéo rối tung trước mắt, cặp mắt như muốn nhỏ ra máu. Đứa bé, cô ta nói đứa bé nào?

“Đứa bé của ta, là ta tự tay giết!” Diêu phi nhìn thẳng vào mắt Cố Nghiên Lâm, đôi mắt cũng đỏ bừng, trong nụ cười quái dị hàm chứa nỗi thù hận, chậm rãi nói: “Con của người, cũng là ta giết đấy.”

“Tiện nhân! Không! Không phải là người! Kẻ điên! Người điên rồi!” Cố Nghiên Lâm hít một hơi, vùng vẫy đứng dậy, dốc hết sức khàn giọng kêu lên: “Người trả con cho ta! Trả con cho ta!”

Cố Nghiên Lâm tiến lên muốn kéo Diêu phi, bị nàng trở tay đẩy ra, ngã rầm xuống đất.

“Ha ha!” Diêu phi đột nhiên dịu dàng hẳn đi, ngồi xuống buông mắt nhìn Cố Nghiên Lâm ngã dưới đất vô cùng khốn khổ, xoa tay, cười nói: “Thật ra cũng không thể coi là vậy, tuy nói ta đẩy người ngã, nhưng cũng được Hoàng thượng ân chuẩn. Cho nên, ta à, tối đa cũng chỉ tính là đồng phạm...”

“Nói bậy! Cút! Người cút cho ta!” Mỗi lần nghe đến hai chữ “Hoàng thượng”, nỗi tuyệt vọng của Nghiên phi càng thêm nồng đậm. Lúc này nghe Diêu phi nói như thế, nước mắt không thể ngừng được, mãnh liệt tuôn trào.

Diêu phi cười càng thêm đắc ý, tiếp tục nói: “Nếu không phải Hoàng thượng ngầm cho phép, Bỗ cung không ngóc đến nỗi đẩy ngã người trước mặt hân. Người cho rằng người nói câu kia có thể khiến Bỗ cung kích động như vậy sao?”

Sắc mặt Cố Nghiên Lâm lại càng tái nhợt, thậm chí thoáng qua màu đen, không thể ngăn dòng nước mắt, không thể nói thêm một lời phản bác.

“Quý Lê thành ma cũng không tha thứ cho ta...” Diêu phi đột nhiên cười khê, ánh mắt hơi rệu rã, nhưng chợt bừng sáng, đứng dậy cho Cố Nghiên Lâm một bạt tai, cười to, nói: “Ha ha, như vậy tiểu thư sẽ bỏ qua cho người ư?”

Cố Nghiên Lâm che mặt, lau vết máu ở khóe miệng, sau đó cũng lau sạch nước mắt, quỷ mị cười khê: “Xấu nhất chỉ là ở trong lãnh cung cả đời...”

“Đúng vậy!” Diêu phi lớn tiếng ngắt lời Cố Nghiên Lâm, khóe miệng hàm chứa nụ cười sáng khoảichạm rãi nói: “Nói đến cùng, con người cũng chính do người tự tay hãm hại mà thôi. Người dùng cốt nhục của mình đổi lấy sự tham sống sợ chết trong lãnh cung, ta dùng máu mủ của ta đổi lấy cả đời vinh sủng. Ha ha, Cố Nghiên Lâm, người cho rằng như vậy là chấm dứt rồi hả? Ta cho người biết, có Diêu nhi ta ở trên đời một ngày, các người! Tất cả đừng mơ có một ngày tốt lành!”

40. Chương 40: Khúc Nhạc Đạo

Lê Tử Hà đứng ở ngoài điện, tập trung muốn nghe động tĩnh bên trong, nhưng bên tai chỉ có tiếng gió lạnh thổi vi vút, ngẩng đầu liếc nhìn Duyệt nhi phía đối diện, ngoan ngoan lắng lặng đứng yên, thầm nghĩ tính cách tách hai phi Nghiên Diêu ra, tính tình hoàn toàn trái ngược với cung nữ theo hầu bên người. Nghiên phi bề ngoài dịu ngoan, Tiểu Quất lại cáo mượn oai hùm hung hăng càn quấy, Diêu phi có vẻ ngang ngạnh, Duyệt nhi này lại an phận thủ thường, chín chắn kín kẽ hiếm có. Đang trầm tư, nghe thấy trong điện có tiếng động hỗn loạn, như có vật nặng rơi xuống đất, ngay sau đó là tiếng hô tan nát cõi lòng của Cố Nghiên Lâm: “Cút! Cút ra ngoài! Cút!”

Lê Tử Hà liếc nhìn trong điện, liền thấy Diêu phi nhếch miệng, sáng khoái chậm rãi bước ra, vẻ hận thù trong mắt chưa từng rút đi như thể ánh kiếm sắc bén vô cùng, mắt nhìn thẳng mà đi sát qua Lê Tử Hà, không nói một câu, tự rời khỏi cung.

Duyệt nhi liếc mắt ra hiệu cho Lê Tử Hà đuổi theo, rồi cất bước theo sau Diêu phi.

Lê Tử Hà cũng cúi đầu đuổi theo, đột nhiên nghĩ đến bệnh chứng của Diêu phi. Nếu là để đối phó với Cố Nghiên Lâm mà cố ý giả vờ, hôm nay Cố Nghiên Lâm đã sụp đổ, có phải bệnh của nàng cũng sẽ theo đó mà khỏi hẳn không?

Lê Tử Hà không dám đồng tình với lời Cố Nghiên Lâm từng nói là Diêu phi dùng cách này để giành lấy sự đồng tình của Vân Tần Ngôn. Nếu Vân Tần Ngôn thật sự yêu Diêu phi thì nàng không cần dùng những thủ đoạn này, còn nếu không yêu, những triệu chứng bệnh điên kia sẽ chỉ làm hân ghét nàng hơn thôi. Nếu bệnh này thật sự là giả thì mục đích có thể chỉ là muốn nhiễu loạn hậu cung, làm cho người ta thỉnh thoảng nhớ tới Quý Lê, nhớ tới sáu năm trước. Ví dụ rõ ràng nhất chính là Tiểu Quất, có tật giật mình!

Nhưng Diêu phi có thể đoán được hành động lần này sẽ làm tâm trí Tiểu Quất dao động, giúp nàng diệt trừ Cố Nghiên Lâm sao?

Cố Nghiên Lâm bị tống vào lãnh cung, có thể nói là cơ duyên xảo hợp, Diêu phi chưa chắc đã thông minh đến mức có thể đoán được từng bước đi? Nếu nàng thật sự có thể lường trước toàn bộ, chỉ có thể nói năm đó bên cạnh mình đứng là có nhân tài tiềm tàng.

Muốn biết rốt cuộc là thật hay giả, về sau đến ngày mưa đông chú ý đến Đào Yếu điện nhiều hơn là được, mạch tượng có giống bình thường hay không, tìm tòi là biết ngay.

Mấy ngày sau, Lê Tử Hà vẫn chẩn mạch cho Vân Tần Ngôn cách ngày, luôn cảm thấy ánh mắt hẩn nhìn mình khác với ngày trước, nhưng đánh giá kỹ lưỡng ngôn từ cử chỉ của mình cũng không cảm thấy chỗ nào không ổn. Thẩm Mặc cũng theo yêu cầu của nàng, phối chế được để giọng nói càng thêm khàn, có điều được hiệu tương đối chậm chạp.

Từ ngày bị Diêu phi giới một chậu nước lạnh, lại phải quỳ ngoài điện hai canh giờ, Ân ngự y bị bệnh không dậy nổi, nằm nhà nghỉ ngơi. Lê Tử Hà ngày nào cũng tới Đào Yếu điện bắt mạch, Diêu phi cũng không gây khó khăn nhiều cho nàng, không giống thường ngày không đánh thì mắng. Thậm chí từ mạch tượng xem ra, trong cơ thể có khí tích tụ, cũng bởi vì sảy thai mà thân thể yếu đi rất nhiều.

Có cơ hội Lê Tử Hà sẽ quan sát Đào Yếu điện kỹ lưỡng, nhìn từ bên ngoài cũng không khác Hồng Loan điện ngày xưa là mấy, nhưng quan sát cẩn thận mới phát hiện rất nhiều nơi đã đổi mới xây dựng lại, hơn nữa thỉnh thoảng còn có thể tìm được dấu vết hỏa hoạn còn sót lại.

Lê Tử Hà rất tò mò về trận hỏa hoạn kia, khổ nỗi không có dấu vết để mà tìm. Nàng từng nghĩ đến con trai của Phó tổng quản Ngự Lâm quân lúc vừa mới vào Thái y viện đã lớn tiếng không biết giữ miệng với Ân Bình, người họ tên Lâm Hoài Hiên. Lúc Ân Bình còn ở đây thì hai người thường xuyên lấy ra cái gọi là “Bí văn” trong cung ở giữa sự cổ vũ của đám y đồng. Từ sau khi Ân Bình đi rồi, hẩn cũng đành hoàng hơn, thấy Lê Tử Hà thì có thể tránh được liền tránh, muốn dò hỏi hẩn thì còn cần phải chờ đợi thời cơ.

Về phần những lời hẩn từng nói, nguyên nhân mà Diêu phi được sủng ái không giảm bớt là do thu thập được chứng cứ mưu nghịch của Quý phủ, lập được công lớn. Lúc ấy Lê Tử Hà không biết cái gọi là mưu nghịch ở đây là có ý gì, hôm nay xem ra, không còn gì ngoài chứng cứ Khúc ca ca ám sát Bình Tây vương.

Mỗi lần nghĩ tới đây, lòng của Lê Tử Hà thất lại, không thể tự chủ mà đau xót. Năm đó Khúc ca ca và Diêu nhi “Tình đầu ý hợp”, nhưng bởi vì thân phận của nàng mà phụ thân hết sức phản đối, Khúc ca ca khẳng khẳng muốn cưới hỏi đành hoàng, chỉ chờ nàng cập kê sẽ đón nàng vào cửa. Quan hệ hai người đương nhiên không giống bình thường, nếu nói là nàng biết chuyện Khúc ca ca ám sát Bình Tây vương, thậm chí nắm trong tay chứng cứ cũng không phải là không có lý.

Mặc dù biết rõ lời đồn trong cung mười phần thì chín sai, cho dù ngày trước tình cảm như tỷ muội, cho dù từng đánh chết nàng cũng không muốn tin Diêu nhi phản bội mình, nhưng mọi chuyện vô cùng trùng hợp, lại cực kỳ hợp tình hợp lý, khiến nàng không biết phải thuyết phục mình thế nào để không nghi ngờ nữa.

Có điều gần đây hậu cung xảy ra quá nhiều chuyện, Cố Nghiên Lâm vừa bị tổng vào lãnh cung, Vân Tần Ngôn cũng nghi ngờ nàng, bây giờ lại đi chọc vào Diêu phi đúng là ngu ngốc.

Lê Tử Hà nghe theo ý kiến của Thẩm Mặc, án binh bất động, chờ Trịnh tướng và Cố gia cắn xé lẫn nhau. Một ngày sau, quả nhiên có người dâng tấu tố tội Trịnh Dĩnh, mà nội dung lại là Trịnh Dĩnh dựa quyền cậy thế, cướp đoạt hành hạ luyện đồng.

Bí mật mà mọi người đều biết này đột nhiên bị người làm rõ, đem đến trước mặt Hoàng thượng mà nói. Chuyện xấu nhà người ta đột nhiên bị biến thành “Quốc gia đại sự”, thân là thừa tướng mà làm hổ thẹn quốc thể, quan viên trong triều âm thầm nhạo báng Trịnh Dĩnh, nắm chắc cơ hội mà đả kích. Thu thập những chuyện ngày nào tháng nào năm nào ở nơi nào đó Trịnh Dĩnh cướp đoạt bao nhiêu tên nam sủng, lại đến ngày nào tháng nào năm nào đó Trịnh Dĩnh hành hạ nam sủng đến tàn tật, thậm chí chết thảm; dâng lên cho Hoàng thượng.

Triều đình nhất thời xôn xao. Có người im lặng bo bo giữ mình, có người vui sướng khi có kẻ gặp họa liền thêm mắm dặm muối thổi phồng mọi chuyện. Dù da mặt Trịnh Dĩnh dày thế nào thì chuyện xấu cỡ này bị người ta viết vào sổ gấp coi là việc lớn trong triều để bàn bạc, cũng cảm thấy không còn mặt mũi, ngày hôm sau liền cáo bệnh đóng cửa không ra ngoài.

Đúng ngày mười lăm, Lê Tử Hà vừa trở về từ Đào Yếu điện, thu xếp hòm thuốc định đến phủ thừa tướng thăm Mộ Phiên Ngô.

“Đợi một chút! Không được đi!”

Người còn chưa nhúc nhích, đã bị Phùng Tông Anh giận dữ gọi lại, quát: “Không được đi! Ngoan ngoãn ở Thái y viện đi!”

Lê Tử Hà cười thầm trong lòng, bình thản nói: “Đại nhân có chuyện gì sao?”

“Đang yên đang lành đến phủ thừa tướng làm gì, ngự y thượng diện phải luân lạc tới mức đi xem bệnh cho người của phủ thừa tướng từ lúc nào vậy?” Râu bạc của Phùng Tông Anh rung lên, muốn nói gì đó nhưng kiềm lại, cuối cùng trừng mắt nói: “Người chờ đấy, ta đi tìm Hoàng thượng, bảo hắn đổi người khác đi xem bệnh cho nghĩa tử của Trịnh Dĩnh.”

Phùng Tông Anh nói xong định quay người ra ngoài, Lê Tử Hà đã ngăn lại: “Đại nhân, Hoàng thượng đã hạ lệnh, Tử Hà phải tuân lệnh. Huống chi Tử Hà rất hứng thú với bệnh của vị công tử kia, nếu Tử Hà có thể tự tay chữa khỏi...”

“Chữa chữa chữa! Đến lúc đó ngay cả lông mao trên người cũng không còn, chữa cái gì mà chữa!” Phùng Tông Anh nghe hắn nói vậy thì nổi nóng. Gần đây trong cung nói bóng nói gió, đồn rằng Trịnh Dĩnh hành hạ luyện đồng, lời đồn sinh động như thật, làm cho người ta rợn cả tóc gáy, Lê Tử Hà trắng trẻo thế này, ngộ nhỡ... ngộ nhỡ...

Phùng Tông Anh kéo tay Lê Tử Hà, không kiên nhẫn, nói: “Người cảm thấy ta xen vào việc của người khác hả?”

“Tử Hà không dám.” Lê Tử Hà bên ngoài cung kính, trong lòng cảm giác ấm áp đã tràn đầy. Có điều nàng nhất định không thể từ bỏ cơ hội gặp Mộ Phiên Ngô, chỉ có thể khách khí nói: “Tâm ý đại nhân Tử Hà xin nhận, ở phủ thừa tướng, Tử Hà chắc chắn cẩn thận.”

“Người!” Phùng Tông Anh vô cùng tức giận, mình còn không so đo đến chuyện hắn là đồ đệ của Thẩm Mặc, lo lắng sợ hãi cho hắn, hắn lại không thêm cảm kích. Dù thế nào ông cũng đường đường là viện sử của Thái y viện, thật sự rất mất mặt!

Phùng Tông Anh “Hừ” một tiếng, hung dữ trừng mắt với Lê Tử Hà, thật không biết điều! Lòng tốt mà làm như lòng lang dạ thú! Có bị Trịnh Dĩnh ăn cũng không phải chuyện của ông! Phất tay áo tức giận bỏ đi.

Lê Tử Hà mỉm cười bất đắc dĩ, lắc đầu, mang hòm thuốc ra cửa.

Không ngoài dự liệu, phủ thừa tướng bị mây mù che phủ, cổng sân vắng lạnh, hạ nhân qua lại cũng vội vã, vẻ mặt u ám. Thấy Lê Tử Hà, hoài nghi mà nhìn lên nhìn xuống đánh giá, thấy hắn mặc trang phục ngự y, không hỏi nhiều liền dẫn hắn đến hậu viện.

Đã gần vào đông, hoa viên sau phủ lúc trước trải đầy cỏ xanh hoa tươi giờ đây có vẻ hơi tiêu điều, lá khô theo gió mà trôi lãng đãng trên hồ nước, gợn sóng lăn tăn, chậm rãi quanh quẩn tới lui trong làn nước. Vẻ sáng lóa bên hồ đã được xe lăn bằng gỗ giấu đi phần nửa, người đó rõ ràng ngồi im không nhúc nhích, lại như thể muốn biến mất theo làn gió.

Nghe được tiếng động sau lưng, Mộ Phiên Ngô quay đầu lại, khóe mắt hơi nheo, đôi mắt vừa mới tràn ngập sương mù chợt trở nên sáng trong, khẽ cười với Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà bước nhanh tới, ngồi xổm xuống cầm tay hắn, đúng là còn lạnh hơn tay mình, nhú mào nói: “Vào nhà được không?”

Mộ Phiên Ngô gật đầu, nét cười càng sâu, rút tay ra định đẩy xe lăn, bị Lê Tử Hà kéo lại, nắm hai tay hắn đặt lên nhau, nhét vào trong tay áo, dặn dò: “Bên hồ rất lạnh vả lại ẩm ướt quá mức, nếu như không có việc gì thì ít đến một chút.”

Nói xong đứng dậy, đẩy xe lăn đi về phía trước, giương mắt quan sát hậu viện, dường như trừ hai người họ ra, thì không còn ai ở đây nữa. Vườn hoa rộng lớn có phần vắng vẻ, phòng ốc xây quanh vườn hoa cũng không ít, nhưng cửa phòng đóng chặt, hình như không có người ở.

Phòng của Mộ Phiên Ngô ở bên phải, rộng rãi sáng sủa, dọn dẹp sạch sẽ thoải mái. Lê Tử Hà chỉ nhìn lướt qua đã biết rõ gian phòng nhìn như bình thường kia, thật ra đồ vật nào cũng đều xa xỉ, Trịnh Dĩnh thật lòng yêu mến Mộ Phiên Ngô sao? A...

Lê Tử Hà ngồi xuống định bắt mạch cho Mộ Phiên Ngô, Mộ Phiên Ngô rút tay lại, thở dài nói: “Lê nhi, không cần.”

Lê Tử Hà không để ý đến sự phản đối của hắn, kéo tay hắn lại, nghiêm túc nói: “Cho dù không thể chữa khỏi hai chân, nhưng nhất định phải điều dưỡng thân thể của huynh.”

Mộ Phiên Ngô cười khê, biết điều đưa tay trái ra.

Thật ra thì không cần bắt mạch Lê Tử Hà cũng có thể đoán được vấn đề của hắn, hàn khí tắc nghẽn trong cơ thể không thể tiêu tan, khiến thân thể yếu ớt khí hư, vô cùng sợ lạnh, không khác gì nàng năm đó. Chỉ vì nguyên nhân phát bệnh của hai người như nhau, nàng hôn mê trong đồng tuyết ngoài thành mấy canh giờ, vậy hắn thì sao? Khi nào mới được Trịnh Dĩnh nhặt về?

Lê Tử Hà cầm bút, dựa theo phương thuốc Thảm Mặc đã từng kê cho nàng, chỉ thay đổi chút ít, có thể dùng cho Mộ Phiên Ngô.

“Hôm nay Trịnh Dĩnh ra ngoài à?” Lê Tử Hà vừa viết, vừa hỏi. Từ khi bị tố cáo, nghe nói ông ta đóng cửa không ra ngoài, có điều hình như hôm nay ông ta cũng không ở phủ thừa tướng.

Mộ Phiên Ngô vuốt cằm, nói: “Mỗi tháng mừng một và mười lăm chắc chắn sẽ ra ngoài. Huống chi mấy ngày gần đây xảy ra chuyện lớn như vậy.”

Lê Tử Hà giễu cợt. Nếu như thần Phật thật sự có mắt, Trịnh Dĩnh chính là người đầu tiên phải xuống địa ngục!

“Mấy ngày nay ông ta lén đưa nam sủng ra ngoài.” Mộ Phiên Ngô đẩy xe lăn, đi đến bên cửa sổ, khe khẽ đẩy ra, nhìn các gian phòng đóng chặt cửa ngoài kia, ánh mắt ngẩn ngơ, lạnh nhạt nói: “Thường ngày, bên kia đều là chỗ ở của nam sủng.”

Lê Tử Hà nhói lòng, như bị một vật nặng gõ mạnh, cơn đau âm ỉ chậm rãi trào dâng, không biết nên đáp lại thế nào. Những nam sủng khác bị đưa đi, còn hắn, vừa mới bị Trịnh Dĩnh nhận làm nghĩa tử, dù thế nào cũng thế vì sóng gió lần này mà được ra khỏi phủ.

“Lê nhi, Trịnh Dĩnh cho rằng lần này Cố tướng quân dựa thế sinh sự, muốn thông qua chuyện này làm nhục danh tiếng ông ta, đả kích địa vị ông ta ở trong triều.” Mộ Phiên Ngô dường như không hay biết cảm giác khác thường của Lê Tử Hà, mở miệng, chuyển đề tài qua thế cục triều đình.

Lê Tử Hà che giấu tâm trạng, tấu này do ai dâng lên, e rằng chỉ có người dâng tấu và Vân Tấn Ngôn biết, đơn giản chỉ muốn khơi lên tranh chấp giữa Trịnh Dĩnh và Cố Vệ Quyền. Có điều chuyện này nói nhỏ cũng không nhỏ, lớn cũng chẳng lớn, chưa chắc có thể đạt được mục đích mong muốn...

Lê Tử Hà không nói gì, lo lắng liếc mắt ra ngoài cửa sổ, Mộ Phiên Ngô cười nói: “Hậu viện không có ai đâu, đừng lo.”

Lê Tử Hà gật đầu, hỏi: “Trịnh Dĩnh dự định thế nào?”

“Nhìn.” Đôi mắt của Mộ Phiên Ngô như thể lại dâng lên lớp sương mù, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, khê nói: “Chuyện này vốn là ông ta đuối lý, dàn xếp ổn thỏa là lựa chọn tốt nhất.”

“Huynh khuyên ông ta?” Lê Tử Hà không hiểu.

Mộ Phiên Ngô cười khê, gật đầu.

“Không phải huynh muốn muốn ông ta có tranh chấp với Cố Vệ Quyền sao?” Nếu Trịnh Dĩnh dàn xếp ổn thỏa, theo tính tình của Cố Vệ Quyền, e rằng sẽ không truy cứu tới cùng.

“Không.” Mộ Phiên Ngô trả lời quả quyết: “Chuyện này ta chỉ có thể khuyên giải, mối nguy của Trịnh Dĩnh quá mức rõ ràng, nếu như khuyên đấu tranh, sẽ chỉ làm ông ta nghi ngờ dụng tâm của ta. Muốn mâu thuẫn của ông ta và Cố Vệ Quyền trở nên gay gắt, chuyện này chỉ có thể là mồi dẫn lửa. Hôm nay ông ta nhượng bộ, trong lòng càng khó chịu, nếu Cố Vệ Quyền tiếp tục lấn tới, Trịnh Dĩnh nhất định không thể đứng vững, càng muốn phản kích.”

Mộ Phiên Ngô nhìn ánh mặt trời gần như trong suốt của ngày đông, hồ hững cười một tiếng: “Vô cùng tức giận sẽ cần ngược lại, nhất cần kia mới đủ tàn nhẫn đủ mãnh liệt.”

Lê Tử Hà chỉ cảm thấy bị nụ cười của hắn làm cho nhói đau, tâm trạng chùng xuống. Mộ Phiên Ngô nói đúng, con người luôn phải thay đổi, hắn không còn là Tiểu Ngô đơn thuần xưa kia nữa, chịu hết đau khổ mà lột xác, nàng nên hiểu rõ hơn bất kỳ ai mới phải. Nhưng tận mắt chứng kiến con người đã từng tinh khiết dần dần trở nên vẩn đục, như thể thấy một đóa hoa cực đẹp bị người ta phá hủy ở ngay trước mắt, muốn bảo vệ mà bất lực, chỉ còn nỗi áy náy không thể phai mờ.

“Lê nhi, chúng ta tìm cơ hội diệt trừ Cố gia trước được không?” Sau khi im lặng hồi lâu, Mộ Phiên Ngô đột nhiên mở lời.

Lê Tử Hà ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, không kịp phản ứng, buột miệng hỏi: “Vì sao?” Mặc dù điều này không bàn mà hợp ý nàng, nhưng người hắn muốn đối phó không phải là Trịnh Dĩnh sao? Mắt hắn lóe lên vẻ hưng phấn chưa từng có, thậm chí còn có màu máu, khiến người ta kinh hãi...

“Làm cho người ta rơi từ đỉnh núi xuống, mới ngã càng thảm hại càng đau đớn.” Mộ Phiên Ngô như thể đang nói một câu vô cùng bình thường, mỉm cười, thuận miệng trả lời.

Lê Tử Hà ngồi xổm xuống, cầm lấy hai tay hắn, ngẩng mặt nghiêm túc nhìn vào mắt hắn, nói: “Mộ Phiên Ngô, huynh đừng quan tâm đến chuyện này có được không? Dù là Cố Vệ Quyền rất dài trước hay Trịnh Dĩnh bị diệt trừ trước, huynh ở trong phủ thừa tướng bảo vệ mình thật tốt, không cần quan tâm tới chuyện gì cả. Huynh tin ta, dù thế nào đi nữa, nhất định sẽ khiến Trịnh Dĩnh bị trừng phạt đúng tội!”

Mộ Phiên Ngô giơ tay lên muốn nhẹ nhàng vuốt ve mặt Lê Tử Hà, sương mù trong mắt dần dần tan biến, ánh mắt bất chợt tối sầm lại, động tác trên tay dừng sững, ngón tay run rẩy dừng giữa không trung, cuối cùng rút về, rút ra một cái khăn từ tay áo ra, nhẹ nhàng lau mặt Lê Tử Hà, cười nói: “Tại sao trên mặt có thể có nhiều bụi như vậy ...”

“Mộ Phiên Ngô, đồng ý với ta có được không?” Lê Tử Hà nắm lấy chiếc khăn trong tay Mộ Phiên Ngô, không chịu buông.

Cánh tay giơ lên của Mộ Phiên Ngô có phần cứng đờ mà buông xuống, rũ mí mắt, trong mắt lướt qua vẻ tối tăm, ngược mắt lên đã sáng trong trở lại, cố chấp nói: “Có vài mối thù, phải tự tay trả lại mới có thể giải hận.”

Lê Tử Hà không phản bác được, không thể thuyết phục được chuyện của mình thì nàng cũng không có lập trường đi thuyết phục người khác. Lặng lẽ thu xếp đồ đạc, mở cửa đi ra ngoài, lời nói của Mộ Phiên Ngô đột nhiên vang lên sau lưng làm cho bước chân nàng ngừng lại một chút.

“Thẩm Mặc này... Muội nên cẩn thận thì tốt hơn...”

Lê Tử Hà quay đầu lại, không nói gì, nhìn Mộ Phiên Ngô muốn một lời giải thích.

Mộ Phiên Ngô khẽ thở dài, nói: “Mỗi lần nhắc tới người này, Trịnh Dĩnh cứ quanh co, ta chỉ nhắc nhở muội, nên biết phòng bị kẻ khác.”

Lê Tử Hà vẫn không nói gì, xoay người, nhanh chóng rời đi.

Chuyện Trịnh Dĩnh cướp đoạt hành hạ luyện đồng, Hoàng thượng phái người đến phủ thừa tướng điều tra nhưng không thu hoạch được gì. Vả lại, trong nhà quyền quý có mấy luyện đồng cũng bình thường, chuyện này tới đông chí liền chấm dứt.

Tiết đông chí, trong cung thiết yến, quan viên trong triều nghỉ một ngày, tối vào cung dự tiệc, chung vui cùng đẳng quân vương.

Tất nhiên Thẩm Mặc không muốn tham gia, Lê Tử Hà cũng dự định lấy cơ thân thể khó chịu, vui trong phòng nghỉ ngơi một ngày. Vậy mà lúc chần chạch sáng nay, Văn Tấn Ngôn bảo nàng phải tham dự, không thể trốn tránh, vậy chỉ có thể đối mặt.

Ánh nắng chiều mùa đông vô cùng ấm áp, bầu trời phía tây đỏ rực, mây trôi như thể dát vàng, khiến người ta hoảng hốt cho rằng đang là ngày hè. Lê Tử Hà liếc nhìn mặt trời chiều chậm rãi lặn về phía tây, hốc mắt

cũng trở nên ấm nóng. Mặt trời có mọc có lặn, cuộc đời của nàng cũng nên như thế, có xuống, sẽ có lên.

Trở lại phòng quan sát bản thân kỹ lưỡng, cố định lại hầu kết trên cổ, xác định không có sơ suất mới quyết định ra ngoài. Vừa mới mở cửa, một bóng người vừa vịn ngăn trở nắng chiều, đưa lưng về mặt trời, ánh nắng trên mặt càng thêm rõ ràng, mang vẻ dịu dàng, nụ cười không màng danh lợi, đôi mắt nhìn mình vẫn luôn long lanh như thế.

Thẩm Mặc yên lặng đứng trong sân, khẽ cười với Lê Tử Hà: “Ta đi cùng người.”

41. Chương 41: Đèn Mạng

Dạ tiệc bố trí ở Đại Hoàng cung, cung điện rộng rãi giữa Đông cung và lãnh cung ở phía bắc, vẫn được dùng để thiết tiệc tiếp đãi quần thần, rộng lớn bề thế nguy nga long lẫy, hơn nữa vì là đông chí nên được bố trí lại. Lúc Lê Tử Hà và Thẩm Mặc đến nơi, phần lớn quan viên đã an vị, chỉnh tề mà không mất sự náo nhiệt. Lê Tử Hà liếc mắt nhìn lướt qua, giữa điện đương nhiên là long ý của Vân Tần Ngôn, theo cấp bậc xuống là vị trí tần phi, bàn dài xếp hai bên trái phải, quan viên ngồi vào chỗ từ trên xuống dưới theo cấp bậc. Lê Tử Hà liếc mắt tới chỗ của Thái y viện, đưa mắt nhìn Thẩm Mặc rồi hai người đến chỗ ngồi.

Ân Kỳ bệnh nặng chưa lành, dặn dò Ân Bình đến đây tạ ơn. Mọi người ở Thái y viện nói mấy câu nín giữ khách khí, hần liền ở lại thật, hoàn toàn quên mất lúc trước suýt nữa mất mạng trong cung, ngồi ở vị trí của Ân Kỳ mà vô cùng vui mừng.

Vân Tần Ngôn dẫn theo Diêu phi vào điện, một người mang về phần chẩn, một người ngạo nghễ thản nhiên, nhận lễ bái của quần thần. Trong khoảnh khắc này, khi Lê Tử Hà liếc nhìn hai người họ, hoảng hốt cảm thấy người mặc bộ đồ đỏ rực này như chính là Quý Lê.

Ngày trước Quý Lê cũng như vậy, yên lặng đứng sau lưng hần, nhìn hần nói cười riu rít với quan lại, nhìn hần nhàu mày rậm vì chính sự, nhìn hần khẽ cười với mình. Trong mắt Quý Lê, màu vàng hòa với màu đỏ là hợp nhất.

Còn trong mắt Lê Tử Hà, lại là màu sắc thương tâm nhất.

Bách quan quỳ lạy, hô vang “Vạn tuế”. Hôm nay tâm trạng Vân Tần Ngôn rất tốt, giữa hàng mày và khoe môi đều tràn đầy ý cười, cất giọng ọi người bình thân. Diêu phi ngồi phía bên trái cách hần gần nhất, trang điểm diễm lệ, hiển nhiên chuẩn bị kỹ lưỡng, vẫn luôn mỉm cười, thỉnh thoảng liếc nhìn Vân Tần Ngôn, rồi lại nhìn bách quan, dường như đang tìm thứ gì đó.

Vân Tần Ngôn dẫn đầu nâng ly rượu lên, mời rượu bách quan, sau đó mọi người lấy Trịnh Đình làm đầu, rồi rít tạ rượu kính nhau. Lời nói ra chỉ đơn giản là quốc gia yên ổn, Hoàng thượng thánh minh, có minh quân đất nước sẽ phồn vinh thịnh vượng...

Lê Tử Hà thâm giễu cợt. Cảnh tượng này thật sự giả dối khiến người khác buồn nôn, ngay cả Diêu phi là người nên đặc ý nhất cũng chỉ nở nụ cười gượng gạo. Đã ở bên nàng ta quá lâu, Lê Tử Hà chắc chắn rằng nàng người biểu hiện mọi cảm xúc ra mặt. Hôm nay thấy nàng ta như vậy, dễ dàng nhận thấy nàng ta không tập trung cho lắm. Nhìn thoáng qua có vẻ rất vui mừng, thật ra ánh mắt lại lảo liên, e rằng có phần đứng ngồi không yên.

Nhìn lướt qua mấy chỗ trống xung quanh Vân Tần Ngôn, hậu cung chỉ còn lại một sủng phi là nàng, nàng còn gì để lo lắng chứ?

Ăn uống linh đình, trong điện dần dần náo nhiệt hơn, vẻ câu nệ lúc trước phai nhạt đi nhiều. Từ đầu tới cuối Lê Tử Hà yên lặng dùng bữa, nếu định uống rượu sẽ bị Thẩm Mặc ngăn lại, sau vài lần đành thôi không uống nữa. Uống chút rượu như vậy nàng cũng chẳng say, thiếu rượu cũng không sao.

Mỗi lần bị ngăn không cho uống rượu, Lê Tử Hà liền nhớ tới câu mà Mộ Phiên Ngô nói với nàng, không khỏi cảm thấy buồn bã. Mình không thắng thần với hần, còn hần vẫn luôn tinh tường như vậy, cho dù giấu

giếm, hẳn vẫn biết thân phận nữ nhi của nàng, biết thân phận là người Quý gia của nàng, nếu như muốn hại mình, chỉ cần vạch trần một chuyện, nàng không thể nào sinh tồn ở hoàng cung được. Nhưng hẳn vẫn im lặng, cũng không có nghĩa là có thể tin tưởng hoàn toàn. Niềm tin phải xuất phát từ hai phía, nếu hẳn tin mình, vì sao không thẳng thắn nói ra thân phận của mình?

Lê Tử Hà cười mỉa, có lẽ ý nghĩ này của nàng hơi quá đáng rồi. Mình không có thể không có lực, hợp tác cùng Thẩm Mặc dù thế nào đi nữa cũng đều coi là có lợi, hoàn toàn không có tư cách nghi ngờ người khác.

“Thẩm y sư, tại sao lại ngồi ở đó?” Vân Tấn Ngôn đột nhiên mở lời, dường như vừa mới phát hiện ra Thẩm Mặc. Kinh ngạc nói: “Mau mau tiến lên đây ngồi.”

Ánh mắt mọi người chột hướng về phía Thẩm Mặc, Lê Tử Hà cũng không ngoại lệ. Vị trí mà Vân Tấn Ngôn chỉ là chỗ đầu tiên hàng thứ nhất bên tay phải, lẽ ra là chỗ của Cố Vệ Quyền. Bởi vì ông ta tới quận Tây Nam chưa kịp trở về, chỗ trống đó không ai dám ngồi.

Thẩm Mặc vẫn bình thản, đứng lên chấp tay nói: “Tại hạ ngồi cạnh đồ nhi là được rồi.”

“Ha ha, vậy Lê ngự y cũng tiến lên đi.” Thẩm Mặc không xưng “thần”, Vân Tấn Ngôn cũng không tức giận, còn cất tiếng cười to.

Lê Tử Hà vội vàng hành lễ, nói: “Vi thần không dám...”

“Hoàng thượng.” Lời Lê Tử Hà còn chưa dứt, Phùng Tông Anh đột nhiên đứng lên, có vẻ hơi say do uống không ít rượu, giọng nói hơi lè nhè, nhưng vẫn còn tỉnh táo, nói: “Ta đây là viện sử mà còn phải ngồi chỗ này, tại sao hai ngự y kia có thể ngồi ở đó? Không hợp lễ nghĩa, không hợp lễ nghĩa...”

Vân Tấn Ngôn có vẻ chột ngộ ra, gật đầu liên tiếp đồng ý, lại nói: “Vậy Phùng viện sử lên đây ngồi được không?”

Lê Tử Hà bị Thẩm Mặc kéo ngồi xuống, liền thấy Phùng Tông Anh bước chân lảo đảo từ hàng thứ hai đi ra ngoài, định đến chỗ đối diện. Vừa mới tới lối nhỏ, đã bước không vững, lảo đảo ngã rầm xuống đất, khiến rượu và thức ăn trên bàn bên cạnh rơi đầy đất. Quan viên kia sợ tới mức tái mặt, vội vàng đỡ ông dậy, nói: “Đại nhân có sao không?”

Phùng Tông Anh hí mắt, bò dậy, phủi vết bẩn trên người, vỗ trán nhẹ giọng nói: “Mất mặt mất mặt, thật mất mặt!”

Trên điện có mấy viên quan che miệng cười khê, Vân Tấn Ngôn cũng mỉm cười, không có ý trách cứ.

Phùng Tông Anh ổn định thân thể, chấp tay nói: “Hoàng thượng, lão thần không uống được nữa rồi, xin được lui ra trước.”

Bình thường Phùng Tông Anh vẫn luôn âm thầm mặt nặng mày nhẹ với Vân Tấn Ngôn, nhưng trước mặt bách quan vẫn lễ độ cung kính theo luật lệ. Vân Tấn Ngôn thấy ông đứng vững còn khó khăn, bởi vì uống nhiều rượu mà mặt đỏ rực, gật đầu nói: “Vậy Phùng viện sử về nhà nghỉ ngơi đi.”

Phùng Tông Anh gật gù đắc ý mà tạ ơn, lập tức có thái giám tiến lên đỡ ông, bị ông hất ra, cả giận nói: “Ta còn chưa có đến mức cần người khác đỡ đi.”

Dứt lời lảo đảo ra khỏi điện.

Lê Tử Hà đang nhú mày không hiểu, nghe thấy Thẩm Mặc bên cạnh khê khàng nói hai chữ: “Giả bộ.”

Giả say rượu?

Lê Tử Hà nghi ngờ quay lại nhìn Thẩm Mặc, thấy hắn gật đầu quả quyết, đặt tay lên bàn viết một chữ “Thuốc”, ý là gương mặt đỏ bừng của Phùng Tông Anh là do thuốc sao?

Nghĩ lại thấy cũng phải. Phùng gia gia tuy nói yêu rượu, nhưng cũng không đến mức không phân biệt được trường hợp mà say rượu gây chuyện. Đáng về say rượu lúc này giống y như thật, nếu không có Thẩm Mặc nhắc nhở, nàng cũng không nhận ra là giả bộ.

Vấn đề là vì sao?

Lê Tử Hà rũ mắt gấp thức ăn, nhưng lại chẳng thấy ngon. Phùng Tông Anh đã qua tuổi tháo quan tu dưỡng, đến nay vẫn ở lại Thái y viện. Nếu nói là bởi vì hư vinh mà luyện tiết chức quan này, Lê Tử Hà không tin, nhiều năm trước ông đã định nhường chức vị viện sử cho Thẩm Mặc. Nếu nói ông để ý đến bổng lộc, lại càng không thể. Lúc tiên đế còn tại vị, Phùng Tông Anh đã là ngự y đương triều, tiên đế vô cùng ưu ái, thường xuyên ban thưởng. Vậy ông ở lại Thái y viện, hoặc là cảm thấy không có người thích hợp thay thế vị trí của mình, hoặc là có chuyện gì đó khiến ông không thể buông tay...

“Lê ngự y!”

Lê Tử Hà đang trầm tư, nghe thấy giọng Vân Tấn Ngôn, liền vội vàng đứng lên chấp tay, nói: “Có thần.”

“Tới đây xem ái phi thế nào.”

Lúc này Lê Tử Hà mới ngẩng đầu lên, thấy Diêu phi ôm bụng, có vẻ cực kỳ khó chịu, nhưng trang điểm quá dày nên không thấy sắc mặt như thế nào. Vân Tấn Ngôn nhíu mày nhìn mình, Lê Tử Hà vội rời khỏi chỗ, liếc nhìn Thẩm Mặc, thấy hắn muốn nói gì đó, lại ngại người bên cạnh nên không thể lên tiếng.

Lê Tử Hà bước lên từng bậc thang, đang do dự, Vân Tấn Ngôn đã nói: “Đừng ngại, cứ bắt mạch trực tiếp cũng được.”

Lê Tử Hà tuân lệnh, bắt mạch trên tay phải Diêu phi. Đang lúc rũ mắt lại thấy Diêu phi âm thầm đưa mắt cảnh cáo mình, bắt mạch lại, chợt hiểu được ý đồ của nàng, lui xuống chấp tay, nói: “Bẩm Hoàng thượng, trời giá rét quá mức, e rằng nương nương đã nhiễm khí lạnh, vì vậy thân thể khó chịu, thần kê hai đơn thuốc, nghỉ ngơi hai ngày là được.”

“Thần thiếp xin được hồi cung trước.” Diêu phi cúi đầu rũ mi, giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

Vân Tấn Ngôn gật đầu, sai bảo Lê Tử Hà: “Đưa nương nương hồi cung, kê đơn thuốc cẩn thận.” Sau đó quay lại, dịu dàng nói với Diêu phi: “Ái phi nghỉ ngơi trước đi, trẫm sẽ đến sau.”

Lê Tử Hà khom lưng chấp tay tuân lệnh, Duyệt nhi đỡ Diêu phi đứng dậy, Lê Tử Hà lui sang bên cho hai người đi trước, sau đó đuổi theo. Liếc nhìn Thẩm Mặc, thấy hắn gật đầu với mình, cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Ngoài điện đã bị bóng đêm bao phủ, bầu trời phủ đầy sao, gió mát thổi tới, thổi bay vẻ huyền ảo phù hoa trước đó. Diêu phi và Duyệt nhi bước đi vội vã, Lê Tử Hà giữ khoảng cách đi ở phía sau, cuối cùng là nhóm thái giám cung nữ của Đào Yếu điện.

Trở về Đào Yếu điện, Diêu phi im lặng không nói gì, lẳng lặng nhìn Lê Tử Hà cầm bút kê đơn, Lê Tử Hà nhận thấy vẻ không kiên nhẫn giữa hàng mày của nàng ta, thế nên Lê Tử Hà cũng theo ý nguyện của nàng, nhanh chóng viết phương thuốc rồi giao cho Duyệt nhi, hành lễ lui ra.

Mạch tượng Diêu phi thật sự rối loạn, thể hư nhiễm lạnh, nếu để ngự y khác bắt mạch cũng có kết luận này. Nhưng nửa tháng qua nàng ngày nào nàng cũng bắt mạch cho Diêu phi, hiểu rõ tình trạng cơ thể nàng ta, hôm qua còn rất khỏe, tối nay đột nhiên trở thành như vậy nên cảm thấy kỳ quái. Lại thấy ánh mắt cảnh cáo của nàng ta, bắt chợt hiểu rõ. Nàng cố ý giả bệnh, rời khỏi bàn tiệc. Thế còn mục đích?

Lê Tử Hà nấp ở chỗ tối bên cạnh Đào Yếu điện, nhìn ánh đèn dầu dần dần được dập tắt, lại ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng giữa trời, ít nhất cũng phải một canh giờ nữa mới kết thúc dạ tiệc, nàng ta vội vã trở về trước khi Vân Tấn Ngôn rời khỏi bàn tiệc để làm gì đây? Tối nay để tâm đến động tĩnh ở Đào Yếu điện, chắc chắn sẽ có được thu hoạch bất ngờ.

Hôm nay đông chí, quan viên được nghỉ một ngày, thị vệ trong cung cũng như vậy, các cung điện chỉ chừa lại số ít Ngự Lâm quân, ít hơn nhiều so với thường ngày.

Cung nữ thái giám của Đào Yếu điện đã được Diêu phi cho đi nghỉ từ lâu, chỉ còn lại một mình Duyệt nhi. Lê Tử Hà nhìn chằm chằm vào cửa điện không chớp mắt, muốn đi ra ngoài, cũng chỉ có con đường này mà thôi.

Chỉ trong chốc lát, ánh sáng leo lắt xuyên qua khe cửa chiếu ra ngoài, cửa điện từ từ mở ra, lộ ra một cái đầu. Lê Tử Hà vội lùi lại, vừa liếc mắt đã nhận ra đó là Duyệt nhi.

Mắt nhìn chăm chăm phía trước Đào Yếu điện, thấy hai bóng lưng bước đi vội vã, không mang đèn lồng, đều mặc đồ cung nữ. Tất nhiên người đi phía trước là Duyệt nhi, vị đi phía sau kia, cho dù chỉ nhìn thấy bóng lưng ở phía xa, cho dù có bóng đêm mênh mông che giấu, Lê Tử Hà vẫn có thể nhận ra đó là Diêu phi đã thay trang phục!

Nhịp tim Lê Tử Hà không khỏi đập rộn lên, nhìn quanh bốn phía, xác định không có ai mới nhẹ nhàng bước đi, cẩn thận đuổi theo.

Lúc đi lúc ngừng, theo sát ở khoảng cách không xa không gần, các nàng hiểu rõ thời gian và địa điểm Ngự Lâm quân đi tuần tra, trên đường đi không đụng phải ai cả. Xa xa có một đội Ngự Lâm quân đi ngang qua, nhưng không chú ý tới họ. Lê Tử Hà nín thở trầm ngâm, theo hướng đi của các nàng, càng lúc càng thấy nghi ngờ.

Bởi vì phải tránh Ngự Lâm quân, hai người phía trước quanh co qua lại, nhưng phương hướng không thể nào nhầm được. Hiển nhiên mục đích của Diêu phi là lãnh cung!

Diêu phi từng mang nàng theo đến lãnh cung để thị uy với Nghiên phi, cũng đã khiến nàng cảm thấy khả nghi. Bây giờ lại né tránh mọi người, thay trang phục để tới lãnh cung, chắc chắn lãnh cung này có bí mật!

Nghĩ đến đây, Lê Tử Hà hít sâu một hơi, ổn định nhịp tim càng lúc càng rộn rã. Sắp đến lãnh cung, không thể lơ là thiếu cảnh giác.

Diêu phi và Duyệt nhi đi trước, không quay đầu lại, không lăm lét nhìn quanh, cúi thấp đầu bước nhanh về phía trước với vẻ hết sức quen thuộc. Người không biết sự tình cũng chỉ nghĩ là hai cung nữ bình thường đi lại ở trong cung mà thôi.

Thần kinh Lê Tử Hà vô cùng căng thẳng, khi đến cửa lãnh cung đột ngột sụp đổ. Diêu phi không chút do dự nhấc chân đi vào, nhưng Duyệt nhi.....Lại đứng ở bên ngoài...

Bí mật đang ở ngay trước mắt, nhưng không thể nào biết được, chỉ hận bản thân không thể đi theo Thẩm Mặc học võ. Nếu biết võ, xoay người đã có thể lướt qua bức tường kia.

Lê Tử Hà không muốn buông tha, ngấm nhìn bốn phía. Trừ Đại Hoàng cung đèn đuốc sáng trưng, thị vệ đứng ngoài, lãnh cung vẫn quanh quẩn như xưa, thỉnh thoảng truyền tới tiếng đàn tiếng sáo, nhưng dường như vì lãnh cung vắng vẻ nên vô cùng chói tai.

Lãnh cung được coi như viện giữa viện của hoàng cung, mười mấy cung điện bị tường vây bao quanh, chỉ chứa một lối ra. Bị Duyệt nhi bảo vệ, không thể leo tường mà vào, chỉ có thể tìm cách khiến Duyệt nhi rời đi.

Lê Tử Hà nấp ở khe hở giữa lãnh cung và Đại Hoàng cung, nhìn xuống dưới đất, ánh mắt chợt sáng lên. Nàng rón rén đi về phía trước mấy bước, cúi người nhặt một hòn đá coi như là lớn nhất, liếc nhìn thị vệ của Đại Hoàng cung, dùng hết hơi sức ném lên ngói lãnh cung.

“Bụp” một tiếng, Lê Tử Hà lùi lại, nấp trong khe hở.

Duyệt nhi run lên, ngẩng đầu nhìn mấy tên thị vệ đang đi tới, sắc mặt tái mét. Thế nhưng đã bị người nhìn thấy, tiến cũng không được lùi cũng chẳng xong, vội cúi đầu chậm rãi đi về phía trước, tiện tay lật lệnh bài Đào Yếu điện giắt bên hông, tiến lên uốn gối hành lễ với mấy tên thị vệ: “Duyệt nhi Đào Yếu điện thay Diêu phi nương nương truyền lời cho Hoàng thượng.”

Mấy tên thị vệ có vẻ hòa hoãn lại, một người dẫn đầu nói: “Bên kia có người ư? Sao lại có thể gây ra tiếng động lớn như vậy?”

Duyệt nhi vẫn luôn trấn định, nhìn nơi vừa mới phát ra tiếng động, không hiểu nói: “Duyệt nhi cũng vừa mới từ Đào Yếu điện tới đây, có lẽ là mèo trong lãnh cung thôi.”

Nói xong lại uốn gối, đi thẳng về phía trước.

Mấy tên thị vệ nhìn nơi có ngói rơi xuống, lại đi vòng qua cửa chính xem xét, không thấy có chỗ nào khác thường, liền lui về chỗ đứng gác.

Lê Tử Hà nín thở đứng im, thấy mọi người đã rời đi, thở phào nhẹ nhõm, đang định cất bước ra ngoài, chợt có người vỗ mạnh lên bả vai, lòng nàng như bị ai đó nện một phát, hơi thở như bị nghẹn lại. Vội vàng quay đầu lại, thấy khuôn mặt đỏ bừng của Ân Bình, ánh mắt mông lung nhìn mình, một tay vỗ lên vai, một tay chỉ về phía nàng: “Người...Lê...Lê...”

Lê Tử Hà vội vươn tay bịt chặt miệng hắn. Rõ ràng Ân Bình đã uống say, giọng nói to hơn bình thường. Không muốn bị phát hiện, Lê Tử Hà bịt miệng hắn, kéo hắn lui về phía sau.

Lãnh cung nằm chếch ở hướng Bắc, ở tận cùng phía bắc của hoàng cung, có một hồ nước trong, thường ngày rất ít người qua lại, càng đừng nói đến đêm đông chí. Lê Tử Hà kéo Ân Bình say đến ngất ngưỡng đến bên hồ liền thả tay bỏ mặc hắn, định trở về lãnh cung.

“Người... Người... Người dám đối xử với ta như vậy!” Ân Bình bị Lê Tử Hà quăng ngã xuống đất lăn mấy vòng.

Lê Tử Hà không để ý, xoay người định rời đi. Nàng nên tránh mối phiền toái này càng xa càng tốt.

“Ngày mai ta sẽ bảo phụ thân nói chuyện với Hoàng thượng, bảo Hoàng thượng phế chức quan ngự y của người, đuổi ra khỏi hoàng cung!” Ân Bình xộc xệch đứng dậy, chỉ vào Lê Tử Hà kêu lớn.

Lê Tử Hà vẫn không để ý, thản nhiên đi về phía trước.

“Người cho rằng có Thẩm Mặc kia ở bên thì giỏi lắm sao! Không có Hoàng thượng quan tâm, cũng chỉ là đồ vô dụng! Phụ thân ta là công thần của Hoàng thượng, Thái y viện sớm hay muộn cũng sẽ là của phụ thân ta, sớm hay muộn cũng sẽ là của ta! Ha ha!”

Lê Tử Hà chợt dừng bước, trong lòng vang tiếng chuông cảnh báo, quay đầu lại cười lạnh, nói: “Công thần? Mấy năm này triều chính an ổn, phụ thân người có thể có cơ hội gì để lập công? Chớ có làm trò cười cho người trong nghề nữa!”

“Vớ vẩn! Người mới làm trò cười cho người trong nghề! Thẩm Mặc là cái thá gì chứ? Phụ thân ta ngay cả Quý gia còn không sợ! Còn sợ thầy trò các người sao? Chờ lão già Phùng Tông Anh kia không còn thở, Thái y viện sẽ là của phụ thân ta! Ha ha, chính miệng Hoàng thượng đã hứa hẹn! Quân vô hí ngôn, quân vô hí ngôn, người có hiểu không? Ha ha...”

Ánh mắt Lê Tử Hà trở nên sắc bén, như thể đao kiếm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh trăng, bước từng bước đến gần Ân Bình. Trong mắt là nỗi hận sâu thẳm, lời nói thốt ra lại mang giọng cười: “Người nói, phụ thân người không sợ Quý gia? Ha ha, nực cười, Quý gia đã không còn từ sáu năm trước rồi, ta cũng không sợ Quý gia!”

Ân Bình lão đảo đi về phía Lê Tử Hà, ánh mắt mơ hồ bất định, mùi rượu ngập ngụa, cười to nói: “Ha ha, ta đã sớm không nuốt nổi giọng điệu này rồi! Người cho rằng đuổi ta ra khỏi Thái y viện rồi lên chức ngự y là có thể muốn làm gì thì làm ư? Ha ha, người chờ đấy, chờ ta trở lại, ta sẽ cho người đẹp mặt!”

Hốc mắt Lê Tử Hà đã ửng hồng, không còn kiên nhẫn nghe hắn nói bấy nữa, túm lấy vạt áo trước ngực hắn, khế nói: “Người nói đi, phụ thân người có quan hệ gì với Quý gia?”

“Ha ha!” Ân Bình đẩy Lê Tử Hà ra, cười to, nói: “Sợ chưa sợ chưa?! Năm đó Quý thừa tướng một tay che trời thì sao chứ? Phụ thân ta dùng được khiến toàn bộ phủ ông ta không thể động dậy. Quý hậu độc sủng ba năm thì sao? Một chén thuốc của phụ thân ta, một xác hai mạng! Người cũng ngoan ngoan cho ta, nếu không, kết quả còn thê thảm hơn chúng!”

Ân Bình tiến lên giữ chặt bả vai Lê Tử Hà, một tay vỗ lên mặt Lê Tử Hà, cất giọng lè nhè: “Chắc chắc, trắng noãn thế nào, nếu là nữ nhân thì thật tốt...”

Dường như Lê Tử Hà không phát hiện ra giọng móc mĩa đi cùng với động tác của hắn, cặp mắt đỏ bừng, nhìn chằm chằm vào Ân Bình, khế nói: “Năm đó Quý phủ bị đầu độc, và thuốc sảy thai của Quý hậu đều do phụ thân người cấp cho.”

“Ha ha, dĩ nhiên. Nếu như không có phụ thân ta ra chủ ý, Hoàng thượng cũng không thuận lợi diệt trừ Quý gia như vậy. Cho nên phụ thân ta mới đứng là công thần lớn nhất!” Ân Bình nâng cằm Lê Tử Hà lên, cặp mắt tràn đầy vẻ hưng phấn.

Lê Tử Hà bước lùi về phía sau, hần liền tiến từng bước tới gần.

Lục phủ ngũ tạng lại như bị người ta giày vò, lại bị người ta chà đạp. Phụ thân và Khúc ca ca đều biết võ, nàng vốn nghi ngờ không thể bị bắt dễ dàng như vậy, nhưng không ngờ rằng lại dùng thủ đoạn ti tiện như thế, còn có đứa bé trong bụng nàng...

“Những thứ này, đều do Hoàng thượng đích thân hạ lệnh ư?” Lê Tử Hà lấy khăn tay trong ngực, vừa lau sạch vết bẩn trên khóe miệng Ân Bình, vừa khẽ cười hỏi.

“Dĩ nhiên! Mặc dù là Hoàng thượng hạ lệnh, nhưng không có chủ ý của phụ thân ta, làm sao thành được đại sự!” Ân Bình càng thêm hưng phấn, lại say rượu nên hận không thể kể hết mọi uất ức phải chịu ở Thái y viện, lại nhìn chằm chằm Lê Tử Hà dưới ánh trăng, thù hận trong mắt hần hóa thành nỗi khổ, vẻ tức giận trong mắt hần biến thành nỗi xót thương, khóe miệng dâng lên nụ cười khẽ, thoát nhìn dịu dàng vô cùng. Nhìn lại đôi tay của nàng, lực đạo nhẹ nhàng, lau xong khóe miệng liền trượt tay xuống, nhét khăn vào vạt áo hần. Bàn tay lạnh như băng nhưng lại khiến người hần chợt nóng ran, bất chấp tất cả nhào tới.

Ánh mắt Lê Tử Hà rét lạnh, nhanh chóng tránh ra, chỉ nghe “bùm” một tiếng. Ân Bình hơi tỉnh táo mà hốt hoảng lên tiếng kêu cứu, kèm theo vẩy vũng trong nước, bị gió thổi tan thành mảnh nhỏ.

Lê Tử Hà lạnh lùng nhìn Ân Bình vũng trong hồ, tiếng kêu cứu dần dần nhỏ bé yếu ớt, bọt nước nổi lên. Cho đến khi mặt hồ phẳng lặng trở lại, luồng gió lạnh thổi tới, khóe miệng Lê Tử Hà nở nụ cười lạnh lẽo.

Người đoạt của ta một đứa con, ta lấy của người một mạng. Giết người đền mạng là lẽ hiển nhiên!

42. Chương 42: Đông Chí

Ánh trăng như tấm sa mỏng màu trắng bạc, dần tản đi theo đám mây đen chợt lướt qua. Vẻ mặt Lê Tử Hà càng thêm âm trầm, mở to mắt, trong bóng tối không rõ cảm xúc trong mắt, nhưng vẻ âm u còn sâu thẳm hơn khí lạnh buổi đêm đầu đông. Nàng mau chóng cất bước rời đi, hai tay cứng ngắc rũ bên người, đột nhiên đưa lên bên hông, ra sức chui lên y phục một lần rồi lại một lần, như khi còn bé không cẩn thận làm bẩn đôi tay. Đến khi nàng phục hồi tinh thần, đôi tay đã đau đến tê dại, nóng rực từng cơn. Lê Tử Hà chợt dừng bước, đưa tay sờ trán cái trán, xúc cảm lạnh lạnh, khiến ỉnh tỉnh táo phần nào. Lúc này mà trở về chỉ sợ vừa đúng lúc yến tiệc kết thúc, Điều phi cũng đã trở về Đào Yểu điện. Đưa mắt nhìn về phía tường vây cách lãnh cung không xa, nơi đó tối om xám xịt. Nếu từ đây đi đường lớn trở về Thái y viện, đụng phải người hay cái gì không nên đụng thì chắc chắn sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Lê Tử Hà xoay người, len lỏi quanh cung điện tối đen. Cũng may từng tắc đất trong hoàng cung đều in dấu chân nàng, quen thuộc đến mức cho dù có nhắm mắt lại cũng có thể tới nơi.

Thái y viện ở phía nam, lãnh cung ở hướng bắc, muốn mau chóng trở về, lại tránh tuần tra của Ngự Lâm quân, Lê Tử Hà cúi đầu cúi đầu như may mắn, xuyên qua ngọn núi duy nhất trong cung chính là lựa chọn tốt nhất.

Ngọn núi kia.....

Lê Tử Hà nhẹ nhàng nhắm mắt, lắc đầu để gạt bỏ tạp niệm trong đầu. Bây giờ điều quan trọng nhất chính là sự tỉnh táo, thuận lợi trở lại Thái y viện rồi tính sau.

Ánh trăng biến mất, núi rừng như bị bóng tối nồng đậm bao phủ, không thấy được một tia sáng. Nếu là mùa hè, còn có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang, nhưng bây giờ chỉ có thể nghe thấy tiếng gió âm u rét lạnh như khóc như than. Bao nhiêu năm chưa đi qua nơi này, Lê Tử Hà nín chậm bước chân, men theo phương hướng trong trí nhớ mà tiến về phía trước.

Khu núi rừng này cũng không thể gọi là núi, nhiều nhất cũng chỉ là ngọn đồi nhỏ. Trong trí nhớ, cây xanh rợp bóng, cỏ dại mọc thành bụi, người trong cung hơn nửa là đi đường vòng, không phải sức len lỏi qua ngọn

đồi nhỏ này. Lê Tử Hà đi vô cùng thuận lợi, không thường xuyên giẫm phải cỏ dại như trong tưởng tượng, bụi cây vào đông trở nên khô héo, khiến cho đường dễ đi hẳn. Nhưng khi ánh trăng thỉnh thoảng chiếu xuống mặt đất qua tầng mây, lại có vẻ như đã được người dọn dẹp.

Lê Tử Hà không thể quan tâm tới nhiều chuyện như vậy, bước nhanh hơn. Nhưng càng đi về phía trước, lại càng cảm thấy bất thường. Rừng núi tối tăm lại dần dần sáng rõ, ánh sáng này không giống như ánh trăng lạnh lạnh, bàng bạc mà mang màu đỏ đậm ấm áp, lấp lánh. Lê Tử Hà ngẩng đầu, ở phía trước cách đó không xa, đèn lồng đỏ thắm đung đưa theo gió, như ngôi sao đỏ sậm chợt lóe lên giữa màn trời đen kịt, treo trên cây tùng thành hình chữ nhất. Nương theo ánh sáng, Lê Tử Hà nhìn thấy rõ nơi nàng đang định băng qua kia là một rừng đào.

Trong giây lát Lê Tử Hà chỉ cảm thấy đầu đau như muốn vỡ tung ra, tiếng gió bên tai trở nên vi vút, ồn ã, hỗn loạn. Đèn lồng đỏ thắm trước mắt mờ dần đi, hóa thành cảnh xuân. Trong rừng cây xanh mướt ấm áp sắc xuân, cỏ dại cao cỡ nửa người, có bóng dáng khi thì đuổi bắt, chốc lại chơi đùa, có khi thì tựa sát vào nhau....

“Tấn Ngôn, cỏ này thật đáng ghét, làm rách bộ đồ mẹ mới may uội rồi....”

“Tấn Ngôn, nếu nơi này là có hoa chắc hẳn rất đẹp, hoa đào khắp nơi, hì hì. Đào tơ mơn mẩn xinh tươi, Hoa hồng đơm đặc dưới trời xuân trong (*)....”

(* Đào yêu 1 - Khổng Tử. Người dịch: Tạ Quang Phát.)

“Tấn Ngôn, ngày mai là đông chí, phụ thân muội phải vào cung, muội chờ huynh ở ngoài thành, nhớ kỹ, đèn lồng màu đỏ! Xếp thành chữ nhất!”

Lê Tử Hà lắc mạnh đầu, là ai đang ca vui bên tai nàng, là ai đang đáp lời bên tai nàng?

“Lê nhi ngoan, về sau ta sẽ nhớ hết cỏ ở đây.”

“Được được, về sau nơi này nơi này và cả nơi này nữa, tất cả đều là hoa đào của Lê nhi.”

“Đương nhiên ta biết, Lê nhi đã nói rồi, nhất, chính là toàn tâm toàn ý.”

Lê Tử Hà lẳng lặng đứng im tại chỗ, nụ cười dâng trên khóe miệng. Mặc cho những lời dối thoại này vang vọng bên tai hệt như cơn ác mộng, nàng không thể nào ngăn cản mình nhớ lại chuyện cũ, chỉ có thể lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt. Toàn tâm toàn ý, ha, đây là chuyện buồn cười nhất mà nàng từng nghe!

Chớp mắt liên tục, bây giờ mới cảm thấy đôi mắt hơi đau nhức. Lê Tử Hà quay đầu lại nhìn đường núi đã đi được một nửa, tiến thoái lưỡng nan, nhú mào, trầm ngâm trong chốc lát rồi quay lại, đi theo con đường mòn.

Vân Tấn Ngôn đứng ở giữa hàng đèn lồng, ngọn nến trong tay đung đưa, chờ đợi một cơn gió dập tắt ngọn nến. Bỗng dưng có cảm giác kì lạ dâng lên trong lòng, đột nhiên quay đầu lại, phía sau rừng đào tối đen mờ mịt, nhưng lại cảm thấy trong nháy mắt như có một đôi mắt nhìn mình, khiến lưng hắn có cảm giác lạnh lẽo.

Vân Tấn Ngôn cười khê, hờ hững liếc nhìn đèn lồng được hắn đốt theo thứ tự. Ánh mắt ấm áp, nụ cười trên mặt càng dịu dàng hơn, những vẫn không che giấu được vẻ mất mát, rừ mí mắt xuống, chấp tay rời đi.

Lê Tử Hà vòng hơn nửa vòng, thấy cửa chính Thái y viện rộng mở, rốt cuộc thở phào một hơi.

“Lê ngự y.”

Vừa mới cất bước, chợt có giọng nói lạnh lùng cất lên, khiến người nàng giật bắn, thần kinh tê dại, vội vàng xoay người quỳ xuống hành lễ: “Thần tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế....”

“Đứng lên đi.” Không chờ Lê Tử Hà nói xong, Vân Tấn Ngôn đã cất bước khom lưng đỡ nàng dậy.

Lê Tử Hà mang vẻ được sủng ái mà lo sợ, vội rút tay ra, khom lưng chấp tay nói: “Tạ Hoàng thượng ưu ái.”

Vân Tấn Ngôn chấp hai tay ra sau lưng, nhìn lướt qua Lê Tử Hà, nói: “Bây giờ mới về, chẳng lẽ bệnh trạng Điều phi nghiêm trọng lắm sao? Cũng chưa thấy có người bẩm báo cho ta.”

Nói xong liếc nhìn Ngụy công công sau lưng, Ngụy công công vội vàng khom người, nói: “Điều phi nương nương sai Duyệt nhi đến đây truyền lời, không có gì nghiêm trọng, đã nghỉ ngơi từ sớm.”

Vân Tẩn Ngôn gật đầu, lại nhìn Lê Tử Hà, Lê Tử Hà vội vươn tay ra, cung kính nói: “Hôm nay trong lúc kê đơn thuốc cho nương nương, cần một vị thuốc còn tươi mới, thần nhợ đã thấy trong rừng cây ở Tây Uyển, vì vậy quanh quần hái lấy một ít rồi mới trở về Thái y viện, để tránh ngày mai làm chậm trễ thời gian uống thuốc của nương nương.”

Vân Tẩn Ngôn vẫn cười, không nghi ngờ gì cả, đưa tay nhận lấy thảo dược trên tay Lê Tử Hà. Không biết là cố ý hay vô tình, khi lướt qua năm ngón tay của nàng, đột nhiên siết chặt bàn tay, tay kia lấy thảo dược, đưa cho Ngụy công công phía sau, nói: “Mang đến chỗ chủng dược.”

Ngụy công công gật đầu tuân lệnh, nhận lấy dược thảo rồi vội vàng lui ra.

Tay phải Lê Tử Hà cứng đờ, trong lòng càng thêm rét lạnh, vô số ý niệm lướt qua đầu nàng, suýt nữa không khống chế được bàn tay kia của mình, muốn sờ xem hầu kết trên cổ của mình có bị rơi hay không. Vân Tẩn Ngôn lại đột nhiên buông tay nàng ra, như thể động tác vừa rồi chỉ là một việc ngoài ý muốn, khẽ cười, nói: “Vì sao Lê ngự y chưa bao giờ ngắt đầu nhìn trộm?”

“Vi thần không dám!” Lê Tử Hà vừa định quỳ xuống lại bị hấn ngăn lại, liền bỏ qua ý định này, chỉ cung kính khom người, tiếp xúc thân thể với hấn chỉ khiến tâm trạng mà nàng gắng sức đè nén lại bùng lên như ngọn lửa, hận không thể rút chủy thủ bên người đâm hấn một nhát!

Vân Tẩn Ngôn nhìn thẳng vào Lê Tử Hà, quan sát kỹ lưỡng, vẫn không thể tìm ra nguyên nhân tại sao hấn lại mang đến cảm giác đặc biệt ỉn. Thở dài, cởi áo choàng trên người xuống, tự tay phủ thêm cho Lê Tử Hà, dịu dàng nói: “Đêm khuya đường dài, về nghỉ ngơi sớm đi.”

Người Lê Tử Hà run lên, hơi ẩm từ áo choàng lan đến chỉ làm cho hai vai nàng, thậm chí toàn thân đều cảm thấy nóng hừng hực. Chẳng biết đôi mắt đã khô khốc lại từ khi nào, cố gắng bình phục hơi thở, trầm giọng nói: “Tạ Hoàng thượng ưu ái!”

Dứt lời, ngắt đầu lên một chút, thấy Vân Tẩn Ngôn xoay người, cặp mắt nhẹ nhàng liếc qua Thái y viện, trong mắt mang theo nét cười tự tin, khiêu chiến, thắng lợi. Theo tầm mắt của hấn nhìn sang, lòng Lê Tử Hà bỗng dưng trầm xuống. Chẳng biết Thẩm Mặc đã đứng trước cửa từ lúc nào, tóc đen như tơ bị gió đêm thổi bay, nhưng lại không giấu được vẻ lạnh lẽo trên mặt. Đôi mắt không có chút tình cảm, nhìn Vân Tẩn Ngôn đi xa, mới đưa mắt nhìn Lê Tử Hà, vừa liếc qua đã rũ mắt xuống, xoay người bước vào phòng.

Lê Tử Hà đột nhiên cảm thấy rối rắm. Mấy chuyện tối nay, còn chưa làm rõ được một chuyện đã ập tới chuyện khác. Vì sao Phùng gia giả say rồi tiệc? Điều phi đến lãnh cung để làm gì? Nàng có nên nói cho Thẩm Mặc biết mình giết Ân Bình không? Thậm chí Vân Tẩn Ngôn, dường như cố ý tới Thái y viện để tìm nàng?

Một mớ bòng bong.

Lê Tử Hà vừa mới vào sân sau, nhìn thấy ánh nến trong phòng mình đã sáng, thì biết rõ Thẩm Mặc đang đợi nàng. Đẩy cửa vào phòng, còn chưa kịp phản ứng, trên người đã lạnh toát, áo choàng bị Thẩm Mặc không chút khách khí giật xuống, quăng xuống đất, xoay người ngồi xuống bên cạnh bàn, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ ngươi muốn yêu kẻ thù?”

Lê Tử Hà nhìn áo choàng màu vàng dưới đất, lạnh nhạt nói: “Đây là ý gì?”

“Có quyền có thể lại ở trên vạn vạn người, còn vô cùng dịu dàng, lang quân như ý trong lòng nữ tử đều là như thế.” Hơi thở Thẩm Mặc có chút hỗn loạn, khoe miệng cười khê mang vẻ khinh thường.

Lê Tử Hà chán nản, ý nghĩ này đã từng thuộc về Quý Lê, còn bây giờ, thậm chí yêu là cái gì, nàng cũng đã quên mất rồi.

Thẩm Mặc nhìn chăm chăm vào Lê Tử Hà, không buông tha bất cứ biểu tình gì trên mặt nàng, thấy sắc mặt nàng tối sầm lại, khom lưng định nhặt áo choàng dưới đất lên, cơn giận xông thẳng lên ngực, xoay người giữ chặt lấy tay nàng, trầm giọng nói: “Ai cũng có thể, chỉ riêng hấn là không được!”

Tay Lê Tử Hà bị siết đến đau, lại không tránh thoát được, hàng mày nhú chặt, không kiên nhẫn nói: “Tử Hà không hiểu người đang nói gì. Áo choàng này là Hoàng thượng ban tặng, muốn bị người ta tóm được nhục điểm hay sao?”

“Hoàng thượng thì sao chứ? Cùng lắm thì người theo ta xuất cung.” Trong lúc tức giận xen lẫn với khinh thường, sức lực trong tay Thẩm Mặc vẫn không giảm, ngăn trở Lê Tử Hà nhặt áo choàng lên.

Lê Tử Hà nhìn thẳng vào mắt hắn, vẻ bình tĩnh thông dong thường ngày đã tiêu tán, thay vào đó là sự tức giận và cả vẻ không kiên định, tâm trạng có phần rối loạn. Lê Tử Hà nhìn không ra mà cũng không muốn biết, nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Tại sao Tử Hà phải xuất cung cùng người?”

Ánh mắt Thẩm Mặc tối sầm lại, sương mù nồng đậm tụ lại, bàn tay giữ chặt Lê Tử Hà cũng dần buông lỏng. Câu nói kia của nàng như đã gột sạch cơn giận của hắn, ngay cả tư cách để giận hắn cũng không có.

Cổ tay Lê Tử Hà được buông ra, có thể thấy rõ năm dấu tay. Lúc này Thẩm Mặc mới cảm thấy được mình dùng sức quá lớn. Thấy Lê Tử Hà đau đến mức tái mặt, vừa áy náy lại vừa thương tiếc, không khỏi mở rộng hai tay ôm nàng vào lòng, khẽ thở dài một hơi, nói: “Người tin ta, Vân Tấn Ngôn không dụ dỗ như vẻ bề ngoài đâu, nếu dành tình cảm cho hắn, nhất định không có kết quả tốt.”

Đầu Lê Tử Hà tựa vào lồng ngực Thẩm Mặc, hơi ấm lan tỏa trên mặt, mùi thuốc thoảng thoảng trước chóp mũi. Nàng muốn nói ta tin người, muốn nói so ta hiểu rõ Vân Tấn Ngôn hơn bất kỳ ai, muốn nói, cuộc đời này, nàng chỉ còn nỗi hận dành cho hắn.

Nhưng lúc này, lời nói của Mộ Phiền Ngô lặp đi lặp lại không ngừng nghỉ như ma chú, nghẹn cứng trong lồng ngực. Ngay cả nam tử mà mình đã từng dùng cả tính mạng để yêu cũng có thể lừa gạt mình, có thể phản bội mình, vậy rốt cuộc nàng có thể tin ai đây?

Lê Tử Hà chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, đôi mắt đau nhức, trở tay ôm lấy Thẩm Mặc. Nhắm mắt, ngẩng đầu, nhón chân, đôi môi chạm lên cánh môi mềm mại của Thẩm Mặc. Khoảnh khắc môi chạm môi, hơi thở của Lê Tử Hà trở nên gấp gáp, cánh tay đang ôm mình siết chặt, ôm nàng trong lồng ngực, hơi thở nam tử mang theo mùi thuốc kéo tới, gần bó như môi với răng, dụ dỗ tràn trọc.

Nước mắt trong suốt lăn xuống theo khóe mắt của Lê Tử Hà. Trong hoàng cung sương mù trùng điệp khiến người ta giật mình thẳng thốt, tay trói gà không chặt, càng không địch nổi quyền thế, không biết người là ai, không biết người có lừa gạt hay không, không biết người có thể tin tưởng hay không, đã như vậy thì cùng nhau xuống địa ngục đi....

Ngày hôm sau, triều đình mới an ổn được mấy hôm lại lâm vào hỗn loạn. Ân Bình con trai của Ân Ngự y chết oan chết uổng, phát hiện ra thi thể ở Bắc hồ phía sau lãnh cung. Lúc vớt lên cả người thũng trướng, hoàn toàn thay đổi, chỉ tìm được một cái khăn tay khả nghi. Mà khăn tay kia có nguồn gốc từ phủ Trịnh Thừa tướng. Chuyện luyến đồng vừa mới bình ổn lại bị người ta đào bới, mũi nhọn dồn dập chia về phía Trịnh Đình.

Tất nhiên Trịnh Đình không phục. Đêm đó ông chưa rời khỏi Đại Hoàng cung một lúc nào, kết thúc yến tiệc lại về thẳng nhà. Lại nói thẳng có người trong triều mượn chuyện để sinh sự, ám chỉ nếu muốn im hơi lặng tiếng giết chết người trong cung, nhất định không chạy khỏi cặp mắt của Ngự Lâm quân. Mà trong Ngự lâm quân lại có không ít bộ hạ cũ của Cố tướng quân.

Chuyện này một đẩy hai đưa, biến thành hai nhà Trịnh Cố đã kích lẫn nhau. Mà chính lúc này Cố tướng quân đang trên đường từ quận Tây Nam cấp tốc trở về Vân Đô.

Đêm không trăng không sao, Thái y viện tĩnh lặng, ánh nến trong phòng Thẩm Mặc u ám, cửa sổ mở rộng, cơn gió ùa vào từng cơn. Hắn ngồi yên bên cạnh bàn, ung dung uống trà, một cơn gió mạnh thổi qua bên tai, Thẩm Mặc đặt ly trà xuống, khóe miệng khẽ nhếch, lạnh nhạt nói: “Sao rồi?”

Chẳng biết sau lưng đã có thêm một người từ lúc nào. Ngự Lâm quân mặc quan phục, chấp tay khẽ nói: “Bẩm công tử, nửa tháng sau Cố Vệ Quyền sẽ về đến Vân Đô, Cố gia dốc sức thu thập chứng cứ Trịnh Đình tham ô trong năm nay. Trịnh Đình tức giận, muốn lấy tội Cố Nghiên Lâm phạm phải để gây họa cho Cố gia.”

Thẩm Mặc nhẹ nhàng gật đầu, đặt ly trà xuống, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Ngoại trừ núi Vân Liễm, âm thầm trừ bỏ hết thấy được thảo ở quận Tây Nam.”

“Vâng.”

“Cầm cái này đi, từ nam chí bắc, trong vòng nửa tháng, Vân Đô cận kề nguy hiểm.” Thẩm Mặc cầm lấy một bọc nhỏ trên mặt bàn, đưa cho người sau lưng, nói tiếp: “Mặt khác, điều tra thân phận của Mộ Phiên Ngô trong phủ thừa tướng.”

Người nọ nhận lấy cái bọc thì thấy khó hiểu, nhưng không nhiều lời, chấp tay tuân lệnh, im lặng rời đi. Thẩm Mặc đứng dậy, định đóng cửa sổ, vờn người nhìn thoáng qua cửa sổ ở gian phòng của Lê Tử Hà, vừa thấy ánh nến dập tắt, gương mặt hiện nụ cười nhạt.

43. Chương 43: Yên Bình

“Hoàng thượng anh minh! Lão thần chỉ có một đứa con này, Hoàng thượng nhất định phải phân xử cho vi thần! Hu hu.....”

Trong Càn Chính điện, Ân Kỳ quỳ rạp dưới đất, nước mắt tuôn như mưa, run rẩy khóc lóc cầu xin không ngừng. Thấy mãi không có được câu trả lời chắc chắn, lại dập đầu liên tiếp, nói: “Hoàng thượng, khuyến tử chết oan uổng, nhất định không thể làm qua loa, nếu không vi thần ngày sau..... ngày sau chết không nhắm mắt.....”

Vân Tấn Ngôn không thèm ngược mắt lên, dường như coi Ân Kỳ kêu gào dập đầu là không khí, mãi miết không biết đang lật xem vật gì. Mấy đời Ân gia chỉ độc đinh, đến Ân Kỳ, trong nhà có ba gái một trai, chỉ trông cậy vào Ân Bình kế tục hương hỏa, thường ngày càng thêm cưng chiều hắt, hận không thể nâng lên tận trời. Lại ý vào năm đó lập công cho Vân Tấn Ngôn, tự thấy có Hoàng thượng làm chỗ dựa, cả đời Ân Bình nhất định giàu sang không âu lo, nào ngờ vào cung dự tiệc một lần đã mất mạng, ngay cả thi thể cũng trở nên thê thảm vô cùng.

Ông và Trịnh Dĩnh không hay qua lại, chứ đừng nói tới Ân Bình, nhưng lại tìm thấy khăn tay thêu chữ “Trịnh” bằng tơ vàng trên người hắt. Màu vàng kim, không phải màu mà nhà bình thường có thể dùng, hương chi tơ vàng này do năm nay Hoàng thượng ngự tứ Trịnh gia, chỉ có phủ thừa tướng mới có. Trịnh Dĩnh thích nam sắc là chuyện cả triều đình đều biết, nói không chừng đêm đó mượn rượu có ý đồ bất chính với Ân Bình, không được như ý bèn đẩy nhi tử đáng thương xuống hồ.

Lời đồn đại trong cung đều như vậy, Ân Kỳ càng tin tưởng chuyện này. Theo ý ông ta, Cố tướng quân là người trầm ổn lại trung thành tận tâm, nếu muốn hãm hại Trịnh Dĩnh thì có rất nhiều cơ hội, làm sao có thể dễ mất tới con ông? Nhưng Hoàng thượng rất lạnh nhạt với chuyện này, mặc cho thần tử dâng một bản lại một bản tấu chương, hai nhà Trịnh Cố đổ tội cho nhau, thậm chí có ý dàn xếp chuyện nhỏ hóa không.

Nghĩ tới đây, bi thống trong lòng Ân Kỳ chuyển thành bi phẫn, lại dập đầu lần nữa, lớn tiếng nói: “Hoàng thượng, năm đó Hoàng thượng đã hứa hẹn với vi thần, bảo vệ cả nhà vi thần không phải buồn lo, sống vinh hoa phú quý, nhưng hôm nay.....”

“Ân ngự y vẫn còn nhớ như in chuyện năm đó nhỉ.....” Vào lúc này, Vân Tấn Ngôn đột nhiên ngẩng đầu, khẽ cười ngắt lời Ân Kỳ. Nụ cười cũng không lên đến mắt, trong mắt chỉ có màu đen nồng đậm không tỏ rõ cảm xúc, sâu không lường được.

Ân Kỳ thầm run lên, lấy can đảm nói: “Hoàng thượng, vi thần chỉ cầu xin Hoàng thượng đòi lại công bằng cho con thần, con thần không thể chết mà không minh bạch được!”

“Nếu nói là chết không minh bạch thì trên đời này nhiều người chết không minh bạch lắm.” Vân Tấn Ngôn cười khẽ một tiếng, nhìn Ân Kỳ, nói: “Chắc Ân ngự y hiểu rõ hơn trăm mới phải.”

Ân Kỳ nghẹn lời, Hoàng thượng nói lời này là có ý gì?

“Nếu như Ân ngự y không thể quên chuyện năm đó, trẫm không ngại dùng phương thức khác khiến khanh không nhớ nổi, dù sao công tử nhà khanh một mình cũng cô đơn lắm.”

Những lời này của Vân Tấn Ngôn, câu trước còn nói nhẹ nhàng, đến câu cuối cùng âm điệu đột nhiên trở nên lạnh lẽo, khiến thân thể Ân Kỳ run lên. Hoàng thượng mà ông biết luôn luôn ôn hòa khiêm tốn, không có khí phách Đế vương, vô cùng dễ nói chuyện. Nhưng vừa nãy giọng nói lạnh lẽo kia thật sự khiến ông cảm thấy rung mình. Hoàng thượng dù sao vẫn là Hoàng thượng, nếu muốn ông chết cũng không cần tốn nhiều sức, nổi bi phần vừa nãy chợt biến thành sợ hãi, vội dập đầu, nói: “Vi thần lỗi, vi thần lỗi, xin Hoàng thượng thứ tội!”

“Trẫm cho rằng Ân ngự y là người hiểu lý lẽ, cái gì nên quên, cái gì nên nhớ, cái gì nên truy cứu, cái gì nên buông tay, hẳn là rất rõ ràng.” Vân Tấn Ngôn lại khôi phục dáng vẻ ôn tồn nhã nhặn, cười nói: “Ân ngự y, suy nghĩ của trẫm có đúng không?”

“Dạ dạ, vi thần nhất thời hồ đồ! Cho vi thần về phủ, lập tức giấu thi hạ táng!” Dù Ân Kỳ chưa từng học cao, nhưng vẫn có thể hiểu được ý uy hiếp trong lời nói của Vân Tấn Ngôn. Ông đã từng tận mắt chứng kiến vị hoàng đế này nổi giận, làm điều tàn nhẫn; không dám nhiều lời, dập đầu xin được lui ra.

Vân Tấn Ngôn đang định mở miệng cho lui, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, ngẩng đầu lên nói: “Nổi đau mắt ái tử của Ân ngự y và bệnh trên người, e rằng nhất thời không thể khỏi hẳn, nghỉ ngơi vài ngày rồi hẵng về triều.”

“Vi thần khấu tạ hoàng ân!” Ân Kỳ lại hành đại lễ. Bởi Ân Bình mà dấy lên sóng gió trong triều, nếu không thể truy cứu, ông ước gì có thể trốn trong nhà tránh xa tai họa, nghe Vân Tấn Ngôn cho ông “lui”, vội vàng đồng ý rồi nhấc vạt áo nhanh chóng lui ra.

Vân Tấn Ngôn ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy khói xanh lượn lờ trên đỉnh ba lư hương trong Càn Chính điện, cái chết của Ân Bình nhìn thì giống như ngoài ý muốn, thật ra.... là có người muốn mượn hấn để khơi lên tranh chấp của hai nhà Trịnh Cố? Tuy nói Vân Tấn Ngôn cũng muốn nhân lúc hai nhà tranh đấu để trừ bỏ, nhưng may áo cưới cho người khác không phải chuyện mà hấn thích làm. Muốn làm loạn triều đình sao? Hấn lại càng muốn nó an ổn!

Ân Kỳ đột nhiên chủ động đứng ra, thay đổi lời giải thích về chuyện Ân Bình. Ông nói khăn tay trên người kia là mình đòi hỏi Trịnh Đình, rồi đưa cho Ân Bình, vì vậy thấy trên người của hấn cũng không có gì lạ, cũng tự trách bản thân quản giáo không nghiêm, cho phép Ân Kỳ say rượu để hấn ngã xuống hồ.

Thái độ nhân nhượng của Ân Kỳ làm cho không khí giương cung bạt kiếm trong triều chợt lắng lại, hai bên không có lý do tranh đấu, nhất thời chấm dứt chiến tranh, rồi loạn mà chuyện này đưa tới cũng biến mất như vậy. Tuy bên ngoài yên bình nhưng sóng ngầm bên trong lại càng càng ngày càng mãnh liệt.

Phủ thừa tướng vẫn vô cùng rối loạn, không khí trầm lắng, người làm nhìn thấy sắc mặt của Trịnh Đình, không dám thở mạnh ra tiếng.

Trịnh Đình chỉ cảm thấy mọi chuyện gần đây thật không thuận lợi. Nhi tử chạy trốn bắt vô âm tín, nuôi mấy luyện đồng rất hợp tâm ý lại bị buộc phải đưa đi, còn không hiểu ra sao lại bị chụp tội danh giết người. Mặc dù cuối cùng nói là hiểu lầm, nhưng Ân Kỳ nói khăn tay kia là mình đưa, hoàn toàn là chuyện giả dối không có thật, hiển nhiên là người sát hại Ân Bình có ý đồ giá họa cho ông.

Quan trọng nhất, có người vạch tội nói ông hành hạ luyện đồng, huyền náo đến mức ai ai cũng biết ông thích nam sắc. Ngay sau đó Ân Bình này lại giữ khăn tay trong phủ của mình rồi chết trong hồ, ai cũng sẽ cảm thấy ông làm chuyện bất chính không thành, giết người diệt khẩu. Cái này thật khéo, không khỏi vô cùng trùng hợp!

Có thể khiến quan viên lần lượt dâng tấu, còn có thể tránh đi tai mắt trong cung mà giết người, chuyện này cũng chỉ có thể lực Cố Vệ Quyền mới có thể làm được.

“Bốn tướng đi tìm cái tên Lê cái gì đó, Lê Tử Hà!” Trịnh Đình càng nghĩ càng không đúng, “Cách” một tiếng đặt ly trà xuống, cả giận nói: “Nghiên phi bị tống vào lãnh cung, hẳn liền có mặt, không phải hấn muốn hợp tác cùng bốn tướng sao? Chỉ cần hấn đứng ra chứng minh Cố Nghiên Lâm ám hại long chủng

của Diêu phi, mà độc được Hoàng thượng bị trúng thảng trước cũng đến từ quận Tây Nam. Lần này nhất định phải kéo Cổ gia xuống!”

“Tướng gia bình tĩnh.” Mộ Phiên Ngô ngồi trên xe lăn, nhìn lá cây tàn lụi trong viện qua cửa sổ, lạnh nhạt nói: “Tướng gia chưa từng nghĩ tới, ngoài Cổ tướng quân ra, còn có người khác cũng có khả năng giết người sao?”

“Không có!” Trịnh Dĩnh vung tay lên, cảm giận nói: “Người không phạm ta, ta không phạm người, Cổ Vệ Quyền sợ bị đoạt đi hai mươi vạn binh quyền nên gấp rút! Sợ ta lớn mạnh, mới bày mưu liên tiếp để kéo ta xuống ngựa!”

“E rằng tướng gia đã tính sai rồi.” Mộ Phiên Ngô khẽ thở dài, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ không hề chớp mắt, nói: “Nếu ông tranh chấp với Cổ tướng quân, ngư ông đắc lợi....”

“Người nói chuyện này là do Hoàng thượng làm?” Trịnh Dĩnh trợn mắt, không dám tin.

“Chưa chắc. Nhưng không phải là không có khả năng.” Mộ Phiên Ngô chuyển xe lăn, quay về phía Trịnh Dĩnh, chậm rãi nói: “Tướng gia không cần tức giận nhất thời mà tranh đoạt với Cổ tướng quân. Nhưng nếu trong tay nắm giữ được nhược điểm của Cổ tướng quân, muốn diệt trừ ông ta cũng không phải là việc khó.”

“Nhược điểm gì?”

“Tướng gia vừa mới đề cập tới. Nếu có chứng cứ cho chuyện Cổ gia hạ độc Hoàng thượng, Cổ tướng quân có một trăm đầu cũng không đủ chém.” Giọng nói của Mộ Phiên Ngô nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng rất hùng hồn.

Trịnh Dĩnh cả giận nói: “Vậy ngươi còn nói ta bình tĩnh gì chứ? Đi tìm Lê Tử Hà kia đứng ra làm chứng không được sao?”

“Tướng gia lại gấp gáp rồi. Lê ngự y chỉ có thể chứng minh nguồn gốc của độc được, lại không thể chứng minh là Cổ tướng quân bày mưu tính kế.”

“Vậy phải làm thế nào?”

“Độc được kia sinh trưởng ở đâu, do ai hái, người đó đưa đến Vân Đô khi nào, đưa vào trong cung ra sao, lại đầu độc Hoàng thượng kiểu gì, những thứ này mới là chứng cứ!”

Đôi môi mỏng của Mộ Phiên Ngô khẽ mở, khiến Trịnh Dĩnh bừng tỉnh, vui mừng mà nói: “Ha ha, không hổ là quân sư của bốn tướng!” Ngay sau đó lại nhíu mày, nói: “Những thứ này, tất cả đều là bịa đặt?”

“Người bên dưới Tướng gia kia, chẳng lẽ tất cả đều ăn không ngồi rồi sao?” Khóe miệng Mộ Phiên Ngô thoáng vẻ khinh thường, nếu ai ai cũng ngu xuẩn như ông, làm sao Vân Quốc có thể yên ổn thống nhất được.

“Ha ha, đúng, đúng. Có tiền có thể sai quỷ xui ma, việc đúng nhất mà ta làm được, chính là nuôi được một thiên tài như ngươi!” Đôi mắt Trịnh Dĩnh lóe sáng, vừa nói vừa đi tới bên cạnh Mộ Phiên Ngô, vuốt ve bàn tay lạnh lẽo đặt trên hai chân của hắn.

Vẻ chán ghét chợt lóe lên trong mắt Mộ Phiên Ngô rồi biến mất. Hắn quay mặt đi, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, âm thầm rút tay ra, động tác rất nhỏ vẫn bị Trịnh Dĩnh nhận thấy, sắc mặt ông biến đổi, giơ tay cho Mộ Phiên Ngô một cái bạt tai: “Có chút khả năng liền cho rằng bản thân có giá! Thật không biết điều!”

Dứt lời, kéo mạnh cánh tay Mộ Phiên Ngô. Mộ Phiên Ngô vốn bệnh tật liên miên, thân thể suy yếu, sao chống lại được sức lực của ông ta. Ngã khỏi xe lăn xuống đất như cành khô bị bẻ gãy, nhưng như thể không biết đau đớn, khuôn mặt không tỏ vẻ gì.

“Bốn tướng nuôi ngươi là để mất tới ngươi! Ngươi cho rằng ngươi thật sự trở thành nghĩa tử của ta rồi sao? Nói cho cùng vẫn chỉ là một tiện dân, hàng hóa dơ bẩn!” Trịnh Dĩnh đá mạnh vào hông Mộ Phiên Ngô, cũng không định dừng lại, đá hết lần này đến lần khác, như đá một đồng thịt nát, mắng: “Bảo ngươi ra về thanh cao! Không có bốn tướng nuôi thì ngươi đã chết từ lâu rồi! Sống là người của ta chết là ma của ta, đời này ngươi đừng mơ tưởng thoát khỏi lòng bàn tay ta!”

Mộ Phiên Ngô ngã xuống, đất đưa lưng về phía Trịnh Đình, mặc cho ông ta đầm đã, không kêu một tiếng, khóe miệng có vết máu mơ hồ, xen lẫn với nụ cười bất chợt của hắn. Ngơ ngẩn nhìn bầu trời chiều ngoài cửa sổ, đôi mắt nồng đậm sương mù. Hắn đột nhiên nghĩ đến, ai ai cũng nói tà dương như máu, nhưng họ nào biết được máu thật sự có màu sắc gì....

Lê Tử Hà mới từ Đào Yếu điện chẩn mạch trở về Thái y viện, vội vã đi tới phòng Thẩm Mặc. Mấy ngày nay Thẩm Mặc không đi tìm nàng, trong triều lại đột nhiên tĩnh lặng khiến nàng hơi thấp thỏm, vốn tưởng rằng cái chết của Ân Bình nhất định sẽ đẩy lên sóng gió, nào ngờ náo loạn mấy ngày rồi chợt im ắng. Với thái độ của Ân Kỳ, sao sẽ cho qua chuyện như vậy?

Thẩm Mặc đang định ra ngoài, mở cửa vừa lúc thấy Lê Tử Hà đang do dự gõ cửa, nhẹ nhàng cười một tiếng, cầm lấy bàn tay hơi ướt của nàng, “Vào đi.”

Lê Tử Hà chỉ cảm thấy thân thể được nhẹ nhàng kéo đi, người đã vào trong phòng, không kịp nghĩ nhiều mà hỏi thẳng: “Mấy ngày nay trong triều đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có.” Thẩm Mặc lắc đầu, nhíu mày nói: “Có thể có dùng bữa không?”

Lê Tử Hà lắc đầu, tiếp tục nói: “Vì sao chuyện của Ân Bình không được giải quyết?”

Thẩm Mặc rũ mắt, một hồi lâu mới đáp: “Người đã quá đề cao người này rồi. Kết quả không nằm trong dự liệu cũng bình thường.”

“Tử Hà chỉ không hiểu tại sao Ân Kỳ đột nhiên đổi lời, không chịu truy cứu, hơn nữa Vân Tấn Ngôn không phải nên vui mừng khi thấy Trịnh Cố tranh đấu sao? Sao lại có thể bỏ qua như vậy?” Lê Tử Hà không hiểu nổi. Nếu theo lời Thẩm Mặc từng nói với nàng, Vân Tấn Ngôn đang tìm cơ hội diệt trừ Cố gia, lần này Trịnh Đình bị hãm hại rõ ràng như thế, hoàn toàn có thể đổ lên đầu Cố gia.

“Chớ gấp gáp, vì cái lợi trước mắt là điều tối kỵ.” Thẩm Mặc cười khẽ, ánh mắt tỏa sáng, vuốt ve mái tóc Lê Tử Hà, nói: “Kế này bất thành, tiếp tục tìm cơ hội là được rồi, không phải chờ quá lâu đâu.”

Lê Tử Hà rũ mí mắt, đột nhiên phát hiện tay mình ảm ảm, tay phải vừa định gõ cửa vừa này vẫn được Thẩm Mặc nắm hờ trong tay, xúc cảm ảm ảm, định rút ra, mới vừa động, đã bị Thẩm Mặc cầm chặt hơn.

“Mộ Phiên Ngô có biết người là nữ nhi? không?” Thẩm Mặc đột nhiên mở miệng hỏi.

Lê Tử Hà vẫn còn đang suy nghĩ đến bàn tay bị hắn cầm, đột nhiên bị hỏi như vậy nên giật mình, giật ra khỏi tay Thẩm Mặc, vội vàng gạt đầu nói: “Biết.”

Trong mắt Thẩm Mặc, động tác, vẻ mặt này chính là vẻ chợt dạ khẩn trương, màu mắt sẫm lại, nói: “Chỉ muốn biết người có tình cảm cỡ nào với bằng hữu này mà thôi.”

Nghĩ đến Mộ Phiên Ngô, vẻ u sầu trên mặt Lê Tử Hà đều biểu lộ ra hết, hờ hững nói: “Tử Hà nợ huynh ấy. Có nợ thì phải trả.”

“Ta hiểu.” Thẩm Mặc khẽ thở dài một hơi, chậm rãi nói: “Về sau người chẩn mạch cho Vân Tấn Ngôn, đều là người sao?”

Lê Tử Hà gạt đầu, vốn là nàng và Ân Kỳ mỗi người chẩn mạch một ngày, nhưng Ân Kỳ cáo bệnh ở nhà, hôm qua Ngụy công công tới truyền chỉ, về sau chỉ có một mình nàng chẩn mạch cho Vân Tấn Ngôn.

“Lê Tử Hà! ! !”

Thẩm Mặc còn đang định mở lại, đã bị một tiếng hô to của Phùng Tông Anh làm cho dừng lại.

Lê Tử Hà đứng phắt dậy, mở cửa ra, Phùng Tông Anh đỏ mặt, tức giận nói: “Người ở đây làm gì? Đi đi đi, đi xem y thư cho ta!”

Nói xong liền kéo Lê Tử Hà ra khỏi cửa, trở về thư phòng của ông, còn răn dạy không ngớt: “Đã nói về sau sự phụ của người là ta! Người không có quan hệ gì với Thẩm Mặc kia hết! Không có việc tự dưng chạy đến đó làm gì!”

Lê Tử Hà cúi đầu cười khẽ, vung về lấy ra một quyển sách lật xem, đột nhiên ngẩng đầu, nghiêm trang nói: “Đại nhân, yến tiệc hôm đông chí đó, đại nhân dùng được liệu nào vậy? Tử Hà tìm rất nhiều y thư cũng không tìm thấy loại thuốc nào có tác dụng như vậy.”

“Sao ngươi lại dần như vậy! Chính là....” Phùng Tông Anh cầm bút lông viết lách, không kịp suy nghĩ nhiều, suýt nữa buột miệng nói ra, đột nhiên phản ứng kịp, tay phải cứng ngắc giữa không trung, miệng mở ra thậm chí quên khép lại, lập tức cả giận nói: “Ai nói với ngươi là ta dùng thuốc? Hôm đó ta say, làm sao nhớ được nhiều chuyện như vậy!”

Lê Tử Hà tỏ vẻ hiểu rõ gật đầu, liền thấy Phùng Tông Anh ghen đỏ mặt vội vã bỏ đi.

Mấy ngày sau, Lê Tử Hà thử tiếp cận với Duyệt nhi bên cạnh Diêu phi, muốn moi tin tức trong lãnh cung ngày ấy, nhưng không thu hoạch được gì. Diêu phi lại yên tĩnh hơn thường ngày rất nhiều, không hề làm khó nài. Một ngày gần đây Vân Tần Ngôn dường như vô cùng bận rộn, mỗi ngày chần mạch không quá nửa thời gian uống một chung trà đã vội vã rời đi.

Thẩm Mặc nói từ khi nàng vào cung, chuyện lớn chuyện nhỏ xảy ra liên tiếp, phải ngừng nghỉ một thời gian, cũng nhân lúc này nghỉ ngơi thật tốt, lặng lẽ đợi thời cơ. Lê Tử Hà cảm thấy không phải không có lý, bình tĩnh tâm tư, mỗi ngày nhìn trời lên trăng xuống, đúng là khoảng thời gian yên bình nhất từ khi vào cung tới nay.

Đang lúc cảm thán thời cơ như thế nào, ở đâu thì bên ngoài cung truyền đến cấp báo, phương nam đột phát bệnh dịch, người nhiễm bệnh suy yếu, ho khan không ngừng, tinh thần uể oải, dần dần gầy gò. Bệnh dịch nhanh chóng lan tràn ra từ nam tới bắc trong thời gian chóng vánh.

44. Chương 44: Bệnh Dịch

“Người không cảm thấy chuyện này vô cùng kỳ lạ sao?” Lê Tử Hà nhíu mày, nghiêm túc nhìn Thẩm Mặc nói: “Triệu chứng này không khác gì ôn dịch bình thường, nhưng tốc độ này..... Nếu vào mùa hè thì cũng là bình thường, nhưng vào đông, bệnh dịch phải dễ dàng khống chế hơn mới phải. Với tình thế này, e rằng chưa tới một tháng nữa sẽ lan tới Vân Đô.”

Thẩm Mặc đang cầm ly trà, đưa lên bờ môi nhấp một hớp, lắc đầu, cười nhạt nói: “Không, nhiều lắm là nửa tháng.”

“Sao lại nói vậy?”

“Ngươi chưa nghe thấy tin sáng nay sao?” Thẩm Mặc đặt ly trà xuống, nghiêm mặt nói: “Nạn dân nhiễm bệnh ở phương nam nghe nói ở Vân Đô chữa bệnh rất tốt, rồi rút đi lên phương bắc. Cứ tiếp tục như thế, chắc chắn tốc độ bệnh dịch sẽ lan đi rất nhanh, không đến một tháng nữa sẽ lan đến Vân Đô.”

Lê Tử Hà rũ mắt trầm tư, đột nhiên bàn tay cảm thấy ẩm ướt, ngược mắt nhìn ly trà trong tay mình. Thẩm Mặc cầm lấy tay nàng, để ly trà vững vàng trong lòng bàn tay nàng, dịu dàng nói: “Thế hàn tay lạnh, chú ý giữ cho ấm một chút.”

Lê Tử Hà ngẩn ra, cười gượng gạo, gật đầu. Hai tay khum lại ôm lấy ly trà, nghi hoặc nói: “Lý ngự y và Chân ngự y đều bị sai đi điều tra nguyên nhân dịch bệnh phát tán, bây giờ cũng đã qua ba ngày rồi mà không có tin tức gì. Người cảm thấy thế nào về bệnh dịch lần này?”

“Đây là thời cơ mà ta nói với ngươi.” Thẩm Mặc đặt ly trà xuống, đôi mắt hiện nét cười, tràn đầy tự tin.

Lê Tử Hà giật mình, khẽ hỏi với vẻ kinh ngạc: “Bệnh dịch này, là do người sắp đặt?”

Thẩm Mặc ngẫm thừa nhận, Lê Tử Hà lại hỏi: “Người khiến lòng dân đại loạn, Vân Tần Ngôn lại càng kiên kỵ thế cục triều đình không yên, trì hoãn tốc độ trừ bỏ Cố gia hoặc Trịnh gia, như vậy thì có gì tốt?”

“Không những không trì hoãn, mà tốc độ còn nhanh hơn.” Thẩm Mặc không chút do dự nói tiếp, “Hơn nữa, chắc chắn hẳn sẽ cho chúng ta xuất cung chẩn bệnh, như vậy, có một số việc càng dễ dàng hơn.”

Lê Tử Hà đang định hỏi tiếp, nhưng tiếng gõ cửa chợt cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người. Vội vàng đứng dậy mở cửa, Phùng Tông Anh đứng ngoài, phùng mắt trợn mang bất mãn nhìn nàng chăm chăm, nói: “Đi theo ta.”

Lê Tử Hà quay về phía phòng, gật đầu với Thẩm Mặc gật đầu, đi theo Phùng Tông Anh.

“Hoàng thượng phái người và Thẩm Mặc tới vùng dịch bệnh.” Phùng Tông Anh vừa vào thư phòng đã lầu bầu: “Ta đã già, có một số việc không thể nào làm được, đành phải để những hậu sinh như các người góp sức.”

Phùng Tông Anh vừa nói, vừa liếc đôi mắt nhỏ nhìn Lê Tử Hà, mang vẻ áy náy, lại nói: “Lần này bệnh dịch rất dữ dội, sức khỏe của người vốn cũng không được tốt, đáng lẽ ta muốn để ột mình Thẩm Mặc đi, nhưng Hoàng thượng cứ khẳng khẳng rằng hẳn cần có người giúp một tay. Hơn nữa, đây cũng là cơ hội tốt, nếu trừ bệnh dịch thành công, về sau người cũng có chỗ đứng vững vàng ở Thái y viện.”

“Còn nữa, ngày đông giá rét, mang nhiều quần áo chút.” Phùng Tông Anh thu dọn y thư, không để lại chút thời gian cho Lê Tử Hà nói chen vào, lại nói tiếp: “Người mang theo mấy quyển y thư này, có lẽ sẽ có tác dụng, dù sao vẫn hơn dựa vào Thẩm Mặc kia.”

“Haiz, lần đầu tiên Ân Kỳ bị đả kích như vậy, về sau chắc cũng không dám phách lối nữa. Người do ta điều dắt, chắc không có nhiều người dám ức hiếp người....”

“Đại nhân muốn từ quan?” Lê Tử Hà không nhịn được nữa, ngắt lời Phùng Tông Anh. Giọng điệu này, nghe thế nào cũng thấy như đang từ biệt nàng.

Phùng Tông Anh ngừng động tác trong tay lại, vỗ vỗ y thư, những hạt bụi bay lên. Ánh mắt ông hơi mơ hồ, do dự một chút rồi nói: “Chuyện này còn chưa có quyết định cuối cùng, đừng có nói ra ngoài.”

Hiếm khi Phùng Tông Anh nói lời nghiêm túc như vậy. Ông ôm lấy một chồng y thư nặng nề đặt lên tay Lê Tử Hà, nói: “Chắc thánh chỉ của Hoàng thượng sắp đến rồi, người đi chuẩn bị đi, chiều nay đi rồi.”

Lê Tử Hà chỉnh lại chồng sách, để chúng nằm vững vàng trên tay mình, gật đầu nói: “Vay đại nhân bảo trọng!”

Sớm ngày rời khỏi hoàng cung, rời khỏi quan trường phức tạp, an hưởng tuổi già, đây là chuyện ông nên làm từ trước mới phải.

Lê Tử Hà xoay người, vừa bước một chân ra khỏi cửa, chợt nghe Phùng Tông Anh lầu bầu: “Đúng rồi.... Cái đó....”

Hình như Phùng Tông Anh hơi ngượng ngùng, dừng một chút rồi nói tiếp: “Ta thấy, Thẩm Mặc kia, cũng không phải là người xấu, người.... Về sau có chuyện cứ đến tìm hẳn, cũng không có lỗi gì....”

Lê Tử Hà thấy ấm lòng, quay đầu mỉm cười hiền hòa với Phùng Tông Anh, gật đầu rồi rời đi.

Phùng Tông Anh đứng sững hồi lâu, vuốt cặp mắt, nụ cười vừa nẩy.... Chỉ là ảo giác thôi....

Có Lý ngự y và Chân ngự y tới trước, chuyện Thẩm Mặc và Lê Tử Hà rời đi cũng không gây chú ý mấy, có điều ai ai cũng đặt hi vọng lên Thẩm Mặc. Thấy hẳn đến vùng dịch bệnh thì thở phào một hơi, cho rằng bệnh dịch đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Lê Tử Hà vốn tưởng rằng hai sư đồ sẽ lặng lẽ rời cung, vậy mà lúc cùng Thẩm Mặc ra đến cửa cung, chợt thấy hai nhóm Ngự Lâm quân chỉnh tề, khoảng chừng mấy trăm người đang đứng đợi họ. Đằng trước có hai con ngựa, hiển nhiên là để lại cho nàng và Thẩm Mặc. Lê Tử Hà liếc nhìn Thẩm Mặc, hình như điều này nằm ngoài dự liệu của hẳn.

Một Ngự Lâm quân tiến lên, chấp tay nói: “Xin mời hai vị!”

Hắn đưa tay chỉ hai con ngựa, Lê Tử Hà chậm rãi đi về phía đó. Cho Ngự Lâm quân bảo vệ hai ngự y ư? Không thể nào. Ngự Lâm quân này cùng đi để áp chế nạn dân để tránh bạo loạn ư? Những chuyện này đã có quân đội lo liệu, không tới phiên Ngự Lâm quân trong cung.

Đang trầm tư, nghe thấy tiếng nói nhẹ nhàng của Thẩm Mặc: “Tử Hà không biết cưỡi ngựa, cưỡi chung ngựa với vi sư cũng được.”

Lê Tử Hà Liên gật đầu lia lịa. Nàng biết cưỡi ngựa, nhưng cưỡi ngựa rào bước vài vòng thì không có vấn đề, nhưng phải phi nước đại tới vùng dịch bệnh thì hơi khó khăn. Huống chi, còn phải bàn với Thẩm Mặc về tình hình ngày hôm nay nữa.

Tên Ngự Lâm quân kia nhìn ngó Lê Tử Hà, thấy hắn gầy tong teo, e rằng gió thổi liền ngã, cũng không nhiều lời, dắt con ngựa kia đi.

Lê Tử Hà ngồi trước Thẩm Mặc, lúc đầu thân thể còn hơi cứng ngắc, nhưng ngựa chạy như bay, không thể không ngả về phía sau, tựa lên ngực Thẩm Mặc. Gió lạnh thổi từng cơn, Thẩm Mặc tung áo choàng lên, quần cả người Lê Tử Hà lại.

Thân thể lạnh lẽo ấm áp hơn, nhưng nghĩ tới tư thế hai người lúc này, Lê Tử Hà vẫn không được tự nhiên lắm, giùng giàng muốn ngồi dậy. Thẩm Mặc vươn tay giữ chặt hông nàng, giữa tiếng vó ngựa, giọng nói mát lạnh len lỏi vào tai: “Đừng nhúc nhích, hãy nghe ta nói.”

Nghe thấy vậy, Lê Tử Hà quả nhiên bất động, phải tĩnh tâm mới có thể nghe rõ lời nói của Thẩm Mặc trong tình cảnh huyền ảo như vậy.

“Chắc hẳn Vân Tần Ngôn đang nghi ngờ thân phận của ta, vì vậy phái một nhóm người đuổi theo để tránh ta mang người chạy mất.” Giọng nói của Thẩm Mặc khê khàng nhưng dường như có thể xuyên thấu, khắc in bên tai Lê Tử Hà.

“Nghi ngờ người có thân phận gì?” Một luồng hơi nóng chợt xông lên ngực Lê Tử Hà. Nàng không còn để tâm tới lời nói hồi mới kết minh, nàng thật sự rất tò mò với thân phận của Thẩm Mặc, buột miệng hỏi.

Không biết giọng nói của Lê Tử Hà quá khê khàng, hay tiếng vó ngựa quá lớn, câu nói kia dường như bị bao phủ trong bụi bậm của vó ngựa. Cũng không biết Thẩm Mặc không nghe thấy, hay cố tình tránh né, chuyển đề tài: “Người có tín vật chứng minh người là người Quý gia không?”

Lê Tử Hà chán nản lắc đầu. Nàng biết Thẩm Mặc có nội lực, không thể nào không nghe thấy câu hỏi của mình, vậy tức là không muốn nói. Nàng không thể có tín vật chứng minh thân phận người Quý gia, nàng chỉ có hồi ức, nhưng những người có hồi ức giống nàng đã chết hết rồi.

Lê Tử Hà cảm thấy Thẩm Mặc thở dài một hơi, đột nhiên yên tĩnh trở lại. Cát bay qua trước mắt, cây cối khóm hoa nhanh chóng lùi về phía sau, tiếng vó ngựa văng vẳng bên tai, thỉnh thoảng còn có tiếng thét của người cưỡi ngựa. Người nàng tựa lên ngực Thẩm Mặc, không hề cảm thấy lạnh lẽo. Được rời xa hoàng cung, cảm giác lạnh lẽo trên cơ thể cũng phai nhạt chút ít.

“Hay là chúng ta chạy đi, không bao giờ trở về hoàng cung nữa, có được không?” Thẩm Mặc đột nhiên lên tiếng, mang theo giọng cười.

Vừa lúc bước chân con ngựa chao đảo, Lê Tử Hà nắm chặt vạt áo của Thẩm Mặc, nhìn lá vàng rụng xuống không ngừng, cành cây trơ trụi, run rẩy trong gió rét, lá phải rơi xuống mới có thể bay lượn khắp chốn. Mà nàng, phải dứt rễ, mới có thể bắt đầu cuộc sống mới, cây của nàng, chính là nỗi hận thấu xương.

“Có người từng nói với ta, nếu mang hận trên lưng, cuộc đời này không thể sống phóng khoáng thoải mái nữa. Lạnh đạm nhìn thế gian vạn vật, mới có thể giữ lòng mình thanh thản.” Giọng nói của Thẩm Mặc có vẻ hơi phiêu muộn, như thể vọng tới từ nơi xa xăm.

Lê Tử Hà cười khê một tiếng: “Lạnh đạm nhìn thế gian vạn vật? Nếu không có yêu hận tình thù, cuộc sống tựa như tảng đá cây khô, thì có gì vui thú chứ?”

Bàn tay ôm lấy Lê Tử Hà của Thẩm Mặc siết chặt. Hắn không nhiều lời nữa, im lặng hồi lâu, mới mở miệng nói tiếp: “Năm đó thể lực của Quý phủ lớn mạnh, một phần bị Vân Tần Ngôn diệt trừ, một phần đi theo Trịnh Đình, còn có một bộ phận trung thành với Quý phủ từ quan về ở ẩn.”

Thẩm Mặc dừng một chút, Lê Tử Hà nhẹ nhàng gạt đầu, tất nhiên nàng biết những điều này, Thẩm Mặc lại nói tiếp: “Ta phát hiện những người từ quan về ở ẩn gần đây có chút động tĩnh.”

Lê Tử Hà run lên, thảo nào Thẩm Mặc hỏi nàng có tin vật chứng minh mình là người Quý gia không, nếu có thể sử dụng bọn họ..... Nhưng nghĩ lại, hôm nay bọn họ có động tĩnh, thì tất nhiên đã có người dẫn đường, là ai? Họ muốn làm gì chứ?

“Động tĩnh không lớn, chỉ đi lại thường xuyên hơn chút, hơn nữa..... đang âm thầm thu gom của cải trái đường.....” Thẩm Mặc dự đoán được nghi ngờ của nàng, đáp lời: “Về phần kẻ đang âm thầm lãnh đạo, tạm thời không có tin tức. Nhưng Quý phủ còn có người may mắn sống sót ư?”

Chóp mũi Lê Tử Hà cay cay, đôi mắt cũng bị gió tạt mà đau đớn, cố gắng ổn định giọng mình, nàng nói: “Chắc là không có ai.”

Hôm đó trên pháp trường, ngay cả quan gia của Quý phủ cũng không bỏ qua, thậm chí còn có những nhà thân cận với Quý gia. Theo lệ thường, những người trong cửu tộc, cho dù không có ở pháp trường Vân Đô, cũng bị chém đầu cùng lúc trên những pháp trường khác. Quan trọng hơn cả, theo tính tình của Vân Tấn Ngôn, ngay cả máu mủ của mình còn không buông tha, liệu có thể dễ dàng để người Quý gia trốn thoát sao?

Nàng có thể trọng sinh đã kì diệu rồi, trừ phi, còn có người giống nàng.....

“Đừng lo lắng, mấy ngày nữa, nhất định điều tra được thân phận của người đứng sau.”

Giọng nói của Thẩm Mặc trầm thấp, bờ ngực cũng khẽ rung lên. Lê Tử Hà nhẹ nhàng gạt đầu, không phải nàng chưa từng nghĩ tới thể lực Quý phủ còn sót lại. Nhưng khổ nỗi không biết chỗ tìm, hơn nữa dù có tìm được đi nữa, làm sao có thể chứng minh mình là người Quý gia? Chỉ dựa vào hiểu biết của mình đối với Quý phủ, không đủ để làm chứng.....

Cái gọi là vùng dịch bệnh, cũng chỉ do quan phủ ra tay, tạm thời tập trung dân chúng mắc bệnh ở một khu vực trống trải cách xa thành trấn, dựng lều cho người ở. Lý ngự y và Chân ngự y vừa thấy Thẩm Mặc, như thể thấy cứu tinh, chỉ thiếu điều nước mắt tuôn rơi.

Lê Tử Hà không quan tâm tới bệnh dịch lần này, nếu do Thẩm Mặc thao túng, đương nhiên hẳn có cách giải quyết.

Nhưng nàng vẫn không thể hiểu bệnh dịch này rốt cuộc có lợi gì, ngoại trừ khiến lòng người bàng hoàng, bệnh dịch cũng không khiến người tử vong, càng không thể có ảnh hưởng tới hai nhà Trịnh Cố.

Rõ ràng Thẩm Mặc đang cố tình kéo dài thời gian. Ba ngày đầu, mỗi lần chẩn mạch đều nhú mày suy nghĩ, cứ như không nghĩ ra cách. Lúc này Lê Tử Hà mới phát hiện ra, nếu để cho Thẩm Mặc đi diễn kịch, cũng không phải việc khó.....

Ngày thứ tư, gió càng lạnh hơn, mây đen kéo đến từng đám, tuyết sắp rơi. Cuối cùng Lê Tử Hà cũng nhìn ra quan hệ giữa bệnh dịch và Cố gia. Bởi vì ngày hôm nay, Cố Vệ Quyền từ quận Tây Nam trở về Vân Đô, đúng lúc đi qua nơi này, phía sau là mấy vạn nạn dân đi lên phương Bắc xin được chữa bệnh.....

Lê Tử Hà nhú mày nhìn đám nạn dân với quần áo lam lũ, quay người trở về lều. Nếu muốn báo thù, cần gì phải làm bộ làm tịch.

Ngoài lều vô cùng hỗn loạn, đám nạn dân thấy triều đình cử bốn ngự y tới đây, vốn đã an phận hơn rất nhiều, nhưng gặp được đại tướng quân ngưỡng mộ đã lâu thì lại trở nên kích động. Nỗi khổ khi bị bệnh hành hạ bị niềm hưng phấn hòa tan, từng đám vây quanh Cố Vệ Quyền và quân đội của ông xem náo nhiệt.

“Lê ngự y, tối nay phải phiên Lê ngự y chịu thiệt rồi. Ngự y ở chung lều với Thẩm Ngự y có được không?” Lý ngự y đã lâu không gặp gầy đi rất nhiều. Thấy Thẩm Mặc sắp tìm được cách chữa bệnh, tuy vui mừng nhưng vẫn không che giấu được vẻ mệt mỏi mấy ngày nay.

“Ừ.” Lê Tử Hà gạt đầu tỏ vẻ thông cảm. Hôm nay Cố Vệ Quyền dẫn theo nhiều người tới như vậy, không đủ lều là điều tất nhiên.

“Thẩm Ngự y đã có thể viết ra phương thuốc chưa?” Lý ngự y hỏi với chút hi vọng.

Lê Tử Hà do dự một chút, đáp: “Sắp rồi, Tử Hà sang xem một chút.”

Điều Thẩm Mặc chờ đợi có phải là Cố Vệ Quyền? Cố Vệ Quyền tới, hẳn cũng nên đưa ra phương pháp chữa bệnh rồi.

“Ngưỡng mộ đại danh Thẩm y sư đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”

Lê Tử Hà còn chưa vào lều, đã nghe thấy giọng của Cố Vệ Quyền. Nàng dừng bước, nghe xem Cố Vệ Quyền tới tìm hẳn làm gì.

“Nghe nói Thẩm y sư xuất thân từ quận Tây Nam?” Ở trong lều, Cố Vệ Quyền vừa nói, vừa cẩn thận quan sát Thẩm Mặc đang viết phương thuốc, nhìn mãi cũng không hiểu, nên cũng không nhìn nữa.

Thẩm Mặc gật đầu, lạnh nhạt nói: “Đúng vậy.”

“Ahhh, hình như ta chưa từng nghe nói quận Tây Nam có người họ Thẩm.” Cố Vệ Quyền ra vẻ khó hiểu, lại quan sát Thẩm Mặc.

Thấy Thẩm Mặc ngẩng đầu, vội vàng thu hồi ánh mắt, mân mê ly trà trên bàn.

“Tại hạ xuất thân từ gia đình nhỏ, dĩ nhiên đại tướng quân chưa từng nghe thấy.”

“Nghe nói Thẩm Ngân Ngân....”

“Tử Hà, vào đi.” Thẩm Mặc có vẻ hơi khó chịu, ngắt lời Cố Vệ Quyền, quay ra ngoài gọi một câu.

Lê Tử Hà vén màn, cất bước đi vào, thi lễ với Cố Vệ Quyền: “Bái kiến Cố đại tướng quân!”

“Cố tướng quân, đây là phương thuốc chữa bệnh, cần phải làm phiên thuộc hạ Cố tướng quân rồi. Theo phương thuốc này đi những nơi cách xa thành trấn để gom góp chút dược thảo cho dân chúng.” Thẩm Mặc đưa phương thuốc đã viết xong cho Cố Vệ Quyền.

Mắt Cố Vệ Quyền sáng lên, đây chính là cơ hội tích lũy danh vọng giữa chốn dân gian, nhận lấy không chút do dự. “Ha ha, đa tạ Thẩm y sư, việc này không nên chậm trễ, lão phu đi sai bảo người làm.”

Dứt lời, không thèm liếc nhìn Lê Tử Hà mà đi ra.

Lê Tử Hà không hiểu, nói: “Sao lại làm vậy?”

“Ngày mai chúng ta sẽ trở về Vân Đô.” Thẩm Mặc cười, bỏ qua câu hỏi của Lê Tử Hà, dặt tay của nàng nói: “Tối nay ngươi hãy nghỉ ngơi thật tốt, ta nằm bên ngoài một đêm cũng được.”

Nói xong nhận lấy quần áo Lê Tử Hà đặt bên giường. Lê Tử Hà vốn định từ chối, thấy trong lều chỉ có một tấm nệm thì im lặng không nói gì nữa.

Ban đêm, Lê Tử Hà co duỗi đôi chân mỗi khi gặp ngày mưa dầm liên đầu đón không chịu được, đột nhiên nhớ tới Mộ Phiên Ngõ. Hôm nay đã là mùa đông, lại không thể gặp hẳn, không biết bây giờ thế nào rồi?

Còn có Thẩm Mặc, lần này Vân Tấn Ngôn để nàng tới đây, mặt ngoài thì nói là để cho nàng giúp Thẩm Mặc một tay, thực ra là muốn nàng kiềm chế Thẩm Mặc ư? Thẩm Mặc nói Vân Tấn Ngôn sợ bọn họ bỏ chạy, phải là “hắn” mới đúng. Đối với hắn mà nói, có lẽ mình chỉ là gánh nặng, nếu không, với bản lĩnh của hắn, muốn đi thì đúng là dễ như trở bàn tay.

Ngoài lều, tiếng gió gào thét từng cơn, khiến Lê Tử Hà suy nghĩ ngổn ngang. Nàng đột nhiên nôn nóng khó chịu, Thẩm Mặc ở bên ngoài một mình, trời lạnh như thế thì ngủ thế nào được?

Dứt khoát bỏ dậy, mặc quần áo vào định đi tìm hắn. Dù sao ở trong lều vẫn tốt hơn ở ngoài lều chứ.

Vừa mới bước ra khỏi nệm, một cơn gió lạnh đã thổi tới. Nàng vén màn lên, dưới ánh trăng, mặt của Thẩm Mặc càng thêm lạnh lẽo. Tin tức mang tới, lập tức ném Lê Tử Hà vào hầm băng.

“Nghiên phi chết bất đắc kỳ tử trong lãnh cung, nghi phạm là Phùng Tông Anh, đã sợ tội tự sát.”

45. Chương 45: Phượng Ân

Lê Tử Hà còn chưa kịp đi giày, lời nói của Thẩm Mặc làm cho động tác của nàng dừng lại, ngơ ngác nhìn môi hần mấp máy, lời nói như bị gió đem mang đi, không thể lọt vào tai dù chỉ một câu. Tai nàng chỉ có tiếng vi vút của gió, cố gắng lắng đầu, trừng mắt nhìn. “Hả?”

Thẩm Mặc vừa mới nói gì vậy? Nói gì vậy..... Không nghe rõ, không thể nghe rõ.....

Thẩm Mặc không thấy rõ vẻ mặt của Lê Tử Hà, chỉ thấy người nàng run lên rồi dừng lại như bị đá kích. Những lời thốt ra lại càng dè dặt, thậm chí còn ngừng thở, khi đến gần mới phát hiện mặt nàng đã tái nhợt, ánh mắt đờ đẫn, còn chưa mở miệng nói tiếp đã bị nàng túm chặt lấy, giọng nói trầm thấp lạnh lẽo: “Người vừa mới nói gì? Người nói lại lần nữa!” của nàng

Thẩm Mặc không ngờ Lê Tử Hà lại phản ứng mạnh như thế, ổn định thân thể của nàng, khẽ nói: “Vừa mới có tin, Nghiên phi chết trong lãnh cung, mũi nhọn đều chia về phía Phùng đại nhân. Đêm qua ông và phu nhân đã uống thuốc độc tự vẫn trong phủ.”

“Chết..... Chết rồi? Chết..... hết rồi sao?” Bàn tay túm lấy Thẩm Mặc của nàng càng lúc càng siết chặt, nhìn chăm chăm vào hắn, đôi môi không ngừng run rẩy.

Thẩm Mặc giật mình, ôm nàng vào lòng, khẽ nói: “Chắc Vân Tấn Ngôn phái người bí mật giám thị, vừa mới dùng thuốc đã bị phát hiện. Có điều..... độc tính quá mạnh, Phùng phu nhân vốn yếu ớt, mất ngay lúc ấy, còn Phùng đại nhân đang hấp hối.....”

Lê Tử Hà đột nhiên tránh khỏi lồng ngực Thẩm Mặc, vội vã trở lại bên tấm nệm. Nàng đi giày, vắn lại búi tóc, vẻ mặt lạnh tanh, nói lời quả quyết: “Trở về Vân Đô! Lập tức!”

Không chờ Thẩm Mặc trả lời, nàng tự động ra khỏi lều. Ngự Lâm quân đứng ngoài lều giật mình, ra tay ngăn lại. Lê Tử Hà lạnh giọng quát lên: “Tránh ra!”

Thẩm Mặc vội vàng đi theo, khẽ kéo Lê Tử Hà, mỉm cười khách khí nói: “Lê ngự y biết tin Phùng đại nhân gặp chuyện không may, nóng lòng trở về Vân Đô gặp Phùng đại nhân lần cuối. Tại hạ đã đưa phương thuốc chữa bệnh cho Cổ tướng quân, các vị có rời đi cùng tại hạ không?”

Mấy tên thị vệ đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng một người tiến lên, chấp tay nói: “Thẩm Ngự y đi trước một bước, thuộc hạ ở lại đây giúp phân phối thảo dược, ngày mai theo Cổ đại tướng quân rời đi!”

Ánh mắt Thẩm Mặc trầm xuống. Đã sớm dự đoán được câu trả lời của họ, cũng không nhiều lời, mang theo Lê Tử Hà như thể đã mất nửa hồn phách, bước nhanh đi về phía chuồng ngựa.

Tiếng ngựa hí vang, gió đen cuộn cuộn, xen lẫn những bông tuyết bé nhỏ như thanh kiếm sắt lướt qua khuôn mặt. Thẩm Mặc khép lại áo choàng, che kín từ đầu đến chân cho Lê Tử Hà, một tay nắm chặt cương, một tay ôm chặt lấy thân thể không ngừng run rẩy của nàng, hàng mày nhíu chặt, dường như không thể nào lý giải được nghi ngờ trong lòng. Lê Tử Hà đột nhiên trở nên bi thống, gần như khiến hắn không biết phải làm sao, nếu nàng kiên quyết muốn trở về Vân Đô, vậy liền trở về, dù phải tổn thất gì đi nữa.....

“Thẩm Mặc.....” Giọng nói vụn vỡ của Lê Tử Hà vang lên, đây là lần đầu tiên nàng gọi tên Thẩm Mặc, vô cùng yếu ớt bất lực, nhẹ nhàng phiêu tán: “Thẩm Mặc..... Người có cách cứu Phùng đại nhân đúng không?”

“Thẩm Mặc..... Người là thần y mà.....”

“Thẩm Mặc..... Ông ấy là người thân cuối cùng của Tử Hà.....”

“Thẩm Mặc..... Tử Hà còn có rất nhiều lời chưa kịp nói với ông ấy.....”

“Thẩm Mặc..... Cho dù Tử Hà chết, ông ấy cũng không thể chết.....”

... ..

Gió lớn cũng không thể thổi tan từng câu thì thầm khẽ khàng, toàn thân Thẩm Mặc trở nên lạnh lẽo, chỉ có lồng ngực vẫn nóng rực, bỏng rát không thể chạm tay vào. Thúc vào bụng ngựa, lao nhanh về phía trước ngược với cơn gió lạnh mưa băng. Nơi này còn cách Vân Đô một đoạn đường, nhanh nhất cũng phải sáng mai mới có thể đến nơi.

Huống chi.....

Tình cảnh này, không cho phép phân tâm dù chỉ trong chốc lát. Một luồng sát khí bén nhọn đột nhiên lao tới từ sau lưng, toàn thân Thẩm Mặc rét lạnh, ôm chặt Lê Tử Hà nằm úp xuống lưng ngựa, tránh thoát loạt mũi tên lao tới từ phía sau.

Lê Tử Hà bị động tác bất chợt này làm cho kinh hãi, sự hỗn loạn trong đầu mau chóng tản đi. Nàng vừa làm gì thế này? Vào thời khắc này mà lại có thể mặc cho bản thân đắm chìm trong nỗi bi thống vô dụng đó, thậm chí còn tham lam giây phút bình yên trong lòng Thẩm Mặc? Ngày trước, nàng phạm sai lầm vì quá mức ỷ lại, bây giờ còn đắm lên vết xe đổ sao?

Nhưng có tiếng “đinh” giòn tan vang lên trong đầu Lê Tử Hà. Nàng không còn suy nghĩ gì khác, nín thở tập trung, từ khe hở giữa áo choàng của Thẩm Mặc nhìn thấy những mũi tên dài xé rách bóng đêm, chạm phải màn mưa băng, như thể vẽ nên từng đóm lửa, nhanh chóng xuyên qua bên người. Đến ngựa cũng cảm thấy lo lắng, đột nhiên dừng lại, nâng vó hí vang. Nàng được Thẩm Mặc ôm chặt vào lòng, chỉ cảm thấy nhịp tim hai người đều đập loạn. Thích khách, là kẻ thù của Thẩm Mặc sao? Hay là do Vân Tấn Ngôn phải tới?

Ngựa bị trúng tên, xông về phía trước như nổi điên. Phía sau chợt vang tiếng huýt sáo, con ngựa kia đột nhiên quay lại, chạy về hướng ngược lại. Thẩm Mặc liếc nhìn mười mấy tên áo đen phía đối diện, cưỡi ngựa lao tới những cây cung nhắm về phía mình. Vội ôm chặt Lê Tử Hà, giậm hai chân nhảy khỏi lưng ngựa. Vừa chạm đất liền vận khinh công, chạy về phía khu rừng lấp ló bên tay trái.

Địch nhiều ta ít, trong rừng ẩn khuất, dễ dàng nấu mình.

Lê Tử Hà nằm yên trong lòng Thẩm Mặc không nhúc nhích, rất sợ cản trở động tác của hắn, khiến hắn phân tâm. Vẽ tai chỉ nghe được tiếng vó ngựa liên miên không dứt phía sau, khinh công của Thẩm Mặc có khá hơn nữa cũng không thể nhanh hơn ngựa. Không thể tránh nổi trận chiến ngày hôm nay, quả nhiên nàng đã trở thành gánh nặng của Thẩm Mặc!

Lúc sắp chạy đến rừng cây, Thẩm Mặc đột nhiên cảm thấy lưng mình đau xót. Dù hắn phản ứng mau hơn nữa nhưng cũng không thể tránh được hết một loạt mười mấy mũi tên đồng thời bắn tới. Lưng hắn đã bị găm ba mũi tên, nhưng bước chân vẫn không hề chậm lại, chạy thẳng vào trong rừng.

Lê Tử Hà ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm, gió lớn cũng không thể xua tan toàn bộ, lòng nàng run lên, vội hỏi: “Thẩm Mặc, người bị thương rồi?”

Mười người kia không hề buông tha, theo sát phía sau. Thẩm Mặc không dám phớt lờ, trầm giọng nói: “Giúp ta rút tên trên lưng ra!”

Lê Tử Hà nghẹn lại, nhưng cũng không cho phép bản thân được do dự, đưa tay về phía sau lưng Thẩm Mặc. Máu thấm ướt cả bàn tay, nàng run rẩy tìm được mũi tên, nắm chặt. Bình tâm lại, nàng dồn hết sức rút tên ra, chợt cảm giác người Thẩm Mặc chấn động, cánh tay ôm nàng siết chặt. Lê Tử Hà cắn răng, vứt tên đi.

“Còn hai mũi tên nữa.” Giọng của Thẩm Mặc hơi khàn, rõ ràng đang đè nén.

Lê Tử Hà cắn răng, đưa tay tiếp tục tìm kiếm sau lưng hắn, cảm thấy rõ máu đang chảy ào ạt nơi vết thương vừa mới được rút tên ra. Nàng không cho phép mình được suy nghĩ nhiều, tìm được mũi tên thứ hai, rút mạnh ra. Mũi tên này như thể xé toạc trái tim nàng, khiến lòng nàng đau nháu. Máu tươi như muốn từ lòng bàn tay lan tràn đến khắp người, bàn tay nàng run rẩy kịch liệt.

“Đừng ngại, mau lên!”

Thẩm Mặc ôm chặt Lê Tử Hà, cầm cọ trên đầu nàng, hơi nóng phả ra khiến mắt Lê Tử Hà nóng hổi. Nàng tìm thấy mũi tên cuối cùng bên hông, hít sâu một hơi, vùi đầu trong lồng ngực của Thẩm Mặc, như dùng hết hơi sức toàn thân mà rút mũi tên, vứt đi thật xa, trở tay ôm chặt lấy vai Thẩm Mặc.

“Tử Hà, người hãy nghe ta nói.” Nội lực Thẩm Mặc đã sắp không chống đỡ nổi, vừa tìm chỗ ẩn nấp kín đáo, vừa hạ thấp giọng chậm rãi nói: “Trong ngực ta có phương thuốc, người lấy đi. Tìm toàn bộ được liệu theo phương thuốc đó, nếu được uống thuốc trước trưa mai, có lẽ còn có thể cứu.”

Lòng Lê Tử Hà chấn động. Có thể cứu chữa, nàng biết mà, Thẩm Mặc nhất định sẽ có cách!

“Người rồi đi trước đi, mục tiêu của những người đó là ta, chỉ cần người không gây động tĩnh lớn, chúng sẽ không làm khó người.” Không biết Thẩm Mặc cố ý áp nhẹ giọng nói, hay do bị trọng thương mà giọng nói khê khàng tựa như tiếng thở dài.

“Vậy còn người?” Lê Tử Hà nghĩ đến cảnh tượng vừa chạm tay đến đã thấm đẫm máu, vẫn còn hơi lo lắng.

“Ta dẫn bọn họ ra chỗ khác, người ở lại đây chỉ làm liên lụy đến ta. Là thầy thuốc, người nên hiểu thời gian quan trọng với người bệnh ra sao. Ra khỏi cánh rừng này thì mua một con ngựa, mau mau chạy về Vân Đô.”

Lê Tử Hà gật đầu, đưa tay vào vạt áo trước ngực Thẩm Mặc, quả nhiên tìm thấy một trang giấy, ngay sau đó phát hiện thân thể Thẩm Mặc đã trở nên lạnh lẽo từ lúc nào không hay.

Thẩm Mặc chợt dừng lại, đặt Lê Tử Hà xuống, vuốt ve mặt nàng, khẽ cười rồi nói: “Đi đi, chờ ta trở về.”

Chóp mũi Lê Tử Hà ề ề ẩm, gật đầu quả quyết, không dám chần chờ lâu, nắm chặt phương thuốc rồi rời đi theo đường Thẩm Mặc chỉ.

Hạt tuyết nhỏ bé rơi lên trên mặt chỉ còn cảm thấy tê tê, ngẩng đầu nhìn trời, đúng lúc ánh trăng sáng xuyên thấu qua tầng mây, tỏa ánh sáng trong veo. Lê Tử Hà quay đầu lại, trường bào màu xanh nhạt của Thẩm Mặc dường như trở nên nhạt nhòa giữa những bông tuyết màu trắng bạc. Trường tiêu rút ra từ tay áo lóe lên vẻ âm u dưới ánh trăng.

Trường tiêu này.....

Có một số thứ thoáng qua trong đầu Lê Tử Hà, nhưng nàng lại không thể nắm bắt, thời gian cấp bách, không rảnh mà lo nghĩ nhiều. Lê Tử Hà quay đầu, một mình bước lên lộ trình trở về Vân Đô.

Lê Tử Hà không giỏi cưỡi ngựa, nhưng giữa đêm thâu không thể tìm thấy phu xe, đành phải mua một con ngựa nhanh chóng trở về Vân Đô. Trên đường đi, nàng không nhớ mình đã ngã xuống ngựa biết bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần nghĩ đến vẻ giả vờ giận dữ lầm bầm mấy câu của Phùng Tông Anh, lòng nàng chợt ảm lại. Nàng hi vọng ông rời khỏi hoàng cung, nhưng không phải dùng phương thức này.....

Ngày hôm sau, mây đen đã tản đi, ánh mặt trời xuyên tầng mây chiếu sáng vạn vật. Khi Lê Tử Hà chạy tới phủ của Phùng Tông Anh thì mặt đã đầy sương bụi. Phủ của ông vô cùng tiêu điều, thậm chí không hề thấy bóng dáng của người canh cửa. Lê Tử Hà sải bước tiến vào phủ, vừa nhìn đã thấy chữ “tế” màu đen trên nền trắng, gần như khiến nàng quên cả hô hấp. Nàng cố gắng nháy mắt mấy cái, ổn định bước chân, trước nơi đặt linh cữu, chỉ có một lão già vừa gặt lệ vừa hoá vàng mã.

Lê Tử Hà nhớ ra, đó là quản gia của Phùng phủ.

Bước nhanh về phía trước, vươn tay chạm lên bờ vai của ông ta, dẫn lại nỗi nghẹn ngào, vội hỏi: “Phùng đại nhân đâu?”

Dường như quản gia sợ hết hồn, đứng vụt dậy, sắc mặt tái nhợt, thấy Lê Tử Hà thì không biết là mừng hay là sợ, ngay người đứng sững ở đó.

Lê Tử Hà sốt ruột hỏi: “Phùng đại nhân đâu?”

Chữ “tế” này nhất định là bởi vì Phùng nãi nãi. Thẩm Mặc nói nếu cho uống thuốc trước giữa trưa có lẽ còn có thể cứu. Phùng gia gia chưa thể tắt thở được, nàng tin hẳn, bằng lòng tin hẳn và cũng chỉ có thể tin hẳn!

Bây giờ quản gia mới phục hồi lại tinh thần, nước mắt giàn giụa, môi run lên, nói: “Đại..... đại nhân Người..... Người đi theo ta.”

“Không cần.” Lê Tử Hà kéo quản gia, bình tĩnh nói: “Ta sẽ tự đi xem Phùng đại nhân, lão đi cắt thuốc theo đơn này! Nhanh! Nội trong một nén nhang nhất định phải trở lại!”

Quản gia nhìn đôi tay đầy máu khô của Lê Tử Hà, lại nhìn tờ đơn thuốc dính đầy máu kia, giật mình run lên. Nghĩ rằng, nếu có thể cứu mạng lão gia thì không thể quan tâm tới nhiều chuyện như vậy, nhận lấy phương thuốc rồi vội vã rời đi.

Lê Tử Hà đỏ vành mắt liếc nhìn chữ “tế” kia, không có thời gian phúng viếng, vội vàng đi tới phòng của Phùng Tông Anh.

Nàng nhớ rõ với từng ngọn cây lùm cỏ trong phủ này. Chúng vẫn không thay đổi, không có bất cứ thứ gì thay đổi cả, chỉ có lão nhân đang hấp hối nằm trên giường bên trong phòng là đã khác xưa. Lê Tử Hà vừa thấy khuôn mặt ông xám ngoét thì biết rõ ông dùng “Hắc Minh tán”. Sau khoảng thời gian uống hết một ly trà, toàn thân sẽ biến thành màu đen, trúng độc mà chết. Thảo nào Phùng nãi nãi lại hạ táng nhanh như vậy, thảo nào Thẩm Mặc chỉ nói “có thể” còn cứu được.....

“Phùng gia gia.....” Lê Tử Hà vắt khăn, lau khuôn mặt xám ngoét cho ông, lông mày và chòm râu bạc phơ vẫn luôn là niềm kiêu ngạo của ông. Ông nói ông muốn sống đến lúc ôm hài tử của Quý Lê, chất trai của ông.....

“Phùng gia gia, nha đầu đã về rồi.....”

Lê Tử Hà nâng tay ông lên, nhẹ nhàng lau sạch. Bàn tay đầy nếp nhăn, màu đen do chất độc đã phủ kín màu vàng thô ráp. Ông từng cọ vết chai trên tay lên làn da mịn màng của Quý Lê, cười nói nha đầu thối, có gương mặt mịn màng như vậy làm gì.

“Phùng gia gia, nha đầu sai rồi, trở về cũng không chịu nhận người.”

Lê Tử Hà đắp kín chăn cho ông, để khăn xuống, nhìn cảnh cây như muốn ngó vào cửa sổ, buồn bã nói: “Người xem, hoa mai sắp nở rồi, gia gia đã hứa với nha đầu, hàng năm sẽ cho nha đầu một cành hoa mai mà.”

Quay đầu lại, Lê Tử Hà thấy mí mắt Phùng Tông Anh lay động, vội lau lệ trên khóe mắt, cười nói: “Phùng gia gia, người xem nha đầu cũng đã về rồi này, người không để nha đầu lại một mình chứ?”

“Gia gia mở mắt ra xem dáng vẻ bây giờ của con. Chờ người khỏe lên, nha đầu sẽ làm kẹo cho người ăn. Thật đấy, lần này sẽ không lừa người đâu.” Lê Tử Hà dẫn lại nỗi nghẹn ngào. Phùng gia gia rất thích ăn đồ ngọt, thích nhất là điểm tâm ngọt mà Quý Lê làm.....

“Công tử, công tử!”

Trời rất lạnh, mà quần gia chạy đến mức mồ hôi, cầm một đồng thuốc trong tay. Ông sợ thuốc không đủ, mỗi loại đều lấy thêm mấy phần. Thấy Lê Tử Hà ngồi trong phòng mang đôi mắt đỏ bừng, hốc mắt ông cũng đỏ lên, nhưng cũng không dám chậm trễ, vội hỏi: “Công tử, tiếp theo làm thế nào?”

“Sắc thuốc.” Lê Tử Hà giả bộ cười thoải mái, chỉ sợ quần gia cũng hoảng loạn đến mức lú lẫn rồi, đứng lên nói: “Thôi, để ta đi.”

Nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời mới đến lưng chừng trời, còn kịp. Vẫn còn nửa canh giờ, còn kịp.

Đang định rời đi, tay áo đột nhiên bị người kéo. Trái tim của Lê Tử Hà đập rộn lên, nàng vui mừng quay đầu lại, quả nhiên thấy Phùng Tông Anh từ từ mở mắt ra, vội cầm tay ông, cười nói: “Con đi sắc thuốc, uống thuốc là tốt rồi.”

Phùng Tông Anh không hề buông lỏng tay, bình tĩnh nhìn Lê Tử Hà, mấp máy đôi môi, muốn nói gì đó nhưng không thể cất thành lời, chỉ có thể chậm rãi lắc đầu.

Quần gia thấy tình thế thì mừng rỡ, vừa lau nước mắt vừa nghẹn ngào nói: “Lão gia nhất định có lời Có lời muốn nói với công tử, ta..... Ta đi sắc thuốc.”

Nói xong đã rời khỏi phòng.

“Nha..... Nha đầu..... ?” Dường như Phùng Tông Anh phải dùng hết hơi sức mới có thể thốt ra được hai chữ này.

Lê Tử Hà mỉm cười, lau đi những giọt nước mắt đang tuôn trào, gạt đầu liên tục. Chờ người khỏe lên, Phùng gia gia và nha đầu sẽ được trở lại như xưa rồi.

Cặp mắt Phùng Tông Anh sung huyết đỏ bừng, bàn tay đang nắm chặt tay áo Lê Tử Hà đột nhiên buông ra, không ngừng run rẩy mồ mẫm trên giường. Lê Tử Hà vội nắm chặt tay ông, khẽ nói: “Người muốn lấy cái gì? Muốn lấy cái gì để nha đầu lấy hộ người.”

Môi Phùng Tông Anh lại run lên, vẫn không thể nói được gì. Ông tránh khỏi tay Lê Tử Hà, run rẩy vươn về phía gối. Lê Tử Hà đỡ lấy Phùng Tông Anh đang mồ mẫm, dưới gối không có gì cả.

“Phùng gia gia, chờ uống thuốc đã, uống thuốc xong có lời gì chúng ta từ từ nói, người muốn làm gì nha đầu đều chiều theo ý người, có được không?” Lê Tử Hà cố gắng kiềm chế, nhưng nước mắt vẫn tuôn rơi không ngừng.

Phùng Tông Anh không chịu buông tha, một tay vẫn đặt trên gối. Lúc này Lê Tử Hà mới thấy rõ, ông muốn rút gối ra. Nàng vội đứng dậy, một tay nhẹ nhàng nâng đầu ông lên, một tay rút gối, nói với Phùng Tông Anh: “Cái gối này làm sao vậy?”

Hơi thở của Phùng Tông Anh đột nhiên trở nên dồn dập, ông không còn sức giơ tay lên nữa, đôi môi run rẩy dữ dội nhưng không thể cất được tiếng nào, chỉ có thể nhìn chăm chú vào gối đầu.

Lê Tử Hà ngẩng nhìn chiếc gối. Gối bằng tơ gấm xa hoa, bên trong lót lớp bông rất dày, cũng không có gì khác thường. Nhưng ánh mắt Phùng Tông Anh vẫn không hề rời đi chút nào, gấp rút như muốn nói điều gì đó. Lê Tử Hà hiểu rõ tính tình cố chấp của ông, thuận theo ý ông mà xem kỹ chiếc gối. Hai tay ấn từ đầu đến cuối chiếc gối, phát hiện bên trong có một vật cứng, hình dáng này....

Lê Tử Hà hoảng hốt, vội dùng hai tay xé vỏ gối ra, bông trắng như tuyết tung bay khắp phòng, thứ nằm trong gối khiến mắt Lê Tử Hà sáng ngời.

Vật đó mang màu đỏ, chạm trở tinh tế, như dáng phượng bay cao, là Phượng ấn, Phượng ấn được tạo thành từ huyết ngọc.

“Phùng gia gia, chính là người đang âm thầm tập hợp lại bộ hạ cũ của Quý gia sao?” Nước mắt Lê Tử Hà càng thêm giàn giụa, nắm chặt Phượng ấn trong tay. Năm đó, thấy nó như thấy Quý Lê.

Cuối cùng Phùng Tông Anh cũng thở phào nhẹ nhõm, đôi tay buông thông, chậm chạp mà cố hết sức gạt đầu.

“Có phải Vân Tấn Ngôn biết chuyện này không? Cho nên hẳn bắt người phải chết?” Giọng của Lê Tử Hà vỡ vụn, như muốn gằm nhẹ.

Hơi thở của Phùng Tông Anh lại trở nên dồn dập, đôi môi run rẩy như muốn nói gì đó. Lê Tử Hà vội cầm lấy tay ông, lau nước mắt, khẽ nói: “Đừng vội, Phùng gia gia không phải vội, nha đầu không ngoan, không nên hỏi người nhiều lời như thế, người nằm nghỉ trước đã, sau đó chúng ta nói tiếp có được không?”

“Công tử công tử! Thuốc đến rồi!” Quản gia bưng chén thuốc, bước chân khê khàng, cẩn thận nhưng không chậm chạp, vội đi tới bên cạnh Phùng Tông Anh, vui vẻ nói: “Lão gia, lão gia nhanh uống thuốc đi, uống xong là tốt rồi.”

Phùng Tông Anh không thèm nhìn bát thuốc kia, nắm chặt lấy tay Lê Tử Hà, nhìn thẳng vào Lê Tử Hà. Cảm xúc trong mắt quá mức hỗn tạp, sáng ngời khiến người ta không dám nhìn thẳng, “Nhất..... Nhất.....”

Lê Tử Hà vội đỡ Phùng Tông Anh dậy, để cho ông tựa lên vai mình, nhận lấy chén thuốc, đặt trước khoe miệng khẽ thổi, nhẹ giọng dỗ dành: “Uống thuốc đã, uống thuốc là tốt rồi. Người khỏe lên rồi chúng ta sẽ từ từ nói chuyện.”

Phùng Tông Anh không thấy được Lê Tử Hà, ánh mắt tối sầm lại, không biết lấy sức lực từ đâu ra mà giơ một tay lên đẩy chén thuốc kia đi. Nước thuốc nóng bỏng vẩy lên tay Lê Tử Hà khiến nàng đau đớn, nhưng Lê Tử Hà không thể ném chén thuốc này xuống, vẫn bưng trên tay, vừa lau nước mắt, vừa cười dỗ dành: “Một hợp thôi, uống một hợp thôi có được không?”

“Vô..... Vô dụng.....”

Hai chữ mà Phùng Tông Anh cố sức thốt ra lại là vô dụng.

Giọt lệ tràn đầy khóe mắt, chảy xuống chén thuốc tạo thành một đóa hoa nhỏ. Bàn tay cầm chén thuốc của Lê Tử Hà đã bắt đầu khẽ run, nhưng vẫn không chịu buông. Vô dụng, nàng nhìn sắc mặt của Phùng Tông Anh có thể biết được, nhưng Thẩm Mặc đã nói có thể cứu chữa, rõ ràng hắn đã nói là có thể cứu chữa, vậy vì sao không thử một lần?

Phùng Tông Anh thở hổn hển, lồng ngực phập phồng kịch liệt, thỉnh thoảng ho khan một tiếng, thân thể chợt run lên, nghiêng đầu về phía trước phun ra một ngụm máu đen.

Lê Tử Hà vội buông bát thuốc xuống, dùng tay áo lau cho ông, lỗ mũi đỏ bừng, không thể nói dù chỉ một câu, không ngừng rơi nước mắt, như muốn trút hết những nỗi khổ mà nàng dồn nén trong lòng suốt sáu năm qua.

“Nhất..... Nhất.....” Phùng Tông Anh vẫn nói từ “Nhất” liên tục, Lê Tử Hà không ngắt lời nữa, lắng nghe xem ông muốn nói gì.

Phùng Tông Anh thốt ra từng chữ cực kỳ khó khăn, nhưng dù thế nào cũng không nói được cả câu hoàn chỉnh. Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lại có thể ngồi dậy, nắm chặt lấy tay Lê Tử Hà, đôi mắt đột nhiên phát sáng, nhìn thẳng về phía Lê Tử Hà: “Điều..... Điều.....”

Lời còn chưa dứt, đôi mắt hệt như ngôi sao rơi xuống, ánh sáng chợt tắt ngóm, thân thể nghiêng về sau, nước mắt Lê Tử Hà ngừng lại.

“Phùng quân gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

46. Chương 46: Bình Tây

Quần gia cúi đầu khóc không thành tiếng, Lê Tử Hà hơi mất kiên nhẫn, nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chỉ mới mấy ngày, vì sao Nghiên phi lại chết ở lãnh cung? Sao lại liên quan tới Phùng gia chứ? Nếu Phùng gia gia muốn động vào nàng ta, trong thời gian sáu năm qua cơ hội nhiều vô kể, không cần đợi đến khi nàng ta vào lãnh cung mới ra tay, còn để cho người ta bắt được nhược điểm mà thành người bị tình nghi?

Quần gia bị tiếng quát lạnh lùng này làm cho kinh sợ. Có thể thấy Lê Tử Hà cũng không giống người xấu, những người hay qua lại với lão gia cũng hiếm vì lão gia phạm tội mà không dám đến đây, thế nhưng hắn lại dám mang đơn thuốc tới, hơn nữa xem ra cũng thân quen với lão gia. Ông không chần chừ nữa, lau khô nước mắt, nức nở nói: “Ba ngày trước, trong cung đột nhiên đưa tin đến, nói Nghiên phi bị tống vào lãnh cung chết bất đắc kỳ tử. Lúc ấy sắc mặt lão gia chợt thay đổi, vội vàng vào cung, lúc về cũng không thấy nói gì, kéo phu nhân vào phòng, cũng không biết bàn bạc chuyện gì. Ngày hôm sau..... Ngày hôm sau liền..... Liền phát hiện lão gia và phu nhân đã uống thuốc độc rồi.....”

“Vậy tại sao lại nói cái chết của Nghiên phi có liên quan đến đại nhân? Có chứng cứ sao?”

“Có tin cho rằng hôm Nghiên phi bị giết, có người nhìn thấy đại nhân xuất hiện ở lãnh cung.....” Giọng nói của quần gia mang vẻ xót xa. Lê Tử Hà đứng phắt dậy, bàn tay cầm Phượng ấn hơi hướng lên trước, để ống tay áo che lại Phượng ấn, lạnh lùng nói: “Chỉ xuất hiện trong lãnh cung mà đã có thể chứng minh đại nhân là hung thủ sát hại Nghiên phi sao?”

Quần gia nghe vậy, nước mắt lại giàn giụa, nghẹn ngào nói: “Cụ thể lão nô cũng không rõ, chỉ biết lão gia vào cung gặp Hoàng thượng, sau đó trong cung liền truyền đến lời đồn như vậy, nhưng..... nhưng.....”

Giọng điệu của quần gia ẩn chứa vẻ bất bình và căm phẫn, Lê Tử Hà chợt lạnh giọng, nói chậm lại: “Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng..... Trong cung còn có tin tức, điều tra được hôm đó không chỉ có một mình lão gia xuất hiện ở lãnh cung, mà còn có Diêu phi nương nương.....” Quần gia gắng sức kiềm chế nhưng lời nói ra vẫn tràn đầy vẻ

oán giận. Rõ ràng người từng có quan hệ với Nghiên phi là Diêu phi, vì sao không ai hoài nghi Diêu phi, mà lại cố tình nói là do lão gia làm?

“Lão xác định đại nhân uống thuốc độc tự vẫn?”

“Vâng.” Nói tới đây, vẻ phần nộ ban nãy của quần gia lập tức biến mất. Nếu lão gia thật sự không liên quan, tại sao ông lại phải uống thuốc độc tự vẫn?

Lê Tử Hà kiểm lại cảm xúc trong lòng, liếc nhìn Phùng Tông Anh với làn da xám ngoét. Phùng gia gia vốn học võ, nếu không phải tự nguyện thì không ai có thể im hơi lặng tiếng ép ông uống Hắc Minh tán được.

“Phùng quần gia, hôm nay trong phủ còn người của Hoàng thượng phái tới không?” Lê Tử Hà nhớ Thẩm Mặc đã từng nói Vân Tần Ngôn phái người theo dõi Phùng phủ, mới kịp thời phát hiện hai ông bà uống thuốc độc....

Quần gia lắc đầu, “Kể từ khi ngự y tới, chẩn đoán lão gia không thể cứu chữa, tất cả mọi người đều giải tán, dù có liên quan hay không, tất cả đều rời khỏi đây....”

Hốc mắt Lê Tử Hà lại đỏ lên, nàng cố gắng dằn lại. Bây giờ không phải lúc để đau lòng. Nhìn bát thuốc mà nàng vẫn nắm chặt trong tay, đặt lên cạnh bàn, bình tĩnh nói: “Làm phiền Phùng quần gia một chuyện, trong hai canh giờ đừng ra khỏi phòng, không được tiết lộ tin đại nhân đã qua đời, cho dù có người phát hiện, cũng không được nói lúc đại nhân tắt thở thì ta đang ở đây. Lê Tử Hà tạ Phùng quần gia, nhất định phải giúp Tử Hà một lần!”

Lê Tử Hà vô cùng thành khẩn cúi người vái Phùng quần gia, Phùng quần gia vội vàng đỡ lấy, cất giọng nghẹn ngào: “Công tử yên tâm, lão nô hiểu được!”

Lê Tử Hà quay đầu lại liếc nhìn Phùng Tông Anh, dằn lại những giọt nước mắt, cất Phượng ấn vào trong tay áo, tiếp tục dặn dò: “Ta vào cung trước, nếu có người tới đây hỏi, nhớ lời ta nói là được, những chuyện khác cứ nói thật.”

Thấy quần gia gật đầu, Lê Tử Hà cũng không quay đầu, dứt khoát nhấc bước rời đi. Nàng muốn đi tìm Vân Tần Ngôn.

Gió bắc rít gào, lá khô tàn lụi, khiến lòng người hỗn loạn. Trong căn phòng nhỏ ở một chỗ vắng vẻ của Vân Đô, vị trưởng giả có râu quai nón, tầm ba mươi bốn mươi tuổi, lông mày rậm nhíu lại, nhìn nam tử với vết thương chồng chất trên giường. Môi ông run lên, thở hắt một hơi, phát tay, toàn bộ ấm ly trà trên bàn bị gạt xuống đất, nước nóng lênh láng dưới đất, hơi nước bay lên.

“Người đâu! Tất cả lăn vào đây cho ta! Không phải nói nó tỉnh dậy ngay sao? Bây giờ đã là giờ gì rồi?” Tiếng quát của vị trưởng giả như sấm sét, khiến nam tử nằm trên giường nhíu mày.

“Thúc phụ, nếu thúc quát tháo sớm hơn thì đã không cần đại phu rồi.”

Đôi mắt trong trẻo bỗng dưng mở ra, lóe lên ánh sáng, giọng nói lạnh lạnh như thể ngưng đọng trong bầu không khí tĩnh lặng, như thể tiếng gấm kia chưa từng vang lên. Thẩm Mặc nằm sấp trên giường, lúc nói thì đưa mắt quan sát người mình. Hắn quần băng khắp người, giữa màu trắng lộ ra màu đỏ thẫm. Vừa động dậy người đã thấy đau nhói. Đột nhiên nhớ tới đêm qua, thân thể của người trong lòng mình không ngừng run rẩy, tên nhon không ngừng bay tới, hắn cười nói với nàng, chờ ta trở về....

Gió lạnh thấu xương, chớp mũi nồng nặc sát khí, ánh kiếm đậm màu máu đâm vào người mà không hề có cảm giác đau đớn. Mỗi một nhát kiếm đều như cảm thấy đôi mắt lóng lánh ánh nước kia vẫn luôn nhìn mình, tin tưởng, lệ thuộc, chờ đợi mình. Đêm đó hắn đã được nhìn thấy tình cảm chưa từng xuất hiện trong đôi mắt của Lê Tử Hà, vừa thấy, liền không đành lòng phụ nàng nữa.

Thẩm Mặc vực người dậy, vị trưởng giả bên cạnh quát lên một tiếng: “Người còn muốn dậy! Nằm xuống cho lão tử!”

“Thúc phụ sợ không ai phát hiện ra chúng ta sao?” Thẩm Mặc vẫn bình thản, vẫn cố gắng ngồi dậy, không thèm ngước mắt lên, lạnh nhạt nói.

Có người bước nhanh vào phòng, quần áo lam lũ, nhìn vẻ mặt lại không giống người thường. Hắn quỳ một gối hành lễ với vị trưởng giả phía trước, nói: “Vương gia có gì sai bảo?”

“Đỡ công tử nằm xuống, tìm mấy sợi dây thừng trói lại!” Tạ Thiên Liêm vung tay lên, không kiên nhẫn sai bảo.

Ánh mắt Thẩm Mặc rét lạnh, liếc mắt nhìn người quỳ dưới đất: “Lui ra.”

Ngữ điệu bình bình nhưng lại làm cho người nọ sợ run cả người, cúi thấp đầu, gật đầu tuân lệnh, không dám nhìn Tạ Thiên Liêm nữa, vội vàng khom người lui ra.

Tạ Thiên Liêm nhìn chằm chằm Thẩm Mặc, cũng không tức giận, hét lên: “Người được lắm, thậm chí bọn nhóc này vẫn còn nghe lời người, Bình Tây vương ta ra lệnh lại thành gió thoảng bên tai. Chúng không trối, lão tử đích thân trối!”

Nói xong nhìn khắp nơi, muốn ra ngoài tìm dây. Thẩm Mặc đã ngồi dậy, khẽ cười nói: “Thúc phụ cần gì tốn sức như thế, chuyện diệt nhi muốn làm, thúc đã thấy ai có thể ngăn cản được sao?”

Tạ Thiên Liêm bị những lời này chặn lại, nhìn thân thể Thẩm Mặc, gương mặt hiện nét đau lòng. Cứng không được thì mềm, tận tình khuyên bảo: “Ta nói này Tiểu Mặc, bảo người giống mẫu thân, người cũng đừng dập khuôn tính tình của nàng như vậy được không? Người bị thương khắp người còn muốn đi đâu? Người không muốn sống nhưng lão già ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa, dưỡng thương cho tốt rồi mới đi được không?”

Lúc này Thẩm Mặc mới nâng mí mắt liếc nhìn ông, nhưng vẫn không ngừng tay, cầm lấy quần áo đã được chuẩn bị ở bên cạnh lên, vừa mặc vừa nói: “Trong cung còn có việc.”

“Ha, người còn muốn trở về ổ chó của tên cầu hoàng đế kia? Mười người đêm qua, nếu không phải do hắn phải tới thì ta đã cắt đầu làm ghế ngồi rồi! Hắn đã nghi ngờ người, người còn muốn chịu chết hay sao!”

“Sau đêm qua, chắc hẳn lòng nghi ngờ của hắn cũng phai mờ rồi.” Thẩm Mặc nhú mày, vết thương trên lưng hơi rách ra.

“Đây chính là nguyên nhân người không cho ám vệ ra mặt cứu người sao? Còn tưởng rằng người có chút tiền đồ, mặt xám mày tro giả dạng làm nạn dân chạy đến, chẳng lẽ chỉ để xem người diễn khổ nhục kế như thế?” Tạ Thiên Liêm che giấu vẻ mặt đã có chút tức giận.

Thẩm Mặc thất đại lung, im lặng trong chốc lát, nói: “Diệt nhi không muốn bại lộ thân phận, tất nhiên có suy tính của mình. Đêm qua đành phải chịu trọng thương mới có thể gạt bỏ lòng nghi ngờ của hắn.”

“Đâu chỉ chịu trọng thương! Mười người kia, người nào không phải cao thủ số một số hai? Nếu không phải lão tử nhặt được người kịp thời, bây giờ người đã xuống phủ Diêm Vương rồi! Được, võ công của người cao, người thông minh, một cái đầu hơn mười lão tử, nhưng ta không hiểu nổi cách làm của người. Lão tử không đọc sách, không biết lý luận, chỉ biết liều mạng. Ta liều mạng cũng không sợ tên cầu Hoàng đế kia, giống trống thối kèn, đánh từ nam đến bắc sáng khoải biết bao nhiêu, người còn ở trong hoàng cung chần chừ làm gì chứ?”

Thẩm Mặc cầm lấy trường tiêu bên giường, lau vết máu, không nói gì.

Tạ Thiên Liêm nổi nóng, sợ hắn không nghe lọt tai lời nào, la âm lên: “Lão tử nói cho người biết, người yêu nam nhân hay thích nữ nhân lão tử đều không xen vào, nhưng người không thể yêu đồ đệ của mình!”

Người Thẩm Mặc run lên, ngẩng đầu nhìn Tạ Thiên Liêm, ánh mắt hơi rét lạnh, “Đồ đệ thì sao chứ?”

Tạ Thiên Liêm muốn uống một hớp để hạ hỏa, lại bị những lời này của Thẩm Mặc làm cho phun hết ra, ho khan nói: “Khụ khụ..... Khụ khụ..... Người! Lão tử không đọc sách nhưng cũng biết câu một ngày là thầy cả đời là cha. Người..... Người bên ngoài sẽ nói người thế nào đây?”

“Không sao cả.” Thẩm Mặc cúi đầu, nhìn xuống giày của mình, đã thấm đẫm vết máu đen.

“Đúng là chân truyền hết từ mẫu thân người, nếu đại ca biết được sẽ dựng mộ dậy bóp chết người!” Tạ Thiên Liêm nhìn chằm chằm Thẩm Mặc, bộ dạng chỉ tiếc rên rết không thành thếp. Thấy ánh mắt buồn bã của Thẩm Mặc, mới phát hiện mình đã nói sai, muốn thu hồi đã không còn kịp nữa.

Thẩm Mặc không do dự nữa, đi giày, dường như không hề cảm thấy đau đớn, mặt vẫn bình thản, thậm chí còn không hề nhíu mày.

Tạ Thiên Liêm sợ hãi tức giận, nhưng thấy hắn không hề do dự mà thu xếp chuẩn bị ra ngoài, trong lòng quỳnh lên, sử dụng chiêu cuối cùng, quát lên: “Được thôi! Dù là đồ đệ cũng không sao! Nhưng hắn lại là người của Quý gia!”

Thẩm Mặc dừng lại, ánh mắt u ám khê động, không mang chút tình cảm, nhìn chằm chằm vào Tạ Thiên Liêm, lạnh nhạt nói: “Là người Quý gia thì sao?”

“Con mẹ nó, ngươi muốn lão tử tức chết có phải không?” Tạ Thiên Liêm đập bàn, khiến bụi bay mù mịt, lại ho khan thêm một trận: “Khụ khụ, ngươi không biết thân phận của hắn, nhận hắn làm đồ đệ cũng không sao. Nhưng bây giờ đã biết hắn là người Quý gia, nên tránh xa hắn ra! Ngươi muốn hồi cung, dù đầu ta là của con lừa cũng biết ngươi vì hắn, giấu giếm thân phận cũng vì hắn, gây ra bệnh dịch lần này cũng vì hắn. Chạy đi làm ngựa chó má kia, không cần thận còn phải đập đầu tạ ơn tên Hoàng đế đó. Con mẹ nó, nghĩ tới đã thấy ghê tởm, năm đó nếu không phải do tên cầu Hoàng đế và Quý gia, đại ca....”

“Thúc phụ!” Thẩm Mặc lạnh giọng ngắt lời Tạ Thiên Liêm, không thêm liếc nhìn, giọng nói vô cùng quả quyết: “Chúng ta không ở Tây Nam, cũng không đại biểu mấy may không biết gì cả! Chuyện năm đó rốt cuộc như thế nào, trong lòng thúc phụ hiểu rõ!”

“Ngươi nói như vậy là trách ta sao? Không lẽ người sai là ta ư?” Hai mắt Tạ Thiên Liêm ửng đỏ, hơi uất ức nói.

“Diệt nhi không ý đó.” Thẩm Mặc biết mình nói có hơi quá, âm điệu chậm lại, nói: “Vào cung, nội ứng ngoại hợp, về sau sẽ dễ dàng hơn. Vân Tấn Ngôn đã sớm hoài nghi thân phận của diệt nhi, nếu để cho hắn biết được, nhất định dùng diệt nhi làm con tin uy hiếp thúc phụ. Sau trận đánh đêm qua, hắn xác định không có ai bảo vệ diệt nhi mới thôi không đề phòng, chúng ta hành sự càng thêm thuận lợi. Mà chắc thúc phụ cũng đã nghĩ tới điểm lợi của bệnh dịch lần này.”

Bây giờ cảm xúc Tạ Thiên Liêm mới dịu đi chút, nghĩ tới lời Thẩm Mặc nói, hình như cũng có lý, nhưng vẫn oán giận: “Mấy vạn tinh binh bị người chinh thành da bọc xương rồi, trà trộn vào Vân Đô, cũng không biết khi nào mới có tác dụng, sau này thế nào đây?”

“Thúc nên trở về Tây Nam đi, nếu không chắc chắn sẽ bị Vân Tấn Ngôn phát hiện. Chuyện bên này, diệt nhi đã bố trí thỏa đáng, trở về chờ tin tức là được.”

Thẩm Mặc cầm chiếc khăn ướt bên giường, rửa sạch đôi tay, bước đi hơi tập tễnh, nhưng vẫn có ý định ra ngoài.

Lúc này Tạ Thiên Liêm mới phát hiện ra mình bị hắn quay một vòng đã quên chủ đề lúc đầu, vội quát: “Lão tử nói cho ngươi biết, dù thế nào đi nữa, người Quý gia cũng không thể bước chân vào Tạ phủ ta!”

Thẩm Mặc vừa lúc mở cửa, gió bắc lạnh lạnh thổi tới, gạt đi suy nghĩ sâu xa, lại thêm tỉnh táo. Nhìn cây cối khô héo tàn trong sân, trầm giọng nói: “Nàng không phải là Quý Khúc Văn, càng không phải là Quý Lê!”

Tiếng nói cất lên, người đã rời khỏi, để lại lá khô phát phơ theo cơn gió, rơi vào tro bụi.

47. Chương 47

Lê Tử Hà bước nhanh vào cung, cả người bám đầy bụi bẩn, tay áo ẩn hiện vết máu. Ngự Lâm quân canh cổng nhìn đi nhìn lại rất nhiều lần, cuối cùng xác nhận không phải là lệnh bài giả, lại thấy hắn không hề có vẻ chột dạ khiếp đảm mới để hắn vào cung. Phỏng đoán canh giờ, chắc bây giờ Vân Tấn Ngôn đang ở Càn Chính điện, Lê Tử Hà tính toán con đường ngắn nhất, không chút do dự tiến về phía trước.

Gió bắc lạnh căm, đương nhiên Cần Chính điện phải đóng chặt cửa. Ngụy công công cung kính đứng ngoài điện, ngược mắt nhìn Lê Tử Hà vội vã chạy đến, hơi chút kinh ngạc, nhưng biểu cảm đó biến mất ngay lập tức. Vội ra đón, nói: “Có phải Lê ngự y muốn gặp Hoàng thượng không?”

Lê Tử Hà chấp tay, nói: “Kính xin Ngụy công công thông truyền một tiếng.”

Ngụy công công chần chờ: “Chuyện này... Lê ngự y chờ chút, trong điện...”

Lời còn chưa dứt, cửa Cần Chính điện đột ngột bị mở ra, trong cung có vẻ yên tĩnh khác thường. Diêu phi mặc bộ đồ đỏ rực, áo choàng lông cáo màu trắng, hiểm có một ngày không thoa phấn, nổi giận đùng đùng ra khỏi Cần Chính điện, vành mắt đỏ hoe, nhìn thẳng về phía trước ngạo nghễ rời đi.

Ngụy công công làm như không nhìn thấy, gương mặt không hề có gợn sóng, giọng nói không cao không thấp, đủ để truyền vào trong điện, “Lê ngự y cầu kiến.”

“Vào đi.”

Tiếng nói vọng từ trong điện có vẻ mệt mỏi.

Lê Tử Hà không chần chờ, vào cửa liền hành đại lễ, trịnh trọng nói: “Thần Lê Tử Hà tham kiến Hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Hoàng thượng anh minh, cầu xin Hoàng thượng mở một con đường, cho phép ngự y đến cứu Phùng đại nhân!”

Vân Tấn Ngôn không lên tiếng, Lê Tử Hà kiên trì nói: “Cầu xin Hoàng thượng khai ân giáng chỉ!”

“Ông ta một lòng đi tìm cái chết, cứ thỏa mãn ý nguyện của ông ta đi!” Vân Tấn Ngôn có vẻ không kiên nhẫn, ngẩng đầu nhìn Lê Tử Hà.

“Thần cho là, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm, cầu xin Hoàng thượng khai ân!” Lê Tử Hà dập đầu một lần nữa, nói lời khẩn thiết.

“Lê ngự y vội vàng về cung như thế, là vì chuyện này sao?” Vân Tấn Ngôn cười khê, nhíu mày nói: “Khanh không biết Phùng Tông Anh sợ tội tự sát ư?”

Mặt Lê Tử Hà không đổi sắc, vội vàng nói: “Thần đã nghe qua, cũng không dám gặt bừa. Phùng đại nhân không có thù oán gì với Nghiên phi nương nương, không có lý do giết người. Kính xin Hoàng thượng phái ngự y cứu người, vì thần vô năng, không thể nào giải độc!”

Gương mặt Lê Tử Hà hiện nỗi lo âu, nhưng trong lòng thì vô cùng bình tĩnh. Chỉ có lấy cớ cầu cạnh để tìm Vân Tấn Ngôn, mới có thể thăm dò xem Phùng gia gia vào cung gặp Vân Tấn Ngôn rốt cuộc đã nói những gì? Lời đồn trong cung có mấy phần giả mấy phần thật?

“Độc này không có thuốc giải! Ngày hôm trước phát hiện ông ta uống thuốc độc, ngự y đã chẩn bệnh rồi.”

Giọng nói của Vân Tấn Ngôn bỗng dưng lạnh lẽo, hờ hững liếc qua Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà hoảng hốt, bị giọng điệu lạnh lẽo của hắn đâm sâu vào lòng. Dù cho đã từng đối xử với mình vô tình như vậy, nhưng thấy hắn vẫn nhìn Phùng Tông Anh đủ điều, nàng cho rằng ít ra hắn còn có điều cố kỵ Phùng gia gia, có lẽ còn có chút tình cảm tổ tôn. Không ngờ chỉ cần muốn giết lại có thể tàn nhẫn vô tình đến vậy!

“Hoàng thượng, vì thần cảm thấy chuyện này tất có điều kỳ lạ, ngộ nhờ có người cố ý hãm hại, đầu độc diệt khẩu, đại nhân nhất định chết oan uổng!” Chớp mũi Lê Tử Hà ề ề ảm. Oan uổng, chính xác là oan uổng, có phải Phùng gia gia cũng cảm thấy Vân Tấn Ngôn sẽ nể tình hơn hai mươi năm mà không động đến ông hay không?

“Khanh muốn nói là trẫm không phân biệt được trung gian, mặc cho người lừa gạt sao?” Vân Tấn Ngôn lại cười khê.

Lê Tử Hà vội nói: “Thần không dám! Đối với thần mà nói, Phùng đại nhân có ân chỉ bảo dạy dỗ, có điều trong lòng thần có nghi hoặc, lớn mật nói ra suy đoán!”

“Không cần suy đoán nữa, chuyện này chính miệng Phùng Tông Anh đã thừa nhận!” Vân Tấn Ngôn lạnh lùng nói.

Lòng Lê Tử Hà nhất thời chung xuống, chính miệng Phùng gia gia thừa nhận, tiếp đó là sợ tội tự sát, người ngoài nhìn vào thì có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng càng như thế, lại càng khả nghi. Phùng gia gia nhằm vào Nghiên phi là bởi vì Quý Lê, nhưng nàng ta đã vào lãnh cung, sống chờ chết còn khổ sở hơn chết một cách thống khoái như vậy, chắc chắn Phùng gia gia tuyệt đối không thể nào vì nàng mà đánh đổi tính mạng của mình và Phùng nãi nãi. Lùi lại một bước, cho dù thật sự muốn giết Nghiên phi, sáu năm qua có nhiều cơ hội như vậy, cần gì phải đợi đến hôm nay, còn bị người nắm được nhược điểm?

Đang im lặng, Lê Tử Hà cảm thấy trước mắt tối sầm, thấy đôi ủng may bằng gấm trắng, áo bào mình hoàng phát phơ trước mắt, thềm giật mình, định lui về phía sau, đã được Vân Tấn Ngôn đỡ lấy cánh tay, thuận lực đứng dậy, vội chấp tay nói: “Tạ Hoàng thượng ân điển!”

“Khanh bị thương à?” Vân Tấn Ngôn cao hơn Lê Tử Hà một cái đầu, hơi cúi đầu, nhìn lướt qua tay áo Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà lắc đầu, nói: “Đêm qua nghe nói bệnh tình Phùng đại nhân nguy kịch, nóng lòng rời khỏi vùng dịch bệnh, sư phụ vốn đồng hành cùng thân, vậy mà trên đường gặp phải thích khách, sư phụ... Sư phụ bị thương nặng, để thân rời đi trước...”

Lê Tử Hà không cần nguy trang, giọng nói đã hơi nghẹn ngào. Mười tên thích khách, bị trúng ba mũi tên, hẳn có thể bình yên thoát thân sao?

“Vậy bây giờ hấn sao rồi?”

“Vi thần không biết.”

Lê Tử Hà cúi đầu trả lời thành thật, âm thầm liếc nhìn Vân Tấn Ngôn, vẻ mặt cũng không kinh ngạc, nhưng cũng không thể nào nhìn về mặt hấn mà kết luận thích khách có do hấn phái đi hay không.

“Ha ha, trăm phái người báo tin trong cung cho Cố tướng quân, không ngờ khanh còn nhanh chân hơn ông ta.” Vân Tấn Ngôn chuyển đề tài, hứng thú quan sát Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà khom người đáp: “Vi thần nhận được tin liền chạy về suốt đêm, sẽ nhanh hơn Cố tướng quân một bước.”

Về mặt khẩn thiết, nhưng trong lòng đang cười lạnh. Cố Vệ Quyền có thành thật hơn nữa, cũng hiểu tầm quan trọng của uy tín chốn dân gian. Đêm qua Thẩm Mặc đưa phương thuốc cho ông ta, tất nhiên ông ta sẽ không từ bỏ cơ hội này để lôi kéo lòng dân, nếu chuyện Cố đại tướng đau xót tạm gác đám tang của nữ nhi vì phát thuốc cho nạn dân truyền ra ngoài...

Cố Vệ Quyền không phải không thể trở về, mà không chịu trở về mới đúng!

“Hoàng thượng!” Trong điện đột nhiên vang tiếng run rẩy của Ngự công công: “Có tin đưa tới, Phùng đại nhân... đã tắt thở...”

Nụ cười trên mặt Vân Tấn Ngôn cứng ngắc, ánh mắt biến đổi, nhưng chỉ trong chớp lát lại nở nụ cười tươi tắn, có điều không còn tự đắc như trước nữa, chậm rãi nói: “Hỏa táng, đưa đến phủ tướng quân.”

Lê Tử Hà đã lường trước, nhưng toàn thân vẫn chấn động. Chỉ có kẻ đại gian đại ác, sau khi chết mới phải hỏa táng không để lại xương cốt.

“Lê ngự y có dị nghị?”

“Vi thần không dám!” Lê Tử Hà che giấu cảm xúc, cho dù giữ lại thi thể lại cũng để làm gì đây? Sẽ không còn ai cười với nàng giận với nàng, hay vỗ đầu nàng gọi nàng là nha đầu nữa...

“Lê ngự y nên trở về phòng rửa mặt đi.” Vẻ lo lắng trên mặt Vân Tấn Ngôn tan biến trong nháy mắt, mỉm cười đưa tay phải lau bụi bặm trên mặt Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà lùi về phía sau theo bản năng, vội quỳ xuống, nói: “Thần không thể làm bẩn tay của Hoàng thượng, trở về Thái y viện sẽ lau rửa một thể.”

“Ha ha, trăm tán thưởng sự cố chấp và lòng dũng cảm của Lê ngự y, sao lại để ý tới những thứ phù phiếm này?” Nói xong lại đưa tay tới.

Nhịp tim Lê Tử Hà đột nhiên tăng nhanh, kinh ngạc nhìn hần cấn thận lau bụi bậm trên mặt mình, khoe miệng ẩn chứa nụ cười dịu dàng trước sau như một, thậm chí còn cảm thấy lúc hần buông bàn tay thô ráp xuống, không biết vô tính hay cố ý mà lướt qua hần kết trên cổ mình. Nàng cố gắng rũ mắt xuống, che giấu nỗi kinh hoàng lan tràn trong mắt.

“Lui ra đi, ngày mai chần mạch cho trẫm.”

Tâm trạng của Vân Tần Ngôn đột nhiên tốt lên, chấp tay sau lưng trở lại bên bàn đọc sách, ngồi xuống.

Lê Tử Hà ra vẻ trấn định đứng dậy lui ra, sau lưng rỉ mồ hôi lạnh. Hoặc là, Vân Tần Ngôn còn một mặt thích nam sắc mà nàng không biết, hoặc là, Vân Tần Ngôn đã nghi ngờ thân phận nữ nhi của nàng.

Thái y viện có phần huyền ảo, nhóm y đồng nghị luận âm ỉ, đặc biệt sau khi thấy Lê Tử Hà, đều liếc nhìn hần rồi tiếp tục thì thầm với nhau.

Lê Tử Hà nhú mày, không thích nhiều chuyện với bọn họ, bước nhanh về sân sau. Cho dù thoát khỏi những ánh mắt kia, nhưng vẫn cảm thấy bất thường. Tử Hà dừng bước, nhìn xung quanh, không có gì khác thường cả, chuyện bọn họ nghị luận là chuyện của Phùng gia gia thôi...

Hít sâu một hơi định cất bước, màu máu chợt lóe lên trước mắt. Lòng nàng nhói đau, cúi đầu, từng giọt máu chạy dọc hành lang dài. Mất Lê Tử Hà nóng rực, vết máu này lan tới cửa phòng của Thẩm Mặc.

Suy nghĩ còn chưa trở lại bình thường, người đã đến cửa. Cửa phòng chỉ khép hờ, cánh cửa đỏ sẫm, loáng thoáng nhìn thấy vết máu mà hô hấp đình trệ lại. Phảng phất như nhìn thấy Thẩm Mặc lê lét thân thể đầy đặc vết thương ghê rợn, máu tươi đầm đìa vào cung, trở về Thái y viện, bàn tay dính máu đẩy cửa phòng, để lại vết này...

“Tử Hà.”

Giọng nói lạnh lạnh, kéo thần trí Lê Tử Hà về, không chút do dự đẩy cửa ra, thấy Thẩm Mặc bình yên ngồi bên giường, trường sam xanh nhạt sạch sẽ, không thấy vết máu nào, sắc mặt hơi tái, nhưng không đến nỗi thảm không còn nét người giống như trong tưởng tượng, ánh mắt nhìn mình tràn đầy niềm vui và ấm áp.

“Máu này...” Lê Tử Hà liếc đến y phục dính đầy vết máu bên cạnh Thẩm Mặc, thêm vào những giọt máu dưới đất và vết máu trên cửa, hoàn toàn đối lập với vẻ tinh khôi thoải mái bấy giờ...

“Đi vào nói sau.” Thẩm Mặc khẽ cười một tiếng, ngồi trên giường không nhúc nhích.

Lê Tử Hà gạt đầu, trở tay đóng cửa lại, nhú mày đau lòng nói: “Thương thế của người thế nào rồi? Tại sao... Tại sao máu lại chảy đầy đất?”

Ánh mắt Thẩm Mặc sáng lên, cười nói: “Làm bộ một chút mà thôi, ngươi thấy ta khó chịu ở đâu không?”

Lê Tử Hà thấy thần sắc ung dung của Thẩm Mặc, chân mày càng nhú chặt, trầm giọng nói: “Đừng gạt Tử Hà, nếu không phải trọng thương mà quay về, sao dám y đồng lại bàn tán xôn xao như vậy? Thấy Tử Hà về lại càng ồn ã hơn, có phải người không cho người khác chữa trị hay không?”

“Vết thương đã xử lý rồi, nếu để cho người ta khám, sẽ bị phát hiện.” Thẩm Mặc nhìn Lê Tử Hà chăm chú, cười nói: “Cho nên ta đuổi họ ra ngoài, nói chỉ có người mới có thể nhìn thương thế trên người ta.”

“Người...” Mặt Lê Tử Hà bỗng dưng đỏ lên, lời này thật sự rất mờ ám...

Nụ cười trên mặt Thẩm Mặc càng tươi rói, khiến Lê Tử Hà chói mắt. Lê Tử Hà trầm lại, nói sang chuyện khác: “Đám người đuổi giết đêm qua là ai?”

“Kẻ thù.”

“Là kẻ thù nào? Có phải Vân Tần Ngôn không?”

Nụ cười Thẩm Mặc cứng đờ, lại nhẹ nhàng cong môi lên, dịu dàng nói: “Chúng ta không sao là tốt rồi.”

“Vậy Tử Hà đi trước.” Lòng Lê Tử Hà như có gì chặn lại. Hần vẫn không chịu nói, vẫn không chịu tiết lộ dù là chút chuyện liên quan tới thân phận của hần.

Thẩm Mặc quỳnh lên, vội đứng lên kéo Lê Tử Hà, nụ cười có chút miễn cưỡng: “Đợi một chút được không? Hôm nay sẽ có tin tức tốt, người chờ cùng ta được không?”

Lê Tử Hà liếc thấy vạt áo sạch sẽ trước ngực hần bắt đầu rỉ máu, dần dần nhuộm thành vệt dài. Nàng mềm lòng, trở tay đỡ lấy Thẩm Mặc: “Bôi thuốc chưa?”

“Đừng lo.” Thẩm Mặc thuận theo tay của Lê Tử Hà, nhẹ nhàng nắm trong lòng bàn tay, đột nhiên nở nụ cười như hài tử được cho kẹo.

Lê Tử Hà chỉ nhìn thấy máu từ từ thấm đẫm ngực Thẩm Mặc, bỏ qua nụ cười trên mặt hần.

“Tin tức tốt mà người nói là sao?” Lê Tử Hà nghi ngờ nói.

Thẩm Mặc nở nụ cười thần bí, hai tay nắm lấy tay Lê Tử Hà, “Đợi chút là biết ngay.”

Lê Tử Hà cũng không hỏi nhiều, bỗng nghĩ đến chuyện gì đó, sắc mặt chợt thay đổi, trầm giọng nói: “Người thấy thế nào về chuyện của Phùng đại nhân?”

“Chuyện này khá kỳ lạ. Trong lãnh cung, Nghiên phi bị một nhát dao đâm trúng vị trí trí mạng giữa ngực, ngày hôm sau Phùng Tông Anh liền vào cung gặp Vân Tấn Ngôn, nhưng không thể biết họ nói gì, buổi tối hôm đó Phùng đại nhân và phu nhân uống thuốc độc, nói là sợ tội tự sát. Giết người trong lãnh cung không khó, thậm chí muốn giấu thi thể giấu không để ai phát hiện cũng chẳng tốn công, không thể nào công khai đặt thi thể trong điện để bị phát hiện.”

“Nhưng chính miệng đại nhân đã nhận tội với Hoàng thượng.” Về mặt Lê Tử Hà tối sầm lại, nàng cũng biết chuyện này không thể có khả năng nhưng Phùng gia gia lại khẳng khái thừa nhận.

“E rằng Phùng đại nhân làm vậy cũng vì muốn che chở cho ai đó.”

Che chở, nếu muốn nói che chở, Lê Tử Hà chỉ có thể nghĩ đến Diêu phi. Theo cách nói của quản gia, cái ngày Nghiên phi chết, ngoài Phùng gia gia, còn có Diêu phi cũng tới lãnh cung. Nàng ta đến lãnh cung là để nhục mạ Nghiên phi sao?

Trong mắt người khác, điều này đã quá rõ ràng.

Nhưng sự tình bên ngoài, mãi mãi là biểu hiện giả dối.

Có vài thứ dần dần sâu chuỗi ở trong đầu, những chuyện đã từng nghi ngờ, những thứ không thể hiểu rõ, chỉ cần một lời giải thích, đã có thể chứng thực.

Chuyện Diêu phi sảy thai, bên ngoài là do Nghiên phi gây nên, nhưng nàng biết rất rõ là không phải. Nếu Diêu phi đích thân ra tay, tại sao lại có được liệu? Mấy ngày đó tâm thần Phùng gia gia hơi thấp thỏm, đêm đông chỉ hai người lần lượt rời khỏi yến tiệc, hôm Nghiên phi chết hai người đều tới lãnh cung, trước khi lâm chung Phùng gia gia còn gọi một chữ “Diêu”.

Lãnh cung, tất cả vấn đề đều nằm trong lãnh cung!

“Tử Hà muốn tới lãnh cung.” Lê Tử Hà bỗng đứng dậy, rút tay khỏi Thẩm Mặc.

Thẩm Mặc không hiểu, đang định mở miệng, bên ngoài vang lên tiếng hét của y đồng: “Trời ạ, Cố tướng quân... Cố đại tướng quân... Giết một ngàn nạn dân rồi!”

Lê Tử Hà khiếp sợ nhìn về phía Thẩm Mặc, chỉ thấy hần cười với mình, đôi mắt lấp lánh.

48. Chương 48

“Đây chính là tin tốt mà người nói sao?” Sau khi khiếp sợ, sắc mặt Lê Tử Hà đột nhiên trắng bệch. Nếu như ý của Thẩm Mặc là chuyện này, vậy vô cùng có khả năng là do một tay hần sắp xếp. Một ngàn mạng người...

Thẩm Mặc vẫn cười khê, từ từ gật đầu. “Một ngàn nạn dân, người thậm chí còn không chớp mắt?” Lê Tử Hà kinh ngạc, nàng biết sự hồ hững của Thẩm Mặc bắt nguồn từ vẻ lạnh bạc, biết hắn ôn hòa như vậy cũng chỉ vì không thêm quan tâm, thậm chí hắn học y, cũng không phải bởi vì hành y cứu thế. Nhưng một ngàn sinh mạng vô tội tàn lụi trong ngực của hắn như vậy, vẫn khiến nàng cảm thấy trong lòng nguội lạnh.

Thẩm Mặc không hề bất ngờ với phản ứng của Lê Tử Hà, đưa tay kéo nàng ngồi xuống, bị nàng hất ra, cánh tay cứng đờ giữa không trung, rũ mắt nói: “Chắc ngươi cũng đoán được lợi ích trong chuyện này.”

“Đây chính là nguyên nhân mà người phải đợi Cố Vệ Quyền đến mới bằng lòng nói ra phương thuốc phải không?”

“Đúng vậy. Cố Vệ Quyền nóng lòng tranh công, lại không biết được thảo khó tìm, thuốc ít người nhiều, tất phải khởi loạn, ta chỉ thổi thêm chút gió, châm thêm chút lửa mà thôi.”

Dù Cố Vệ Quyền có muốn hay không, một ngàn nạn dân mất mạng trên tay ông ta, nhất định người đời sẽ tức giận. Đại tướng quân ngưỡng mộ đã lâu lại không hỏi đúng sai, mặc cho thủ hạ tướng lĩnh tàn sát dân chúng vô tội. Tội lớn như vậy, dù cho chức quan có lớn đến đâu, chiến công có cao bao nhiêu, người đời vẫn không thể tha thứ.

Lê Tử Hà hiểu rõ, có chuyện này, Cố gia nhất định sẽ sụp đổ, nhưng...

“Vì sao nhất định phải dùng cách này? Vân Tấn Ngôn vốn đã có ý định diệt trừ Cố gia, chúng ta theo ý của hắn, cũng sẽ tự tìm được cơ hội mà.”

Ánh mắt Thẩm Mặc khê động, trở nên dịu dàng, giọng điệu vẫn bình thản: “Lần trước ngươi mượn chuyện Ân Bình khơi lên mâu thuẫn hai nhà Trịnh Cố, dấu vết Trịnh Đình bị người hâm hại rõ rệt như vậy, nếu hắn có lòng diệt trừ Cố gia, nhất định thuận nước đẩy thuyền kéo Cố gia xuống. Nhưng Ân Kỳ đột nhiên thay đổi thái độ, hai nhà vừa hừng hực khí thế đấu tranh lại chấm dứt trong lặng lẽ, hiển nhiên có người cản trở từ bên trong, người đó chỉ có thể là Vân Tấn Ngôn. Hắn đã nhìn ra ý định muốn quấy rối triều chính của chúng ta nên ra tay ngăn cản, nhưng nếu tiếp tục giữ những thủ đoạn nhỏ nhen không nóng không lạnh, chỉ lãng phí thời gian! Hắn không muốn làm cho triều đình hỗn loạn, chúng ta liền ép triều đình phải loạn!”

Môi Lê Tử Hà mấp máy, còn định nói điều gì đó nhưng Thẩm Mặc đã nói tiếp: “Người phải thấy rõ đối thủ của ngươi. Không phải người qua đường Giáp, cũng không phải người qua đường Ất, không phải quan viên không lớn không nhỏ trên triều đình, càng không phải Hoàng đế bù nhìn tâm tư đơn giản nhàn từ nường tay. Hắn từ một hoàng tử không được sủng ái cho tới bây giờ, có thể nói là đã giẫm đạp thi thể leo lên long ỷ, nếu muốn báo thù, hoặc là ngươi mãi mãi ôm hận ở trong cung ngựa mặt nhìn hắn điều khiển giang sơn, hoặc là, ngươi cũng phải giẫm đạp lên thi thể đứng ở cùng độ cao với hắn. Như thế, mới có tư cách giằng co với hắn.”

Giọng điệu Thẩm Mặc vô cùng thản nhiên nhưng lại như búa tạ giáng mạnh vào trái tim Lê Tử Hà. Mắt nàng sung huyết đỏ bừng, bàn tay cũng siết chặt, nàng không tìm được lý do phản bác lời của Thẩm Mặc.

“Tử Hà đến lãnh cung.” Lê Tử Hà lạnh lùng bỏ lại một câu, xoay người rời đi.

Thẩm Mặc vội nói: “Lãnh cung đã bị Ngự Lâm quân bảo vệ, nếu không có nguyên do, e rằng sẽ không dễ người vào.”

“Có phải người giết Cố Nghiên Lâm không?” Nàng không tìm được người có động cơ giết Cố Nghiên Lâm, thậm chí là Diêu phi. Chắc hẳn nàng ta càng muốn nhìn Cố Nghiên Lâm kéo dài hơi tàn tiếp tục sống ở trong lãnh cung. Nếu Thẩm Mặc đã có thể lực khống chế như thế, muốn giết Cố Nghiên Lâm cũng không phải việc gì khó, dùng chuyện này nhiễu loạn tâm trí Cố Vệ Quyền, sẽ khiến chuyện Cố Vệ Quyền tàn sát nạn dân càng thêm thuận lợi.

“Không phải.” Thẩm Mặc trả lời quả quyết.

Lê Tử Hà không quay đầu lại cũng không trả lời, đi ra khỏi phòng. Giọng nói nhẹ nhàng của Thẩm Mặc chậm rãi phiêu du bên tai: “Nếu muốn tìm hiểu ngọn nguồn, đi tìm Diêu phi sẽ thích hợp hơn.”

Ban đêm, mây đen rợp trời, sắc trời tối mịt. Trong Càn Chính điện thấp hai ngọn đèn, bóng dáng Vân Tấn Ngôn nghiêng nghiêng bên cạnh bàn, đung đưa theo ánh nến.

“Hoàng thượng, chuyện nạn dân bạo động thật sự không liên quan đến lão thần!” Cố Vệ Quyền quỳ dưới đất, dập mạnh đầu, giọng nói vô cùng bi thống.

Sắc mặt Vân Tấn Ngôn không tốt, tức giận nói: “Nạn dân bạo động cũng không thể tàn sát, hôm nay trăm dù muốn bảo vệ cũng không thể làm trái pháp luật!”

“Hoàng thượng minh xét! Chỗ phân phát thuốc thật sự rất hỗn loạn, không biết tại sao nạn dân biết thảo được không đủ, chen chúc nhao lên trước, cuối cùng rối rít tranh giành, giết chết mấy người tại chỗ. Lão thần chỉ định xuất binh trấn áp, vậy mà có người liều chết phản kháng, binh tướng nhất thời không thể khống chế... Một người vừa chết, những người khác càng thêm tức giận, không thể văn hồi, thần thực sự không muốn như vậy!”

“Hôm nay không phải trăm minh xét là có thể xong chuyện, ta phải tin Khanh thế nào đây? Dân chúng sẽ tin Khanh sao? Nếu như chuyện này không được giải quyết, dân chúng sẽ nói trăm dung túng bao che. Đã xảy ra chuyện này, Khanh nên biết sẽ có kết cục gì!” Sắc mặt Vân Tấn Ngôn trắng bệch, ngàn tính vạn tính lại không tính đến Cố Vệ Quyền lại tự hủy Trường Thành.

Cố Vệ Quyền càng run lấy bẫy, dập đầu nói: “Lão thần nguyện nhận tội với những gia đình người bị hại!”

Những người bị nạn đều là người bình thường, ông ta mang theo chúng thuộc hạ tới cửa nhận tội, thêm chút ngân lượng, có lẽ... có lẽ sẽ khá hơn một chút chẳng?

“Cố tướng quân! Chẳng lẽ Khanh càng già lại càng hồ đồ rồi? Từ xưa tướng quân mang binh đánh giặc, nhưng đôi tay binh tướng lại dính máu dân chúng của chính nước mình là đạo lý nào vậy? Nếu nhận tội mà có thể xong việc, có phải cứ giết người xong rồi nhận tội là xong hết mọi chuyện?” Vân Tấn Ngôn quát khê, Cố Vệ Quyền suy nghĩ thật đơn giản.

Cố Vệ Quyền run lên, từ khi làm quan đến nay chưa bao giờ gặp phải sự tình này, không có tiền lệ, phải xử trí thế nào mới không phạm đến lòng dân cũng như lòng vua.

“Lão thần thất trách, nguyện ý nghe theo sắp xếp của Hoàng thượng!” Cố Vệ Quyền hạ quyết tâm, chỉ có thể đánh cược rằng bây giờ Hoàng thượng còn chưa dám động vào mình. Dù sao không thể đổ hết lỗi lầm lên đầu ông, nếu muốn giết ông thì đám tướng sĩ dưới trướng kia nhất định không từ bỏ ý đồ, vì vậy mà nhiễu loạn lòng quân, Hoàng thượng cũng sẽ có điều cố kỵ.

“Trước tiên Cố tướng quân có thể ở trong thẩm pháp tư một thời gian được không?” Vân Tấn Ngôn khê thở dài, nói: “Trăm tuy muốn bảo vệ, nhưng trước mắt cũng nên tránh đầu ngọn gió, đợi điều tra xong hết thấy, thì sẽ để Tướng quân ra ngoài.”

“Lão thần khấu tạ hoàng ân!” Cố Vệ Quyền vừa nghe giọng của Vân Tấn Ngôn, lập tức dập đầu tạ ơn. Chỉ cần Hoàng thượng thiên vị cho ông, chuyện này dễ xử lý hơn nhiều.

Vừa mới dứt lời, liền có hai thị vệ mang theo Cố Vệ Quyền rời đi.

Mặt Vân Tấn Ngôn chợt trầm xuống, bàn tay nắm bút lông không tự chủ siết chặt, cây bút “tạch” một tiếng gãy làm đôi. Có đối thủ là chuyện tốt, nhưng hấn ghét nhất là bị người bức bách!

“Hoàng thượng, sáng sớm hôm nay Thẩm Mặc đã hồi cung, người bị thương nặng!” Ngụy công công vào điện hành lễ nói.

Vân Tấn Ngôn nhíu mày, gật đầu.

“Hoàng thượng, tổng lĩnh Ngự Lâm quân vừa mới tới đây hỏi, phải canh giữ lãnh cung đến khi nào?”

Vân Tấn Ngôn ngẩng đầu, ánh mắt thay đổi, lạnh lùng nói: “Tiếp tục canh giữ!”

Lê Tử Hà thay y phục, không tới lãnh cung, cũng không tới Đào Yếu điện, mà xuất cung đến Phụng phủ. Tiếng gió xào xạc làm sao so được với lòng người. Mất Lê Tử Hà đỏ hoe, nhận lấy hũ tro cốt của Phụng Tông Anh từ tay quản gia. Vân Tấn Ngôn nói phải đưa đến phủ tướng quân, nhưng không nói rõ là ngày nào, giờ để Phụng gia gia ở bên nâng thêm chút.

Hậu viện Phụng phủ có một rừng mai, khi còn bé Quý Lê rất thích, bởi vì vào mùa Đông trắng xóa duy chỉ có nơi đó có màu sắc, hơn nữa còn có mùi thơm ngát hợp lòng người. Khi đó ai ai cũng mỉm cười, nói rằng

mặc bộ đồ đỏ rực, còn rực rỡ tươi sáng hơn hoa mai vào đông. Hôm nay nàng mới biết, để nở rộ vào mùa đông là chuyện không hề dễ dàng. Giá lạnh như vậy, không phải ai cũng có thể chịu đựng được.

Lê Tử Hà ôm hũ tro cốt, híp mắt ngồi dựa vào một gốc mai, nàng chỉ nghĩ ngợi chốc lát thôi, hoài niệm trong chốc lát thôi.

Vừa cho phép mình mềm lòng, nước mắt đã rơi lã chã. Trước kia nàng khóc khi bị té ngã, khóc khi bị kim châm vào ngón tay, khóc khi cãi vã với cha, khóc khi giận dữ Vân Tấn Ngôn. Nàng biết, nàng khóc tựa như hoa lê dầm mưa, yếu ớt động lòng người, dù trái tim có kiên cố như băng đá, cũng tan chảy mà dễ dàng nàng, chốc nàng vui vẻ.

Giờ đây nàng chịu trượng hình không khóc, chịu roi hình không khóc, bị vứt bỏ không khóc, bị lừa gạt không khóc, bởi vì không đáng giá. Nhưng trên đời này, người đáng để nàng khóc, đều lần lượt rời đi rồi.

Bỗng dưng bờ vai ấm áp, nước mắt được ai đó nhẹ nhàng lau đi. Lê Tử Hà mở mắt, thấy Thẩm Mặc nhũn mày, trong mắt chứa đựng vẻ thương tiếc, đưa tay lau nước mắt cho mình.

Cuống quít quay đầu đi, liếc thấy áo choàng trên vai, đưa tay lên lau nước mắt, lạnh lùng nói: “Sao người biết Tử Hà ở đây?”

Thẩm Mặc thở dài một hơi, ngồi xuống cạnh Lê Tử Hà, ngửa mặt nhìn bầu trời ảm đạm, nói: “Có người từng nói với ta, người chết rồi sẽ bắt đầu cuộc sống mới ở một nơi khác. Họ chỉ thay đổi địa điểm, đổi phương thức, thật ra thì chưa bao giờ rời đi. Đừng đau buồn nữa.”

Lê Tử Hà sững sốt, một lúc sau chậm rãi gật đầu. Đột nhiên nghĩ, có lẽ Thẩm Mặc nói đúng, mọi người chết rồi sẽ có một sinh mạng mới, thí dụ như nàng, có điều nàng có thể nhớ rõ mọi chuyện kiếp trước mà thôi.

Thẩm Mặc nhìn đôi mắt sưng đỏ của nàng mà lòng nhói đau. Thân thể gầy yếu tựa lên cây khô, dường như gió thổi sẽ bay mất, đưa tay qua, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói: “Nếu muốn báo thù, khó tránh khỏi chết chóc, tương lai chỉ nhiều hơn không ít đi. Nhưng nếu có thể buông bỏ, thì hãy chấm dứt ở đây. Nhưng người có bằng lòng từ bỏ mối hận này?”

“Không thể.” Lê Tử Hà bật thốt lên không hề do dự. Cười khê nhưng nước mắt cũng rơi xuống, nói: “Mạng của một ngàn người có là gì? Cửu tộc của Quý gia ta, người chết đâu chỉ hơn vạn?”

“Một ngàn người kia không phải bách tính bình thường, người không cần tự trách.” Thẩm Mặc như thể lơ đãng khẽ chạm lên mặt Lê Tử Hà, lau đi nước mắt của nàng, thở dài một tiếng khê khàng. Dù nói không thêm để ý, nhưng trong lòng... vẫn có khúc mắc...

Thấy Lê Tử Hà không nói, Thẩm Mặc lại nói: “Huống chi chuyện này do một mình ta gây nên, cũng không bàn trước với người nên không có liên quan gì đến người.”

Cổ họng Lê Tử Hà nghẹn lại, không biết nên đáp lại thế nào, đột nhiên ngửi thấy mùi máu, vội vàng nâng đầu lên, hoảng hốt nói: “Người bị thương nặng như vậy, vì sao lại ra đây?”

“Đừng lo, bị thương ngoài da mà thôi.” Trong mắt Thẩm Mặc chứa đầy ý cười, vuốt tóc Lê Tử Hà. Thuốc trị thương của Tây Nam là tốt nhất, dù ngoại thương có nặng hơn nữa, chỉ cần bảy ngày là khỏi hẳn. Hắn là người tập võ, có nội công hộ thể, tất nhiên còn khỏi nhanh hơn người bình thường.

“Người nên trở về đi nghỉ ngơi đi.”

“Ta ở lại với người.”

Hốc mắt Lê Tử Hà nóng lên, quay đầu đi, ôm chặt hũ tro cốt trong lòng, nửa người nằm nghiêng dưới đất, tựa đầu vào gối Thẩm Mặc, cất giọng nghẹn ngào: “Thẩm Mặc, Tử Hà dựa vào một chút, chỉ một chút thôi có được không?”

Tóc dài xõa trên đầu gối, Thẩm Mặc khê nói: “Về sau nhất định ta sẽ nói cho người biết thân phận của ta, có được không?”

“Ừ.”

“Đường báo thù nhất định khó khăn, nhưng ngươi hãy tin ta, ta sẽ luôn luôn ở bên ngươi...”

“Ừ.”

Ánh trời chiều đột nhiên xuyên thấu mây đen dày đặc, xuất hiện vài tia sáng. Lê Tử Hà chỉ cảm thấy gánh nặng trong lòng đột nhiên nhẹ đi nhiều, thở hắt ra một hơi. Thế giới trước mắt, sạch sẽ sáng trong hơn nhiều.

Tin tưởng, thì ra nàng vẫn nguyện tin tưởng Thẩm Mặc.

Nguyện tin tưởng, rồi lại sợ tin tưởng, chỉ sợ sẽ tin lầm người một lần nữa. Cho nên rất để ý, để ý hẳn không đủ thăng thần với mình, để ý hẳn giấu giếm thực lực, giấu giếm thân phận. Nhưng hẳn vừa nói như vậy, đột nhiên cảm thấy thông suốt. Nếu nguyện tin tưởng, vậy cứ tin đi, do dự bởi hồi không quả quyết, kẻ khổ sở mãi mãi là bản thân mình thôi.

Sự trầm lặng giữa hai người như dòng nước chảy, hết sức an bình hài hòa, màn đêm buông xuống lúc nào không hay. Thẩm Mặc sờ sờ lớp áo choàng bị nhiễm sương đêm, phá vỡ yên lặng: “Hồi cung thôi.”

“Ừ.” Lê Tử Hà đứng dậy, như thể bừng tỉnh khỏi giấc mộng, “Người dẫn Tử Hà đến lãnh cung, có được không?”

Thẩm Mặc gật đầu, khẽ nói: “Giờ tỵ tối nay.”

Lê Tử Hà thấy vẻ mặt hắn bất thường, lập tức hiểu được. Thỉnh thoảng xuất cung một lần cũng đều có người theo dõi sao?

“Họ có nghe thấy chuyện chúng ta vừa nói không?” Lê Tử Hà giả vờ dựa sát Thẩm Mặc, khẽ nói.

Thẩm Mặc lắc đầu: “Bọn họ sợ bị phát hiện, đứng cách chúng ta ba mươi bước, thấy được nhưng không nghe được.”

Lê Tử Hà sáng tỏ gật đầu, lại đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vội rời xa Thẩm Mặc một chút. Động tác vừa rồi của hai người rất thân mật, bị nhìn thấy còn không biết kẻ đó sẽ nghĩ sao. Thẩm Mặc lại kéo tay nàng, ngay sau đó giữ chặt năm ngón tay nàng, nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Ta.... Ta là nam tử...” Lê Tử Hà vừa rút tay ra, vừa hốt hoảng nói.

Thẩm Mặc cười, nắm tay nàng càng chặt hơn, “Không sao cả. Người ta nhìn như thế nào, ta không quan tâm.”

Không sao cả, trước mắt Lê Tử Hà mờ mịt một hồi, Thẩm Mặc không quan tâm tới Thẩm Ngân Ngân, Thẩm Mặc không quan tâm tới ánh mắt người đời, Thẩm Mặc cũng không quan tâm tới sinh mệnh của cả ngàn người. Rốt cuộc Thẩm Mặc quan tâm đến ai, quan tâm thứ gì đây?

Giờ tỵ sớm qua, lúc này Lê Tử Hà vùi trong ngực Thẩm Mặc, nghe nhịp tim mạnh mẽ của hắn, không dám chớp mắt. Hai người núp sau rừng cây trong lãnh cung, nhìn Ngự Lâm quân tuần tra qua lại.

Lúc trước Thẩm Mặc nói với nàng lãnh cung có Ngự Lâm quân canh giữ nên nàng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc tối đây vẫn bị trận thế này làm cho hoảng hốt. Ngự Lâm quân đi qua đi lại, chắc hẳn còn nhiều hơn Tây cung. Qua giờ tỵ cũng chưa thấy giảm bớt.

“Đi về phía nam!” Lê Tử Hà khẽ nói.

Ngày trước, càng gần hướng Bắc thì càng yên lặng, nhưng lượn mấy vòng, Lê Tử Hà phát hiện, càng là nơi yên lặng thì Ngự Lâm quân càng nhiều. Có lẽ, đi về cung điện phía nam sẽ ít hơn một chút.

“Vân Tẩn Ngôn chỉ để bọn họ dò xét, cũng không nói rõ mục đích.” Thẩm Mặc giải thích bên tai Lê Tử Hà.

Hơi thở ấm áp phả vào bên tai, Lê Tử Hà quay đầu sang bên, nhẹ nhàng gật đầu.

Đi về phía nam, Ngự Lâm quân ít hơn một chút, đèn dầu cũng dần dần nhiều hơn, đồng thời cũng làm cho người ta cảm thấy không giấu được bí mật gì. Lê Tử Hà hơn nôn nóng, không thể ngày nào cũng để Thẩm Mặc mang nàng đi vào, mình lại không thể bay qua cửa cung, hôm nay khó khăn lắm mới đến đây được, nhất định không thể không thu hoạch được gì.

“Đến phía tây.” Lê Tử Hà lại mở lời, hỏi nàng còn là Quý Lê cũng chưa từng tới lãnh cung. Nhưng đi đường vòng phía Tây, sẽ dễ dàng hơn đi thẳng đến phía bắc.

Bóng đêm thâm trầm, đi phía Tây đến phía Bắc, lần lượt qua các cung điện vắng vẻ, tiếng gió bắc nức nở nghẹn ngào thực sự rất đáng sợ. Thẩm Mặc mang theo Lê Tử Hà, một lúc ẩn vào bụi rậm, lúc lại núp sau hành lang. Cũng may khinh công của hắn rất tốt, cước bộ nhẹ nhàng, không bị ai phát hiện.

“Đường đi bị chặn lại rồi.” Thẩm Mặc đột nhiên mở miệng, giọng nói trầm thấp mê hoặc.

Lê Tử Hà hí mắt nhìn con đường phía trước, mới phát hiện điện chính nằm tại bên trái phía trước, sau cung điện là tường vây, phía sau nó chính là Bắc Hồ.

Không thể nào đi ngang qua điện được, trước điện lại đầy Ngự Lâm quân, Lê Tử Hà vô cùng buồn bã, e rằng hôm nay phải dừng lại ở đây rồi.

“Thôi, đi thôi.” Lê Tử Hà khẽ nói, dây dưa thêm nữa thì trời sáng mất.

Thẩm Mặc dường như cũng hơi mệt mỏi, thở dài gật đầu, đang định nắm tay Lê Tử Hà rời đi, đột nhiên cung điện bên trái đằng trước truyền đến tiếng “Cột kẹt” rất khẽ. Thẩm Mặc có nội lực, ban đêm lại quá mức an tĩnh, âm thanh kia liền khuếch đại bên tai.

Thẩm Mặc dừng chân, Lê Tử Hà cũng nhìn theo ánh mắt của hắn. Tại cung điện bên trái đằng trước, một cánh cửa sổ đột nhiên bị mở ra, một bóng người lao ra từ bên trong, chạy nhanh về phía họ.

Tiếp theo vang tiếng hô to của Ngự Lâm quân: “Đứng lại!”

Thẩm Mặc nắm chặt tay Lê Tử Hà muốn rời đi, Lê Tử Hà lại giật mình đứng sững sờ tại chỗ, dờ dẫm nhìn chằm chằm vào bóng người kia. Gần một chút, gần một chút, gần thêm chút nữa liền có thể nhìn rõ ràng. Người nọ, người nọ chính là Hách công công...

49. Chương 49

“Tử Hà, đi mau!” Thấy Ngự Lâm quân sắp đuổi tới nơi, Thẩm Mặc không để ý tới vẻ kinh ngạc trên mặt Lê Tử Hà, ôm lấy nàng giậm bước nhanh chóng rời đi, quay đầu lại thấy Ngự Lâm quân đang đuổi theo nam tử kia, nên không phát hiện ra bọn họ. Nhìn sắc trời, Thẩm Mặc không nhiều lời, trở về Thái y viện luôn.

“Nghỉ ngơi đi.” Thẩm Mặc thấy Lê Tử Hà vẫn đang đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình, vươn tay vuốt ve mặt nàng, mỉm cười dịu dàng.

Lê Tử Hà dờ dẫm gật đầu, đi về phòng mình, trong đầu tràn ngập bóng dáng vừa mới xuất hiện kia. Đêm quá khuya, chỉ loáng thoáng thấy ông ta mặc trường sam của thái giám, động tác khá mạnh mẽ, có điều không nhìn rõ dung mạo. Nhưng vừa nhìn thấy ông ta, hình ảnh đầu tiên hiện lên trong đầu chính là Hách công công.

Ông ta từng là thái giám thân cận của Vân Tấn Ngôn, gần như là từ khi Vân Tấn Ngôn sinh ra đã ở bên hầu hạ rồi. Dĩ nhiên có tài, cũng rất tận tâm hết lòng với Vân Tấn Ngôn, thái độ ôn hòa mà tâm địa cũng tốt. Khi đó, mỗi khi nàng và Vân Tấn Ngôn ở cùng nhau, ông liền thức thời tìm cơ hội lui ra. Vân Tấn Ngôn lấy cố xuất cung cũng do một tay ông ta chịu trách nhiệm. Vân Tấn Ngôn làm Hoàng đế, dĩ nhiên ông ta cũng thăng quan theo. Trải qua nhiều năm như vậy, nàng đã vô cùng quen thuộc với ông ta, mặc dù không nhìn thấy mặt nhưng Lê Tử Hà gần như có thể xác định, người đó chính xác là Hách công công!

Nhưng lần trước Thẩm Mặc nói Hách công công đã chết trong đám cháy ở Hồng Loan điện, nếu người đó thật sự là ông ta...

Tâm trí Lê Tử Hà đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, ý nghĩ khiến cho nàng toát mồ hôi lạnh. Nếu như ý nghĩ này đúng thì toàn bộ những điểm đáng ngờ đều đã có lời giải thích hợp lý...

Ngắn ngủi trở về phòng, vô thức đốt nến lên, Lê Tử Hà bị ý nghĩ của chính mình làm cho kinh sợ, vô vô đầu, đúng là suy nghĩ vô vẩn! Thổi tắt nến rồi lên giường đi ngủ.

Thẩm Mặc thấy Lê Tử Hà vào phòng, thở hắt ra một hơi rồi cũng nhanh chóng trở về phòng. Vừa mới đóng cửa đã không chịu nổi được nữa mà ngã ngồi xuống ghế.

Y phục dạ hành màu đen, trước ngực sau lưng đã thấm đẫm máu, mà máu vẫn chưa có vẻ ngừng chảy. Lại thở ra một hơi, Thẩm Mặc gắng gượng thắp ngọn đèn dầu lên, ánh lửa bùng sáng in lên gương mặt trắng bệch của hắn. Một tay cởi y phục dạ hành ra, băng vải màu trắng trên người đã sớm nhuộm đỏ, Thẩm Mặc tự gỡ băng, miệng vết thương đều đã hé miệng, tiếp tục rỉ máu, hết sức ghê rợn.

Tìm rượu thuốc, cẩn thận rửa sạch vết thương. Còn vết thương trên lưng thì chỉ có thể làm qua loa.

“Công tử!” Nam tử mặc trang phục của Ngự Lâm quân tiến vào từ cửa sổ, Thẩm Mặc vừa mới bôi thuốc, đang quần băng lại.

“Sao rồi?” Giọng nói của Thẩm Mặc có vẻ hơi suy yếu.

Nam tử chấp tay nói: “Đã gây hỗn loạn, chắc công tử đã nghe thấy rồi. Một ngàn tử sĩ đều tự nguyện, nhờ thuộc hạ truyền lời thay họ, sống làm người của Âm bộ, chết làm ma của Âm bộ!”

Người Thẩm Mặc run lên, băng vải trên tay rơi xuống đất. Âm bộ, năm đó cha hắn Bình Tây vương Tạ Thiên Thương nhận thấy tiên đế nghi ngờ mình, e sợ ngày nào đó sẽ bị tiên đế vu oan giá họa mà mất mạng, khiến Thẩm Mặc không còn nơi nương tựa. Vì vậy bí mật nuôi dưỡng một nhóm tử sĩ, nhiệm vụ chính là bảo vệ Thẩm Mặc. Năm mười hai tuổi, Thẩm Mặc tiếp nhận Âm bộ, năm mười lăm tuổi rời khỏi Tây Nam, từ đó cũng không quan tâm nữa. Giờ đây lính đánh thuê dưới trướng Tạ Thiên Liêm phần nhiều đều xuất thân từ Âm bộ. Lần này, vạn tinh binh lên vào Vân Đô đều đến từ Âm bộ.

“An táng cẩn thận.”

“Thuộc hạ hiểu!”

“Thái độ Vân Tấn Ngôn ra sao?”

“Cố Vệ Quyền bị giải vào Thẩm Pháp tư, hình như Vân Tấn Ngôn muốn ngăn chặn chuyện này.”

Thẩm Mặc cười khẽ, gật đầu. Muốn diệt trừ Cố Vệ Quyền còn khó khăn hơn tưởng tượng rất nhiều, việc đã đến nước này, bởi vì một ngàn vong linh, Cố gia cũng không thể đảo ngược lại được!

“Còn Đào Yếu điện và lãnh cung thì sao?”

“Điều phi thường xuyên đóng cửa không ra ngoài, Vân Tấn Ngôn cũng chưa từng vào điện, không thể biết được trong điện đã xảy ra chuyện gì. Thỉnh thoảng nhìn thấy Điều phi, dáng vẻ tiêu tụy, tinh thần hoảng hốt. Lãnh cung không có chuyện gì khác thường, gần đây Ngự Lâm quân lại tăng thêm, chúng thuộc hạ không dễ dàng hành động.”

Thẩm Mặc gật đầu, khoát tay nói: “Có thể lui xuống.”

Nam tử hơi do dự, sau đó chấp tay nói: “Công tử, xin công tử hãy chăm sóc thân thể của mình!”

Dứt lời, xoay người nhảy ra khỏi cửa sổ, rồi đi.

Thẩm Mặc nhìn băng vải rơi dưới đất, thân thể cứng đờ. Hồi lâu, chỉ nghe thấy một tiếng thở dài.

Lê Tử Hà tỉnh dậy mới phát hiện trên người mình đã thấm đẫm vết máu từ lúc nào không hay, trong lòng se lại, chỉ có thể là Thẩm Mặc. Đêm qua nàng hoàn toàn không phát hiện ra, hắn nói không sao, nàng liền không cố kỵ mà bảo hắn đưa mình đến lãnh cung. Vận công liên tục như vậy, e chừng vết thương đã nứt miệng hết rồi...

Dần nổi áy náy trong lòng, Lê Tử Hà đẩy cửa phòng Thẩm Mặc, thấy hắn quả nhiên nằm nghiêng trên giường, sắc mặt tái nhợt. Cậu nói muốn hắn đưa mình tới lãnh cung lần nữa dù thế nào cũng không thốt nên lời, dựa sát bên giường, khẽ nói: “Xin lỗi...”

“Đừng lo, nghỉ ngơi mấy ngày là tốt rồi.” Thẩm Mặc cười, vươn tay xoa đầu Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà nhẹ nhàng gật đầu, rũ mắt xuống, mấy câu đến bên miệng lại nuốt xuống. Thấm Mặc khẽ nói: “Có chuyện gì nói thẳng là được.”

Lê Tử Hà ngược mắt, liếc nhìn khuôn mặt tái nhợt của hắn, càng cảm thấy xấu hổ, nhưng có mấy lời không nói thì khó chịu, đành hạ quyết tâm mà lên tiếng hỏi: “Về Hách công công, chuyện người điều tra được không sai đây chứ?”

“Không sai đâu.” Thấm Mặc trả lời quả quyết, nhấn mạnh: “Sáu năm trước sau trận hỏa hoạn ở Hồng Loan điện, ông ta không xuất hiện nữa.”

“Lẽ nào... ông ta có thể vẫn chưa chết? Thực ra chỉ trốn đi?” Lê Tử Hà nói ra suy đoán mà mình nghĩ cả đêm. Tất cả mọi người đều cho rằng Hách công công đã chết trong trận hỏa hoạn đó, có lẽ ông ta đã chạy thoát được, rồi ẩn thân trong... lãnh cung...”

“Lý do.” Thấm Mặc nhìn thẳng vào mắt Lê Tử Hà, nghiêm túc nói: “Năm đó ông ta đi theo Vân Tấn Ngôn, khó khăn lắm mới chờ được đến lúc hắn đăng cơ làm vua, lại vô cùng được sủng ái, vì sao phải giả chết ẩn thân?”

Môi Lê Tử Hà run lên, lý do? Nàng có suy đoán, một suy đoán hoang đường, không thể nào nói ra được.

“Người cảm thấy tên thái giám đêm qua chính là Hách công công sao?” Thấm Mặc nhíu mày, hỏi.

Lê Tử Hà ngừng lại, khẽ gật đầu.

Trong chốc lát, không thấy Thấm Mặc nói gì nữa. Lê Tử Hà ngẩng đầu, thấy hắn có vẻ đang trầm tư, ánh mắt lóe lên. Nàng khẽ hỏi: “Vì sao người không hỏi làm thế nào mà Tử Hà biết Hách công công...”

Nói xong liền liếc mắt ra ngoài cửa sổ, lá khô tiêu điều, nhẹ nhàng rơi xuống đất. Thấm Mặc khẽ cười một tiếng, bàn tay nàng chợt cảm thấy ấm áp, sức lực vừa phải như những cái cầm tay thường ngày. Hắn thần nhiên nói: “Ta đã bảo người tin ta, dĩ nhiên ta cũng tin người. Nếu đã tin tưởng, thì không cần hỏi nhiều.”

Trái tim như có lông vũ nhẹ nhàng phát qua, quét đi bụi bậm, trở nên vô cùng sáng tỏ. Lê Tử Hà quay đầu lại, đối diện với đôi mắt đen như mực của Thấm Mặc, gương mặt phản chiếu trong đôi mắt đó bất chợt mỉm cười, nụ cười từ tận đáy lòng.

Mùa đông thê lương, nhưng căn phòng lại như có ánh mặt trời ngày xuân chiếu vào, thậm chí tràn đầy hương hoa, thoảng qua chớp mũi, lay động lòng người. Thấm Mặc chỉ cảm thấy trước mắt mình sáng lòa, nụ cười khiến trái tim đập thình thịch này thật xa xưa như đã đời cả đời. Một tay giữ lấy cổ Lê Tử Hà, rũ mí mắt xuống, không chút do dự mà hôn lên bờ môi đỏ mọng.

Lê Tử Hà chỉ cảm thấy môi mình nóng lên, mùi thuốc nồng đậm xông vào mũi, nhịp tim không thể khống chế mà tăng nhanh. Nụ hôn không kịp đề phòng này làm cho nàng suýt nữa đánh mất chừng mực, thân thể lùi về phía sau muốn tránh ra, nhưng Thấm Mặc không muốn buông tay, nghiêng người ghì lấy đôi môi mềm mại đó, trần trọc triền miên.

Đầu óc Lê Tử Hà trống rỗng, nàng cũng không giãy giụa phản kháng nữa, bờ môi ấm áp lan vào tận đáy lòng. Có tiếng ai đó nói với nàng, tin tưởng một lần đi, yêu một lần nữa đi, cô đơn một mình không buồn sao...

Bên ngoài đột nhiên ầm ĩ xôn xao, kéo tâm trí gần như mơ hồ của Lê Tử Hà trở về. Nàng đẩy Thấm Mặc ra, đứng dậy, nghe thấy Thấm Mặc kêu đau một tiếng, nhưng cũng không nhìn thêm mà vội vàng ra ngoài.

“Lần này Cố tướng quân xong rồi, xong rồi xong rồi...”

“Nghe nói Hoàng thượng còn định áp chế chuyện tàn sát nạn dân, nhưng hôm nay... Chứng cứ của Trịnh thừa tướng đã rành rành ra đó, không thể không tin được. Nghe nói hôm nay lúc lâm triều sắc mặt Hoàng thượng cũng thay đổi!”

“Đây chính là tội lớn mưu hại Hoàng thượng, mưu hại hoàng tử đấy! Tội này tru di cửu tộc cũng không đủ!”

“Nhưng... Nhưng tướng lĩnh dưới trướng Cố tướng quân có phục không?”

“Không phục? Có gì mà không phục chứ? Tội lớn tới cỡ này, Hoàng thượng chỉ ban chết cho Cố tướng quân, gia quyến sung quân giáng xuống làm nô là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi! So với Quý... Dù sao từ hôm nay trở đi, xem chừng Cố gia ... Haiz...”

“Còn chức vị đại tướng quân này thì sao? Ai có năng lực đảm nhiệm?”

“Nghe nói Hoàng thượng triệu hồi Tả tướng quân Vân Hoán, chắc mấy ngày nữa sẽ trở thành Vân đại tướng quân!”

“Vậy còn rượu độc của Cố tướng quân...”

Lê Tử Hà đứng ở hành lang, nghe thấy đoạn đối thoại của họ thì run lên một hồi, Cố Vệ Quyền bị ban chết rồi?

Vốn định moi chút tin tức từ lời bàn luận của họ, nhưng họ mới nói được một nửa thì chợt ngừng lại, nhìn theo ánh mắt của đám y đồng, Ân Kỳ vừa mới lành bệnh đã trở lại Thái y viện, đứng ở phía sau nhìn chăm chăm vào mình với vẻ kì quái, sau khi trừng mắt lườm nàng thì quát kẻ: “Đi cùng bốn viện sử!”

Lòng Lê Tử Hà ghen lại. Sau khi Phùng gia gia qua đời, không ngờ Ân Kỳ lại tiếp nhận chức viện sử. Ông ta phách lối hơn trước, hơn nữa bởi vì không còn nhi tử mà thêm vẻ tàn ác, càng không muốn thấy Lê Tử Hà đã từng làm hại Ân Bình phải chịu trượng hình.

Vào căn phòng vốn là thư phòng nơi Phùng Tông Anh ở, Lê Tử Hà không nói gì. Hôm nay nàng không còn là tiểu y đồng mặc người chém giết, không muốn tươi cười chào đón kẻ thù, lại càng không cảm thấy người này có tư cách thay thế vị trí của Phùng gia gia, vì vậy nàng chỉ đứng im chứ không hành lễ, cũng không nói lời nào.

Ân Kỳ thấy dáng vẻ lạnh nhạt của Lê Tử Hà liền nổi giận, vỗ bàn quát ầm lên: “Thấy bốn viện sử mà không thêm hành lễ sao?”

“Có chuyện gì nói thẳng là được rồi.” Lê Tử Hà không thêm ngược mắt nhìn, lạnh lùng nói.

Ân Kỳ thở hổn hển, gân xanh trên trán nổi hết lên, rồi lại hiểu rõ mình không thể không nhịn. Bây giờ Lê Tử Hà được xem như tâm phúc của Hoàng thượng, chịu trách nhiệm cho sự bình an của Hoàng thượng và Diêu phi. Viện sử vừa mới lên như ông lại vô cùng nhàn rồi.

Hít sâu mấy hơi, cố gắng kiềm chế, chức viện sử này cũng không phải làm cảnh.

“Hôm nay lâm triều, Hoàng thượng hạ chỉ ban rượu độc cho Cố tướng quân. Người đi làm chuyện này đi.”

Chuyện đắc tội với người như thế này, còn là đắc tội với Cố gia từng nắm giữ quân đội hùng hậu trong tay, e chừng không ai trong Thái y viện dám thẳng thắn vô tư ra tay. Ân Kỳ nghĩ vậy, nổi tức giận phần nộ trong lòng vơi đi nhiều, chuyện “Tốt” này, không để Lê Tử Hà làm thì còn ai làm chứ!

Lê Tử Hà cũng không kinh hoàng như trong tưởng tượng của ông, chỉ hơi kinh ngạc, sau đó thần nhiên nói: “Biết rồi.”

Vẫn không thi lễ mà mở cửa rời đi.

Mắt Ân Kỳ trừng lớn hằn đầy tia máu, hai tay siết lại thành nắm, tức giận gặt hết y thư trên bàn xuống đất.

Lê Tử Hà đứng ngoài cửa cười khinh miệt, tạm thời giữ lại mạng già này cho người, ôm nỗi đau người đầu bạc tiễn người đầu xanh nhìn kẻ mình chán ghét lên như điều gặp gió, thỉnh thoảng còn tức đến mức không thể kiềm chế nổi. Sống như vậy, dường như cũng không tệ lắm...

Có điều, Cố Vệ Quyền mưu hại Vân Tấn Ngôn ư? Bị ban rượu độc thật sao? Mới một buổi tối, dường như mọi chuyện đã quay về quỹ đạo mà họ tính toán lúc đầu...

Đến chỗ Chưởng dược, Lê Tử Hà nghe ngóng cẩn thận mới hiểu rõ ngọn nguồn câu chuyện.

Cố Vệ Quyền vốn đã được đưa đến Thẩm Pháp tư chờ thẩm vấn, còn chưa đến mức định tội hành hình nhanh như vậy. Nhưng hôm nay lâm triều, Trịnh Đình công bố tìm được hung thủ hạ độc Vân Tấn Ngôn. Hơn nữa chứng cứ xác thật, xin ý chỉ của Vân Tấn Ngôn ngay tại chỗ, cho triệu ba trưởng ty của Thẩm

Pháp tư, Hình Phật tư và Chấp Pháp tư, nhân chứng là tiểu binh đã từng đi theo Cố Vệ Quyền, phó tướng bên cạnh Cố Vệ Quyền nhiều năm, thậm chí mấy tên Ngự Lâm quân. Tất cả đều không muốn sống mà cùng chia mũi nhọn vào Cố Vệ Quyền, đều nói bị ông ta bắt đưa vật chí độc ở quận Tây Nam vào trong cung để mưu hại hại Vân Tần Ngôn.

Cố Vệ Quyền khóc rống giữa triều, nhưng không cãi lại một câu, sau khi định tội danh hình phạt liền giải vào đại lao.

Hôm qua khi truyền tới tin Cố Vệ Quyền giết ngàn nạn dân, người trong cung đều thấy rằng Cố gia ngã cú này quá đau, e chừng không bò dậy nổi. Vì vậy tin tức sáng nay cũng không gây sóng gió trong cung đình. Dù sao, Nghiên phi có ảnh hưởng lớn tới thế cục trong cung đã không còn nữa rồi.

Lê Tử Hà chỉ hơi kinh ngạc, lần này Trịnh Dĩnh lại chọn được thời cơ bỏ đá xuống giếng thông minh như vậy. Không, cú đòn dành cho Cố Vệ Quyền này đúng là thông minh, nhưng đối với Vân Tần Ngôn... Vân Tần Ngôn vốn muốn áp chuyện này xuống, lại bị Trịnh Dĩnh khuấy lên như vậy, không thể không diệt trừ Cố gia.

Chắc chắn đây là chủ ý của Mộ Phiên Ngô! Vân Tần Ngôn thu hồi binh quyền, hơn nữa lại còn dồn nén nỗi căm tức với Trịnh Dĩnh đã lâu, kẻ tiếp theo nhất định là Trịnh Dĩnh.

Lê Tử Hà liếc nhìn khay rượu độc trên tay mình, đột nhiên cảm thấy biết ơn vì sự sắp xếp này của Ân Kỳ, không phải ai cũng có cơ hội tận mắt nhìn thấy kẻ thù chết trước mắt mình!

Ngoài thiên lao, chỉ có mấy tên Ngự Lâm quân đứng canh cổng, Lê Tử Hà đưa lệnh bài, cửa đã được mở ra, khí nồm ẩm ướt cùng với mùi gay mũi xộc tới, khiến lòng Lê Tử Hà đau nhói. Trước khi bị đưa lên pháp trường, có phải ... mọi người đã từng ở nơi như thế này không?

Dù gì Cố Vệ Quyền cũng từng là tướng quân quyền cao chức trọng, mặc dù phạm trọng tội trở thành tù nhân, nhưng không có ai dám thất lễ. Ông bị giam trong một phòng đơn, ngục tốt mở cửa, đứng bên chờ Cố Vệ Quyền uống rượu độc.

Lê Tử Hà liếc nhìn góc bàn, đặt rượu độc xuống, chậm rãi rót đầy: “Mời tướng quân.”

Cố Vệ Quyền ngồi ở bên giường, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt vô hồn, mái tóc qua một đêm đã bạc trắng, dường như già thêm mười tuổi. Ông tập tễnh đi tới bên cạnh bàn, thần thờ ngồi xuống, đột nhiên bật cười, cười đến xót xa: “Ha ha, tiểu công tử, trước khi chết lão phu xin khuyên một câu, là người thì đừng có lòng tham...”

“Lão phu sai lầm vì đã tham quyền tham thế, dâng nữ nhi, cuối cùng rơi vào kết cục như ngày hôm nay...”

“Trên đời này, quả nhiên không thể tin người, ha ha. Phó tướng đi theo nhiều năm như vậy, huynh đệ cùng sinh cùng tử trên chiến trường, ha ha, cuộc sống vốn là thế...”

“Haiz, chắc Nghiên nhi giận ta lắm. Vì quyền thế mà đưa nó vào cung, trơ mắt nhìn nó bị tống vào lãnh cung mà chẳng thể hỏi han, nó chết rồi cũng không nhìn nó lần cuối...”

“Sớm biết có ngày hôm nay, cần gì phải như thế, sống không mang đến, chết không mang đi, đúng là công dã tràng, công dã tràng... Ha ha...”

“A, không đúng, lão phu còn sai vì đã xem thường trẻ con. Hai mươi tư, hai mươi tư, lão phu còn tưởng hán mười bốn tuổi. Ha ha, tự nhận quen biết bao người, cuối cùng lại thua một kẻ nham hiểm.”

“Có thấy lão phu nói nói có đúng không? Có thấy Hoàng thượng của chúng ta lịch sự nho nhã, khiêm tốn hiền hòa không? Có thấy lão phu không biết tự lượng sức mà ngông cuồng mưu hại thiên tử không? Ha ha, ta xem thường hán rồi, ỷ vào binh lực trong tay mà xem thường hán rồi...”

Thấy ông càng nói càng hăng hái, ngục tốt có phần hơi sốt ruột. Hán đã thấy những trường hợp thế này rất nhiều rồi, trước khi chết kẻ đó sẽ oán hận không thôi, dứt khoát ngắt lời: “Tướng quân, nên lên đường rồi!”

Bây giờ Cố Vệ Quyền mới dừng lại, liếc nhìn Lê Tử Hà vẫn đang lẳng lặng trông về phía hán, lại nhìn “Rượu ngon” ngự tứ đầy ly, biết không thể lui được nữa, cũng không thể cứu vãn nổi, tay run run cầm ly rượu lên, uống cạn.

Lê Tử Hà không nói một lời, nhưng đột nhiên nở nụ cười, đưa một tay vào tay áo, tránh khỏi ngực tốt, chậm rãi lấy Phượng ấn ra, nụ cười trên mặt càng tươi rói.

Mắt Cố Vệ Quyền tròn to, nhìn chăm chăm vào Lê Tử Hà. Ánh mắt mang nét khiếp sợ, không thể tin, thậm chí còn có vẻ sợ hãi. Ông ta muốn tiến lên, nhưng lại ngã xuống đất, hộc máu mồm, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào Lê Tử Hà không rời, một ngón tay chỉ vào Lê Tử Hà, “Người... Người... Không... Không thể nào...”

Cố Vệ Quyền còn định nói điều gì đó nhưng không thốt ra được tiếng nào. Lê Tử Hà thu hồi Phượng ấn, một tay vỗ sau lưng, thản nhiên rời khỏi thiên lao. Cố gia, cuối cùng đã xong rồi.

Chuyện Cố gia sụp đổ không hề khiến triều đình dậy sóng, dù sao Cố Vệ Quyền dung túng thủ hạ tướng lĩnh tàn sát nạn dân là thật, ý đồ mưu hại Hoàng thượng lại chứng cứ xác thực, Hoàng thượng chỉ xử tử mỗi Cố Vệ Quyền đã được cho là vô cùng nhân hậu rồi, bộ hạ cũ của Cố gia không có lý do không phục. Đại tướng quân tân nhiệm lại là huyết mạch hoàng gia, cũng là lão tướng có kinh nghiệm sa trường, được lòng mọi người. Triều đình sắp xếp lại quan viên một lần, từ đó lại chìm vào trầm lặng.

Tri hoân tuyển chọn tú nữ một tháng, cuối cùng cũng tiến hành đúng hạn thuận lợi. Nghe đồn hôm đó Tây Cung đua sắc với trăm hoa, khiến chim muông hót vang từ sớm, hoa đang ngủ đông cũng phải bừng tỉnh, chỉ vì muốn thấy nụ cười mỹ nhân. Hậu cung trống trải sáu năm cuối cùng cũng có các mỹ nhân thướt tha, tất cả cung điện đều có chủ. Mà trong số tú nữ có một người khiến hậu cung hết hoảng, triều đình kinh ngạc. Nữ tử này tên Tô Bạch, gia thế không rõ ràng, cha là viên quan nhỏ ở Đông Thành. Nàng ta phát lên trong một đêm, trở thành quý phi duy nhất trong hậu cung.

Lúc Lê Tử Hà gặp vị Bạch quý phi này liền giật nảy mình, nàng đã quên lúc đó mình có cảm giác gì, nhưng niệm tưởng trong đầu lại không thể tiêu tan.

Thì ra nhược điểm của Vân Tấn Ngôn đã sớm ở trước mắt.

50. Chương 50

Tô Bạch vội lắc đầu, cúi đầu e thẹn cười yếu ớt.

Lê Tử Hà cúi đầu đứng bên, không cần ngược mắt lên cũng có thể lường tượng ra nụ cười kia. Có một lúm đồng tiền bên má trái, khi cười ánh mắt như tinh tú trên trời, tỏa sáng khiến tất cả mọi vật đều trở nên tinh khôi. Nếu như không cười, Tô Bạch và mình, không, không phải là mình nữa, là Quý Lê, và Quý Lê cũng chỉ có nét tương tự. Nhưng khi nàng cười lên, lúm đồng tiền kia, thậm chí thần thái không buồn không lo trong ánh mắt cũng làm cho nàng nghĩ đến Quý Lê năm mười bốn tuổi.

Có lẽ đây chính nguyên nhân khiến triều đình kinh ngạc?

Không phải kinh ngạc vì Tô Bạch được phong làm quý phi, mà kinh ngạc vì nụ cười của nàng ta quá giống Quý hậu. Hoàng thượng thậm chí có thể sủng ái, cho nha hoàn bên cạnh Quý hậu làm phi, chứ đừng nói đến Tô Bạch có xuất thân minh bạch, cử chỉ giống hệt Quý hậu này, được phong quý phi cũng là chuyện đương nhiên.

Hậu cung thì hoàn toàn trái ngược, đối với Bạch quý phi giống hệt Quý hậu này thì đều hiểu trong lòng mà không lên tiếng, bắt đầu rỉ tai nhau Bạch quý phi được sủng ái thế nào.

Sắc phong chưa được mấy ngày đã được ban thưởng liên miên không dứt, Lê Bạch diện rực rỡ hẳn lên, thái giám cung nữ được cử tới còn đông hơn Đào Yểu điện. Hoàng thượng ngày nào cũng nhân hạ ở đó nghe Bạch quý phi gảy đàn. Điều khiến mọi người khó hiểu chính là Bạch quý phi vẫn chưa được thị tẩm.

Lúc này Lê Tử Hà cười thầm trong lòng. Ôm được mỹ nhân về, còn triệu riêng nàng và Thẩm Mặc để làm gì chứ?

“Thẩm ngự y, về sau Thẩm ngự y có thể chẩn mạch hằng ngày cho quý phi được không?” Vân Tấn Ngôn vừa lúc ngẩng đầu nhìn Thẩm Mặc, nụ cười tươi rói, lại khiến người ta cảm thấy biểu hiện trên mặt rất khó lường, không thể nhận ra câu hỏi này là đùa giỡn hay thật lòng.

Lê Tử Hà liếc nhìn Thẩm Mặc, bất chợt giật mình, cảm giác lo lắng dần dần trào dâng. Dường như Thẩm Mặc không nghe thấy lời nói của Vân Tấn Ngôn mà chỉ nhìn chăm chăm vào Tô Bạch, con người đưa qua đưa lại, không nhận ra bất cứ tình cảm nào, nhưng chỉ diễn ra trong chớp lát. Lê Tử Hà cảm thấy, hẳn dường như muốn nhìn thấu vào xương cốt Tô Bạch.

“Tuần chỉ.”

Giọng nói của Thẩm Mặc rất thản nhiên, nhưng lọt vào tai Lê Tử Hà, lần đầu tiên cảm thấy lạnh lẽo như vậy, khiến trái tim cũng run lên. Nàng cho rằng Thẩm Mặc sẽ kiểm có cự tuyệt, đây là lần đầu tiên hần đồng ý khám bệnh, trừ “bệnh dịch” do hần bày ra đó.

Hình như Vân Tấn Ngôn rất hài lòng, nhướn mày khẽ cười, nói: “Ha ha, như thế rất tốt, có thể lui xuống rồi.”

Hai người hành lễ rồi lui ra. Thẩm Mặc đi trước, bước đi rất nhanh, Lê Tử Hà cảm thấy khác thường, bắt đầu từ lúc hần thấy Tô Bạch ư?

Tăng tốc đuổi theo Thẩm Mặc, Lê Tử Hà không hiểu hỏi: “Vì sao người không kiểm có thoái thác?”

“Không cần thiết.” Thẩm Mặc trả lời qua loa.

Lê Tử Hà muốn hỏi tiếp nhưng lại bị bỏ lại đằng sau mấy bước. Trong tiềm thức, nàng cảm thấy Vân Tấn Ngôn để Thẩm Mặc vào cung để chữa bệnh là có nguyên nhân, có lẽ bọn họ vốn biết rồi? Có lẽ lần trước Thẩm Mặc gặp riêng Vân Tấn Ngôn đã có thỏa thuận gì đó? Dù thế nào đi nữa, không thể nào đơn thuần vì y thuật của Thẩm Mặc. Từ khi vào cung đến nay, ngoại trừ giải quyết “bệnh dịch” lần trước, và được lệnh chẩn mạch cho Tô Bạch ngày hôm nay, thân là ngự y, có phải nhàn hạ quá không?

Bước đi của Thẩm Mặc tăng nhanh, Lê Tử Hà luống cuống đuổi theo. Đang cúi đầu, cảm thấy phản ứng ngày hôm nay của Thẩm Mặc hơi kỳ lạ, cái trán chợt đụng phải bức tường thịt, nhất thời hơi bực mình nói: “Lại thế nào nữa vậy?”

Thẩm Mặc hơi áy náy giơ tay lên, xoa trán cho Lê Tử Hà, bị nàng tránh ra, đành phải hổ thẹn nói: “Vừa nãy lạnh nhạt với người rồi.”

Lê Tử Hà ngược mắt lên, nếu nói lòng hần tựa bụi trần thì đúng là như vậy, khẽ nói: “Không sao.”

Lúc này Thẩm Mặc mới đi chậm lại, nhưng xem chừng vẫn có điều suy nghĩ. Lê Tử Hà hạ giọng thử dò xét: “Vân Tấn Ngôn bảo người chẩn mạch cho Tô Bạch, liệu có phải nghi ngờ chúng ta rồi không?”

“Yên tâm, không có việc gì.”

Thẩm Mặc cười với Lê Tử Hà, mặc dù Vân Tấn Ngôn nghi ngờ thân phận của hần, thậm chí biết thân phận của hần, cũng không thể chịu đựng hần như vậy.

“Thế... vì sao người không từ chối chẩn mạch?” Lê Tử Hà nói áp úng, trở về đề tài ban đầu.

Tô Bạch xuất hiện không khiến nàng cảm thấy bất ngờ, nhưng phản ứng của Thẩm Mặc lại khác. Nàng thấy Thẩm Mặc luôn hờ hững với Thẩm Ngân, chỉ khi nhìn nàng mới có vẻ mặt phức tạp. Nhưng ánh mắt của Thẩm Mặc khi này rõ ràng lẫn lộn rất nhiều cảm xúc...

“Tô Bạch là do người sắp xếp ư?” Không chờ Thẩm Mặc mở miệng, Lê Tử Hà lại hỏi.

Lợi dụng Tô Bạch có vẻ ngoài Quý Lê, sắp xếp cho nằm vùng bên cạnh Vân Tấn Ngôn? Ngẫm nghĩ lại thấy không đúng. Năm đó mình chỉ nghe nói tên của Thẩm Mặc, nhưng chưa từng gặp hần, tất nhiên Thẩm Mặc không biết dáng vẻ của Quý Lê.

Thẩm Mặc chợt cười khẽ, tràn đầy vẻ ám áp: “Đừng nghĩ lung tung. Nghe nói nàng ta rất giống Quý hậu?”

Sắc mặt Lê Tử Hà trầm xuống, cười nhẹ nói: “Giống ư? Chẳng thấy giống gì cả.”

Dù mặt mày có giống thế nào đi nữa, linh hồn khác nhau thì cũng không thể là một người. Cho dù cùng một linh hồn đi nữa, có tâm tư khác biệt thì cũng không còn là người ban đầu. Cho nên, nàng của ngày hôm nay chỉ là Lê Tử Hà.

“Người gặp nàng ta rồi?” Thẩm Mặc thấy nụ cười của Lê Tử Hà phiếm nét khổ sở, lên tiếng hỏi.

Ánh mắt của Lê Tử Hà lóe lên, sau đó cúi đầu khẽ nói: “Ừ, rất lâu về trước... đã từng gặp...”

Thẩm Mặc như có điều suy nghĩ, gật đầu, tiến tới gần Lê Tử Hà, hạ giọng nói: “Tối nay này có đến lãnh cung nữa không?”

Lê Tử Hà gật đầu không chút do dự. Đêm đó nàng loáng thoáng thấy Hách công công, nhưng ngày hôm sau lại không có gì khác thường, chắc không bị Ngự Lâm quân bắt được. Mấy ngày trước nhân lúc cung đình bận rộn vì chuyện tuyển tú nữ, thấy thương thế của Thẩm Mặc cũng đã tốt lên chút ít nên nhờ hắn đưa mình tới lần nữa. Vốn tưởng rằng Ngự Lâm quân sẽ ít đi, vậy mà vẫn đông như vậy, qua lại thay phiên nhau. Vốn dĩ hai người không quen thuộc với địa hình của lãnh cung, đêm đen không dễ phân biệt đường, tránh khỏi tầm mắt của Ngự Lâm quân cũng đã tốn không ít sức, gần sáng vẫn không thu hoạch được gì.

Nhưng nàng không muốn bỏ cuộc, nếu Vân Tấn Ngôn phái người canh chừng, không thể nào bởi vì Nghiên phi chết bất đắc kỳ tử mà hắn đột nhiên nhớ tới vấn đề an toàn của lãnh cung.

“Giờ Tý đêm nay.” Giọng nói của Thẩm Mặc mang vẻ mừng vui.

Lê Tử Hà không chú ý nhiều như vậy, gật đầu, lúc đến Thái y viện, kéo giãn khoảng cách với Thẩm Mặc, trở về phòng mình.

Ngồi trong phòng nghịch nển, nhìn bóng mình chớp lóe, Lê Tử Hà hơi sốt ruột, thò đầu ra nhìn cửa sổ phòng Thẩm Mặc, tóm om. Lại ngẩng đầu nhìn trăng, bị mây đen bao phủ, chỉ lộ ra một góc.

Thở ra một hơi, lấy bộ đồ đen từ trong tủ. Cuối cùng cũng đến giờ rồi.

Đang định thay y phục, đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên dồn dập. Nàng và Thẩm Mặc vốn luôn hẹn gặp tại góc cây sau phòng nàng, không thể nào là hắn. Đã khuya thế này, còn có thể là ai?

Cất áo đen vào trong tủ, Lê Tử Hà ra vẻ trấn định mở cửa ra, vậy mà lại là Ngụy công công đang thở hổn hển, vẻ mặt lo âu.

“Công công có chuyện gì vậy?” Lê Tử Hà hơi kinh ngạc.

“Lê ngự y mau mau đi cùng lão nô.”

Ngụy công công nói xong liền vội vã rời đi, Lê Tử Hà ngẩn ra, quay đầu lại mang theo hòm thuốc, đành phải đuổi theo.

Ngụy công công không đưa nàng tới Long Hoàn cung chỗ Vân Tấn Ngôn, mà là Lê Bạch điện của Tô Bạch. Sở dĩ gọi Lê Bạch, cũng bởi vì sau điện trần ngập hoa lê, hoa lê nở, từng cánh hoa vàng nhạt xen trắng khiến người ta cảm thấy như chìm trong biển hoa.

Lê Bạch điện quả nhiên như lời đồn trong cung, vô cùng rực rỡ. Tất cả đồ trang trí đều là cống phẩm thượng hạng, có đồ còn được đưa tới từ Long Hoàn cung của Vân Tấn Ngôn, vô cùng vinh sủng. Thậm chí còn có đồ ban thưởng đặt ở trong góc điện, chưa kịp cất đi.

Lê Tử Hà vào điện liền ngửi thấy mùi rượu gay mũi. A, hôm nay Vân Tấn Ngôn mượn rượu trợ hứng, không ngờ mình uống đến say khướt hử?

Tô Bạch vừa lúc vén mái tóc dài, vuốt trường bào, thấy Lê Tử Hà và Ngụy công công, vội vàng tiếp đón. Đang định mở miệng, Ngụy công công lui sang bên, Lê Tử Hà quỳ xuống hành lễ: “Thần Lê Tử Hà tham kiến Bạch quý phi, quý phi nương nương vạn an.”

Tô Bạch hơi luống cuống, muốn khom người xuống đỡ, nhìn cung nữ xung quanh vẫn đứng nguyên, vội đứng thẳng dậy, khẽ nói: “Đứng lên đi.”

Giọng nói khê khàng tựa như hoàng anh, để lộ cảm giác hiền hòa. Giọng nói của nàng còn dễ nghe hơn hát, nhưng Lê Tử Hà vẫn không có thiện cảm với nàng ta.

“Mau đến xem Hoàng thượng thế nào.” Nói rồi Tô Bạch xoay người, vòng qua bình phong.

Lê Tử Hà liếc nhìn Ngụy công công ở phía sau, hình như không định đuổi theo nên cũng thôi, đi theo Tô Bạch vào bên trong.

Mùi rượu nồng nặc, thậm chí còn nồng hơn vừa nãy, liếc mắt nhìn hai cái bàn thấp bên phải, một bàn đặt tranh, bàn đối diện bày vài bình rượu. Lê Tử Hà vừa vào điện đã ngửi mùi rượu mà nhận ra đây là Hồn Tiêu túy, được coi là loại rượu mạnh nhất trong cung. Đếm số bình rượu, năm bình, người thường uống một bình rượu đã không chịu được, tối nay Vân Tấn Ngôn nốc rượu đã man như vậy, chắc hẳn đã say bí tỉ.

Tô Bạch vừa đi về phía trước, vừa khẽ giải thích: “Hôm nay Hoàng thượng uống rất nhiều rượu, ta... bổn cung không khuyên được. Thấy Hoàng thượng uống say đến bất tỉnh thì vô cùng lo lắng, Ngụy công công nói chưa bao giờ thấy Hoàng thượng say đến mức này cả, đành phải tới tìm Lê ngự y. Hoàng thượng không thể xảy ra bất trắc gì được.”

Giọng nói kia cứ thao thao bất tuyệt bên tai, Lê Tử Hà khước từ lắng nghe theo bản năng, chỉ nhìn lướt qua Vân Tấn Ngôn nằm ở trên giường, không mặc long bào mà mặc áo bào trắng khảm vàng, mặt đỏ gay, hàng mày nhíu chặt lại. Tuy nhắm mắt nhưng mí mắt lại run rẩy không ngừng, hơi thở gấp gáp, thực sự uống rất nhiều.

Lê Tử Hà tiến lên, đặt hòm thuốc xuống, thành thạo mở túi châm ra. Bây giờ kê đơn sắc thuốc hơi muộn, châm cứu xoa tan mùi rượu cũng được.

Đang định cởi áo cho Vân Tấn Ngôn, liếc mắt thấy Tô Bạch ngồi đối diện, nàng rút tay lại rồi nói: “Phiền nương nương cởi áo cho Hoàng thượng, vi thần hành châm.”

Mặt Tô Bạch đỏ lên, khẽ gật đầu, mười ngón tay búp măng khẽ run, vụng về cởi áo cho Vân Tấn Ngôn, thỉnh thoảng nghe thấy hần khẽ rên, dường như hoảng sợ mà rút tay lại, thấy hần chưa tỉnh thì lại tiếp tục.

Lê Tử Hà khép mi buông mắt, một lúc sau mới nghe thấy Tô Bạch khẽ nói: “Xong rồi.”

Huyệt vị ở gần chỗ gáy, đúng chỗ ánh đèn bị lấp mắt. Lê Tử Hà hít sâu một hơi, nghiêng người nhích gần tới Vân Tấn Ngôn, đưa tay ra ấn để xác định huyệt vị. Bàn tay lạnh băng chạm tới làn da nóng hổi của Vân Tấn Ngôn, cảm thấy rõ ràng những nơi được chạm tới đều run lên.

Tô Bạch ở bên tò mò nhìn, thấy hàng ngàn châm thi vể tò mò trong mắt còn pha lẫn hưng phấn.

Lê Tử Hà cẩn thận rút một cây châm ra, hơi qua lửa. Hành châm phải chú trọng nhanh, chuẩn, ổn. Xác định được huyệt vị phải châm thật nhanh, nhưng lực không đủ thì tay sẽ bị nóng, gây cản trở.

“Lê nhi...” Giọng nói khàn khàn, hai tiếng vỡ vụn vang lên. Vân Tấn Ngôn hé mắt ra nhìn, có vẻ mê ly không nhìn rõ, nhưng lại nhìn thẳng vào Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà thầm giật mình, bàn tay đột nhiên bị nắm lấy, muốn tránh thoát nhưng lại bị hần nắm chặt hơn. Vân Tấn Ngôn như thể có ý thức, giật mạnh tay, Lê Tử Hà ngã về phía trước, tay trái phải chống lên giường mới không ngã vào lòng Vân Tấn Ngôn.

“Hoàng thượng...” Sắc mặt Tô Bạch tái nhợt, nói với vẻ hơi tủi thân.

Dường như Vân Tấn Ngôn không nghe thấy tiếng của nàng ta, vẫn nhìn Lê Tử Hà, đột nhiên ngồi thẳng người dậy, ánh mắt lấp lánh ánh cười, ôm lấy Lê Tử Hà, nghẹn ngào nói: “Lê nhi, nàng trở lại rồi...”

Chóp mũi Lê Tử Hà nồng nặc mùi rượu, đột nhiên cảm thấy mắt mình đau nhói, cùi chỏ thúc mạnh, Vân Tấn Ngôn bị đau, chỉ khẽ hừ một tiếng, nhưng vẫn ôm lấy Lê Tử Hà không buông, lẩm bẩm: “Lê nhi... Lê nhi, nàng trở lại rồi...”

Lê Tử Hà bị hần ôm ghì lấy, đột nhiên trong đầu vang tiếng ồn ã. Lê nhi, Lê nhi, tiếng chơi đùa hồi nhỏ, tiếng nũng nịu hồi mới lớn, tiếng trách cứ sùng nịnh, ai đã từng kêu khẽ bên tai, một lần gọi đã mười mấy năm...

Ánh đèn leo lắt phủ kín một lớp dày, đột nhiên có tiếng gọi khẽ, khiến hết thảy trở về bình lặng.

“Hoàng thượng...”

Tô Bạch lại lên tiếng, đứng gần Vân Tấn Ngôn hơn: “Hoàng thượng...”

Khuôn mặt vừa nãy còn trắng bệch đã nở nụ cười tươi tắn, lúm đồng tiền xinh xắn như dòng nước xoáy bên má trái, “Hoàng thượng...”

Vân Tấn Ngôn ngược mắt nhìn nàng mỉm cười tươi rói, vẻ mơ màng trong mắt bớt đi, thêm vào vẻ mừng rỡ, cánh tay ôm lấy Lê Tử Hà dần dần buông ra.

Lê Tử Hà có cơ hội thở dốc, nhanh chóng rút bàn tay bị hấn nắm lấy ra. Tay kia của Vân Tấn Ngôn đã hoàn toàn buông nàng ra, lảo đảo đi về phía nữ tử đối diện, nở nụ cười như có như không, vẫn luôn miệng gọi “Lê nhi”...

Thân thể nồng bóng rời đi rồi, giờ khắc này như có gió lạnh thổi qua. Hốc mắt của Lê Tử Hà không hiểu vì sao lại đỏ lên, sững sờ nhìn Vân Tấn Ngôn gọi “Lê nhi” liên tiếp, ôm lấy bả vai Tô Bạch, ôm chặt nàng ta vòng lòng: “Ta biết mà... Nàng không chết, không chết... Họ giấu nàng... trong lãnh cung thôi...”

“Ta đã chờ nàng nhiều ngày như vậy, sao hôm nay nàng mới ra?”

Vân Tấn Ngôn đột nhiên buông Tô Bạch ra, hai tay vuốt ve mặt nàng, đau lòng nói: “Lãnh cung... lạnh lắm phải không? Sao mặt nàng lại lạnh như vậy? Tay cũng lạnh...”

Nói rồi cầm hai tay Tô Bạch lên, nhẹ nhàng vuốt ve. Tô Bạch chỉ cười, vẫn mỉm cười nhìn Vân Tấn Ngôn.

Lê Tử Hà nhìn nụ cười kia không hề chớp mắt, nụ cười cứng ngắc nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì, đột nhiên cảm thấy kỳ lạ. Lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười này sao mình lại cảm thấy rất giống Quý Lê, rõ ràng khác nhau một trời một vực.

Nhưng Vân Tấn Ngôn dường như vẫn bị nụ cười kia mê hoặc, động tác trên tay dần chậm lại, nhìn chăm chăm vào mặt Tô Bạch, cúi người xuống hôn nàng ta.

Phản ứng đầu tiên của Lê Tử Hà chính là nhắm mắt, lòng nàng như là ai đó nhéo đau. Nhắm mắt, không nhìn thấy, không nhìn thấy gì là tốt nhất... Nhưng nàng không làm vậy, cố gắng mở mắt ra nhìn, nhìn hấn ôm hông nàng ta, nhìn hấn hôn môi nàng ta, nhìn hấn dường như đã dùng hết sức bình sinh mà ôm Tô Bạch không buông...

Gắng gượng khiến hai mắt đỏ bừng, như muốn rỉ máu. Lê Tử Hà không hề muốn chớp mắt, nếu muốn trốn tránh, nàng vào cung làm gì?

Đột nhiên bên tai vang tiếng động lớn, gió lạnh ủa vào điện. Cửa Lê Bạch điện bị người đẩy ra, cùng với đó là giọng nói ngang tàng quen thuộc: “Hoàng thượng đâu?”

Còn chưa có ai trả lời, đã nghe giọng của Diêu phi tản mạn mang theo ý cười: “Nghe nói Hoàng thượng tối nay say khướt, còn truyền ngự y. Bốn cung lo âu không thể ngủ được, tối đây xem Hoàng thượng có mạnh khỏe không mới dám đi ngủ.”

Giọng nói và tiếng bước chân của Diêu phi càng ngày càng gần, Lê Tử Hà vội hành lễ: “Thần Lê Tử Hà tham kiến Diêu phi nương nương, nương nương vạn phúc. Hoàng thượng say rượu đã tỉnh, thần xin được lui.”

Biết quá nhiều chuyện sẽ bị người cổ kị, Lê Tử Hà đứng dậy định lui ra, Diêu phi chợt la lên giữ lại: “Lui để làm gì? Theo bốn cung thấy, bây giờ Hoàng thượng vẫn chưa tỉnh đâu, tuy vậy những kẻ không có liên quan ngoài kia, nửa đêm đứng lỳ ở đây, giả quỷ cho người ta xem à?”

Ngoài bình phong dậy tiếng hít lạnh, sau đó mọi người cùng nói: “Nô tỳ, nô tài cáo lui!”

Trong điện thoáng chốc trở nên tĩnh lặng, động tác của Vân Tấn Ngôn đã chậm lại, nhưng vẫn ôm Tô Bạch trong lòng, đôi mắt cũng sáng tỏ hơn, màu đỏ tản mát đi chút, mê man liếc nhìn Diêu phi, rồi nhìn lướt qua Lê Tử Hà, ánh mắt vẫn hỗn độn, hơi giận nói: “Nàng tối đây làm gì?”

“À, đúng rồi, Diêu nhi vẫn chưa hành lễ.” Diêu phi làm bộ như đột nhiên nhớ tới điều gì đó, khom gối hành lễ: “Diêu nhi tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Bạch quý phi.”

Ba chữ “Bạch quý phi” bị Diêu phi nhấn mạnh, như thể nghiền ra từ kẽ răng, dứt lời còn hưng dữ trừng mắt liếc nhìn Tô Bạch. Tô Bạch giật mình, rúc người vào lòng Vân Tần Ngôn.

Vân Tần Ngôn ôm Tô Bạch, thấy nàng cười với mình, ánh mắt lại trở nên hỗn loạn, đỡ nàng lên dịu dàng nói: “Lê nhi, bảo Diêu nhi chuẩn bị vài món cho nàng nhé? Trước giờ nàng vẫn thích ăn khuya...”

Tô Bạch không đáp lời, áy náy nhìn Diêu phi. Diêu phi bật cười, từ từ đi tới chỗ bàn thấp, vừa rót rượu, vừa cười nói: “Hoàng thượng phải thấy rõ người trong lòng mình là ai chứ...”

Vậy mà Vân Tần Ngôn lại nghe rõ những lời này của Diêu phi, thân thể chấn động, nhưng vẫn chẳng ngó ngang mà ôm lấy Tô Bạch, nói: “Đi, trầm dẫn nàng đi xem rừng đào mà nàng thích.”

“Choang” một tiếng giòn vang, bình rượu trong tay Diêu phi rơi xuống đất, mảnh sứ vỡ bắn khắp nơi. Nàng nở nụ cười tươi: “Hoàng thượng cho rằng Tô Bạch, Bạch quý phi rất giống người kia, sao ta không thấy giống chút nào nhỉ?”

Vân Tần Ngôn không thêm để ý, kéo Tô Bạch định rời đi, Diêu phi cao giọng nói: “Hoàng thượng! Nếu như nói về nét tương đồng, Diêu nhi thấy Lê ngự y còn giống hơn đó!”

Lê Tử Hà vẫn yên lặng đứng bên như thể bị những lời này tát một phát, ngẩng đầu đúng lúc thấy Vân Tần Ngôn đưa mắt nhìn sang, mơ màng nhìn mình chằm chằm. Nàng vội cúi đầu xuống, chỉ nghe thấy giọng sắc bén của Diêu phi.

“Nét chữ đó còn chân thật hơn vẽ ngoài thối rửa kia!”

Vân Tần Ngôn nhìn Lê Tử Hà vừa mới được mình ôm vào lòng, đột nhiên cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, như thể hần đã bỏ sót cảm giác gì đó. Quên rồi, cảm giác say trong mộng quen thuộc đó, rốt cuộc ai đã dùng những ngón tay lạnh như băng gọi về cảm xúc bị hần gần như đánh mất đó. Quên rồi, hình ảnh thoáng hiện lên khi ôm thân hình mềm mại đó trong lòng...

Diêu nhi chợt đứng dậy, vung ống tay áo qua bàn thấp, bình rượu ly rượu rơi xuống đất, chỗ rượu còn lại cũng nhỏ xuống, cả phòng tràn ngập mùi rượu, khiến lòng người chệnh choáng.

“Chết rồi! Tiểu thư chết rồi! Vào đêm hè sáu năm trước, chết trong mưa, chết trong đám cháy, chết trong tay người!” Diêu phi mở to đôi mắt sung huyết đỏ bừng, từng chữ từng câu quyết tuyệt mà mạnh mẽ.

Vân Tần Ngôn như bị vật nặng đập mạnh vào người, chao đảo trước sau, cánh tay ôm lấy Tô Bạch cũng dần dần buông ra, đột nhiên ánh mắt rét lạnh, gằn nhẹ: “Không thể nào! Chết không thấy xác... Là các người giấu nàng trong lãnh cung...”

“Ha ha, chỉ lúc say rượu người mới có thể nói những lời hồ đồ như vậy!” Diêu phi chợt cười to, ngắt lời Vân Tần Ngôn, nước mắt tuôn trào: “Chết không thấy xác? Năm đó là ai thấy chết mà không cứu? Chết không thấy xác? Người chắc chứ? Cho dù không có trận hỏa hoạn ở Hồng Loan điện, người có nhìn mặt tiểu thư nữa không?”

Sắc mặt Vân Tần Ngôn bỗng dưng tái nhợt, lão đảo vịn lấy bình phong, tay kia ôm lấy trán, muốn giảm bớt cơn đau đón giãy vò trong đầu.

Tô Bạch không hiểu ra sao mà nhìn hai người, trong hoàn cảnh này, dù là ai đi nữa cũng không thể cười nổi.

“Tiểu thư chết rồi!” Diêu phi bình tĩnh trở lại, chỉ vào Tô Bạch: “Cô ta họ Tô tên Bạch, người họ Quý tên Lê đã chết lâu rồi!”

Vân Tần Ngôn chấn động, thoáng cái đã từ bình phong đi tới bên cạnh bàn, bóp cổ Diêu phi, vẻ tàn nhẫn toát ra, lạnh giọng gằn từng chữ: “Người nói gì? Người nói lại lần nữa xem?”

Không biết nước mắt của Diêu phi do không hít thở nổi mà trào dâng, hay là nghĩ tới hần mà tuôn rơi, như chuỗi hạt bị cắt đứt, rơi lã chã trên mặt, cắn răng nói: “Ta nói! Quý Lê! Đã chết! Đã chết!!!”

Ánh mắt của Vân Tần Ngôn như thanh đao rét lạnh, tay dùng thêm chút sức là có thể bẻ gãy cổ Diêu phi. Thấy sắc mặt của Diêu phi từ đỏ bừng chuyển sang tái nhợt, nhìn chằm chằm vào Vân Tần Ngôn không lộ vẻ yếu thế, Lê Tử Hà đứng bên thấy tình thế không ổn, vội quỳ xuống lớn tiếng nói: “Hoàng thượng bớt giận! Nếu Hoàng thượng còn không buông tay, Diêu phi nương nương có thể bị nguy hiểm đến tính mạng!”

Vân Tần Ngôn tàn nhẫn trừng mắt nhìn Lê Tử Hà, buông Diêu phi ra, lão đảo rời đi. Tô Bạch vươn tay muốn đỡ, bị hấn gạt ra.

Cửa điện được mở ra, gió lạnh lùa vào cùng với tiếng gầm của Vân Tần Ngôn: “Cút! Tất cả cút ngay! Trẫm muốn tới lãnh cung!”

Diêu phi bị Vân Tần Ngôn hất ra như vậy, đập đầu lên bàn, sau đó ngã xuống đất, mảnh sứ vỡ vụn vừa nãy đâm vào người. Lê Tử Hà đột nhiên nghĩ tới đêm đông đó, nàng cũng như vậy, kéo lê thân thể mang đầy vết thương mà khóc lóc.

“Nương nương, để thần xem vết thương cho nương nương.”

Lê Tử Hà cung kính đến gần Diêu phi, bị nàng lạnh lùng cản lại: “Cút ngay!”

Lòng Lê Tử Hà nhói lên, bước đi cứng ngắc, lùi về phía sau.

Diêu phi đích thân nhổ những mảnh sứ trên người, như thể không cảm nhận được đau đớn, vừa mới đứng dậy, bên tai đã “bốp” một tiếng, mang tai đau rát.

Tô Bạch giơ bàn tay run rẩy lên, sợ hãi đứng đối diện nàng ta, ánh mắt tránh né, ấp úng nói: “Người... Người dám nói chuyện với Hoàng thượng...với Hoàng thượng như vậy. Đáng đánh!”

Khóe miệng Diêu phi hiện lên nụ cười lạnh, trở tay tát mạnh lên mặt Tô Bạch, nhìn chằm chằm vào Tô Bạch, tàn nhẫn nói: “Cho dù ngày mai Diêu nhi ta bị phế bỏ, bị lãng quên, bị tống vào lãnh cung, cũng không tới phiên người cười lên đầu ta gương oai!”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Tô Bạch bụm mặt, nước mắt tủi thân lăn như mưa rào. Lê Tử Hà vẫn cúi đầu, làm như không nhìn thấy gì cũng không nghe thấy gì, chấp tay nói: “Vi thần cáo lui.”

“Đợi chút.” Tô Bạch nghẹn ngào gọi Lê Tử Hà lại, “Đợi chút, Lê ngự y, có đồ vật... Tô Bạch muốn cho ngự y xem...”

Tô Bạch nhanh chóng trở lại bên giường, lấy vật từ ngăn kéo ra, đặt trước mắt Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà chớp mắt, đó là một cây trầm, gỗ trầm hương, hoa lam nhan. Ngân Nhi? Ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Tô Bạch, dần lòng khẽ nói: “Vì sao nương nương lại có vật này?”

“Là... là Ngân Ngân tặng cho ta... Trong số tú nữ ta chỉ quen biết Ngân Ngân, nàng nói về sau nếu ta có gì khó khăn, có thể tìm ngự y...” Tô Bạch có vẻ ngại ngùng, rút tay về, liếc nhìn Lê Tử Hà rồi lại vội vã rũ mắt.

“Nương nương có chuyện gì cứ nói thẳng.” Lê Tử Hà cúi đầu cung kính nói.

Ánh mắt Tô Bạch lóe lên, vẻ xa lánh lễ nghi của Lê Tử Hà khiến nàng ta thấy hơi thất vọng, lấy lại tinh thần, khẽ hỏi: “Nghe nói... nghe Ngân Ngân nói... có một loại lam nhan thảo, khi nở hoa... sẽ giống như hoa trên cây trầm này! Ngân Ngân nói nam tử ăn hoa này, sẽ mê luyến nữ tử trồng hoa?”

Lê Tử Hà im lặng, không ngờ Tô Bạch lại có chủ ý này.

Tô Bạch thấy Lê Tử Hà không nói gì, nức nở nói: “Lê ngự y cũng nhìn thấy đấy, hôm nay ta chỉ tỏ vẻ thôi, nhưng Hoàng thượng vẫn chưa từng gọi ta thị tẩm. Hơn nữa... Hôm nay còn đắc tội Diêu phi, người trong cung đều biết cô ta vẫn luôn ương ngạnh điều ngoa, Nghiên phi trước kia cũng vì nhẫn nhịn nên mới... Cho nên... Cho nên ta muốn hung hăng hơn nàng ta, có lẽ sẽ khá hơn chút... Kết quả...”

Nói rồi che mặt lại, khóc thút thít.

Lê Tử Hà nhíu mày, không muốn thấy vở kịch này nữa, nhận lấy cây trầm rồi nói: “Nương nương yên tâm, chuyện này thần sẽ lưu ý. Nếu có cơ hội tìm được lam nhan thảo, nhất định sẽ giao cho nương nương.”

“Thật ư?” Tô Bạch lau khô nước mắt, đôi mắt sáng long lanh nhìn thẳng vào Lê Tử Hà: “Hôm nay Tô Bạch có thể làm được quý phi, nếu có thể giành được sủng ái của vua, nhất định ghi nhớ công lao của Lê ngự y!”

“Nương nương coi trọng rồi. Thần xin được cáo lui trước.”

Lê Tử Hà hành lễ rồi vội vã lui ra, tuy nói người trong điện đã bị Diêu phi đuổi đi, nếu để cho người có lòng phát hiện ra nàng nói chuyện riêng với Tô Bạch, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, rồi đi càng sớm càng tốt.

Ngoài điện, tia nắng ban mai lấp ló, phía đông đã tỏa hơi ấm. Vậy mà đã giằng co mất nửa buổi đêm rồi.

Đón cơn gió se lạnh, ánh mắt bị chà xát đau đớn, tiếng vang trong đầu vẫn không tản đi mà càng ngày càng rõ rệt.

Tô Bạch có vẻ ngoài tinh khôi trong sáng, nhưng thông minh quá mức, hiển nhiên cũng biết ưu thế của mình, biết mình cười rất giống Quý Lê, biết ai là kẻ đơn thuần dễ dàng bị lừa nhất, biết ai sẽ toàn tâm tìm lam nhan thảo ỳnh. Nữ tử vào được hậu cung quả nhiên không đơn giản.

Diêu phi cũng không thể nhìn thấu, không phải là Diêu nhi mà Quý Lê hiểu rõ trước kia nữa, cũng không giống Diêu phi nàng đã từng thấy. Rốt cuộc nàng ta có liên quan đến chuyện năm đó không? Hôm nay ở trong cung, lại sắm vai gì? Trước kia ít ra ở trước mặt Vân Tấn Ngôn còn ra vẻ dịu dàng sẵn sàng, hôm nay chuyện gì đã khiến nàng ta công khai trở mặt với Vân Tấn Ngôn?

Về phần Vân Tấn Ngôn. A, nhược điểm của hắn, quả nhiên chính là tình cảm dành cho Quý Lê.

Vẫn nhớ mong người từng gọi hắn bằng hai tiếng “Tấn Ngôn”? Được gặp Quý Lê trong giấc mộng của hoa tước dung? Đèn lồng đỏ rực hôm đông chí, rừng hoa đào trên núi, muốn đền bù cho nàng chăng?

Khi nhìn thấy Tô Bạch, Lê Tử Hà ngộ ra đáp án cho những nghi vấn này, dĩ nhiên là khẳng định. Cho dù là một vật vô tri vô giác ở bên mình mười mấy năm cũng sẽ có chút tình cảm, huống chi là một người sống sờ sờ, là Quý Lê toàn tâm toàn ý chờ đợi hắn. Nhưng tình cảm này có sâu có cạn, so sánh với những thứ khác, dĩ nhiên cũng có thể buông bỏ, thấy cái gì nặng cái gì nhẹ mà thôi.

Hôm nay Quý Lê không uy hiếp hắn được nữa, nên mới bắt đầu hoài niệm, bắt đầu nhớ nhung? Tình cảm làm bộ làm tịch này, Quý Lê trước kia không cần, Lê Tử Hà của hôm nay lại càng khinh thường!

Đôi mắt mông lung, Lê Tử Hà gần như lấy tốc độ nhanh nhất trở về phòng. Mở cửa liền thấy bóng dáng mờ ảo của Thẩm Mặc bên cạnh bàn, hắn đang đợi nàng.

“Thẩm Mặc... Cho ta dựa một lát... chỉ một lát thôi...”

Suy nghĩ miên man, dựa lên bả vai ấm áp, trong ánh trăng mờ, bên tai dường như vang lên tiếng tiêu theo nàng đi vào giấc mộng vô số lần, nương theo một tiếng thở dài tự nhiên: “Ngủ đi...”

51. Chương 51

Trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm Vạn An thứ mười cuối cùng cũng nhẹ nhàng buông xuống trần gian, muện hơn năm ngoái nhưng tuyết lại nhiều hơn. Bầu trời u ám, cứ như lạnh đi trong nháy mắt, trở tay không kịp. Đầu óc Lê Tử Hà vô cùng hỗn loạn, rõ ràng nhận thấy tấm chăn dày cộm nặng nề trên người mình, nhưng vẫn thấy lạnh căm. Cuộn tròn người lại trong lớp chăn, bàn tay man mát sờ lên trán nàng, rất thoải mái, không kiềm lòng được mà chà chà.

Thẩm Mặc liếc nhìn bát thuốc trên bàn, thở dài. Ngồi xuống cạnh giường, nhẹ nhàng vén lớp chăn che kín đầu Lê Tử Hà lên, Lê Tử Hà nhắm chặt mắt, co người vào thêm.

“Tử Hà, dậy uống thuốc có được không?” Thẩm Mặc nói khẽ, đỡ nàng dậy.

Lê Tử Hà hơi mơ màng. Uống thuốc?

Mấy ngày nay khí trời vô cùng lạnh lẽo, gian phòng nhỏ càng lạnh hơn. Thẩm Mặc lo nàng ở trong phòng lâu ngày, xương đùi đau đớn, nên mang y thư của nàng đến phòng mình, châm lò, nghỉ trưa ở chỗ hắn luôn. Địa điểm bàn chuyện của hai người đương nhiên cũng chuyển đến đây.

Trước kia vì thân thể suy nhược nên đến ngày đông liền bắt đầu mệt rã rời, rất dễ ngủ. Nàng nhớ mình mới nằm một lúc, sao lại phải uống thuốc?

Lê Tử Hà níu tay Thẩm Mặc chống người dậy, siết nắm tay lại mới phát hiện không còn sức lực, e đã nhiễm phong hàn.

Thẩm Mặc ngồi dịch vào trong để Lê Tử Hà dựa vào người mình, cầm bát thuốc đưa tới bên miệng nàng, dịu dàng nói: “Chỉ nhiễm lạnh thôi, uống chút thuốc, ngày mai khỏi rồi.”

Nàng vẫn luôn tin tưởng y thuật của Thẩm Mặc, không hề do dự mà uống vào.

“Thuốc mà người bảo Tử Hà đưa cho Phùng đại nhân lần trước... thực ra là gạt Tử Hà phải không?” Lê Tử Hà rũ mí mắt, lau khóe miệng, không nhìn rõ tâm trạng.

“Không.” Thẩm Mặc đặt bát thuốc xuống, đỡ vững Lê Tử Hà, thản nhiên nói: “Lúc ấy ta cũng không biết Phùng đại nhân trúng độc gì, nếu độc tính không quá nặng, phương thuốc kia vẫn có thể cứu được.”

Lê Tử Hà tựa vào người Thẩm Mặc, giọng hần mang vẻ rầu rĩ, lồng ngực khê chấn động, miễn cưỡng nở nụ cười tươi tắn, hé mắt nhìn ánh tuyết trắng xóa giữa màn đêm đen đặc ngoài cửa sổ. Cho dù lừa gạt nàng cũng không sao, nếu không có niềm hi vọng đó, sao nàng có thể gắng gượng mà trở về Vân Đô chứ.

Thẩm Mặc thấy Lê Tử Hà không nói gì, lại vươn tay sờ trán nàng, hơi bất mãn nói: “Vài ngày trước người vẫn mệt nhọc, gần đây lại suy nghĩ quá nhiều, bệnh nhỏ này coi như nhắc nhở, những chuyện không nghĩ được thì đừng nghĩ nữa.”

Lê Tử Hà làm như không nghe thấy lời Thẩm Mặc nói, ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói có vẻ hơi lạnh lùng: “Mấy ngày trước Ngự Lâm quân đã rút khỏi cung, chắc mấy hôm nay không còn ai chú ý nữa, tối nay chúng ta qua thử có được không?”

Lông mày của Thẩm Mặc lập tức nhíu lại, nói quả quyết: “Không thể, ta và người đã đến lãnh cung nhiều lần lắm rồi, tuy nói có Ngự Lâm quân ở đó, nhưng đã xem xét nhiều lần rồi, nếu có gì bất thường nên phát hiện ra từ sớm mới phải.”

“Nhưng...” Lê Tử Hà ngừng lại, không biết phải giải thích với Thẩm Mặc thế nào.

Tuy nói ngày thứ hai sau khi Vân Tấn Ngôn say rượu đã cho toàn bộ Ngự Lâm quân rút lui, lãnh cung trở lại tĩnh lặng như trước, dường như chưa xảy ra chuyện gì cả. Nhưng Diêu phi sau khi náo loạn đã đích thân tạ tội, thậm chí còn thú nhận chuyện mình sát Tô Bạch, tỏ vẻ mặc người chém giết, cuối cùng Vân Tấn Ngôn nói một câu bệnh cũ tái phát có thể tha thứ rồi cho nàng trở về Đào Yếu điện, không thêm liếc nhìn nàng.

Ngày nào Lê Tử Hà cũng bắt mạch cho Diêu phi, tận mắt thấy nàng ngày càng gầy gò, lo âu phiền não tích tụ trong lòng khiến mạch tượng không thuận, dù uống thuốc cũng không hề có chuyển biến tốt đẹp.

Liên hệ nguyên nhân và hậu quả, nàng chợt nghĩ đến, nếu Vân Tấn Ngôn trừng phạt Diêu phi thật, tội ăn nói ngông cuồng với Hoàng thượng, và hành động vả miệng quý phi của nàng không thể tránh khỏi bị phế bỏ.

Kể từ đó, Lê Tử Hà hoàn toàn có lý do nghi ngờ chuyện Diêu phi đột nhiên trở mặt với Vân Tấn Ngôn, thậm chí đánh Tô Bạch ngày đó cũng chỉ có một mục đích, vào lãnh cung!

“Chờ thêm hai ngày, khỏe lại rồi tới xem, có được không?” Thẩm Mặc thấy Lê Tử Hà không nói gì, lại an ủi.

Ánh mắt Lê Tử Hà lóe lên, rũ mắt xuống, tựa như đang trầm tư, một lúc sau mới đột nhiên mở miệng nói: “Thẩm Mặc, người nói...”

Nói được một nửa thì dừng lại, hít sâu một hơi rồi nói: “Người nói, thai nhi được tám tháng rồi có thể sống sót không?”

Thẩm Mặc ngăn ra, nhíu mày nói: “Nếu là sinh non, trừ thể yếu, sẽ không khác gì thai nhi khác.”

“Ý Tử Hà là...” Lê Tử Hà nhắm mắt lại, nghiêng mặt rúc vào lòng Thẩm Mặc, nén tiếng nức nở, nói: “Ý Tử Hà là... Nếu là hài tử... bị phá bằng thuốc...”

“Người muốn hỏi bào thai trong bụng Quý hậu năm đó?” Thẩm Mặc phỏng đoán sơ qua liền hiểu dụng ý của Lê Tử Hà, vẻ nặng nề tâm sự của nàng mấy ngày nay, không ngờ chứa đựng nỗi niềm nhớ nhung như vậy, trầm giọng nói: “Nếu muốn hỏi nàng ta, thì đứa bé kia không thể nào sống sót.”

“Vì sao?” Người Lê Tử Hà run lên, ngồi thẳng người dậy, quay đầu nhìn vào mắt Thẩm Mặc. Đứa bé kia đã tám tháng rồi, đã thành hình, bắt thuốc phá thai ít ra cũng phải mất một hai canh giờ mới có tác dụng, có lẽ... Có lẽ cơn đau trước khi chết kia... là vì hài tử không chịu nổi một mà sinh non...

Nhìn đôi mắt đỏ lên của Lê Tử Hà, lòng Thẩm Mặc se lại, không nên nói lời quyết tuyệt như vậy, dù sao... có lẽ đứa bé đó là thân nhân cuối cùng trên đời này của nàng...

Chỉ biết thương yêu ôm lấy Lê Tử Hà, khẽ giải thích: “Có lẽ người cũng không biết chuyện, năm đó Quý hậu chạy tới pháp trường, tận mắt nhìn người nhà bị hành hình, ngất xỉu ngay tại chỗ, nước ối đã vỡ, nếu nàng ta còn tỉnh mà gắng sức, có lẽ sẽ sinh được hài tử, nhưng... Sản phụ sinh con, tối kỵ hôn mê, nói như vậy, người có hiểu không?”

Lê Tử Hà mở to mắt, nghe tiếng “choang” rõ rệt bên tai, hi vọng dấy lên mấy ngày hoàn toàn vỡ vụn. Thẩm Mặc nói đúng, ý thức cuối cùng của nàng là sự lạnh lẽo đến thấu xương ở pháp trường, đứa bé kia, không có sự cố gắng của nàng, sao có thể đến với cõi đời này?

“Tối nay người ngủ lại đây, ta sang chỗ người.” Thẩm Mặc vừa nói, vừa đỡ Lê Tử Hà nằm xuống, “Chuyện lãnh cung, chờ đến khi người khỏi hẳn hẳn nói.”

“Không cần thiết nữa.” Lê Tử Hà nhắm mắt, quay người đưa lưng về phía Thẩm Mặc, rồi mở mắt, chỉ thấy màn sương mù: “Người có cách lấy được lam nhan thảo không?”

“Có. Trong vòng nửa tháng.” Thẩm Mặc trả lời quả quyết, nhưng lập tức nghi ngờ nói: “Nhưng độc của lam nhan thảo...”

“Tử Hà biết.” Giọng nói của Lê Tử Hà lạnh như băng, nói tiếp: “Còn cần chút linh tiêu tán.” Biết Thẩm Mặc sẽ không hiểu, tiếp tục giải thích: “Sau đêm Vân Tấn Ngôn say rượu đó, Tử Hà phát hiện, con người ở trong lúc thần chí mơ hồ mới có thể nói thật.”

Cho dù trong lãnh cung không có hài tử, nàng cũng không tin Diêu phi không có bất kỳ bí mật gì. Về phần độc của lam nhan thảo, đó là Vân Tấn Ngôn tự làm tự chịu!

Thẩm Mặc vốn định xoay người rời đi, nghe giọng nói của Lê Tử Hà thì quay người lại, lật người nàng, góc tay áo lướt qua gương mặt, quả nhiên ướt đầm, vuốt mái tóc dài của nàng, nói: “Đừng nóng lòng làm hỏng chuyện, Cố Vệ Quyền vừa mới sụp đổ, ngày mai Vân Hoán hồi cung, ta sẽ nhân lúc lòng quân chưa định mà mượn cơ hội khuấy đảo gây hỗn loạn. Trịnh Dĩnh tạm thời bất động, xem ra bề ngoài triều đình sẽ bình yên. Người nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa đi.”

“Không,” Lê Tử Hà lật người lại, vẻ bi thương trên mặt đã tiêu tan, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Mặc, “Người đừng quấy nhiễu triều đình, để Tử Hà gây rối hậu cung!”

Tuyết ngừng rơi, mặt trời mọc, nhưng tiết trời không hề ấm lại mà còn lạnh lẽo khô hanh hơn, tuyết đọng trên con đường chính trong cung đã được dọn dẹp sạch sẽ, cung nữ thái giám đi qua đi lại nườm nượp, nổi lên không dứt. Hôm nay đại tướng quân Vân Hoán vừa được thụ phong từ Đông Bắc trở về Vân Đô nhậm chức. Vân Hoán là thân đệ của tiên đế, gần bảy năm chưa từng hồi cung, lần này trở lại, Vân Tấn Ngôn sai bảo thiết đại yến khoản đãi.

Ở Càn Chính điện, chiếc sập thấp trải gấm vóc màu vàng thoạt nhìn vô cùng ấm áp dễ chịu, đặt một chiếc bàn vuông nhỏ, bên trên đặt bàn cờ, quân cờ đen trắng kín mít, chém giết trong trầm mặc.

“Ha ha, mấy năm không gặp, quả nhiên Hoàng thượng đã tiến bộ rất nhiều.” Sắc mặt của Vân Hoán hơi tối, dưới cằm là chòm râu ngắn, khóe mắt khắc lại dấu vết của năm tháng nhưng không thể che hết thần thái đen bóng trong mắt, vừa nhìn đã biết là người tòng quân tâm tư trầm ổn tư thế oai hùng.

Vân Tẩn Ngôn khẽ cười thu quân cời trắng, nói: “Hoàng thúc cần gì phải khách khí như thế? Hoàng điệt đã nói rồi, sẽ đón người trở lại trong thời gian ngắn nhất.”

“Ha ha, thời gian này đúng là sớm hơn so với ta dự đoán.” Vân Hoán gật đầu hài lòng, cũng thu hồi quân đen, liếc mắt nhìn Vân Tẩn Ngôn, trêu đùa: “Nhưng thời gian quá sớm, khó tránh khỏi thiếu ổn thỏa, năm mươi vạn binh lực của Cố gia này...”

“Hoàng thúc có cách gì giải quyết?” Vân Tẩn Ngôn nhướn mày cười nói.

Vân Hoán gật đầu: “Chỉ cần không có ai nổi loạn, sắp xếp năm mươi vạn người này, dĩ nhiên không phải nói chơi.” Dứt lời, Vân Hoán nhìn Vân Tẩn Ngôn với ý tứ không rõ, cười nói: “Giao binh lực của Cố Vệ Quyền cho ta, Hoàng thượng không sợ sao?”

Động tác trên tay Vân Tẩn Ngôn dừng một chút, sau đó lại cười nói: “Nếu Hoàng thúc thích những thứ này, sẽ không chạy đến Đông Bắc, một lần đi biệt mười mấy năm. Lần gặp nhau cuối cùng là đại hôn của hoàng điệt...”

Vân Tẩn Ngôn đột nhiên dừng lại, nụ cười hơi cứng ngắc, tự biết không giấu được tâm tư, cũng không cười gượng nữa, yên lặng thu nhặt quân cờ.

“Gần đây trong cung có hai tin đồn thú vị. Nào, nói về vị Bạch quý phi vừa mới lập được không?”

Sắc mặt Vân Tẩn Ngôn trầm xuống, cười khổ: “Hoàng thúc đã nghe nói rồi, còn hỏi hoàng điệt làm gì nữa?”

“Từ tú nữ mà phong phi, nếu Hoàng thượng muốn dùng chuyện này để cho chúng thần trong triều biết cánh chim của Hoàng thượng đã cứng cáp, ta cũng không phản đối. Nhưng...” Vân Hoán liếc nhìn Vân Tẩn Ngôn, màu đen bóng trong mắt phai nhạt đi chút, phần nộ nói: “Giai nhân đã mất, nếu muốn tìm thể thân, mượn người nhớ người, ý nghĩ này...”

“Hoàng điệt nhất thời hồ đồ.” Vân Tẩn Ngôn thản nhiên nói, vẻ mặt hơi u ám, khẽ cười nói: “Do say rượu mà thôi.”

Vân Tẩn Ngôn không nói thêm nữa, Vân Hoán lại không hề buông tha, cười nói: “Vụ chuyện thứ hai, xuất phát từ Thái y viện của Hoàng thượng. Khả khả, nghe nói có ngự y mới nổi danh gần đây, được Hoàng thượng vô cùng quan tâm, chưa thấy y thuật ỉn nhưng đã được Hoàng thượng chọn làm người chẩn mạch bình an cho Hoàng thượng và Diêu phi, còn thường xuyên được Hoàng thượng triệu kiến gấp riêng. Còn nữa, ở trước mặt văn võ bách quan không hề kiêng kị mà để hần bắt mặt trực tiếp cho Diêu phi... Chắc chắc, Hoàng thượng nói là Hoàng thượng cố ý dung túng, hay còn có dụng ý khác?”

“Chờ một chút!” Vân Tẩn Ngôn vừa định mở miệng, Vân Hoán đã chặn lời: “Còn có một câu, đây mới là mấu chốt! Nghe nói ngự y này trắng bóc, vô cùng nữ tính? Đừng nói với ta sở thích của Hoàng thượng đã thay đổi rồi đấy nhé?”

Vân Hoán dừng lại, Vân Tẩn Ngôn mới có cơ hội lên tiếng, bất đắc dĩ nói: “Hoàng thúc, chắc vài năm gần đây người nhàm chán quá rồi...”

“Đừng đánh trống lảng, trả lời câu hỏi của ta trước đi!” Vân Hoán vội ngắt lời Vân Tẩn Ngôn.

Vân Tẩn Ngôn cười khê: “Chẳng qua chỉ cảm thấy hần thú vị thôi.”

“Thú vị thể nào cơ?” Đã nói vậy, Vân Hoán lại càng hứng thú.

Vân Tẩn Ngôn lắc đầu, chậm rãi nói: “Chuyện này hôm khác sẽ nói rõ với Hoàng thúc. Hoàng thúc không cảm thấy hôm nay nên bàn chính sự sao?”

“Còn nói gì nữa chứ? Hoàng thượng mau đá tên Trịnh Đình vô dụng kia xuống đi, những kẻ có quyền to trong triều lập tức quy về dưới tay Hoàng thượng. Sao vậy? Hoàng thượng đừng nói với ta, chỗ máu ngày hôm nay còn chưa đổi được sự sạch sẽ?”

“Hoàng thúc đừng vội, Trịnh Đình tạm thời bất động.” Vân Tẩn Ngôn rũ mí mắt, trầm giọng nói: “Năm tháng sau, Bình Tây vương vào cung, Hoàng thúc còn nhớ ông ta còn có đứa cháu không?”

“Dĩ nhiên nhớ chứ. Năm đó Hoàng huynh lại đối xử với hần...” Nói được một nửa, nhìn lướt qua Vân Tấn Ngôn thì cứng họng, nói lảng sang chuyện khác: “Hần sao rồi?”

“Bây giờ có lẽ hần đang ở trong cung.”

“Kẻ mà ta bắt được, nghe nói mười năm trước đã rời khỏi nhà, từ đó không có thêm tin tức gì cả. Hôm nay hần không thể được coi là Thế tử, Hoàng thượng cũng không cần đề phòng hần.” Vân Hoán trả lời không hề do dự, nếu vương vị Bình Tây nhường lại cho Tạ Thiên Liêm, cũng đồng nghĩa Thế tử tự nguyện từ bỏ tất cả quyền lợi, không khác gì người thường.

Vân Tấn Ngôn cười nhạo: “Vậy không còn ý nghĩa gì nữa.”

“Người định làm gì?” Vốn dĩ Vân Hoán đã định rời xa hoàng cung, đến biên phòng Đông Bắc, nguyên nhân chủ yếu cũng vì chán ghét sự lục đục trong cung, nhưng vẫn tò mò với ý nghĩ của Vân Tấn Ngôn.

Vân Tấn Ngôn mỉm cười, đang định lên tiếng thì ngoài điện vang tiếng của Ngụy công công: “Hoàng thượng, nô tài có việc bẩm báo.”

“Vào đi.”

“Hoàng thượng,” Ngụy công công bước đi vội vã, vẻ mặt hơi bối rối, giọng điệu vẫn giữ được vững vàng, nói: “Có người tới, Lê Bạch điện đại loạn!”

52. Chương 52

Lê Bạch điện rộng rãi sáng ngời, thể hiện rõ sự sang quý. Màn tơ màu hồng nhạt khê phất phơ, màu sắc ấm áp, vốn nên đốt lò sưởi để tôn lên sự ấm áp như mùa xuân trong điện, nhưng bởi vì không khí lạnh như băng khiến căn điện vô cùng kỳ dị. “Tô Bạch đã chuẩn bị bánh ngọt tạ tội với tỷ tỷ, sao tỷ tỷ lại làm như vậy?”

Đôi mắt trong veo của Tô Bạch ngấn nước, nhìn bánh ngọt vụn vỡ dưới đất, vô tội uất ức nói với Diêu phi.

Sắc mặt Diêu phi tái nhợt, ngoảnh mặt làm ngơ với lời chất vấn của Tô Bạch, ngẩn người nhìn bánh ngọt rơi đầy đất. Vốn mang hình hoa mai tinh xảo, sắp xếp chỉnh tề, bây giờ hoặc đã vỡ thành bụi phấn, hoặc nứt thành vài miếng, rơi vãi dưới đất, mùi hoa mai ngọt ngào thoang thoảng.

“Người chuẩn bị bánh ngọt này thật ư?”

Diêu phi chợt bật cười, âm trầm quỷ dị, khiến Tô Bạch sững người rồi chần chừ gặt đầu.

“Dù hoặc Hoàng thượng không được, lại còn làm trò này để mê hoặc ta?” Diêu phi đứng dậy, rũ mắt, mang theo ý cười khê liếc nhìn Tô Bạch ngồi đối diện.

Tô Bạch mở to mắt, giải thích: “Tô Bạch chỉ muốn tạ tội, tỷ tỷ đừng hiểu lầm.”

“Nói! Người và Quý gia có quan hệ thế nào?” Ánh mắt của Diêu phi đột nhiên trở nên lạnh liệt, vênh vác hung hăng.

Tô Bạch run lên, giật mình đứng phắt dậy, khó hiểu nói: “Tỷ tỷ đang nói gì vậy? Quý gia? Quý gia nào? Tô Bạch đến từ Đông Thành, chưa từng nghe nói ở đó có Quý gia...”

“Sợ hãi đến mức này còn hỏi ta Quý gia nào?” Diêu phi nhìn Tô Bạch từ trên xuống dưới, khinh thường châm biếm.

“Tỷ tỷ đừng nói bậy, ta xuất thân trong sạch...”

“Lời này của người có ý muốn nói ai có xuất thân không trong sạch?” Diêu phi lớn tiếng ngắt lời Tô Bạch, nhướn mày hỏi ngược lại.

“Tô Bạch... Tô Bạch không...” Tô Bạch ấp úng.

Diêu phi lại cười, khuôn mặt không trang điểm, nụ cười hơi âm đạm, nhưng không phải là không có sức lực. Ánh mắt kiên định, nhìn thẳng vào Tô Bạch nói: “Người xác định, bánh ngọt này do người tự tay làm?”

Hai chữ “tự tay” bị Diêu phi nhấn cực mạnh. Tô Bạch nghe vậy, rũ mắt khẽ nói: “Không phải... Tô Bạch... không biết làm bánh ngọt. Tô Bạch sai cung nữ làm.”

Dứt lời nhìn lướt qua bánh ngọt hoa mai còn sót lại, không rõ tại sao Diêu phi mới ăn một miếng mà lại phản ứng dữ dội như vậy.

“Ai làm? Bốn cung muốn xem xem, đằng sau Bạch quý phi có cao thủ đẳng cấp nào!” Diêu phi nói xong, nhàn nhả ngồi xuống, cầm lấy khăn lau ngón tay đã cầm bánh ngọt.

Tô Bạch cau mày gọi: “Thải nhi Yến nhi, còn không mau lại đây bái kiến Diêu phi nương nương.”

Hai cung nữ gầy gò nhỏ nhắn đi tới từ phía bên, vội vã quỳ xuống, nơm nớp lo sợ hành lễ.

“Trong các người, ai làm cái này?” Diêu phi cười hỏi, nhưng nụ cười này càng khiến hai cung nữ run rẩy dữ dội, đến mức không nói nên lời.

“Mau lên, đừng lãng phí thời gian của bốn cung!” Diêu phi híp mắt, lưỡi biếng tựa lưng vào ghế.

“Nô tỳ không làm!” Hai cung nữ trả lời đồng thanh.

Diêu phi bực mình, mở mắt nói: “Các người nên biết tính tình của bốn cung, đừng thử thách sự kiên nhẫn của bốn cung nữa.”

Hai cung nữ run lên, lại cùng dập đầu nói: “Nô tỳ không làm, nương nương minh xét!”

“Hôm qua nương nương sai nô tỳ làm chút bánh ngọt, sáng sớm hôm nay nô tỳ vào bếp, đã thấy hai đĩa bánh ngọt làm xong xuôi, cho rằng là Thải nhi làm nên bưng lên ngay.”

“Nương nương minh xét, sáng nay nô tỳ đến Ngự thiện phòng đi đưa đồ ăn theo sự sai bảo của Thẩm ngự y, không bước vào bếp một bước.”

“Nương nương, vừa nãy nô tỳ hỏi Thải nhi, nó còn nói là mình làm, bây giờ lại lên tiếng phủ nhận...”

“Nương nương, cũng vì Quý phi nương nương khen ngợi bánh ngọt làm rất ngon, nô tỳ nóng lòng tranh công nên mới nói như thế...”

“Được rồi!” Diêu phi ngồi thẳng người, không kiên nhẫn liếc nhìn hai người, rồi nhìn lướt qua cung nhân nói: “Mang xuống đánh! Đánh cho tới khi nói thật mới thôi!”

“Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng! Nô tỳ nói thật mà!” Hai người lại dập đầu, nước mắt ràn rụa. Người trong cung đều biết Diêu phi bạo ngược, những nô tài đắc tội với nàng ta không chết thì cũng thương nặng, tuyệt đối không dám nói láo, nhưng nàng lại không tin, chỉ có thể van xin.

“Lôi xuống!” Diêu phi thờ ơ khoát tay, thuận thế nhìn lướt sang mấy thái giám bên cạnh.

Bị Diêu phi liếc nhìn như vậy, mấy tên thái giám vội vàng đứng ra, định lôi hai người đi thì Tô Bạch quát lên: “Khoan đã!”

Vừa dứt lời, Tô Bạch liền đứng lên, ánh mắt lạnh như băng, nhìn thẳng về phía Diêu phi, cả giận nói: “Tỷ tỳ chắc cũng phải thấy rõ đây là Lê Bạch điện, không phải Đào Yếu điện!”

“Người chắc cũng phải thấy rõ! Đây không chỉ có hai người là ta và người, ha ha, không phải Bạch quý phi rất dịu dàng động lòng người, đơn thuần thiện lương sao? Sao có thể nói lời hung hãn như vậy?” Diêu phi cười khê, ngả lưng vào ghế híp mắt nhìn nàng ta.

“Người không ức hiếp ta, ta không ức hiếp người! Nếu muốn giáo huấn nô tài, kính xin tỷ tỷ trở về Đào Yếu điện!” Tô Bạch không cam lòng yếu thế, trợn mắt lườm lại.

“Được!” Diêu phi chợt đứng dậy, vẩy đũa lướt qua chiếc ghế khác hoa, mang theo sợi tơ mềm mại, nói với mấy tên thái giám vừa nãy: “Kéo hai con này nô tỳ này tới Đào Yếu điện, bốn cung từ từ dạy dỗ!”

“Người!” Tô Bạch tức giận, phẫn hận nhìn chằm chằm vào Diêu phi.

“Bổn cung làm sao?” Diêu phi khinh thường nói: “Không phải bổn cung đã nghe theo ý chỉ của Quý phi nương nương rồi sao?”

“A...” Gương mặt đỏ bừng do tức giận của Tô Bạch dần dần bình thường trở lại, vẻ mặt dịu đi, đôi mắt trong suốt trở nên hỗn tạp, cười nhẹ một tiếng: “Đương nhiên người phải nghe theo ý chỉ của bổn cung rồi, không nói đến hôm nay phẩm cấp của bổn cung cao hơn người, thêm vào thân phận nha đầu đệ tiện trước khi leo lên chức phi của người, làm gì có tư cách phản bác lời nói của bổn cung?”

Tô Bạch cười khê, lúm đồng tiền trên má trái dần dần hõm sâu vào, chân mày nhướng lên, khác hẳn với lúc vừa vào cung. Diêu phi chợt đứng lên, nhìn chằm chằm vào lúm đồng tiền của Tô Bạch, bầu không khí trong điện chợt nghẹn ứ, bốn mắt nhìn nhau như cuộc chiến không khói lửa, tan biến trong không khí, khiến thái giám cung nữ đều run rẩy.

Dường như Tô Bạch đã hiểu mình kích thích Diêu phi ở đâu, cười tương hơn, nhướng mày nói: “Tỷ tỷ nên hồi cung nhanh lên đi...”

Lời còn chưa dứt, chỉ cảm thấy mắt mình hoa lên, xung quanh là tiếng kêu sợ hãi. Má trái đau nhói, run rẩy giơ tay lên, ướm dẫm, đưa đến trước mắt, đều là máu đỏ.

Diêu phi cầm chủy thủ trong tay, vẻ phẫn hận trong mắt trở thành sáng khoái, thái giám trong Lê Bạch điện lúc này mới kịp phản ứng, lập tức giữ chặt Diêu phi, nhưng không dám dùng sức quá mạnh.

Diêu phi giãy giụa, không tránh ra được liền thôi, chỉ cười, nhìn vết thương trên mặt Tô Bạch mà cười thỏa mãn.

Bàn tay vừa chạm lên má trái của Tô Bạch không ngừng run rẩy, đôi mắt hiện vẻ kinh ngạc, tức giận, cuối cùng hóa thành sợ hãi, quát lên: “Truyền ngự y! Lôi cô ta xuống, truyền ngự y!”

Ngay từ Diêu phi vung dao đã có thái giám ra ngoài đưa tin, lúc này Tô Bạch quát lên, lại có thêm hai thái giám chạy đi.

“Buông ra! Các người không muốn sống nữa sao?” Cảm thấy có người kéo nàng đi, Diêu phi la hét.

Hai gã thái giám sững người, dừng tay, khó xử nhìn Tô Bạch, cúi thấp đầu, không kéo Diêu phi nữa, nhưng cũng không buông nàng ra.

“Muốn bổn cung đi, cũng được, nhưng phải để ta mang hai con nô tỳ này đi!”

“Ai dám động đến?”

Tô Bạch lập tức gầm lên, không khí trong điện lại ứ đọng, Tô Bạch và Diêu phi đứng đối diện nhau, trừ hai gã thái giám giữ tay Diêu phi, những thái giám cung nữ khác đều quý xuống đất từ lúc Tô Bạch bị đâm vào mặt. Lê Bạch điện tĩnh lặng đến mức khiến lòng người trống rỗng, mọi người không dám thở mạnh, nặng trĩu cúi đầu nhìn mặt đất.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Đôi bên giằng co không dứt, không hề nhượng bộ chút nào, tiếng hô phá vỡ cục diện bế tắc, sắc mặt Tô Bạch trở nên nhu hòa, cùng hành lễ với mọi người.

Sắc mặt Vân Tấn Ngôn âm trầm, cau mày liếc nhìn mọi người, nhìn đến bánh ngọt hoa mai dưới đất, ánh mắt hơi ngừng lại, nhưng bước chân không hề chần chừ đi thẳng tới ghế quý phi trong điện ngồi xuống, trầm giọng nói: “Bình thân.”

Tô Bạch ngẩng đầu lên, tay trái bịt mắt, nước mắt tuôn rơi. Vân Tấn Ngôn thấy vết máu mơ hồ, ánh mắt chợt lóe lên, đưa tay kéo tay Tô Bạch xuống nhưng nàng lại không chịu buông. Vân Tấn Ngôn khê nói: “Sao thế?”

Tô Bạch ngán nước mắt liếc nhìn Vân Tấn Ngôn, rồi lại nhìn lướt qua Diêu phi, dựa vào ngực Vân Tấn Ngôn, nức nở nói: “Thần thiếp... Mặt của thần thiếp...”

Vân Tấn Ngôn thuận thế liếc nhìn Diêu phi, thấy thủy chủ trong tay nàng, đầu mũi dao lóe ánh đỏ, lập tức hiểu hết thấy, giận dữ nói: “Tất cả là sao đây?”

“Vì chuyện đêm đó, thần thiếp chuẩn bị ít bánh ngọt để tạ tội với tỷ tỷ, vậy mà tỷ tỷ mới ăn một miếng đã hắt cả đĩa xuống đất, còn hỏi thần thiếp là ai làm...” Tô Bạch trả lời câu hỏi của Vân Tấn Ngôn, thấy hắn thương tiếc nhìn mình, rúc vào lòng hắn, sau đó uất ức nói: “Bánh hoa mai do Thải nhi và Yến nhi bưng tới, nhưng hai người đều nói là không làm này bánh ngọt này, tỷ tỷ muốn phạt họ, tất nhiên thần thiếp phải ngăn cản, cho nên...”

Nói xong, nước mắt lại rơi lã chã, Vân Tấn Ngôn hơi bực mình nhìn Diêu phi, trầm giọng nói: “Thật sao?”

Diêu phi cũng không sợ hãi, ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn ngập ý cười, dịu dàng nói: “Hoàng thượng, người ném thử bánh hoa mai này trước đi? Trên bàn đó, thần thiếp đã giữ lại một đĩa cho người.”

Vân Tấn Ngôn cau mày, nghi ngờ liếc nhìn bánh hoa mai ngay ngắn trên bàn, từ thấp tới cao, tinh xảo khéo léo, không khỏi có chút quen thuộc, bất giác đưa tay cầm một chiếc bánh, cắn một miếng.

Diêu phi chăm chú nhìn vẻ mặt của hắn, thấy ánh mắt của hắn chợt rối loạn, chậm rãi nở nụ cười.

Nhưng sự rối loạn cũng chỉ trong nháy mắt, ánh mắt của Vân Tấn Ngôn lập tức trầm xuống, càng thâm thúy hơn lúc trước, nhìn chằm chằm Diêu phi: “Nàng muốn nói gì?”

“Thiếp cũng chỉ muốn điều tra xem bánh này do ai làm mà thôi.” Diêu phi nhìn thẳng vào mắt Vân Tấn Ngôn, trả lời không hề e dè.

Vân Tấn Ngôn thả bánh hoa mai trong tay xuống, cười khê: “Trên đời này, người có thể làm được mùi vị này, không phải chỉ còn một mình ái phi thôi sao?”

Diêu phi đang định lên tiếng, tròn mắt đen của Vân Tấn Ngôn chợt lóe sáng, tiếp tục nói tiếp không tha: “Mấy ngày trước ái phi còn gắng sức nhắc nhở trẫm, nói nàng ấy đã chết rồi, sao đây? Hôm nay lại muốn phá vỡ lời nói lúc trước, nói cho trẫm biết nàng ấy vẫn chưa chết? Nghi ngờ hai đĩa bánh hoa mai này bắt nguồn từ tay nàng ấy?”

“Không phải vậy!” Diêu phi trả lời quả quyết, lạnh lùng nói: “Bánh ngọt bắt nguồn từ Lê Bạch điện, Lê Bạch điện có cao thủ cỡ này, thần thiếp chỉ muốn gặp mà thôi.”

“Chỉ muốn gặp mà dùng chủ thủ rạch mặt người?” Ánh mắt của Vân Tấn Ngôn càng thêm sâu thẳm, khê cười nói: “Thủ đoạn lần này của ái phi hơi ngu muội rồi. Bánh ngọt này được mang đến Lê Bạch điện từ Đào Yếu điện cũng không phải chuyện khó.”

Ánh mắt của Diêu phi trở nên buồn bã, cười thoải mái: “Được, người nói không phải chuyện khó thì không phải là chuyện khó, thích xử trí thế nào tùy người!”

Sắc mặt của Vân Tấn Ngôn trầm xuống, đứng phắt dậy, nâng cằm Diêu phi lên, tàn nhẫn nói: “Muốn ta làm như cô mong muốn ư? Muốn chết hay muốn tới lãnh cung?”

Diêu phi không cúi đầu không phản kháng, rũ mắt xuống, không đáp lời.

“Đừng hòng nghĩ đến!” Vân Tấn Ngôn buông cằm nàng ra, nắm tay Tô Bạch nhanh chóng rời đi, giọng nói lạnh băng quanh quẩn trong Lê Bạch điện: “Vả miệng hai mươi cái, cấm túc tháng ba!”

Ánh mắt Diêu phi trống rỗng, gương mặt trắng bệch.

Khi Lê Tử Hà nghe nói Diêu phi bị đánh, tiêu linh tán Thảm Mạc cho đang nằm trong tay. Thứ thuốc này có thể khiến thần trí tạm thời hỗn loạn, tư tưởng yếu ớt, hết thời gian thì được hiệu cũng chấm dứt. Lam nhan thảo khó tìm, nửa tháng mới có, Thảm Mạc vốn mang theo chút tiêu linh tán, cho nàng luôn.

Đang tìm cơ hội để bỏ thuốc, xảy ra chuyện này, cơ hội liền tới rồi.

Nàng làm bánh ngọt kia vốn cũng chỉ thử dò xét, nhưng sóng gió dấy lên còn dữ dội hơn tưởng tượng rất nhiều. Tô Bạch suýt nữa bị hủy dung, Diêu phi cũng vì chuyện này mà bị vả miệng hai mươi cái, còn bị cấm túc. Xem ra không thể xem thường sức ảnh hưởng của “Quý Lê”.

Hòa tan tiêu linh tán vào bình thuốc mỡ tiêu sưng, Lê Tử Hà đeo hòm thuốc đi theo Duyệt nhi đến Đào Yếu điện.

Bởi vì Diêu phi bị cảm tức nên Đào Yểu điện lại càng vắng lạnh, gió lạnh thổi cơn khiến mặt đau rát. Tiếng gió gào rú ngoài điện khiến Lê Tử Hà hoảng hốt cho rằng mình đến lãnh cung.

Duyệt nhi mở cửa điện, cũng không có khí ẩm xộc tới như thường ngày, ngược khí lạnh thổi tới từng cơn. Lê Tử Hà đi theo đến bình phong, liền thấy bóng dáng gầy yếu sau màn che.

Sau khi hành lễ, Lê Tử Hà đứng sang một bên, mãi không thấy bàn tay Diêu phi đưa ra ngoài, cúi đầu không nói gì.

Đột nhiên trước mắt tối sầm lại, Lê Tử Hà chợt ngẩng đầu lên, nhìn thấy Diêu phi. Gương mặt vốn tái nhợt giờ đây sừng đỏ, rỉ ra tia máu, không còn như xưa. Đôi mắt cũng sừng đỏ, không biết do khóc hay bị tát quá mạnh. Điều này cũng không có gì lạ, điều khiến Lê Tử Hà giật thót là bây giờ Diêu phi đang quỳ dưới đất, ngẩng mặt lên nhìn mình không hề chớp mắt. Mà Duyệt nhi dường như không nhìn thấy gì cả, ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Lê ngự y, trước kia Diêu nhi đã mạo phạm nhiều lần, đều là lỗi của Diêu nhi!” Mối Diêu phi sừng đỏ, gắng gượng lắm mới có thể nói rõ ràng. Giọng nói khàn khàn nhưng không hề yếu ớt: “Hai lần tát, một lần phạt roi. Nếu Lê ngự y còn để bụng, hôm nay ngay tại đây, Diêu nhi mặc ngự y xử trí!”

Lê Tử Hà giật mình chỉ trong chốc lát, lập tức phản ứng lại, vội khom lưng đỡ Diêu phi dậy, lên tiếng: “Nương nương nặng lời rồi, mau đứng dậy đi, vi thần thật sự không chịu nổi!”

Diêu phi tránh khỏi tay Lê Tử Hà, dập mạnh đầu xuống đất. Khi ngẩng đầu lên, nước mắt đã lưng tròng, cố gắng dần tiếng nghẹn ngào: “Diêu nhi không còn lựa chọn nào khác, không thể tiến cũng chẳng còn đường lui nữa rồi, chỉ có thể đánh cược một lần, van xin Lê ngự y giúp Diêu nhi một tay.”

Lê Tử Hà nhìn Diêu phi vẫn luôn kiêu ngạo đột nhiên vứt bỏ tất cả, quỳ xuống khóc lóc van xin. Diễn trò ư? Không giống, mà cũng không cần thiết.

“Chuyện cho tới bây giờ, dù sao cũng chỉ có chết, Diêu nhi cũng chẳng quan tâm, chỉ mong Lê ngự y nể tình được Phùng gia gia cất nhắc mà đồng ý thỉnh cầu của Diêu nhi.”

Lê Tử Hà ngơ ngẩn, phản ứng nhanh hơn ý thức, mở miệng hỏi: “Chuyện gì?”

Diêu nhi ngược mắt lên, trong đôi mắt sừng đỏ, tròng đen lóe ánh sáng kiên định quyết tuyệt, gần từng chữ: “Giúp Diêu nhi, đến lãnh cung một lần!”

53. Chương 53

Ngoài cửa sổ, những bông tuyết chợt rơi, từng bông rồi lại từng bông, nhẹ nhàng tinh khôi, bông bông rơi xuống cùng cơn gió thoảng. Lê Tử Hà co duỗi mười ngón tay cứng ngắc, nhìn Diêu phi mãi không nói gì. “Diêu nhi biết đi chuyện này có thể khiến ngự y gặp phải phiền toái không cần thiết, đến lúc đó ngự y nói ta van xin ngự y cũng được, uy hiếp ngự y cũng được, cứ đổ hết tội lỗi lên đầu ta, Diêu nhi sẽ bảo vệ không để ngự y có chuyện gì.” Diêu phi quỳ xuống đất, khẩn thiết kêu than: “Diêu nhi biết ngày Phùng gia gia qua đời, chỉ có một mình Lê ngự y dám đến phủ phúng viếng, cũng chỉ có một mình Lê ngự y chịu cầu xin Hoàng thượng vì Phùng gia gia. Chuyện này, ngự y giúp Diêu nhi cũng được, hoàn thành nguyện vọng của Phùng gia gia cũng được, nếu để muộn hơn, e rằng... e rằng...”

Giọng Diêu phi lại nghẹn ứ, nước mắt tuôn trào, đọng đầy gương mặt sừng đỏ không còn mang vẻ thanh tú.

“Đến chỗ nào của lãnh cung?” Cơ hội tốt như vậy, dĩ nhiên Lê Tử Hà sẽ không từ chối, chỉ không biết rốt cuộc Diêu phi muốn gì, cứ gặt bừa e rằng sẽ khiến nàng ta nghi ngờ.

Diêu phi lau khô nước mắt, giọng điệu vững vàng: “Trú Hồn các.”

Lê Tử Hà giật thót, Trú Hồn các, nơi tận cùng phía bắc của lãnh cung. Những nữ tử có tội sau khi chết sẽ bị hoả táng rồi đặt tro cốt ở Trú Hồn các. Lúc nàng và Thấm Mặc tra xét cung điện phía bắc đã nhìn thoáng qua, trừ bài vị và quan tài thì không còn thấy gì khác.

“Trú Hồn các nằm ở tận cùng phía Bắc của lãnh cung, ngự y đi qua, trong điện có một gác lửng, lên đó sẽ biết phải làm gì.” Đường như Diêu phi cũng đoán được Lê Tử Hà sẽ đồng ý yêu cầu của nàng, không chờ nàng hỏi liền nói thẳng.

Lê Tử Hà cũng không ra vẻ nhần nhó nữa, gật đầu đồng ý.

Để lại cao thuốc đã chuẩn bị từ trước, sai Duyệt nhi phải dùng nước nóng xoa mặt, hai canh giờ sau mới có thể dùng. Lê Tử Hà đeo hòm thuốc vội vã rời đi.

Trở lại Thái y viện, Thấm Mặc vừa lúc khám mặt cho Tô Bạch xong, hai người cùng nhau vào phòng.

Thấm Mặc thấy Lê Tử Hà vẫn trầm lặng, vươn tay châm trà, cất tiếng chậm rãi: “Sao vậy?”

Lê Tử Hà vội lắc đầu, chần chừ nói: “Người nói... Liệu Vân Tần Ngôn có phái người âm thầm theo dõi lãnh cung không?”

Bàn tay đang châm trà của Thấm Mặc dừng lại, đặt bình trà xuống, lắc đầu nói: “Đã cho lui toàn bộ, sao thế, người lại muốn tới đó hả?”

Lê Tử Hà không nói gì, không biết có nên nói cho hẳn biết những gì Diêu phi nói ngày hôm nay không. Suy nghĩ một chút quyết định không nói nữa, nếu Diêu phi nói thật, sẽ nói cho Thấm Mặc biết, nếu nói dối, cũng không khiến hai người cùng mạo hiểm.

“Mặt của Tô Bạch thế nào rồi?” Lê Tử Hà nói sang chuyện khác.

Thấm Mặc gọt ly trà lên, nhìn Lê Tử Hà khẽ cười nói: “Người muốn nàng thế nào?”

“Chữa khỏi đi.” Lê Tử Hà rũ mắt, trả lời không hề do dự. Chữa khỏi rồi, về sau càng thú vị hơn.

Thấm Mặc đặt ly trà xuống, gạt đầu sáng tỏ, mấp máy môi định nói gì đó, nhưng Lê Tử Hà lại đứng phắt dậy, nói: “Tử Hà đi trước.”

Nàng sốt ruột lắm rồi, nếu Thấm Mặc nói lãnh cung không còn ai theo dõi, vậy nàng đến thẳng luôn.

Bông tuyết nhỏ bé lay động theo cơn gió, mái tóc dài đen như mực lấm tấm những bông tuyết trắng. Lê Tử Hà thậm chí còn quên mặc áo choàng, lao mình vào gió tuyết, đi thẳng về nơi tận cùng phía bắc của hoàng cung.

Lãnh cung khôi phục vẻ tĩnh lặng vốn dĩ, tuyết đọng trắng xoá mặt đất, một dấu chân cũng không có. Lê Tử Hà cúi đầu rũ mắt, đi theo phương hướng trong trí nhớ, hai tai đã lạnh đến mức mất tri giác, tránh khỏi cơn gió, đôi mắt còn hơi khô khốc, thật không dễ dàng gì. Lúc ngẩng đầu thấy ba chữ “Trú Hồn các” thì thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại liếc nhìn dấu chân mình để lại, như con rắn dài quanh co đến trước cửa. Nhưng chỉ trong chốc lát đã bị tuyết lấp sạch.

Nhìn khung cảnh toàn là linh vị quan tài, Lê Tử Hà rùng mình. Những người chết này phần lớn là tần phi có phẩm cấp, chết rồi vẫn không thể rời khỏi lãnh cung, liền hỏa táng “đình thi” (*) như vậy, mọi người trong cung cảm thấy đây là “oán linh”, trốn tránh thật xa.

* Truyền thống mai táng của TQ rất coi trọng sống thọ và chết tại nhà. Khi hấp hối, người thân sẽ mặc bộ đồ mới cho người đó. Sau khi trút hơi thở cuối cùng sẽ đặt lên linh sàng, canh giữ tại thời khắc người đó trải qua điểm cuối cùng của sinh mệnh. Đây là đình thi.

Lê Tử Hà không có tâm tư nhìn ngó nhiều, vỗ tuyết đọng trên người, sải bước vòng qua, đi vào nơi sâu nhất trong đại điện, liền thấy một cầu thang bằng gỗ. Nàng nhìn lên, trên đó tối om u ám, không do dự nhiều mà trèo lên.

Gác lửng không lớn, chỉ có một gian chật hẹp, cánh cửa sổ đóng kín, chỉ có chút ánh sáng chiếu vào, vừa vịn chiếu lên chiếc quan tài để mở. Lê Tử Hà bước lên trước, vịn gỗ dưới chân kêu “cọt kẹt”.

Liếc nhìn xung quanh, không có gì cả, những chỗ không có ánh sáng chiếu tới thì tối đen như mực, Diêu phi bảo nàng tới đây làm gì?

Lê Tử Hà bước đến cạnh quan tài, đột nhiên nghĩ đến Vân Tấn Ngôn từng nói “Chết không thấy xác”, chẳng lẽ trong quan tài này là thi thể của nàng? Nhưng Thẩm Mặc đã nói Hồng Loan điện gặp hỏa hoạn, “Quý Lê” đã hóa thành tro bụi mới đúng...

Lê Tử Hà vươn tay ra, chạm lên nắp quan tài, còn di chuyển được, cũng không đóng đinh, nhìn kỹ hơn, đây là kiểu nắp này kéo ngang, ra sức đẩy nắp quan tài lên phía trước, quả nhiên có thể di chuyển!

Còn chưa kịp thấy rõ thứ trong quan tài, cổ chợt mát lạnh. Toàn thân Lê Tử Hà cứng đờ, thuận thế liếc mắt nhìn quan tài hé mở, nếu như không nhìn lầm, là chút quần áo Quý Lê từng dùng, còn có một hũ tro cốt?

“Người là ai?” Người cầm chủy thủ kề cổ Lê Tử Hà lên tiếng.

Lê Tử Hà vừa nghe, người chợt run lên, là Hách công công!

“Tại hạ là Lê Tử Hà, phụng lệnh của Diêu phi nương nương đến Trú Hồn các.” Lê Tử Hà cố gắng giữ giọng mình ổn định, thản nhiên nói.

Chủy thủ kề trên cổ hơi ngấp ngừng, nhưng vẫn không buông xuống, một hồi lâu, Hách công công hạ giọng nói: “Người là kẻ thế nào trong cung? Sao nương nương lại nói cho người biết?”

“Tại hạ là ngự y của Thái y viện, là đồ đệ của Phùng đại nhân Phùng Tông Anh. Nương nương chỉ bảo tại hạ tới Trú Hồn các, tìm một gác lửng, sau đó sẽ biết phải làm thế nào.” Lê Tử Hà đoán rằng Phùng gia gia biết được bí mật trong các này, nếu không Diêu phi cũng không nói là nguyện vọng của ông. Vì vậy nàng phải chỉ rõ mình là đồ đệ của Phùng Tông Anh.

Chủy thủ trên cổ nói lỏng, một lúc sau cuối cùng cũng buông xuống, nghe thấy Hách công công thở dài một tiếng: “Lão nô không thể không nghi ngờ, đã mạo phạm rồi, kính xin Lê ngự y tha lỗi!”

Lê Tử Hà thả lỏng thân thể, quay đầu lại liền thấy Hách công công cầm chủy thủ, quỳ một gối dưới đất, chắp tay xin tạ tội thì vội vã đỡ dậy nói: “Công công đa lễ rồi, rốt cuộc nương nương bảo Tử Hà tới đây làm gì vậy?”

Tóc Hách công công đã bạc trắng, đôi mắt lấp lánh có hồn trước kia giờ đã phiêu tơ trắng, mặt đầy nếp nhăn. Nghe thấy câu hỏi của Lê Tử Hà, vẻ mặt hơi bi thương, rũ mắt chậm rãi đi đến bên quan tài, ra sức đẩy nắp quan tài ra. Bây giờ Lê Tử Hà mới nhìn rõ, quả nhiên là quần áo trang sức mình từng dùng, bên trên đặt một bình sứ, dán một tờ giấy trắng, phía trên chỉ viết hai chữ “Quý Lê”.

Lê Tử Hà đã ngờ tới từ trước, nhìn lại xem Hách công công còn có động tác gì nữa.

Chỉ thấy ông nhẹ nhàng gõ mặt bên quan tài, cất giọng già nua run rẩy: “Nhất Nhất, đi ra đi...”

Lê Tử Hà không thể tin được mà mở to mắt, trong quan tài có tiếng vang, hai bàn tay tái nhợt thò ra, sau đó là một cái đầu nhỏ chậm rãi nhô lên, nó vòng qua bình sứ, đứng dậy. Hách công công tiến lên, dắt nó bước ra khỏi quan tài. Nó ngẩng đầu, mái tóc dài buộc đơn giản, trên khuôn mặt tái nhợt bệnh tật là một đôi mắt bồ câu trắng đen rõ ràng, nhìn Lê Tử Hà không hề chớp mắt, vẻ mặt vẫn bình thản.

Chóp mũi Lê Tử Hà cay cay, nước mắt bất giác rơi xuống, người chợt run rẩy, ngăn ngại không thể thốt nên một câu.

Nhất Nhất, thì ra chữ “Nhất” mà Phùng gia gia nhắc đến trước khi chết là chỉ đứa bé này.

“Lê ngự y, nương nương phái ngự y đến, là muốn xem bệnh cho đứa bé này.” Giọng điệu thông thả của Hách công công kéo ý thức của Lê Tử Hà trở lại.

Lê Tử Hà đưa lưng về phía ánh sáng, lặng lẽ lau nước mắt trên mặt, hít sâu một hơi, ngồi xổm xuống, định dắt tay đứa bé thì nó trốn mất, dè dặt nhìn nàng.

“Nhất Nhất, ta xem mạch cho con có được không?” Lê Tử Hà khó khăn nở một nụ cười tươi tắn, dịu dàng nói.

Ánh mắt đứa bé kia dịu đi, kéo vạt áo Hách công công, thấy Hách công công gật đầu mới từ từ nhấc bước đi tới, vươn tay trái ra.

Lê Tử Hà vươn tay bắt mạch, cảm xúc hỗn loạn, không thể nào bình tĩnh lại được, bắt mạch lại càng rối tinh rối mù, dứt khoát buông tay, đứng dậy hỏi thẳng: “Đây... là con của ai?”

Hách công công cau mày, hơi giận nói: “Bảo người đến chặn mạch, không cần biết những thứ khác.”

“Nếu công công không nói, sự hiện hữu của nó lập tức lưu danh hậu thế!” Giọng điệu của Lê Tử Hà vô cùng cứng rắn, không muốn nhiều lời với ông ta, cất lời uy hiếp.

“Vậy người cũng đừng hòng rời khỏi Trú Hồn các!” Hách công công lạnh giọng tiếp lời Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà dần lại tâm tình, khẽ cười nói: “Trước đó không lâu, một phi tử trong lãnh cung mới chết, hôm nay ngự y của Thái y viện đột nhiên biến mất trong lãnh cung, lẽ nào công công không thấy Hoàng thượng sẽ bao vây lãnh cung, lục soát kỹ càng lần nữa sao?”

Hách công công cứng họng, một lúc sau nói: “Người không thấy chữ trên bình sứ này sao?”

“Ý của công công, nó là con của Quý hoàng hậu?” Lê Tử Hà siết chặt nắm tay, không chế không để giọng mình run rẩy, bình thần nhìn Hách công công, hỏi.

Hách công công run lên, hốc mắt lập tức đỏ hồng, quỳ hai gối xuống rồi nói: “Nương nương đã chọn lựa để Lê ngự y tới đây, nhất định Lê ngự y có chỗ hơn người! Kính xin Lê ngự y giữ bí mật này!”

“Giữ bí mật thì có thể, nhưng công công phải nói rõ cho ta biết, rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì, thi thể của Quý hoàng hậu ở đâu? Sao có thể sinh được đứa bé này? Sao các người lại giấu nó trong lãnh cung?” Lê Tử Hà trừng lớn mắt, kiềm chế không để nước mắt rơi xuống. Thầm Mặc từng nói, tình trạng của nàng lúc đó không thể sinh con, nhưng hiện giờ...

Hách công công quỳ dưới đất, vừa nghe câu hỏi của Lê Tử Hà, thân thể lập tức mềm nhũn, nước mắt tuôn đầy mặt, nghẹn ngào nói: “Hoàng hậu nương nương... đã ở trong bình sứ này rồi...”

“Đứa bé này... Đứa bé này...” Hách công công thở hổn hển, khóc không thành tiếng: “Đứa bé này do Diêu nhi cô nương... lời ra từ... trong bụng Hoàng hậu nương nương...”

Tại Lê Tử Hà ù đi. Lôi ra? Lôi ra thế nào?

“Năm đó khi hoàng hậu nương nương được mang về Hồng Loan điện, chỉ còn một hơi thở cuối cùng, trong điện chỉ có lão nô và Diêu nhi cô nương. Cô nương nói phải tìm người cứu mạng, nhưng... chỉ trở về một mình... Lão nô tưởng Hoàng hậu nương nương nhất định một thi hai mệnh, nhưng... nhưng lúc rửa sạch thân thể, đứa bé này... đứa bé này đã thò một tay ra ngoài...” Hai tay của Hách công công không ngừng lau nước mắt, ông hít sâu để lời của mình mạch lạc hơn: “Gọi Hoàng hậu nương nương thế nào người cũng không tỉnh, nhưng cái tay này lại thò ra do khó sinh. Nhưng... nhưng đứa bé vẫn cử động... Diêu nhi cô nương điên loạn tìm kiếm khắp Hồng Loan điện, cuối cùng... cuối cùng cũng tìm thấy một thanh chủy thủ...”

“Lão nô vô dụng... Lão nô không dám ra tay, Diêu nhi cô nương... nói... nói đứa bé không thể chết..., cầm lấy chủy thủ liền... liền...”

Hách công công không nói được nữa, Lê Tử Hà cũng đã lệ tuôn đầy mặt, ngồi xổm xuống, ôm chặt đứa bé vào lòng.

“Lão nô van cầu Lê ngự y, hãy thương tình đứa bé này khó khăn lắm mới giữ được tính mạng, nhất định phải giữ bí mật. Hơn nữa... Hơn nữa từ nhỏ công tử đã yếu ớt, bệnh tật triền miên, đặc biệt là khi tới mùa đông... Cho nên nương nương mới phái Lê ngự y tới đây, nếu không... nếu không công tử cũng không sống nổi nữa...” Hách công công nước mắt lưng tròng, không thấy những thứ trước mắt, vừa nói vừa dập đầu van xin Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà cuống quýt cầm lấy tay đứa bé, bắt mạch thêm lần nữa.

Ngoại trừ nguyên nhân sinh non ra, trong cơ thể còn có độc tố, Lê Tử Hà nghẹn ngào hỏi: “Các người, hạ độc nó?”

Hách công công lau nước mắt, thở dài nói: “Đứa bé quá nhỏ, sợ công tử khóc rống, cho nên... phải dùng độc, độc cam...”

Trái tim như bị người ta tàn nhẫn nhéo một phát, từ trong rỉ máu ra ngoài, đau đớn đến mức khó thở, chỉ biết trong đôi mắt đã cạn khô rất lâu có thứ trào ra như vỡ đê. Một bàn tay lạnh lẽo chạm lên khuôn mặt, nhẹ nhàng lau sạch, kéo vạt áo của nàng. Lê Tử Hà cúi đầu, đứa bé trong lòng đang cười với mình, để lộ lúm đồng tiền. Nó cho tay vào trong tay áo, một lúc sau lấy ra một thứ rồi đặt vào tay nàng, Lê Tử Hà mở ra tay, là kẹo.

Lê Tử Hà vội vàng lau khô nước mắt, cười với nó: “Con tên là Nhất Nhất à?”

Đứa bé gật đầu, vung vẩy tay giữa không trung: “Quý Nhất.”

Nước mắt vẫn không thể khống chế, đôi mắt lại nhòa đi. Lê Tử Hà gạt lệ, lấy một lọ thuốc hoàn từ trong ngực, nhét vào tay Quý Nhất, cười nói: “Nhất Nhất ngoan, con cho ta kẹo, ta cho con cái này được không?”

Quý Nhất ngoan ngoãn gật đầu, cầm lấy bình sứ nghịch.

“Nghiên phi là do ông giết?”

“Không phải.” Hách công công lắc đầu, “Là... Nàng ta tự sát...”

Lê Tử Hà sững lại, thảo nào thi thể của nàng ta lại có thể đặt công khai trong điện, nếu giết người thật thì đã giấu thi thể rồi, ít nhất còn có thể giấu được một thời gian.

“Nàng ta phát hiện ra các người?”

“Vâng, lúc lão nô chuẩn bị đi diệt khẩu, đã nghe tin nàng ta chết bất đắc kỳ tử... Nhưng lão nô lén lút đi xem thi thể, nhất dao kia rõ ràng do nàng ta tự đâm.”

Lê Tử Hà rũ mắt, gật đầu, đứng lên, bình tĩnh nói: “Quý công tử yếu ớt, lại nhiễm chứng hàn, thuốc hoàn này chỉ là thuốc bổ mà thôi. Vài ngày nữa ta sẽ mang thuốc khác tới. Còn độc tố trong người công tử, e rằng phải xuất cung mới có thể giải.”

Hách công công vội vàng đứng dậy, cảm kích gật đầu.

Lê Tử Hà liếc nhìn Quý Nhất còn đang ngấm ngĩa bình sứ, dần lòng chấp tay nói: “Tử Hà phải đi trước, sẽ tìm cơ hội tới lần nữa.”

Hách công công ứa nước mắt gật đầu.

Ngoài điện gió rét veo vút, bông tuyết lạnh băng rơi xuống mặt mà không hề có cảm giác gì. Lê Tử Hà chỉ thấy mặt mình kéo căng, đôi mắt nóng rực, nhắc bước từ từ rời đi.

Bình thường Trú Hồn các vốn ít người đến, cho dù đến cũng chỉ để dâng hương, lại càng không có ai chú ý tới gác lửng, cho dù có lên gác, nghe thấy tiếng trong quan tài cũng không có ai dám mở nắp ra. Như vậy, Hách công công và đứa bé có thể sống như thế sáu năm sao?

Nghĩ tới đây, chớp mũi của Lê Tử Hà lại chưa xót, những thứ này, về sau sẽ dần dần tìm hiểu, bây giờ cần tới Đào Yếu điện một lần. Tiêu linh tán của nàng chắc có tác dụng rồi.

Bước nhanh tới Đào Yếu điện, đứng lúc thấy Duyệt nhi vội vã đi ra ngoài. Nàng ta thấy Lê Tử Hà thì lộ vẻ vui mừng, vội la lên: “Lê nương y, nô tỳ đang định đi tìm người, mau đi theo nô tỳ.”

Lê Tử Hà ổn định tinh thần, đi theo nàng ta.

Kể từ khi Vân Tần Ngôn hạ lệnh cấm túc, mấy cung nữ thái giám ít ỏi trong Đào Yếu điện đều bị Diêu phi đuổi đi hết, chỉ chừa lại một mình Duyệt nhi. Dù sao Diêu phi không đi ra ngoài, cũng không có ai tới thăm.

Vừa mới mở cửa điện ra, Lê Tử Hà lại được nghe tiếng thét chói tai của Diêu phi như đêm mưa dông hôm đó.

“Máu... Máu... A! Đều là máu!”

Trong điện, những thứ có thể đập đều vỡ nát, những thứ có thể xé đều rách bươm. Lòng Lê Tử Hà đau nhói, chỉ nghe Duyệt nhi nói: “Bệnh của nương nương lại tái phát, lần này trời không mưa cũng phát bệnh ...”

“Bẩm báo với Hoàng thượng chưa?” Lê Tử Hà bình ổn lòng mình, hồ hững hỏi.

Duyệt nhi gật đầu, nghẹn ngào nói: “Hoàng thượng ở Lê Bạch điện, có thể... có thể cho rằng nương nương giả bộ... Phùng đại nhân cũng mất rồi, nô tỳ... nô tỳ mới nghĩ đến tìm người...”

“Cô có biết Hách công công không?” Lê Tử Hà không vòng vo, hỏi thẳng.

Duyệt nhi ngẩn ra, gật đầu.

“Giúp ta canh ngoài điện.”

Duyệt nhi hơi chần chừ, nhưng lại nghĩ đến Diêu phi đã để cho Lê Tử Hà đến lãnh cung thì gật đầu.

Lê Tử Hà đóng cửa điện, căn điện tràn ngập tiếng thét inh ỏi của Diêu phi. Nàng đột nhiên cảm thấy mình không có tiền đồ, nước mắt lại chảy xuống, nhìn Diêu phi ngồi dưới đất kêu khóc, nhưng không thể di chuyển một bước.

“Máu... Nhiều máu quá... Ta không muốn, khôn muốn!” Ánh mắt của Diêu phi trống rỗng, thân thể đã gầy đi nhiều so với lúc Lê Tử Hà mới vào cung, hơn nữa khuôn mặt sưng đỏ, vô cùng thâm không nở nhìn.

Lê Tử Hà thấy có mảnh sứ nhỏ sắp làm nàng bị thương, bước lên phía trước, ôm lấy thân thể không ngừng lui về phía sau của nàng, khẽ gọi bên tai nàng: “Diêu nhi...”

Diêu phi bỗng ngẩn ra, yên tĩnh trở lại, quay đầu nhìn Lê Tử Hà, hai tay đẩy nàng ra, hoảng sợ nhìn chăm chăm, ngập ngừng nói: “Người... Người là ai...”

Lê Tử Hà lau nước mắt, lẳng lặng cười với nàng.

Nước mắt của Diêu phi càng tuôn rơi mãnh liệt, nhìn Lê Tử Hà, ánh mắt trống rỗng khôi phục chút thần thái, ấp úng nói: “Tiểu thư... Tiểu thư... Tiểu thư?”

Lê Tử Hà còn chưa gật đầu, đã bị Diêu phi ôm chặt lấy: “Tiểu thư! Tiểu thư tới đón em, tới đón em đi cùng tiểu thư có phải không...”

Lê Tử Hà vươn tay vuốt mái tóc dài của Diêu phi, nhẹ nhàng chỉnh lại chiếc Chu thoa hơi lệch.

Đột nhiên có sức lực đẩy mạnh Lê Tử Hà ra, Diêu phi nghi ngờ nhìn Lê Tử Hà, khóc lóc thảm thiết: “Không... Không thể nào là tiểu thư, tiểu thư không tha thứ cho Diêu nhi đâu... Là Diêu nhi đích thân giết tiểu thư... đích thân giết tiểu thư...”

Mắt Lê Tử Hà mông lung, tiến lên lau nước mắt cho Diêu phi, khẽ nói: “Không trách em, Diêu nhi đừng khóc nữa.”

Diêu phi ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Lê Tử Hà, nước mắt vẫn cuộn cuộn tuôn rơi, quỳ dưới đất, kéo vạt áo của Lê Tử Hà, gào khóc: “Tiểu thư, tiểu thư tha thứ cho em, em đã cầu xin rất nhiều người, van xin họ cứu tiểu như nhưng không ai chịu tới! Phùng gia gia vừa hay bệnh nặng, em không tìm được gia gia! Em không có ý đầu, nhưng Nhất Nhất không thể chết được, Nhất Nhất chết tiểu thư sẽ đau lòng!”

Lê Tử Hà ngồi xổm xuống, ôm Diêu phi vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Ừ, tha thứ cho em, không trách em.”

“Tiểu thư, nhiều máu lắm, đều là máu của người...” Diêu phi vẫn khóc, ôm chặt lấy Lê Tử Hà: “Chờ em, chờ em cứu Nhất Nhất xuất cung, em sẽ tìm tiểu thư tạ tội...”

“Nhưng... Phùng gia gia cũng mất rồi...” Diêu phi đột nhiên ngẩn người, lẩm bẩm: “Đều tại em, nếu em nghe lời Phùng gia gia, không tìm Cố Nghiên Lâm gây phiền toái, cô ta sẽ không vào lãnh cung, sẽ không phát hiện ra Nhất Nhất, sẽ không chết. Cô ta không chết, Phùng gia gia sẽ không phải chết nữa... Tiểu thư, em cũng hại chết Phùng gia gia rồi...”

“Hơn nữa... hơn nữa Nhất Nhất, công tử bị bệnh, bệnh nặng lắm, tiểu thư, em sợ, sợ công tử cũng chết mất...” Diêu phi túm chặt lấy tay Lê Tử Hà, dường như sợ nàng chạy mất: “Nếu công tử cũng chết, mọi người đều chết hết... đều chết hết, em còn sống để làm gì?”

Lê Tử Hà không khống chế được nữa, nước mắt cũng tuôn rơi ào ạt, nức nở nói: “Không chết, chúng ta đều không chết, đều rất khỏe. Điều nhi cũng phải sống thật tốt, là tiểu thư không đúng, không nên nghi ngờ em, hạ độc em.”

“Không chết... Không chết sao?” Điều nhi ngừng khóc, ngẩn ngơ nhìn Lê Tử Hà, cười ngốc nghếch: “Đã chết, ta đích thân giết, người có giống tiểu thư hơn nữa cũng không phải là tiểu thư, còn vọng tưởng thay thế vị trí của tiểu thư sao?”

Điều phi đột nhiên cao giọng, đẩy Lê Tử Hà ra, đứng lên khẽ cười nói: “Kẻ đáng chết là các người! Ai ai cũng dối trá làm bộ, ngu xuẩn không biết gì cả! Thậm chí còn không đấu lại một Điều nhi là ta, nếu không phải tiểu thư nhà ta thiện lương rộng lượng, các người có thể thắng tiểu thư sao?”

“Còn có Vân Tần Ngôn, các người tưởng hắn biết gì là yêu sao? Ta nói cho các người biết, hắn dụ dỗ với tất cả mọi người, ân cần với tất cả mọi người, có thể nói yêu với bất kỳ ai! Vì thứ gọi là giang sơn xã tắc của hắn, ngay cả tiểu thư mà hắn thích nhất cũng thấy chết không cứu!” Trong đôi mắt trợn trừng của Điều phi đều là sự phẫn hận, đột nhiên nghĩ đến gì đó, ánh mắt dịu đi, núp ở góc bình phong, khóc lóc thảm thương: “Đúng rồi, ngay cả ta cũng trèo lên giường của hắn, tiểu thư sẽ không tha thứ cho ta đâu... Ta còn mang thai con của hắn...”

Cơn đau trong lòng Lê Tử Hà càng mãnh liệt, nhìn Điều phi lại không biết phải an ủi thế nào, đột nhiên nghe tiếng Duyệt nhi hô to ngoài điện: “Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

54. Chương 54: Ngoại Truyện Nhất Nhất

Điều di nói, ta là điều duy nhất của rất nhiều người, nên gọi ta là Nhất Nhất. Hách công công luôn nói thế giới của ta rất nhỏ, mỗi khi đến lúc đó, ta sẽ nhìn nơi mà ta ở từ khi có trí nhớ. Là một cái hộp lớn thì đúng hơn, bên trong là cái hộp nhỏ, trong cái hộp nhỏ có một người sống là ta.

Không đúng, không chỉ có ta, còn có cái bình sứ kia nữa. Hách công công nói đó là mẹ ta.

Mẹ là cái gì? Ta không biết, nhưng có nó ở bên, cho dù mùa đông, lúc rất rất lạnh, ta cũng không cảm thấy lạnh nữa.

Ta biết, nơi này nhỏ, bởi vì ngoài kia rất lớn, thế giới ngoài cái hộp này rất lớn.

Hách công công sẽ mang ta đi tắm theo định kỳ, thế giới ngoài kia có dòng sông, họ nói trong sông là nước, có thể rửa sạch thân thể.

Mặc dù mỗi lần ra ngoài đều là ban đêm, ta vẫn có thể nhìn thấy một chút, khi đó ta liền đồng ý với cách nhìn của Hách công công, thế giới của ta thật sự rất nhỏ.

Người sống cùng ta lâu nhất là Hách công công, không biết ông làm thức ăn cho ta ở đâu, mùa đông luôn nhớ thêm đệm chăn cho ta, y phục ta thay ra cũng không biết được ông ta cầm đi đâu, lần sau tới sẽ sạch sẽ trở lại. Ông còn có thể dạy ta viết chữ, dạy ta rất nhiều thứ ta chưa từng thấy cũng chưa từng nghe, nhưng ta không dám quá gần gũi với ông, bởi vì ông rất ít khi nói với ta những điều khác, cho dù nói chuyện cũng rất cung kính.

Điều di và thái gia gia rất ít đến thăm ta, đôi khi từng người tới, đôi khi cùng đi, mỗi lần đều mang rất nhiều thứ tới. Ta thích nhất là kẹo của thái gia gia, thích mùi vị đó, thái gia gia nói đó là vị ngọt.

Ta nhớ Hách công công đã dạy ta, ngược lại với ngọt là đắng, khi đó ta mới biết được, thì ra thuốc ta vẫn uống là đắng.

Điều di và thái gia gia luôn sợ ta bị bệnh, thật ra thì ta không sợ, lúc bị bệnh mới có thể được gặp mọi người nhiều hơn, Điều di còn ôm ta trong lòng, ấm áp hơn cái hộp nhỏ của ta rất nhiều. Thái gia gia cũng sẽ nói chuyện còn nhỏ của mẹ ta, như vậy ta mới biết được, mẹ ta không chỉ là một cái bình nhỏ.

Ta thích họ tới, thật ra còn có một nguyên nhân nữa.

Chỉ khi họ tới, cánh cửa của cái hộp lớn mới được mở ra, ánh mặt trời chiếu vào rất ấm áp, nhìn ra ngoài cửa, ta có thể thấy rất nhiều màu sắc, màu lam, màu xanh biếc, màu đỏ, màu vàng... Nhưng khi đóng cửa sổ lại, ta chỉ có thể nhìn thấy màu đen.

Ta thường xuyên nằm một mình trong hộp nhỏ, nghĩ tới những thứ Hách công công dạy cho ta. Điều ông nói nhiều nhất, là thế giới này rất phức tạp, con người sẽ làm những chuyện mà bản thân mình không muốn, vì những thứ muốn có được mà từ bỏ những thứ đã có. Ví dụ như ta rất muốn rời khỏi cái hộp này, như vậy sẽ phải rời xa thái gia gia hoặc Diêu di mãi mãi, lúc này sẽ phải nghĩ xem nên chọn thứ gì, từ bỏ thứ gì.

Ta rất muốn nói cho ông biết, chỉ cần có thể ở bên Diêu di và thái gia gia, dù cho ta thứ gì đi nữa, ta cũng sẽ không đi ra ngoài. Nhưng ta không biết nói.

Nói đến chuyện ta không biết nói, Diêu di lần nào cũng khóc, thái gia gia thì rất áy náy. Họ đều nói, chờ một chút nữa sẽ khỏi.

Ta không quan tâm lắm đến chuyện có thể nói hay không, dù sao cũng không có ai nói với ta. Hơn nữa, ta thích nghe người khác nói chuyện, ví dụ như Diêu di và thái gia gia.

Ta không hiểu những lời họ nói, chỉ có thể suy đoán. Họ tranh luận, thái gia gia muốn Diêu di và ta cùng rời đi, Diêu di không chịu, Diêu di nói không muốn mạo hiểm, không được đảm bảo hoàn toàn thì Diêu di sẽ không ra tay. Diêu di còn nói Diêu di hận những người ở đây, muốn họ không được yên bình.

Cuối cùng ta nắm tay Diêu di, đưa cho Diêu di một viên kẹo. Ta không biết hận mà Diêu di nói là gì, nhưng Hách công công đã dạy ta, những người đáng hận cũng có chỗ đáng thương, ông nói hận không phải thứ tốt, cho nên ta muốn nói với Diêu di, con cho đi đi kẹo, đi đi vứt bỏ nỗi hận đi.

Cuộc tranh luận này kéo dài rất lâu, cuối cùng có một ngày, ta nhớ được hôm đó là đông chí, buổi tối rất lạnh, nhưng ta biết Diêu di và thái gia gia sẽ đến. Họ nói, đông chí là ngày người một nhà đoàn tụ, ngày đó, Diêu di không phản đối lời gia gia nữa, vượt đầu ta nói, nên rời đi rồi.

Mấy ngày sau, họ tới rất nhiều lần, thái gia gia nói với Diêu di, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, ở lại đây hai ngày, nói phải cẩn thận chút, đừng để lộ sơ hở.

Ta rất vui, nhưng nghĩ tới điều Hách công công đã nói, ta khoa tay múa chân hỏi Diêu di: “Con sẽ phải rời xa mọi người mãi mãi sao?”

Diêu di lại khóc, Diêu di nói không đâu, di di nói ta là Nhất Nhất mà di di yêu quý nhất, không bao giờ rời khỏi ta.

Diêu di không rời đi, người rời đi là thái gia gia.

Ta cũng loáng thoáng biết người hại thái gia gia là ta. Bởi vì xế chiều hôm đó, lúc Diêu di và thái gia gia vừa rời đi, Hách công công chưa kịp trở lại, ta len lén, cẩn thận đẩy cửa sổ ra. Ta rất lạnh, ánh mặt trời rất ấm áp, ta nghĩ, được ánh mặt trời chiếu lên người, bệnh của ta sẽ khỏi.

Trước kia Hách công công thường xuyên bảo ta, không được tùy tiện mở cửa sổ, đây là lần đầu tiên ta không nghe lời, cho nên ta thấy được người kia, đáng vẻ đẹp hơn Diêu di, nhưng khiến ta cảm thấy lạnh hơn, vội vàng đóng cửa sổ lại.

Đêm hôm đó, ta rúc trong góc, nghĩ tới ánh mắt nhìn ta của người kia mà thấy sợ hãi. Lúc Hách công công trở lại, ta kéo tay áo ông, khoa tay múa chân nói ta không ngoan, bị người ta nhìn thấy.

Hách công công hoảng hốt một lúc, cũng chỉ thoáng qua, ôm ta vào cái hộp nhỏ. Ông nói, dù xảy ra chuyện gì cũng không được ra ngoài.

Ta run rẩy trong hộp nhỏ, đệm chăn rất dày, Hách công công nói là Diêu di chuẩn bị, rất ấm áp, nhưng ta vẫn run rẩy. Bởi vì nơi từ trước đến nay vẫn rất yên tĩnh đột nhiên có rất nhiều người.

Ta chỉ từng thấy Diêu di, thái gia gia, và Hách công công, còn người lạnh lùng kia nữa, nhớ được lúc ta còn rất nhỏ, ta cho rằng thế giới này cộng thêm cả ta cũng chỉ có bốn người mà thôi. Sau đó ta mới biết, chẳng qua đây là thế giới của ta.

Hách công công nói ta không thể bị những người khác nhìn thấy, ta gật đầu. Hách công công còn nói, bây giờ ta vẫn phải ở trong hộp nhỏ, ta gật đầu. Ta biết, không nghe lời sẽ khiến họ rời xa ta mãi mãi, thí dụ như thái gia gia.

Ta không biết đã ở trong hộp nhỏ bao lâu, lâu đến mức ta cảm thấy khó thở, thậm chí loáng thoáng thấy bóng dáng của mẹ. Mẹ giống hệt lời thái gia gia nói, mặc y phục màu đỏ, mỉm cười với ta, mẹ nói ta không được ngủ, vẫn phải thức, thức chờ mẹ tới đón ta.

Lúc này cái hộp mở ra, Hách công công hoang mang lén đưa cho ta rất nhiều đồ ăn, lén đưa ta đi đại tiểu tiện, rồi lại vội vã rời đi.

Ta lại quay về cái hộp nhỏ, mọi ngày cứ trôi qua như vậy. Ta ở trong hộp nhỏ, viết chữ lên nắp hộp, nghĩ tới mẹ mà thái gia gia từng nói với ta, còn có nữ nhân từng cười với ta trong mộng. Và cả lời Diêu di, lập tức có thể rời đi.

Khi ta lại bị giam đến lúc không thể nào thở được, nắp hộp được mở ra, ánh sáng chói lòa chiếu vào mắt ta. Cái hộp lớn được thắp sáng.

Vốn đang hơi mơ hồ, gió lạnh thổi qua, ánh sáng chiếu tới, ta lập tức tỉnh táo lại. Sau đó, có mùi gay mũi xộc tới, về sau ta mới biết đó là mùi rượu.

Lúc ấy ta rất vui, cho rằng Hách công công cuối cùng cũng trở lại rồi. Nhưng lại sợ hãi, Hách công công chưa bao giờ đốt đèn, cho nên ta co rúc trong hộp nhỏ, ngẩng đầu nhìn ra ngoài, không dám động dấy.

Ta nghe người đó gọi “Lê nhi” luôn miệng, vì vậy nghĩ đến mẹ ta. Mẹ ta tên là Quý Lê, người hắc đang gọi, chắc là mẹ ta.

Sau đó ta thấy được một cái tay tái nhợt nhưng rất thon dài, khê run, từ từ đưa vào cái hộp nhỏ.

Ta nghĩ, nếu ta có thể nói chuyện, lúc ấy nhất định sẽ kêu lên: “Không được động vào mẹ ta!”

Ta sợ hắc cướp mẹ đi, suýt nữa chui từ trong hộp ra. Nhưng ta đột nhiên nghĩ đến lời Diêu di nói, Diêu di luôn vuốt ngực ta, nói mẹ ở đây, sẽ ở bên chúng ta mãi mãi. Mẹ được ta đặt trong lòng rồi, cho nên ông ta không mang đi được.

Nghĩ như vậy, ta ngoan ngoãn ở bên trong, lẳng lặng nhìn cái tay kia. Ta cho rằng hắc sẽ đưa mẹ đi, nhưng tay của hắc chỉ tới nắp hộp, chưa chạm tới tên mẹ đã dừng lại.

Như thể trôi qua một lúc lâu, nhưng cũng chỉ như nháy mắt, nắp hộp chợt đóng lại. Trước mắt ta lại chỉ còn màu đen.

Về sau, những người đột nhiên xuất hiện đó cũng biến mất. Ta trở lại những ngày trước kia, nhưng Hách công công không bao giờ nói sẽ rời đi nữa, Diêu di cũng không tới thăm ta nữa.

Bệnh của ta cũng càng ngày càng nặng, bởi vì mấy ngày bị nhốt trong hộp gần như không ăn gì.

Cuối cùng ta cũng thấy người từ trước đến nay không khóc cũng phải rơi nước mắt. Hách công công thường xuyên nhìn ta, nhìn một lúc liền rơi nước mắt, nói ta là đứa trẻ đáng thương.

Ta cười với ông, bởi vì ta sẽ không khóc, ta không hề cảm thấy mình đáng thương, không thể nói thì có thể nghe người khác nói, không thể ra khỏi cái hộp, thật ra chỉ có một mình ta thì cần thế giới lớn như vậy làm gì? Thường xuyên ngã bệnh, nhưng bị bệnh mới có thể thường xuyên nhìn thấy Diêu di và thái gia gia, bây giờ thái gia gia mất rồi, nhưng thái gia gia giống mẹ, sẽ ở trong lòng ta, không bao giờ rời xa ta nữa.

Mấy ngày sau, thế giới của cuối cùng cũng xuất hiện người thứ năm.

Hắc đứng ở cửa sổ, đưa lưng về ánh sáng, không thấy rõ dáng vẻ, nhưng khi hắc ôm ta, ta đột nhiên cảm thấy an tâm. Ta nghĩ, nếu có thể mãi mãi ấm áp như vậy thật tốt biết bao.

Quả nhiên, hắc cũng khóc, ta luôn khiến người ta khóc, mà ta, chỉ biết cười với họ.

Ta đưa cho hắc một viên kẹo, thái gia gia nói, ngọt sẽ khiến cho người khác cười, mặc dù lúc Diêu di, thái gia gia hay Hách công công nhận lấy viên kẹo chỉ khóc dữ hơn, nhưng ta cảm thấy thái gia gia sẽ không lừa ta.

Hắn lau nước mắt, cười với ta.

Trong nháy mắt đó, ta đột nhiên nghĩ đến mẹ, ngoài mẹ trong mơ ra, hắn là người đầu tiên cười với ta.

Hắn đưa cho ta một bình sứ nhỏ, nói là vật trao đổi với kẹo. Ta biết trong đó là thuốc, nhưng ta cảm thấy thuốc nhất định sẽ ngọt, bởi vì kẹo ngọt, đồ đổi lại với kẹo chắc là sẽ ngọt phải không?

Hắn nói rất nhiều chuyện với Hách công công, ta nghe không hiểu, nhưng có một câu ta hiểu, hắn nói sẽ trở lại gặp ta. Ta rất vui, bởi vì hắn giống mẹ, cười với ta, hơn nữa, hắn và mẹ giống nhau, tên có một chữ “Lê”.

Sau khi hắn đi, ta lại trở về cái hộp nhỏ, nơi còn ấm áp hơn ngoài kia.

Thật lâu thật lâu về sau, ta mới biết mẹ ta chưa chết; thật lâu thật lâu về sau, ta rời khỏi cái hộp nhỏ, thấy được thế giới to lớn ngoài kia; thật lâu thật lâu về sau, ta nằm trong lòng mẹ, cảm giác như có ánh mặt trời chiếu lên người, lộc non đâm chồi, mưa phùn đón gió hắt vào. Ta nhảy xuống khỏi đầu gối mẹ, dắt tay mẹ, quay đầu lại khẽ cười, nói: “Mẹ, trời mưa rồi, con dẫn mẹ về nhà.”

55. Chương 55

Duyệt nhi cố ý cất cao giọng, trong lòng Lê Tử Hà dấy lên hồi chuông cảnh báo. Bây giờ nàng mang thân phận nam tử, tất nhiên gặp riêng phi tử là không hợp lễ nghĩa, còn bảo Duyệt nhi đứng canh chừng, nếu để Vân Tần Ngôn bắt được thì khó lòng giải bày. Để mặc Diêu nhi khóc lóc, Lê Tử Hà nhanh chóng dời bước đến bên cửa sổ, mở cửa định nhảy ra ngoài thì tay bị kéo, người nhẹ bổng, ngã vào lồng ngực tràn đầy mùi thuốc.

“Người... đến đây từ lúc nào?” Lê Tử Hà không không hề hoảng hốt, khẽ hỏi.

“Mới đến.” Thẩm Mặc đỡ lấy Lê Tử Hà, trả lời đơn giản, nói rồi định kéo Lê Tử Hà rời đi.

Lê Tử Hà không nhấc bước, nàng muốn nghe xem Vân Tần Ngôn sẽ nói gì với Diêu nhi. Thẩm Mặc nhận thấy ý đồ của nàng, khẽ nói: “Không nghe được đâu.”

Lê Tử Hà không chịu từ bỏ, ghé đầu vào cửa sổ nghe ngóng hồi lâu mà vẫn không hề thấy tiếng động nào, bất lực liếc mắt nhìn Thẩm Mặc rồi rũ mí mắt nhắc bước định rời đi. Nhưng chân lại mềm nhũn, gần như ngã xuống tuyết. Thẩm Mặc đỡ lấy, khom lưng định bế nàng, Lê Tử Hà khước từ: “Không, đang ở trong cung.”

Thẩm Mặc cười khẽ: “Không sao cả.”

Lê Tử Hà đứng vững, vươn bàn tay vốn mang màu vàng sẫm nhưng bị cơn gió lạnh làm cho đỏ ửng, tay áo màu xanh đậm thỉnh thoảng phất qua năm ngón tay, cất giọng nhẹ nhàng mà bình yên: “Đi thôi.”

Thẩm Mặc bình tĩnh nhìn nàng, quật cường mà bền bỉ, đôi mắt trong suốt rõ ràng đượm nỗi bi thương mà gió không thể thổi tan, nhưng vẻ mặt lại không hề mềm yếu. Điều nàng muốn không phải là sự lệ thuộc, mà là sóng vai cùng bước.

Vươn tay bao lấy năm ngón tay lạnh băng, khẽ vận công.

Lê Tử Hà chỉ cảm thấy thân thể dần dần ấm lên, cúi đầu đi theo Thẩm Mặc. Không cần lo sẽ bị Ngự Lâm quân bắt gặp, nàng biết Thẩm Mặc sẽ tìm con đường an toàn nhất. Không cần lo sẽ bị trượt chân, nàng biết cho dù trượt chân, Thẩm Mặc sẽ đỡ được nàng trước khi nàng chạm đến mặt đất lạnh băng. Không cần lo trở lại Thái y viện sẽ phải đối mặt với điều gì, nàng biết từ giây phút nàng bước ra khỏi cửa, Thẩm Mặc đã sắp xếp hết thấy...

Đường chênh vênh, tuyết phủ dày, thường xuyên chạm tới đầu gối của Lê Tử Hà. Nhưng đường cũng không khó đi lắm, nàng chỉ cần men bước chân của Thẩm Mặc, giẫm lên dấu chân của hắn, tiến từng bước từng

bước lên phía trước là được. Đường như những dấu chân này còn giữ lại nhiệt độ của hân, không hề cảm thấy chút lạnh lẽo chút nào.

Lòng phòng bị sụp đổ trong nháy mắt, sau khi mềm lòng, nước mắt liền rơi. Giọt lệ vừa lăn xuống má đã bị đóng băng, nặng nề rơi xuống.

“Thẩm Mặc, người có thứ mà mình muốn bảo vệ không?” Giọng Lê Tử Hà khàn khàn, cố gắng đè nén nỗi ghen ngào.

Thẩm Mặc nghe thấy rõ ràng, nhú mào, cũng không quay đầu lại, trong giọng nói lạnh lùng trong treo ẩn chứa sự âm áp: “Có.”

“Người sẽ bảo vệ thế nào?”

“Dùng hết khả năng.”

Mái tóc đen dày của Thẩm Mặc bị gió nhẹ nhàng thổi lên, dính tuyết nhưng vẫn mềm mại, phất qua mặt Lê Tử Hà, dường như có thể lau nước mắt cho nàng. Đúng vậy, dùng hết khả năng là được. Ban đầu nàng quyết định tiến cung báo thù cũng có ý nghĩ này, hôm nay nàng sẽ dùng hết khả năng yêu thương bảo vệ Nhất Nhất, đền bù những điều để mất sáu năm qua. Đúng vậy, phải đưa nó xuất cung đã!

“Thẩm Mặc, trở về Thái y viện, Tử Hà có lời muốn nói với người.”

“Ừ, được.”

“Thẩm Mặc, người biết chữa bệnh, cũng biết giải độc phải không?”

“Ừ, đúng.”

“Thẩm Mặc, chuyện lát nữa Tử Hà nói với người, dù thế nào cũng phải đồng ý, có được không?”

“Ừ, được.”

...

Gió tuyết dữ dội hơn, trong màn tuyết mênh mông, hai bóng dáng màu lam, một trước một sau, thứ gắn kết hai người là nhiệt độ truyền tới từ bàn tay nắm chặt. Phía sau để lại dấu chân càng lúc càng dài, rồi dần dần bị lấp kín, dấu vết khắc trong đáy lòng là sự chứng giám duy nhất trong ngày đông.

Vì Vân Tấn Ngôn đến nên Đào Yểu điện đốt lò sưởi, trong điện mờ mịt, Diêu nhi vẫn núp trong góc khóc thút thít. Vân Tấn Ngôn đứng trong điện, nhìn từ trên cao xuống, trong mắt mang vẻ nghi ngờ khinh miệt, trong lúc đưa mắt nhìn quanh điện nhân tiện liếc nhìn nàng, rồi nhìn Duyệt nhi tiến vào phía sau mình, cất giọng hỏi: “Người chăm sóc chủ tử như vậy sao?”

Duyệt nhi vội quỳ xuống, cất giọng run run: “Nô tỳ đáng chết! Nương nương phát bệnh, nô tỳ không biết làm thế nào...”

“Cho nên để mặc chủ tử người một mình trong điện?” Nói rồi lại đưa mắt nhìn một vòng, ánh mắt sắc bén chiếu thẳng về phía Duyệt nhi.

Duyệt nhi nghe thấy giọng điệu trong lời của hân thì thở phào nhẹ nhõm, biết Lê Tử Hà đã rời đi, nhưng vẻ mặt vẫn hốt hoảng, dập đầu nói: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết!”

Vân Tấn Ngôn híp mắt, không nhìn ra vấn đề, lạnh lùng nói: “Tự xuống chịu phạt đi.”

Duyệt nhi vội vã dập đầu rồi lui ra, cửa điện đóng lại, chỉ còn tiếng khóc của Diêu nhi quẩn quanh trong điện. Vân Tấn Ngôn cười khê, tròng mắt đen như chim ưng săn mồi, đứng từ trên cao nhìn Diêu nhi cuộn tròn người lại, cất lời cắt đứt tiếng khóc: “Trẫm đã tới, mục đích đã đạt được rồi, còn giả bộ sao?”

Diêu nhi ngẩng đầu, đôi mắt sưng đỏ khê mở ra, trong ánh sáng leo lắt nhìn thấy Vân Tấn Ngôn, nhào tới như nhìn thấy cứu tinh: “Tam điện hạ! Tam điện hạ xin hãy cứu tiểu thư! Tiểu thư không thể chết được...”

Vân Tấn Ngôn dịch người sang, Diêu nhi ngã lăn xuống đất, quay đầu lại thần thờ nhìn Vân Tấn Ngôn, đột nhiên ánh mắt trở nên lăm lăm: “Người... Người không phải là Tam điện hạ! Người là Hoàng thượng! Là Vân Tấn Ngôn đã trở thành Hoàng thượng, ha ha...”

Vân Tần Ngôn chỉnh lại tay áo, quay người, khẽ cười nói: “Trẫm muốn xem xem, hôm nay người còn có thể giở trò gì nữa.”

“Tiểu thư, tiểu thư đâu rồi...” Ánh mắt của Diêu nhi đột nhiên trở nên mê man, hốt hoảng nhìn quanh, chân giẫm lên mảnh sứ vỡ mà không hề cảm thấy đau đớn. Nhìn đằng trước phía sau tấm bình phong, rồi lại nhìn tủ đồ, khóc nức lên: “Tiểu thư... Không phải vừa nãy tiểu thư còn ở đây sao? Tiểu thư vẫn không tha thứ cho Diêu nhi phải không? Cho nên đã đi mất rồi? Tiểu thư...”

Vân Tần Ngôn nhướng mày, cười nói: “Sáu năm trước các người cố ý đặt tro cốt của Lê nhi ở lãnh cung, trẫm cũng mặc các người. Sáu năm qua, trẫm cũng muốn xem các người có thể làm trò gì trong lãnh cung, xem dáng vẻ của người ngày hôm nay, chẳng lẽ muốn tìm một người tới rồi nói nàng chính là Lê nhi? Lê nhi chết đi sống lại bị các người giấu giếm?”

Sương mù trong mắt Diêu nhi dần tản mát, nhìn cửa sổ chầm chầm, rồi lại nhìn Vân Tần Ngôn cầu xin: “Tiểu thư, tiểu thư thật sự không chết! Vừa rồi ta còn thấy tiểu thư, tiểu thư đi ra từ đằng đó.”

Một tay chỉ vào cửa sổ, Diêu nhi lão đảo đứng dậy, nhào đến cửa sổ định mở ra, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Ta muốn đi tìm tiểu thư, đi tìm tiểu thư...”

Vân Tần Ngôn cất bước kéo cổ tay Diêu nhi, tàn nhẫn nói: “Các người ra vẻ huyền bí sáu năm là đủ lắm rồi!”

Nói rồi vung tay, Diêu nhi ngã xuống đất, tiếp tục kêu gào: “Ra vẻ huyền bí? Bọn ta ra vẻ huyền bí gì chứ? Là do người đa nghi mà thôi!”

Vẻ tối tăm trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất, sau vẻ lạnh băng là tiếp cười ảm áp giả tạo: “Đúng! Trẫm rất đa nghi! Các người đến lãnh cung hết lần này đến lần khác, Phùng gia gia năm lần bảy lượt ám chỉ trong lãnh cung có thứ quan trọng với trẫm? Đơn giản là muốn khiến trẫm nghi ngờ Lê nhi chưa chết! Trẫm dung túng các người một giả ngây giả dại, một lời lẽ ngông cuồng, sáu năm qua không có lúc nào không nhắc nhở trẫm, trẫm nợ Lê nhi! Điều kiện tiên quyết cho những dung túng này, người biết là gì không?”

Mắt Vân Tần Ngôn ửng đỏ, dường như Diêu nhi đã tỉnh táo, yên tĩnh trở lại.

“Là Lê nhi còn sống!” Đôi môi mỏng của Vân Tần Ngôn khẽ mở, từng chữ từng chữ, hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm vào Diêu nhi: “Trẫm tin sự che chở Phùng gia gia dành cho Lê nhi, tin tình nghĩa chủ tớ người dành cho nàng, tin các người diễn trò trước mặt trẫm! Các người luôn nhằm vào Cố Nghiên Lâm, khiến hậu cung tối tăm rối loạn, trẫm có thể không quan tâm, thậm chí khi người bò lên giường trẫm, người cho rằng trẫm không biết người muốn làm gì ư? Muốn trẫm ném thử cơn đau xót khi mất con! Người nói xem, những điều trẫm nói có phải là giả không?”

Diêu nhi ngơ ngẩn gục xuống đất, đôi mắt không còn thần thái, không nói thêm một câu.

“Phùng Tông Anh âm thầm cấu kết với bộ hạ cũ của Quý gia bộ, trẫm lại cho rằng ông ta muốn âm thầm đưa Lê nhi ra ngoài, còn chưa ép hỏi hai câu, ông ta đã tự sát trong phủ! Hôm nay trẫm đích thân đến lãnh cung, tận mắt thấy tro cốt Lê nhi, thực sự lòng rất hổ thẹn, các người đã hài lòng chưa? Về phần những bộ hạ cũ kia, các người muốn dùng họ giành lấy giang sơn của trẫm ư?” Mắt Vân Tần Ngôn trầm xuống, cười tự giễu khiến không khí trong điện lạnh thêm phần nào: “Ha ha, trẫm lừa mình dối người sáu năm là đủ lắm rồi! Các người dùng thanh kiếm Lê nhi này đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi! Hôm nay, trẫm không sợ nói cho người biết, dù Lê nhi đứng trước mặt trẫm, cũng không mấy may đã động được trẫm đâu!”

Vân Tần Ngôn liếc mắt nhìn Diêu nhi rồi phát tay áo rời đi, gần tới cửa điện, đột nhiên dừng bước, cười nói: “Đúng rồi, trẫm sẽ giữ lại chức phi cho người, nhưng nếu người không an phận thì đừng trách trẫm hạ thủ không lưu tình!”

Diêu nhi ngồi dưới đất, tinh thần đã tỉnh táo, đột nhiên cười rộ lên. Cái gì gọi là thông minh quá sẽ bị thông minh hại, Vân Tần Ngôn thông minh cả đời mà hồ đồ nhất thời, cho rằng ai ai cũng tâm tư thâm trầm như hắn, chế ra chuyện tiểu thư chưa chết có gì tốt cho họ chứ? Loại người vô tình vô nghĩa như hắn, để cho hắn thỉnh thoảng nhớ đến tiểu thư là có thể thương tổn được sao? Nực cười! Hay là hắn cho rằng ai ai cũng như hắn, vì quyền vì thế không chừa bất cứ thủ đoạn nào, mượn danh nghĩa của tiểu thư triệu tập bộ hạ cũ?

Ha ha, tất cả mưu đồ đều chỉ để Nhất Nhất có thể tồn tại.

Phùng gia gia thực sự không đành lòng giấu giếm, mới nhắc tới lãnh cung. Ông không đành lòng là vì còn ôm một tia hi vọng, nhưng nàng hiểu rõ tất cả sự tình, biết thừa lòng hắc đã như tro tàn. Người này hoàn toàn không có trái tim!

Trận tuyết rơi ba ngày, cuối cùng cũng thấy trời xanh.

Lê Tử Hà rút trong chăn của Thẩm Mặc, lộ nửa cái đầu ra, miễn cưỡng hỏi: “Giờ nào rồi?”

“Giờ Thân.” Thẩm Mặc đặt sách xuống, mỉm cười với nàng.

Lê Tử Hà giật mình, bật dậy: “Nên đi chẩn mạch cho Vân Tấn Ngôn rồi.”

“Đừng vội, hôm nay hắc triệu kiến Vân Hoán, không rảnh rồi sớm như vậy đâu.” Thẩm Mặc vuốt tóc Lê Tử Hà, phủ thêm áo ngoài cho nàng.

Lê Tử Hà gật đầu, mấy hôm nay Vân Tấn Ngôn lại bắt đầu lên cơn quái gở, một ngày gọi nàng chẩn mạch hai lần, một lần sớm một lần muộn, chẩn mạch xong cũng không cho nàng lui, để nàng đứng một bên, còn dặn dò không cần đến Đào Yếu điện, thế nên mấy ngày nay cũng không tìm được cơ hội gặp Diêu Nhi.

“Thẩm Mặc, người... bằng lòng giúp Tử Hà thật sao?” Lê Tử Hà ngấp ngừng lên tiếng, muốn đưa Nhất Nhất xuất cung, bằng sức lực của một mình nàng thì đúng là không thể.

Thẩm Mặc mỉm cười, gật đầu nói: “Hôm đó không phải ta đã đồng ý với người, dù có chuyện gì cũng sẽ giúp người sao?”

“Nhưng... sẽ gặp nguy hiểm...” Lê Tử Hà rũ mắt khẽ nói, nàng không hề kiêng kị nói cho hắc biết sự tồn tại của Nhất Nhất. Thẩm Mặc hoảng hốt trong chốc lát, nhưng không chần chừ mà đồng ý ngay lập tức, có thể đưa Nhất Nhất xuất cung.

Nhưng, mặc dù Vân Tấn Ngôn không biết, Nhất Nhất vẫn là hoàng tử duy nhất của hắc, nếu hành động này bị người phát hiện...

“Đừng lo ngại, nhiều lắm là nửa tháng, ta sẽ sắp xếp.” Thẩm Mặc cốc đầu Lê Tử Hà đang ngơ ngẩn, hàng mày đuôi mắt đều ẩn chứa ý cười ấm áp.

Lê Tử Hà rũ mắt, việc đã đến nước này, cho dù Phượng ấn ở trong tay, nàng cũng không thể có được sự tín nhiệm của bộ hạ cũ Quý gia trong thời gian ngắn, vậy chỉ có thể dựa vào lực lượng trong tay Thẩm Mặc. Thẩm Mặc nói mấy ngày sau Bình Tây vương sẽ đến Vân Đô, đến lúc đó trong cung sẽ rất náo nhiệt, càng náo nhiệt sẽ càng hỗn loạn, dễ dàng đục nước béo cò.

Nhất Nhất đã ở lãnh cung quá lâu rồi, nàng không muốn đợi thêm nữa.

Lê Tử Hà gật đầu, sửa sang lại y phục, vội vã ra ngoài, loáng thoáng nghe thấy Thẩm Mặc hỏi một câu, giọng nói khê khàng, mơn trớn bên tai: “Quý Nhất đi rồi, còn người?”

Trái tim đập rộn lên, nhưng bị tiếng mở cửa che giấu, gió lạnh ập tới, nàng cất bước rời đi. Nhất Nhất đi rồi, còn nàng thì sao?

Chưa từng nghĩ tới, bây giờ nàng chỉ muốn Nhất Nhất cách xa nơi này, để Thẩm Mặc điều trị thân thể cho nó, chữa huyệt cho nó...

Cần Chính điện rất ấm áp, chẩn mạch xong, Lê Tử Hà nghiêm chỉnh đứng sang bên như mấy ngày trước. Hôm nay đối mặt với Vân Tấn Ngôn, không còn nỗi thù hận khó có thể khống chế như trước kia nữa, nàng không còn nghĩ tới những gì mình và Vân Tấn Ngôn đã trải qua, chỉ lẳng lặng tính ngày. Thẩm Mặc nói, khi Bình Tây vương đến, lam nhan thảo cũng đến.

“Lê ngự y và Thẩm y sư quen biết từ ba năm trước à?” Vân Tấn Ngôn đột nhiên lên tiếng.

Lê Tử Hà nhanh chóng hoàn hồn, cung kính đáp: “Bẩm Hoàng thượng, đúng là như vậy.”

“Thầy trò hai người tình nghĩa không thể so sánh với người thường.” Dường như Vân Tấn Ngôn đang chế nhạo, mỉm cười ngẩng đầu nhìn Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà rũ mắt, cúi đầu nói: “Cũng nhờ sư phụ ưu ái.”

“Vậy người có biết, Thấm y sư còn một nữ đệ tử, là con gái của quận trưởng Tây Nam không?” Vân Tấn Ngôn nhắc đến Thấm Mặc, có vẻ như rất hứng thú, cất cao giọng hỏi tiếp.

Lê Tử Hà trả lời thành thật: “Biết ạ.”

“Trẫm nghe nói, rất nhiều thảo dược trên núi Vân Liễm có nguồn gốc từ quận Tây Nam, không biết có chuyện này hay không?”

“Thần chưa từng tới Tây Nam, không thể biết được.” Lê Tử Hà che giấu sự thật, nếu nói thảo dược của núi Vân Liễm đến từ Tây Nam, lúc này hẳn sẽ biến sắc mặt, nói độc của hoa túc dung đến từ núi Vân Liễm cũng không phải không có khả năng.

Vân Tấn Ngôn liếc nhìn Lê Tử Hà từ trên xuống dưới, thần sắc trong mắt khó dò, rồi lại để lộ niềm vui thích, nói tiếp: “Vậy người có biết, năm đó Bình Tây vương phi là thánh nữ của Thánh Độc giáo, thứ am hiểu nhất chính là hạ độc giải độc không?”

Lê Tử Hà ngẩn ra, nhưng ngay sau đó sắc mặt lại trắng bệch, nàng hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác, y thuật của Thấm Mặc, ngoại trừ các loại thảo dược đủ hình đủ sắc, thật ra còn am hiểu độc dược...

“Nhìn phản ứng của Lê ngự y, chắc là không biết phải không?” Vân Tấn Ngôn ra vẻ ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó cười nói: “Đừng lo, trẫm vẫn chưa điều tra được thân phận của Thấm y sư.”

“Chuyện riêng của sư phụ, đồ nhi không có quyền hỏi.” Trong đầu đột nhiên hỗn loạn, cổ đại trào dâng từ đáy lòng, chiếm trọn lòng nàng, rồi lại bị câu nói kia của Vân Tấn Ngôn nhốt hết, sạch sẽ đến mức khiến lòng người trống rỗng. Chút hơi ấm còn sót lại trên tay đã bị mồ hôi quét sạch, nhưng vẫn phải buộc mình nói câu này.

“Trẫm cũng chỉ tò mò, khanh lui xuống trước đi.” Vân Tấn Ngôn tỉ mỉ quan sát Lê Tử Hà, không buông tha bất kỳ biểu hiện gì trên mặt nàng, cười tươi rói, khoát tay ra lệnh cho hắn rời đi.

Lê Tử Hà lặng lẽ lui ra, đột nhiên cảm thấy bầu trời xanh lam trong vắt chợt tối sầm lại.

Vân Tấn Ngôn ở trong Càn Chính điện đột nhiên lạnh mặt, không biết có một gã mặc đồ đen từ đâu chui ra, quỳ dưới đất, Vân Tấn Ngôn chỉ hờ hững cất lời: “Thấy rõ rồi chứ? Đi đi.”

“Nô tài cả gan! Muốn sống hay muốn chết?” Nam tử mặc đồ đen cất giọng khàn khàn trầm thấp, vẫn không hề ngẩng đầu lên.

“Chết!” Ánh mắt Vân Tấn Ngôn rét lạnh, như thể hóa thành thanh kiếm sắc, rồi lại nhu hòa. Con người như nước mùa xuân lưu chuyển, cười như Tu La: “Tốt nhất là ở trước mặt hắn.”

Phải làm ngay trước mặt Thấm Mặc.

56. Chương 56

Lê Tử Hà thất hồn lạc phách ra khỏi Càn Chính điện, trở về Thái y viện theo thói quen, trong đầu vẫn quấn quanh những lời Vân Tấn Ngôn nói với nàng. Độc thuật của Bình Tây vương phi, y thuật của Thấm Mặc, thảo dược trên núi Vân Liễm, thân phận của Thấm Ngân Ngân... Như vậy, thân phận của Thấm Mặc...

Nghĩ đến đây, Lê Tử Hà chỉ cảm thấy mắt mình tối sầm, lòng như có tảng đá lớn chặn lại, không khỏi bước nhanh hơn, có mấy lời phải hỏi rõ mới được. Nhưng hít sâu một hơi, bình ổn lại tâm trạng, đi một lúc chợt phát hiện ra có điều đó bất thường. Sau lưng nàng chợt lạnh đi, trong lòng chợt dội lên nỗi sợ không biết từ đâu tới, vội vàng lấy thuốc hoàn trong tay áo nhét vào miệng.

Đến chỗ hẻo lánh, Lê Tử Hà dứt khoát dừng bước, quay đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy càng tĩnh lặng, nhưng ngay sau đó trước mặt bỗng tối sầm, chớp mũi xộc mũi thuốc, nhưng nỗi kinh hoàng được áp chế trong nháy

mắt. Cũng may đã có chuẩn bị từ trước, giữa ban ngày ban mặt lại có lại có người lén la lén lút, tất nhiên phải dùng thuốc. Uống thuốc rồi có thể chống đỡ được một chút. Nhưng ai muốn đối phó với nàng chứ?

Lê Tử Hà muốn hét lên, nhưng bốn chữ “Giết người diệt khẩu” hiện lên trong đầu khiến nàng nuốt hết mọi suy nghĩ. Hai mắt nhắm lại, thân thể mềm nhũn, nàng thấy ngoan ngoan làm bộ như trúng chiêu còn an toàn hơn phản kháng.

Bị người khiêng xóc nảy lên xuống, thuốc dần dần có tác dụng, mơ hồ có ý thức trở lại. Lê Tử Hà siết chặt bàn tay, để móng tay găm sâu vào lòng bàn tay, nhắc nhở mình không được ngủ.

“Ồ đây đi.”

Giọng nói khàn khàn, sau đó thân thể chợt đau nhói, nàng bị ném xuống đất.

“Ra tay bây giờ à?”

Giọng của một nam tử khác.

“Không, Hoàng thượng ra lệnh xử lý trước mặt Thẩm Mặc.”

Những lời này khiến Lê Tử Hà tỉnh táo ngay lập tức, Vân Tấn Ngôn à...

Lát sau không nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì nữa, Lê Tử Hà cố gắng mở mắt, mơ mơ màng màng, nhánh cây đan xen, dường như có sương mù tràn ngập, nhưng vẫn nhận ra đây là nơi nàng và Vân Tấn Ngôn chạm mặt vô số lần. Đây là nơi nàng từng nói nếu có một rừng đào thì tốt biết mấy.

Giờ đây hoa đào đã có, nhưng hắn vẫn muốn giết mình!

Lê Tử Hà mỉm cười, vuốt lồng ngực, không lạnh, không nóng mà chết lặng.

Vực người dậy, băng qua ngọn núi này chính là Thái y viện, Thẩm Mặc... đang đợi nàng...

Cất bước khó khăn, cây đào như có thể di chuyển, đi một lúc vẫn chỉ ở trong khu vực đó, thân thể càng lúc càng yếu đi, sương mù trước mắt càng lúc càng dày đặc. Mồ hôi lạnh nhỏ giọt, Lê Tử Hà chống tay lên một cây đào, lòng thâm hiểu, không phải phải vì thuốc mê mà hai người kia yên tâm để nàng ở đây, mà bởi vì nơi này có bầy trăn.

Không đi ra rồi, Lê Tử Hà ôm lấy cánh tay, dựa vào cây đào ngồi xuống, vùi đầu vào cánh tay. Hơi lạnh, ngẩng đầu nhìn bầu trời, sương mù hơi âm u, nếu buổi tối có tuyết... Đột nhiên nhớ lạ buổi đêm ở ngoài Vân Đô, bị thương vùi mình trong tuyết như vậy mà nàng còn không chết, hôm nay nàng cũng sẽ không...

Không ra được thì nàng chờ...

Nàng tin, sẽ có người đến cứu nàng...

Bầu trời quang đãng chưa được một ngày, đến nửa đêm lại nổi bão tuyết. Đến khi trời sáng, hoàng cung lại bao trùm trong tuyết, tuyết vẫn không ngừng rơi, bay lả tả, phát phơ giáng trần như lông ngỗng.

Ngụy công công cởi áo choàng cho Vân Tấn Ngôn, phải bông tuyết còn chưa tan, cung kính đứng hầu ở một bên.

Vân Tấn Ngôn cất bước vào Càn Chính điện, tâm trạng rất tốt, vừa mới ngồi xuống liền vỗ tay hai phát, trong điện lập tức có nam tử mặc hắc y xuất hiện rồi quỳ xuống đất. Vân Tấn Ngôn nhướng mày hỏi: “Chuyện thế nào rồi?”

“Bị nhốt trong trận!” Nam tử trầm giọng đáp: “Thẩm Mặc tìm một đêm.”

“Tìm được những kẻ ẩn mình trong Ngự lâm quân chưa?” Khóe miệng Vân Tấn Ngôn khẽ nhếch, ánh mắt tràn ngập vẻ chắc thắng, tiện tay mở một tấu chương.

“Vâng, phạm là những kẻ có động tĩnh khác thường đêm qua, sáng nay đều bị bắt hết rồi.”

“Lê Tử Hà... Vẫn chưa ra tay sao?” Cái tên này, hắn nhú mày, nhưng ngay sau đó lại giãn ra, cười khê.

“Thẩm Mặc chưa tới, tạm thời không ra tay.”

Vân Tẩn Ngôn nhìn lướt qua tấu chương, để sang một bên, nụ cười trên mặt vô cùng khó lường: “VẬY cho hẩn một con đường sống.” Thế lực của Thảm Mặc không lợi hại như trong tưởng tượng, hơn nữa hình như có biện pháp thú vị hơn để... đối phó với hẩn...

“Tuân chỉ!”

“Bây giờ Thảm Mặc ở đâu?” Lúc này Vân Tẩn Ngôn mới ngẩng đầu, nhìn lướt qua người áo đen trước mặt. Cho tới nay hẩn tỉ mỉ bồi dưỡng tâm phúc, nằm vùng ở các nơi hẻo lánh trong hoàng cung, nói đúng hơn là những nơi hẻo lánh trong triều đình.

Nam tử đang định mở miệng, đột nhiên ánh mắt rét lạnh, nhìn về phía cửa điện. Vừa quay lại nhìn, cửa đã bị mở tung, sau đó là tiếng kêu sợ hãi của Ngự công công: “Thảm ngự y!”

Thảm Mặc người đầy băng tuyết, mái tóc dài đã đã đóng đầy băng, lông mày và lông mi đều đọng sương trắng. Trường bào màu xanh đậm như được nhuộm thành màu đen, sát khí toát ra, đôi mắt lạnh như băng đến mức huyết sắc trong mắt cũng ngưng tụ lại, động tác không hề chần chừ, lao thẳng về phía Vân Tẩn Ngôn.

Người áo đen khi nãy còn quỳ dưới đất kinh hãi, tung mình đến trước Thảm Mặc định ngăn cản, bị Thảm Mặc không chút do dự ra một chưởng, khiến hẩn học máu tươi, ôm ngực trở mắt nhìn Thảm Mặc như quỷ sát, trong nháy đã ghim lấy cổ Vân Tẩn Ngôn, áp lên vách tường. Lờn thốt khỏi miệng Thảm Mặc như được ngâm trong băng tuyết, lạnh đến mức khiến người ta không khỏi rùng mình, “Nói! Tử Hà ở đâu?”

Sắc mặt Vân Tẩn Ngôn hơi trắng nhưng không có vẻ sợ hãi, cười khê: “Người muốn làm gì trẫm?”

“Tử Hà ở đâu?” Giọng điệu của Thảm Mặc vẫn lạnh tanh, không hề nhượng bộ.

“Tạ công tử! Người dám cả gan giết trẫm sao?” Rõ ràng Vân Tẩn Ngôn không thể thở được, nhưng không chịu yếu thế, từng chữ đều như nghiền răng thốt ra.

“Ha, ta sợ người lúc nào chứ?” Thảm Mặc siết chặt tay, nụ cười quỷ dị chưa từng thấy, cứ như rưới mùi máu tanh: “Cho tới bây giờ chỉ có ta muốn hay không, không có ta dám hay không! Làm tổn thương người ta yêu, người cho rằng còn được may mắn như lần trước ư?”

Sắc mặt Vân Tẩn Ngôn đỏ lên, nội công của Thảm Mặc rất cao, khiến hẩn không thể phản kháng dù chỉ một chút.

Người áo đen vừa gục dưới đất tung một chưởng, tàn nhẫn lao tới. Còn chưa tới gần, Thảm Mặc đã vung trường tiêu, ám khí trong tay áo bay ra, nơi ám khí bay qua ám đen. Người áo đen kinh hoàng, gắng sức lăm mồm tránh khỏi độc khí. Thảm Mặc lại ép hỏi: “Một lần cuối cùng, Tử Hà ở đâu?”

Như thể cảm xúc bị đè nén bấy lâu đều phun trào, giọng nói khàn khàn mà trầm thấp.

Vân Tẩn Ngôn không cam lòng yếu thế, sắc mặt hết trắng lại đỏ, nhưng không chịu nói một chữ.

Người áo đen thấy tình thế không ổn, vội mở lời: “Rừng đào sau Thái y viện! Nếu không đi e rằng...”

Nói chưa xong, bóng dáng màu xanh đậm đã xẹt qua trước mắt như thể cơn gió. Vân Tẩn Ngôn ngã nhào xuống đất, ngoài điện huyền não, Ngự Lâm quân đã chạy tới.

Nhưng người tới còn chưa rõ tướng mạo thích khách, chỉ thấy cửa Cẩn Chính điện mở ra, dường như có bóng người vụt qua trước mặt, sau đó là tiếng mắng mỏ giận dữ của Vân Tẩn Ngôn: “Cút!”

Sắc mặt Ngự công công trắng bệch, vào trong thấy thi thể người áo đen, tự đánh mà chết.

Bão tuyết không ngừng, trĩu nặng cảnh đào, càng lúc càng dày thêm, cứ như muốn khiến cảnh đào phải gãy nát mới chịu bỏ qua. Dưới gốc cây đào là thân thể nhỏ nhắn, co rúc lại, không còn run rẩy. Tuyết rơi từng bông từng bông, chôn vùi vật sống cuối cùng trong rừng đào này.

Phía sau Thảm Mặc là những bông tuyết tung bay cuộn cuộn, nơi đi qua, chỉ có dấu vết mờ nhạt, tuyết trắng tinh khiết trở thành màu chói mắt nhất. Màu xanh, màu xanh, thứ hẩn tâm niệm chỉ có màu xanh đậm kia thôi.

Gió thổi tới, phất qua cành đào, tuyết rơi, vang tiếng lộp bộp.

Ánh mắt Thắm Mặc sáng ngời, người đã ở ngay trước mắt. Bàn tay run rẩy phải tuyết đọng, màu xanh dần lộ ra. Tuyết trắng đen xem với mái tóc đen, lạnh cứng đến mức không hề có sinh khí.

Đôi mắt Thắm Mặc như muốn nhỏ máu, một tay bắt mạch Lê Tử Hà, một tay đặt ở đại huyệt sau lưng, nín hơi vận khí.

Bông tuyết vẫn rơi xuống, chạm vào thân thể hai người, nhưng lại tiêu tán không còn dấu vết. Thân thể cứng ngắc của Lê Tử Hà dần dần động nước, ấm áp ướt át.

Tuyết tung bay, gió thổi tới, tuyết hóa, người tan.

Lê Tử Hà chợt thở ra một hơi, ngã vào lòng Thắm Mặc. Thân kinh lạnh băng đến chết lặng tìm được cảm giác, ấm áp, ướt át, bao quanh lấy mình, mùi thuốc không màng danh lợi luôn khiến mình an tâm đến thế, không nhìn được muốn tới gần hơn, dùng hết sức để kể sát mùi hương này hơn chút. Nàng hít một hơi, âm thanh như tới từ phương xa: “Thắm Mặc...”

“Ừ, đừng ngủ nữa, ta... dẫn nàng về nhà...”

“Thắm Mặc...” Lê Tử Hà lại rúc vào lòng Thắm Mặc, gương mặt khôi phục tri giác mang theo nụ cười khổ sở. Khi ý thức bắt đầu dội về, đây là điều đầu tiên nàng muốn hỏi: “Người từng... là con của Bình Tây vương... Có phải không?”

“Ừ, phải.” Giọng nói hờ hững, không mang theo tình cảm, nhưng lại như cơn gió ấm áp, vốn có thể làm con người chạm tới ấm áp.

Lê Tử Hà mới hơi mở mắt lại nhắm mắt lại, dường có thứ gì đó lướt qua khóe mắt, nhập vào băng tuyết rồi không tìm thấy tung tích. Vươn tay ôm lấy hơi ấm duy nhất, Lê Tử Hà cười khẽ, nở nụ cười không rõ ý tứ hàm xúc: “Thắm Mặc... Tử Hà... vừa nằm mơ...”

Một giấc mơ vừa ngắn lại vừa dài.

Trong mơ Quý phủ vẫn còn đó, trong mơ là cảnh xuân mơn mởn, trong mơ nàng cười như hoa mùa hạ.

Phụ thân trong mơ cầm thánh chỉ màu minh hoàng, mặt đỏ ửng, vừa vào nhà đã đã hớn hỏ nói: “Lê nhi, hôm nay hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn! Lê nhi thật có phúc!”

Sắc mặt Quý Lê ửng đỏ, oán hận nói: “Cha, cha nói gì vậy?”

“Gần mười lăm rồi còn chưa xuất giá, con có biết bao nhiêu người chê cười không? Khả khả, lần này là thể tử của Bình Tây vương đích thân gặp vua cầu thân, có một không hai, đúng là có một không hai!” Quý Ninh mặt mày hớn hỏ, vô cùng vui vẻ, không chú ý đến tiếng ly trà rơi xuống đất giòn vang: “Thể tử này năm đó được Hoàng thượng vô cùng sủng ái, ngay cả tên của thể tử...”

“Không lấy chồng!” Quý Lê đứng phắt dậy, gương mặt xinh đẹp tuyết trần trần đầy vẻ kiên quyết.

Quý Ninh cau mày: “Lê nhi không được làm loạn! Cha và Tả Thiên Thương cũng được coi là chiến hữu nhiều năm, con trai của ông ta rất tuần tú, tác phong nhanh nhẹn, không kém Tam hoàng tử! Tây Nam không biết có bao nhiêu nữ tử say lòng, tiếc rằng cậu ta tính tình hờ hững...”

“Cha nói hắn là người hờ hững, người hờ hững sao biết yêu?” Quý Lê ngắt lời Quý Ninh, nũng nịu: “Cha... Cha nỡ để nữ nhi gả xa như vậy sao?”

Quý Ninh né tránh Quý Lê, nói: “Người hờ hững một khi có lòng, chắc chắn sẽ toàn tâm toàn ý với con. Hôm nay cậu ta đích thân xin ý chỉ của Hoàng thượng, chắc chắn đã có lòng với con từ trước...”

“Không lấy chồng không lấy chồng! Dù thế nào đi nữa, con cũng không lấy chồng!”

“Hoàng thượng đã hạ thánh chỉ, sao có thể làm loạn được?”

“Không lấy chồng!”

“Đi theo Tam hoàng tử, về sau chỉ có chịu khổ thôi...”

“Không lấy chồng!”

...

Giấc mơ hoàn chỉnh không sút mẻ bị gió lạnh thổi bay, câu “Không lấy chồng” âm vang, ba chữ cố chấp mà tràn đầy kiêu ngạo. Lê Tử Hà cảm thấy nhức đầu, dường như có ai đang dùng vũ khí sắc bén khuấy đảo trong đầu nàng. Trầm lặng, rúc vào ngực Thẩm Mặc, mùi thuốc quẩn quanh chớp mũi, yên lòng hơn. Giấc mơ... còn chưa kết thúc...

Quý Lê đau lòng khóc lóc, Khúc ca ca không biết phải làm sao, cất giọng tinh khôi: “Lê nhi, muội không muốn lấy chồng thì không lấy! Ca ca giúp muội!”

“Huynh giúp muội thế nào?” Quý Lê đã khóc đến mức sưng đỏ cả mắt, kỳ vọng nhìn Quý Khúc Văn.

“Muội không cần lo.” Quý Khúc Văn cười, vươn tay nheo mũi Quý Lê: “Hết trận này ca ca ra ngoài làm chút chuyện, trở lại sẽ đợi uống rượu mừng của muội và Tấn Ngôn.”

“Thật ư?” Nữ tử xinh đẹp nín khóc mà cười.

“Ca ca lừa muội lúc nào chứ?” Quý Khúc Văn khoanh tay, liếc xéo Quý Lê.

“Lê nhi thích ca ca nhất!”

Tiếng cười như chuông bạc, hoa nở hoa tàn, ngày giao nhau giữa mùa hạ và mùa thu năm đó, chôn rất nhiều người, cất rất nhiều chuyện.

Lê Tử Hà hít mũi, vì sao mạch suy nghĩ của mình tỏ tường như vậy? Vì sao, rõ ràng là chuyện đã trải qua rất nhau rồi, mà vẫn hằn sâu không tiêu tan? Giọng nói của Vân Tấn Ngôn năm đó vang vọng bên tai vô số lần. Hồi đó nàng cho là tin vui kinh thiên, hôm nay, đối với nàng mà nói, là tin dữ động địa.

“Lê nhi, hần chủ động xin từ hôn, hôn ước bị hủy rồi...”

Hủy rồi, hủy mối tình, hay kết mối thù?

Năm đó khiến nàng vui khiến nàng mừng là nửa câu đầu, hôm nay, khiến nàng đau khiến nàng thương là nửa câu sau.

“Bình Tây vương bị ám sát, thế tử giữ đạo hiếu ba năm, vì vậy hần chủ động xin chỉ...”

Gió lại thổi, khiến lòng người ảm thấp lạnh mát, rõ ràng rúc trong lòng ngực ảm áp, rõ ràng chìm trong mùi thuốc khiến nàng an tâm, rõ ràng ôm chặt lấy người nàng sợ mất đi, vẫn cảm thấy... một khắc sau... hần sẽ đi xa...

“Thẩm Mặc, người đã từng nói người có thứ muốn bảo vệ, đó là gì?” Thân thể Lê Tử Hà dần dần ảm áp trở lại, lời toát ra mềm mại âm vang trong lòng Thẩm Mặc.

“Người.” Thẩm Mặc vén lại tóc cho Lê Tử Hà, nhìn hơi nước trên người nàng sắp bốc hơi hết, không chế nội lực: “Ta từng... muốn bảo vệ... bốn người...”

“Bốn?”

“Ừ. Cha, mẹ, nàng, còn...” Thẩm Mặc chợt cười, trong gió tuyết mang về vô cùng gương gao.

“Quý Lê.” Lê Tử Hà tiếp lời, trong lòng khê đau, dần tiếng ghen ngào, hỏi: “Người từng gặp nàng sao?”

“Ừ,” Thẩm Mặc ôm nàng vào lòng, đứng dậy: “Cũng giống nàng, từng gặp... rất lâu về trước...”

Lê Tử Hà rũ mắt, lẳng lặng rúc trong lòng Thẩm Mặc, chậm rãi nhắm mắt lại, không tự chủ bắt đầu nhớ lại những ngày còn là Quý Lê. Nam tử, những nam tử mà nàng quen biết, chỉ có Vân Tấn Ngôn và Khúc ca ca.

Lê Tử Hà lại mở mắt ra, lần đầu tiên quan sát Thẩm Mặc kỹ lưỡng. Đôi mắt hẹp dài, con ngươi đen bóng, đôi môi mỏng, luôn mỉm cười với mình, chiếc cằm kiên nghị không mất vẻ nhu hòa, đáng vẻ hờ hững lạnh nhạt, lúc nhìn mình lại như trút toàn toàn bộ sức lực. Gương mặt như vậy, tuần mỹ đến mức không ai có thể bỏ qua, nhưng hết lần này tới lần khác, nàng lại không để mắt đến... Không nhớ rõ... Không nhớ rõ đã từng gặp hần...

“Thẩm Mặc, người thích Quý Lê ư?”

“Đã từng.”

“Tại sao người lại thích nàng?”

“Không biết.”

“Thế còn Tử Hà?”

“Ừ, ta yêu nàng...”

Vội vàng không kịp chuẩn bị, Lê Tử Hà không ngờ Thẩm Mặc lại thẳng thắn như vậy, trái tim run lên, cảm giác chua cay toát ra từ đáy lòng, chậm rãi lấp đầy từng góc ngách trong cơ thể, hóa thành câu hỏi yếu ớt nơi đầu môi.

“Vậy... Vì sao người lại yêu Tử Hà?”

Giờ thổi qua, tóc của Thẩm Mặc mơn trớn trên mặt Lê Tử Hà, ngứa ngứa. Thẩm Mặc nhìn phương xa, không nói gì, một hồi lâu sau, giống như trải qua một lúc tự hỏi, lời thốt ra vẫn là hai chữ đó: “Không biết...”

Lê Tử Hà giương mắt, ngửa mặt nhìn Thẩm Mặc: “Nhưng Tử Hà là người Quý gia.”

“Không sao cả.”

Chớp mũi Lê Tử Hà cay cay, rúc đầu vào sâu trong lòng Thẩm Mặc, lên lên xuống xuống theo bước chân của hắn. Nàng cất giọng rầu rĩ: “Trước kia, những gì người nói, có phải mẫu thân người đã dạy người buông bỏ nỗi hận không?”

“Ừ, đúng.”

“Mẫu thân người... Sau khi phụ thân người qua đời, uất ức mà chết, có phải không?”

“Ừ, đúng.”

“Vậy người... có hận Quý Lê không? Vì sao không báo thù?”

Bước chân Thẩm Mặc chậm dần rồi dừng lại, cúi đầu hôn lên mắt Lê Tử Hà, lát sau ngẩng đầu lên, nhìn màu tuyết mênh mông, cười khê: “Hận ư? Báo thù ư? Không, ta chưa từng nghĩ tới, lúc ấy ta chỉ nghĩ, cả đời này đừng để ta gặp lại Quý Lê nữa.”

57. Chương 57

Thẩm Mặc nói, đời này không bao giờ muốn gặp Quý Lê nữa. Thẩm Mặc nói, hắn yêu Lê Tử Hà.

Nhưng Lê Tử Hà lại là Quý Lê.

Lê Tử Hà từ từ mở mắt ra, bông tuyết phát phơ, tầm mắt mơ hồ, hốc mắt nóng rực. Thậm chí màn tuyết mênh mang cũng thấm đẫm sương mù. Hít sâu một hơi, nàng chìa tay ra, bông tuyết rơi vào đầu ngón tay lập tức tan chảy, quanh co một hồi rơi xuống. Cuộc đời của tuyết chỉ có vậy thôi sao?

Ngẩn ngủ như vậy.

Thế còn đời người?

Vì sao lại dài tới mức không thấy điểm tận cùng.

“Thẩm Mặc... người nói... cuộc đời này sẽ dài đến đâu...” Lê Tử Hà chớp chớp mắt, đột nhiên sinh lòng ngờ vực. Nàng sống lại là để trả thù hay trả nợ?

Thẩm Mặc cúi đầu nhìn nàng, hôn giọt nước tinh khiết trên lông mày của nàng. Hắn vẫn mang vẻ hờ hững, nhưng Lê Tử Hà lại thấy sự kiên định trong mắt hắn, giọng nói ấm áp tinh khiết như hoa nở: “Có ta ở đây, nàng sẽ không chết. Cuộc đời của nàng chỉ có thể dài hơn ta...”

Lê Tử Hà nhắm mắt, vùi sâu vào lòng Thẩm Mặc, nỗi chua xót dâng trào. Tâm tư tinh tế như Thẩm Mặc cũng không thể hiểu được ý tứ trong câu hỏi của nàng...

Nàng chỉ muốn đoạn tuyệt niềm thương, cắt đứt mối hận, mong sao kiếp này mau kết thúc. Như vậy mới có thể vô tư trong sáng đứng trước mắt Thẩm Mặc nói cười ríu rít.

“Thẩm Mặc, chúng ta đi đâu vậy?” Hơi ấm từ lòng bàn tay Thẩm Mặc dần dần truyền khắp toàn thân. Lê Tử Hà tỉnh táo hơn, tầm mắt cũng không mơ hồ nữa, nhận ra con đường mà Thẩm Mặc đi không dẫn đến Thái y viện.

“Vân Tẩn Ngôn đã phát hiện ra thân phận của ta, người nằm vùng trong Ngự lâm quân cũng bị hắn diệt trừ. Sáng nay ta nóng lòng tìm nàng... suýt nữa còn giết hắn... Mưu đồ hành thích Hoàng thượng không phải là chuyện chơi, chắc chắn sẽ có người tới bắt giữ, nói không chừng khu rừng này đã bị bao vây rồi.”

“Hắn định giết Tử Hà để muốn dụ người ra mặt sao?” Lê Tử Hà vội hỏi.

Thẩm Mặc gật đầu, cười khê: “Hắn nghi ngờ thân phận của ta từ lâu rồi, nhưng ta vẫn không chịu thừa nhận, hắn cũng không tìm được sơ hở. Ta nên nghĩ đến nàng sớm hơn mới phải, nàng sẽ không phải chịu khổ như vậy.”

Nói đến đoạn sau, chân mày Thẩm Mặc hơi nhíu, sức lực trên tay tăng thêm. Lê Tử Hà chỉ cảm thấy toàn thân như được rót vào một luồng sức mạnh vô cùng dễ chịu, tuyết giăng đầy trời lại như ánh mặt trời ngày xuân, ấm áp vô cùng. Mùi thuốc quẩn quanh chớp mũi càng khiến nàng cảm thấy an tâm. Khê thở dài, Vân Tẩn Ngôn nhiều lần nhắc tới quan hệ của nàng và Thẩm Mặc, quả nhiên có mưu đồ, biết Thẩm Mặc coi trọng đồ đệ này, nếu nàng mất tích, chắc chắn sẽ dốc sức tìm kiếm.

Thương tổn người trong lòng kẻ khác để đạt được mục đích của mình đúng là tác phong của Vân Tẩn Ngôn.

“Vậy bây giờ người định mang Tử Hà đi đâu?” Vừa nãy Thẩm Mặc nói sẽ đưa nàng về nhà...

Ngay cả Phùng gia gia cũng mất rồi, nhà ở đâu đây?

“Xuất cung.”

“Không!” Lời phản đối vượt khỏi đầu môi mà không cần suy nghĩ. Sao có thể xuất cung được? Nhất Nhất vẫn còn ở đây, Điều nhi vẫn còn ở đây, thù còn chưa...

Lê Tử Hà nhìn thẳng vào mắt Thẩm Mặc, ánh mắt vốn kiên định đột nhiên yếu thế. Cách nói của Thẩm Mặc rất có lý, e rằng thế lực của Bình Tây vương là điều khiến Vân Tẩn Ngôn lo lắng nhất. Nếu hắn đã muốn nhắm vào Thẩm Mặc, dù không ra tay chính diện thì sẽ ra tay với mình. Hoàng cung này không nên ở lâu, có điều...

“Vân Tẩn Ngôn vẫn chưa đánh giá được thực lực của Bình Tây vương có phải không?” Mạch suy nghĩ của Lê Tử Hà đã linh hoạt hơn nhiều, lời nói ra cũng có hơi sức hơn.

Thẩm Mặc gật đầu: “Hắn phái quân tới Tây Nam, ngoài mặt công bố đóng ở biên cương, thật ra muốn xem chừng thúc phụ, e sợ binh lực của thúc phụ quá mạnh, sẽ tạo thành uy hiếp cho hắn. Tính tình của thúc phụ... Vân Tẩn Ngôn muốn biết, thúc phụ lại càng muốn giấu, cho tới bây giờ, Vân Tẩn Ngôn vẫn chưa thể tìm hiểu được thực hư, lại càng kiêng kỵ.”

“A...” Lê Tử Hà khẽ mỉm cười, ngẩng mặt nói: “Vậy thì không cần phải lo lắng, chúng ta cứ xuống núi trở về Thái y viện đi, không có việc gì đâu.”

“Nói vậy là sao?”

“Vân Tẩn Ngôn này, nếu vẫn chưa hoàn toàn nắm chắc mọi chuyện thì sẽ không ra tay. Hắn lại kiêng kỵ Bình Tây vương, nên không dám tùy ý động vào người. Cổ gia vừa mới bị tiêu diệt, lòng quân không yên. Hắn đã thương người, nếu như bây giờ Bình Tây vương làm phản, sẽ vô cùng loạn lạc, hắn không thể không

ché chiến cuộc. Trái lại, nếu hấn giữ người ở trong cung, còn có thể khiến Bình Tây vương dè chừng, chỉ có lợi cho hấn...” Lê Tử Hà nhìn tuyết trên chạc cây, khẽ khàng nói suy nghĩ trong lòng.

Thẩm Mặc cúi đầu cười một tiếng, muốn lừa Lê Tử Hà xuất cung quả không dễ dàng...

“Thôi, vậy chúng ta trở về Thái y viện.” Thẩm Mặc ôm Lê Tử Hà chuyển hướng, cười nói: “Lời của nàng cũng làm cho ta nghĩ đến, không bằng chúng ta làm phản luôn đi, thế nào?”

Nụ cười nhẹ tênh, len lỏi vào lòng nàng như nước chảy, lời nói cực kỳ ngẫu hứng lại khiến lòng Lê Tử Hà chùng xuống. Tạo phản, lời như vậy mà Thẩm Mặc có thể nói thản nhiên như bảo nàng uống nước ăn cơm vậy.

“Vì sao người phải làm phản chứ?” Lê Tử Hà khẽ hỏi, giọng nói hơi run rẩy: “Kẻ có lỗi với người là Quý gia mà.”

Thẩm Mặc không nói gì, bước chân hơi chậm lại, một lúc sau mới nói: “Chẳng ai có lỗi với ta cả, nếu nàng muốn phản, ta sẽ phản. Nếu hấn ép ta phản, ta ắt phải phản!”

Lê Tử Hà ngẩng đầu lên, thấy tròng mắt đen của Thẩm Mặc mông lung nhìn về phía trước, phảng phất ánh sáng. Lê Tử Hà bỗng nhận ra, sau vẻ dịu dàng của Thẩm Mặc là sự lạnh lùng kiên quyết mà nàng chưa bao giờ phát hiện ra. Có phải chỉ cần không chạm đến ranh giới của hấn, hấn sẽ mãi mãi mang dáng vẻ ôn hòa như ngọc. Nhưng khi chạm đến, lại hoàn toàn trái ngược mà nàng không thể nào tưởng tượng ra nổi...

“Chuyện Quý Nhất... Người còn giúp Tử Hà không?” Lê Tử Hà chần chờ lên tiếng. Nếu Thẩm Mặc hận Quý gia, về sau nàng sẽ thừa nhận thân phận mặc hấn xử trí. Nếu không hận, nàng cũng sẽ nghĩ hết cách để đền bù.

Có nợ phải trả.

Nhưng trước tiên phải cứu Nhất Nhất ra đã, còn món nợ này, nàng sẽ trả sau.

“Không phải hôm nay ta mới biết thân phận là người Quý gia của nàng.” Thẩm Mặc dừng bước, nhìn Lê Tử Hà với vẻ oán trách: “Trong mắt nàng, ta hẹp hòi đến vậy sao?”

Lê Tử Hà tránh khỏi ánh mắt của ánh, rũ mắt cười khẽ, che giấu tâm trạng. Người Quý gia thì không sao, thế Quý Lê thì sao, hấn có thể cho qua không...

“Thẩm Mặc, thả ta xuống.” Lê Tử Hà giãy giụa, ngẩng đầu cười với Thẩm Mặc.

“Không sợ lạnh sao?” Ngồi trong tuyết cả đêm, tuy đã dùng nội lực xua tan hàn khí cho nàng, nhưng đôi chân ấy còn có thể đi được sao...

Lê Tử Hà lắc đầu, nụ cười rạng rỡ chưa từng có, trượt khỏi cánh tay Thẩm Mặc. Đứng trong đồng tuyết, hai chân nàng hơi bủn rủn, níu lấy tay phải của hấn, ngửa mặt lên cười nói: “Đi thôi.”

Thẩm Mặc khó hiểu, nhưng vẫn mặc nàng, kéo tay nàng bước đi chậm rãi.

Thỉnh thoảng quay đầu lại, thấy nàng chăm chăm cúi đầu, giẫm lên dấu chân của mình, đi theo mình từng bước một. Thỉnh thoảng thân thể lảo đảo, lúc này liền vươn tay kia ra, hai tay cùng níu lấy hấn, khoe miệng chậm rãi nở nụ cười tươi rói hồi lâu không tiêu tan.

“Thẩm Mặc, sau này, Tử Hà đi theo bước chân của người thế này mãi, có được không?” Lê Tử Hà ngẩng đầu, vừa lúc đụng vào mắt Thẩm Mặc, gạt bỏ tất cả tạp niệm cười với hấn. Về sau, những ngày như vậy có lẽ không còn nhiều...

Khoảnh khắc đó, Thẩm Mặc thấy tuyết rơi khắp trời như lông ngỗng, nhưng lại cảm thấy mùa xuân tới rồi.

Ngày đó, Thẩm Mặc và Lê Tử Hà xuống núi, trong cung quả nhiên không có động tĩnh gì kỳ lạ. Vừa trở về Thái y viện, đã có thánh chỉ, nói rằng Thẩm Mặc có công hộ giá, phần thưởng là được nghỉ trong cung dưỡng thương nửa tháng. Thái y viện đồn đại riu rít, lúc ấy Thẩm Mặc giết thích khách mặc đồ đen hành thích hoàng thượng hiện ngang mặt thế nào, nhưng lại lặng lẽ bình thản rời đi. Tất cả mọi người không ngờ ngoài y thuật ra, Thẩm Mặc còn biết võ. Ánh mắt mọi người nhìn hấn đều như đang ngưỡng mộ thần thánh, vừa kính vừa sợ.

Lê Tử Hà ngồi trong tuyết một đêm, mặc dù Thẩm Mặc đã dùng nội lực xua khí hàn cho nàng, nhưng trở lại Thái y viện vẫn ngã bệnh. Thẩm Mặc dứt khoát chuyển đồ của nàng về phòng mình, trông nom ngày đêm không rời.

“Thẩm Mặc, ngày mai ta khỏi, có thể ra ngoài rồi.” Lê Tử Hà dựa lên vai hắn, khẽ nói.

Mấy ngày nay nàng sốt ruột muốn đi thăm Nhất Nhất, gặp Diêu nhi, nhưng ốm đau đến mức không đi nổi. Hôm nay uống nốt thang thuốc cuối. Thuốc hoàn nàng chuẩn bị cho Nhất Nhất tuy nói trân quý, nhưng không thể chữa hết mọi bệnh. Bệnh của Nhất Nhất phải hết thuốc đúng bệnh. Mà Diêu nhi, từ ngày cảm tức đến nay vẫn chưa nghe ngóng thêm tin tức gì, đều là lời đồn về Tô Bạch được sủng ái, ngày qua ngày lại được sủng ái thêm, nhưng không được sủng ái như mình tưởng tượng. Những tú nữ cùng đợt với nàng đã được thị tẩm thụ phong cũng được sủng ái, nhưng thời gian Vân Tấn Ngôn đến Lê Bạch điện của nàng ta lại khá nhiều.

Thẩm Mặc rời mắt khỏi trang sách, xoa đầu Lê Tử Hà, dịu dàng nói: “Ừ, nếu nàng muốn ra ngoài, vậy ngày mai đi được rồi.”

“Thẩm Mặc, gần đây... người không đi chẩn mạch cho Tô Bạch ư?” Vừa nghĩ đến Tô Bạch, Lê Tử Hà liền nghĩ đến chuyện Vân Tấn Ngôn ra lệnh cho Thẩm Mặc chẩn mạch cho Tô Bạch. Đến giờ nghĩ lại, có lẽ bởi vì Tô Bạch rất giống Quý Lê, nên sắp xếp như thế để kích thích Thẩm Mặc ư?

Thẩm Mặc lắc đầu, khinh thường nói: “Đã bảo ta bị thương cần điều dưỡng, nhân hạ nửa tháng, còn đi làm gì?”

“Người...” Lê Tử Hà rũ mắt, đặt sách trong tay xuống, chậm rãi nói: “Người đã gặp Quý Lê, vì sao lần trước còn hỏi ta Tô Bạch có giống nàng không...”

Thẩm Mặc ngừng lại, liếc nhìn Lê Tử Hà, thấy nàng nháu mày, vuốt ve chân mày nàng, khẽ cười nói: “Không nhớ rõ... Ta đã quên dáng vẻ của nàng ta rồi.”

Lê Tử Hà chợt cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười, Thẩm Mặc nói như vậy để an ủi nàng sao? Thấy nàng hỏi đến nữ tử hắc từng thích, sợ nàng khó chịu nên nói không nhớ rõ? Nhưng nàng chính là nữ tử kia...

“Năm...” Lê Tử Hà mở lời muốn hỏi hắn: Năm đó lúc Khúc ca ca ám sát Bình Tây vương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Khúc ca ca ám sát Bình Tây vương, sau đó vì giữ đạo hiếu nên Thẩm Mặc từ hôn. Nhìn lại, phản ứng đầu tiên của Lê Tử Hà chính là Khúc ca ca đã đi ám sát vì mình không muốn gả cho Thẩm Mặc. Nhưng suy xét cẩn thận, Khúc ca ca không phải là người lỗ mãng như vậy, nếu có phải giết người thì giết Thẩm Mặc luôn cho nhanh, có phải dễ dàng hơn không? Giết Bình Tây vương, nếu Thẩm Mặc là người cố chấp, không chịu từ hôn, thì họ cũng không còn lời nào để nói...

Huống chi, võ công của Khúc ca ca cũng không quá tốt, ít ra cũng kém hơn Thẩm Mặc, bên cạnh Bình Tây vương không thể không có kẻ mạnh. Như vậy, làm sao có thể thuận lợi giết Bình Tây vương được?

Cho nên năm đó thậm chí nàng không hề nghĩ đến cái chết của Bình Tây vương có liên quan đến Khúc ca ca. Nàng vẫn cho rằng Khúc ca ca hứa sẽ giúp nàng chỉ để dỗ nàng vui vẻ mà thôi...

Nhưng câu hỏi đến khóe miệng lại bị Lê Tử Hà nuốt xuống. Trước kia nàng chưa bao giờ giấu diếm mức độ hiểu biết của mình về Quý phủ, không quan tâm đến chuyện Thẩm Mặc sẽ nghi ngờ thân phận của nàng. Nhưng hôm nay, nàng bỗng sợ hãi, nếu Thẩm Mặc hỏi nàng sao lại biết nhiều như vậy, nàng nên trả lời thế nào?

“Thuốc được chưa?” Lê Tử Hà thay đổi chủ đề. Bây giờ phải khỏi bệnh rồi tìm cơ hội đến Đào Yếu điện. Năm đó chắc Khúc ca ca sợ mình lo lắng nên mới giấu giếm, nhưng chưa chắc huynh ấy đã giấu Diêu nhi...

Nếu Khúc ca ca không giết Bình Tây vương, giữa nàng và Thẩm Mặc sẽ bớt đi mối hận gia đình này. Liệu có thể... ít nhất cũng có thể giữ trạng thái như ngày hôm nay không...

“Nào.” Thẩm Mặc cầm lấy bát thuốc, đưa đến khóe miệng Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà uống một hơi, rồi lấy thứ gì đó từ tay áo, nhét vào miệng.

Thẩm Mặc cười dịu dàng: “Kẹo ư?”

Lê Tử Hà gật đầu: “Nhất Nhất cho.”

“Nhất Nhất?”

“Quý Nhất.”

Thẩm Mặc chậm rãi gật đầu, cười nói: “Thì ra nàng cũng ăn kẹo.” Trước kia nàng uống thuốc đều hết trong một hơi mà không hề nhíu mày.

Lê Tử Hà cười khê không nói gì, khê tựa đầu lên vai Thẩm Mặc, hít hà mùi thuốc phảng phất nơi chóp mũi. Nếu đã đắng rồi, thì dù đắng nữa cũng không sao cả, nhưng đã thưởng thức vị ngọt, ai còn muốn nếm vị đắng chát thấu xương nữa?

Cửa sổ chợt ập tới cơn gió lạnh, Lê Tử Hà rùng mình, nhìn thấy một nam tử mặc đồ Ngự Lâm quân quỳ trước Thẩm Mặc, chấp tay nói: “Công tử.”

Lê Tử Hà thấy rõ hần nhìn mình với vẻ quái dị, rụt đầu lại, định cách xa Thẩm Mặc một chút thì bị hần giữ lại, tựa vào lòng hần, nghe rõ tiếng nói trầm thấp truyền đến từ lồng ngực hần đến màng nhĩ mình: “Thế nào rồi?”

“Trong Ngự lâm quân chỉ còn ba mươi sáu huynh đệ của Âm Bộ. Ba ngày sau vương gia sẽ tới Vân Đô. Đây là đồ công tử muốn.”

Ba câu đơn giản dứt khoát, nam tử lấy một bọc vải đen từ tay áo, đặt lên bàn, rồi lại quỳ xuống.

Thẩm Mặc cầm lấy, trầm giọng nói: “Lui đi.”

Nam tử chấp tay hơi thi lễ, lùi lại rồi biến mất không còn dấu vết.

Lê Tử Hà chớp chớp mắt, không hiểu hỏi: “Điều mà hần vừa nói lúc nãy có ý là người trong Ngự lâm quân vẫn chưa bị loại bỏ hết sao?”

“Ừ.” Thẩm Mặc gật đầu, nếu bị Vân Tấn Ngôn bắt hết thì quá dễ dàng rồi.

“Thứ kia?” Lê Tử Hà nhìn cái bọc màu đen.

Thẩm Mặc cười khê, từ từ mở cái bọc màu đen kia ra. Là một nhánh cỏ, bốn chiếc lá tỏa ra như chiếc quạt, ở giữa là màu xanh lam quý dị, dọc ra ngoài thì lại dần dần biến thành màu xanh biếc.

Lê Tử Hà nhận lấy, là lam nhan thảo.

Hôm sau, đang lúc Lê Tử Hà đang nghĩ xem phải tìm lý do gì để đến Lê Bạch điện thì Tô Bạch đã sai người tới cho truyền. Lê Tử Hà cầm lam nhan thảo, không hề do dự đi theo cung nữ. Cỏ đã được hái từ nửa tháng trước, nửa tháng sau sẽ héo.

Lê Bạch điện vẫn xa hoa như vậy, nhìn lướt qua đã biết là đồ của Hoàng thượng. Nghiên Vụ điện trước kia thì vắng lạnh, còn Đào Yếu điện ồn ào náo nhiệt, Lê Bạch điện bây giờ lại vui vẻ hân hoan.

Tô Bạch chớp mắt, chốc chốc hỏi cung nữ cái này, lát lát lại hỏi thái giám cái kia, khiến họ cười khanh khách trả lời thành thật. Thấy Lê Tử Hà tới, càng cười vui vẻ: “Lê ngự y khỏi bệnh chưa?”

Lê Tử Hà vội quỳ xuống hành lễ, xong rồi đáp: “Phiền nương nương phải lo lắng. Thần khỏi được mấy hôm rồi.”

“Vậy thì tốt.” Tô Bạch cười thản nhiên, để lộ lúm đồng tiền nơi má trái. Vết thương Diêu phi gây ra đã biến mất hoàn toàn.

“Thải nhi đi lấy bánh ngọt, Yến nhi chuẩn bị chút trà đi. Hai người các ngươi giúp ta đến Ngự thiện phòng nhắc nhở đồ ăn ngày hôm nay, buổi tối Hoàng thượng định qua...”

Tô Bạch sai người này, bảo người kia, bắt tri bắt giác Lê Bạch điện chỉ còn lại Tô Bạch và Lê Tử Hà. Tô Bạch cũng không định vào bên trong, thoải mái ngồi trên ghế quý phi, dịu dàng cười nói: “Lê ngự y, chuyện giao cho Lê ngự y lần trước...”

“Thần cũng đến vì chuyện này.” Lê Tử Hà chấp tay, ngay sau đó lấy lam nhan thảo từ tay áo. Tiến lên vài bước, đặt lên bàn.

Hai mắt của Tô Bạch nhất thời sáng lên, cầm lấy lam nhan thảo, quan sát kỹ lưỡng rồi ngẩng đầu lên nói: “Cái này... là lam nhan thảo thật sao?”

“Không thể giả được!”

“Xi!” Tô Bạch cầm khăn che miệng cười: “Tất nhiên bốn cung tin Lê ngự y, Ngân Ngân đã từng nói với bốn cung không ít chuyện về Lê ngự y. Ví dụ như những thảo dược đặc biệt trên núi Vân Liễm tới từ Tây Nam. A, nghe nói độc dược Tây Nam mà Hoàng thượng từng trúng phải...”

Ánh mắt Lê Tử Hà trầm xuống. Uy hiếp nàng ư? Thẩm Mặc đã nói với nàng, thảo dược trên núi Vân Liễm tới từ Tây Nam đã bị phá hết. Uy hiếp này đã quá hạn rồi!

“Nương nương yên tâm sử dụng là được.” Lê Tử Hà thờ ơ, trầm giọng nói.

“Cái này... dùng thế nào?” Tô Bạch mở to mắt, tò mò nói.

Lê Tử Hà vẫn cúi đầu, khẽ nói: “Nếu nương nương muốn dùng hoa lam nhan để níu giữ Hoàng thượng, thì hãy tưới máu vào, ba ngày sẽ nở hoa, một đỏ một trắng. Màu đỏ nương nương dùng, màu trắng Hoàng thượng dùng, có điều...”

Lê Tử Hà dừng lại, Tô Bạch đang lắng nghe, vội hỏi: “Có điều gì cơ?”

“Có điều... Thuộc này rất độc, nếu nương nương dùng, có thể...” Lê Tử Hà ngẩng đầu, nhìn vào mắt Tô Bạch, thành khẩn nói: “Không thể sinh con...”

Tô Bạch giật mình, lam nhan thảo trên tay rơi xuống bàn, nhưng dường như sợ rơi vậy bị hỏng nên vội nhặt lên.

Lê Tử Hà chấp tay nói: “Dùng hay không, kính xin nương nương cân nhắc kỹ lưỡng. Thần đã làm hết những gì có thể, xin cáo lui!”

Tô Bạch không thể nói gì, Lê Tử Hà lui ra.

Ngoài điện tuyết bay tan tã, ánh mặt trời nhu hòa chiếu xuống, tuyết đọng trắng xóa như được rắc ánh sáng bảy màu. Lê Tử Hà quay đầu lại liếc nhìn Lê Bạch điện, cười khẽ.

Lam nhan thảo, dược tính âm độc, nếu tưới nước mưa bình thường thì một tháng sẽ nở hoa, sắc hoa vàng nhạt; nếu tưới máu nữ tử, ba ngày sau sẽ nở hoa, một đỏ một trắng, màu đỏ nữ tử dùng, màu trắng nam tử dùng. Nếu nói sẽ khiến nam tử yêu nữ tử trồng hoa, thực ra là sau khi uống, nam tử chỉ có thể hợp hoan với nữ tử.

Có điều, nữ tử sẽ bị nhiễm độc tính mà không thể sinh con. Mà nam tử, Lê Tử Hà vỗ đầu, hình như quên nói với Tô Bạch, cả đời nam tử chỉ có thể hợp hoan với nữ tử đó, nếu không sẽ đau như có vạ con con trùng cắn xé xương tủy.

58. Chương 58

“Nàng muốn Vân Tấn Ngôn dùng lam nhan thảo thật sao?” Thẩm Mặc đang loay hoay với đồng hoa cỏ bên cửa sổ chẳng biết được trồng từ khi nào, ngẩng đầu thoáng nhìn thấy Lê Tử Hà bước vào, nhượng mày hỏi. Lê Tử Hà vẫn tĩnh bơ, đến ngồi bên cạnh bàn, bình tĩnh rót ly trà, một lúc lâu sau mới thản nhiên cười nói: “Không phải là Tử Hà có cho hắn dùng hay không, người có quyền quyết định là Tô Bạch.”

“Nàng đã nói với Tô Bạch độc tính của lam nhan thảo chưa?” Thẩm Mặc cúi đầu nhìn cành hoa đã hơi khô héo, ngắt lá khô. Lạnh thêm mấy ngày nữa thì hoa này sẽ chết héo.

Lê Tử Hà nâng chén đến khoe miệng, khẽ hớp một ngụm, nở nụ cười nhạt, ánh mắt mang vẻ khinh thường: “Tất nhiên phải nói cho Tô Bạch biết ảnh hưởng của thuốc.”

Thẩm Mặc cười khê, Lê Tử Hà vẫn chưa bị thù hận làm mờ mắt.

“Nếu nàng không nói độc tính, chắc chắn Tô Bạch sẽ dùng độc không hề do dự. Không phải như vậy sẽ hại Vân Tẩn Ngôn dễ hơn sao?” Biết rõ ý nghĩ của Lê Tử Hà, Thẩm Mặc vẫn hỏi.

Lê Tử Hà đặt ly trà xuống, rũ mí mắt: “Người Tử Hà muốn trả thù chỉ có Vân Tẩn Ngôn mà thôi. Tô Bạch và ta không thù không oán, Tử Hà không có quyền tước mất thứ quan trọng nhất đối với nữ tử của nàng ta để đạt được mục đích. Nói ra hậu quả để nàng ta tự lựa chọn, dù cuối cùng nàng ta có hạ độc hay không, Tử Hà cũng không thẹn với lương tâm.”

“Thế Vân Tẩn Ngôn thì sao?”

“Nếu Tô Bạch không chịu dùng, Tử Hà sẽ đối phó với hắn bằng cách khác. Nếu dùng, thì do hắn tự chuốc lấy!” Giọng nói của Lê Tử Hà không sâu không cạn, nhưng lại vô cùng quyết tuyệt. Lần trước hạ độc bị Vân Tẩn Ngôn phát hiện, hơn nữa thân phận của Thẩm Mặc đã bị phơi bày trước ánh sáng, chắc chắn hắn ta sẽ đề phòng mình, đích thân ra tay hạ độc là điều bất khả thi. Nếu Tô Bạch đã yêu cầu, nàng cũng vui lòng thuận nước đẩy thuyền. Về phần Tô Bạch có thể hạ độc thành công hay không, thì phải dựa vào bản lĩnh của nàng ta rồi.

“Nhưng nàng che giấu ảnh hưởng của thuốc với Vân Tẩn Ngôn, nếu biết chuyện này có lẽ Tô Bạch sẽ băn khoăn. Nói một nửa giấu một nửa, và giấu điếm toàn bộ có gì khác nhau?” Thẩm Mặc khê thở dài, ngừng động tác trên tay, từ cửa sổ đi tới ngồi xuống cạnh bàn.

Lê Tử Hà cười khê: “Người là nam tử, sao có thể hiểu tâm tư nữ tử? Nếu Tô Bạch băn khoăn sẽ không muốn hạ độc nữa. Nàng ta không đơn thuần đến mức cho rằng thuốc này không có bất kỳ ảnh hưởng nào tới Vân Tẩn Ngôn. Nhưng nếu nàng ta đã đòi thuốc, chắc hẳn muốn Vân Tẩn Ngôn sủng ái một mình nàng ta. Nếu không, bây giờ nàng ta được sủng ái đến thế, cần gì phải dụng độc chứ? Con người quả nhiên không biết thỏa mãn.”

“Nữ tử đều muốn người trong lòng sủng ái mỗi mình thôi ư?” Thẩm Mặc đột nhiên chuyển đề tài, nhìn Lê Tử Hà bằng ánh mắt sáng quắc.

Ánh mắt Lê Tử Hà chợt lóe lên, gật đầu. Mặc dù từ nhỏ Quý Ninh đã dạy nàng, nam tử tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, mặc dù chuyện vành tai mái tóc chạm nhau với Vân Tẩn Ngôn đã trở thành xa xưa, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra tâm trạng lúc đó. Nàng không muốn chia sẻ hẳn với bất kỳ nữ tử nào khác, nếu hẳn không phải là thiên tử, có lẽ Quý Lê đã trở thành phụ nhân đồ kỵ người người khinh thường, cấm phu quân nạp thiếp...

Dù chết đi sống lại, nàng cũng không cảm thấy ý nghĩ của mình có gì sai. Nếu nguyện chia sẻ với người khác, nàng chỉ muốn tin tưởng đó là do nữ tử bất đắc dĩ, hoặc không đủ yêu...

Thẩm Mặc mở miệng gật đầu, đột nhiên cười khê: “Thảo nào cha ta chỉ có mình mẹ ta là thê tử.”

Lòng Lê Tử Hà chùng xuống. Năm đó Bình Tây vương và Bình Tây vương phi quen biết yêu thương nhau ở chiến trường. Hai người đều quản lý Tây Nam, tình cảm sâu nặng, trở thành giai thoại của Vân Quốc, gần như không ai không biết đến. Cho nên, bây giờ nàng còn nhớ rõ, lúc ấy Bình Tây vương bị ám sát, ngay sau đó là tin Bình Tây vương phi uất ức mà chết...

“Xin...”

“Không liên quan gì đến nàng!” Thẩm Mặc cầm tay Lê Tử Hà, ánh mắt hơi lóe lên. Nhưng khi ngược mắt lên lần nữa, con người đã trở nên trong suốt: “Nàng định bao giờ đưa Quý Nhất ra ngoài?”

“Càng sớm càng tốt.” Lê Tử Hà trả lời không hề do dự.

“Được, ta sẽ sắp xếp chuyện này.”

Lê Tử Hà cảm kích gật đầu, không tự chủ được nghĩ đến Diêu nhi, hỏi: “Đào Yếu điện có người của Vân Tần Ngôn không?”

“Nàng muốn đến Đào Yếu điện?”

“Ừ.”

Thẩm Mặc rũ mắt: “Bây giờ Đào Yếu điện đã gần như lãnh cung rồi, tất nhiên không có ai trông chừng. Nếu nàng muốn qua thì cẩn thận chút là được, tốt nhất nên qua lúc tối muộn.”

“Được.”

Lê Tử Hà nghe vậy, đứng dậy định đi, Thẩm Mặc kéo nàng: “Định đi luôn ư?”

Lê Tử Hà lắc đầu, nhìn bầu trời qua cửa sổ, ánh mắt trầm xuống, khẽ nói: “Chuyện Đào Yếu điện để sau. Bây giờ Tử Hà phải đến phủ thừa tướng một chuyến.”

“Gặp Mộ Phiên Ngô à?” Thẩm Mặc cau mày.

“Ừ.”

Màu mắt của Thẩm Mặc tối sầm lại, chân mày cũng nhíu chặt hơn, nhưng không nhiều lời, buông tay Lê Tử Hà rồi nói: “Nhớ về sớm. Ta sẽ đưa nàng đến Đào Yếu điện.”

“Ừ.” Lê Tử Hà thản nhiên cười một tiếng, cảm thấy lòng mình bình an hơn nhiều.

Nhưng nghĩ đến Mộ Phiên Ngô, nụ cười trên mặt vẫn còn hơi cứng ngắc. Gần đây mọi chuyện ập tới liên tiếp, lâu rồi chưa đi thăm hân...

P phủ thừa tướng không còn vẻ tăm tối như trước, tuyết trắng bao trùm, cảnh tượng phồn thịnh vui tươi. Nhìn sắc mặt của hạ nhân, Lê Tử Hà liền có thể đoán được gần đây tâm trạng của Trịnh Đình rất tốt. Cố gia đã bị loại bỏ, ít nhất ở bề nổi, Trịnh gia đã nắm trọn triều đình. Hân không có lòng đề phòng mà còn đắc thắng, đích xác là chuyện mà cái đầu kia sẽ làm...

Lần này là quản gia Trịnh phủ dẫn Lê Tử Hà tới trước phòng Mộ Phiên Ngô. Lê Tử Hà nhìn cửa phòng như chỉ khép hờ, đẩy khẽ, quả nhiên mở ra.

Đập vào mắt chính là bờ vai gầy gò nhưng thẳng tắp của Mộ Phiên Ngô. Hân ngồi trên xe lăn gần cửa sổ, ánh mắt mê ly nhìn ra ngoài. Ánh trời chiều vừa lúc hắt vào cửa sổ, chiếu lên gò má của hân, như thể phủ ánh vàng. Cái bóng chạy dài trên bàn không hề nhúc nhích, gió thổi từng cơn khiến mái tóc đen và tà áo trắng của hân phấp phới quăn quanh.

Lê Tử Hà trở tay đóng cửa lại, tiến lên phía trước đóng cửa sổ, đẩy xe lăn rồi nói: “Ngày đông gió rét, huynh vốn nhiễm hàn khí, sao lại ngồi trước cửa sổ?”

Động tác của Lê Tử Hà quá mau, ống tay áo phất qua mặt bàn làm rơi ấm chén. Tiếng động giòn tan vang lên, sau đó căn phòng lại tĩnh lặng, một lúc sau mới nghe Mộ Phiên Ngô cất lời sâu xa ẩn chứa nỗi bi thương: “Muội nhớ đến ta rồi.”

Mắt Lê Tử Hà chưa chút, ngồi xổm xuống, lời giải thích vừa mới tới khóe miệng đã bị vết bầm tím trên mặt Mộ Phiên Ngô ép lại.

Hân cúi đầu, cố gắng tránh khỏi ánh mắt của Lê Tử Hà, nhưng vết thương trên trán và khóe miệng vừa mới khép lại, vết sưng tấy chưa kịp tiêu tan trên xương gò má không phải muốn giấu là có thể giấu. Đầu Lê Tử Hà trống rỗng, khẽ gầm lên: “Trịnh Đình làm?”

Mộ Phiên Ngô cười, động đến miệng vết thương nhưng hoàn toàn không để ý: “Quen rồi.”

Lê Tử Hà ghen ngào, kéo tay hân khẽ nắm lấy, dẫn lại cảm giác kỳ lạ nơi cổ họng, nhẹ nhàng nói: “Huynh chờ một thời gian, không lâu đâu, Thẩm Mặc nói bây giờ không nên ra tay...”

“Muội yêu hân ư?” Mộ Phiên Ngô nhìn Lê Tử Hà không hề chớp mắt, bỗng nhiên ngắt lời, câu hỏi thốt ra không giống câu hỏi, mà giống câu khẳng định hơn.

Lê Tử Hà ngẩn ngơ, lời còn lại bị nàng nuốt xuống. Mộ Phiên Ngô nói tiếp: “Lúc muội nói đến hấn... Ánh mắt thay đổi...”

Lê Tử Hà rũ mí mắt, không biết nên đáp lại thế nào.

“Ta muốn rời đi sớm.” Mộ Phiên Ngô thấy nàng hoảng hốt, nói lảng sang chuyện khác. Cười khê với nàng như an ủi: “Ta không nhẫn nại được nữa. Muội sẽ giúp ta chứ?”

Nụ cười của Mộ Phiên Ngô khiến Lê Tử Hà nghĩ đến bông hoa nhỏ ở ven đường giữa tiết thu và tiết đông, đón hơi ấm nở rộ trong gió lạnh. Dù rất nhỏ nhưng lại đẹp đến mức không thể bỏ qua, bám chặt lấy cành hoa mỏng manh chống chọi giữa ngày đông giá rét. Không hèn mọn, không kiêu căng, chỉ làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

Gật đầu không chút do dự, Lê Tử Hà trầm giọng nói: “Huynh muốn... xuất phủ luôn? Hay bây giờ đập đổ Trịnh Đình?”

“Đương nhiên là về sau.” Mộ Phiên Ngô trả lời không hề suy nghĩ. Hai tay đẩy xe lăn đến bên tủ đồ.

Lê Tử Hà lẳng lặng nhìn hấn lục lọi rất nhiều y phục, không biết lấy đâu ra một xấp giấy chỉ chút chữ. Rồi quay người lại, đẩy xe lăn đến bên cạnh nàng, đưa xấp giấy cho nàng, thản nhiên nói: “Cất đi. Theo như những gì ta viết, chỉ cần chứng nhận rõ ràng thì Trịnh Đình không thể chối tội.”

Lê Tử Hà nhận lấy cho vào ống tay áo, trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Đợi ta về bàn với Thẩm Mặc...”

“Được.” Không chờ Lê Tử Hà nói hết câu, Mộ Phiên Ngô đã ngắt lời, cười với nàng: “Ta chờ muội.”

Lê Tử Hà gật đầu, kê đơn cho hấn như thường lệ, cầm lấy thứ Mộ Phiên Ngô đưa cho rồi vội vã rời đi. Theo như tính toán lúc trước của nàng và Thẩm Mặc, đầu tiên quấy nhiễu lòng quân, đến khi triều đình hỗn loạn sẽ thêm một mối lửa, kéo Trịnh Đình xuống ngựa. Nhưng hôm nay nhất định phải cứu trợ Nhất Nhất xuất cung trước, nếu không trong cung hỗn loạn, nó lại không có ai che chở, Vân Tấn Ngôn cũng đã phát hiện ra thân phận của Thẩm Mặc. Hôm nay Mộ Phiên Ngô lại nói với nàng như vậy, kế hoạch bàn với Thẩm Mặc lúc trước đã bị đảo lộn, không thể tiếp tục được nữa, lại phải bàn bạc thêm.

Bóng đêm bao phủ, Lê Tử Hà dựa vào cạnh cửa sổ đợi hơn một canh giờ, trăng trong trong veo sáng trưng, chiếu ánh sáng kín bằng bạc lên tán cây xao động ngoài cửa sổ. Nàng hơi buồn bực híp mắt lại, đang định đóng cửa sổ thì thấy bóng dáng của Thẩm Mặc đang chậm rãi đi tới trong bóng đêm mờ lung. Gánh nặng trong lòng nàng được gỡ bỏ, gương mặt bất giác nở nụ cười, xoay người mở cửa phòng.

“Đi thôi!” Thẩm Mặc vừa mới đến cửa phòng đã bị Lê Tử Hà kéo đi, bước đi không nhanh nhưng lộ vẻ nôn nóng, đi thẳng đến Đào Yếu điện.

Thẩm Mặc khê thở dài kéo Lê Tử Hà, cười nhạt nói: “Đi đường khác.”

Vân Tấn Ngôn đã phát hiện ra thân phận của hấn, hôm nay hai người hành động càng phải cẩn thận. Nhẹ nhàng ôm Lê Tử Hà vào trong lòng, bọc áo choàng ngăn trở cơn gió lạnh thấu xương, để đầu nàng tựa lên ngực mình, cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của nàng, hoảng cung khiến hấn chán ghét này đột nhiên bừng sáng.

Đây không phải lần đầu Lê Tử Hà đi trong đêm cùng Thẩm Mặc. Đường đến Đào Yếu điện dễ đi hơn đường đến lãnh cung rất nhiều, cũng không nhiều Ngự Lâm quân như thường ngày. Chẳng mấy chốc hai người đã đến cửa sổ mặt bên Đào Yếu điện. Thẩm Mặc nháy mắt với nàng, đang định hỏi nàng tiếp theo làm gì, Lê Tử Hà chỉ nhìn cửa gỗ đến gần ngơ.

Phải nói với Diêu nhi nàng là Quý Lê thế nào đây? Sau khi Diêu nhi biết sẽ mừng hay lo? Liệu nàng sẽ tin tưởng hay không thể tiếp nhận?

Thẩm Mặc gõ đầu của nàng, kéo ý thức nàng về. Lê Tử Hà cười chua chát, học dáng vẻ của Thẩm Mặc, vươn tay gõ lên cửa gỗ.

Tuy Thẩm Mặc không hiểu hành động của Lê Tử Hà nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ khê nói bên tai nàng: “Ta đợi nàng ở đây.”

Lê Tử Hà gật đầu, từ khi bắt đầu gõ cửa gỗ, tim nàng liên đập nhanh hơn, không biết bây giờ Đào Yếu diện đã lâm vào tình cảnh gì, nếu người mở cửa sổ có vấn đề thì sẽ đi ngay lập tức!

Một lúc lâu sau vẫn không thấy động tĩnh gì.

Lê Tử Hà vươn tay gõ thêm ba phát, cửa sổ đột nhiên mở ra, Lê Tử Hà giật mình nấp vào ngực Thẩm Mặc trốn tránh, liền thấy Duyệt nhi hốt hoảng thò đầu ra nhìn khắp nơi. Liếc mắt thấy Thẩm Mặc và Lê Tử Hà đứng sát vách tường thì trừng mắt, vội vã dùng hai tay che miệng, một lúc sau mới hồi phục tinh thần khỏi nỗi kinh ngạc, hạ giọng run rẩy hỏi: “Các... các người tới đây làm gì?”

Thẩm Mặc không nói gì, Lê Tử Hà bước lên phía trước, mở lời: “Ta có chút chuyện muốn nói với nương nương, sự việc rất nghiêm trọng, chắc Duyệt nhi cô nương cũng hiểu!”

Ánh mắt của Lê Tử Hà thành khẩn, giọng nói kiên định, Duyệt nhi chợt nghĩ đến lãnh cung, vội gật đầu mở toang cửa sổ cho Lê Tử Hà vào.

Thẩm Mặc vươn tay nắm chặt lấy eo Lê Tử Hà, nâng lên đưa nàng vào trong điện.

Lê Tử Hà quay đầu lại cười tươi với hân rồi đóng cửa sổ lại.

Thẩm Mặc nhìn nụ cười của Lê Tử Hà, dù rất nhạt nhưng lại thấm đẫm khoe mắt, rồi tràn vào lòng hân. Đến khi cửa gỗ đóng lại, gió lạnh thổi tới, nụ cười ấy như bị cơn gió quét đi, ánh mắt buồn bã, xoay người ẩn vào bóng đêm.

Cuối cùng Đào Yếu trong cung đốt lò sưởi, ấm áp hơn lần trước rất nhiều. Lê Tử Hà vừa mới đứng vững, ngẩng đầu liền thấy y phục đỏ thắm của Diêu nhi, ánh mắt nàng ta bén nhọn, nhìn mình như có điều chất vấn.

Lê Tử Hà đứng nguyên tại chỗ, hốc mắt chợt đỏ hoe. Nàng từng ti tiện nghi ngờ Diêu nhi, cho rằng nàng phản bội mình, tin tưởng lời đồn trong cung, cho rằng nàng có liên quan đến chuyện Quý phủ diệt môn. Thậm chí khi nàng ta ôm Vân Tấn Ngôn gọi “Tam điện hạ”, nàng còn nghi ngờ bọn họ qua lại trước khi mình xuất giá.

Nhưng khi nhìn thấy Nhất Nhất, khi chạm đến chân tướng, nàng đột nhiên cảm giác mình xấu xa hèn mọn như vậy, bị thù hận làm mờ mắt, thậm chí còn nghi ngờ Diêu nhi lớn lên từ nhỏ, chăm sóc mình mỗi ngày ...

“Diêu nhi...” Mọi suy nghĩ ập tới, xin lỗi cũng được, tạ ơn cũng được, lời nàng thốt ra đầu tiên lại là tiếng “Diêu nhi” đã gọi mười mấy năm ...

Căn điện tĩnh lặng, Diêu nhi giật mình đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt mở to hân đầy tia máu đỏ tươi. Người nàng cứng ngắc, hiển nhiên bởi vì khó có thể kiềm chế cảm xúc mà khẽ run. Một lúc lâu sau đột nhiên mỉm cười, khẽ nói: “Ai cho người gọi bốn cung như vậy?”

Nói rồi nằm nghiêng lên sập, cười nói: “Cho dù làm việc cho bốn cung, giữa ta và người vẫn còn tôn ti, đừng lẫn lộn thân phận.”

Lê Tử Hà dần nổi chua xót, bất chợt hiểu ra. Hôm đó Diêu nhi bị ảnh hưởng bởi được lực mà tinh thần hoảng hốt, hoàn toàn không nhớ được đã xảy ra quá gì. Cho dù nhớ được cũng chỉ mơ hồ, cho rằng là một giấc mộng. Bây giờ mình đứng trước mặt nàng, vẫn chỉ là Lê ngự y ở Thái y viện.

Nước mắt bỗng tuôn trào, Lê Tử Hà vội đưa tay lau, thấy Diêu nhi khó hiểu nhìn mình, dần nổi ghen ngào khẽ gọi: “Chu Diêu nhi...”

Bàn tay đang châm trà của Diêu nhi run lên, nước trà đổ ra ngoài chút ít, Duyệt nhi bước lên phía trước lau đi.

Sau khi Diêu nhi cố gắng bình tĩnh rót trà xong xuôi, cầm trong lòng bàn tay, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Lê Tử Hà, lạnh giọng hỏi: “Ai nói cho người biết?”

Lê Tử Hà cố gắng nở nụ cười tươi tắn, gỡ hầu kết dưới cái nhìn không thể tin của Diêu nhi, xoa tóc, nói một hơi dài: “Chu Diêu nhi, bốn tuổi vào Quý phủ cả ta, sáu tuổi được đưa đến bên ta làm nha đầu, bảy tuổi ta lên xuất phủ, em chịu gia pháp thay ta, tay trái có một vết roi dài, bây giờ vẫn chưa hết. Tám tuổi ta bắt đầu dạy em chữ, mỗi khi lên ra ngoài liền bảo em đọc sách thay ta, bị cha phát hiện ra một lần, nhốt

vào phòng chứa củi dúi bụng ba ngày ba đêm. Chín tuổi ta mang theo em trốn khỏi phủ, muốn cha thu em làm nghĩa nữ mà tranh chấp với cha. Vì bảo vệ ta mà bị cha đẩy ngã vào chân bàn, bị thương ở gáy. Mười một tuổi theo ta vào cung...”

“Im miệng!” Diêu nhi quát ầm lên, ném ly trà trong tay xuống đất, nhìn chăm chăm vào Lê Tử Hà: “Người là ai? Ai nói cho người biết? Ai nói cho người biết những điều này?”

“Diêu nhi... Ta là...”

Lê Tử Hà còn chưa kịp nói, Diêu nhi đã rơi nước mắt giàn giụa, khóc thút thít: “Không thể nào... Không thể nào! Tiểu thư đã chết rồi, đã chết rồi! Lại thêm một người làm bộ như tiểu thư nữa! Một Tô Bạch còn chưa đủ, lại còn thêm một người nữa? Người nói đi! Ai đã nói cho người biết những điều này?”

“Diêu nhi ” Lê Tử Hà lau nước mắt, đi về phía Diêu nhi, nhìn vào mắt nàng, cười với nàng, nhéo mắt nàng: “Diêu nhi ngốc, em nói xem ta là ai? Còn có ai biết em họ gì? Còn có ai biết nhiều chuyện giữa ta và em như vậy?”

Diêu nhi không tránh né, nhìn nụ cười của Lê Tử Hà, nước mắt càng lúc càng giàn giụa, sắc mặt hết trắng lại đen, toàn thân không thể không chế mà run rẩy. Thậm chí còn không thể nói thành câu: “Thế... Người nói xem, tiểu thư... tiểu thư thích ăn gì nhất?”

“Vân liên tán ở Thành Tây.”

“Tiểu thư sợ gì nhất?”

“Sợ cha nhất.”

“Vì sao tiểu thư thích mặc đồ đỏ?”

Lê Tử Hà ngơ ngẩn, nở nụ cười khổ, nói lời sâu xa: “Bởi vì, có người từng nói... ta mặc đồ đỏ đẹp nhất...”

Diêu nhi không nói được gì nữa, muốn òa khóc nhưng lại cố gắng nín nhịn, bộ ngực phập phồng kịch liệt, không ngừng hít khí, nước mắt rơi lã chã như cơn mưa xối xả. Trong lòng nhìn gương mặt thanh tú, hàng mày tinh tế, đôi môi nhợt nhạt của Lê Tử Hà, hai tay bất giác xoa lên, nói trong nước mắt: “Tiểu thư... Tiểu thư... Sao lại gầy đến vậy?”

Mắt Lê Tử Hà đỏ hoe, cố gắng dần nỗi nghẹn ngào: “Diêu nhi, em tin... tin ta là tiểu thư sao?”

“Tiểu thư... Tiểu thư đứng trước mặt em, sao em không nhận ra được chứ...” Dường như Diêu nhi không nghe thấy câu hỏi của Lê Tử Hà, muốn gào khóc nhưng sợ tiếng quá lớn mà chỉ có thể nức nở: “Tiểu thư... Em đích thân giết tiểu thư, cho nên tiểu thư trở lại trách Diêu nhi có phải không? Nhưng... Nhưng...”

Diêu nhi ra sức lau nước mắt, khẽ cười nói: “Tiểu thư, người sẽ rất vui, người thấy Nhất Nhất nhất định sẽ rất vui! Lại đây, tiểu thư đi theo em! Em dẫn người đi gặp Nhất Nhất, công tử giống hệt người...”

“Diêu nhi!” Lê Tử Hà kéo Diêu nhi, cười với nàng: “Diêu nhi quên rồi sao? Ta nói rồi, không trách Diêu nhi.”

Đôi mắt mê man của Diêu nhi chợt khôi phục chút thần thái, nỉ non: “Đó... đó không phải là mơ sao...”

“Không phải là mơ, Diêu nhi, không trách em.” Lê Tử Hà lau nước mắt cho Diêu nhi, khẽ an ủi: “Em xem đi, ta không chết, sống rất khỏe. Nhất Nhất cũng rất khỏe. Thiết thời cho Diêu nhi rồi.”

Bây giờ Diêu nhi mới yên tĩnh trở lại, hai mắt chợt sáng lên: “Đúng là tiểu thư rồi, chỉ có tiểu thư mới nói chuyện với em như vậy. Mọi người trong cung đều tưởng em là tiện nhân, đều muốn hại em, đều ước em chết. Chỉ có tiểu thư mới đối xử với em dịu dàng như vậy...”

“Tiểu thư đi theo em, em có rất nhiều chuyện muốn nói với người...”

“Tiểu thư nhìn đi, cung điện như vậy đây...”

“Tiểu thư, người phải nói với Diêu nhi những năm nay người sống thế nào...”

...

Diêu nhi kéo Lê Tử Hà vào phòng trong, khoe miệng nở nụ cười tươi, đôi mắt sáng long lanh, miệng lại nhai. Thấy Lê Tử Hà cũng cười với mình, đột nhiên bình tĩnh trở lại, quay đầu ôm lấy Lê Tử Hà, nước mắt lại tuôn rơi: “Tiểu thư, Diêu nhi... rất nhớ người...”

“Là ta không đúng...” Lê Tử Hà vẫn vỗ lưng Diêu nhi an ủi, đỡ nàng dậy, lại lau nước mắt cho nàng rồi lau ình, trầm giọng nói: “Diêu nhi, hôm nay không có nhiều thời gian, ta có chút chuyện muốn hỏi em.”

Diêu nhi trở nên căng thẳng, không còn vẻ kích động vừa nãy nữa. Nàng liếc nhìn cửa sổ rồi gật đầu với Duyệt nhi, kéo Lê Tử Hà vào trong, trải giường, đẩy Lê Tử Hà ngồi xuống rồi tựa lên vai nàng, khẽ nói: “Trước kia chúng ta thường như vậy. Tiểu thư, có chuyện gì người cứ hỏi đi.”

Nếu đây là giấc mơ, hãy để giấc mơ này dài thêm chút.

Mặc dù có thể nói chuyện với tiểu thư trong mơ đã may mắn lắm rồi.

“Diêu nhi, năm đó, Khúc ca ca có ám sát Bình Tây vương thật không?”

59. Chương 59: Chương 59

Thân thể Diêu nhi run lên, sắc mặt vừa nhu hòa lại rét lạnh. Nàng ngồi thẳng người, nhìn thẳng vào Lê Tử Hà: “Người! Người là tiểu thư thật sao?”

Lê Tử Hà đau lòng gật đầu lia lịa, cố gắng cười nói: “Vừa nãy không phải đã nói rồi sao? Ngoài ta ra, còn ai có thể biết được nhiều chuyện về em đến vậy?”

Mắt Diêu nhi lóe lên vẻ do dự, đột nhiên bò xuống giường, giày cũng chẳng thèm đi mà giẫm chân lên mặt đất lạnh băng, chạy đến trước tủ đồ bằng tốc độ nhanh nhất. Lê Tử Hà còn chưa kịp phản ứng xem nàng định làm gì đã thấy cánh tay trắng nõn của nàng xuất hiện vết thương chạy dài, máu tươi nhỏ giọt. Dưới ánh nến, chiếc kéo trên tay kia lóe lên ánh đỏ. “Diêu nhi... Diêu nhi, em làm gì vậy?” Đầu óc Lê Tử Hà trống rỗng, lao đến bên cạnh Diêu nhi, gờ tay túm lấy cái kéo trên tay nàng ném xuống đất. Nhìn tay nàng rỉ máu không ngừng, nước mắt vừa ngừng rơi dù thế nào cũng không thể nén được. Bỗng cảm thấy tay mình được kéo lại, Diêu nhi nhìn mình cười: “Không phải là mơ... Đúng là tiểu thư rồi...”

“Tiểu thư đừng khóc, từ nhỏ Diêu nhi đã không sợ đau rồi...” Lần này đổi lại Diêu nhi lau nước mắt cho Lê Tử Hà, khoe miệng cong lên mãi, “Tiểu thư vừa hỏi em điều gì vậy?”

Lê Tử Hà buộc mình tỉnh táo lại, trái tim như bị người nào đó châm từng cây kim vào, đau đớn âm ỉ. Nàng cất tiếng gọi Duyệt nhi đang đứng ngoài bình phong: “Duyệt nhi, trong điện có hòm thuốc không?”

Duyệt nhi vẫn còn hoảng hốt vì chuyện đêm nay, nghe Lê Tử Hà gọi nàng, không kịp nghĩ nhiều mà vội vàng tìm hòm thuốc đặt vào phòng trong, sau đó lại lui ra ngoài bình phong.

Lê Tử Hà liếc nhìn nàng ta. Diêu nhi và Phùng gia gia đều yên tâm cho nàng biết sự tồn tại của Nhất Nhất, cho tới nay, chắc hẳn nàng vẫn che giấu cho Diêu nhi đến lãnh cung, nàng là người mà họ có thể tin tưởng. Cho nên hôm nay cũng không cố ý giấu nàng ta thân phận của mình. Một là đã tin tưởng, nàng cũng không cố kỵ quá nhiều. Hai là đêm đã khuya, chẳng may có chuyện gì thì cũng trong điện cũng không chỉ có hai người là nàng và Diêu nhi.

Căn điện nhất thời yên tĩnh trở lại, ánh đèn leo lắt. Hai người vừa mới nước mắt giàn giụa giờ cũng tĩnh lặng. Một người bên giường vươn cánh tay, một cúi đầu cẩn thận rửa sạch vết thương. Trong hơi ẩm, mắt Diêu nhi trong suốt chưa từng có, hiển nhiên thần trí đã hoàn toàn trấn tĩnh, không còn khủng hoảng do dự, chăm chú nhìn Lê Tử Hà băng bó vết thương ình, suy nghĩ một chút, nàng vẫn mở miệng hỏi: “Tiểu thư, người nói với em người đã xảy ra chuyện gì có được không? Em... Rõ ràng em đã thiêu rồi... Sao người lại trở thành thế này?”

Nói xong liếc mắt nhìn Lê Tử Hà, sắc mặt chợt tái nhợt, nhưng nàng cố gắng kiềm chế, khôi phục vẻ bình thường.

Lê Tử Hà đang buộc băng vải, thấy Diêu nhi đã trở về dáng vẻ mà nàng quen thuộc thì nở nụ cười nhu hòa: “Chuyện này kể ra cũng ly kỳ, nhưng thực sự đã xảy ra. Năm Vạn An thứ ba, ý thức cuối cùng của ta là ở pháp trường, sau khi tỉnh lại biến thành một đứa trẻ ăn xin. Có lẽ... đây chính là mượn xác hoàn hồn mà ta từng nghe nói... Trước đó đứa trẻ ăn xin này bị bệnh nặng...”

“Mượn xác hoàn hồn? Hình như trước kia đã từng nghe ai đó nói... Dù thế nào đi nữa, tiểu thư còn sống là tốt lắm rồi!” Hốc mắt Diêu nhi đỏ hoe, tiếp đó lại cau mày cảm phẫn nói: “Trở thành ăn xin, chẳng phải tiểu thư khổ sở lắm sao?”

“Không khổ...” Lê Tử Hà cười, dù khổ hơn nữa cũng không thể khổ bằng em...

“Vâng, may là người lạ Thảm Mặc làm sư phụ.” Diêu nhi nghe vậy thì thoải mái nói: “Nghe người trong cung nói Thảm Mặc cực kỳ sủng ái người, chắc cũng không để người phải chịu khổ...”

Lê Tử Hà gật đầu quả quyết, hai tay cũng đã băng xong, kéo tay áo xuống cho Diêu nhi rồi trầm giọng nói: “Diêu nhi, chuyện lúc trước về sau ta sẽ nói kỹ cùng em. Em mau nói cho ta biết, năm đó, chuyện Khúc ca ca đến Tây Nam, huynh ấy có nói với em không?”

Nói đến Quý Khúc Văn, ánh mắt Diêu nhi trầm xuống, rũ mắt do dự nói: “Thiếu gia... Đúng là thiếu gia từng nói với em...”

“Thế nào?” Tâm tư Lê Tử Hà vừa mới lắng xuống, bây giờ lại bị khuấy động, ngóng trông câu trả lời của Diêu nhi.

“Lúc ấy thiếu gia căn dặn hết lời bảo em đừng cho người biết, cho nên em không nói chữ nào. Tiểu thư đừng trách em...” Diêu nhi ngước mắt lên, liếc nhìn Lê Tử Hà với vẻ hơi bất an. Thấy nàng hơi căng thẳng thì hỏi: “Tiểu thư hỏi chuyện này làm gì?”

“Năm đó Vân Tấn Ngôn lấy cái cớ này để diệt Quý phủ, ta nói có đúng không?” Lê Tử Hà hỏi với vẻ khinh miệt.

“Tiểu thư, nếu người trách Diêu nhi thì nói thẳng cũng được.” Diêu nhi chợt đứng dậy khỏi sập, quỳ xuống đất, nước mắt lại tuôn rơi: “Em biết chuyện này, lão gia phu nhân đều bị giam vào đại lao chỉ đợi chém đầu. Lúc đó tiểu thư đang mang thai... cho nên mới giấu diếm, tiểu thư...”

“Diêu nhi, ta không trách em.” Lê Tử Hà kéo Diêu nhi đứng dậy, để nàng ngồi cạnh mình, rũ mắt, nhưng ngay sau đó lại nhìn ánh nến cười lạnh, nói: “Năm đó Vân Tấn Ngôn đúng lý do gì cũng có mục đích cả, ta không muốn biết nữa. Dù quá trình thế nào, kết quả vẫn là hấn hạ chỉ giết cha giết mẹ giết Khúc ca ca giết cừu tộc của Quý gia, còn để Nhất Nhất sống trong quan tại ở lãnh cung gần bảy năm! Có kết quả như thế, nguyên nhân còn có ý nghĩa gì?”

“Vậy... tiểu thư,” Diêu nhi nhìn Lê Tử Hà, nghiêm túc nói: “Người... còn yêu hấn ư?”

Ánh mắt của Lê Tử Hà chợt lóe, hiện lên một lớp sương mù, phảng phất lại thấy nam tử cười tươi với mình dưới ánh mặt trời ngày xuân, cơn gió nhẹ thổi tan hồ nước ngày xuân, nụ cười ấy cũng biến mất không còn dấu vết. Lê Tử Hà lộ vẻ sầu thảm, cười một tiếng: “Diêu nhi, em mau trả lời câu hỏi của ta là được.”

“Năm đó...” Diêu nhi cúi đầu, rũ mắt nói: “Trước khi thiếu gia xuất môn từng nói với em, lão gia và Bình Tây vương đã là chiến hữu nhiều năm, quan hệ rất tốt. Vị kia thế tử kia tuy nói rất nhiều năm không gặp, nhưng thiếu gia vẫn nhớ đó là người biết lễ nghĩa. Nếu thiếu gia đến thuyết phục, nói rõ tiểu thư đã có người trong lòng, có lẽ sẽ hủy bỏ hôn ước. Hoàng thượng cực kỳ sủng ái thế tử, nếu thế tử chủ động từ hôn, nhất định sẽ không truy cứu...”

Diêu nhi dừng lại, dường như đang đắm chìm trong ký ức xa xưa. Lê Tử Hà vội nói: “Về sau thế nào?”

“Về sau...” Diêu nhi nói lí nhí: “Về sau thiếu gia trở lại, Bình Tây vương... đã chết...”

“Vậy... Khúc ca ca giết Bình Tây vương thật sao...” Mặt Lê Tử Hà lộ vẻ hoảng hốt, ánh mắt trở nên hỗn loạn, cứ như mất đi phân nửa sức lực, thân thể cũng mềm nhũn.

Diêu nhi thấy thế, vội kéo tay Lê Tử Hà: “Chuyện này, thiếu gia... Thiếu gia cũng không rõ, nhưng nếu biết sẽ hại cả nhà, thiếu gia nhất định không đến Tây Nam...”

Nói rồi lại nghẹn ngào, Lê Tử Hà chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt, nhưng Diêu nhi nói Khúc ca ca cũng không rõ?

“Diêu nhi, em kể hết toàn bộ những chuyện em biết cho ta nghe.” Mặc dù chỉ còn một tia hi vọng vẫn phải điều tra thấu đáo chuyện này.

Diêu nhi gật đầu, bắt đầu nhớ lại: “Sau khi thiếu gia trở về liền lên nói với em, thiếu gia vốn định tìm thể tử, nhưng lại lo lắng giống trống khua chiêng nói tiểu thư không chịu gả, có làm thể tử mất thể diện. Vì vậy cũng không dùng tên Quý Khúc Văn để đến Tạ gia, mà một mình hẹn thể tử ở quán rượu. Hai người còn chưa nói xong đã nghe tin Bình Tây vương phi bị ám sát. Còn Bình Tây vương vì cứu vương phi nên bị thương nặng. Thiếu gia và thể tử vội vã chạy về Tạ phủ, Bình Tây vương đã tắt thở, mà một trong số thích khách bị bắt là thị vệ ở bên cạnh thiếu gia. Thị vệ kia chưa tiết lộ thân phận của mình đã tự kết liễu tính mạng. Thiếu gia cảm thấy có chuyện chẳng lành, liền vội vã cáo từ trở về phủ...”

“Cha có biết chuyện này không?”

“Biết ạ.”

“Thế vì sao không điều tra? Nói không chừng có người giá họa!” Lê Tử Hà cau mày hỏi.

Diêu nhi run lên, trong mắt hiện lên vẻ căm phẫn, cắn răng nói: “Là Vân Tấn Ngôn! Tiểu thư, nhất định là Vân Tấn Ngôn!” Nói rồi nước mắt lại rơi, hai tay kéo Lê Tử Hà, khóc nức lên: “Không ai biết cả, nhưng nhất định là hắn! Trước khi thiếu gia đến Tây Nam, Vân Tấn Ngôn đã tới tìm thiếu gia. Sau khi trở về, hắn cũng tới bái kiến lão gia! Nhất định là hắn! Sai người giết Bình Tây vương, ba năm sau mượn chuyện này để giá họa cho Quý phủ! Hắn không bằng cầm thú, không bằng cầm thú!”

Nói đến Vân Tấn Ngôn, Diêu nhi không khống chế được mà khóc rống lên: “Không biết hắn nói chuyện gì với lão gia và thiếu gia, lão gia không truy xét vì sao đột nhiên có người ám sát Bình Tây vương phi nữa, còn bảo thiếu gia không được manh động, cũng không phản đối hôn sự của tiểu thư và Vân Tấn Ngôn. Năm đó, người biết chuyện này, ngoài lão gia, thiếu gia và em, chỉ còn hắn mà thôi!”

Lê Tử Hà ôm Diêu nhi, ngược lưng cười nói: “Ta vốn nghĩ là hắn! Nếu không phải là hắn, ba năm sau ai lại nhắc đến chuyện này chứ? Nếu không phải do hắn cố ý gây nên, cho dù Khúc ca ca sai người ám sát Bình Tây vương thành công, tội trạng cũng không đến mức tru di cử tộc... Diêu nhi, ta đã không còn bắt cứ hy vọng gì với hắn rồi...”

Thế còn Thẩm Mặc...

Chuyện Bình Tây vương mặc dù không phải do Khúc ca ca đích thân ra tay, nhưng nếu cha không truy cứu thì đó chính là ngầm đồng ý. Chuyện này, Quý phủ không thoát khỏi liên quan...

Diêu nhi ngẩng đầu, đúng lúc thấy đôi mắt ngấn ngơ của Lê Tử Hà, vội nở nụ cười: “Được rồi, không nói đến hắn nữa, chúng ta không nói đến hắn nữa! Tiểu thư còn sống, Nhất Nhất còn sống, tiểu thư cũng không trách Diêu nhi, Diêu nhi không còn mong gì hơn. Tiểu thư, chúng ta xuất cung có được không? Phùng gia nói đúng, cho dù chúng ta trả thù thì sao chứ? Người chết cũng không sống lại, người sống thì lại bỏ mạng, không có lợi gì cho chúng ta cả. Ban đầu cũng do em không chịu nghe lời Phùng gia nên mới hại gia gia. Một mình em không thể nào xuất cung, vốn định vào lãnh cung ở với Nhất Nhất cả đời, nhưng hôm nay người còn sống... Chúng ta lại trốn một lần nữa! Trốn khỏi hoàng cung ăn thịt người này. Tiểu thư, có được hay không?”

Diêu nhi cười, nước mắt rơi xuống lại vội lau đi, nhìn Lê Tử Hà tha thiết.

Lê Tử Hà rũ mắt tránh khỏi ánh mắt của nàng, không nói gì.

“Tiểu thư...”

“Muộn quá rồi, ta đi trước đây, sẽ tìm cơ hội tới sau.” Lê Tử Hà bỗng đứng dậy, vừa vắn vãi tóc dài gấn hầu kết, vừa bước nhanh đến cửa không hề quay đầu lại. Nàng mở cửa sổ, nhảy ra ngoài.

Không hề bắt ngờ, nàng lại ngã vào lòng ngực trần đầy mùi thuốc. Bàn tay ấm áp, được một bàn tay khác dắt đi, chậm rãi đi theo hắn. Gió thổi tới khiến hai mắt khô khóc đau rát. Dần nổi nghẹn ngào, nàng nói: “Thẩm Mặc... Người thật sự chưa từng hận sao?”

Bóng đêm yên lặng, bên tai chỉ có tiếng gió, không chờ mong giọng nói lạnh nhạt, cũng không mong câu trả lời khẳng định.

Hận là thứ gì?

Nếu không yêu, sao lại hận?

Nếu không vì mười lăm năm thanh mai trúc mã một lòng hứa hẹn, toàn tâm toàn ý tin tưởng phó thác cho Vân Tần Ngôn, khi bị phản bội quay lưng sao có thể đau đến khắc cốt ghi tâm như vậy? Nếu không phải trở mắt nhìn người nhà sủng ái yêu thương mình mười tám năm rơi đầu trước mặt mình, sao có thể căm thù đến tận xương tủy? Nếu không phải hận thấu đến tâm gan, sao có thể được ăn cả ngã về không dứt khoát hồi cung, ăn nói khép nép, lật lọng trá trở chỉ để gây chút thương tổn cho kẻ phụ tình bội nghĩa này?

“Có người từng nói với ta...”

Giọng nói hờ hững cuối cùng cũng cất lên của Thẩm Mặc lại bị Lê Tử Hà cắt đứt: “Tử Hà không muốn nghe người khác đã nói với người những gì! Không muốn biết ý nghĩ của người khác! Tử Hà muốn biết ý nghĩ của người. Người có hận Quý Lê không? Có hận Quý gia không?”

Lê Tử Hà kéo tay Thẩm Mặc, ngăn bước đi của hắn, nhìn vào mắt hắn đầy quyết liệt. Hắn suy nghĩ như vậy, chắc hẳn lúc Bình Tây vương bị ám sát đã hiểu là do Quý gia gây nên, hắn không ra tay với Quý gia không có nghĩa là hắn không hận. Có lẽ, thứ ngăn cản hắn trả thù là điều Bình Tây vương phi từng nói với hắn...

Thẩm Mặc quay đầu lại, trông mắt đen đặc phản chiếu ánh trăng trở nên lung linh mờ ảo, nhưng lại sâu không thấy đáy, không thể nhận ra tình cảm. Vén lọn tóc rơi xuống cho Lê Tử Hà, khẽ cười nói: “Hận thì sao chứ? Không hận thì sao chứ? Nàng ta đã chết rồi.”

“Nhưng ta...” Chính là Quý Lê...

Lời chưa kịp nói đã bị bờ môi ấm áp ngăn lại, lưu luyến trần trọc. Bờ môi, chớp mũi, gò má, khóe mắt, nhẹ nhàng chậm rãi mơn trớn đến vành tai, tựa như tiếng thở dài bùi ngùi, lại tựa như lời thì thầm kín, theo gió len lỏi vào tai, xuôi vào trong lòng: “Ta yêu nàng... không liên quan tới ai khác...”

Cơn gió thổi tan hơi ấm bên tai, hai tay nắm lại, tiếng bước chân vắng trong bóng đêm nồng đậm, hòa vào tiếng nói chuyện rất khẽ của hai người.

“Thẩm Mặc, người đã nghĩ ra cách cứu Nhất Nhất chưa?”

“Rồi, ba ngày sau thúc phụ vào cung, nhân lúc hỗn loạn sẽ đưa nó ra ngoài, tất cả đã sắp xếp ổn thỏa.”

“Mang theo Diêu phi...”

“Ừ, được.”

“Mang theo Mộ Phiên Ngô...”

“Ừ, được.”

“Thẩm Mặc, còn nữa, ta...”

60. Chương 60

“Hai ngày sau, thúc phụ đến Vân Đô, Vân Tần Ngôn ắt phải thiết yến khoản đãi, bây giờ thân phận ta đã bị bại lộ, nếu thúc phụ tới ta cũng phải thập tụng, không thể thoát thân được. Đến lúc đó ta sẽ chuốc rượu thúc phụ rồi đưa thúc phụ về phủ, mượn cơ hội rời khỏi yến tiệc. Vân Tần Ngôn vốn đề phòng thúc phụ, sẽ bố trí Ngự Lâm quân ở xung quanh yến hội. Đạo này hẳn cũng không quan tâm tới lãnh cung, chúng ta có thể vào lãnh cung vô cùng dễ dàng, nhưng xuất cung lại khó khăn...” Thẩm Mặc mở bản đồ ra, chỉ vào khu vực lãnh cung rồi chỉ xung quanh đại môn, mỗi nơi đều có người gác, muốn lên ra ngoài thực sự không dễ.

“Trước kia người vào cung thế nào?” Lê Tử Hà cau mày, nàng đã quá quen thuộc với hoàng cung, nếu không có lệnh bài, đi đi lại lại giữa Đông Cung và Tây Cung cũng đủ khiến người ta nghi ngờ rồi, chứ đừng nói đến chuyện mang một đứa bé ra khỏi hoàng cung...

Thẩm Mặc trầm giọng nói: “Hồi trước tai mắt trong Ngự lâm quân của ta cũng phải trên trăm người, đến phiên họ trực đêm, lộ tuyến và thời gian tuần thị của họ có quy luật nhất định. Chỉ cần biết trước, lúc đi ra và đi vào trốn khỏi Ngự Lâm quân là được.”

“Hôm nay chỉ còn lại số ít...” Lê Tử Hà nghĩ vậy mà thấy áy náy. Nếu không phải vì nàng, tai mắt mà Thẩm Mặc vất vả gài vài sẽ không dễ dàng bị bại lộ như vậy.

Dường như Thẩm Mặc không nghe thấy lời Lê Tử Hà nói, vẫn nhìn chằm chằm địa đồ: “Lúc trước ta dự định nhân yến tiệc sẽ sai người đến lãnh cung đón Quý Nhất, chúc thúc phụ say rượu rồi đưa đi, sau đó phóng hỏa Lê Bạch điện hoặc Đào Yểu điện, trong cung sẽ rối loạn. Thúc phụ có dáng người cao lớn, Quý Nhất lại nhỏ bé, nhờ thúc phụ giấu nó dưới áo choàng, chắc chắn không có ai dám tra xét. Nếu nàng muốn mang Diêu phi ra ngoài, vậy chỉ có thể chọn phóng hỏa Đào Yểu điện, ta sẽ lệnh cho những nội ứng còn lại đưa nàng ta đi. Ta và thúc phụ hướng về phía đông, người của ta đưa Diêu phi đi về hướng tây, rồi hợp lại ở thành Bắc, một khi ra khỏi cửa thành Vân Đô sẽ có người tiếp ứng.”

“Ừ...” Lê Tử Hà khẽ gật đầu, chợt thấy không ổn, vội hỏi: “Ngoài thành có người tiếp ứng? Có bao nhiêu? Có thể giữ được an toàn không?”

Mặc dù Vân Tần Ngôn không phát hiện ra sự xáo động, nhưng nếu Diêu nhi bị bắt đi thì không thể nào không biết. Tần phi bị mang đi, chắc chắn sẽ phái người truy kích...

“Ít nhất là chín nghìn.” Thẩm Mặc nói quả quyết, nhìn vào mắt Lê Tử Hà, cười trấn an: “Tử Hà đừng lo, có ta ở đây, nhất định sẽ bảo vệ hai người an toàn.”

“Thế... Mộ Phiên Ngô thì sao?”

“Bảo hấn chờ trong phủ thừa tướng, đến đêm sẽ có người đến đón.” Thẩm Mặc rũ mắt, thản nhiên nói.

Lê Tử Hà gật đầu sáng tỏ, Thẩm Mặc nói tiếp: “Nếu nàng không bị gọi đi dự tiệc thì cầm lấy lệnh bài, đến dạ yến thì lên đường xuất cung. Nếu bị gọi đi, một khi phóng hỏa sẽ không có ai chú ý đến nàng, cứ cầm lệnh bài xuất cung, đi về phía cửa nam. Đêm đó ta sẽ sắp xếp thị vệ thủ thành, nàng không bị làm khó đâu.”

Thẩm Mặc chỉ cửa nam trên địa đồ, chỉ cần Tử Hà muốn xuất cung thì không ai có thể ngăn cản.

Lê Tử Hà vẫn có vẻ hơi lo lắng, khẽ nói: “Nếu có bất thì phải bảo vệ Nhất Nhất và Diêu phi đầu tiên... Không cần đi đón Mộ Phiên Ngô nữa... Trịnh Đình sớm hay muộn cũng sắp xong rồi.”

Thẩm Mặc thở dài, ôm lấy Lê Tử Hà để nàng dựa lên ngực mình, lại nghiêm túc nói: “Yên tâm, ở ngoài hoàng cung còn có một nghìn quân mai phục, có ta ở đây, sẽ không để cho ai xảy ra chuyện đâu.”

Lê Tử Hà hít sâu một hơi để mùi thuốc thấm đẫm lồng ngực, ánh mắt lóe lên, gật đầu.

“Nhưng...” Thẩm Mặc đỡ nàng dậy, nhìn vào mắt nàng, đôi mắt màu mực lắng đọng, nói từng chữ từng câu vô cùng rõ ràng: “Có mấy lời, ta muốn nói trước với nàng.”

Ánh mắt Lê Tử Hà trầm xuống, gật đầu.

Sau ngày bão tuyết trời trong xanh, nhưng còn lạnh lẽo hơn những ngày tuyết rơi, khí lạnh tràn ngập khắp mọi nơi, len lỏi vào từng góc ngách trong cơ thể. Lê Tử Hà đi khỏi Càn Chính điện thì rung mình ớn lạnh. Mấy ngày nay bắt mạch cho Vân Tần Ngôn vẫn cố ý hoặc vô tình dò xét tâm thái của Vân Tần Ngôn. Nếu hần có hành động dị thường, thăm dò mình hoặc hỏi về Thẩm Mặc thì nàng còn có thể yên lòng một chút, nhưng hần vẫn tỏ vẻ bình thường như không phát hiện ra bất cứ chuyện gì, ngược lại càng khiến nàng lo lắng.

Có phải đây là “có tật giật mình”?

Lê Tử Hà cười lắc đầu, lén lút liếc mắt nhìn Ngự Lâm quân xung quanh, đi đường vòng tới lãnh cung.

Lãnh cung vẫn không có ai trông chừng, tuyết đọng cũng không dọn đi, dày hơn lần trước. Lê Tử Hà bước thấp bước cao đến Trú Hồn các, liếc nhìn bốn phía mới cất bước đi vào.

Vừa lên lầu, đập vào mắt là khung cảnh tối om như cũ, khẽ gọi một tiếng: “Nhất Nhất...”

Tiếng gọi vừa dứt, quan tài lập tức có động tĩnh, vang mấy tiếng khe khẽ. Lê Tử Hà bước lên phía trước đẩy nắp ra. Quý Nhất nằm sấp bên trong, toàn thân bị sợi bông cuốn chặt, đầu gối lên hai tay, thấy Lê Tử Hà thì đôi mắt to sáng ngời, khẽ cười, để lộ lúm đồng tiền nơi má trái.

Ánh sáng từ đôi mắt trong veo kia dường như chiếu đến Lê Tử Hà, nàng chớp chớp mắt, dần nổi chua xót, cười nói: “Nhất Nhất, ở bên trong không buồn sao?”

Quý Nhất lắc đầu, chỉ bình tro cốt trước mặt, lại cười một tiếng.

Lê Tử Hà cúi người xuống ôm lấy Quý Nhất, bị một tiếng quát khẽ làm cho ngừng lại: “Bên ngoài lạnh lắm! Bình thường luôn để mở quan tài, dưới lầu có động tĩnh mới đóng lại, Nhất Nhất không buồn đâu.”

Lê Tử Hà quay đầu lại, Hách công công đang đứng sau lưng mình.

“Hách công công.” Lê Tử Hà chấp tay thi lễ, Hách công công ngăn lại: “Lê ngự y đa lễ rồi, là ta nên tạ ơn Lê ngự y mới đúng!”

Lê Tử Hà ngượng ngùng cười một tiếng, liếc nhìn Quý Nhất rồi nhìn sắc trời bên ngoài, không do dự nữa mà hỏi thẳng: “Tử Hà đã bàn với nương nương, định đưa công tử xuất cung, không biết Hách công công có muốn đồng hành không?”

Sắc mặt Hách công công hơi thay đổi, đau lòng nhìn Quý Nhất, cuối cùng gật đầu nói: “Ta sẽ che chở ọi người ra ngoài!”

“Vây...” Lê Tử Hà do dự nói: “Còn công công?”

“Ha ha, ta đã ở trong cung cả đời rồi...” Hách công công cười khẽ, vẻ mặt khó phân biệt, thở dài nói: “Ta có võ lực tự vệ, không cần lo lắng cho ta, nhất định sẽ phụng dưỡng tiểu công tử đến cùng!”

Lòng Lê Tử Hà nóng lên, lòng biết ơn nghẹn trong cổ họng, không biết nên mở miệng thế nào, cũng không định mở miệng nói tạ ơn, chỉ có thể cảm kích nhìn ông, gật đầu đầy trĩu nặng.

“Đây là kế hoạch, Hách công công phải xem kỹ. Tử Hà không thể ở lâu, xin cáo từ trước!” Lê Tử Hà lấy một trang giấy gấp thành mấy mảnh từ trong ngực ra, mơ hồ có thể nhìn thấy nét mực màu đen chi chít, hai tay đưa cho Hách công công.

Hách công công nhận lấy, bàn tay đầy nếp nhăn hơi run rẩy, nhẹ nhàng mở ra. Ông nhìn lướt qua rồi chấp tay nói với Lê Tử Hà: “Tất cả dựa theo sự sắp xếp của nương nương và Lê ngự y!”

Lê Tử Hà gật đầu, liếc nhìn Quý Nhất, thấy nó vẫn nằm bò bên trong thì lấy một thanh kẹo từ trong ngực ra đưa tới trước mặt nó, mỉm cười nói: “Cho con này, thích không?”

Quý Nhất mỉm cười, hai mắt như lóe lên ánh sao sáng, bàn tay trắng nõn nhưng gầy tong teo nắm lấy thanh kẹo, gật đầu với Lê Tử Hà.

Hốc mắt Lê Tử Hà đỏ lên, xoa đầu nó rồi đưa mắt đi, rời khỏi mà không hề quay đầu lại.

Thời gian cấp bách, rời khỏi lãnh cung, Lê Tử Hà chạy thẳng tới phủ thừa tướng.

Hôm nay không phải là mừng một, cũng chẳng phải mười lăm, tất nhiên Trịnh Đình ở nhà. Thấy Lê Tử Hà đến thì khinh thường liếc mắt, không thèm chào hỏi mà xoay người rời đi.

Lê Tử Hà chẳng thèm hành lễ, bị xem thường cũng không tức giận, thẳng người bước vào phòng Mộ Phiên Ngô. Trịnh Đình này mọc mắt trên đỉnh đầu, nàng không cần ra tay cũng có người nhúng tay vào!

Mới đẩy cửa ra đã nghe thấy tiếng ho khan nặng nề của Mộ Phiên Ngô, Lê Tử Hà trở tay đóng cửa lại, thấy Mộ Phiên Ngô nửa nằm trên giường, bước lên phía trước, cau mày nói: “Không uống thuốc sao?”

Mộ Phiên Ngô cười khẽ, gật đầu: “Uống rồi, có điều hôm nay lạnh quá thôi.”

Lê Tử Hà phủ thêm áo ngoài cho hần, lại nghe hần nói: “Sao lại tới vào lúc này? Không phải hôm trước vừa đến sao?”

“Ừ, có một số việc muốn nói với huynh.” Ánh mắt Lê Tử Hà lóe lên, ngồi xuống giường, lại có vẻ hơi sững sốt.

“Làm sao vậy? Vật lúc trước ta đưa đọc không hiểu sao?” Mộ Phiên Ngô hạ giọng, mỉm cười hỏi, định dịch người lên phía trước. Lê Tử Hà vội đứng dậy đỡ lấy hần, để cho hần có điểm tựa.

“Không phải.” Thứ lần trước hần đưa là chứng cứ Trịnh Dĩnh ăn hối lộ trái pháp luật.

“Thế có chuyện gì?”

Lê Tử Hà rũ mắt, không nhìn rõ vẻ mặt, trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng hít sâu một hơi như đã quyết định, nhìn vào mắt Mộ Phiên Ngô nói: “Hai ngày sau ta sẽ xuất cung, huynh có muốn rời đi cùng ta không?”

Nụ cười trên mặt Mộ Phiên Ngô cứng đờ: “Xuất cung? Không phải... muội muốn trả thù sao?”

“Ta muốn đưa một số thứ rất quan trọng ra ngoài.” Lê Tử Hà không nhìn Mộ Phiên Ngô, mà nhìn tuyệt vọng ngoài cửa sổ, nói miên man.

“Các người định ra ngoài thế nào?” Mộ Phiên Ngô vội hỏi.

Lê Tử Hà quay sang nhìn chằm chằm vào Mộ Phiên Ngô, trong mắt lóe lên ánh sáng sắc bén không tên, không hề chớp mắt. Ngoại trừ sự tồn tại của Nhất Nhất, nàng nói toàn bộ kế hoạch mà của Thẩm Mặc và nàng cho Mộ Phiên Ngô biết, sau đó cầm tay hần: “Mộ Phiên Ngô, huynh bằng lòng... từ bỏ việc báo thù Trịnh Dĩnh, đi cùng ta không? Sẽ có người tới đón huynh, huynh cứ chờ ở phủ thừa tướng là được.”

Mộ Phiên Ngô không nói gì, bàn tay được Lê Tử Hà cầm trở nên lạnh như băng, một lúc sau ngược mắt lên, cười hỏi: “Muội sẽ đi sao? Cùng ta, và thứ quan trọng đó?”

Lê Tử Hà ngẩn ngơ, gật đầu.

“Vậy được, hai ngày sau ta sẽ rời khỏi phủ thừa tướng.” Mộ Phiên Ngô rút tay ra, nhắm hai mắt khẽ đáp.

Lê Tử Hà nhìn Mộ Phiên Ngô tái nhợt như mắc bệnh thì lại ngẩn người, đôi môi mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng ánh mắt trầm xuống, cắn răng đứng dậy, để lại đơn thuốc chữa chứng hàn, vội vã rời đi.

Thời gian hai ngày, cuối cùng thời tiết cũng dần dần trở nên ấm áp, Bình Tây vương đến Vân Đô bái kiến Hoàng thượng là một việc lớn khác sau khi Vân Hoán trở về Vân Đô. Hoàng cung đã bắt đầu chuẩn bị từ trước, cho đến hôm nay, mọi chuyện đã chuẩn bị đâu ra đó, chỉ chờ Tạ Thiên Liêm vào cung. Cùng lúc đó, Thái y viện từ hôm qua chợt trở nên huyền ảo, không biết từ đâu có tin ngự y Thẩm Mặc vẫn luôn được chú ý đó là thể tử của Bình Tây vương tiền nhiệm, hôm nay đi theo Bình Tây vương.

Thái y viện náo nhiệt, nhưng trong phòng của Thẩm Mặc thì vô cùng đè nén, thi thoảng có một hai tiếng ho khan của Thẩm Mặc.

Lê Tử Hà đưa bát thuốc trên tay cho hần, chống tay lên trán, khẽ nói: “Đã nói với Diêu phi rồi, hôm nay chắc nàng sẽ biết phải hành động thế nào.”

Thẩm Mặc gật đầu: “Hôm qua Vân Tấn Ngôn có bảo nàng tham gia dạ tiệc không?”

“Không.” Lê Tử Hà rũ mắt lắc đầu, hôm qua lúc đi bắt mạch cho hần, Vân Hoán đã ở Cẩn Chính điện. Nàng đi vào, hai người đang nói chuyện liền im lặng, nhìn chằm chằm vào nàng, nàng cúi đầu rũ mắt, sợ cử chỉ khác thường sẽ khiến họ nghi ngờ. Nàng nhớ đã từng gặp Vân Hoán, nhưng đã quên mất ông ta có dáng vẻ thế nào, cũng không dám ngẩng đầu cho dù chỉ liếc mắt, chẩn mạch rồi vội vã lui ra. Vân Tấn Ngôn cũng không bảo nàng hôm nay phải tham gia dạ tiệc.

“Như vậy...” Thẩm Mặc dừng lại, chặn tiếng ho khan, xoay người Lê Tử Hà lại để nàng nhìn vào mắt mình, nghiêm mặt nói: “Nếu tất cả thuận lợi, nàng nhất định phải xuất cung! Cửa nam!”

“Ừ.” Lê Tử Hà gật đầu.

“Nàng nhớ đấy, ta chờ nàng.” Thẩm Mặc nghiêng người hôn lên trán Lê Tử Hà rồi xoay người rời đi.

Lê Tử Hà ngồi phịch xuống ghế, động đậy năm ngón tay vừa được Thẩm Mặc nắm chặt, nhìn cảnh cây khô trong tuyết ngoài cửa sổ. Mùa đông vẫn còn rất dài, cây khô bao giờ mới có thể thấy mùa xuân?

Ở Đại Hoàng cung, ánh đèn rực rỡ như ban ngày, ánh vàng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên mặt tuyết. Màu vàng ấm áp trải đầy mặt đất nhưng vẫn phảng phất ánh lạnh. Cửa cung đã được dọn sạch tuyết, trải thảm nhung dày in hoa, để lại những dấu chân hỗn loạn.

Trong cung, Vân Tần Ngôn ngồi ở thủ tọa, những chỗ dành cho tần phi trong dạ tiệc lúc trước đã được lấp kín. Bên trái là Bạch quý phi được sủng ái nhất, tiếp theo là Du phi nữ nhi của thượng thư mới nhậm chức và các tần vừa được thụ phong. Dưới chủ tọa, vị trí đầu tiên bên trái là Vân Hoán, vị thứ tư nhất bên phải vốn thuộc về Trịnh Dĩnh, bây giờ lại dành cho Tạ Thiên Liêm, bên cạnh là Thẩm Mặc, đối diện Thẩm Mặc là Trịnh Dĩnh ngồi cạnh Vân Hoán.

“Hôm nay có thể tề tựu cùng chư vị ái khanh, trăm vô cùng vui mừng! Trước kính chúng ái khanh một chén!” Vân Tần Ngôn giơ ly rượu lên cao, ánh mắt lóe sáng, vẻ vui mừng bộc lộ rõ rệt.

Tạ Thiên Liêm nâng chén, liếc nhìn Thẩm Mặc, thấy hấn cúi đầu rũ mắt như đang trầm tư, âm thầm rút tay đẩy hấn. Thẩm Mặc nhú mày không kiên nhẫn ngược mắt nhìn ông, giơ ly rượu lên, phụ họa mọi người uống một chén.

“Bình Tây vương đường xa mệt mỏi, đi ngàn dặm xa xôi tới đây, trăm rất mừng. Nhất định phải uống một chén với vương gia trước.” Vân Tần Ngôn nâng chén cười với Tạ Thiên Liêm, ánh mắt lại không ngừng liếc về phía Thẩm Mặc.

Tạ Thiên Liêm cũng nâng chén nói: “Được Hoàng thượng ưu ái, cạn chén cung kính!”

Mãi nói chuyện, rượu đã xuống bụng, ánh mắt Vân Tần Ngôn chợt lóe lên, không nhiều lời mà uống rượu, rót thêm một chén nữa kính Vân Hoán: “Ít ngày nữa Hoàng thúc phải lên đường rời xa Vân Đô, cống hiến cho nước. Thân là Hoàng đệ, trăm nên kính Hoàng thúc một chén.”

“Tạ ơn Hoàng thượng! Vi thần sợ hãi!” Vân Hoán nâng ly rượu đứng lên, cung kính thi lễ.

Tạ Thiên Liêm thối thối râu mép, âm thầm trợn mắt nhìn Vân Hoán, bất giác rót rượu uống. Trịnh Dĩnh ngồi đối diện liếc nhìn mọi người, đảo mấy một vòng, vội nâng ly rượu nói: “Hoàng thượng! Cho thần được phép nhiều lời, hôm nay nước thịnh dân an là nhờ ơn Hoàng thượng chăm lo việc nước. Vi thần thay mặt dân chúng, thay mặt bách quan khấu tạ hoàng ân, Hoàng thượng vạn tuế!”

Nói rồi hành đại lễ, lúc này mới uống hết rượu trong tay. Vân Tần Ngôn cười gật đầu, sau đó tất nhiên hàng loạt quan lại rồi rít noi theo.

“Các khanh không cần đa lễ, cũng đừng lo lắng, như lời trăm nói, tùy ý là được.”

Vân Tần Ngôn nói xong, trong điện dần dần náo nhiệt lên, quan lại mời rượu lẫn nhau, cung nữ thái giám vội vàng bưng thức ăn đổi bát đĩa, tiếng đàn sáo vang lên, vũ cơ trở hừng.

Thẩm Mặc cau mày, liếc nhìn Tô Bạch vẫn nhìn chăm chăm vào Vân Tần Ngôn, rồi nhìn sắc trời bên ngoài, liếc mắt nhìn Tạ Thiên Liêm đã uống hết mấy chén, nâng ly rượu nói với Tạ Thiên Liêm: “Thúc phụ, uống với đệ nhị một chén có được không?”

Tạ Thiên Liêm đã uống vài chén, sắc mặt đỏ au, thấy Thẩm Mặc mời rượu thì hoảng hốt, vội giơ ly rượu đi tới gần: “Ha ha, lần đầu tiên Tiểu Mặc mời rượu, uống, tất nhiên phải uống rồi!”

Hai chén chạm nhau vang tiếng giòn tan. Ngón trỏ của Thẩm Mặc khẽ động, trùng hợp chạm vào miệng ly rượu của Tạ Thiên Liêm, nhẹ nhàng lướt qua không để lại dấu vết rồi thu tay lại, nâng chén uống rượu, khóe miệng nở nụ cười nhạt.

Vũ điệu trào dâng, quan lại cùng trầm trồ khen ngợi, nhưng Tạ Thiên Liêm lại cầm đầu gục xuống bàn, “uỳnh ” một tiếng, ánh mắt mọi người đều dời về phía này, hoặc bức tức hoặc vui mừng nhìn sang. Thẩm Mặc vội đứng dậy chấp tay nói: “Hoàng thượng, e rằng thúc phụ say khướt rồi.”

“Ồ? Tiết mục này còn màn đặc sắc...” Vân Tấn Ngôn cười tươi, tỏ vẻ tiếc nuối: “Đã vậy thì khanh đỡ vương gia về trước đi. Trời lạnh rượu nóng, đừng để nhiễm phong hàn.”

Thẩm Mặc hành lễ, đỡ Tạ Thiên Liêm đi ra trước mắt mọi người. Vừa ra khỏi cửa đã có người phủ thêm áo choàng dày cộm nặng nề lên người ông. Thẩm Mặc quần áo choàng bị gió thổi bay, đỡ ông đi xa.

Lê Tử Hà nhìn sắc trời, lấy lệnh bài. Ban ngày xuất cung lâu không trở về sẽ gây chú ý, ban đêm xuất cung lại không có nguyên do, nếu trước lúc dạ tiệc e rằng sẽ khiến Vân Tấn Ngôn nghi ngờ, chỉ có thể chọn xuất cung trong buổi dạ tiệc.

Mặc quan phục ngự y, bước nhanh về hướng nam, để lại dấu chân hỗn loạn trên mặt tuyết. Một loạt dấu chân không biết thuộc về ai, khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên não càng khiến cho ý thức con người thêm tỏ tường. Lê Tử Hà xoa cái mũi lạnh cóng đến đỏ bừng, liếc nhìn phía tây.

Như trong dự liệu, đột nhiên sáng bừng, ánh lửa ngất trời.

Quay đầu lại tiếp tục hướng về phía nam, một bước, hai bước, tim đập càng lúc càng nhanh, hai mắt mở to đến mức đau nhói, lòng bàn chân chết lặng như chạm đến đáy lòng. Cúi đầu, chỉ muốn tiến thẳng về phía trước, tiếp tục tiến thẳng về phía trước.

Bỗng dừng một cánh tay vươn ra cản đường, Lê Tử Hà ngẩng đầu, Ngụy công công khê khom lưng vờ nài, theo sau là mười mấy tên Ngự Lâm quân.

Trong Đại Hoàng cung, vạn vật đều như tĩnh lặng, mọi người ngồi yên trước bàn, nhìn ánh lửa đỏ rực chiếu vào cửa gỗ phía tây, trợn mắt há mồm. Còn Hoàng thượng vừa được xưng tụng là anh minh uy vũ ngồi trên chủ tọa, khéo miệng mang theo nụ cười như thấm màu máu đỏ tươi, chỉ nói ngọn lửa này chỉ để góp vui và sưởi ấm, không cho ai đi cứu!

Lê Tử Hà bị đưa vào cung, chúng thần lại càng khó hiểu, vô số ánh mắt đều nhìn về phía hắn.

Theo sát Lê Tử Hà là mười tên Ngự Lâm quân bị áp giải, người cầm đầu cầm một bình sứ, trên đó dán tờ giấy ghi chữ “Quý Lê” ...

“Bẩm Hoàng thượng, phát hiện mười người này lẻ vào Trú Hồn các!” Kẻ áp tải mười người đó cũng là Ngự Lâm quân. Kẻ lên tiếng lại không mặc quân phục màu xanh biếc như người khác mà lấy màu đỏ làm chủ đạo, hiển nhiên bậc quan khá cao.

Vân Tấn Ngôn nhướn mày, cười nói: “Sao vậy? Hao tổn tâm cơ vào lãnh cung chỉ vì một bình tro cốt?”

Người ôm bình sứ cúi đầu không nói gì.

“Trẫm còn tưởng sẽ phát hiện ra thứ gì thú vị...” Vân Tấn Ngôn khê cười, thuận thế liếc nhìn Ngụy công công. Ngụy công công hiểu ra, bước lên phía trước ghé vào lỗ tai hắn nói gì đó, vẻ mặt tươi cười của Vân Tấn Ngôn trở nên cứng nhắc, nhưng ngay sau đó lại mỉm cười, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng.

“Bẩm Hoàng thượng! Hơn hai mươi tên thích khách muốn nhân lúc Đào Yếu điện hỗn loạn bắt Diêu phi nương nương đi, bị chúng thần bắt được, chờ Hoàng thượng xử lý!” Một gã Ngự Lâm quân vội vã bước nhanh vào, không hề ngần đầu quỳ rạp dưới đất, giọng nói văng vẳng trong cung.

“Nương nương đâu rồi?” Vân Tấn Ngôn thần nhiên hỏi.

“Nương nương...” Trả lời hơi do dự: “Bẩm hoàng thượng! Đào Yếu điện bị đốt, cung nữ bên cạnh nương nương nói... Nương nương... lại tái phát bệnh cũ!”

“Ồ?” Vân Tấn Ngôn mỉm cười, tròng mắt đen như nổi lên dòng nước xoáy, không thấy rõ cảm xúc: “Đưa nương nương đưa đến Trầm Hương điện, ở đó khóc than thế nào cũng không gây phiền nhiễu cho người bên cạnh! Về phần thích khách tối nay... Chém!”

Chữ “Chém” vừa dứt, cung điện vốn yên tĩnh chợt tĩnh lặng thêm phần nào, nghe rõ mấy tiếng hít khí rồi không có tiếng gì nữa. Chúng thần ngồi im tại chỗ chỉ cảm thấy lúc này nên quỳ rạp trước mặt Hoàng thượng. Nhưng không ai dẫn đầu nên ngồi cũng không xong, quỳ cũng không phải, chỉ biết ngồi im.

Tần phi lại càng hoảng hốt, Tô Bạch không rõ chuyện gì xảy ra ngồi im tại chỗ, ánh mắt vốn nhìn Vân Tấn Ngôn tha thiết bị ép phải rời đi bởi vẻ tàn nhẫn của hắn, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn thẳng nữa. Nàng ta rũ mắt, càng thêm khốn hoặc liếc nhìn Lê Tử Hà vẫn thản nhiên.

Vân Tấn Ngôn mỉm cười, ra vẻ không hiểu liếc nhìn mọi người, nói: “Chúng khanh đừng lo lắng, tối nay trẫm chỉ chinh đồn hậu cung thôi! Nhân tiện...”

Vân Tấn Ngôn dừng lại, rời khỏi chủ tọa, bước từng bước xuống khỏi bậc thang, đến trước mặt Trịnh Dĩnh. Trịnh Dĩnh giật mình, không thể ngồi yên được nữa, vội vã quỳ xuống.

Vân Tấn Ngôn rút một tập giấy từ tay áo, nện mạnh lên người Trịnh Dĩnh: “Nhân tiện chinh đồn triều cương thôi!”

Trịnh Dĩnh run bần bật, liếc nhìn trang giấy tán loạn dưới đất. Vừa liếc mắt đã không thể nói nên lời, dập mạnh đầu xuống, không thể nói rành mạch: “Hoàng... Hoàng thượng... Hoàng thượng minh xét...”

“Dĩ nhiên trẫm sẽ minh xét!” Vân Tấn Ngôn cười khê, nói với Ngự Lâm quân vừa bấm báo: “Giải Trịnh thừa tướng xuống! Sự tình phải tra xét còn nhiều lắm!”

Trong cung tĩnh lặng như tờ, chỉ còn tiếng bước chân. Trịnh Dĩnh ngẩng đầu liếc nhìn Lê Tử Hà, rồi lại nhìn Vân Tấn Ngôn và cả xấp giấy dưới đất, tròng lớn mắt, đôi môi run rẩy, gần như có thể nghe thấy tiếng hàm răng đập vào nhau: “Ta... Ta hiểu rồi, là... là các người... các người thông đồng...”

Lời còn chưa dứt đã bị người giải đi, ngay cả sức lực đứng thẳng cũng không có, bị kéo lê dưới đất ra khỏi Đại Hoàng cung. Theo ra cùng là “Ngự Lâm quân” vẫn luôn ôm chặt bình sứ không buông.

Trong khoảng thời gian ngắn, ngoại trừ vị trí trống không của Trịnh Dĩnh thì Đại Hoàng cung như thể chưa xảy ra chuyện gì, y hệt như nửa canh giờ trước. Vân Hoán vẫn ngồi yên đột nhiên đứng dậy, quỳ xuống, lớn tiếng tham bái: “Hoàng thượng anh minh!”

Bây giờ dường như quan lại mới phục hồi tinh thần, rối rít quỳ xuống đất hô vang: “Hoàng thượng anh minh! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Quan viên cung nữ thái giám trong cung quỳ đầy đất, tiếng hô vang như khiến cho cả Đại Hoàng cung cũng phải rung động. Mà bây giờ Lê Tử Hà vẫn im lặng đứng bên trở nên vô cùng nổi bật.

Vân Tấn Ngôn cười nhìn sang, thấy nàng không hề e dè nhìn thẳng vào mình, ánh mắt trở nên hỗn độn. Nhưng nhận ra tâm trạng cố gắng che giấu thì không khỏi run lên, kéo nàng qua, ôm vào lòng, tuyên bố với mọi người: “Lê Tử Hà phụng ý chỉ của trẫm, giả nam mai phục trong Thái y viện, giúp trẫm lòng bất thích khách, có công tìm chứng cứ gian thần tham ô. Từ hôm nay phong làm Lê phi!”

Sau phút chốc im lặng là tiếng hít khí liên tiếp, mọi người không thể kiềm chế mà rối rít ngẩng đầu, chỉ thấy được nữ tử giả nam lập công được phong phi này nhìn chằm chằm vào Hoàng thượng, ánh mắt tràn ngập nỗi uất hận không thể che giấu!

Về mặt Vân Tấn Ngôn tươi rói, kéo tay Lê Tử Hà, chậm rãi nghiêng người đến bên tai nàng, dịu dàng cười nói: “Thẩm Mặc à... Là thầy là cha, nuôi nàng dạy nàng, đã từng nói cho nàng biết, năm đó ai đã ép trẫm diệt Quý phủ không?”

61. Chương 61

Cơn gió lạnh mang theo băng tuyết đột nhiên ập vào Đại Hoàng cung, dập tắt ngọn lửa trong đèn lồng, đại sảnh sáng loáng tối đi phần nào. Về mặt không mang cảm xúc của Lê Tử Hà càng thêm âm trầm, lời của Vân Tấn Ngôn không hề gợi lên chút sóng trên mặt nàng. Nàng buông mí mắt, lông mi dài rậm tạo thành bóng râm trên mặt, khe khẽ rung động, đột nhiên hai mắt ngược lên, nhìn thẳng vào Vân Tấn Ngôn, khóe miệng nở nụ cười khê: “Có phải điều ngài muốn nói cho ta biết là Thẩm Mặc ‘ép’ ngài diệt Quý phủ, bao gồm cả tộc không?”

Sự sắc bén trong mắt Lê Tử Hà khiến bàn tay đang nắm tay nàng của Vân Tần Ngôn không khỏi siết chặt. Không ngờ Lê Tử Hà lại thông dong trả lời với giọng điệu châm biếm như vậy. Hắn hơi sợ hãi, ngay sau đó liền phục hồi tinh thần, mỉm cười kéo tay nàng, túm chặt lấy, không để ý chúng thần vẫn còn quỳ dưới đất, đám tần phi ở đằng sau, kéo nàng vội vã bước lên thăm rời đi. Lê Tử Hà không muốn mình trở nên thảm hại, gần như phải chạy chậm mới đuổi kịp bước chân của hắn. Không cần ngước mắt cũng biết hắn đang đi về phía Long Hoàn cung, nàng ra sức giật tay lại, thế nhưng hắn lại túm chặt thêm.

“Người của Quý gia ư? Mai danh ẩn tích trà trộn vào hoàng cung để trả thù sao?”

Tới Long Hoàn cung, Vân Tần Ngôn hất tay trái, tay áo vung tới khiến Lê Tử Hà ngã lăn ra đất, hai tay đau nhói. Nàng nhịn đau muốn đứng dậy, nhưng chân vừa động đã đau đớn như gân đứt gân gãy xương, gắng gượng mãi cũng không thể động dậy, chỉ nhìn Vân Tần Ngôn khinh thường cười nói với nàng: “Trẫm cũng muốn xem nàng có thể giở trò gì, cuối cùng chỉ trộm tro cốt của hoàng hậu Quý gia? Bất tỳ nữ của Quý gia? Đúng là buồn cười!”

Lê Tử Hà rũ mắt, không nói gì.

“Trẫm thấy nàng cũng là người có suy nghĩ chu toàn, sau này ở bên ta mỗi ngày, cơ hội trả thù trẫm nhiều lắm, nàng thấy lời trẫm nói có lý không?” Vân Tần Ngôn đứng thẳng, nhìn Lê Tử Hà từ trên cao xuống.

Lê Tử Hà cười, xoa hai tay, nhẹ nhàng gật đầu: “Đúng là có lý.”

Vân Tần Ngôn nhướng mày, hai tay chấp sau lưng, nhìn kỹ mặt Lê Tử Hà: “Nàng không tò mò trẫm biết thân phận của nàng, đoán được kế hoạch của các người bằng cách nào sao?”

“Không sao cả, thua chính là thua, ta nhận.” Về mặt Lê Tử Hà vẫn bình thản, hồ hững trả lời.

“Ha ha...” Vân Tần Ngôn cười to, nhưng ý cười không chạm tới đáy mắt: “Đúng là đồ đệ của Thẩm Mặc, tính tình cũng tương tự!”

Thảo nào hắn xem nàng như trân bảo, có điều... nàng nói xem, nếu hắn nghe tin nàng được phong phi, liệu có vẻ mặt thế nào đây?”

Ánh mắt Lê Tử Hà lóe lên, rồi mất đi, chống người dậy thử cử động chân nhưng vẫn đau nhức, cau mày, quyết định cứ ở yên vậy. Vân Tần Ngôn chợt tiến đến gần, khom người bế nàng lên, cười nói: “Thân thể yếu thế này đúng là khiến người thương tiếc, thảo nào Thẩm Mặc lại động lòng với nàng...”

Vân Tần Ngôn vẫn quan sát sắc mặt Lê Tử Hà, thân thể nàng hơi cứng ngắc, nhưng không trốn không tránh, cũng không phản kháng giây giụa, mặc hắn ôm đến bên giường.

“Thật ra trẫm rất tò mò, môn hộ như Quý gia cũng sinh ra nữ nhi to gan cổ chấp như nàng sao?” Vân Tần Ngôn đặt Lê Tử Hà xuống, đầu ngón nhẹ nhàng chạm rai lướt qua mặt nàng, mang theo hơi thở ấm áp, lướt quanh đường nét gương mặt, lướt qua gáy rồi quần quanh xương quai xanh...

“Hoàng thượng muốn thị tẩm Tử Hà ngay ư?” Lê Tử Hà mở mắt nhìn tám màn hình hoàng trên đỉnh đầu. Nằm giữa trên giường, hai tay khuất sau tay áo đang siết chặt, cố gắng kiềm chế cơn run rẩy, lời nói lại cực kỳ thờ ơ lạnh nhạt, còn mang theo ý cười giễu cợt.

Vân Tần Ngôn dừng tay, con ngươi sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt Lê Tử Hà, đột nhiên cười khê: “Tử Hà? Lê Tử Hà... Quý Lê? Dùng cái tên này, nàng muốn nói cho trẫm biết, nàng đến vì Quý Lê sao? Cho nàng cái tên Lê phi, cũng không uống nổi khổ tâm dùng cái tên này của nàng...”

Lê Tử Hà làm như không nghe thấy, quay mặt đi không nói gì.

“Bây giờ không nói cũng chẳng sao.” Vân Tần Ngôn đứng lên, cúi người xuống, nắm lấy cằm Lê Tử Hà, ép nàng nhìn vào mắt mình: “Sau này, trẫm có rất nhiều thời gian tìm hiểu nàng!”

Dứt lời, hất Lê Tử Hà ra, chấp tay sau lưng rời đi.

Lê Tử Hà thôi không ép mình giữ thân thể thoải mái nữa, mười ngón tay cứng ngắc duỗi ra từng ngón một, liếc nhìn ngọn đèn rung động bất chợt, ánh mắt từ từ lạnh lẽo, nhưng ngay sau đó lại trào dâng nỗi sâu bi mong manh, nhưng lại biến mất ngay sau một cái chớp mắt. Nàng quay mặt đi, vùi đầu vào gối.

Ba ngày sau, Vân Tấn Ngôn bắt chắp sự phản đối của chúng thần, cố ý phong ngự y Lê Tử Hà làm phi, ban thưởng Thần Lộ điện, trong cung lại nổi sóng. Chuyện Thẩm Mặc là thế tử của Bình Tây vương tiền nhiệm chưa lắng xuống, lại thêm chuyện một ngự y giả nam ẩn trong Thái y viện, còn được phong làm phi sau một đêm, đúng là làm người ta cứng lưỡi. Cùng lúc đó, thế tử Thẩm Mặc giấu mình làm ngự y lại có tin đồn bị bệnh không dậy nổi, Bình Tây vương vào cung xin chỉ, từ chức ngự y, ở phủ đệ Bình Tây vương tại Vân Đô dưỡng bệnh.

Cần Chính điện sương khói lượn lờ, hai người ngồi xếp bằng trên giường thấp, tay cầm một quân cờ, nhìn bàn cờ không nói gì.

“Sao Hoàng thượng nhất định phải giữ lại Lê Tử Hà kia? Còn phong phi ngay lập tức? Biết rõ cô ta là người Quý gia thì sao không giết luôn đi!” Vân Hoán vuốt râu mép, mỉm cười nhìn Vân Tấn Ngôn, đôi mắt lấp lánh ánh sáng.

Dường như Vân Tấn Ngôn đang nghiên cứu ván cờ, không ngược mắt lên: “Hoàng thúc sợ nàng hãm hại ta sao? Ha ha, chỉ là một tiểu nữ tử mà thôi, sao có thể gây khó dễ cho ta? Về phần nạp phi, chắc hẳn thúc phụ cũng hiểu rõ nguyên do, còn hỏi ta làm gì?”

“Khụ khụ...” Vân Hoán giả vờ ho khan hai tiếng, không hiểu nói: “Vậy vì sao Hoàng thượng lại gây sự với Thẩm Mặc hết lần này tới lần khác? Hẳn cũng không có ý tranh quyền, khiêu khích hân như vậy có lợi gì?”

Mắt Vân Tấn Ngôn trầm xuống, không nói năng gì.

Vân Hoán thở dài thườn thượt: “Đúng là chữ tình đã thương người... Thẩm Mặc uống là thần y, bệnh nặng của mình cũng bó tay không biết làm gì, nghe nói ho khan suốt đêm, trên dưới phủ Bình Tây vương đều...”

“Vì sao Hoàng thúc cứ nhắc đến hân mãi vậy? Ta ghét hân, chỉ vậy mà thôi.” Vân Tấn Ngôn đi một nước cờ, ngược mắt lên nói với vẻ không vui.

Vân Hoán quan sát sắc mặt của Vân Tấn Ngôn, lắc đầu cười khê: “Chỉ nhắc nhở Hoàng thượng, đừng đụng phải chữ ‘tình’ mà thôi.”

Vân Tấn Ngôn cười tự giễu: “Hoàng thúc cho rằng giờ đây còn có ai có thể khiến ta động lòng hay sao?”

“Cũng phải... khà khà, lo lắng quá rồi!” Vân Hoán cười to, nhìn lại ván cờ đã mất hơn nửa, dứt khoát vung tay nói: “Không chơi nữa không chơi nữa, già rồi, không thắng nổi Hoàng thượng.”

“Hoàng thúc quá khiêm nhường.” Vân Tấn Ngôn cũng không ép buộc, bắt đầu thu quân cờ.

“Đúng rồi, không phải Hoàng thượng nói lần này có thể nắm được điểm yếu của Bình Tây vương sao?” Vân Hoán vốn định đứng lên, đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, lại ngồi xuống hỏi.

Sắc mặt Vân Tấn Ngôn cứng đờ, trầm ngâm một hồi rồi nói: “Hôm đó, kế hoạch của họ là để Bình Tây vương mượn chuyện say rượu, mang món đồ quan trọng gì đó xuất cung, nhưng đã sai người cản họ lại cũng không lục soát được vật gì trên người ông ta. Đám thích khách tới lãnh cung đi ngược hướng với Bình Tây vương, dựa theo suy nghĩ lúc trước, nếu có thể tìm được vật trong cung nào trên người ông ta, dĩ nhiên có thể nắm được nhược điểm. Nhưng hôm đó Ngự Lâm quân đã soát người theo chỉ thị của ta, vậy mà lại không tìm được thứ gì, phe ta lại đuối lý...”

“Là điểm trót lọt trong kế hoạch sao?”

Vân Tấn Ngôn lắc đầu, như có điều suy nghĩ: “Trận hỏa hoạn ở Đào Yếu điện, thích khách bắt cóc người, Bình Tây vương say rượu, Thẩm Mặc đưa ông ta về phủ, có người xông vào lãnh cung, Lê Tử Hà xuất cung ở cửa nam... Tất cả đều không thiếu sót, thời gian khác biệt cũng bình thường, có lẽ ta nhấn nại lục soát người Bình Tây vương muộn hơn chút, có thể tìm được binh tro cốt đó...”

“Vậy gần đây Hoàng thượng còn lục soát lãnh cung làm gì?”

“Cảm thấy nơi đó không ổn...” Chân mày Vân Tấn Ngôn nhíu lại: “Trước đây phái người bảo vệ lãnh cung, Ngự Lâm quân từng phát hiện động tĩnh kỳ lạ, nhưng không thể bắt được người. Nếu đó là người của Thẩm Mặc cũng chẳng sao...”

“Chờ một chút!” Vân Hoán giơ tay ngắt lời Vân Tấn Ngôn: “Hoàng thượng nói nếu là người của Thẩm Mặc thì không có vấn đề gì? Nếu nói hấn muốn đoạt tro cốt, hấn yêu Quý Lê tới bắt người còn hợp tình hợp lý, nhưng bây giờ chỉ là một bình tro, hấn đoạt làm gì? Nếu nói là Lê Tử Hà muốn đoạt tro cốt, dù nói thế nào thì hấn và Quý gia cũng có huyết thù, hấn có thể không hề cố kỵ mà giúp cô ta sao?”

“Ha ha, Hoàng thúc quên mất mình vừa nói gì sao?”

“Chữ tình đã thương người?” Vân Hoán ngộ ra, lắc đầu liên tục nói: “Haiz, một chữ tình, năm đó ta vốn không thể hiểu Hoàng huynh, hôm nay vẫn không thể hiểu được...”

“Hoàng thúc, Tấn Ngôn có một chuyện muốn nhờ, hoàng thúc có muốn nghe không?” Nhắc đến tiên hoàng, dường như Vân Tấn Ngôn không vui lắm, chấp tay nói sang chuyện khác.

Vân Hoán mỉm cười nói: “Thúc diệt ta còn coi trọng chuyện riêng gì nữa, cứ nói thẳng đi.”

“Chuyện lãnh cung ta cảm thấy vẫn sai sót ở đâu... Nhưng Ngự Lâm quân giống trống khua chiêng lục soát bao ngày vẫn không phát hiện được gì, tiếp tục e rằng vẫn không có kết quả, lúc rảnh rỗi Hoàng thúc có thể đến lãnh cung âm thầm điều tra được không?”

“Ha ha, không thành vấn đề! Nói không chừng ta có thể phát hiện được bí mật động trời nữa đó! Khả khả...” Vân Hoán cười to sảng khoái, mặt lộ ánh đỏ.

“Còn có một chuyện, bộ hạ cũ của Cố gia mà hoàng thúc tiếp nhận có an phận không?”

“Không có chuyện gì!” Vân Hoán vung tay, vui mừng nói: “Tốt xấu gì ta cũng dẫn binh chinh chiến nhiều năm, ai dám không phục? Mấy ngày nữa ta rời khỏi Vân Đô đến các quân doanh dò xét một lần nữa, lòng quân tất ổn!”

“Vậy thì tốt rồi.” Vân Tấn Ngôn mỉm cười gật đầu.

“Hoàng thượng định xử lý Trịnh Dĩnh thế nào?” Vân Hoán thôi cười, nghiêm nghị hỏi.

Vân Tấn Ngôn nhướn mày, đột nhiên nghĩ đến Lê Tử Hà mặc trang phục nữ tử lúc sáng nay. Áo gấm váy lụa, tóc mây đen nhánh, dáng người mảnh khảnh, trang điểm nhẹ nhàng, làm cho người ta nghĩ đến hoa mai lặng lẽ nở rộ trong tuyết, khiến đôi mắt con người tỏa sáng.

Rũ mí mắt xuống che giấu nụ cười: “Xử lý ông ta thế nào ư? Dĩ nhiên do người giúp thẩm diệt trừ hấn quyết định rồi.”

Lê Tử Hà mặc thường phục thướt tha, trên tóc chỉ có một cây trâm gỗ, vẻ mặt lạnh nhạt, theo sau một đám cung nữ thái giám, chậm rãi đi tới Hình Phật ti.

“Năm đó Trịnh Dĩnh dẫn theo một nhóm môn sinh của Quý phủ, phản bội làm chứng chống lại Quý gia, cũng có thể coi như là một trong những kẻ thù của nàng, nàng không muốn trả thù sao? Cho nàng cơ hội đích thân giết ông ta, thế nào?”

Sáng nay, Vân Tấn Ngôn hạ triều liền đến Thần Lộ điện, nói như vậy, Lê Tử Hà chỉ cười khẽ, hấn cho rằng nàng sẽ từ chối ư? Cho rằng nàng không dám đích thân giết người? Hơn nữa, đây cũng không phải lần đầu nàng giết người...

Nàng gật đầu không hề do dự, quả nhiên trong mắt Vân Tấn Ngôn lóe lên vẻ bất ngờ.

Đích thân giết kẻ hãm hại Quý phủ là chuyện nàng vẫn mong mỗi ngày đêm suốt sáu năm, sao nàng có thể chối từ?

Người ở Hình Phật ti nhận được lệnh, thấy Lê Tử Hà tới đều quỳ xuống khấu kiến, Lê Tử Hà chợt hoảng hốt. Mấy năm trước, nàng ở trong cung, đến đâu người người cũng quỳ lạy, khi đó Hoàng hậu Quý gia là biểu tượng cho sự vinh sủng đến mức nào? Hôm nay dường như tất cả đã trở lại khởi điểm, nàng lại vào hậu cung của Vân Tấn Ngôn, trước kia là duy nhất, hôm nay là một trong, trước kia nàng yêu hấn, hôm nay nàng hận hấn.

Trịnh Dĩnh bị khóa trên hình giá, thân thể dơ bẩn nhưng hiển nhiên vẫn chưa bị hành hình, nghe thấy tiếng người vội ngẩng đầu lên, đôi môi khô héo, sắc mặt trắng bệch, vô cùng tiêu tụy. Đôi mắt vốn còn lóe lên hi

vọng khi thấy Lê Tử Hà chợt tối sầm. Khi nhìn rõ Lê Tử Hà mặc nữ trang thì đôi mắt tròn to, môi run rẩy không nói nên lời.

Thứ hấp dẫn ánh mắt của Lê Tử Hà không là Trịnh Đình khốn khổ chật vật, mà là ánh sáng ở phòng trong, nam tử ngồi trên xe lăn, mặc bộ đồ trắng như thể thứ tinh khôi duy nhất, vẫn mỉm cười nhìn nàng.

Lê Tử Hà rũ mí mắt, liếc mắt nhìn chiếc roi bên cạnh hình giá, bước nhanh đến cầm lấy, giơ tay quát lên người ông ta.

“A! Người...” Trịnh Đình hét thảm một tiếng, bởi vì đau đớn mà sắc mặt đỏ bừng, vết máu chạy dài từ vai trái kéo xuống bên phải, còn chưa nói được lời nào, mắt lại hoa lên, thêm một roi, chưa kịp la đã bị quát thêm roi nữa.

Cánh tay Lê Tử Hà, hạ xuống, vung lên, lại hạ xuống, bụi bặm trong phòng cuộn lên, tiếng kêu thảm thiết không dứt. Nàng đánh đến mức bàn tay cũng đau rát, đánh đến mức nỗi hận trào dâng trong lòng, đánh đến mức nước mắt ngập tràn...

Không phải vì Quý Lê, không phải vì Quý gia, chỉ vì Mộ Phiên Ngô.

Trong sương mù hiện lên gương mặt ngăm đen, nhếch môi cười với mình, gốc câu ngô đồng vàng óng hiện ra, hấn kéo tay mình đặt trong lòng bàn tay: “Sau này ta sẽ bảo vệ muội.”

Nhưng hấn nói con người sẽ thay đổi.

Vật áo trắng tung bay trong gió lạnh, bóng lưng gầy yếu, khoe miệng mỉm cười thê lương, đáy mắt ảm đạm bi thương. Thay đổi, thì ra đã thay đổi từ lâu rồi, không còn là Tiểu Ngô chạy nhanh tránh cơn mưa, không còn là Tiểu Ngô thiện lương tinh khiết, không còn là Tiểu Ngô chỉ biết bảo vệ Tiểu Vũ. Những thứ này, tất cả đều bởi vì kẻ trước mắt này!

Tay bỗng dừng bị giữ chặt, nhát roi chuẩn bị vung lên bị một bàn tay ngăn trở, trong mơ hồ thấy Mộ Phiên Ngô, đôi mắt đen nhánh sâu không thấy đáy, nụ cười trên mặt tàn đi, thản nhiên nói: “Đủ rồi, ông ta đã hôn mê rồi.”

Bây giờ Lê Tử Hà mới phục hồi tinh thần, chớp chớp mắt, nước mắt đọng đầy trong mắt rơi xuống, thấy Trịnh Đình máu me đầm đề thì tay nàng run lên, roi rơi xuống đất, để lại một vệt máu.

Hoảng loạn rút tay lại, xoay người định đi, Mộ Phiên Ngô lên tiếng: “Muội không có gì muốn hỏi ta sao?”

Lê Tử Hà đưa lưng về phía Mộ Phiên Ngô, nước mắt không ngăn nổi nữa được, cố gắng nín nhịn nỗi ghen ngào, hít sâu một hơi, không thể kìm nén sự nghi ngờ nơi đáy lòng, khẽ hỏi: “Tại sao?”

Mộ Phiên Ngô rũ mắt, cúi đầu, như thể đang trầm tư, không nói gì.

Lê Tử Hà đột nhiên xoay người, lau nước mắt, nhìn thẳng vào Mộ Phiên Ngô: “Mưa rơi đồng ngô, Trú dưới tàng cây, Phụ mẫu vượt bỏ, Ngô bảo vệ người. . . . Ngô đồng và mưa, Trú dưới tàng cây, Phụ mẫu vứt bỏ, Ta bảo vệ người. . . . Huynh còn nhớ lời hứa dưới cây ngô đồng năm đó không?”

Mộ Phiên Ngô run lên, ngẩng đầu, sắc mặt càng thêm trắng bệch, đôi môi tái nhợt không hề có sức sống, đột nhiên mỉm cười: “Năm đó? Lời hứa dưới cây ngô đồng? Ha ha, người cũng biết, nhiều năm đã trôi qua, ta vô cùng hối hận tự trách, hối hận năm đó ngu không ai bằng, hối hận năm đó ngây thơ nực cười. Ta thành toàn cho cuộc đời của người, thế ai trả lại đời này cho ta?”

Nỗi thất vọng hóa thành tuyệt vọng trào dâng trong mắt Lê Tử Hà, hòa lẫn với nỗi đau đớn, ẩn khuất trong lớp sương mù, rũ mắt nói: “Ta đã nói là sẽ giúp huynh... Vì sao huynh không tin ta?”

“Vì sao phải tin?” Mộ Phiên Ngô cười khê, chuyển động xe lăn, tránh ánh mắt của Lê Tử Hà: “Người cho rằng người là ai? Y đồng? Ngự y? Dựa vào cái gì mà có thể diệt trừ thừa tướng cứu ta xuất phủ?”

“Cho nên huynh chọn Vân Tần Ngôn?”

“Chim khôn biết lựa cành mà đậu.” Mộ Phiên Ngô trả lời không chút do dự.

Lê Tử Hà ghen ngào, nàng không có lập trường phản bác lời nói của Mộ Phiên Ngô, là nàng hại Mộ Phiên Ngô bị phạt trọng hình tàn phế, là nàng hại hấn bị bỏ ngoài thành, nhưng không thể tìm về. Nếu không

phải vì Trịnh Đình, hẳn đã không còn mạng sống, là do nàng phá hủy một cậu bé tinh khôi, còn lập trường gì mà trách cứ chứ?

Khóe miệng nở nụ cười khổ, thay vì nói là Trịnh Đình phá hủy Tiểu Ngô, không bằng nói do chính tay nàng...

Chớp đôi mắt đau nhức, Lê Tử Hà khẽ nói: “Nhưng nếu ta nói... thật sự có thể cứu huynh, huynh còn có thể... lựa chọn như vậy không?”

“Nếu? Cõi đời này không có nếu.” Mộ Phiên Ngô vẫn đưa lưng về phía Lê Tử Hà, giọng nói bình thản, thậm chí mang theo vẻ lạnh lẽo, ánh sáng âm trầm quấn quanh bả vai suy yếu.

Lê Tử Hà cười tự giễu, bước chân vô cùng nặng nề, lần thứ hai gặp Mộ Phiên Ngô, chắc hẳn đã lựa chọn rồi phải không? Thảo nào đêm đó Vân Tần Ngôn tuyên nàng bắt mạch, thảo nào hẳn cố ý cầm tay nàng, nói rằng có thể so sánh với nữ tử, thảo nào hẳn thăm dò hết lần này đến lần khác... Thì ra hẳn đã sớm biết mình là nữ tử từ miệng Mộ Phiên Ngô!

“Người không cảm thấy người buồn cười sao?” Mộ Phiên Ngô lại lên tiếng: “Một nữ tử, một kẻ lẻ loi một mình không nơi nương tựa, dựa vào cái gì mà báo thù chứ?”

Lê Tử Hà dừng bước, quay đầu lại, quyết tuyệt nói: “Nữ tử thì sao chứ? Lẻ loi một mình thì sao chứ? Buồn cười thì sao chứ? Có lẽ không có quyền, không có thế, vô trí, vô mưu, thứ ta có cũng chỉ là cái mạng này, tâm nguyện khó tiên tan, nỗi hận không thể yên bình, cho dù liều đến vỡ đầu chảy máu, ngọc nát đá tan, thân thể tàn tạ, cũng phải bắt hắn trả nợ máu!”

62. Chương 62

Một câu nói trầm thấp mà mạnh mẽ vang lên trong căn phòng âm u của Hình Phật ti, Mộ Phiên Ngô đưa lưng về phía Lê Tử Hà, dường như bả vai và cánh tay nặng nề hơn phần nào, cười giễu cợt: “Không phải người cũng không tin ta sao? Người nói sẽ có người tới phủ thừa tướng đón ta, thế người đâu?”

“Đi đón huynh, sau đó để Vân Tần Ngôn tóm gọn một mẻ sao?” Giọng Lê Tử Hà trở nên ngạo lạnh, cười khổ nói: “Ta muốn tin huynh! Mặc dù thời khắc cuối cùng cũng không muốn bỏ huynh lại, nhưng cuối cùng...”

Lê Tử Hà dừng một chút, hít sâu một hơi rồi nói: “Dù thế nào đi nữa, việc đã đến nước này, nhiều lời cũng vô ích. Xin khuyên một câu, quan trường hiểm ác, lòng vua khó dò, nếu muốn an bình chỉ bằng hãy quay đầu.”

Dứt lời, nàng không chần chừ thêm nữa, nhanh chóng rời khỏi Hình Phật ti.

Mộ Phiên Ngô cúi đầu, khẽ mân mê mười ngón tay, cười nhẹ: “Chi bằng hãy quay đầu. . .”

Tuyết tan trời trong, bầu trời xanh lam trong vắt, đến tối thì bóng đêm ập đến nhanh chóng, Thần Lộ điện tĩnh lặng, không phải là sự im ắng không có sức sống, mà bình an vì thiếu sự phù phiếm. Bởi vì chủ nhân trong điện chỉ tựa người trên sập, cả ngày không nói lời nào.

Lê Tử Hà nằm nghiêng trên sập, híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt trầm lặng, trong mắt không có gợn sóng, tựa như nữ tử trong tranh. Tóc dài buông xỏa trên vai, áo lông mềm nhẹ quấn quanh người, hơi thở khẽ khàng không mang danh lợi quấn quanh khiến người ta không đành lòng quấy rầy.

Vân Tần Ngôn vừa bước vào đã thấy cảnh tượng như vậy, cung nữ thái giám đứng yên ở bên, Lê phi của hắn không coi ai ra gì nhìn bóng đêm mông lung như đi vào cõi thần tiên, thậm chí còn làm như không nghe thấy tiếng mọi người hành lễ.

“Ái phi đang nhớ sự phụ sao?” Vân Tần Ngôn mỉm cười ngồi cạnh Lê Tử Hà, vươn tay định cầm tay nàng.

Mắt Lê Tử Hà lóe lên, dịch người rút tay lại, không thềm để ý.

“Trẫm đoán sai rồi sao?” Vân Tấn Ngôn nhìn chăm chăm vào Lê Tử Hà, muốn bắt lấy chút biến hóa trên mặt nàng, rồi nói tiếp: “Hôm nay Bình Tây vương tới gặp trẫm, muốn ái phi của trẫm đi khám bệnh cho diệt nhi, nói hần ốm đau tới mức đứng còn không vững, lại kỳ quặc, dù bệnh nặng cũng chỉ muốn đồ nhi chăm sóc. . . Trẫm cũng không đành lòng thấy hần mắc bệnh nặng khó chữa, có điều Tử Hà đã là phi tử của trẫm, dĩ nhiên không thể tùy ý xuất cung, huống chi là chăm sóc nam tử khác. . .”

Lê Tử Hà rũ mắt, vẫn không nói gì.

“Ha ha, xem ra trẫm đánh giá cao tình nghĩa sư đồ của hai người,” Vân Tấn Ngôn cười to, nhưng nét cười không chạm đáy mắt, nghiêng người giữ chặt cầm Lê Tử Hà: “Nàng nói xem, rốt cuộc phải thế nào thì nàng mới có chút phản ứng đây? Khóc cũng được cười cũng được, còn tốt hơn làm một con búp bê gỗ phải không?”

Lê Tử Hà ngược mắt lên, dờ dẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như không nghe thấy lời nói của Vân Tấn Ngôn. Mắt Vân Tấn Ngôn trầm xuống, bàn tay giữ cầm nàng siết chặt thêm, ngẫu nhiên hôn bờ môi đỏ mọng. Lê Tử Hà cau mày, ra sức cắn lại, trong nháy mắt hương long diên lan tỏa giữa răng môi bị thay thế bằng mùi máu tanh mặn chát. Vân Tấn Ngôn hơi giận, chợt đẩy ra nàng, thấy vết máu bên môi nàng, thật giống như hoa tường vi yêu dị, nở rộ theo nụ cười hững hờ.

“Chi bằng Hoàng thượng nghiền cốt của Quý Lê thành tro bụi! Có lẽ. . . sẽ khiến ta có chút phản ứng. . .”

Nụ cười khê khàng khiến căn điện lạnh lẽo thêm phần nào, Vân Tấn Ngôn không ngờ nàng lại đột nhiên nói đến Quý Lê, con người tối tăm lại, lau vết máu trên khóe miệng, khê cười nói: “Đúng là người trung thành tận tụy với Quý gia!”

“Dĩ nhiên! Hoàng thượng đừng quên, ám sát, hạ độc. . . Ha ha, người bên gối khó lòng phòng bị. . .” Lê Tử Hà trở mình ngồi thẳng dậy, cười lạnh nói.

Vân Tấn Ngôn đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, chợt hiểu ra rồi cười vang: “Nàng cũng biết mình người bên gối của trẫm sao? Nói lời này để uy hiếp trẫm, ngược lại còn nhắc nhở trẫm còn một chuyện chưa làm. . .”

Khi nói, tay hần trượt đến cổ Lê Tử Hà, kéo vạt áo của nàng. “Roạt” một tiếng, áo ngoài màu xanh nhạt bị xé thành hai nửa, trượt khỏi người nàng, để lộ ra áo lót màu trắng. Lê Tử Hà rũ mắt, thuận thế nhìn lướt qua bên trong bên ngoài căn điện. Mọi người đã bị Vân Tấn Ngôn đuổi ra ngoài, đứng hai hàng chính tề, cúi đầu trong bóng đêm, không dám động dậy.

Lê Tử Hà cười khê: “Cưỡng ép nữ tử là điều Hoàng thượng muốn sao?”

“Ha ha, trẫm chỉ tò mò không biết mặt nàng có thể xuất hiện biểu hiện gì không, nàng biết sự hấp dẫn của nàng nằm ở đâu không? Nổi hận! Nàng nhìn trẫm với vẻ mặt tràn đầy thù hận. . .”

“Ta nhìn Hoàng thượng với vẻ mặt thù hận khiến Hoàng thượng nghĩ, nếu Quý Lê còn sống, nàng cũng sẽ nhìn Hoàng thượng với vẻ mặt như vậy, có đúng không?” Lê Tử Hà cười nhẹ ngắt lời Vân Tấn Ngôn, lạnh lùng nhìn vào mắt hần.

Tay Vân Tấn Ngôn run lên, Lê Tử Hà tiếp tục cười nói: “Hoàng thượng tự thuyết phục mình bởi vì muốn khiêu khích Thẩm Mặc nên mới giữ ta bên người. Thực ra bởi vì Hoàng thượng không thể bỏ qua cảm giác của Quý phủ trên người ta, phải vậy không?”

Thân thể của Vân Tấn Ngôn hoàn toàn cứng ngắc, như thể bị gõ mạnh, nụ cười vừa nãy còn phảng phất trên môi giờ đã tiêu tan, con người tối tăm chợt trở nên sâu không thấy đáy. Lê Tử Hà cười thêm tươi rói: “Nếu muốn tìm bóng dáng của Quý Lê, Hoàng thượng đi tìm Tô Bạch không phải tốt hơn sao? Nụ cười của nàng ta cũng na ná tiểu thư Quý gia. . .”

“Vậy thì Hoàng thượng cảm thấy. . .” Lê Tử Hà vươn một tay quần lấy vai Vân Tấn Ngôn, động tác dịu dàng chậm rãi hết như trước kia, nhẹ nhàng vuốt ve: “Có phải ta còn khiến Hoàng thượng động lòng hơn vẻ ngoài của Tô Bạch không?”

Đôi mắt của Vân Tấn Ngôn chợt trở nên rối loạn, động tác này. . . mức độ này. . .

Còn chưa kịp phản ứng đã ôm lấy Lê Tử Hà, như thể bảo bối đã mất rồi mà tìm lại được, lại hôn ngẫu nghiêng. Lê Tử Hà ngược mắt lên, xuyên thấu qua vai Vân Tấn Ngôn nhìn Tô Bạch sắc mặt trắng bệch, cắn

chặt môi dưới, rưng rưng nước mắt quay đầu rời đi.

Vết thương vừa mới cầm máu lại rách ra dưới sự cầu xé của răng môi, dòng máu nồng đậm len lõi vào cổ họng. Tay Lê Tử Hà đã trượt xuống dưới, rút chiếc chủy thủ phiếm hàn quang, nhắm vào lưng Vân Tấn Ngôn. Nàng mở to mắt, cánh tay nâng lên cao rồi đâm xuống, nhưng ngay lập tức bị đẩy ra, cổ tay bị nắm chặt, chủy thủ leng keng rơi xuống đất.

“Nàng muốn giết trẫm?” Mắt Vân Tấn Ngôn hằn tơ máu đỏ, khàn giọng hỏi.

Lê Tử Hà cười: “Ta vào cung vốn để báo thù, không phải hôm nay Hoàng thượng mới biết. Đúng là hỏi thừa!”

“Bây giờ nàng đã là phi tử của trẫm, muốn vàng muốn bạc, muốn vinh hoa muốn phú quý, trẫm đều có thể cho nàng! Giết trẫm, đối với nàng có gì tốt đẹp?” Vân Tấn Ngôn siết chặt cổ tay Lê Tử Hà, kéo Lê Tử Hà tới gần, thấp giọng hỏi.

“Người vô tâm vô tình như Hoàng thượng, ngay cả yêu còn không hiểu, vậy có hiểu hận là gì không?” Lê Tử Hà lạnh lùng trừng mắt, dùng hết sức rút tay ra, lạnh giọng nói: “Trừ phi ta chết, nếu không tuyệt đối không từ bỏ cơ hội báo thù! Hoặc là Hoàng thượng giết ta, hoặc là không muốn bị ta hãm hại, cách xa ta ra!”

“Nói cho cùng vẫn sợ trẫm động vào người nàng phải không?” Vẻ mặt Vân Tấn Ngôn trở lại bình thường, nhướn mày khẽ cười nói: “Yên tâm, trẫm không có hứng thú với chuyện cưỡng đoạt, trẫm sẽ chờ ngày nàng tự đưa mình tới cửa!”

Dứt lời, lạnh lùng liếc nhìn Lê Tử Hà, phất tay áo rời đi.

Sắc mặt Lê Tử Hà vẫn bình thản, đứng dậy đi vào phòng trong tìm một bộ y phục thay, xoa vết máu trên khoe miệng, soi gương chỉnh sửa lại, vén tóc mai, đột nhiên phát hiện mười ngón tay của mình run rẩy không thể khống chế được, rũ mắt nắm chặt tay, mặc áo choàng ra khỏi điện.

“Không ai được phép đuổi theo!” Trước khi đi lạnh giọng ra lệnh, đây không phải lần đầu kẻ hầu người hạ ở Thần Lộ điện được chứng kiến vẻ lạnh lùng của Lê Tử Hà, không người dám nhiều lời, vội vã lùi lại không dám đuổi theo.

Lê Tử Hà ngẩng đầu nhìn vầng trăng cong cong, ánh trăng thanh khiết toát vẻ lạnh lẽo, bầu bạn với nó là những vì sao lấp lánh xung quanh. Ngày tháng đổi thay, có thứ gì là không thay đổi chứ?

Đến Trầm Hương điện thì cửa điện còn mở. Duyệt nhi thò đầu thấy Lê Tử Hà, vẻ mặt mừng rỡ, mở cửa lớn hơn, ra ngoài nghênh đón rồi nói: “Lê ngự. . . Nương nương. . .”

“Gọi ta là Tử Hà cũng được.” Lê Tử Hà vừa thấy nghe thấy hai chữ “Nương nương” liền nhú mày, ngắt lời Duyệt nhi.

“Duyệt nhi vẫn gọi là Lê cô nương thì hơn.” Duyệt nhi khẽ hành lễ, sau đó dẫn Lê Tử Hà vào điện.

Trầm Hương điện không đốt lò sưởi, ngay cả cung nữ hầu hạ cũng không có. Diêu nhi vốn ngồi bên sập, đang cầm khung thêu nghiền ngẫm gì đó, ngẩng đầu thấy Lê Tử Hà thì lập tức đặt xuống, cười nói: “Tiểu thư.”

Duyệt nhi khẽ cúi người lui ra, Lê Tử Hà tiến lên liếc nhìn khung thêu Diêu nhi vừa đặt xuống, bức tranh thêu còn chưa xong. Nàng thêu một cây mai, cánh hoa còn chưa thành hình.

“Diêu nhi không lạnh sao?” Lê Tử Hà kéo tay nàng, thấy lạnh buốt thì chà xát.

“Không lạnh.” Diêu nhi khẽ cười, lắc đầu: “Trước kia tiểu thư thích nhất hoa đào và hoa mai, lâu rồi Diêu nhi chưa thêu hoa cho tiểu thư, ở đây lại rảnh rồi.”

Nụ cười của Lê Tử Hà cứng đờ, bây giờ nàng không thích gì nữa, chỉ mọi người được sống tốt. Nhưng lời vừa tới khoe miệng liền nuốt xuống, chỉ cần Diêu nhi thích thì cứ mặc nàng.

“Tiểu thư, Nhất Nhất đâu rồi, được cứu thật rồi sao?” Diêu nhi đặt xuống khung thêu vừa mới cầm lên, lo lắng hỏi.

Lê Tử Hà gạt đầu quả quyết. Đã đưa ra ngoài rồi, vào đêm trước khi họ hành động đã đưa Nhất Nhất ra ngoài rồi.

“Vậy thì tốt.” Mất Diêu nhi thoáng hiện sương mù, dường như thấy Nhất Nhất đang ở trước mắt, cười nói: “Nhất Nhất ra ngoài là có thể chữa bệnh, có thể nói rồi. . .”

Nhưng chợt nghĩ đến điều gì đó, lo lắng nói: “Nhưng tiểu thư, nước sông mùa đông lạnh như vậy, Nhất Nhất chịu được không? Bơi trên sông tới Bắc Hồ ít ra cũng phải mất một canh giờ, bệnh của Nhất Nhất có trở nặng hơn không?”

Lê Tử Hà cầm tay Diêu nhi, thấy vẻ kinh hoàng của nàng thì chớp mũi ê ẩm, lắc đầu nói: “Không đâu, có người dùng nội lực bảo vệ nó, không sao đâu. Bây giờ nó đang ở ngoài kia chờ chúng ta. . .”

“Vâng.” Diêu nhi gạt đầu: “Tiểu thư nói gì Diêu nhi cũng tin. Nhưng mấy hôm trước không phải nói là có cơ hội rồi đi ư? Sao lại bị Vân Tấn Ngôn phát hiện?”

Lê Tử Hà nghe vậy, vẻ mất mát trên mặt càng nhuốm đậm. Nàng cởi giày bò lên giường, vén chăn cười nói: “Diêu nhi, em còn nhớ hồi bé, ta sợ mùa đông lạnh quá, muốn nằm chung giường với em, bị cha đánh ột trận không?”

Mất Diêu nhi sáng ngời, cười gạt đầu: “Khi đó tiểu thư rất ương ngạnh, lão gia không biết phải làm sao, cuối cùng phải cho em một cái giường ở phòng ngoài tiểu thư mới chịu bỏ qua.”

“Hôm nay ta không về Thần Lộ điện nữa, ở đây với em.” Lê Tử Hà cười chui vào trong chăn, dần nổi chua xót dâng lên mũi.

“Vân Tấn Ngôn có trách cứ không?”

“Ha, hấn giữ ta ở trong cung, nên biết rằng ta sẽ không an phận.” Lê Tử Hà cười khê.

Diêu nhi gạt đầu, đặt khung thêu lên chiếc bàn thấp bên cạnh, bỏ giày cởi áo ngoài, cũng chui vào trong chăn, cười hì hì nói: “Tiểu thư, cảm giác này. . . cứ như nằm mơ vậy. . .”

“Diêu nhi ngốc, không phải là mơ, ta không chết, sau này sẽ không rời khỏi em nữa. . .”

“Vâng.” Diêu nhi kéo tay Lê Tử Hà, vùi đầu bên cổ nàng, “Chúng ta xuất cung là có thể đưa Nhất Nhất đi, quên tất cả về hoàng cung, sống thật tốt. . .”

“Ừ.” Lê Tử Hà hơi nhe răng, khê trả lời.

“Đúng rồi, tiểu thư,” Diêu nhi đột nhiên ngẩng đầu: “Còn có Thẩm công tử, theo Diêu nhi thấy, chỉ có mình Thẩm công tử thật lòng chờ đợi tiểu thư, nhưng. . . Tiểu thư, hai người có tính trước chuyện Vân Tấn Ngôn phong người làm phi không? Nếu không tính trước, Thẩm ngự y. . .”

Lê Tử Hà quay người, xoa đầu Diêu nhi, vỗ lưng nàng nói: “Diêu nhi đừng lo, mọi chuyện sẽ tốt hơn. . . Ta sẽ dẫn em xuất cung, sau này. . . em và Nhất Nhất sẽ sống thật tốt. . .”

“Vâng, tiểu thư nói gì Diêu nhi cũng tin.” Diêu nhi khê lắm bầm, hơi thở dần dần ổn định

Lê Tử Hà ôm lấy nàng, mở mắt ra. Trong bóng đêm, nỗi ưu sầu vẫn luôn chấp chứa trong lòng, bây giờ dù xua thế nào cũng không tan. Mất nàng lóe lên, như được thấy lại ngày bàn kế xuất cung với Thẩm Mặc.

“Trước đó, ta có mấy lời muốn nói với nàng.” Thẩm Mặc đỡ lấy nàng, nói từng chữ từng câu vô cùng rõ ràng.

“Gì vậy?” Nàng chưa từng hoảng hốt như vậy, cảm thấy lời hấn nói sẽ khiến hi vọng khó khăn lắm mới dâng lên của mình tiêu tan hoàn toàn.

“Kế hoạch mà ta nói với nàng, điều kiện tiên quyết là Vân Tấn Ngôn không hề hay biết.”

“Nghĩa là sao?”

“Ta cảm thấy Mộ Phiên Ngô hơi có vấn đề.” Thẩm Mặc nói quả quyết: “Lần trước nàng tìm ta đổi thuốc, có phải bởi vì cảm thấy Vân Tấn Ngôn nghi ngờ thân phận nữ nhi của nàng không?”

Trái tim Lê Tử Hà như thể bị vật nặng nện mạnh, đau nhói hồi lâu, chờ dần gập đầu.

“Người này ở phủ thừa tướng, thân là nam sủng, dù được Trịnh Dĩnh yêu thích nhưng cũng chỉ là nam sủng mà thôi! Bỗng dưng được Trịnh Dĩnh thu làm nghĩa tử, còn để nàng tới bắt mạch. Ta đã điều tra, sau khi nàng được phong làm làm ngự y, Nghiên phi bị tống vào lãnh cung, sau đó Vân Tần Ngôn tuyên hấn vào cung, ngay sau đó hấn đột nhiên trở thành nghĩa tử của Trịnh Dĩnh. . .”

“Chờ một chút!” Sắc mặt Lê Tử Hà trắng bệch, vươn tay ngắt lời Thẩm Mặc: “Ý của người là Mộ Phiên Ngô đã tiết lộ với Vân Tần Ngôn thân phận của Tử Hà ngay từ đầu rồi ư?”

“Đúng vậy, nếu không vì sao hấn không điều tra nguyên nhân nàng đầu độc hấn? Biết rõ nàng muốn báo thù, còn có thể thoải mái như vậy sao? Bao gồm ta, hấn không phải người theo dõi nhất cử nhất động của ta và nàng, bởi vì dưới tay hấn có một quân cờ như vậy, nếu ta và nàng định làm gì, chắc chắn hấn sẽ biết được.”

Lê Tử Hà ngơ ngẩn, Thẩm Mặc thở dài nói: “Nhưng nếu suy đoán của ta là thật, kế hoạch lần này nhất định sẽ thất bại.”

“Vậy phải làm thế nào? Bỏ lại Mộ Phiên Ngô sao?” Lê Tử Hà hơi hoang mang, chính nàng cũng nhận thấy Vân Tần Ngôn biết thân phận nữ tử của nàng. Biết chuyện này chỉ có ba người Thẩm Mặc, Mộ Phiên Ngô, Thẩm Ngân Ngân mà thôi. Thẩm Ngân Ngân đã rời khỏi Vân Đô từ lâu, vậy chỉ còn Thẩm Mặc. . . Hoặc là Mộ Phiên Ngô. . .

Mộ Phiên Ngô đã từng nói mình phải đề phòng Thẩm Mặc. . .

“Nếu nàng tin ta, lần này hành động, không thể mang theo Mộ Phiên Ngô.”

Sắc mặt Lê Tử Hà tối sầm lại. Mộ Phiên Ngô thành ra như vậy cũng bởi vì nàng. Điều này cũng chỉ là suy đoán của Thẩm Mặc, sao có thể bỏ Mộ Phiên Ngô lại chỉ vì suy đoán của một người?

“Nếu nàng không muốn bỏ hấn lại, chúng ta sửa đổi kế hoạch một chút là được.” Thẩm Mặc lại thở dài, kéo tay nàng, vỗ nhẹ an ủi.

“Sửa đổi thế nào?”

“Cứu thằng bé ở lãnh cung ra ngoài trước. Nếu Vân Tần Ngôn biết được kế hoạch của chúng ta, nhất định sẽ toàn tâm chú ý tới ngày thúc phụ vào cung. Chúng ta đưa Quý Nhất xuất cung sớm một ngày, tới hôm thúc phụ vào cung, tất cả đều dựa theo kế hoạch cũ, người vốn được ta cử đi đón Quý Nhất chỉ tới lãnh cung quấy rối đánh lạc hướng. Ngoại trừ điều này ra, tất cả vẫn giữ nguyên. Nhưng nếu Mộ Phiên Ngô không tiết lộ kế hoạch sẽ đưa hấn theo, nếu kế hoạch không thuận lợi, sẽ không có ai tới đón hấn, nàng và Diêu phi tạm thời ở lại trong cung. Vân Tần Ngôn muốn bắt nàng làm nhược điểm uy hiếp ta, sẽ không đối xử tệ với nàng. . . Hấn cũng không nghi ngờ chúng ta đã hành động từ trước. . .”

“Mọi người vào lãnh cung lấy tro cốt của Quý Lê. . . Nếu vậy Vân Tần Ngôn sẽ không có lý do đổ tội ọ người. Cùng lắm thì nói những người đó là bộ hạ của của Quý gia, tới đoạt tro cốt của Quý Lê.”

“Tro cốt của nàng. . . ở đâu?” Về mặt Thẩm Mặc chợt biến đổi, hơi chần chừ mở miệng hỏi.

Lê Tử Hà gập đầu: “Lấy tro cốt có thể phân tán sự chú ý của Vân Tần Ngôn, che chở Nhất Nhất, nếu không chắc chắn hấn sẽ nghi ngờ trong lãnh cung có thứ gì khác khiến chàng hao tâm tổn sức. Nếu muốn đưa Nhất Nhất xuất cung sớm một ngày, chàng có cách gì không?”

Thẩm Mặc lắc đầu: “Đây mới là chuyện mà ta muốn bàn với nàng.”

“Ở đây đi.” Lê Tử Hà chỉ vào con sông ở lãnh cung, hít sâu một hơi nói: “Trong lãnh cung có một con sông, thông với Bắc Hồ ở cực bắc hoàng cung. Nếu từ đây bơi tới Bắc Hồ, bên kia có rất ít người qua lại, nếu tìm một người có võ công cao cường, chuyện xuất cung không còn đáng lo nữa. . .”

“Để ta.” Thẩm Mặc tiếp lời không hề do dự, “Đối với nàng mà nói, Quý Nhất rất quan trọng phải không?”

Lê Tử Hà rũ mắt, gập đầu, chần chừ nói: “Nhưng. . . Nhất Nhất rất yếu ớt. Nếu muốn bảo vệ nó an toàn, nhất định phải dốc hết nội lực để bảo vệ, vậy chàng. . .”

“Đừng lo.”

Lê Tử Hà chớp chớp mắt, là cảm kích hay cảm tạ? Dù thế nào cũng không thể nói thành lời, không thể nói lời tạ ơn, chỉ biết khắc tạc tình cảm Thẩm Mặc dành ình, chỉ có thể gật đầu lia lịa.

“Còn có một chuyện ta muốn nói với nàng.”

“Gì vậy?” Lòng Lê Tử Hà lại chùng xuống.

“Chuyện Quý phủ diệt môn. . .” Giọng Thẩm Mặc rất khẽ, thứ lóe lên trong mắt lại là sự bối rối mà hẳn đang cố kìm nén: “Tạ gia từng tham dự. . .”

Lê Tử Hà sửng sốt, Tạ gia, Bình Tây vương.

“Bởi vì ta. . .” Lê Tử Hà nhất thời kích động, gần như không thể lựa lời, không kịp phản ứng, lại nói: “Bởi vì Quý Lê hại chết cha mẹ chàng, cho nên. . . Chàng cũng hận, phải không?”

“Không.” Thẩm Mặc nắm chặt tay Lê Tử Hà, nhưng lập tức buông ra rồi nói: “Năm đó ta đã rời khỏi Tây Nam được ba năm, không biết thúc phụ điều tra được chuyện năm đó thích khách đến từ Quý gia ở đâu, phần hận không thôi, ép Vân Tấn Ngôn giao hung thủ. . .”

“Ta không muốn trốn tránh trách nhiệm, chuyện Quý phủ diệt môn, Tạ gia không thể thoát khỏi liên đới. . .”

“Nếu Vân Tấn Ngôn biết thân phận là người Quý gia của nàng, ta thà rằng thẳng thắn với nàng, chứ không muốn hẳn nói chuyện này cho nàng biết, mượn chuyện này làm nàng đau lòng. . .”

“Nhưng như vậy, nàng còn bằng lòng phó thác Quý Nhất cho ta không? Còn tin ta không?”

Bên tai Lê Tử Hà quẩn quanh lời nói của Thẩm Mặc, nhất thời không thể suy nghĩ, đầu óc hỗn loạn. Quý gia ám sát Bình Tây vương, chuyện bại lộ, Tạ Thiên Liêm không phục, yêu cầu hành quyết hung thủ, cuối cùng cửu tộc của Quý gia bị diệt sạch. . .

Đây có thể coi là chân tướng của mọi chuyện không?

Lê Tử Hà hốt hoảng, cuối cùng bên tai chỉ còn câu hỏi mang chút mong đợi của Thẩm Mặc: Nàng còn tin ta không?

Ánh nền trong Trầm Hương điện lập lờ, rồi đột nhiên tắt ngóm. Lê Tử Hà chớp chớp mắt, hình ảnh trước mắt đột nhiên biến mất, nhưng nàng nhớ rõ, nàng nắm lấy tay Thẩm Mặc, tựa lên ngực hắn, khẽ nói: “Thẩm Mặc, ta tin chàng.”

Nếu như nàng hại chết cha mẹ Thẩm Mặc, dù hẳn muốn báo thù thì có gì đáng trách đâu? Huống chi, kẻ truy cứu cũng không phải là hắn, huống chi, trừng phạt chuyện ám sát Bình Tây vương cũng chỉ là cái cớ để người khác diệt Quý phủ mà thôi. . .

Nàng tin hắn thật lòng đợi nàng, tin hắn sẽ cứu được Nhất Nhất, tin hắn sẽ bảo vệ nó chu toàn, tin hắn sẽ thay nàng bảo vệ tất cả những gì nàng trân trọng. . .

Bên tai đột nhiên vang tiếng bước chân, Lê Tử Hà liếc nhìn Diêu nhi, nhẹ nhàng ngồi dậy, nghe thấy tiếng kêu hốt hoảng của Duyệt nhi: “Lê cô nương, có người xông vào Thần Lộ điện!”

63. Chương 63

Lòng Lê Tử Hà trở nên lạnh lẽo, nhìn sắc trời, còn chưa đến giờ Tý, giờ này thì có ai xông vào Thần Lộ điện chứ? Diêu nhi chưa ngủ được bao lâu, vừa nghe thấy giọng của Duyệt nhi lập tức ngồi dậy, nhận thấy Lê Tử Hà vừa mới trở lại bình tĩnh sau lúc rối bời, khẽ nói: “Có chuyện gì thế ạ?”

“Nương nương, ngoài điện là cung nữ của Thần Lộ điện, nói là bắt được thích khách. Thậm chí còn kinh động tới Hoàng thượng, ngài đang chờ Lê cô nương trở về điện.”

Trong lúc Duyệt nhi nói, Lê Tử Hà đã mặc xong đồ, cầm tay Diêu nhi nói: “Diêu nhi nghỉ ngơi đi, ta đi xem đã xảy ra chuyện gì.”

Dứt lời đứng dậy định đi, Diêu nhi kéo tay Lê Tử Hà, lo lắng nói: “Tiểu thư, lẽ nào... lẽ nào là Thảm công tử?”

Lê Tử Hà mỉm cười an ủi nàng, lắc đầu. Nếu là Thảm Mặc, thì sẽ không khinh suất lỗ mãng như vậy. Vuốt mái tóc dài của nàng, nói: “Diêu nhi yên tâm, không có việc gì đâu.”

Diêu nhi gật đầu, buông Lê Tử Hà ra, nằm xuống sập đưa mắt nhìn nàng rời đi.

Đèn dầu trong Thần Lộ điện sáng rõ, cung nữ thái giám thị vệ đứng ở nơi đất trống ngoài điện, thấy Lê Tử Hà thì vội rút hành lễ. Chân mày Lê Tử Hà cau lại, mắt nhìn thẳng bước chân vào điện, thấy Vân Tấn Ngôn ngồi một mình trên giường thấp, sắc mặt nhu hòa, mang nụ cười thông dong, ngược mắt thấy nàng thì cười càng tươi.

Nhìn lướt qua trong điện, thấy bóng lưng màu đen bị ép quỳ dưới đất, lòng nàng run lên nhưng lập tức bình tĩnh lại, thản nhiên tiến lên hành lễ với Vân Tấn Ngôn: “Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng.”

Vân Tấn Ngôn thấy dáng vẻ bình tĩnh thản nhiên của Lê Tử Hà thì nhú mày, cười nói: “Ái phi không cần đa lễ.”

Người quỳ dưới đất vừa nghe thấy tiếng Lê Tử Hà, đột nhiên ngẩng đầu, gương mặt xinh đẹp tràn ngập vẻ khó tin, lông mày nhíu chặt lại, nghi ngờ nói: “Sư... Sư huynh...?”

Lê Tử Hà bất ngờ nhìn Thảm Ngân Ngân, ngồi xuống bên cạnh Vân Tấn Ngôn, khó hiểu nói: “Hoàng thượng bắt thích khách, áp giải tới Thần Lộ điện làm gì?”

“Trẫm cũng không muốn quấy nhiễu ái phi, nhưng Thảm cô nương này lại muốn gặp nàng. Trẫm thấy rằng Thảm cô nương và ái phi làm bạn đã lâu, tình cảm sâu đậm, dĩ nhiên không thể xử trí như thích khách bình thường.” Vân Tấn Ngôn nheo mắt đánh giá phản ứng của Lê Tử Hà, vươn tay cầm tay nàng.

Lê Tử Hà làm như bây giờ mới nhìn thấy Thảm Ngân Ngân, đi xuống nhìn sang, lặng lẽ rút tay ra, cau mày nói: “Thảm cô nương?” Nhưng ngay sau đó mỉm cười nhìn Vân Tấn Ngôn: “Theo ta được biết, đây là Bùi cô nương mới đúng?”

Vân Tấn Ngôn cười gật đầu: “Đúng vậy, là Bùi cô nương.”

“Vậy sao Hoàng thượng lại nói muội ấy là thích khách?” Lê Tử Hà không giải thích được.

“Đêm khuya xông vào hoàng cung, không phải là thích khách sao?” Vân Tấn Ngôn hứng thú hỏi ngược lại.

Lê Tử Hà vẫn làm như không hiểu, nói: “Chẳng lẽ Hoàng thượng quên rồi? Mấy tháng trước Bùi cô nương còn là tú nữ, chờ Hoàng thượng tuyển chọn, đáng tiếc lại bị ‘bắt’ mất, để lỡ thời gian tuyển chọn. Nhưng muội ấy đã thoát khỏi tay tặc, muốn hồi cung, tình cảm dành cho Hoàng thượng đúng là khiến người người khen.”

Lê Tử Hà nhấn mạnh chữ “bắt”, thuận thế đưa mắt nhìn Thảm Ngân Ngân, ánh mắt lạnh như băng. Thảm Ngân Ngân vừa thấy, vội cúi thấp đầu im lặng không lên tiếng.

“Ái phi đã nói như vậy, cũng nhắc nhở trẫm, Bùi cô nương đây bị bắt khỏi ngục, về phần nguyên nhân bỏ tù có phải tìm thấy hoa tước dung trên người Bùi cô nương không?”

“Trí nhớ của Hoàng thượng thật tốt, chuyện nhỏ nhặt như vậy mà có thể nhớ được.” Lê Tử Hà cười khê, đôi mắt bình thản lóe lên ánh sáng, nhìn thẳng vào mắt Vân Tấn Ngôn: “Nhưng hình như Hoàng thượng quên mất một chuyện thì phải? Vụ hoa tước dung đã điều tra rõ rồi, kẻ hạ độc là Cố Vệ Quyền, nếu đã là vậy, lúc ấy nhất định có người hãm hại Bùi cô nương. Bùi cô nương tự đứng rước phải tai ương lao ngục, sau lại bị kẻ xấu bắt mất, hôm nay vừa mới thoát khỏi hiểm cảnh liền vội vã hồi cung tìm Hoàng thượng làm sáng tỏ sự thật. Bùi cô nương, bốn cung nói có đúng không?”

Lê Tử Hà đột nhiên liếc nhìn Thẩm Ngân Ngân, thân thể Thẩm Ngân Ngân run lên, gật đầu lia lịa: “Sư... Nương nương nói đúng, tiểu nữ không dám gặp Hoàng thượng, ngày trước có quen biết nương nương, cho nên... cho nên đòi gặp nương nương...”

Vân Tẩn Ngôn cười lạnh nói: “Ái phi đúng là nhanh mồm nhanh miệng!”

“Không bì nổi tâm tư kín đáo của Hoàng thượng.” Lê Tử Hà không hề do dự đáp lại vô cùng mỉa mai.

Sắc mặt Vân Tẩn Ngôn trầm xuống, nhưng ngay sau đó vừa cười nói: “VẬY theo ý ái phi, có phải nên trọng thưởng cho sự khổ tâm của Bù cô nương không?”

“Thần thiếp không dám quyết định thay Hoàng thượng, có điều...” Lê Tử Hà liếc nhìn Thẩm Ngân Ngân, do dự mà nói: “Tú nữ không trúng tuyển đã quay về gia trang hết rồi, Bù cô nương ở lại trong cung e rằng không ổn...”

“Vậy thưởng cho Bù cô nương tẩn vị, ái phi cảm thấy thế nào?” Vân Tẩn Ngôn đáp lời Lê Tử Hà, liếc mắt nhìn nàng.

Lê Tử Hà cười tươi rói: “Nếu Hoàng thượng đã muốn như vậy thì không hẳn là không thể. Có điều Bù cô nương gặp nạn, sự trong sạch của bản thân... Nếu Hoàng thượng có thể chặn miệng người đời thì tất nhiên thần thiếp không ngại sư muội đi theo mình, hai người còn có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Lê Tử Hà cười thản nhiên, Vân Tẩn Ngôn không nhận ra thật giả, ánh mắt dần dần lạnh như băng, một lúc sau cười nói: “Bù cô nương là đồ đệ của Thẩm Mặc, sáng mai trầm sẽ sai người đưa Bù cô nương tới phủ đệ của Bình Tây vương, ái phi và sư muội cách biệt đã lâu, tối nay cứ từ từ ôn chuyện!”

Dứt lời, không hờn không giận liếc nhìn Thẩm Ngân Ngân, chấp tay sau lưng rời đi.

Lê Tử Hà nhìn hẩn bước ra khỏi điện, nhập vào bóng đêm, ánh đèn dần dần yếu ớt, thân thể vẫn cứng ngắt bấy giờ mới thả lỏng, thở phào nhẹ nhõm, bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Thẩm Ngân Ngân vẫn quỳ dưới đất: “Muội còn quỳ làm gì? Mọi người đã lui ra rồi.”

Cái đầu vẫn cúi thấp của Thẩm Ngân Ngân lúc này mới ngẩng lên, nhìn xung quanh rồi vội vã đứng dậy, xoa đầu gối đau nhức, nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới điều gì nên tiếp tục quỳ xuống, khẽ nói: “Sư huynh... Sư huynh, muội biết lần này là muội lỗ măng, nhưng... nhưng...”

“Nhưng nhị cái gì?” Lê Tử Hà cũng không định đỡ nàng đứng dậy, có phần cả giận nói: “Chẳng lẽ muội tiến cung vì muốn cầu xin cho Trịnh gia sao?”

“Sư huynh...” Thẩm Ngân Ngân ngẩng đầu, đôi mắt hạnh tràn đầy sương mù, nước mắt nói: “Sư huynh, Trịnh gia đã bị tịch thu rồi, gần như cả nhà đều bỏ tù. Trịnh Hàn Quân miệng nói cha huynh ấy phải đền tội như vậy là đúng, nhưng muội biết huynh ấy cũng không vui, sư huynh, nếu... sư huynh đã lập công như vậy, mọi người đều nói Hoàng thượng rất sủng ái sư huynh, sư huynh... Sư huynh cầu xin Hoàng thượng có được không? Chỉ giữ lại cái mạng cho Trịnh Dĩnh cũng được, dù thế nào đi nữa, chỉ cần ông ta không chết là được...”

Nói đến phần sau, Thẩm Ngân Ngân không thể ngăn nổi nước mắt, quỳ lê đến bên Lê Tử Hà, kéo tay nàng, khóc lóc nói: “Sư huynh... Tước chức quan, hành hình, đầy đến biên cương, thế nào cũng được, chỉ cầu xin sư huynh giữ lại cái mạng cho ông ta, giữ lại một người thân cho Trịnh Hàn Quân có được không? Từ nhỏ huynh ấy chỉ có mỗi một người cha... Cho dù không ưa hơn nữa, cho dù oán hận hơn nữa, muội biết huynh ấy vẫn không đành lòng nhìn cha mình phải chết...”

Lê Tử Hà cau mày, gạt tay Thẩm Ngân Ngân ra: “Không thể nào!”

Dù là chuyện ông ta đã làm với Quý gia, hay những chuyện ông ta đã làm với Mộ Phiên Ngô, đều không thể dễ dàng tha thứ!

“Sư huynh, sư huynh thương Ngân nhi nhất, trước kia Ngân nhi muốn gì sư huynh cũng đồng ý, chiều Ngân nhi một lần nữa có được không? Tha mạng cho ông ta...”

“Ta nói rồi không thể nào!”

“Sư huynh, Ngân Nhi van xin huynh.”

“Không thể!”

“Ông ta và người không thù không oán, chỉ cần nói giúp một câu thôi có gì không thể?” Thẩm Ngân Ngân đứng phắt dậy, cười lạnh nói: “Hay là, người tiến cung vì muốn leo lên phi vị này? Hôm nay người đã có vinh hoa phú quý rồi, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt chứ?”

Trong đầu Lê Tử Hà “ầm” một tiếng, hai tay siết chặt thành nắm đấm, không nói một lời.

“Hoa túc dung là người cố ý nhét vào phòng ta có đúng không?” Thẩm Ngân Ngân lau khô nước mắt, lạnh giọng chất vấn.

“Đúng vậy.” Lê Tử Hà cắn răng trả lời: “Ta cố ý giả họa, lừa Trịnh Hàn Quân đưa người xuất cung, dùng chuyện này uy hiếp Trịnh Đình, đủ chưa?”

“Uổng công ta kính người trọng người, bị bắt vào đại lao còn cần rằng không chịu nói hoa túc dung là của người, vẫn tin người có nỗi khổ tâm! Kết quả thế nào? Từ y đồng thăng làm ngự y, về sau còn trực tiếp phong phi, thật đúng là một bước lên mây!” Ánh mắt Thẩm Ngân Ngân tràn ngập vẻ chán ghét, “Lợi dụng Trịnh Đình, lợi dụng Trịnh Hàn Quân, lợi dụng ta, có phải chỉ cần có thể đạt được mục đích của người, thứ gì người cũng có thể lợi dụng phải không?”

“Đúng.” Lê Tử Hà trả lời không chút do dự, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Ngân Ngân không trốn tránh: “Không thừa bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích, cõi đời này làm gì có thứ nào không thể lợi dụng?”

Thẩm Ngân Ngân giật mình đứng sững, đôi môi run rẩy, không biết tại sao sư huynh luôn thân thiết sủng nịch mình lại trở nên tàn nhẫn như mình? Trái tim lạnh lẽo, cảm thấy thế gian này đã thay đổi, trước kia thứ nàng nhìn thấy đều chỉ là bề ngoài mà thôi...

Lê Tử Hà đứng lên: “Xin khuyên một câu, nếu Trịnh Hàn Quân trốn kỹ, tất nhiên không có ai gây phiền toái cho hần. Nếu không, đã là người của Trịnh gia, chắc chắn đều phải chết!”

Người Thẩm Ngân Ngân run lên, nhìn Lê Tử Hà khoác trường sam rời đi. Trường bào màu xanh nhạt quét trên mặt đất tựa như một đóa sen nở rộ, lòng nàng lạnh lẽo, khẽ hỏi: “Bao gồm sư phụ sao?”

Lê Tử Hà dừng bước, không nói gì.

“Bao gồm sư phụ sao? Ngay cả sư phụ... cũng có thể lợi dụng sao?”

“Đúng.”

Bỏ lại một chữ, Lê Tử Hà rời đi mà không hề quay đầu.

Trầm Hương điện không có lò sưởi lại khiến Lê Tử Hà cảm thấy ảm áp hơn lúc nào hết. Lại chui vào bên cạnh Diêu nhi, Diêu nhi kéo chăn, rừ rừ nói: “Tiểu thư cẩn thận, đừng để cảm lạnh.”

“Ừ.” Lòng Lê Tử Hà trở nên ảm áp, chóp mũi cay cay.

“Thần Lộ điện không có chuyện gì chứ?”

“Ừ.” Lê Tử Hà nằm cạnh Diêu nhi, khẽ nói: “Diêu nhi, em sẽ tin ta mãi mãi phải không?”

“Vâng, lời của tiểu thư, Diêu nhi mãi mãi tin, mãi mãi tin tưởng.”

Trong phủ đệ Bình Tây vương ở Vân Đô, tuyết đã dần tan, hạ nhân không có nhiều, vô cùng tĩnh lặng. Lý ngự y đeo hòm thuốc, đang định xuất phủ thì vừa lúc gặp Tạ Thiên Liêm, lắc đầu, vội chấp tay nói: “Vương gia...”

“Nó không chịu cho ông bắt mạch sao?” Tạ Thiên Liêm cả giận nói.

Lý ngự y gật đầu: “Thậm chí còn không cho ta vào phòng, nếu như vậy... đúng là hết cách...”

“Thôi đi!” Tạ Thiên Liêm vung tay lên, cả giận nói: “Ông hồi cung trước đi, đợi bốn vương dạy dỗ nó!”

Lý ngự y gật đầu lia lịa, khom lưng hành lễ rồi rời đi.

Tạ Thiên Liêm chột đẩy cửa phòng Thẩm Mặc, dọa đứa bé ngồi bên giường run bắn, lật người bò đến bên cạnh Thẩm Mặc đang nửa nằm, run rẩy muốn che mặt.

Tạ Thiên Liêm mình dọa thằng bé thì lúng túng ho khan hai tiếng, hơi giận nói với Thẩm Mặc: “Sao người không cho ngự y bắt mạch? Muốn bệnh chết sao?”

Sắc mặt Thẩm Mặc hơi tái nhợt, nhưng ánh mắt không bớt vẻ sắc bén, chống tay ngồi thẳng người, ôm Quý Nhất đang núp bên người hắn, để nó ngồi lên lòng mình, thản nhiên nói: “Điệt nhi là đại phu, dĩ nhiên hiểu rõ thân thể của mình nhất.”

“Vậy tại sao còn không thấy khỏe hơn?” Tạ Thiên Liêm vội la lên.

“Bệnh kéo như tơ, sao có chuyện khỏi hẳn sau một đêm được?”

“Lời người nói có lý lắm, cho rằng ta ngu sao?” Tạ Thiên Liêm thấy thằng bé trong lòng Thẩm Mặc lạnh run lên, trở tay đóng cửa lại, vẫn cả giận nói: “Sao ta không biết bệnh của người chứ? Nhưng trong phủ bỗng dưng mọc ra một thằng bé, bệnh của người không liên quan đến thằng bé này mới là lạ! Không chịu xem bệnh, cũng không nói đứa bé này đến từ đâu, chui ra từ trong đất hay sao? Cứ như vậy, người nói với ta nó ra con riêng của người, lão tử cũng liều mạng bảo vệ nó trở về Tây Nam!”

Thẩm Mặc không nói gì, cúi đầu bók kẹo nhét vào miệng Nhất Nhất.

Nhất Nhất ăn kẹo, liếc nhìn Tạ Thiên Liêm rồi lại nhìn Thẩm Mặc, bò xuống chân Thẩm Mặc định chui vào trong chăn, Thẩm Mặc kéo nó trở lại, dịu dàng nói: “Sau này người còn phải gặp rất nhiều người lạ, đừng sợ.”

Nhất Nhất nghe vậy, lại bò vào lòng Thẩm Mặc, khẽ cười với Tạ Thiên Liêm.

Tạ Thiên Liêm ngẩn ngơ, cơn giận cũng nguôi ngoai phần nào. Ông ngồi xuống giường, vươn tay vuốt ve mặt Nhất Nhất, cười nói: “Khà khà, bé ngoan, lão tử... Ặc, từ trước đến nay ta nói chuyện hơi to tiếng, đừng sợ ta nhé. Ta không trách người, ta chỉ giáo huấn cha người thôi.”

Thẩm Mặc nhú mày: “Đây không phải là con của diệt nhi.”

“Không phải con riêng người của người thì người che giấu làm gì?” Tạ Thiên Liêm đứng phắt dậy, lại gào ầm lên: “Lão tử biết, thằng bé này chắc chắn có liên quan với Lê Tử Hà kia, chắc chắn có liên quan tới Quý gia! Ân oán đời trước không dây dưa tới đời sau, bảo vệ đứa bé này cũng được, nhưng bây giờ Lê Tử Hà đã được sắc phong làm phi, người chặt đứt ý nghĩ của người đi, đừng dây dưa với cô ta nữa!”

“Không phiền thúc phụ quan tâm.”

“Lão tử... Lão tử con mẹ nó hận!” Tạ Thiên Liêm cắn răng nói: “Vân Quốc nhiều cô nương như vậy mà người chẳng thèm quan tâm, hai lần đều là người Quý gia. Lần đầu tiên hại chết đại ca, lần này còn hại tới tính mạng của người nữa sao?”

Thẩm Mặc rũ mắt, không nói gì.

“Người vào cung cũng vì Lê Tử Hà cả, sử dụng Âm Bộ cũng vì cô ta. Bệnh dịch lần trước, để gây hỗn loạn cũng phải dùng tới một nghìn mạng người? Người có chủ ý gì ta cân nhắc mãi cũng không thấu, nhưng người... sao người có thể bị một nữ tử ràng buộc mãi vậy? Ta mong người quay về, muốn người gây dựng sự nghiệp cùng ta, chứ không phải là anh hùng nhụt chí nhĩ nữ tình trường!”

Vẻ mặt của Thẩm Mặc vẫn không suy suyển, cười nhẹ nói: “Hiếu diệt nhi như vậy, thúc phụ còn hỏi nhiều làm gì chứ?”

“Lão tử vẫn không rõ tại sao!”

“Tại sao ư?” Thẩm Mặc ngược mắt lên, lạnh lùng nhìn ông: “Bởi vì Tạ gia nợ nàng!”

Lời này vừa dứt, Tạ Thiên Liêm đột nhiên cười sảng sặc: “Ha ha, Tạ gia nợ cô ta? Là Quý gia của cô ta nợ Tạ gia của ta hay Tạ gia của ta nợ cô ta? Năm đó người biết rõ Quý Khúc Văn dẫn người rời đi, rồi mượn cơ hội hành thích, kẻ cầm đầu đám thích khách kia là người Quý phủ, sao có thể giấu giếm được người? Người giấu nhem chuyện này ba năm, nếu không phải ta điều tra được, e rằng đại ca chết không nhắm mắt! Quý Khúc Văn tới tìm người, không phải viện cớ bằng muối muối của hắn ta sao? Năm đó đại ca từng đề cập với ta, nói quan hệ của Quý Lê và Tam hoàng tử không phải nông cạn, người không nghe, nói cô nương

người ta chờ người! Kết quả thì sao? Cô ta không chịu gả cũng không sao, lại bức người giữ đạo hiếu từ hôn...”

“Cho nên lỗi là của diệt nhi!” Thẩm Mặc lạnh giọng ngắt lời Tạ Thiên Liêm, lời nói vô cùng bình tĩnh nhưng lại phảng phất hơi lạnh: “Là diệt nhi tự cho là đúng, không nghe lời khuyên của cha mẹ cầu thân với tiên hoàng, chưa từng biết tâm ý của Quý Lê đã ép nàng gả cho diệt nhi, dẫn tới tai họa hại chết cha mẹ. Nếu thúc phụ muốn trách, thì nên trách mình diệt nhi thôi!”

Cơn giận của Tạ Thiên Liêm bị một câu của Thẩm Mặc quét sạch, thấp giọng, nói với vẻ khó tin: “Người... vẫn nghĩ như vậy sao?”

“Đúng vậy, năm đó người sai vốn là diệt nhi, nhưng thúc phụ lại bởi vì chuyện này mà bức bách Vân Tấn Ngôn. Cái chết của cửu tộc Quý phủ dù thế nào đi nữa sao có thể không liên quan tới Tạ gia? Cửu tộc của Quý phủ không bị diệt, Tử Hà cũng không trở thành khát nhi lẻ loi hiu quạnh, nửa đời sống trong thù hận. Diệt nhi nợ Tử Hà, hôm nay phải trả nợ.” Thẩm Mặc rũ mắt, nhìn Nhất Nhất mỉm cười. Tử Hà nói đúng, đã nợ thì phải trả.

“Ta chỉ muốn tên cầu hoàng để đó giao nộp hung thủ, hấn một hơi diệt cả nhà Quý phủ, liên quan gì tới ta!” Mắt Tạ Thiên Liêm chợt lóe lên, không phục phất tay nói: “Muốn trách chỉ có thể trách Quý Lê yêu nhầm người, Quý phủ tin nhầm người, trách tên cầu hoàng để lòng dạ độc ác, ngay cả con của mình...”

Nói tới đây, Tạ Thiên Liêm đột nhiên dừng lại, nhìn Quý Nhất không hề chớp mắt, ngón tay run rẩy chỉ vào Quý Nhất nói: “Đứa... đứa bé này không phải là...”

“Bé con, người tên là gì?” Tạ Thiên Liêm ngồi xổm xuống, cố gắng mỉm cười, dịu giọng hỏi.

Đôi mắt to của Nhất Nhất chớp chớp, khua khoắc tay giữa không trung, bị Thẩm Mặc ngăn lại: “Đứa bé này là ai, thúc phụ không cần quan tâm.”

“Được, ta không quan tâm! Vậy người định giữ nó thế nào? Giấu vậy cả đời sao?”

“Chữa khỏi bệnh, giải hết độc rồi đưa về Tây Nam.”

“Đứa... đứa bé này trúng độc?” Sắc mặt Tạ Thiên Liêm dịu đi, nhìn Nhất Nhất từ trên xuống dưới. Nó gầy teo yếu ớt, trắng đến mức bất thường, thân thể yếu đuối là lẽ đương nhiên, không ngờ còn trúng độc...

Nhất Nhất thấy ông nhìn mình, biểu hiện trên mặt là lạ, cười với ông. Tạ Thiên Liêm xoa tay, cười nói: “Khà khà, bé con, để ta ôm người có được không?”

Nhất Nhất vẫn cười, để lộ lúm đồng tiền nhỏ xinh trên má trái, dang hai tay ra. Tạ Thiên Liêm vui mừng ôm lấy nó, nói với Thẩm Mặc: “Ha ha, lão tử già thế này mà chưa từng ôm trẻ con. Từ lúc người còn nhỏ lão tử đã dốc sức trên giang hồ, giang hồ còn thú vị hơn triều đình, năm đó lão tử...”

Mọi thứ trước mắt Thẩm Mặc nhòa đi, như thể phủ một lớp sương mù, tiếng nói bên tai cũng nhỏ dần, luồng khí mà hấn vẫn dùng nội lực ngăn chặn đột nhiên từ ổ bụng vọt tới lồng ngực, nhưng không ra khỏi miệng, khiến hấn ho khan dữ dội. Tạ Thiên Liêm tức giận quát mắng: “Người lại dùng nội lực ngăn chặn bệnh? Biết rõ nếu phản lại thì bệnh sẽ nặng hơn, muốn chết phải không? Lần trước bị thương nặng như vậy vẫn chưa khỏi hẳn đâu...”

Một bàn tay nhỏ nhắn kéo tay mình, như thấy Lê Tử Hà dịu dàng mỉm cười với mình. Ta không giết bá nhân, nhưng bá nhân vì ta mà chết, Tử Hà, nàng có tìm Tạ gia báo thù không?

Bên tai, giọng Lê Tử Hà nhẹ nhàng như âm thanh đến từ thiên nhiên. Thẩm Mặc, ta tin chàng.

Lê Tử Hà ở Thần Lộ điện, ly trà trong tay bỗng dưng rơi xuống, vỡ tan dưới đất. Cung nữ ngoài điện vội vàng đi vào, ghé tới tai nàng nói: “Nương nương, Bạch quý phi tới.”

64. Chương 64

Lê Tử Hà sai cung nữ quét dọn mảnh sứ vỡ dưới đất, đứng dậy vào phòng trong. Chiếc sập đặt bên cửa sổ rất thoải mái, bộ ấm ly trà đặt trên chiếc bàn nhỏ nhỏ được dời đến bên bậu cửa sổ, không thấy ấm ly trà, lại thấy chậu hoa xanh mượt, vô cùng bắt mắt trong ngày đông tiêu điều. Lúc Tô Bạch đến, thấy Lê Tử Hà mặc bộ đồ lụa màu xanh nhạt, khoác chiếc áo choàng nhung dày màu trắng tinh, làm nổi bật sắc mặt gần như trong suốt. Nàng nghiêng người ngồi trên sập, rũ mi nghịch chậu hoa trong tay.

“Tỷ tỷ đã quen với hậu cung chưa?” Tô Bạch đứng hồi lâu mà Lê Tử Hà dường như vẫn chưa phát hiện. Bọn thái giám cung nữ đã lui khỏi Thần Lộ điện, không ai nhắc nhở, đành phải mỉm cười chủ động mở miệng.

Lông mi Lê Tử Hà rung rung, nâng mí mắt liếc nàng, cũng không định đứng dậy hành lễ, hờ hững hỏi: “Nương nương có chuyện gì không?”

Nụ cười của Tô Bạch cứng đờ, nhưng ngay lập tức lại cười tươi rói, thản nhiên đi tới bên sập, ngồi đối diện cách Lê Tử Hà qua chiếc bàn trên sập. Thấy dưới tay Lê Tử Hà là một chậu hoa thì kinh ngạc nói: “Tỷ tỷ thật khéo tay, có thể chăm cây hoa nở được lá xanh mơn mơn giữa mùa đông như vậy.”

Nói rồi vươn tay định chạm vào, Lê Tử Hà liền đẩy chậu hoa ra, liếc nhìn Tô Bạch, khẽ cười nói: “Mùa đông có thể trở lá xanh thì có là gì, có loài cỏ nào đó ba ngày có thể nở hoa cơ mà...”

Tay Tô Bạch dừng lại trên không, vốn trắng nõn nhưng vì gió lạnh thổi vào từ ngoài cửa nên hơi sưng đỏ, ngón tay run run rút lại, nhưng nàng vẫn cười: “Suốt ngày thấy cánh khô lá vàng, đột nhiên thấy màu xanh lục nên hơi lạ thôi...”

“Có ai đã từng nói với cô, sắm vai người đã chết trước mặt người khác sẽ khiến người ta cảm thấy chán ghét chưa?” Lê Tử Hà nhìn Tô Bạch chằm chằm, âm điệu bỗng trở nên lạnh toát.

Tô Bạch không cười nổi nữa, đôi mắt trong suốt chợt trở nên đục ngầu, vẻ mặt dịu dàng thoát biến thành lạnh tanh. Nàng không tránh né ánh nhìn chăm chú của Lê Tử Hà, cười lạnh: “Cô cho rằng ta muốn vậy sao?”

Lê Tử Hà đột nhiên che giấu vẻ sắc sảo trong mắt, cười thản nhiên: “Đã tháo mặt nạ rồi, có lời gì cứ nói thẳng có phải tốt hơn không?”

“Được, như ý cô!” Tô Bạch vẫn mang nét mặt như vậy, lạnh nhạt nói: “Hôm nay ta tới là muốn hỏi... muốn hỏi...” Nói đến nửa câu sau, lời đến khóe miệng lại không dám thốt ra, chần chừ nhìn Lê Tử Hà, rũ mí mắt.

Lê Tử Hà cười khê: “Nương nương muốn hỏi lam nhan thảo sao? Muốn thành đại sự, tối kỵ là do dự bất định, hậu cung này tuy nói không có ‘đại sự’ gì cả, nhưng phải nhớ trong khóm hoa mà có một bông hoa nở mãi không tàn, lẩn lút tất cả giành được thánh sủng, cũng không phải là chuyện dễ.”

Mặt Tô Bạch lạnh tanh, trong mắt lại dâng lên sự thấu đáo không hề ngây thơ, chất chứa sự kiên định quyết tuyệt, nói: “Đúng vậy, ta tới vì muốn hỏi lam nhan thảo. Thứ cô cho ta có phải là thật không?”

“Vì sao ta phải cho cô đồ giả?”

“Cô...” Tô Bạch nghi ngờ nhìn lướt qua Lê Tử Hà. Thân thể mảnh khảnh nhưng không mang cảm giác yếu ớt của nữ tử, gương mặt vốn tuấn tú giờ đây thêm son dặm phấn, thay kiểu vấn tóc khiến người ta không kiềm lòng được nhìn thêm mấy lần. Không đến mức khuynh quốc khuynh thành nhưng hiện rõ vẻ kiên quyết lạnh nhạt mà nữ tử bình thường không thể có, thậm chí còn ẩn chứa phong cách cao quý. Trong hậu cung muôn kiểu trăm vẻ này, xem ra cũng mang hơi thở đặc biệt.

“Cô không muốn được Hoàng thượng... ân sủng sao?”

Tô Bạch ngấp ngừng lên tiếng, nhìn kỹ vẻ mặt Lê Tử Hà. Chỉ thấy nàng chẳng thèm ngước mắt lên, vẫn khẽ cười: “Cô cho rằng ta cần sao?”

Tô Bạch cau mày, cúi đầu không lên tiếng. Nàng muốn Hoàng thượng qua đêm ở Lê Bạch điện nhưng không thể giữ chân, Lê Tử Hà ở trước mắt này nhiều lần được Hoàng thượng ghé tới Thần Lộ điện nhưng

lại không thấy bóng dáng đâu, lân la tra hỏi mới biết đêm nào cũng tới Trầm Hương điện ở nơi hẻo lánh, Hoàng thượng cũng không truy cứu, mặc nàng ta qua đó, nhưng ban ngày cũng tới Thần Lộ điện mấy lần...

“Tin hay không là do cô. Nếu không tin ta, cô hỏi thêm nữa cũng có ý nghĩa gì?”

“Vậy tại sao ... cô lại giúp ta?” Tô Bạch vẫn hơi nghi ngờ.

“Giúp cô? Giúp chính mình thôi.” Lê Tử Hà than nhẹ, nhưng ngay sau đó lại cười: “Về sau Hoàng thượng chỉ một lòng với cô, chắc sẽ không tới Thần Lộ điện của ta nữa, ta cầu còn không được. Hôm nay mặc dù ta liên tục tránh né, khó tránh tác dụng phụ lạt mềm buộc chặt...”

Tô Bạch chợt hiểu ra, càng không chiếm được, càng muốn lấy được, thảo nào thời gian Hoàng thượng ở Thần Lộ điện càng ngày càng dài. Nhưng nếu là mình, lại không hề có lòng tin và can đảm đẩy chàng đi, để đạt được hiệu quả lạt mềm buộc chặt này.

“Người trong lòng cô là...” Tô Bạch đột nhiên nghĩ đến ánh mắt của Thẩm Mặc lúc bắt mạch cho nàng, lạnh lùng có thể sánh với băng tuyết ngoài cửa sổ, không hề có tạp chất, cũng không mang chút tình cảm, nhưng thi thoảng khi nàng nhắc đến “Lê ngự y” thì ánh mắt đó lại thay đổi, như có một tia sáng dần dần tản ra trong mắt. Khi đó nàng chỉ tò mò mà thôi, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nữ tử của Lê Tử Hà, lại liên hệ tới quan hệ sự đồ đồn thổi trong cung, khiến người ta phải nghĩ nhiều hơn...

Ánh mắt của Lê Tử Hà lay động, giọng nói lạnh tanh: “Chuyện này không liên quan tới nương nương.”

Phản ứng như vậy càng khiến Tô Bạch khẳng định suy đoán trong lòng, không khỏi thở phào. Nếu đã có người trong lòng, không khó lý giải cách làm của Lê Tử Hà...

“Tại sao cô lại thân thiết với Diêu phi như vậy?” Tô Bạch vẫn kiên trì, quyết tâm một lần tìm hiểu rõ mọi chuyện. Nếu có thể phát hiện được sơ hở trong đó, có một số việc cần suy tính kỹ càng. Nàng nhớ rõ, lúc Lê Tử Hà còn là y đồng từng bị Diêu phi quất roi, cho dù lúc làm ngự y cũng chưa thấy quan hệ của hai người có cải thiện rõ rệt. Nhưng khi Lê Tử Hà khôi phục thân phận nữ tử đột nhiên tình như tỷ muội, thậm chí đêm nào Lê Tử Hà cũng nghỉ ở Trầm Hương điện...

“Hoàng thượng không nói với cô sao? Ta là người Quý gia.” Lê Tử Hà không né tránh, thản nhiên đáp.

Tô Bạch lấy làm kinh hãi, chiếc khăn trong tay suýt nữa rơi xuống đất, nhưng nàng kịp thời giữ lại. Người Quý gia, cô ta dựa vào thể diện người Quý gia mới có địa vị thân phận ngày hôm nay, Diêu phi là nha đầu của người Quý gia mới được một bước lên mây, từ cung nữ từng bước trở thành phi tần. Ở hậu cung, không bao giờ có thể khinh thường sự tồn tại của người Quý gia...

“Ta hồi cung trước.” Về mặt Tô Bạch còn hơi kinh hoàng, nhưng cố gắng dần lại, khẽ cười với Lê Tử Hà, nói.

Diêu phi từng nói chữ viết của Lê Tử Hà còn đáng giá hơn vẻ bề ngoài giống Quý hậu của mình. Nàng tận mắt thấy Hoàng thượng ngâm thừa nhận Lê Tử Hà còn đáng khiến chàng động lòng hơn đáng vẻ của mình, tận mắt chứng kiến chàng ôm hôn cô ta nồng nhiệt chưa từng thấy...

Thua!

Nhưng nếu Lê Tử Hà có lòng muốn tranh giành Hoàng thượng, Tô Bạch chỉ có thể nghĩ rằng, nàng sẽ thất bại thảm hại!

“Quên không nhắc nương nương, lam nhan thảo rất hiếm có, hãy chăm sóc cẩn thận.” Lê Tử Hà liếc nhìn vẻ mặt u ám của Tô Bạch, cúi đầu rũ mi, kéo về chậu hoa vừa mới đẩy ra, khước miệng khẽ cong lên.

Ở phủ đệ của Bình Tây vương, mấy ngày nay tiếng gào thét của Tạ Thiên Liêm đã ít đi rất nhiều, nhiều khi cả buổi chiều cũng không nghe thấy tiếng quát nào. Căn viện vốn yên tĩnh lại càng trầm tĩnh hơn, chỉ còn tiếng bước chân qua lại, hơn nữa thỉnh thoảng vang tiếng người làm đùn đẩy nhau đi tới phòng Thẩm Mặc gọi vương gia nhà mình.

Bên ngoài dù yên tĩnh hay náo loạn, trong phòng vẫn bình yên như vậy. Chiều hôm nay sự bình yên đó đã bị tiếng quát của Bình Tây vương phá vỡ: “Lão tử không tin! Lão tử không tin được! Đấu lại đấu lại!”

Thẩm Mặc dựa vào cạnh giường đọc sách, nâng mí mắt lơ lửng liếc nhìn Tạ Thiên Liêm, rồi nhìn sang Nhất Nhất ngồi đối diện ông, mỉm cười nói: “Nhất Nhất, đừng nghe ông ấy nữa, uống thuốc đi.”

Nhất Nhất chớp chớp mắt, đôi mắt trong suốt phát sáng, rồi lại nhìn bàn cờ, sao đó liếc nhìn chung gỗ giữ ẩm trên bàn, gật đầu. Nhưng khi vươn tay ra lại bị Tạ Thiên Liêm ngăn lại, không phục nói: “Không được! Nói người thắng là có thể không uống thuốc, thua lập tức uống, đâu lại một ván, lão tử không tin mình thua nhóc con như ngươi.”

Nhất Nhất chần chừ nhìn Thẩm Mặc, như đang trưng cầu ý kiến của hắn. Thẩm Mặc nhẹ nhàng lắc đầu: “Đừng để ý đến ông ta nữa, chờ ông ta thắng ngươi, thuốc đã lạnh rồi.”

“Nói nhảm! Ta với ngươi đánh cờ cũng chỉ thua một hai nước, sao không thắng nó được? Nhất Nhất, ngoan, thêm một ván nữa, khả khả, nhất định ta sẽ thắng!” Tạ Thiên Liêm vỗ ngực. Ông không đọc sách nhưng chơi cờ không ít. Vốn thấy Nhất Nhất không thích uống thuốc lắm, nghĩ tới chuyện mấy ngày trước bắt đầu dạy nó chơi cờ, hôm nay nói hai người chơi một ván, nếu Nhất Nhất thắng có thể không cần uống thuốc, nếu nó thua thì không được ăn kẹo phải uống thuốc luôn. Kết quả... kết quả đấu hết ván này đến ván khác mà chưa thắng được ván nào!

Tạ Thiên Liêm trừng mắt nhìn Thẩm Mặc, không biết lúc ông không ở đây, Thẩm Mặc đã dạy gì cho Nhất Nhất?

Thẩm Mặc cười khê: “Diệt nhi không dạy Nhất Nhất. Thúc phụ lúc đầu quá mức khinh địch, tiếp đó lại đánh giá quá cao năng lực của Nhất Nhất, vội vàng xao động, vòng vo trăm cách, ngược lại không bì được tâm tư đơn giản của Nhất Nhất, bị nhìn thấu triệt.”

“Ta không hỏi ngươi!”

Tạ Thiên Liêm lại gào ầm lên, dường như Nhất Nhất hình như cũng quen với tiếng quát của ông, bàn tay cầm bát thuốc cũng không run rẩy nữa, uống một hơi hết luôn. Tạ Thiên Liêm vội lấy kẹo từ trong ngực ra đưa cho Nhất Nhất, lấy lòng: “Nhất Nhất, nào, ăn kẹo đi!”

Nhất Nhất lau khóe miệng, lắc đầu, khua tay trên không trung nói: “Thúc thúc nói, nam nhi không được sợ đáng.”

Nhưng ngay sau đó từ từ leo lên giường, bò lên trên người Thẩm Mặc, lấy một quyển sách ra từ trong ngực, phẩy hợp nhìn lại.

Tạ Thiên Liêm nhìn Thẩm Mặc tay trái cầm sách đọc chăm chú, rồi nhìn Nhất Nhất rúc trong lòng hắn hai tay cầm sách nhỏ, khóe mắt giật giật. Quyển sách này do ông nhờ người làm, vì muốn Nhất Nhất có thể biết nhiều chữ hơn để nói chuyện với ông, không phải muốn nó học dáng vẻ của Thẩm Mặc, thành người nhàm chán như Thẩm Mặc.

“Ôi chao, Nhất Nhất, gia gia dẫn ngươi đi chơi!” Tạ Thiên Liêm không từ bỏ, cất bước tiến lên ôm lấy Nhất Nhất.

Thẩm Mặc liếc nhìn ông với vẻ quái lạ. Tạ Thiên Liêm cũng chỉ hơn hắn mười mấy tuổi, thân thể lại cường tráng, khuôn mặt có râu quai nón chỉ đậm chất giang hồ, không mang vẻ già cả chút nào. Nhưng theo như vai vế, Nhất Nhất thực sự phải gọi ông là gia gia...

Thấy Tạ Thiên Liêm ôm Nhất Nhất định ra ngoài, cuối cùng Thẩm Mặc cũng lên tiếng: “Thúc phụ, diệt nhi phải nói bao lần nữa thúc phụ mới hiểu?”

Nhất Nhất ở trong phủ, trừ hai người họ ra thì không ai được biết.

“Không phải chỉ là một đứa bé thôi sao? Ôm đi chơi thì sao chứ? Cứ bảo lão tử nhất ở đầu đường!” Tạ Thiên Liêm hơi bực mình. Ngày nào cũng giấu nhem thằng bé trong phòng, hại ông lúc nhàm chán chỉ có thể chạy tới phòng này. Điều này cũng không sao, ông chỉ sợ Nhất Nhất bị nhốt mà hỏng người.

Thẩm Mặc nhắm mắt, trầm giọng nói: “Diệt nhi nói không thể chính là không thể.”

Đứa bé này, lúm đồng tiền ở má trái quen thuộc như vậy, gương mặt cũng rất giống Quý Lê...

Tạ Thiên Liêm còn định mở miệng nói thêm, đột nhiên bên ngoài ầm ỉ. Cửa sổ của căn phòng này dùng chất liệu gỗ đặc biệt, cách âm rất tốt mà vẫn có thể nghe thấy tiếng, xem ra ngoài kia rất hỗn loạn.

Vội vàng ôm Nhất Nhất trở về đến bên giường, Tạ Thiên Liêm nhét nó vào trong chăn, khẽ nói: “Nhất Nhất ngoan, ở yên trong chăn nhé.”

Thẩm Mặc cau mày, thản nhiên nói: “Thúc phụ ở trong phòng, điệt nhi ra ngoài xem thế nào.”

Nói qua đặt sách trong tay xuống, lúc đứng lên khẽ ho khan hai tiếng, rồi đẩy cửa ra đi ra ngoài.

Lúc mở cửa, âm thanh đập vào tai là tiếng của Thẩm Ngân Ngân.

Tạ Thiên Liêm thở dốc, mấy ngày trước nàng bị đuổi khỏi cung đã khăng khăng gặp Thẩm Mặc. Thế nhưng mấy ngày trước Thẩm Mặc gần như không thể xuống giường, lại không muốn Nhất Nhất bị phát hiện, nên vẫn trốn không gặp.

“Nhất Nhất, không có chuyện gì đâu.” Tạ Thiên Liêm nhẹ nhàng vén chăn lên, vừa lúc nhìn thấy đôi mắt đen to của Nhất Nhất.

Nhất Nhất chui ra khỏi chăn, rũ mắt ngồi một bên, một hồi lâu gờ tay lên khuỷu tay: “Gia gia, có phải Nhất Nhất không thể gặp người phải không?”

Hốc mắt Tạ Thiên Liêm đỏ lên, ôm Nhất Nhất, râu quai nón cọ lên gương mặt non mịn của nó, hạ giọng nói: “Dĩ nhiên không phải! Là bọn chúng không xứng với Nhất Nhất của ta, làm ô uế mắt Nhất Nhất!”

Ngoài kia, Thẩm Mặc đứng trước cơn gió, gương mặt gầy gò trắng nõn không chút thay đổi, nhìn Thẩm Ngân Ngân với đôi mắt không hề gợn sóng.

“Sư phụ...” Thẩm Ngân Ngân vừa thấy Thẩm Mặc liền yên tĩnh, vội nói: “Sư phụ, con đi tìm...”

“Ta biết.” Thẩm Mặc thản nhiên nói.

“Sư phụ, sư huynh đã thay đổi rồi.” Thẩm Ngân Ngân đột nhiên khóc nức lên, nghẹn ngào nói: “Sư phụ, người đang giúp sư huynh phải không? Sư huynh không phải là sư huynh nữa rồi, thật đấy. Sư huynh nói không thừa bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích, sư huynh nói thứ gì sư huynh cũng lợi dụng được, sư huynh nói ngay cả sư phụ cũng có thể lợi dụng. Sư phụ đừng để sư huynh lừa...”

Chân mày Thẩm Mặc cau lại càng chặt, gương mặt hiện vẻ không kiên nhẫn, ngắt lời Thẩm Ngân Ngân: “Người cho rằng người ra khỏi cung thế nào?”

Một câu nói khiến Thẩm Ngân Ngân dờ người. Nếu nói mấy tháng trước nàng vừa xuống núi vẫn là một tờ giấy trắng, không hiểu thế sự. Nhưng những ngày du tẩu giang hồ với Trịnh Hàn Quân, nàng được nghe được chứng kiến không ít chuyện, không còn đơn thuần như trước nữa, tính tình lại càng thêm bướng bỉnh, liều lĩnh xông vào hoàng cung...

Nhưng càng biết lòng người hiểm ác, càng thấy những thứ mà mình vẫn tin tưởng trước kia trở nên khó hiểu.

“Giọng nói của sư huynh lúc đó...” Không giống nói dối...

“Cút, càng xa càng tốt.”

Không biết một ngọn lửa vô danh đột nhiên dâng lên từ đâu, Thẩm Mặc lớn tiếng ngắt lời Thẩm Ngân Ngân, xoay người mở cửa, lại nghe tiếng nàng nói: “Xin lỗi... Con đi, không... không bao giờ gây thêm phiền toái cho hai người nữa... Nói xin lỗi sư huynh hộ con...”

Đóng cửa, âm thanh im bật.

Tạ Thiên Liêm đưa tay ra hiệu suyt, đặt Nhất Nhất vừa mới ngủ vào trong chăn. Nhìn Nhất Nhất nhắm chặt hai mắt mà thở dài, lại ngẩng đầu lên nói: “Độc của Nhất Nhất bao giờ có thể giải?”

Sắc mặt Thẩm Mặc trầm xuống, rũ mắt nói: “Hàn độc do sinh non và tích lũy suốt bao năm tháng đã xua được gần hết, nhưng tiếng nói này... Ba ngày nữa, nếu điệt nhi vẫn không nghĩ ra cách giải độc, sẽ đưa nó về Tây Nam.”

“Người muốn dùng...”

“Ừ.”

Tạ Thiên Liêm liếc nhìn Nhất Nhất hô hấp ổn định, giật giật môi, cuối cùng thở dài, không nói một lời, chấp tay sau lưng rời đi.

Ban đêm, hàn khí nồng đậm bao phủ khắp hoàng cung, Trầm Hương điện không có lò sưởi lại lạnh lẽo. Diêu Nhi đắp chăn nửa ngồi bên giường, nhìn Lê Tử Hà thay áo đen, gương mặt thanh tú như phủ một lớp sương mỏng, ánh mắt trầm tĩnh, môi mỏng khẽ nhếch.

“Tiểu thư... lại định ra ngoài sao?”

“Ừ.” Lê Tử Hà gật đầu không chút do dự. Mỗi ngày nghỉ đêm tại Trầm Hương điện, người ngoài cho rằng Lê phi không biết tốt xấu, Vân Tấn Ngôn đều xem hai người như người Quý gia, chỉ có chính nàng hiểu rõ từng bước cần làm nhất.

Diêu Nhi hơi mất mát, ngồi dậy dựa lên thành giường, giọng nói khe khẽ, hơi lo lắng: “Tiểu thư, độc của Nhất Nhất... có thể giải được, phải không?”

Nghe vậy, ánh mắt của Lê Tử Hà lóe lên, nhưng ngay sau đó gật đầu, nói quả quyết: “Nhất định sẽ giải được!”

Nàng đã hỏi Diêu Nhi chi tiết vụ hạ độc Nhất Nhất. Diêu Nhi nói bởi vì mọi chuyện quá gấp gáp, Phùng gia vào cung suốt đêm, vốn mang bệnh nặng còn chịu đả kích, Diêu Nhi nói một lúc rồi ông mới hiểu ý, vội vã chạy về nhà chế thuốc, để Nhất Nhất không thể lên tiếng nữa. Lại không muốn để độc khí nhập vào cơ thể không thể giải, nên phá vỡ y lý chế thuốc bình thường. Quan trọng nhất, Diêu Nhi không biết rốt cuộc Phùng gia gia dùng những dược liệu gì, chỉ từ bệnh trạng Thảm Mặc không thể đoán ra, dùng thuốc linh tinh chỉ e độc càng thêm độc.

Lê Tử Hà neoh mắt, buộc chặt mái tóc dài. Chắc chắn Phùng gia gia biết độc này khó có thể giải, nàng không tin Phùng gia gia để mặc Nhất Nhất mang độc vô danh mà tự sát. Trước khi chết, ông nhất định giữ lại phương thuốc, rất có thể đang ở trong tay Vân Tấn Ngôn!

“Tiểu thư, cẩn thận chút...”

Giọng nói khe khàng yếu ớt của Diêu Nhi kéo thần trí của Lê Tử Hà trở lại. Nàng gật đầu với Diêu Nhi, độc được phòng thân vẫn luôn mang theo người đã bị Vân Tấn Ngôn đoạt lấy, bây giờ chỉ mang theo chủ thủ, nhanh chóng ra ngoài.

Cúi đầu bước nhanh trong màn đêm. Mấy ngày nay Lê Tử Hà đã thăm dò canh giờ Ngự Lâm quân đến kiểm tra Trầm Hương điện, cẩn thận vượt qua, đi thẳng về hướng tây.

Giải độc cho Nhất Nhất, so với việc lấy phương thuốc từ tay Vân Tấn Ngôn, có một cách khác dễ hơn nhiều.

Hôm Thảm Mặc cứu Nhất Nhất đã từng nói với nàng, nếu hần thật sự không nắm chắc cách giải độc an toàn, sẽ dẫn Nhất Nhất trở về Tây Nam. Y thuật của Thảm Mặc, hoặc nói là độc thuật của Thảm Mặc, đều từ y thư trong nhà. Mẹ hần từng là Thánh nữ được Thánh độc Tây Nam dạy, nhưng mười mấy năm trước không chế độc nữa. Trước khi rửa tay chậu vàng đã hao tổn ba năm chế ra hai viên thuốc, có thể giải bách độc, một viên tiến cống cho tiên đế, một viên để lại phủ đệ ở Tây Nam.

Khi đó Lê Tử Hà mới chợt hiểu vì sao nàng dùng hoa tước dung đầu độc Vân Tấn Ngôn, rõ ràng hần biết nhưng lại tương kế tựu kế, không hề lo lắng mình chết vì độc.

Độc của Nhất Nhất, tuy nói Thảm Mặc có một viên thuốc giải, nhưng để lại một viên trong hoàng cung, chẳng phải quá lợi cho Vân Tấn Ngôn rồi sao?

Bước đi nhẹ nhàng, Tây Cung, ở tận cùng phía tây có một cung điện, tên là Bích Lạc, là nơi băng hà của tiên đế, từ đó về sau cửa điện đóng kín, không ai dám vào.

Lê Tử Hà đến cửa đại điện, ngẩng đầu, dưới ánh trăng le lói thấy rõ tơ nhện đóng dày đặc, khe đẩy, cánh cửa chỉ đóng hờ, không hề khóa lại, hơi dùng sức đã vang tiếng “kèo kẹt”. Thân hình Lê Tử Hà vốn nhỏ, khẽ mở một chút rồi nghiêng người đi vào.

Xuyên qua sân đến chánh điện, cửa vẫn khép hờ, Lê Tử Hà hít sâu một hơi rồi đẩy cửa vào.

Bụi bặm phủ một lớp dày trên bàn, ấm ly trà, sách bút nghiên mực, bình phong, giường thấp, đệm chăn đều lộn xộn. Bụi bẩn không được quét sạch, hiển nhiên rất nhiều năm rồi chưa có ai tới.

Lê Tử Hà nhú mày. Trong Bích Lạc điện chưa từng có phi tử, nhưng lại là nơi tiên đế hay ở nhất, còn nhiều hơn cả Long Hoàn cung. Lúc nàng còn là Quý Lê từng hỏi Vân Tần Ngôn, lần nào cũng bị hấn lơ đang chuyển đề tài. Về sau vào cung muốn xem thử, lần nào nói tới cũng thấy trong mắt Vân Tần Ngôn phủ lớp sương mù dày đặc. Hấn kéo tay nàng, nhỏ nhẹ nói: “Lê nhi, nơi khiến người ta đau lòng, đến nhiều cũng chẳng để làm gì.”

Khi đó nàng cho rằng “đau lòng” mà hấn nói, là chỉ tiên đế băng hà ở đây.

Nhưng hôm nay xem chừng mọi chuyện chưa chắc đã đơn giản như vậy.

Nàng ở bên Vân Tần Ngôn nhiều năm, chưa từng nghe hấn nhắc tới viên thuốc đó. Mặc dù vào cung làm Hoàng hậu, nàng cũng không biết. Hồi đó với bản tính hiếu động, nàng thường xuyên đi lại trong hoàng cung, tới đâu cũng lục tung mọi thứ lên. Hơn nữa vì thân quen với Phùng gia gia nên cực kỳ nhạy cảm với được vật, nếu Vân Tần Ngôn giữ viên thuốc bên người, không thể có chuyện nàng chưa phát hiện ra.

Nghĩ kỹ lại, đan dược có khả năng lớn nhất là được đặt ở Bích Lạc điện. Tuy nói đã sáu năm, không rõ mọi chuyện thay đổi thế nào, nhưng dù chỉ có khả năng nhỏ, cũng không thể bỏ qua.

Lê Tử Hà che mũi tránh bụi bặm, dằn lại cơn ho, đi đến bên cạnh bàn.

Sách bút nghiên mực, bức họa, đưa mắt xuống phía dưới nhìn thấy ngăn kéo, nhẹ nhàng đẩy ra, không có vật gì. Đang định vào phòng trong, lại liếc thấy một thứ trắng xám nổi bật trong màu bụi xám ngoét, lại quay lại bên bàn, vươn tay gạt bụi liền chạm vào một thứ như giấy. Nàng nhẹ nhàng gạt bụi tiếp, màu xám trắng dần dần lộ ra, thì ra là một cuộn tranh. Thế nhưng ánh sáng quá mờ, không thể nhìn rõ.

Nhẹ nhàng cầm lấy, ghé mắt vào nhìn, tro bụi bám lấy một nửa bức họa, thêm dấu vết ẩm ướt, không thể nhận ra bức họa vẽ gì, chỉ loáng thoáng thấy vẽ một người, chữ ở góc phải phía dưới còn chưa viết xong. Lê Tử Hà nhìn kỹ, hình như viết một chữ “Thẩm”?

Sự nghi ngờ trong lòng lại thêm phần nào, liếc nhìn những cuộn tranh đặt bên cạnh bàn, đang định mở ra xem tiếp, tiếng cửa kéo kẹt vang lên, bóng người xuất hiện. Lê Tử Hà giật thót, đặt bức họa xuống ngẩng đầu lên, liền thấy gương mặt lạnh băng của Vân Tần Ngôn đang nhìn mình chằm chằm, dường như muốn dùng ánh mắt như hàn kiếm mổ xẻ mình.

65. Chương 65

Ánh trắng trong veo mát lạnh chiếu sáng nửa khuôn mặt của Vân Tần Ngôn, tròng mắt đen dưới mày kiếm bình tĩnh không gợn sóng, đôi môi mỏng mím thật chặt như đang ẩn nhẫn điều gì đó, nhìn Lê Tử Hà chằm chằm, một lúc lâu không lên tiếng. Lê Tử Hà nhìn vào mắt Vân Tần Ngôn, sau thoáng chốc sợ sệt, nàng phủ tay đứng sang bên cạnh bàn hành lễ: “Bái kiến Hoàng thượng.”

Giọng nói bình thản không mang theo chút cảm xúc nào, ngay sau đó ánh lung linh trong mắt cũng biến mất. Thấy Vân Tần Ngôn vẫn im lặng đứng thẳng, nàng thần nhiên đứng lên nhắc bước chuẩn bị rời đi.

Bước tới bậc thềm, trong khoảnh khắc lướt qua nhau, cổ tay nàng bị giữ chặt, chân mày Lê Tử Hà cau lại: “Hoàng thượng có chuyện gì?”

Vân Tần Ngôn siết chặt thêm, kéo tay quay người nàng lại, giọng nói bị đè nén trở nên khàn khàn sát bên theo thân thể kẻ tới của hấn: “Ai nói cho người biết chỗ này?”

Lê Tử Hà đau đớn, sắc mặt hơi tái nhợt, cắn chặt răng không nói không rằng.

Vân Tần Ngôn ép hỏi: “Người tới đây làm gì?”

Sương mù trong mắt tản dần, lóe lên chút ánh sáng, nàng nhẹ nhàng chậm rãi nở nụ cười, quay mặt nhìn Vân Tần Ngôn, khẽ nói: “Ta tới đây có thể làm gì chứ? Có người chưa bao giờ tới đây nên vẫn tò mò không chịu nổi, ta nhân dịp tối nay tới đây xem hộ nàng thôi.”

Mắt Vân Tần Ngôn bỗng trầm xuống, nhìn Lê Tử Hà chăm chăm, vẻ u ám lưu chuyển trong mắt. Nụ cười khinh miệt hoặc chế giễu vẫn luôn trên bờ môi như tan biến trong màn đêm, vẻ mặt lạnh lẽo: “Là ai? Người nói tới ai?”

“Sao ta phải nói cho Hoàng thượng biết?” Khóe miệng Lê Tử Hà vẫn cười khê, nhưng trong lòng như có ai đục khoét, giọng nói không khỏi khàn đi.

“Người không sợ...”

“Giết cừu tộc sao?” Vân Tần Ngôn vừa lên tiếng đã được Lê Tử Hà tiếp lời, nhìn vào mắt Vân Tần Ngôn không hề e dè, nói giễu cợt: “Chẳng lẽ Hoàng thượng quên rồi sao? Cừu tộc của Lê Tử Hà đã bị Hoàng thượng giết hết lâu rồi!”

Một câu nói âm vang như kéo thần trí của Vân Tần Ngôn trở lại, đôi mắt vừa rồi còn lạnh lẽo giờ đã che giấu cảm xúc, khóe miệng nở một nụ cười, một tay khẽ xoa mặt Lê Tử Hà, lên tiếng: “Quý gia... Không phải còn có một Diêu nhi sao?”

Đúng lúc một cơn gió rét thổi tới, người Lê Tử Hà run lên, nụ cười trên mặt cũng cứng ngắc: “Ta và Diêu nhi, muốn chém giết muốn róc thịt, cứ tự nhiên muốn làm gì cũng được!”

Dứt lời, nàng hất tay Vân Tần Ngôn ra, xoay người định đi, nhưng vừa mới bước được nửa bước đã bị hấn kéo tay lại. Nghe thấy giọng cười của hắn: “Ái phi nên ngoan ngoãn ở Thần Lộ điện thì hơn. Trầm Hương điện này, ngộ nhớ hôm nào đó trầm nhất thời hồ đồ, phạt Diêu phi chịu tiên hình, ngộ thương ái phi sẽ làm trầm đau lòng đấy.”

Bàn tay đang định giãy ra cứng đờ giữa không trung, đột nhiên không dám cử động nữa. Đối với Thẩm Ngân Ngân, nàng có thể đánh cược, làm bộ như không thêm để ý, đánh cược Vân Tần Ngôn sẽ thả muội ấy, nhưng với Diêu nhi... Cho dù chỉ mấy may, cũng không muốn làm tổn thương nàng nữa...

Vân Tần Ngôn cười tươi, thôi không giữ chặt tay Lê Tử Hà mà chuyển thành dắt tay, chậm rãi dẫn nàng về Thần Lộ điện.

Gió mùa đông vốn rất khô hanh, lúc này bởi vì trời đã hửng sáng mà trở nên hơi ẩm thấp. Lê Tử Hà theo sau Vân Tần Ngôn, năm ngón tay được hắn nắm hờ, hơi ẩm trong lòng bàn tay cũng tản đi theo mồ hôi, nhưng ngay sau đó lại trở nên nóng rực. Có điều không biết thứ bị tổn thương rốt cuộc là lòng bàn tay, hay là lòng mình nữa.

Nhiều năm trước, xuân ấm đông rét, hè nóng thu mát, mỗi khi làm loạn giận đối nàng sẽ lẩn trốn, nhưng lại không dám trốn quá kỹ, chọn góc mà hắn dễ dàng bỏ qua nhưng cũng không khó phát hiện. Nàng sẽ đếm ngược, lúc đếm xong hết giận thì hắn cũng tìm ra nàng, dắt tay nàng rời đi, cũng không giải thích gì, mặc nàng yên lặng đi theo. Nhưng đến khúc quanh, hắn đột nhiên xoay người lại, khẽ nhíu mày, vuốt lọn tóc rơi ra của nàng, khẽ nói: “Lê nhi, xin lỗi...”

Bao nhiêu năm vẫn như vậy, nàng không hỏi hắn, không cần lời giải thích của hắn, nếu thương hắn sẽ tin hắn đến tột cùng. Có điều, cuối cùng hắn lại phụ nàng, cũng không phải tất cả mọi chuyện chỉ cần một câu xin lỗi là có thể tan thành mây khói...

Vân Tần Ngôn chợt dừng bước, Lê Tử Hà còn chưa tỉnh táo lại sau nỗi băng khuâng, ngẩng đầu lên theo thói quen, thấy trong mắt Vân Tần Ngôn như có tầng mây đen bao phủ, u ám không có ánh sáng, cảm xúc phức tạp khó phân biệt chợt lóe lên rồi biến mất. Lê Tử Hà không biết mình đã để lộ phần nào cảm xúc, vội rời mắt đi, không nhìn hắn nữa.

Vân Tần Ngôn không biết tại sao mình lại dừng bước, không biết tại sao mình lại quay đầu, cũng không biết tại sao ở góc độ quen thuộc nhìn thấy người hoàn toàn khác mà lại hoảng hốt trong phút chốc, trái tim như dây đàn bị gãy loạn, để lộ chân tình không tên. Nhưng lúc Lê Tử Hà rời mắt đi thì bình tĩnh trở lại.

Nắm lấy năm ngón tay lạnh lẽo, đột nhiên hắn cảm thấy kiên định, vẫn kéo nàng theo, nhưng bước chân đã chậm hơn nhiều.

“Hoặc là Hoàng thượng cho rút người theo dõi ta, hoặc để bọn họ đường hoàng đi theo ta.” Vào điện, Lê Tử Hà liền dứt khỏi tay Vân Tấn Ngôn, vừa bước nhanh vào phòng trong vừa lạnh lùng nói.

Người trong Thần Lộ điện không ngờ Lê phi và Hoàng thượng lại trở về vào lúc này, cuống quýt chạy ra hành lễ, bị Vân Tấn Ngôn phát tay ngừng lại, ngay sau đó lui ra theo động tác tay của hắn, đứng chờ ở ngoài điện.

“Nàng biết có người theo dõi mà đêm hôm khuya khoắt còn chạy loạn khắp nơi ư?” Vân Tấn Ngôn theo vào phòng trong, trầm giọng hỏi.

Lê Tử Hà khẽ cười nói: “Không làm việc trái với lương tâm thì sao phải sợ người của Hoàng thượng? Ngược lại là Hoàng thượng, trong Bích Lạc điện có giấu bí mật gì hay sao? Người trong bức tranh kia, Thầm... Thầm cô nương? Thầm công tử? Ý trung nhân thật sự của Hoàng thượng?”

Giọng điệu khinh thường khiến sắc mặt Vân Tấn Ngôn càng thêm âm trầm, tiến lên kéo áo Lê Tử Hà, bóp lấy cổ nàng, siết tay, ánh mắt phiếm tia sáng nguy hiểm, khẽ nói: “Rốt cuộc... ngươi là ai?”

Con cái nhà bình thường sao có thể có thái độ thấy biến đổi không sợ hãi như vậy? Không phải cố ý giả bộ mà toát ra từ sâu bên trong, hoàn toàn không giống một nữ tử mười lăm tuổi. Mộ Phiên Ngô nói nàng là người Quý gia, nhưng hắn không điều tra được môn nào họ nào của Quý gia có lọt lưới một đứa bé. Mặc dù nàng là người Quý gia thật đi nữa, mới vào cung mấy tháng, sao có thể quen thuộc với cung nội như vậy được?

Trong lòng đầy rẫy nghi ngờ, vẻ mặt vẫn lạnh tanh, nhìn Lê Tử Hà với vẻ hung hiểm, muốn tìm ra chút sơ hở trên mặt nàng.

Lê Tử Hà chỉ cười, nhưng nét cười không chạm đáy mắt: “Ta là ai, không phải Hoàng thượng đã điều tra rõ rồi sao? Dù ta nói ta là ai đi nữa, Hoàng thượng sẽ tin tưởng sao?”

Mắt Vân Tấn Ngôn lóe lên, bàn tay hơi hơi lỏng. Không tin, người trên đời này, từ trước tới nay hắn đều tin tưởng ba phần, nghi ngờ bảy phần.

“Hôm nay Lê Tử Hà coi như đã hiểu, bằng sức lực của một mình ta sao có thể đả thương Hoàng thượng được chứ?” Lê Tử Hà hờ hững mở miệng, mang theo chút tự giễu, nhưng ngay sau đó nghiêm mặt nói: “Cho nên, ta không muốn đấu với Hoàng thượng nữa, nhưng Hoàng thượng nhân từ, không chịu giết ta và Diêu phi, đã vậy không bằng... Hoàng thượng thả ta và nàng đi? Trong cung sẽ bình an hơn nhiều, sự an toàn của Hoàng thượng cũng được bảo đảm tuyệt đối...”

“Nằm mơ!” Lê Tử Hà nói chưa xong đã bị Vân Tấn Ngôn ngắt lời, cười lạnh nói: “Cung điện này quá nhàm chán, nếu các ngươi có bản lĩnh giết trẫm, trẫm sẽ giữ lại các ngươi để xem các ngươi có thể làm trò gì. Thả các ngươi ư? Đùng hòng!”

“A, nói đùa thôi mà, Hoàng thượng cần gì phải coi là thật?”

Lê Tử Hà nhẹ nhàng cười một tiếng, rời khỏi bàn tay đã buông lỏng của Vân Tấn Ngôn, nhưng Vân Tấn Ngôn lại siết chặt, khóa miệng nở nụ cười xảo quyệt: “Theo trẫm thấy, ái phi vẫn nên an tâm ở bên cạnh trẫm thì hơn. Sáng nay Bình Tây vương và Thầm Mặc đã vào cung từ giờ trẫm rồi.”

Vân Tấn Ngôn dừng một lát thả tay xuống, nắm lấy eo Lê Tử Hà, vươn người tới bên tai nàng, hơi thở ấm áp như có như không, khẽ nói: “Ái phi muốn xuất cung, hình như khó càng thêm khó thì phải...”

Dứt lời, nhẹ nhàng hôn lên vành tai Lê Tử Hà, hài lòng cảm thấy người nàng run lên, chợt đẩy mình ra, trên mặt là vẻ bối rối quật cường.

“Ái phi cả đêm không ngủ, nghỉ ngơi đi.” Vân Tấn Ngôn mỉm cười, chậm rãi để lại một câu, chấp tay sau lưng xoay người rời đi.

Mấy tên thị vệ âm thầm theo dõi Lê Tử Hà không ẩn nấp nữa, mà trực tiếp đứng ngoài Thần Lộ điện. Bị Vân Tấn Ngôn uy hiếp như vậy, Lê Tử Hà không dám nữa tùy ý đến Trầm Hương điện, liền dồn sức tìm

kiếm đàn được, kiếm có tới Cần Chính điện và Long Hoàn cung, đây là hai nơi Vân Tấn Ngôn hay ở nhất, nhưng vẫn không phát hiện ra dấu vết gì.

Số lần Vân Tấn Ngôn đến Thần Lộ điện càng thêm thường xuyên, thời gian cũng càng ngày càng dài. Lê Tử Hà vẫn không đáp lời không để ý, hần liền ngồi ở bên, mỉm cười nhìn Lê Tử Hà đọc sách. Nếu Lê Tử Hà muốn khích hần đi, hần sẽ làm như không nghe thấy gì, cũng cầm một quyển sách bắt đầu đọc.

Về lâu về dài, Lê Tử Hà không khỏi cảm thấy nhàm chán, Vân Tấn Ngôn ở đây, muốn ra ngoài là điều không thể, nhưng bất kể nàng làm gì, thù thù gầy dần đánh cờ, chỉ cần là chuyện có thể giết thời gian đều có thể để lộ sơ hở, việc duy nhất có thể làm là đọc sách. Lật tới lật lui trong Thần Lộ điện cũng chỉ có mấy quyển thi từ đơn giản, đã thuộc lòng từ lâu rồi. Nàng nhìn chằm chằm từng câu từng chữ, thời gian càng trôi lâu hơn.

“Gần đây Hoàng thượng rất rảnh sao?” Lê Tử Hà đặt sách xuống, dần nổi giận nói.

Vân Tấn Ngôn cười: “Cũng không phải là rảnh, nhưng nghĩ đến ái phi, dù bận rộn hơn nữa cũng phải dành chút thời gian đến đây.”

“Thần thiếp không chịu đựng nổi, để tránh tiếng oán hờn trong hậu cung, Hoàng thượng nên tới chỗ phi tần khác thì hơn.” Lê Tử Hà thản nhiên nói.

“Trẫm thân là chủ một nước, ngay cả tự do thích ở cung nào điện nào cũng không có sao?” Vân Tấn Ngôn vờ giận, sau đó lại cười nói: “Nhưng ái phi thật biết đại thể, có phong phạm của mẫu nghi quốc gia...”

Mí mắt Lê Tử Hà run lên, làm như không nghe thấy, cũng cười theo, dịu dàng nói: “Nếu Hoàng thượng sợ thần thiếp buồn bực, không bằng rút lệnh cấm túc Diêu phi, để nàng rảnh rồi có thể qua đây tâm sự với thần thiếp? Cũng tránh cho thần thiếp phải chạy xa như vậy để đến Trầm Hương điện. Hôm nay trời lạnh lắm, thần thiếp không sao cả, chỉ phiền mấy vị ngoài điện cực khổ đi theo, thần thiếp không thể yên tâm.”

“Nàng muốn Diêu nhi tới đây sao?” Vân Tấn Ngôn cất giọng hỏi.

Lê Tử Hà thành thật gật đầu.

“Vậy lúc nàng buồn bực có thể sai người gọi cô ta tới cũng được.” Vân Tấn Ngôn cười rục rịch, đầu mày đuôi mắt đều rạng rỡ, như thể mình và Lê Tử Hà là một đôi phu thê ân ái thực sự.

Lê Tử Hà rũ mí mắt, dịu dàng nói: “Tạ ơn Hoàng thượng.”

Dù hần có tâm tư gì đi nữa, mục đích của mình đã đạt được.

“Đúng rồi, có người muốn gặp nàng, trẫm đã đồng ý rồi.” Vân Tấn Ngôn đột nhiên đứng lên, nghiêm mặt nói với Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà nhướng mày, cũng đoán được sơ sơ, thản nhiên nói: “Hoàng thượng đã đồng ý rồi, còn nói với ta làm gì nữa? Cứ bảo huynh ấy đến thẳng đây luôn đi.”

“Trẫm về Cần Chính điện trước.” Vân Tấn Ngôn nhướng mày, đặt sách xuống rồi rời đi.

Lê Tử Hà nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ, màu tuyết vẫn bao phủ khắp nơi, tan được một lúc lại có thêm trận mới. Suốt một ngày, những chỗ không có ai dọn dẹp gần như đóng cao đến nửa người, dưới ánh mặt trời như cát mịn phát sáng lấp lánh.

Lúc Mộ Phiên Ngô tới đã gần hoàng hôn, mặt trời màu da cam lơ lửng ở đằng tây, tô điểm chút màu sắc cho gương mặt tái nhợt cửa hần. Một mình hần ngồi trên xe lăn ở ngoài điện, không chịu đi vào.

Lê Tử Hà tiện tay tìm một chiếc áo choàng, ra ngoài vẫn thấy rùng mình.

Chậm rãi đi đến bên cạnh hần, bốn mắt nhìn nhau, không nói một lời.

“Ta... tới từ già.” Cuối cùng Mộ Phiên Ngô phá vỡ sự tĩnh lặng, nheo mắt nhìn mặt trời chiều đằng xa, khẽ nói.

Lê Tử Hà gật đầu, không muốn tỏ vẻ gì cả, gật đầu: “Ừ, tạm biệt.”

Cơn gió khê khàng trở nên mạnh hơn chút, thổi vù tới, mang theo hơi tuyết lạnh lẽo ập tới. Lê Tử Hà liếc thấy tay Mộ Phiên Ngô run lên theo cơn gió, cởi áo choàng trên người phủ lên tay hắn, ngồi xổm xuống buộc lại, mỉm cười nói: “Đi đi, trời lạnh lắm.”

“Trịnh Đình chết rồi.” Mộ Phiên Ngô đột nhiên lên tiếng, giọng nói không lớn nhưng len lỏi vào tai Lê Tử Hà theo cơn gió, khiến động tác trên tay nàng hơi dừng lại, sau đó lại nghe hắn nói tiếp: “Ta giết.”

Lê Tử Hà đứng lên, không còn áo choàng nên hơi lạnh, thở dài nói: “Đi đi, đừng trở về nữa.”

“Vậy còn muội?”

“Ta?” Lê Tử Hà hơi nhú mày, khê cười nói: “Huynh cũng có thù máu, huynh cũng đã nói có thù thì phải đích thân báo lại. Chắc huynh cũng hiểu cho tâm trạng của ta chứ.”

“Không giống.” Mộ Phiên Ngô chuyển xe lăn, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lê Tử Hà: “Muội và ta không giống nhau. Trịnh Đình và Vân... và Hoàng thượng không giống nhau. Cơ hội để muội có thể báo thù mong manh lắm...”

“Ta có dự định của ta.” Lê Tử Hà rũ mắt nói.

Mộ Phiên Ngô cúi đầu, áo choàng Lê Tử Hà đắp cho hắn truyền tới hơi ấm. Hắn đẩy xe lăn, khê nói: “Muội nói với ta, chi bằng trở lại, muội... không phải là không thể làm vậy...”

Xe lăn kéo kẹt chậm rãi lăn đi, Lê Tử Hà đứng nguyên tại chỗ, nhìn hai vệt bánh xe để lại trên tuyết, giao nhau với vệt xe lúc đến, nhỏ dần theo bóng người rời xa.

“Tiểu thư, ngày mai ư?” Diêu nhi ngồi bên giường thấp, vốn đang đánh cờ cùng Lê Tử Hà, bị lời nói của Lê Tử Hà làm cho hốt hoảng, quân cờ trên tay rơi xuống làm hỏng cả ván cờ.

Lê Tử Hà rũ mắt gạt đầu, trầm giọng nói: “Trước kia ta đã nói với em, ngày trăng tròn, ngày mai đã là mười lăm rồi.”

Ánh sáng trong mắt Diêu nhi u ám hơn chút, do dự nói: “Đã chuẩn bị xong rồi sao?”

“Diêu nhi,” Lê Tử Hà cầm tay Diêu nhi, nói quả quyết: “Lần này chỉ có hai người ta và em, chỉ cần phối hợp thật tốt, chuyện xuất cung không có gì khó.”

“Tiểu thư đã chế xong độc chưa?” Diêu nhi rũ mắt, khê hỏi.

“Chưa.” Lê Tử Hà lắc đầu: “Đoán được Vân Tấn Ngôn sẽ lục soát độc trên người ta, nhưng không ngờ hắn sẽ phong ta làm phi. Lúc đó cứ tưởng hắn tiếp tục để ta ở lại Thái y viện, tội tệ nhất chính là ném ta vào đại lao. Nếu ở Thái y viện, hôm nay ra ngoài dễ hơn nhiều rồi. Nếu ở đại lao, trước đó Thẩm Mặc đã có chuẩn bị, để độc chỗ Hách công công, ông dùng lệnh bài của em đến gặp ta là có thể giao độc cho ta rồi. Dù mọi chuyện thế nào đi nữa, đều hành động trong đêm trăng tròn. Nhưng hôm nay ta ở Thần Lộ điện, bị canh giữ sát sao, cho nên...”

“Thế nào ạ?” Lê Tử Hà dừng lại, Diêu nhi vội hỏi.

“Diêu nhi, em lại tới lãnh cung một lần nữa, chắc chắn Hách công công sẽ đưa độc cho em.” Lê Tử Hà nắm chặt tay Diêu nhi, nói: “Vốn định nghĩ cách tự chế độc, nhưng Vân Tấn Ngôn đã lấy hết đồ có thể chế thuốc đi rồi. Ta không thể thoát thân, chỉ có em mới có thể đến chỗ Hách công công để lấy.”

Màu mắt Diêu nhi tối sầm lại, lo lắng nói: “Lấy được độc, chúng ta có thể đi rồi sao?”

“Ừ.” Lê Tử Hà gạt đầu quả quyết: “Diêu nhi, ta vốn định dùng cái mạng này liều với Vân Tấn Ngôn đến cùng, ngọc nát đá tan cũng không tiếc, nhưng hôm nay còn có em, còn có Nhất Nhất, bảo ta phải buông tay thế nào đây? Hạ độc lấy mạng như vậy quá lợi cho Vân Tấn Ngôn rồi!”

Diêu nhi run lên, cất giọng run rẩy: “Tiểu thư, người... không còn yêu hắn nữa sao?”

Hơi thở của Lê Tử Hà hơi chậm lại, ánh mắt tàn mát, vỡ tan trên nụ cười bên khóe miệng: “Bây giờ còn nói tới vấn đề này nữa ư? Không cần thiết nữa rồi. Dù yêu hay không yêu, ta và hắn, thù không đội trời chung, chỉ có thể dùng máu để trả!”

“Tiểu thư, trước kia... người không như vậy...” Nhìn đôi mắt lạnh tanh của Lê Tử Hà, gần như bị thù hận nuốt chửng, Diêu nhi trở tay kéo Lê Tử Hà, rưng rưng nước mắt, lẩm bẩm nói.

“Diêu nhi ngốc nghếch, trước kia ta quá dằn dặt quá mềm lòng, Quý gia mới rơi vào kết quả như vậy. Người sống hai đời, sao có thể tái phạm cùng một sai lầm?” Giọng Lê Tử Hà dịu đi, lau nước mắt cho Diêu nhi.

Diêu nhi rũ mắt, gật đầu, nức nở nói: “Bây giờ em đến lãnh cung ngay đây. Trước kia em lấy cố dăng hương cho tiểu thư, lần này lại đi, chắc Vân Tấn Ngôn không nghi ngờ gì đâu.”

“Ừ, nếu bị ai phát hiện, họ không dám soát người, em cứ khẳng khẳng đòi đến gặp ta là được.” Lê Tử Hà dặn dò, nếu bị phát hiện thì phải nghĩ ra cách khác...

“Em hiểu.” Diêu nhi gật đầu, nhìn bàn cờ tán loạn mà thất thần.

“Diêu nhi đừng lo lắng...” Lê Tử Hà thấy thế an ủi, lời còn chưa dứt đã Diêu nhi cắt đứt: “Tiểu thư, em về trước đây, tối nay người chờ tin tốt của em.”

Dứt lời liền đứng dậy rời đi.

Lê Tử Hà nhìn bóng lưng gầy gò hơn trước kia mà đau lòng. Nếu nàng không xuất cung, Diêu nhi cũng không chịu đi một mình, không đành lòng nhìn nàng đau lòng thêm nữa, lại càng không muốn Nhất Nhất không có mẹ...

Bóng đêm dần phủ tới, bất tri bất giác, ngồi trong điện một lúc đã qua xế chiều. Nhịp tim đập thành thịch không thể kiềm chế, thỉnh thoảng cửa điện mở ra, cứ như nện một phát vào đáy lòng, vội vã nhìn cửa điện, thấy là cung nữ thì yên tâm hơn chút.

Nếu Diêu nhi thuận lợi lấy được độc, sẽ không đến Thần Lộ điện gây chú ý. Nếu không lấy được, sẽ đến đây bàn thêm với nàng. Nếu hành tung mục đích bị phát hiện...

“Rầm” ...

Đột nhiên vang lên một tiếng thật lớn, nhiễu loạn tinh thần Lê Tử Hà. Nàng giật mình đứng dậy khỏi giường thấp, sắc mặt không khỏi trắng bệch, mùi rượu lùa vào theo cơn gió. Định thần nhìn lại, là Vân Tấn Ngôn.

Lê Tử Hà không khỏi nhú chặt mày. Thường ngày Vân Tấn Ngôn ở đây đến nghiện, đến tối sẽ thức thoir rời đi, nhưng đêm nay đột nhiên lại chạy tới, còn uống rượu.

“Lui xuống! Lui xuống hết cho trẫm!”

Sắc mặt Vân Tấn Ngôn ửng đỏ, quát mắng thái giám đang đỡ hần. Ngụy công công hành lễ, liếc nhìn Lê Tử Hà rồi dẫn mọi người lui ra. Cửa điện đóng lại, mùi rượu trong điện càng thêm nồng đậm.

“Uống rượu hại người, sao Hoàng thượng lại uống nhiều rượu như vậy?” Lê Tử Hà không định tới đỡ Vân Tấn Ngôn, ôn hoà nhìn hần rồi xoay người vào trong.

Vân Tấn Ngôn vẫn còn tỉnh táo, ánh mắt dõi theo bóng dáng của Lê Tử Hà, sải bước xông lên, thân thể ngã xuống, ôm Lê Tử Hà vào lòng.

Mùi rượu gay mũi khiến Lê Tử Hà nhớ lại đêm ở Lê Bạch điện, nỗi thù ghét trong lòng càng dâng trào, đẩy mạnh mấy phen nhưng mãi không được.

“Hoàng thượng, khuya rồi, nên trở về Long Hoàn cung nghỉ đi!” Nghiến răng thốt ra một câu, Lê Tử Hà lại cố gắng đẩy Vân Tấn Ngôn ra.

Vân Tấn Ngôn không buông tay, cười ha ha nói: “Tối nay, ái phi ngủ với ta.”

Lê Tử Hà biết Vân Tấn Ngôn vẫn còn tỉnh táo, lạnh lùng nói: “Hoàng thượng quên mất những lời ta từng nói sao?”

Câu hỏi này bị Vân Tấn Ngôn bỏ qua, ôm Lê Tử Hà về bên giường. Gần tới giường thì lão đảo, hai người cùng ngã xuống. Lê Tử Hà bị áp bên dưới, luồng khí nóng ran từ người Vân Tấn Ngôn áp tới người nàng, khiến nàng không khỏi căng thẳng, cắn răng muốn đẩy Vân Tấn Ngôn ra, nhưng lại bị hần ôm chặt hơn.

Chốc lát cảm giác rõ sự biến hóa của thân thể hần, Lê Tử Hà kinh hãi toát mồ hôi lạnh. Tô Bạch vẫn chưa cho hần uống lam nhan thảo!

Không phải Lê Tử Hà chưa từng biết mùi đời, hiểu lúc này giây phút sẽ chỉ càng làm mọi chuyện thêm tồi tệ, đứt khoát mặc hần ôm, không nhúc nhích. Theo tiếng lụa bị xé rách, cơ thể bỗng dưng lạnh toát, áo ngoài bị Vân Tần Ngôn lột bỏ, sao đó là áo giữa, áo trong...

Khóe mắt lạnh như băng, rồi lại lạnh ấm nóng, đại não trống rỗng của Lê Tử Hà chậm rãi hoạt động trở lại, chợt phát hiện mình đã khóc từ lúc nào. Vân Tần Ngôn nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên khóe mắt nàng, giọng nói không rõ ràng mà êm ái: “Đừng khóc... Đừng khóc... Trầm đã nói không động vào nàng mà...”

Sau đó trên người ấm áp, Vân Tần Ngôn vén chăn bao lấy hai người, nghiêng người ôm chặt nàng, để đầu nàng vùi trước ngực hần. Hai tay đặt trên eo nàng, không động đậy cũng không nói gì nữa.

Lê Tử Hà nhắm hai mắt, như thể chỉ trong thoáng chốc, như thể đã trôi qua nửa buổi đêm. Nghe thấy hơi thở của Vân Tần Ngôn dần dần ổn định, nhưng bàn tay ôm nàng vẫn mạnh mẽ như vậy.

Người bên cạnh vô cùng quen thuộc, mùi hương quần quanh chớp mũi cũng quen thuộc, ngay cả nhiệt độ cũng quen thuộc như vậy, nhưng cuối cùng vẫn không bù được cảnh còn người mất.

Không báo trước, nước mắt tuôn rơi mãnh liệt hơn. Tình yêu một thời của nàng, vì sao lại giết những người thân yêu nhất của nàng, chặt đứt con đường tương lai của hai người hết lần này tới lần khác?

Nếu hành tung của Diêu nhi bị phát hiện, nếu hành động ngày mai thất bại, nếu hần quyết tâm giết chết hai người nàng, nàng chỉ nghĩ tới một cách để bảo vệ mình...

Nhưng, dù thân phận của nàng có bị bại lộ, liệu người có giết ta một lần nữa?

66. Chương 66

Hoa đào phát phở, mang theo hương thơm ngào ngạt lan tỏa trong gió. Ngày xuân rực rỡ như màn mưa hoa. Trong màn mưa, hai người nắm tay nhau chạy nhảy chơi đùa, xiêm y màu đỏ tươi át mất cảnh xuân. “Aa...” Quý Lê kêu lên sợ hãi, chân mất thăng bằng, thân thể nghiêng về phía trước. Thấy đầu sắp chạm đất, hai tay được kéo, sau đó ngã vào một vòng ôm.

“Lê nhi cố ý làm ta sợ phải không?” Tiếng nói dịu dàng như viên đá rơi xuống nước, khiến lòng Quý Lê gọn sóng. Nhắm mắt hít sâu một hơi, chớp mũi đầy lòng đều tản mát mùi hương hạnh phúc.

“Lê nhi ngủ rồi hả?” Cẩn thận khẽ hỏi.

Quý Lê ngúc ngoắc cái đầu vùi chặt trong lòng người đó, len lén cười, vòng tay ấm áp buông lỏng, ngửa mặt cười tươi liền thấy nụ cười dịu dàng của Vân Tần Ngôn, đôi mắt cười cong cong như trăng non, ánh trời chiều đang tây chiếu lên gò má hần, ánh lên ánh sáng mềm nhẹ. Quý Lê chìm đắm trong đôi mắt đó, trong suốt như một dòng suối nhỏ chảy vào tim, trong mắt chỉ có bóng dáng người đó.

Nàng nhìn hần giơ tay lên, ngón tay thon dài như bạch ngọc, lướt qua mặt mình. Hần gỡ thứ gì đó từ tóc nàng, để trước mắt mình. Đó là một cánh hoa đào hồng phấn, chỉ nhìn thôi đã như được chạm vào sự mềm mại đó. Nàng nhận lấy, đặt ở chóp mũi hít hà, mùi thơm trong veo. Rồi lại ngược mắt lên, Vân Tần Ngôn vẫn cười nhìn mình.

Đôi mắt cong cong dần dần giãn ra, nét cười trong mắt lại không hề vơi đi, thêm vẻ thản nhiên nhu hòa. Bàn tay vừa hạ xuống lại nâng lên, nhẹ nhàng mơn trớn mặt nàng, lại là cảm giác thô ráp. Chớp chớp mắt, ánh mặt trời tản đi, hình ảnh thay đổi, người trước mắt mang nụ cười hờ hững, khẽ nói: “Tử Hà, ta chờ nàng.”

Mảnh đất dưới chân biến mất, như thể ngã vào vực sâu không đáy, Lê Tử Hà bỗng mở mắt ra, Thảm Mặc.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy trống rỗng, như bị ai đó khoét mất. Nắm chặt nệm chần, ngửi thấy mùi rượu, nàng giật mình ngồi dậy. Chuyện xảy ra đêm qua hiện về, hòa vào giấc mơ hoang đường đó.

Sao lại gộp Vân Tần Ngôn và Thẩm Mặc vào làm một?

Lúc còn là Quý Lê, nụ cười Vân Tần Ngôn dành cho nàng vẫn luôn rực rỡ, như thể nắng gắt ngày hè, trong suốt đến chói mắt. Thẩm Mặc không hay cười, có cười cũng chỉ thoáng qua, nhưng lại cười từ tận đáy lòng, như gió xuân thổi tới, ấm áp không nói nên lời. Mặc dù Vân Tần Ngôn vô cùng dịu dàng với nàng, luôn che chở thương yêu, lúc đối xử với người khác lại mang vẻ kiêu ngạo, vẻ kiêu ngạo của hoàng gia, khiến không ai có thể bỏ qua được. Còn Thẩm Mặc, không ngừng cười hờ hững, mang vẻ thản nhiên nhạt nhòa, nếu không chú ý thì dù có ở chung một phòng, cũng quên mất sự tồn tại của hắn.

Chỉ là, sự tồn tại nhạt nhòa này lại tích trong lòng như cát mịn, càng ngày càng nhiều, mang theo hơi ẩm đặc biệt của hắn, bất tri bất giác thẩm thấu khắp người.

Hắn và Vân Tần Ngôn, hai người hoàn toàn khác nhau, chiếm lấy từng ngõ ngách trong lòng nàng theo những cách khác nhau.

“Nương nương, nô tỳ hầu hạ người mặc đồ...”

“Không cần.” Lê Tử Hà không suy nghĩ nhiều liền từ chối, ngược mắt nhìn lướt qua, quả nhiên là cung nữ mới tới, nếu không thì không thể không biết nàng không thích bị người lạ đến gần.

“Lui ra.” Trong điện, từ trước đến nay nàng không để lại một cung nữ thái giám.

Cung nữ nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Lê Tử Hà thì run lên, vội cúi người hành lễ lui về phía sau.

Lê Tử Hà đột nhiên ngộ ra điều gì đó, vội nói: “Khoan đã.”

“Nô tỳ không biết thói quen của nương nương, nô tỳ biết sai rồi, xin nương nương trách phạt.” Không chờ Lê Tử Hà mở miệng, cung nữ đã quỳ xuống xin khoan dung, suýt nữa khóc nức lên.

Lê Tử Hà nhíu mày lắc đầu nói: “Không sao. Đêm qua trong cung có xảy ra chuyện gì không?”

“Bẩm nương nương, trong cung vẫn yên bình.”

“Hoàng thượng đi lúc nào?”

“Bẩm nương nương, giờ Thìn ạ.”

“Lui ra đi.”

Lê Tử Hà lại nhìn lướt qua cung nữ này, có vẻ mới vào cung chưa lâu, rồi lại thò đầu nhìn lướt qua phòng ngoài, tìm đập rộn lên. Người của Thần Lộ điện đã thay đổi toàn bộ.

Nhanh chóng đứng dậy sửa soạn, ra ngoài bình phong. Không quan tâm đám người đang hành lễ, đẩy cửa điện ra. Ngoài điện có hai gã thái giám, không còn thấy hai gã thái giám trước kia nữa, nàng lại nhìn quanh quất khắp nơi, thị vệ Vân Tần Ngôn phái tới đã biến mất rồi.

“Người Hoàng thượng phái tới đâu rồi?” Lê Tử Hà nghiêm nghị hỏi.

“Bẩm nương nương, sáng nay Hoàng thượng nói nếu nương nương không thích bị theo dõi, thì cứ để nương nương tự do.” Một thái giám tiến lên quỳ xuống, dè dặt thuật lại, sợ sai một chữ.

Lê Tử Hà hơi nhíu mày, thầm tính toán mục đích hành động này của Vân Tần Ngôn, chậm rãi trở về điện.

Đêm qua hắn say rượu, ôm mình ngủ một đêm đã rất quái dị rồi. Nàng không cần đoán cũng có thể biết khắp nơi trong Thần Lộ điện đều là tai mắt của hắn. Hắn đối người như vậy chỉ vì muốn nói với mình, ở đây không còn tai mắt của hắn nữa?

Lê Tử Hà cười khinh thường, dù có phải là tai mắt hay không, hôm nay, nàng sẽ không tin hắn nữa.

Hoặc là, mưu đồ của nàng và Diêu nhi bị hắn phát hiện, cho nên cố ý đổi toàn bộ tai mắt, để nàng buông lỏng cảnh giác? Cũng không phải không có khả năng. Với tính tình của Vân Tần Ngôn, sẽ không làm trò

vẽ rằn thêm chân như vậy. Nếu thật sự phát hiện ra kế hoạch của hai người, án binh bất động có lợi cho hẳn hơn.

Lê Tử Hà lắc đầu, dù có mục đích gì đi nữa, hành động tối nay, không thể có biến.

“Nương nương, Hoàng thượng nói sẽ tới đây dùng bữa tối.” Một cung nữ trong điện yểu điệu hành lễ nói.

Bước chân của Lê Tử Hà khựng lại, khẽ gạt đầu, tiện tay tìm áo choàng phủ thêm rồi ra khỏi điện, vừa đi vừa sai bảo: “Không ai được phép theo.”

Vân Tần Ngôn cho nàng món hời như vậy, sao nàng không dùng chứ?

Trầm Hương điện vẫn vắng ngắt, nhưng tốt xấu gì cũng có thêm lò sưởi, xua tan khí lạnh. Lê Tử Hà vươn tay vỗ gương mặt gần như bị gió rét làm cho cứng ngắt, cố gắng nở một nụ cười tươi tắn, chậm lại bước chân.

Duyệt nhi mở cửa, thấy là nàng thì hơi kinh ngạc, tránh ra để Lê Tử Hà đi vào.

Diêu nhi ngồi bên giường, cầm khung thêu trong tay, cúi đầu, từng đường kim mũi chỉ đều thêu rất cẩn thận. Lê Tử Hà khẽ bước đến cạnh nàng, chìa đầu qua nhìn, nhẹ nhàng cười một tiếng, vẫn là hoa mai lần trước, chỉ thiếu vài đường thêu cuối cùng thôi.

“Tiểu thư chờ một chút hãy nói, sắp xong rồi.” Diêu nhi không quay đầu lại, giọng nói có phần vui thích.

Lê Tử Hà mỉm cười ngồi xuống cạnh nàng, nhìn nàng tỉ mỉ thêu nốt mấy đường cuối cùng, giờ ra xa nhìn mấy lần, hài lòng gạt đầu mỉm cười, thu kim cắt chỉ, từ từ gỡ khăn khỏi khung, gấp lại, mỉm cười đưa tới trước mắt Lê Tử Hà: “Tiểu thư, tặng người.”

“Diêu nhi bị lụt nghề rồi sao? Thêu lâu như thế.” Lê Tử Hà cầm lấy khăn, lòng bàn tay ấm áp, cố ý trêu chọc.

Diêu nhi lườm nàng, giả bộ khinh thường nói: “Tiểu thư thì sao? Sáu năm không động vào kim khâu, Diêu nhi thấy, ngay cả xe chỉ luồn kim cũng không làm nổi nữa...”

“Haiz, dám khinh thường tiểu thư nhà người...” Lê Tử Hà thấy Diêu nhi nở nụ cười rục rờ hiềm hoi, không khỏi vui vẻ, cất khăn liền nhào người tới cù: “Cho em xem sự lợi hại của ta!”

“Ha ha, tiểu thư tha cho Diêu nhi đi... Diêu nhi không dám, không dám nữa...” Diêu nhi bò lên giường, dùng gối chặn Lê Tử Hà lại.

Lê Tử Hà đá giày, cũng trèo lên giường, một tay vươn tới bắt lấy cổ tay của Diêu nhi, Diêu nhi đột nhiên đặt gối xuống, khéo léo vòng qua tay nàng, nắm ngược lại, khẽ cười với Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà cũng dừng lại, nắm tay nàng cười.

Căn điện vốn âm ỉ chợt yên lặng, trào dâng hơi ấm. Diêu nhi lật người, lấy cái hộp bọc giấy từ trong chăn ra, giao vào tay Lê Tử Hà: “Tiểu thư, lấy được rồi.”

Lê Tử Hà cẩn thận mở ra, nhìn thoáng qua, lấy hai bình sứ nhỏ từ trong đó ra, đưa một bình cho Diêu nhi, nói: “Đây là thuốc giải. Đêm qua có thuận lợi không?”

Diêu nhi nhận lấy bình sứ, ngẩn người, gạt đầu cười nói: “Hách công công vẫn chờ ở đó, không có ai vào lãnh cung, Trầm Hương điện này cũng không bị chú ý, một mình em đi trước, không ai chú ý cả.”

“Ừ, vậy thì tốt rồi.” Lê Tử Hà nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhưng ngay sau đó lại cau mày nói: “Hôm nay kế hoạch hơi thay đổi.”

“Sao vậy?” Diêu nhi ngẩng mặt lên nhìn nàng, ánh mắt hơi lóe lên.

“Người trong Thần Lộ điện đã bị thay hết rồi, thị vệ đi theo ta cũng được rút đi, không biết Vân Tần Ngôn có chủ ý gì.” Mắt Lê Tử Hà trầm xuống, hơi rũ mí mắt.

Diêu nhi do dự nói: “Vậy hôm nay... có đi không?”

“Dĩ nhiên.” Lê Tử Hà trả lời như đinh đóng cột: “Không thể ở lại thêm ngày nào nữa. Nếu hôm nay bỏ lỡ, ta không thể liên lạc với Thẩm Mặc, chỉ có bằng sức của hai ta muốn xuất cung lại càng khó khăn, hôm nay dù thế nào đi nữa cũng phải liều mạng cùng hắn.”

Nhắc tới Thẩm Mặc, ánh mắt của Diêu nhi lại tối sầm, nhìn ánh nến trong điện mà run rẩy.

“Diêu nhi đừng lo lắng, chỉ cần thuận lợi có được độc, hôm nay sẽ không xảy ra chuyện gì không may đâu.” Lê Tử Hà cầm tay Diêu nhi, an ủi: “Em nhớ uống thuốc giải trước nửa canh giờ, dù có người âm thầm theo dõi chúng ta, một khi có ai xuất hiện ngăn cản, cứ vậy độc, liều lĩnh xông ra là tới Bắc Hồ rồi.”

“Vậy bọn họ...”

“Chết.”

“Tiểu thư...” Chân mày Diêu nhi chau lại, lo lắng nhìn Lê Tử Hà, muốn nói lại thôi.

“Chuyện cho tới bây giờ, trừ em và Nhất Nhất ra, sống chết của người khác chẳng liên quan tới ta!” Ánh mắt Lê Tử Hà rét lạnh, gương mặt lại mang theo nét cười khê: “Phải nhớ rằng không có chuyện rời cung mà không tổn hại bất cứ ai.”

Diêu nhi suy nghĩ một chút, gật đầu, khê tựa lên vai Lê Tử Hà: “Tiểu thư, những người đó, để em giết... Dù sao những năm nay, em đã giết không ít rồi...”

Tay của tiểu thư nên sạch sẽ...

Lê Tử Hà đau lòng, cười vỗ đầu Diêu nhi: “Có ta ở đây, sao tới lượt em ra tay chứ? Muốn cướp danh tiếng của tiểu thư sao?”

“Ha ha, không dám không dám.” Diêu nhi cười trốn tránh, tựa lên vai Lê Tử Hà, ánh sáng lấp lánh trong mắt nhạt dần. Nụ cười nhạt, khê nhắm mắt lại, hơi thở cũng nhẹ nhàng chậm rãi, dường như sợ phá vỡ sự tĩnh lặng trong phòng.

Bóng đêm dần dần trở nên nồng đậm, hơi lạnh phủ khắp nơi. Thần Lộ điện vô cùng ấm áp, ánh đèn chớp tắt hơi mờ ảo, trên chiếc bàn thấp ở phòng ngoài đặt đầy cao lương mỹ vị, sắc màu rực rỡ, tỏa hương thơm phức. Hai người ngồi trên bàn đều có tâm tư, im lặng không nói không rằng.

Bình thường Vân Tấn Ngôn sẽ không tới Thần Lộ điện vào buổi tối, càng không tới đây dùng bữa. Lê Tử Hà thỉnh thoảng ngược mắt lên, lặng lẽ liếc nhìn hắn, muốn tìm thấy điều gì từ vẻ mặt của hắn, nhưng chỉ thấy nụ cười nhu hòa bên bờ môi, không có gì khác thường.

“Bữa cơm này có hợp khẩu vị không?” Vân Tấn Ngôn đột nhiên mở lời.

Lê Tử Hà ngẩn người, lúc này mới nhìn kỹ mấy món ăn trên bàn, không có gì đặc biệt, khê gật đầu.

“Trẫm nghe nói ái phi tiết kiệm, thường ngày ăn rất đạm bạc, hôm nay sai người chuẩn bị riêng cho nàng, ái phi thích là được rồi.” Về mặt Vân Tấn Ngôn hồ hững, khê khàng cất giọng dịu dàng.

Lê Tử Hà nghe tiếng “Ái phi” này thì hơi nhú mày, cũng không phải chỉ có mỗi hắn biết diễn kịch! Nàng đặt bát xuống cười dịu dàng, nói: “Thần thiếp chuẩn bị chút bánh ngọt cho Hoàng thượng, Hoàng thượng có muốn nếm thử không?”

Nghe vậy, Vân Tấn Ngôn hơi bất ngờ, nhướng mày đầu đồng ý.

Lê Tử Hà vào phòng trong, mang một đĩa bánh phù dung, không tính là tinh mỹ, nhưng nhìn sơ qua cũng thấy đẹp mắt. Nàng nhẹ bước đi ra, mang theo nụ cười không màng danh lợi, khiến mắt Vân Tấn Ngôn nhoe đi.

Đặt bánh xuống, Lê Tử Hà khê cười nói: “Lần đầu làm bánh ngọt, Hoàng thượng chê cười.”

Vân Tấn Ngôn liếc mắt nhìn ra ngoài điện, rồi lại nhìn bánh phù dung, như đang suy nghĩ điều gì đó, Lê Tử Hà yên lặng ngồi đối diện, chỉ cười không nói.

Ngước mắt thấy nụ cười khê bên bờ môi Lê Tử Hà, mắt hấn hỗn loạn, không thấy rõ cảm xúc, nhưng vẫn luôn mang sắc u ám. Đột nhiên nở nụ cười khê, giơ tay cầm bánh ngọt, lại bị Lê Tử Hà ngăn cản, cười nói: “Hay Hoàng thượng cho gọi Ngự công công vào thử độc. Như vậy sẽ ổn thỏa nhất.”

Tay Vân Tần Ngôn dừng lại, đôi mắt u ám bỗng sáng lên, nắm chặt bàn tay đang cầm hấn, cười nói: “Tâm ý của ái phi, sao trẫm nhãn tâm nghi ngờ chứ? Huống chi, nếu có cách hạ độc trẫm, đêm qua ái phi đã ra tay rồi.”

Dứt lời, đặt tay Lê Tử Hà xuống, cầm một miếng bánh ngọt.

Lê Tử Hà yên lặng ngồi một bên, cẩn thận nhìn hấn ăn bánh, trái tim vẫn chên vênh giờ mới được đặt xuống. Rũ mắt che giấu tâm trạng, đột nhiên được Vân Tần Ngôn ôm vào lòng, hơi thở ấm áp phả lên cổ: “Tối nay ái phi dụ ngoạn như vậy, chẳng lẽ có mưu đồ gì đó không muốn ai biết?”

Lê Tử Hà đẩy ra hấn, cười nói: “Hoàng thượng đã nói như vậy, thần thiếp không cần giả vờ nữa.” Thu lại nụ cười, lạnh lùng nói: “Khuya rồi, Hoàng thượng nên về đi! Thần thiếp muốn nghỉ ngơi sớm!”

Vân Tần Ngôn nắm lấy cằm nàng, nhướn mày cười khê: “Ái phi ngủ với trẫm thêm một đêm nhé?”

Lê Tử Hà hất tay hấn ra, lạnh lùng liếc nhìn: “Đừng khinh người quá đáng!”

Nụ cười của Vân Tần Ngôn mang theo vẻ đen tối, giọng nói ra khỏi miệng lại lạnh như băng: “Vào hậu cung của trẫm, chính là nữ nhân của trẫm! Trẫm cũng muốn xem xem, nàng có thể vênh vao cả đời không!”

Dứt lời, phát tay áo rời đi.

Lê Tử Hà cầm lấy áo choàng, theo sát sau đó, cố ý giận dữ hét lên: “Bổn cung đến Trầm Hương điện, không ai được phép đuổi theo!”

Vân Tần Ngôn mang theo đám người hướng về phía đông, một mình Lê Tử Hà đi về phía tây, càng lúc càng xa.

Trăng tròn dần dần lên cao, gió lạnh thổi từng cơn. Lê Tử Hà đứng ở hẻm nhỏ cạnh Đại Hoàng cung, thấy bóng ánh mảnh mai vội vàng của Diêu nhi, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng đặt xuống, vội tiến lên, kéo tay nàng, khê hỏi: “Sao lại muốn thế? Có chuyện gì không?”

Diêu nhi lắc đầu liên tục, trong bóng đêm không thấy rõ biểu hiện trên mặt, chỉ thấy trong mắt hiện lên chút ánh sáng, khê nói: “Đi thôi.”

Lê Tử Hà gật đầu, nhẹ nhàng vuốt tay Diêu nhi. Thân thể của nàng bị nhiễm khí hàn, cho dù vào ngày hè tay chân cũng lạnh như băng, bây giờ tay Diêu nhi còn lạnh hơn nàng, hơi run rẩy.

“Diêu nhi đừng sợ, Vân Tần Ngôn vẫn tưởng chúng ta trùng kế, kế hoạch lãnh cung thất bại, không ngờ chúng ta còn có hậu chiêu.” Lê Tử Hà vừa đi trước cẩn thận nhìn đường, vừa an ủi.

Diêu nhi nắm chặt tay Lê Tử Hà, khê “Ừ” một tiếng.

Bóng cây lắc lư, ánh trăng trong trời xuyên qua kẽ lá tạo thành những hình thù kỳ dị dưới mặt đất. Trong bóng đêm đen kịt tĩnh lặng, tiếng gió rít càng khiến lòng người hoảng hốt.

“Tiểu thư...” Diêu nhi đi sau đột nhiên lên tiếng, không biết là lạnh hay là sợ, giọng nói hơi yếu ớt: “Người... hạ độc Hoàng thượng... có thuận lợi không?”

“Ừ, ta rắc độc lên tay, hấn không dễ dàng phát hiện.” Lê Tử Hà tập trung tinh thần, hồ hững trả lời.

Không thể bỏ vào thức ăn, bỏ vào bánh ngọt, nếu hấn có lòng nghi ngờ nghiệm độc sẽ bị lộ tẩy. Nhưng rắc độc lên tay, chỉ cần cố ý để năm ngón tay cầm bánh của hấn chạm vào tay mình là có cơ hội làm hấn trúng độc!

Diêu nhi không lên tiếng, yên lặng theo sau. Lê Tử Hà một lòng nghĩ đến việc trên đường tới Bắc Hồ phải tránh né Ngự Lâm quân thế nào, cũng không chú ý.

“Tiểu thư...” Diêu nhi lên tiếng, giọng hơi run rẩy, phấp phấp lạnh: “Tiểu thư. Trước kia, Bắc Hồ... là nơi người và Tam điện hạ, thường xuyên hẹn gặp...”

Bắc Hồ, cực bắc của hoàng cung, ở rất gần lãnh cung, thường ngày ít người đi qua, là địa điểm hẹn gặp thích hợp nhất của Vân Tần Ngôn và Quý Lê.

Lê Tử Hà cười khê, đối với nàng, Bắc Hồ chỉ là nơi xảy ra vụ án nàng giết người giá họa mà thôi!

“Diêu nhi, Tam điện hạ... đã không còn nữa rồi!” Giọng Lê Tử Hà rất nhỏ, nhưng mạnh mẽ.

Bàn tay Lê Tử Hà cầm chột run lên, suýt buông tay nàng ra. Trong lòng không khỏi bất an, Lê Tử Hà quay đầu lại, Diêu nhi vừa lúc ngẩng đầu, nước mắt đầy mặt.

“Diêu nhi... Em làm sao vậy?” Lê Tử Hà dừng bước, lo lắng hỏi.

Ánh mắt Diêu nhi hơi hoảng hốt, nhìn Lê Tử Hà, cố lấy lại bình tĩnh, nhìn xung quanh rồi rù rì nói: “Tiểu thư... Tiểu thư...”

“Diêu nhi, em làm sao vậy?” Lê Tử Hà đột nhiên hoảng hốt, lau nước mắt cho Diêu nhi: “Ta ở đây, Diêu nhi không nhìn thấy sao?”

Diêu nhi nhắm lại mắt rồi mở ra, khôi phục chút thần thái, hốc mắt vẫn đầm lệ, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, kéo Lê Tử Hà bước nhanh, nói: “Đi, tiểu thư, tối nay người phải rời khỏi đây, đây là hoàng cung ăn tươi nuốt sống, tiểu thư, chúng ta sắp đến Bắc Hồ rồi, đi mau...”

Lê Tử Hà bị kéo đi xa, thời gian cấp bách, lại sợ bị người phát hiện, chẳng quan tâm hỏi nhiều, chỉ có thể bước nhanh hơn, nắm chặt tay Diêu nhi.

Thấy Bắc Hồ đã gần ngay trước mắt, gợn sóng phiếm ánh trăng lặn dần theo cơn gió, cành cây bên hồ như thể quái vật giương nanh múa vuốt. Lê Tử Hà phát hiện người sau mình vô cùng run rẩy, lại không muốn hỏi nhiều, siết chặt tay lôi nàng về phía trước. Dù thế nào đi nữa, tối nay nhất định phải xuất cung!

“Buông... Buông...” Diêu nhi đột nhiên khóc nức lên: “Em sẽ làm hỏng việc, người... đi một mình đi, đừng để ý đến em, mau... đi một mình đi!”

Lời nói chứa tiếng khóc nức chặt lòng Lê Tử Hà. Nàng biết hỏi cũng vô dụng, chỉ kéo Diêu nhi đi về phía trước.

“Tiểu thư, đầu em đau ... đau đầu. Người buông em ra, đi một mình đi. Nhức đầu, không đi được, tiểu thư, mau buông ra.” Diêu nhi khóc lóc van xin.

Tay Lê Tử Hà khê nhúc nhích, bắt mạch Diêu nhi, khí lạnh chột đâm vào lòng như băng chùy, hốc mắt chột nóng hôi hổi, kéo tay Diêu nhi không chịu buông: “Diêu nhi cố chịu đựng, một chút thôi, một chút xíu thôi cũng được. Chúng ta sắp thoát được rồi.”

“Không được, đau đầu... Em sẽ làm hỏng việc... Đau đầu...” Một tay của Diêu nhi bị Lê Tử Hà ra sức kéo, tay kia bắt đầu cào đầu bứt tóc.

Lê Tử Hà dần nổi ghen ngào, nhưng nước mắt càng rơi mãnh liệt.

Ngẩng đầu liếc nhìn trăng sáng, nhanh lên, chỉ cần nhanh lên thôi, chỉ cần vòng qua Bắc Hồ.

“Diêu nhi, em...”

“AAAAAA!”

Tiếng thét chói tai rạch xé bầu trời, thê lương như nữ quỷ, thấm hương máu tanh, phá vỡ màn đêm tĩnh lặng cùng tiếng gió gào rú.

“A!! Máu!!! Nhiều máu quá...” Diêu nhi không biết lấy sức lực từ đâu ra, giật khỏi tay Lê Tử Hà, hai tay bứt mái tóc dài, la hét lùi về phía sau: “Đừng... Ta không muốn, nhiều máu quá...”

“Diêu nhi Diêu nhi...” Lê Tử Hà tiến lên ôm lấy Diêu nhi, giữ chặt lấy nàng, “Diêu nhi đừng sợ, đừng sợ, không có chuyện gì đâu, tiểu thư không chết, cũng không trách em...”

“Không! Không! Nhiều máu quá... A!!!”

Diêu nhi ra sức giãy dụa, hai tay bị giữ chặt, hai chân không ngừng đá Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà nhìn hồ thành cung bên kia hồ, mắt đầm lệ. Một bước ngắn, một bước ngắn nữa thôi, Thảm Mặc... sẽ đến...

Ôm Diêu nhi cố gắng tiến tới thành cung, còn chưa được mấy bước, ngọn đèn cách đó không xa sáng dần, tiếng bước chân rục rịch tới gần. Lê Tử Hà quay đầu lại, chỉ thấy Ngự Lâm quân, nhanh nhẹn mà không hỗn loạn, đeo trường cung, cầm đuốc xúm lại đây.

“Lửa... cháy...” Diêu nhi đột nhiên dồn sức đẩy Lê Tử Hà ra, cười lớn: “Ha ha... Đốt, đốt hết đi! Những thứ bẩn thỉu hay sạch sẽ, chỉ cần một mối lửa là không còn nữa! Ha ha...”

Lê Tử Hà bị đẩy ra, ngã mạnh xuống đất. Đường như không cảm thấy đau đớn, ngơ ngẩn nhìn Diêu nhi như điên rồi, trái tim như bị chim ưng mổ từng phát từng phát, máu tươi đầm đìa.

Ngự Lâm quân nhích tới gần, chiếu sáng Bắc Hồ như ban ngày. Lê Tử Hà híп mắt, nhìn Vân Tấn Ngôn mỉm cười nhẹ nhàng chậm rãi đi tới, bên cạnh là Tô Bạch có vẻ vô cùng hoảng sợ.

Diêu nhi đột nhiên yên tĩnh trở lại, mở to mắt nhìn Tô Bạch, Tô Bạch mỉm cười với nàng.

“Tiểu thư... Tiểu thư...” Diêu nhi lại khóc lên, nước mắt tuôn rơi nhưng lại nở nụ cười, chậm rãi đi về phía Tô Bạch: “Tiểu thư...”

Lê Tử Hà nén đau bò dậy, kéo Diêu nhi, lớn tiếng nói: “Diêu nhi! Diêu nhi tỉnh táo lại đi!”

Diêu nhi hoàn hồn, liếc nhìn Lê Tử Hà, rồi nhìn thoáng qua Tô Bạch, trong mắt tràn ngập sương mù, vẻ mặt mê man. Khi thấy Vân Tấn Ngôn thì sương mù tản đi, lao về phía hắn: “Tam điện hạ! Tam điện hạ... Tiểu thư...”

“Diêu nhi, quay lại đây!” Lê Tử Hà giận dữ quát, kéo tay Diêu nhi. Hét to về phía Vân Tấn Ngôn: “Vân Tấn Ngôn! Giao thuốc giải ra đây!”

Tròng mắt đen của Vân Tấn Ngôn sâu không thấy đáy, gương mặt ngoại trừ nụ cười ra thì không tìm thấy biểu hiện nào khác. Liếc nhìn Lê Tử Hà, khẽ nói: “Thuốc giải? Cũng may có Diêu nhi không ngại cực khổ đưa thuốc giải cho trẫm, nếu không trẫm còn không biết nàng có bản lĩnh chế độc, còn có thể im hơi lặng tiếng hạ độc trẫm!”

“Thuốc giải!” Lê Tử Hà dần nổi ghen ngào, phẫn hận nhìn Vân Tấn Ngôn.

“Ha ha.” Vân Tấn Ngôn cười thản nhiên: “Nàng cho rằng trên đời này chỉ có một mình nàng biết dùng độc thôi sao? Độc của ái phi có thuốc giải, đáng tiếc bên cạnh trẫm không có nhân tài như vậy, độc này đã hạ là không thể giải!”

Diêu nhi còn đang giãy dụa, hướng về phía Vân Tấn Ngôn và Tô Bạch, Lê Tử Hà giữ chặt, một tay vội vàng lấy thứ gì từ trong ngực ra, để trước mắt Diêu nhi, dịu dàng nói: “Diêu nhi, em xem đây là cái gì?”

Khăn tay thêu hoa mai, lụa trắng hoa mai đỏ, như thể huyết sắc nở rộ trong bóng đêm. Diêu nhi nhìn khăn tay, trong mắt lại dâng lên sương mù, mê man nhìn Tô Bạch, lại nhìn Lê Tử Hà.

“Diêu nhi, trở về với tiểu thư đi.” Vân Tấn Ngôn đột nhiên nhìn Diêu nhi, nở nụ cười ôn hòa như trước.

Diêu nhi ngơ ngẩn nhìn chăm chăm, đôi mắt từ từ đỏ bừng, nước mắt chảy ra như rỉ máu. Cúi đầu, dùng tay khăn mơn trớn khuôn mặt, hoa mai nhuốm nước mắt càng đỏ sẫm hơn.

Nhưng ngay sau đó thân thể Diêu nhi chợt mềm nhũn, khụy xuống đất, nước mắt rơi từng giọt từng giọt lên chiếc khăn, sắc mặt dần dần trắng bệch. Ánh mắt lúc thì sáng tỏ lúc thì hỗn loạn, lại ngược mắt nhìn Tô Bạch, quay đầu lại nhìn Lê Tử Hà, đột nhiên khẽ cười: “Tiểu thư đã chết rồi, đã chết vào năm Vạn An thứ ba rồi. Ta đích thân chạm vào thi thể lạnh băng của tiểu thân, tự tay mặc bộ áo đỏ mà tiểu thư thích nhất, tận mắt nhìn tiểu thư bỏ mình trong biển lửa, là các người muốn gạt ta! Tất cả mọi người đều xem ta là kẻ ngu, nhưng có ai từng nghĩ, ta chỉ cam tâm tình nguyện làm kẻ ngu không?”

Đột nhiên ngừng đầu, hốc mắt đầm màu đỏ tươi, một tay chỉ vào Tô Bạch, phẫn hận nhìn Vân Tấn Ngôn chăm chăm: “Cho tới bây giờ người còn nói cô ta là tiểu thư? Ta đã nói với người bao nhiêu lần, tiểu thư đã chết rồi! Người cũng giống ta, muốn làm kẻ ngu sao? Sống trong giấc mộng lừa mình dối người sao?”

Sắc mặt Vân Tấn Ngôn chợt tái nhợt, quay mặt đi không nói gì.

Người Diêu nhi mềm nhũn, khẽ tựa vào lòng Lê Tử Hà, nước mắt tuôn rơi không ngừng, toàn thân run rẩy, nhẹ nhàng thì thầm bên tai Lê Tử Hà: “Lời em... vừa nói... có... tiết lộ thân phận của người không? Em...”

Lời còn chưa dứt, thân thể ngã về phía trước, hộc một búng máu.

Nước mắt của Lê Tử Hà không khống chế được nữa, đôi mắt mông lung, ôm chặt Diêu nhi, nghẹn ngào nói với Vân Tấn Ngôn: “Vân Tấn Ngôn... Thuốc giải, thuốc giải, ta van xin người... Thuốc giải...”

Vân Tấn Ngôn không cười nổi nữa, lạnh lùng nhìn hai người, ánh mắt lóe lên, đang định mở miệng thì tiếng xé gió xé bên tai, ập tới theo sát khí mãnh liệt. Chỉ thấy Diêu nhi lấy sức lực từ đâu ra, lao về phía mình, hai tay bổ mạnh như bản năng.

Máu tươi đổ đầy đất, máu do Diêu nhi phun ra, máu chảy ra do trên lưng trúng tên. Bóng đêm tĩnh mịch, gió cũng ngừng thổi.

Trường cung trên tay Ngự Lâm quân được kéo căng, nhất tề hướng ra ngoài tường thành. Sắc mặt Vân Tấn Ngôn trắng bệch, ngơ ngẩn nhìn Diêu nhi bị hất đẩy ra xa. Hắn cho rằng kẻ muốn giết hắn là Diêu nhi...

Ánh sáng trong mắt Lê Tử Hà cũng dập tắt khi thân thể Diêu nhi gục xuống.

Sức lực cuối cùng trong thân thể cũng bị rút cạn, ngồi sững dưới đất, đỡ đỡ nhìn mũi tên dài trên lưng Diêu nhi.

Bất chợt, ngón tay chuyển động.

Đôi mắt nhắm chặt của Diêu nhi hé mở ra, không còn sương mù mà sáng như ngôi sao trên trời cao. Cả người Lê Tử Hà run lên, định đứng dậy nhưng lại bủn rủn ngã xuống. Không quan tâm gì nữa, nàng vừa lăn vừa bò tới bên cạnh Diêu nhi, ôm chặt lấy nàng: “Diêu nhi, Diêu nhi không thể chết được, một bước... một bước nữa thôi... chúng ta sắp ra ngoài được rồi...”

Tay Diêu nhi nắm chặt vạt áo của Lê Tử Hà, đôi môi run rẩy muốn đỏ nhưng lại phun một búng máu. Lê Tử Hà khóc lau cho nàng: “Diêu nhi đừng nói, sau này chúng ta còn có cơ hội.”

Diêu nhi không chịu buông tay, miệng nức nở.

Lê Tử Hà nghiêng người, nhích tai tới gần bên miệng Diêu nhi, nghe lời tiếng như lá rách của nàng: “Tiểu... tiểu thư, người... người em yêu... là.. là Khúc ca ca. Tiểu thư... người... người hãy tin em...”

“Ta tin em, Diêu nhi, ta tin em.” Lê Tử Hà ôm Diêu nhi rừ rừ, ngay cả sức lực để khóc cũng không có.

“Người em yêu... là.. Khúc ca ca...” Diêu nhi khẽ lặp lại, mở mắt ra nhìn Vân Tấn Ngôn, khoe miệng dần dần nở một nụ cười tươi tắn.

Bàn tay túm chặt Lê Tử Hà bỗng buông ra, gió táp nổi lên, khăn thêu hoa mai dính máu, dính nước mắt, càng bay càng xa.

Lê Tử Hà rút mũi tên trên lưng Diêu nhi, máu tươi văng đầy mặt. Đặt Diêu nhi xuống, đỡ đỡ đứng lên, đôi mắt tĩnh lặng.

Cung tên đang về phía tường thành của Ngự Lâm quân nhất tề hướng về phía Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà cười, cười vô cùng xinh đẹp.

“Tấn Ngôn, chúng ta chơi bắn tên nhé, có được không?” Giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng lại như quỷ mỵ.

Chậm rãi đi tới gần Ngự Lâm quân, không đếm xỉa đến hàng trăm mũi tên chĩa vào mình, cầm lấy cung của người đó.

Sắc mặt của tên lính Ngự Lâm này trắng bệch. Không có mệnh lệnh của Hoàng thượng, không dám bắn tên. Lê Tử Hà đoạt cung, cũng không biết có nên buông tay hay không. Liếc nhìn Hoàng thượng, chỉ thấy hắn đứng nguyên tại chỗ như mất hồn. Nhìn Lê Tử Hà, trong mắt tâm trạng hỗn độn, nhưng không có sát

khí. Mũi tên của mình chĩa vào trán nàng, nhận thấy ánh mắt lạnh như băng của Vân Tần Ngôn, tay bắt giắc chệch đi, tên bắn vào khoảng không, cung cũng đã ở trong tay Lê Tử Hà.

Mũi tên bắn ra, tiếng gió nổi lên.

Dường như bây giờ Vân Tần Ngôn mới hồi phục tinh thần, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, thấy mọi chĩa tên về phía Lê Tử Hà thì lớn tiếng trách mắng: “Đặt xuống! Đặt hết xuống cho trẫm! Không có mệnh lệnh của trẫm, không được giương cung!”

Dường như Lê Tử Hà không nghe thấy gì cả, cũng không nhìn thấy gì cả.

Cầm cung, nhìn mũi tên dính máu trong tay mình.

Trăng đã lên giữa trời.

Bóng đêm nồng đậm như mực dần dần lan tỏa. Động tác nhanh như phi ưng, chỉ trong thoáng chốc đã đến bên cạnh Lê Tử Hà, chưa kịp nháy mắt đã ôm Lê Tử Hà mau chóng rời đi.

Ngự Lâm quân không có được mệnh lệnh của Vân Tần Ngôn, không dám nhúc nhích.

Vân Tần Ngôn nhìn bóng dáng đi xa của Lê Tử Hà, loạng choạng đuổi theo.

Đột nhiên, bóng dáng đó dừng trên tường thành, hai người lại như một người, trơ trọi đứng đó.

Trăng tròn trong vắt, xuyên thấu tầng mây, rắc ánh trắng bạc khắp thế gian, tôn lên đôi mắt đỏ như máu của Lê Tử Hà. Tay phải nàng cầm cung, tay trái cầm tên, cài tên lên cung, dùng hết sức lực giương cung lên. Mũi tên nhuộm máu đỏ tươi nhắm ngay vào ngực Vân Tần Ngôn.

Gió yên lặng, tên phóng đi.

Bước chân Vân Tần Ngôn ngừng lại, rõ ràng chỉ thấy một bóng dáng. Về mặt này, động tác đó lại phóng đại trước mắt.

Không nghe thấy tiếng gào thét của Tô Bạch, không nhìn thấy mũi tên xé gió lao tới, không cảm nhận được hận ý trong sát ý đằng đằng. Cho đến khi mũi tên dài cắm vào lồng ngực, mũi tên lạnh như băng, trái tim lại thật ảm áp.

Nơi đó, đã sớm có vết nứt vạn tượng. Chính tai hắn nghe tiếng nó ầm ầm tan vỡ lúc mũi tên cắm vào ngực. Con đau giam chặt trong đáy lòng sụp đổ trong nháy mắt, lan tràn tới từng góc ngách trong thân thể.

Người ngã xuống đất, không thấy lạnh băng, chỉ thấy trăng tròn dần dần ẩn vào tầng mây, vang tiếng cười đùa giả vờ giận dỗi bên tai.

“Tần Ngôn, Tần Ngôn. Phùng gia gia nói với thiếp, tay trái nối liền với tâm mạch. Sau này nếu chàng phụ thiếp, thiếp sẽ dùng tay trái cầm tên, vèo... đâm vào tim chàng. Sau đó, tở hồng nối liền thiếp với chàng sẽ đứt đoạn...”

Đứt đoạn...

Đứt đoạn.

67. Chương 67: Ngoại Truyện: Huyết Thương (một)

Lúc vào Quý phủ ta còn rất nhỏ, nhỏ đến mức không nhớ rõ mình bao tuổi, chỉ biết khóc mà thôi, khóc van xin cha mẹ đừng bán ta, nhưng cuối cùng chỉ còn mình ta ở lại Quý phủ. Nơi đó rất rộng, rộng đến mức sau hai mùa xuân ta vẫn thường xuyên lạc đường. Mỗi khi lạc đường, không thể hoàn thành công việc đúng hạn, thường xuyên bị đánh bị mắng, vết xanh tím trên người quanh năm suốt tháng chẳng bao giờ biến mất.

Đến mùa xuân thứ ba, ta cảm thấy mình cao hơn rất nhiều, cũng có thể nhớ đường hơn chút. Một ngày được sai ra sau viện hái vài bó hoa tươi, phơi khô có thể dùng cho rất nhiều việc.

Ta vẫn nhớ mãi, hôm đó ánh dương rực rỡ. Trong đại hoa viên, muôn hoa đua thắm khoe hồng, bướm bướm vẩy cánh bay lượn, đẹp chưa từng thấy. Hái các loài hoa, lòng ta bay tới tận trời, cho đến khi hoàng hôn phủ xuống mới đột nhiên phát hiện không tìm được đường ra. Nhìn hoa trong giỏ, nghĩ đến nỗi đau khi bị rơi mây quạt mà rơi nước mắt.

Chợt nghe một giọng nói trong trẻo, hết như tiếng hót của chim muông buổi bình minh, hỏi ta: “Người khóc gì thế?”

Ta quay đầu lại, liền nhìn thấy tiểu thư.

Đó là ta lần đầu tiên ta gặp tiểu thư, xiêm y đỏ rực như tinh linh, đôi mắt to sáng rực chớp chớp nhìn ta. Ta cho rằng mình đã thấy sao trên trời.

Khi đó ta rất nhát gan, không biết thân phận của tiểu thư, nhưng chỉ với xiêm y đã nhận ra mình và tiểu thư không cùng một thế giới, rùn rẩy quỳ xuống đất không dám nói lời nào. Ta vẫn nhớ như in lời mẹ nói, vào Quý phủ, ta chính là nô tỳ ti tiện.

Nhưng ngày xuân đó đã khiến cuộc đời ta rẽ sang ngã mới, thay đổi số mệnh làm nô của ta.

Tiểu thư cười đùa nói trong phủ lại còn có nha đầu nhỏ hơn người, vui mừng kéo ta nói về sau có người chơi đùa với người rồi. Không ngại vết bẩn trên tay ta, nắm tay ta rời khỏi đại hoa viên, đến trước mặt lão gia, nói muốn ta làm nha hoàn bên người.

Nha hoàn bên cạnh tiểu thư Quý phủ còn có địa vị cao hơn tiểu thư nhà bình thường.

Khi đó ta còn chưa rõ, chỉ nghĩ rằng tiểu thư dễ gần như vậy, về sau có lẽ không bị mắng bị đánh nữa rồi. Trái tim đập thình thình loạn nhịp, cho đến khi lão gia gật đầu, mới dần dần chậm lại.

Từ đó về sau, ta liền đứng sau tiểu thư.

Tiểu thư rất thông minh, dù học gì chỉ cần một lát đã hiểu, nhưng lại ham chơi, chuyên nghĩ cách逗弄 tiên sinh dạy người, còn tìm cách xuất phủ, cái cố được dùng nhiều nhất chính là Phùng gia gia.

Phùng gia gia không con không cháu, huynh trưởng của lão gia học y của gia gia, không có việc gì gia gia sẽ tới Quý phủ, nói là gặp đồ đệ, thật ra là gặp tiểu thư. Gia gia thích đấu võ mồm với tiểu thư, tranh cãi tới mức mặt đỏ tía tai, thích lấy kẻo lừa tiểu thư chọc lão gia tức giận, sau đó đứng ở một bên nhướng mày nhìn tiểu thư chịu giáo huấn. Thích lấy cớ không dẫn tiểu thư xuất phủ để uy hiếp tiểu thư đảm vai bóp chân cho gia gia, nhân lúc tiểu thư quay lưng đi thì nháy mắt nở nụ cười gian trá với ta.

Thật ra thì Phùng gia gia rất thương tiểu thư, lần nào cũng phối hợp với tiểu thư, thuận lợi xuất phủ dưới mi mắt của lão gia, đưa tiểu thư vào cung.

Mỗi lần vào cung, ta không thể đi theo. Cho nên sau này ta mới biết được vì sao tiểu thư yêu thích tự do lại tìm mọi cách vào bức tường cao đó.

Lần đó không biết tiểu thư lôi hai bộ nam trang từ đâu ra, len lén đưa ta xuất khỏi phủ, đến bên tường thành Vân Đô, ta thấy nam tử kia.

Trường sam trắng tinh thuần khiết, bên hông là đai gấm màu xanh đậm, gắn một khối mỹ ngọc trong suốt. Hàng mày tràn ngập vẻ dịu dàng, lúc thấy tiểu thư, ánh sáng trong mắt đột nhiên tụ lại, gần như làm lóa mắt người bên cạnh.

Về sau tiểu thư nói cho ta biết, đó là Tam hoàng tử. Ta biết, Tam hoàng tử của Vân Quốc có tục danh là Vân Tấn Ngôn.

Ta từ từ lớn lên, tiểu thư cũng ngày càng xinh đẹp. Trên dưới Vân Quốc gần như không ai không biết trong phủ Thừa tướng có một tiểu thư tài sắc vẹn toàn như vậy.

Thật ra thì, thiếu gia còn hấp dẫn ánh nhìn của người khác hơn cả tiểu thư.

Bề ngoài tuấn đạt, tính tình ôn hòa, tài hoa hơn người, lại không cao không với tới như người hoàng gia, đánh cắp trái tim của hơn nửa nữ tử sắp gả của Vân Đô.

Thiếu gia rất sủng ái tiểu thư, gần như muốn gì có đó, thích làm đủ loại thơ giễu cợt tiểu thư. Tiểu thư mà giận, chàng lại dùng mọi cách dỗ tiểu thư vui vẻ. Hai người tâm ý tương thông người đối ta đáp, huyền não vui vẻ.

Mỗi lần đi theo tiểu thư được gặp thiếu gia, ta đều không dám ngẩng đầu lên, chỉ yên lặng đứng sau thêm trà rót nước, nghe chàng cất giọng ôn hòa chơi đùa với tiểu thư. Thỉnh thoảng cảm thấy ánh mắt chàng lướt tới, trái tim ta bắt đầu đập rộn không ngừng.

Không biết từ bao giờ, đối tượng thiếu gia giễu cợt đã từ tiểu thư chuyển sang ta. Mỗi lần bị chàng nói xong hai má nóng lên, liền thấy chàng vui vẻ cười vang, không biết làm sao đành phải tìm cớ vội vã rời đi.

Năm mười một tuổi, lần đầu tiên ta theo tiểu thư vào cung. Khi đó ta nhìn hoàng cung nguy nga lộng lẫy mà trợn mắt há mồm, nghĩ rằng chỉ cần theo tiểu thư nán lại một hồi, liếc mắt nhìn thêm chút là được, nhưng không ngờ nơi này lại trôi buột ta cả đời.

Khi đó tiểu thư chỉ biết có Tam điện hạ, ta thường xuyên chọc người. Cũng không biết từ bao giờ lại thành tiểu thư trêu chọc ta, nói chờ ta nữa lớn lên chút nữa cũng phải xuất giá rồi, phải tìm một người mà ta thương yêu xứng đáng để gả. Lúc đó ta không biết thế nào là yêu, như Tam điện hạ và tiểu thư ư? Ta đặt tay lên trái tim, nếu có một người có thể đối xử với ta dịu dàng như vậy, chắc chắn rất ấm áp. Bất giác trước mắt hiện lên nụ cười của thiếu gia, mặt liền đỏ bừng.

Từ đó về sau, tiểu thư nhận định ta có người trong lòng, nhưng tự ta biết rõ, đây là giấc mộng xa vời. Tiểu thư không coi ta là nô tỳ, nhưng bản thân ta lại không thể tự mình cao sang.

Nữ tử Vân Quốc mười bốn tuổi cập kê có thể xuất giá, nam tử mười lăm tuổi có thể cưới vợ.

Thiếu gia mười lăm chưa cưới vợ, tiểu thư mười bốn cũng chưa gả chồng. Năm đó người tới phủ cầu thân gần như giẫm bằng bạc cửa. Ta giễu cợt tiểu thư, mười bốn tuổi không lấy chồng, về sau tái giá không dễ đâu. Dĩ nhiên ta biết, tiểu thư đang đợi, đợi Tam điện hạ tròn mười lăm.

Tiểu thư mười lăm, ta cũng mười bốn. Thiếu gia tới tìm ta thường xuyên hơn, ta càng trốn, chàng càng kiên nhẫn. Chàng nói ta không có担当 mạo khuyh thành, nhưng trong cốt tủy lại có sự dẻo dai không nữ tử nào có. Chàng nói ta điềm tĩnh như nước, nhưng không nhu nhược như các nữ tử khác. Chàng nói, chàng muốn lấy ta.

Ta cảm nhận rõ lòng mình đang rung động, nhưng cũng hiểu rõ mình không xứng với thiếu gia, cho dù làm tiểu thiếp, lão gia cũng không đồng ý.

Lão gia là người thế nào, ta không bao giờ nhìn thấu, thỉnh thoảng nghiêm nghị, thỉnh thoảng lại rất rộng rãi, luôn quan tâm chu đáo với tiểu thư và thiếu gia. Trái ngược với tiểu thư nghịch ngợm, thiếu gia luôn nghe lời, ngoại trừ chuyện lấy vợ.

Từ nhỏ ta đã giúp tiểu thư lừa gạt lão gia, cho nên trong mắt lão gia, ta là nô tỳ xảo quyệt không biết lễ giáo, không biết tốt xấu. Nếu không phải tiểu thư vẫn luôn che chở, ta đã bị lão gia đuổi ra khỏi phủ từ lâu rồi. Cho nên lần đầu thiếu gia nói muốn lấy ta trước mặt lão gia, đã bị lão gia phạt đóng cửa suy nghĩ ba ngày.

Ta khuyên thiếu gia, chưa từng có chuyện tiểu thư chưa gả nha hoàn đã lấy chồng, để chàng tạm thời không nói chuyện này với lão gia nữa. Nhưng trong lòng âm thầm cân nhắc, có lẽ lúc trước ta quá quyết tuyệt nên đã khơi dậy lòng hiếu thắng của thiếu gia, thêm chút thời gian nữa, nói không chừng sẽ phai nhạt.

Sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến, Hoàng thượng đột nhiên hạ chỉ tứ hôn. Nhưng đối tượng lại là thế tử của Bình Tây vương.

Lão gia và phu nhân rất vui, còn tiểu thư ngày nào cũng lấy nước mắt rửa mặt.

Ta hiểu tính tình của tiểu thư, bình thường rất dễ nói chuyện, bề ngoài có vẻ rất dịu ngoan, nhưng thật ra lại bướng bỉnh. Ta nhìn người và Tam điện hạ từ bạn nói khổ đến nảy lòng oán, cuối cùng một lòng ái mộ. Tiểu thư vẫn cho rằng, người đi cầu tứ hôn phải là Tam điện hạ, lại có người nhanh chân giật trước, thậm chí còn chưa từng gặp mặt người đó. Mặc dù lão gia và phu nhân khuyên bảo hết lời, tiểu thư vẫn không chịu gả.

Cho nên thiếu gia nói với ta sẽ đi Tây Nam, ta chỉ hờ hững gật đầu.

Thiếu gia nói Hoàng thượng rất sủng ái Thái tử, nếu hần chủ động từ hôn có lẽ còn vẫn hồi được. Ta nhìn nụ cười lúc thiếu gia rời đi, tin chàng có thể giải quyết hết thảy.

Nhưng mọi chuyện không được thuận lợi như tưởng tượng, Bình Tây vương đã chết, ba tháng sau vương phi cũng đi theo. Thiếu gia từng sầu lo nói với ta, lo chuyện của Bình Tây vương sẽ ảnh hưởng đến Quý phủ, nếu Hoàng thượng điều tra được, nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ.

Mấy tháng ngắn ngủi, cục diện xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Thái tử giữ đạo hiếu ba năm từ xin từ hôn, Hoàng thượng bệnh nặng, đột nhiên trao ngôi vị Thái tử để trống ba năm cho Tam điện hạ, còn ban tiểu thư cho hần làm chính thê. Lão gia không muốn gặp Tam điện hạ cũng buông tha thành kiến lúc trước, dốc sức chuẩn bị hôn sự cho hai người.

Trong nháy mắt, Quý phủ trở nên từng bừng vui tươi, tiểu thư nín khóc mỉm cười, ta cũng vui mừng. Có điều, ta vẫn không dám nói với tiểu thư, chuyện Bình Tây vương bị ám sát có liên quan tới thiếu gia.

Cuối cùng tiểu thư cũng xuất giá, ta bị lão gia chỉ đích danh làm nha hoàn hồi môn, thiếu gia không muốn. Chàng nói, muốn dẫn ta rời khỏi đây.

Trong thoáng chốc ta nhớ tới bao nhiêu năm ở bên thiếu gia, biết rõ không thể động tình vẫn không đành lòng được mà thầm sinh tình cảm, không đành lòng được mà mơ mộng hão huyền, gật đầu nhận lời. Ngay đêm tiểu thư chuẩn bị xuất giá, ta theo chàng rời khỏi Quý phủ.

Đêm đó, ánh đèn sáng ngời, vô cùng náo nhiệt, Vân Đô sôi trào.

Ta theo tiểu thư đến phủ Thái tử, ngồi ở gian phòng của mình, nhìn ánh nến bập bùng, nước mắt màu đỏ như máu rơi suốt cả một đêm.

Thiếu gia đi biên cảnh Tây Nam, thoáng cái đã được ba năm.

Tiểu thư không biết nguyên do, còn an ủi ta, nói nam tử cần có sự nghiệp lập chiến công mới có thể an gia được. Ta giả bộ cáu giận, nói theo tiểu thư cả đời.

Tiểu thư giận dữ lườm ta, ta xin khoan dung, nói là ta đùa thôi. Nhưng trong lòng ta lại sáng tỏ vô cùng. Ta và thiếu gia, vốn không phải là người cùng một thế giới. Hôm nay chàng trẻ tuổi hăng hái, có lẽ để tranh đấu sẽ nguyện vứt bỏ thân phận địa vị, không quan tâm tới vinh hoa phú quý rời đi cùng ta, nhưng về sau thì sao?

Ta dựa lên đầu giường, nhìn mặt trời đỏ từ từ dâng lên, cuộc đời một người rất dài, sao chỉ có chuyện tình yêu?

Một tháng sau khi tiểu thư xuất giá, Hoàng thượng băng hà, Tam điện hạ lên ngôi.

Thời gian đó, tiểu thư rầu rĩ không vui, nhưng trước mặt Tam điện hạ vẫn tươi cười rạng rỡ. Người nói với ta, làm Hoàng thượng, có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ. Ta an ủi tiểu thư, có người ở đây, có Quý phủ ở đây, ngôi vị Hoàng đế của Tam điện hạ sẽ vô cùng vững vàng.

Nhớ mang máng tiểu thư từng đề cập với thiếu gia, mấy năm trước, Thái tử là Đại hoàng tử, nhưng tư chất tầm thường, Nhị hoàng tử vốn thông minh, thích lập công lớn, không phục Thái tử. Hai người tranh đoạt gây ra rất nhiều chuyện, ba năm trước Hoàng thượng nóng giận phế vị Thái tử, giam cầm cả hai vị hoàng tử, chỉ chừa lại Tam hoàng tử vẫn luôn bị Hoàng thượng ghét.

Tam điện hạ tính tình ôn hòa, không thích tranh giành, nhiều lần có thể nhịn liền nhịn, có thể cho liền cho. Tuy nói được mấy vị văn thần kính trọng, nhưng vẫn còn trẻ, hồi bé lại không được sủng ái, người ủng hộ hần lên ngôi rất ít.

Lão gia là Tả tướng, dưới trướng là văn thần, binh quyền trong tay lại nhiều. Sau khi Hoàng thượng băng hà, có người nhìn đứng hướng gió, nhắm vào Quý phủ. Dĩ nhiên tiểu thư còn hiểu rõ hơn ta, nắm tay ta kiên định nói, nhất định phải giúp hần giữ vững ngôi vị Hoàng đế.

Ta không hiểu quyền mưu tranh đấu cho lắm, tiểu thư ngầm đoán tâm tư của lão gia và Tam điện hạ, nên tiến thì tiến, nên lùi thì lùi, thường xuyên phân tích thiệt hơn với ta, nhưng trước mặt Tam điện hạ lại không nói tiếng nào.

Người nói, để hấn biết mình hao tổn tâm tư, hấn sẽ khó chịu.

Ta rất bội phục tiểu thư. Nếu ta cố chấp bằng một nửa tiểu thư, dùng cảm bằng một nửa tiểu thư, đêm đó sẽ không để ý đến gì nữa, rồi đi cùng thiếu gia.

Thế cục triều đình ngày càng biến đổi, tiểu thư gầy dần đi. Tam điện hạ không có ở đây, nụ cười trên mặt càng hiếm hoi. Có lẽ sợ ta lo lắng, luôn nghĩ cách chọc ta cười, nhưng tiếng cười khô khốc càng khiến lòng ta chua xót.

Ta đã hỏi tiểu thư, đáng giá không? Chuyện của nam tử, cứ để họ tự suy nghĩ.

Tiểu thư vỗ đầu ta nói ta không hiểu đâu. Người nói nếu đã yêu sẽ như thiêu thân lao đầu vào lửa, đốt hết tất cả yêu một lần, về sau sẽ không hối hận.

Ta cười, nhưng trong lòng lại trào dâng nỗi chua xót. Không phải là ta không hiểu, là ta không dám, không dám yêu.

Ba năm, tiểu thư nói thế cục triều đình đã ổn định rồi, người khuyên lão gia từ bỏ quyền hành, nếu không, ngoại thích chuyên quyền, không Đế vương nào có thể dễ dàng tha thứ. Cùng lúc đó, Tam điện hạ cũng phải nạp phi.

Trong ba năm, ta nhìn tiểu thư cởi bỏ lớp da non nớt, dần dần kiên cường. Nhưng đêm đó Nghiên vụ điện nền đỏ chập chờn, tiểu thư nhào vào lòng ta, ôm ta, khóc khàn cả giọng.

Tiểu thư nói đời người là vậy, có buồn có vui. Ngày hôm sau người liền khôi phục thành Quý hoàng hậu đoan trang. Ta đứng một bên, nhìn Cố Nghiên Lâm có vẻ nhu nhược kia nhẹ nhàng quỳ lạy, sau đó kêu cả đêm mệt nhọc, thân thể khó chịu, vội vã lui đi. Ta thấy sắc mặt của tiểu thư chợt trở nên tái nhợt, nước mắt chậm rãi rơi từng giọt, một tay xoa bụng, cười nói với ta: “Điều nhi, chúng ta đi ăn chút gì đi, bé con đói rồi.”

Ta chưa từng thấy tiểu thư như vậy, cố gắng cười nhưng nước mắt vẫn rơi, sau đó lại ra sức lau, nói không nên khóc, sẽ làm bé con không vui.

Ba tháng, Tam điện hạ chưa từng bước vào Hồng Loan điện một bước.

Ta đang chờ hấn tới giải thích với tiểu thư, dỗ tiểu thư vui vẻ, chờ hấn lạnh nhạt với Cố Nghiên Lâm ra vẻ nhu nhược kia, chờ hấn tới bên tiểu thư, đặt tên cho con.

Chờ đợi rồi chờ đợi, thứ ta đợi được là tin Quý phủ diệt môn.

Ta chỉ nhớ khi đó, đầu óc trống rỗng, trước mắt biến thành màu đen, tai ù đi, không muốn tin tưởng, cho đến khi tiểu thư lao khỏi Hồng Loan điện.

Ta mơ mơ màng màng đi tìm Hách công công, ông hàm hồ gật đầu. Ta liền thấy thiếu gia mỉm cười với ta, hôm đó chàng nói với ta, bên tường thành Vân Đô, không gặp không về.

Nụ cười kia, dưới ánh mặt trời rực rỡ, giọng nói đó rõ ràng còn mang theo hơi ấm, vắng vắng bên tai...

Không nhớ rõ mình đã nghĩ những gì, khôi phục thần trí ra sao, thấy tiểu thư quỳ cả đêm trước Nghiên vụ điện, cả người đầm nước mưa, lòng như bị xé rách. Cố Nghiên Lâm, lúc ấy ta nghĩ, nếu có cơ hội, nỗi khổ tiểu thư phải chịu đựng, ả ta phải trả gấp trăm lần!

Tiểu thư uống thuốc, cầm Phượng ấn rời đi.

Ta nên ngăn cản, nhưng ta không làm vậy.

Ta tham lam ích kỷ, hi vọng tiểu thư có thể cứu thiếu gia, cho nên để tiểu thư mang cái bụng tám tháng, một mình đi tới pháp trường.

Hách công công cố gắng an ủi ta, ta bảo ông ta cắt.

Mười mấy năm dụ ngoan kiếm chế, lặng yên không màng danh lợi, hoàn toàn sụp đổ trong ngày đó.

Rõ ràng tiểu thư chưa chết, lại bị họ ném vào Hồng Loan điện, dưới váy đỏ sẫm. Ta van xin, van xin tất cả những người có thể van xin, van xin họ cứu tiểu thư, thậm chí còn đến Nghiên Vụ điện, khóc lóc van xin Cố Nghiên Lâm, đều là nữ tử cả, xin hãy cứu tiểu thư, hoặc cứu đứa bé kia

Không ai để ý tới ta, buổi sáng trời còn trong xanh, buổi đêm lại âm trầm, mưa rơi tầm tã, nương theo sấm sét chói lòa, ta chạy khắp hoàng cung. Đến Thái y viện tìm Phùng gia gia, gia gia bệnh nặng không có ở đây, cả thái y viện chỉ có mỗi Ân Kỳ. Ta van xin ông ta, thế nhưng ông ta lại cười to châm chọc, nói tiểu thư đáng đời.

Người đời đáng ghê tởm, hôm đó ta đã thấy rõ.

Đột nhiên cảm thấy, tiểu thư là người trong sáng đến cỡ nào, nhưng người sắp rời khỏi ta rồi.

Ta run rẩy, ngã nhào, bò dậy, cả người đầm nước bùn, chỉ sợ không gặp được tiểu thư lần cuối.

Hách công công không đi, còn lau mồ hôi cho tiểu thư. Ta ngồi sững sờ bên cạnh tiểu thư, thế giới trước mắt đen ngòm, chỉ có chút hơi ấm thoáng qua, nhưng đang nhỏ bé yếu ớt dần.

Ta kéo tay tiểu thư, không ngừng hít sâu, muốn ngừng khóc, nhưng nước mắt lại càng tuôn trào mãnh liệt.

Tiểu thư thích sạch sẽ, thích xiêm y đỏ. Ta thất hồn lạc phách chuẩn bị hết thấy, chuẩn bị lau người thay đồ cho tiểu thư, nhưng lại thấy một bàn tay nhỏ bé đầm máu đưa ra.

Trong đầu hỗn loạn, cứ như có vô số ngọn pháo nổ tung, là kinh hãi là vui mừng là e ngại là sợ hãi, không nhớ rõ nữa. Bàn tay nhỏ bé đó gieo một hạt giống hi vọng vào trái tim tràn đầy nỗi tuyệt vọng của ta.

Phục hồi lại tinh thần, cầm chủy thủ trên tay. Sắc mặt Hách công công trắng bệch, cũng khóc nức lên, ngăn ta lại: “Điều nhi... Điều nhi, người... người định làm gì? Người... người đừng... lão nô... Lão nô xuất cung đi tìm Phùng đại nhân, người... người chờ...”

Hách công công đi, nhưng ta không đợi được nữa.

Không, là chúng ta không được, tiểu thư không đợi được, đứa bé cũng không đợi được.

Toàn thân run rẩy, ta không dám khóc, không dám gọi, sợ không cẩn thận sẽ làm đứa bé bị thương.

Ta gắng sức tập trung, để mình đừng nghĩ lung tung. Chỉ nhìn chủy thủ trên tay, dần dần đâm vào bụng tiểu thư.

Sau đó là máu, màu máu đầy trời...

Trong một khoảng thời gian rất dài, ta không nhớ mình đã làm gì, cũng không nhớ Hồng Loan điện xảy ra hỏa hoạn thế nào. Chỉ nhớ mang máng, làn da lạnh như băng của tiểu thư, xiêm y đỏ nhuộm đầy vết máu...

Rất nhiều người nói ta điên rồi, chỉ biết khóc, chỉ biết la, lại còn cười, cười lớn hơn cả sấm sét, xé nát bầu trời, vang dội hoàng cung, hung hăng ngang ngược hơn cả trận hỏa hoạn.

Ta biết ta không điên.

Ta khóc oan cho tiểu thư, kêu đau cho tiểu thư, cười người đời vô tình.

Đêm đó ta hiểu rõ, Tam điện hạ đã chết, đã chết từ khi hất lên ngôi rồi.

Kể còn sống ngày hôm nay chỉ là Hoàng thượng mà thôi.

Hoặc là, Tam điện hạ hoàn toàn chưa từng tồn tại, hết thấy chỉ là biểu hiện dối gian mê hoặc người đời mà thôi.

Ta khóc đến mức không còn nước mắt, la hét đến mức không còn âm thanh, cười đến mức không còn sức lực. Thật ra, ta chẳng qua chỉ muốn hỏi một câu: Ông trời, Quý phủ mất rồi, tiểu thư chết rồi, thiếu gia không còn. Vì sao, hết lần này tới lần khác chỉ để lại một mình Điều nhi ta chứ?

68. Chương 68: Ngoại Truyện: Huyết Thương (hai)

Tiểu thư để ta đi nhưng ta không làm vậy. Nếu Vân Tần Ngôn không chịu buông tha cho ta, muốn chém giết muốn róc thịt, cứ mặc hần.

Thân tín của Quý phủ trong hoàng cung đã vô tình bị điều đi hết, hoặc đã phản bội. Dù ta muốn đi cũng không còn đường. Ta ngồi xồm trước Hồng Loan điện, nhìn phế tích kia mà lòng trống vắng.

Vân Tần Ngôn tới, sau khi hết thấy hóa thành tro bụi, tái mặt nhìn xiêm y trong tay ta, đôi mắt trống rỗng. Hần hỏi ta, vì sao lại phóng hỏa.

Ta cười, cười đến chết lặng, trả lời bằng giọng khàn đặc sau một đêm kêu gào khóc: Hoàng thượng không muốn gặp nương nương, nô tỳ châm lửa đốt, để Hoàng thượng vui thôi.

Ta ở lại, trở thành sự tồn tại đặc biệt trong cung, không phải cung nữ, cũng chẳng phải phi tần.

Phùng gia gia thuận lợi khiến Vân Tần Ngôn đồng ý đặt tro cốt của tiểu thư ở lãnh cung. Ta và gia gia nghĩ hết mọi cách để giấu Nhất Nhất, mỗi tháng lấy cớ thăm “Tiểu thư” để gặp Nhất Nhất. Vân Tần Ngôn rất ít khi hỏi tới, nhưng ta cũng không dám vọng động.

Con người luôn sợ hãi những sự vật mà mình không biết. Chuyện của Quý phủ đã giúp ta phát hiện ra Vân Tần Ngôn mà ta vẫn cho rằng quen thuộc thực ra lại vô cùng khó lường, khiến ta bắt đầu sợ hãi. Sợ thể lực không ai biết của hần tìm ra Nhất Nhất, sợ hần đối xử với Nhất Nhất như cách đối xử với Quý gia.

Phùng gia gia không cho là như vậy. Gia gia nói gia gia đã biết Vân Tần Ngôn từ tấm bé, hần chắc chắn... không ra tay với Nhất Nhất...

Trong mơ hồ, Phùng gia gia vẫn còn chút hi vọng với hần, nhưng không dám khẳng định ý nghĩ của mình. Ta tranh chấp với gia gia, kiên quyết không chịu cho Vân Tần Ngôn biết sự tồn tại của Nhất Nhất, mà kế hoạch đưa Nhất Nhất xuất cung cũng thay đổi bất ngờ.

Vân Tần Ngôn tìm ta đòi Phượng ấn, ta nói tiểu thư cầm đi, khi trở về không thấy đâu nữa. Hần cũng tin ta không biết, tóm lại không hỏi han gì nữa. Thật ra ta đã đưa Phượng ấn cho Phùng gia gia.

Ta đoán rằng không thiếu những kẻ trung thành với Quý phủ, tuy bị Vân Tần Ngôn chèn ép, nhưng chắc hẳn vẫn còn sót lại người nào đó. Nếu cầm Phượng ấn tới tìm họ, họ nhất định sẽ nguyện hiến dâng chút sức lực cuối cùng vì Quý gia. Không cầu xin gì nhiều, chỉ mong có thể mượn chút sức lực của họ để cứu Nhất Nhất, chăm sóc Nhất Nhất. Dù sao, Nhất Nhất có thể lên xuất cung, còn ta ra ngoài chỉ có thể liên lụy tới Nhất Nhất.

Vì Nhất Nhất mà Phùng gia gia không dám từ quan, ban ngày phải tới Thái y viện, mà chuyện tìm kiếm bộ hạ cũ của Quý gia không thể rõ ràng lộ liễu được. Mỗi lần nhắc đến chuyện này, Phùng gia gia liền cau mày, ta chỉ có thể an ủi.

Sau trận hỏa hoạn ở Hồng Loan điện, mắt ta như bị đả thương. Ta không còn thấy màu sắc của thế giới này, chỉ thấy một màu xám trắng. Trừ màu đỏ thẫm, màu đỏ tươi tung bay trước mắt ta mười mấy năm, sau đêm đó, gần như bám chặt lấy mắt ta từng thời từng khắc.

Nhất Nhất ở lãnh cung, cần vật dụng hằng ngày. Mặc dù Hách công công nói cứ giao hết cho ông ta, nhưng ta biết đây tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng. Điều ta sợ nhất là Nhất Nhất bị người ta phát hiện.

Vô số buổi đêm bị bóng đèn không ngớt. Ta mơ thấy mình nắm tay thiếu gia, nói với chàng ta đi với chàng. Thiếu gia mỉm cười ấm áp với ta như trước kia. Đột nhiên đầu rơi xuống, mang theo nụ cười lẫn trên mặt đất, im hơi lặng tiếng, mặt ta đỏ sẫm một màu.

Ta mơ thấy tiểu thư chạy vội đến bên ta như con chim non, kéo ta bằng giọng nói: Diêu nhi, Diêu nhi, ta muốn em thêu khăn. Ta gạt đầu lia lịa, kéo tiểu thư về phòng nhưng người lại bất động. Ta quay đầu lại, chợt thấy người khuyu xuống, bụng dưới trống rỗng, nội tạng rơi đầy đất, tay ta dính đầy máu tươi.

Ta mơ thấy Nhất Nhất ngoan ngoãn ngủ say trong lòng ta, thỉnh thoảng nằm mộng đẹp khẽ cười. Ánh mặt trời vừa lúc chiếu lên mặt, lúm đồng tiền trên má trái rất đáng yêu. Bỗng dưng, ánh mặt trời bị che khuất, ta ngẩng đầu, thấy ánh mắt rét lạnh của Vân Tấn Ngôn. Tay ta đột nhiên trống rỗng, Nhất Nhất bị hất đoạt đi, giơ lên cao cao, đập mạnh xuống đất, máu bắn lên người ta.

Ta hối hận ba năm trước không rời đi theo thiếu gia, có lẽ như vậy sẽ tránh được tai họa này. Ta trách mình đã lấy mạng tiểu thư, khiến người mất đi hi vọng sống trên thế giới này. Ta hận bản thân mình không có năng lực đưa Nhất Nhất xuất cung, lại còn đầu độc Nhất Nhất, để Nhất Nhất sống trong quan tài...

Nhưng ta không dám để lộ những cảm xúc này.

Ta còn nhớ một năm sau khi tiểu thư qua đời. Ngày hè hôm đó ánh mặt trời nóng rực, đến đêm gió mát lại thổi từng cơn. Ta vừa mới thăm Nhất Nhất, trên đường rời khỏi lãnh cung lại thấy Vân Tấn Ngôn chống đỡ thân thể xiêu vẹo đi tới lãnh cung, chân ta mềm nhũn, buộc mình phải nở nụ cười giễu cợt: “Hoàng thượng còn dám tới lãnh cung sao?”

Vân Tấn Ngôn uống rất nhiều rượu, hiếm khi ý thức lại mơ hồ như vậy, thấy ta thì đôi mắt sáng rực, vọt tới trước mặt ta, ôm chặt lấy ta: “Nàng ở đây... Quả nhiên ở đây...”

Ta chợt hiểu ra. Bộ xiêm y đỏ rực này, hẳn nhận lầm ta là tiểu thư.

Ta không giãy giụa, không phản bác. Nhất Nhất dần dần trưởng thành, những thứ cần thiết càng ngày càng nhiều, nếu Phùng gia gia không tìm ra bộ hạ cũ của Quý gia, bằng chức viện sử của gia gia và một cung nữ như ta sao có thể đưa Nhất Nhất xuất cung được? Cố Nghiên Lâm, Ân Kỳ, Vân Tấn Ngôn, những kẻ thù lượn qua lượn lại trước mắt ta hằng ngày, ta hận.

Tựa vào ngực Vân Tấn Ngôn, ta bắt chước âm điệu của tiểu thư gọi hắn: Tấn Ngôn.

Đêm đó, bộ xiêm y đỏ rực của ta bị hất xé sạch, đêm đó ta đã học được nụ cười dối trá, đêm đó Chu Diêu sống mười lăm năm không còn tồn tại nữa.

Ngày hôm sau, Vân Tấn Ngôn khinh thường nhìn ta, không nói tiếng nào. Sau khi hắn rời đi, ta tự mình hai bạt tai, những giọt lệ lâu lắm chưa xuất hiện lại trào dâng.

Ta trở thành nữ tử trong hậu cung, người Quý gia còn sống sót duy nhất. Từ đó về sau, lời đồn trong cung không ngừng không nghỉ, có người nói ta được sủng ái bởi vì tiểu thư, Hoàng thượng yêu ai yêu cả đường đi. Cũng có người nói tai họa của Quý gia cũng nhờ công ta, vì vậy ta mới có được thánh sủng.

Thật ra cái gọi là thánh sủng cũng chỉ là chuyện cười.

Ta bảo Vân Tấn Ngôn trùng tu lại Hồng Loan điện, hắn đồng ý, đổi tên thành Đào Yểu điện. Trước mặt mọi người, ta và hắn ân ái vô cùng, hắn vô cùng sủng ái ta. Sau lưng mọi người, ta nói lời lạnh lùng với hắn, hắn thăm viếng ta không ngừng.

Thời gian hắn ở Đào Yểu điện thời rất nhiều, nhưng không hề đụng vào ta. Khi thức tỉnh sau cơn ác mộng, ta phát hiện hắn ở bên giường nhìn ta, đôi mắt trống rỗng.

Ta biết hắn không thích Cố Nghiên Lâm, lập ả làm phi cũng có nguyên do. Tiểu thư và ta từng phân tích, hắn tỏ vẻ sủng ái ả ta chỉ để lợi dụng mà thôi.

Cố Nghiên Lâm rất thông minh, nhưng tuyệt đối không thể đoán ra quan hệ giữa ta và Vân Tấn Ngôn. ả thử thăm dò, từng bước đến gần ta, thỉnh thoảng giở trò làm khó ta. Ta giả vờ ngu ngốc chịu đựng, mặc ả khích bác mối quan hệ của ta và số ít các phi tần. Cho đến một lần, ta ý thức được ả muốn giết ta.

Cảm xúc bị đè nén hồi lâu bùng nổ trong một đêm, ta trở thành Diêu phi bạo ngược, chỉ chăm chăm nhắm vào Nghiên phi nhu nhược dịu ngoan. Giữa hai phi có vẻ gió êm sóng lặng, thật ra như nước với lửa.

Ta không biết Vân Tấn Ngôn có để Cố Nghiên Lâm hại chết ta hay không, nhưng ta không muốn mạo hiểm. Có điều nếu người người đều biết ta và Nghiên phi bất hòa, ta gặp chuyện không may, chắc chắn Nghiên phi không thoát khỏi liên quan, Cố Nghiên Lâm sẽ phải cố kỵ.

Thật ra ta rất vô dụng, ở trong cung sáu năm mà không thể động tới nửa sợi tóc của Vân Tấn Ngôn, bên cạnh hắn còn có ám vệ che chở. Vân Tấn Ngôn không có ý định diệt trừ Cố Nghiên Lâm và Ân Kỳ, ta có

thể làm, nhưng ta như con hề mà ngang ngược nhục mạ họ vài lần, nhiều khi cảm thấy cuộc đời ta chẳng có chút ý nghĩa nào.

Chỉ khi ở bên Nhất Nhất, nhìn đôi mắt trong veo thuần khiết của Nhất Nhất, ôm Nhất Nhất vào lòng, ta mới có thể cảm thấy tim ta còn đập, biết ta còn sống.

Phùng gia gia nói cuối cùng cũng tìm được chút đầu mối của bộ hạ cũ, chỉ cần tìm được một người, muốn tìm những người khác không còn là chuyện khó khăn nữa.

Trong cung, hằng ngày đều trình diễn tiểu mục Diêu phi cạy “sủng” ức hiếp người khác. Ta thật sự càng lúc càng cuồng loạn, mỗi lần phát tiết như lên cơn điên xong đều nghĩ tới thiếu gia nói ta điềm tĩnh như nước, một cảm xúc không tên chợt trào dâng. Những thứ đó như thể chuyện của kiếp trước vậy...

Lời đồn trong cung mười thì đến chín là giả, nhưng sự thật ít ỏi đó cũng đủ làm cho ta run rẩy.

Họ nói ngày có sấm sét, Đào Yểu diện có người kêu khóc như ma quỷ, chỉ có Hoàng thượng mới có thể trấn trụ. Lúc đầu ta cũng không thêm quan tâm, nhưng dần dà lại bất tri bất giác đi tìm hiểu. Ta dần phát hiện ra, ta không nhớ được chút gì trong những ngày sấm sét đó, hơn nữa trên người thường xuyên xuất hiện những vết thương không giải thích được, càng ngày càng nặng hơn.

Ta hỏi Duyệt nhi, nàng hàm hồ nói ta lo lắng quá nhiều nên quên mất.

Duyệt nhi là cháu gái của Hách công công, ta gần như biết hết toàn bộ bí mật của nàng. Ngay cả nàng cũng nói lấp lửng như vậy, chắc hẳn mọi chuyện không đơn giản rồi.

Ta luôn chú ý đến ngày có sấm sét, bắt buộc mình phải tỉnh táo bất cứ lúc nào, lại phát hiện một người khác mình.

Hèn yếu khóc lóc, sợ hãi gào thét, tự làm khổ mình như điên dại. Toàn bộ quá trình mổ bụng tiểu thư lần lượt hiện về, nỗi hoảng sợ ấy nẩy tuyệt vọng bị đè nén đều trào dâng, tâm niệm rằng chỉ có Tam điện hạ mới có thể cứu được tiểu thư. Lúc Vân Tấn Ngôn tới thì kéo hẳn không chịu buông tay, van xin hẳn cứu tiểu thư. Đêm đó, chuyện không dám làm, chuyện chưa từng làm, đều có một người khác làm...

Ta cảm thấy khi đó mình không thể không chế bản thân được nữa, chỉ khi Vân Tấn Ngôn tới, thấy gương mặt quen thuộc, ta mới cảm thấy tiểu thư chưa chết. Chỉ nghe thấy lời an ủi dịu dàng nhẹ nhàng của hắn, ta mới tin tưởng, hết thảy đều là giấc mộng.

Ta lựa chọn bỏ qua tất cả chuyện này, ta không thể gạt bỏ ý thức không nằm trong sự không chế này được, chỉ có thể thừa nhận.

Lại vào mùa hè một năm, Vân Tấn Ngôn đột nhiên nằm bên ta nói, cần có con rồi.

Ta không hề phản kháng.

Điều kiện tiên quyết để hắn giữ lại ta là: Ta có giá trị lợi dụng.

Nhưng đến lúc chẳng được hỉ mạch, ta lại sợ hãi. Ta nghĩ, dù ta có đến bên cầu Nại Hà, tiểu thư cũng không tha thứ cho ta.

Mang thai con của Vân Tấn Ngôn, ta bắt đầu nhớ tiểu thư khôn nguôi, thường xuyên cảm thấy người chưa rời đi, như có thể cảm nhận được hơi thở của người trong hoàng cung. Nhưng ta là người rõ nhất, đích thân giết người, đích thân thiêu xác người, người chết trên tay ta, tan thành mây khói.

Cùng lúc đó, Cổ Nghiên Lâm cũng có hỉ mạch. Lòng ta đột nhiên chùng xuống, Vân Tấn Ngôn bắt đầu tuyển tú với hàm ý mượn hơi thế lực mới, để ta và ả cùng có thai, đơn giản vì muốn mượn tay ta diệt trừ ả.

Hắn đoán không sai, một cơ hội ngay trước mắt như vậy, ta tuyệt đối không bỏ qua.

Phùng gia gia nghe kế hoạch của ta, nước mắt tuôn rơi đầy mặt, nhất định không chịu cho ta thuốc phá thai. Ta vô cùng kiên quyết, nói nếu gia gia không cho ta thuốc, ta sẽ có cách khác. Ta biết Phùng gia gia sợ ta gây nguy hiểm đến tính mạng nên phải cho ta.

Uống thuốc, trong lòng trong mắt ta đều là tiểu thư. Người đã mang bầu tháng tám còn phải chịu đựng đau đớn tới pháp trường; cơn đau ở bụng dưới làm ta nghĩ tới Vân Tấn Ngôn, vô cùng thù hận. Chỉ cần

ngihtới đây là con của hănta không khỏi cảm thấy vui sướng. Lúc bình tĩnh trở lại, tannhìn màn che mà lòng lạnh tanh. Đờingười không hề trọn vẹn, đây cũng là con của ta...

Cuối cùng Cố Nghiênlâm cũng phải tới lãnh cung, hình tượng cậ quyền không buông tha cho kẻ khác củata đã đi sâu vào lòng người, lấy cơ nhục mạ ả, cơ hội đi thăm Nhất Nhất lại càng nhiều hơn.

Phùng gia gia nói hết thấy đã xong xuôi, Nhất Nhất có thể xuất cung rồi. Tannhông nỡ, đưaNhất Nhất đi rồi, về sau không được gặp nữa. Nhưng Nhất Nhất không thuộc về hoàng cung.

Cố Nghiênlâm đã chết, sau đó là Phùng gia gia.

Thế giới trước mắt tala lại u ám thêm phần nào.

Tannhông phải là đối thủ củavân Tần Ngôn, vậy tase bỏ cuộc. Tannhỉ muốn tới lãnh cung, cùng Nhất Nhất sống quaday. Nhưng đường như Vân Tần Ngôn nhận thấy được điều gì, trăm phương ngàn kế không để tannhư ý nguyện.

Tabbắt đầu sợ hãi, sợ một ngày nào đó Hách công công tới đây nói với ta, Nhất Nhất cũng chết rồi.

Vắt hết óc, tannhỉ tới Lê Tử Hà, đồ đề mà Phùng gia gia không chỉ nhắc tới một lần.

Ấntượng duy nhất đốivới người này là nét chữ y hệt tiểu thư. Trong lòng ta, chữ củatiểu thư, hăndựa vào cái gì mà đòi bắt chước? Phùng gia gia nói với ta, là do chính tay gia gia dạy, nỗi ám ức trong lòng mới nguôi đi phần nào.

Tiểu thư từng nói với ta, không thể tin được người đời, nhưng không phải không thể tin ai. Con người đều phải lựa chọn, chỉ cần lúc chọn lựa biết phân rõ thiệt hơn, về sau không phải hối hận. Lòng tin cũng vậy, nếu không tin ai cả, chỉ biết sống trong hiểu lầm sầu lo, saocó được niềm vui củaviệc làm người?

Lời củatiểu thư luôn có lý.

Talựa chọn tin tưởng Lê Tử Hà.

Thậtraday cũng là cơ hội duy nhất củata, nếu không Nhất Nhất ngã bệnh trong lãnh cung, chắc chắn Nhất Nhất sẽ chết.

Kết cục củachuyện này ngoài dự liệu củata. Lê Tử Hà xõa mái tóc dài, nói cho tabiết nàng là nữ tử, ánh sáng trong mắt cũng quen thuộc đến vậy, lờinói ra lại là những chuyện chỉ ta và tiểu thư mới biết. Tình cảm trong giọng nói, hơi ấm trên nụ cười, tất cả những thứ chỉ có thể xuất hiện trong mơ đột nhiên sống động trước mắt ta...

Có lẽ, tahir nghi ngờ.

Nhưng trong lòng lại vui sướng, trực giác mãnh liệt, tiềm thức ép buộc taphải tin, khiến tanném hết tất cả bản khoản sang một bên, tóm chặt lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng, co ro trong lòng nàng như mèo con. Tiểu thư vẫn còn sống, tannhông cần lo lắng, không cần quan tâm, không phải đau lòng. Tiểu thư sẽ đưaNhất Nhất đi, đưata đi, tala lại có thể yên lặng đứng sau lưng người, để người che chở như rất nhiều năm trước...

Sự điên cuồng củata biến mất sau một đêm, còn dịu ngoan hơn cả trước kia, càng thêm lệ thuộc vàotiểu thư, không suy nghĩ, không lo lắng nữa. Tiểu thư nói gì tala làm nấy, chờ người đưata xuất cung.

Tiểu thư thường xuyên nhắc tới hai chữ Thẩm Mặc, nhưng thân phận củahănlại hơi mập mờ. Tannhỉ biết, tiểu thư được như hôm nay, người nên cảm tạ nhất chính là hănnh.

Nhưng hôm đó, hănlại tới Trầm Hương điện.

Y phục màu xanh nhạt, tóc đen như mực, hănnhảy vào cửa sổ xuất hiện trước mắt ta, hàng mày vầng lạnh, trong mắt không hề có gợn sóng, tuấn mỹ nhưng lại mờ nhạt. Giờ mới hiểu được vì sao trước khi Hà tiểu thư biểu lộ thân phận, tagnần như chưa từng chú ý tới người, có lẽ bị ảnh hưởng bởi Thẩm Mặc. Mờ nhạt đến mức làm cho người tabỏ qua sự hiện hữu củahănnh.

Hănnói hănnh sẽ rời đi cùng Bình Tây vương, hănnhỏi tatar Tử Hà thế nào rồi, hănnói sẽ chăm sóc cho Nhất Nhất cẩn thận.

Trực giác nói cho ta biết, hắn không phải là người nhiều lời như vậy. Hắn đang che giấu điều gì?

Hắn xoay người định rời đi, bước chân rất chậm, cuối cùng dừng lại, đưa lưng về phía ta hỏi một câu.

Ta ngơ ngẩn, rất nhiều chuyện ùa về trong đầu, ta đồ dẫn trả lời, trong lòng nhất thời sáng tỏ. Ta đã biết một bí mật của Vân Tấn Ngôn.

Ta không biết Thẩm Mặc rời đi từ lúc nào, tâm trạng quay cuồng một lúc, khóe miệng ta chỉ còn lại chút ý cười. Hận thù mấy năm với Vân Tấn Ngôn không cánh mà bay, chỉ cảm thấy hắn thật đáng thương.

Nhưng có vài chuyện chẳng muốn suy nghĩ nữa. Ta co rúc trong khuỷu tay của tiểu thư, dần dần, có vài thứ đã mất trở lại trong cơ thể ta. Ta không cố chấp nữa, không căm kình nữa. Ta cảm thấy chỉ cần chút thời gian nữa thôi, ta có thể trở về Diêu nhi trước kia rồi.

Nhưng, không phải tất cả những thứ trở lại đều khiến ta vui mừng, ví dụ như giấc mộng hằng đêm.

Bóng đèn dây dưa suốt ngày đêm cuối cùng cũng không còn, nhưng trong mơ ta vẫn bàng hoàng sợ hãi. Trong mơ có một nơi ấm áp, ta chỉ cần dựa vào, tất cả nỗi niềm lo lắng sẽ biến mất. Giấc mơ tái diễn từng ngày, ta cảm thấy rõ mình từ từ dò xét đến dựa dẫm, dựa dẫm đến lệ thuộc vào hơi ấm đó, cuối cùng không muốn xa rời.

Cho đến khi tiểu thư nói muốn hạ độc giết Vân Tấn Ngôn, linh hồn lại như bị hút ra. Ta giật mình, thì ra trong mộng... là kỷ ức thiếu thốn suốt sáu năm qua. Hơi ấm đó đến từ Vân Tấn Ngôn...

Thì ra vài năm nay, ta đau khổ lưỡng lự cuồng loạn cũng bởi vì trong tiềm thức, ta đã yêu hơi ấm đó. Rõ ràng hận hắn, biết rõ hắn là kẻ thù, nhưng ta lại yêu.

Ta không đành lòng để hắn chết, cầm thuốc giải lên tới Long Hoàn cung.

Vân Tấn Ngôn không có ở đó, không ai cản ta. Đặt thuốc giải lên bàn rồi ta vội vã rời đi, nhưng lại đụng phải một tên thái giám. Không nhiều lời, lập tức trở về Trầm Hương điện.

Ta nghĩ, lúc ta và tiểu thư rời đi, chỉ cần tiểu thư và Nhất Nhất còn sống, những oán hận kia cứ để nó tan thành mây khói đi.

Ban đêm gió rét, đau đớn thấu xương, tiểu thư kéo tay ta, cẩn thận tiến bước, ta dần dần mê man. Trước mắt lại bắt đầu hiện lên hình ảnh của nhiều năm trước, cười cợt, náo loạn, âu lo, khóc lóc.

Trước mắt chỉ có màu đỏ sẫm, mồ hôi lạnh tuôn rơi, đó là bệnh trạng xuất hiện mỗi khi trời có sấm sét...

Cố gắng giữ đầu óc tỉnh táo, ta bảo tiểu thư buông tay, ta biết ta sẽ phát bệnh, dẫn Ngự Lâm quân tới, tiểu thư không thể chạy được.

Ta mơ hồ nhớ lại tiểu thái giám đụng phải ta, lúc ấy có một mùi hương kì lạ. Thì ra... Vân Tấn Ngôn đã phát hiện ra...

Khi tỉnh táo trở lại, mặt tiểu thư đầy nước mắt, lòng ta đau xót, càng sợ mình vừa làm lộ thân phận của người. Nếu nói ra rồi, Vân Tấn Ngôn... sẽ không để người đi nữa...

Tiểu thư vì ta van xin Vân Tấn Ngôn, người nói muốn thuốc giải.

Thân thể bắt đầu đau đớn, ta làm lơ, tiếp tục co rúc trong lòng tiểu thư, cố gắng hấp thu hơi ấm cuối cùng. Nhưng khi ngược mắt nhìn ra sau, một mũi tên dài bay tới.

Thân thể không còn sức lực lại có thể lao về phía Vân Tấn Ngôn nhanh hơn ý thức, thân thể ta thể hiện ý thức của ta, ta không muốn hắn chết.

Trên lưng một mũi tên, trước ngực một chưởng, còn trúng độc. Ta nghĩ, ta chết chắc rồi...

Nhưng ta lại sợ hãi, cố gắng mở mắt ra, thấy tiểu thư rơi nước mắt yếu ớt lau đi.

Sức lực dần dần rệu rã, ý thức cũng phai nhòa dần, vậy mà ta vẫn sợ, sợ tiểu thư biết... biết ta yêu Vân Tấn Ngôn, Tam điện hạ một thời...

Gần như dùng hết toàn bộ sức lực, ta muốn nói cho người biết, người ta yêu là thiếu gia...

Trước kia thiếu gia luôn bắt ta gọi tên chàng, không cho gọi thiếu gia, nếu không thì Khúc ca ca cũng được...

Ta không dám, tôn ti vẫn là tôn ti.

Nhưng câu nói cuối cùng, ta nghĩ, gọi thế nào cũng không quan trọng nữa. Cho nên để tiểu thư tin ta, ta nói người ta yêu... là Khúc ca ca...

Nói xong câu đó, toàn thân ta không còn sức lực. Thời khắc cuối cùng, ta nhìn Vân Tần Ngôn, mỉm cười. Nhìn xem, người ta yêu là Khúc ca ca, ta, không yêu người.

69. Chương 69

Buổi đêm rét buốt, gió lạnh gào thét, cắt xé làn da như con dao sắc. Lê Tử Hà cố gắng mở to mắt đến mức đau rất, chờ dần nhìn Ngự lâm quân bị chém gĩa ngực khắp nơi. Những giọt máu ấm nóng bắn lên mặt, chạm tới khóe miệng, mùi ngai ngái, hai tay ôm chặt lẫn hơi ấm bên cạnh. Nàng nhắm mắt, cố gắng hít thở, tìm kiếm mùi thuốc thoang thoang trong mùi máu tanh gay mũi. “Tử Hà, ôm chặt.” Thấm Mặc áo đen, tư thái mạnh mẽ, dùng vải đen che mặt, chỉ lộ đôi mắt sắc bén mang ánh sáng chưa từng thấy, lóe lên hàn khí khiếp người, khẽ dặn dò Lê Tử Hà.

Thấm Mặc một tay cầm kiếm, một tay ôm Lê Tử Hà, đồng hành bên hắn là hơn trăm người mặc áo đen, cũng che mặt cầm kiếm, ngăn cản Ngự Lâm quân, mở đường cho hắn.

Bên tai không ngừng vang tiếng đao kiếm va chạm và tiếng kêu thảm thiết của kẻ bị thương. Lê Tử Hà ghé mắt nhìn thanh kiếm của Thấm Mặc, màu đỏ tươi, dưới ánh trăng mờ ảo có thể thấy máu nhỏ xuống theo mũi kiếm.

Vân Tần Ngôn đã sắp xếp quân mai phục ngoài hoàng cung. Có lẽ chuyện quá khẩn cấp, lại không ngờ họ trốn đi theo lối nào, lượng người cũng không nhiều, nên dưới sự giúp sức của mọi người, Thấm Mặc mang theo Lê Tử Hà đột phá vòng vây mau chóng. Tại rừng cây lân cận hoàng cung có bốn chiếc xe ngựa, nhảy lên một xe, bốn gã phu xe lập tức hét lớn đi theo các hướng khác nhau.

Đường đi xóc nảy mà dường như Lê Tử Hà không hề cảm thấy, chỉ chờ dần mở to mắt, cánh tay ôm lấy Thấm Mặc càng lúc càng siết chặt, tựa đầu lên ngực Thấm Mặc không rời, thân thể bắt đầu run rẩy kịch liệt.

“Tử Hà, mũi tên kia... là ta bắn...” Một tay Thấm nhẹ nhàng mơn trớn theo chân mày Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà chớp mắt, sau đó lại ngơ ngẩn nhìn rèm xe phất phơ theo cơn gió đêm, không nói gì.

Thấm Mặc rũ mắt, đang định lên tiếng thì Lê Tử Hà chợt mở miệng, giọng nói hơi khàn, mang vẻ tự giễu: “Điều nhi... một lòng tìm cái chết.”

Thấm Mặc ngăn người, vuốt ve mái tóc dài của Lê Tử Hà như an ủi.

“Ta vốn nên đoán được, vốn nên nghĩ ra...” Lê Tử Hà nhắm mắt, giọng nói hơi nghẹn ngào: “Dù thế nào đi nữa, Vân Tần Ngôn... vẫn là phu quân của nàng...”

Người có thù máu với hắn là Quý Lê chứ không phải Điều nhi, Điều nhi cứu Nhất Nhất, giữ an toàn cho nó vì nàng, đích thân phá thai vì nàng, sáu năm qua gần như đánh mất bản tính của mình cũng vì nàng. Lê Tử Hà cho rằng tiết lộ thân phận của mình cho Điều nhi thì nàng sẽ không đau lòng nữa, đưa nàng xuất cung sống những ngày an ổn, chăm sóc nàng thật cẩn thận là có thể trả lại cho nàng tất cả những năm tháng nàng đã hi sinh vì mình. Nhưng Lê Tử Hà đã quên mất, Điều nhi cũng là nữ tử, mà Vân Tần Ngôn lại là phu quân duy nhất của nàng, mặc dù nàng vừa nói bên tai mình người nàng yêu là Khúc ca ca...

“Nếu đây là lựa chọn của cô ấy, việc gì nàng phải đau khổ?” Thấm Mặc khẽ nói, như thể nước gợn chạm rãi lan tràn, khiến lòng người thanh tịnh: “Sự lựa chọn của cô ấy, đối với cô ấy mà nói, có lẽ là kết cục tốt nhất.”

Lê Tử Hà chợt cười một tiếng, mang chút thê lương, không nói gì nữa.

“Trước kia nàng từng học bắn tên sao?” Thẩm Mặc chợt hỏi, liếc nhìn hai tay Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà giật mình, lại hơi bối rối, hồi lâu mới đáp: “Ừ, đã từng học.”

Nhưng thật ra nàng học hồi còn là Quý Lê. Có một lần nàng một mình chuồn ra khỏi phủ chơi, trên đường bị mấy tên khất cái vô lại ngăn cản, lấy hết tiền trên người còn chưa nói, lại còn muốn đùa giỡn nàng. Cũng may nàng phản ứng rất nhanh, tuy nói cuối cùng quây đến mức mặt mày đầy bụi đất, lại còn bị thương, nhưng cũng không để mình chịu thiệt. Vân Tấn Ngôn liền dạy nàng vài thuật phòng thân, bắn tên là nàng mượn cơ hội quần lấy bắt hấn dạy, về sau nhàn rỗi không có việc gì làm luyện tập trong Quý phủ.

Thẩm Mặc lại nhìn Lê Tử Hà với vẻ nghi ngờ, không hỏi nhiều, chỉ khẽ than: “Mũi tên vừa rồi của nàng, Vân Tấn Ngôn...”

“Không chết đâu.” Lê Tử Hà tiếp lời, ba chữ đó bộc lộ nỗi oán hận sâu nặng. Hít sâu một hơi, nàng hơi kiềm chế nói: “Điều nhi và hấn dù sao cũng là vợ chồng, biết rõ Điều nhi đưa thuốc giải cho hấn, vậy mà còn không lưu tình...”

Giọng lại hơi nghẹn ngào, đột nhiên cười tự giễu: “Lúc ấy ta giận dữ, quên mất lâu rồi chưa tập bắn tên. Với sức lực đó, mũi tên kia nhiều lắm cũng chỉ đoạt lấy nửa cái mạng của hấn thôi.”

“Vậy nàng... vì sao phải dùng tay trái?”

Câu hỏi này của Thẩm Mặc cứ quần lấy Lê Tử Hà, vì sao lúc ấy lại dùng tay trái?

Thù hận, giận dữ, chỉ muốn trả thù hấn! Không cam lòng rời khỏi hoàng cung, để hấn sống yên ổn nửa đời còn lại như vậy. Lúc ấy nàng đã muốn dùng một mũi tên lấy mạng hấn cho xong mọi chuyện. Dùng tay trái là muốn hấn hiểu rõ cuộc ai là kẻ lấy mạng hấn!

Thẩm Mặc thấy nàng không nói gì, còn mang vẻ u ám hơn, lãng sang chuyện khác: “Ta nhờ thúc phụ đưa Nhất Nhất về Tây Nam trước rồi.”

Nhắc tới Nhất Nhất, quả nhiên vẻ mặt Lê Tử Hà dịu hấn đi, vội đưa mắt nhìn Thẩm Mặc, nói: “Bệnh của nó thế nào rồi? Hơn nữa độc của nó... Ta không tìm ra đan dược mà chàng nói...”

“Chứng hàn gần khỏi rồi, chỉ cần điều dưỡng thêm một thời gian nữa thôi. Độc này, trở về Tây Nam là có thể giải.” Thẩm Mặc cúi đầu nhìn Lê Tử Hà, khẽ cười, đôi mắt lấp lánh như ánh sao.

Thấy nụ cười của hấn, Lê Tử Hà cũng yên lòng. Dựa vào ngực hấn Thẩm Mặc, hai tay vẫn ôm chặt, khẽ nói: “Thẩm Mặc, chàng dẫn ta đi đi... Ta sợ lắm...”

Mở to đôi mắt khô khốc. Ánh sáng trong mắt Phùng gia gia tắt dần, nụ cười an tâm khi Điều nhi nằm trong lòng nàng dần dần hiện về trước mắt, nhưng lại mờ dần rồi biến mất.

Nàng sợ, sợ Nhất Nhất cũng bị liên lụy. Bây giờ nó chưa được bảy tuổi, sống trong quan tài gần bảy năm, cuộc đời không được trọn vẹn. Nếu chỉ có một mình nàng thì nàng không phải sợ hãi. Nhưng kể từ khi thấy nó từ từ leo ra khỏi quan tài, mở to đôi mắt trong suốt nhìn mình, lòng báo thù vững như bàn thạch ấy bắt đầu dao động.

Phùng gia gia đã qua đời, Điều nhi cũng mất. Nàng bỗng thấy sợ hãi, chẳng may có ngày nào đó, Nhất Nhất cũng bỏ nàng mà đi...

“Ừ, chúng ta đi.” Thẩm Mặc chậm rãi nở một nụ cười tươi tắn, ẩn chứa nét dịu dàng vô tận.

Lê Tử Hà nhẹ nhàng thở ra một hơi, chưa kịp đáp lời, xe ngựa đột nhiên lắc mạnh, ngựa hí lên như thể mất kiểm soát. Phu xe vội hô lên: “Công tử, những kẻ đó đuổi tới rồi!”

Ngồi ở trong xe ngựa có thể nghe rõ tiếng tên cắm lên vách xe. Lê Tử Hà tập trung, tiếng vó ngựa vang dội sau lưng hỗn độn lại dần dặt, e rằng có không ít người đuổi theo!

Xe ngựa đã tới ngoại thành Vân Đô, hai bên đường bằng phẳng là cánh rừng. Tuy lá cây mùa đông đã rụng hết nhưng chạc cây vẫn chi chít. Định nhiều ta ít, Lê Tử Hà lại không biết võ, nếu phải liều mạng, dù không bị bắt vẫn rơi vào cảnh hai bên cùng tổn hại.

Thẩm Mặc không vội, Lê Tử Hà cũng không sợ. Hai người liếc nhìn nhau, khẽ cười một tiếng, gạt đầu với nhau, thấu hiểu ý nghĩ của đối phương. Thẩm Mặc vươn tay bàn hơi vàng giống như Lê Tử Hà, trong mắt Lê Tử Hà, bàn tay đó ấm áp và mạnh mẽ chưa từng có.

Lê Tử Hà cũng vươn tay nắm lấy tay hắn, mười ngón tay đan xen, vô cùng hài hòa.

Thẩm Mặc giữ vững thân hình, vén màn xe lên, cơn gió lạnh ủa vào. Hắn nắm tay Lê Tử Hà thật chặt, hai người đồng thời rời khỏi xe ngựa, phu xe không hiểu nhưng cũng không dám phân tâm nhìn hai người, vừa giục ngựa vừa sốt ruột hỏi: “Công tử, đây là...”

Vừa lúc xe ngựa đến khúc quanh của cánh rừng, phu xe chưa kịp nói xong đã thấy công tử nhà mình ôm nữ tử sau lưng, tung người nhảy lên, biến mất trong khu rừng. Chưa hết thời gian một cái nháy mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

“Thẩm Mặc, họ có đuổi theo không?” Lê Tử Hà quay đầu lại nhìn con đường hai người vừa đi qua, tối đen như mực, dè dặt hỏi.

“Không đâu.” Thẩm Mặc nói quả quyết, giọng nói lạnh lạnh như gió rét buổi đêm: “Chúng ta tìm chỗ ở mấy ngày đã. Chờ đến khi truy binh tản mát rồi lên đường về Tây Nam.”

“Nhất Nhất thì sao? Ở Tây Nam chờ chúng ta sao?” Lê Tử Hà nghe Thẩm Mặc nói vậy, giọng hơi lớn chút ít. Ở sau lưng Thẩm Mặc, mái tóc dài của hắn tung bay trong gió, phất lên mặt khiến nàng ngựa ngửa, vươn tay gạt đi, nhưng cảm xúc như tơ ấy lại làm cho nàng muốn giữ lấy chơi đùa.

Thẩm Mặc quay đầu lại, vừa lúc thấy Lê Tử Hà kéo một lọn tóc của mình, khẽ cười một tiếng, nói: “Thân thể Nhất Nhất không nên bồn ba quá sức, vì vậy tốc độ di chuyển rất chậm, có lẽ sẽ tới cùng lúc với chúng ta. Có thúc phụ bảo vệ, Nhất Nhất không có chuyện gì đâu.”

“Ừ.” Lê Tử Hà gạt đầu. Chẳng hiểu vì sao lời của Thẩm Mặc luôn khiến người ta tin tưởng. Hắn nói không có ai đuổi theo, trái tim đập thình thịch của nàng dần dần bình lặng, hắn nói Nhất Nhất không sao, trái tim vẫn lơ lửng của nàng liền yên ổn chạm đất.

“Nhất Nhất có ngoan không?”

“Ừ, hôm nào cũng ở trong phòng đọc sách, biết gần hết các chữ rồi.”

“Nó thích đọc gì nhất?”

“Y thư trong phòng ta.”

“Đọc hiểu không?” Lê Tử Hà cười, hỏi tiếp.

“Y lý được lý đơn giản, chắc hiểu được thôi.”

“Vậy nó thích ăn gì? Kẹo ư?”

“Ừ, trước kia thích.”

“Bây giờ không thích nữa à?”

“Không biết nó đọc ở đâu, nói nam nhi không thể suốt ngày chìm trong hũ mật.”

Lê Tử Hà bật cười, đôi mắt lại hơi nóng lên. Đây là con của nàng, không thể thấy nó chào đời, thấy nó trưởng thành, lại còn tìm hiểu thói quen của nó từ miệng người khác.

“Thẩm Mặc, ta nhớ nó.” Muốn mau mau đến bên cạnh nó, bảo vệ nó, thấy nó cười với mình, khóc với mình, nhìn nó cao dần, nghe nó gọi mình mẫu thân. Nghĩ tới đây, trái tim như được ngâm trong suối nước nóng, tràn đầy ấm áp.

“Ừ, giải độc cho nó rồi, chúng ta mang theo nó rời khỏi Vân Quốc, có được không?” Thẩm Mặc quay đầu lại, nhìn Lê Tử Hà nở nụ cười hờ hững, đôi mắt cong lên, cứ như trăng non mới nhú, trong mắt lấp lánh ánh sáng.

“Rời khỏi Vân Quốc?”

“Ừ, ngoài biên cảnh Tây Nam chính là Phong Quốc, nơi giao giới của hai nước có một hẻm núi. Nơi đó bốn mùa như mùa xuân, suối chảy mãi, hoa nở không tàn, bướm bướm bay lượn. Nàng và Nhất Nhất nhất định sẽ thích.” Mắt Thẩm Mặc hiện một lớp sương mù mờ lung, cứ như thể ngoại đạo viên đó đã ở ngay trước mặt. Hắn cười khê giơ tay lên, vỗ nhẹ lên mặt Lê Tử Hà, bỗng dưng chuyển đề tài: “Nàng mặc nữ trang, ta còn chưa nhìn kỹ đâu đấy.”

Nói rồi quay lại nhìn Lê Tử Hà chăm chú, mái tóc, hàng mày, miệng mũi, cái cổ...

Gò má Lê Tử Hà bỗng đỏ ửng lên, biết rõ bóng đêm sâu thẳm Thẩm Mặc không thấy gì nhưng vẫn cuống quýt giơ một tay lên che mắt hắn, tay kia vẫn đan xen với năm ngón tay của Thẩm Mặc, sải bước kéo hắn đi về phía trước, bực mình nói: “Lên đường thôi.”

Thẩm Mặc chưa từng thấy Lê Tử Hà ngượng ngùng xấu hổ như vậy, cúi đầu cười hai tiếng, không nói nhiều, chỉ đi theo nàng.

Lá vàng rơi rụng, bước chân qua tạo nên tiết tấu duy nhất trong đêm tối. Hai người một trước một sau chậm rãi tiến về phía trước. Dưới ánh trăng, bóng của hai người chồng lên nhau, lướt qua bóng của cành cây, càng lúc càng xa.

Thẩm Mặc tìm một thôn nhỏ vắng vẻ, hai người ra về vợ chồng, tìm một nhà dân bỏ hoang ở lại. Ngày hôm sau có tin Hoàng thượng bị ám sát, cả nước truy bắt thích khách, về phần tình trạng của Vân Tần Ngôn, không ai dám bàn tán. Cũng may thôn nhỏ rất hẻo lánh, không ai lục soát, hai người đã ở đây được bảy ngày.

“Để ta.”

Thẩm Mặc đang khoác áo choàng định ra ngoài, Lê Tử Hà đặt bát đĩa xuống, tiến lên tỉ mỉ buộc chặt lại. Bàn tay lạnh băng thỉnh thoảng chạm tới làn da của Thẩm Mặc, Thẩm Mặc nhẹ nhàng kéo xuống, cau mày nói: “Ba ngày nữa chúng ta lên đường trở về Tây Nam. Sau khi trở về, phải điều dưỡng thân thể cho tốt.”

Lê Tử Hà cười khê, không quan tâm đến lời của Thẩm Mặc, nhìn Thẩm Mặc từ đầu đến chân, chế nhạo: “Thật ra chàng giả trang nông phu cũng ra dáng lắm.”

Thẩm Mặc chỉ cười nhạt. Mấy ngày nay tâm trạng của Lê Tử Hà khá hơn, vẻ âu lo trên mặt dần dần tản đi, khóe miệng cũng thường xuyên nở nụ cười. Dù nàng đã buông bỏ thù hận là thật hay giả, từ đầu đến cuối, thứ nàng muốn cũng chỉ là cuộc sống bình thường như vậy thôi.

“Nếu hôm nay truy binh hướng tới Tây Nam tản đi rồi, ngày mai chúng ta lên đường.” Thẩm Mặc xoay người đeo đầu lạp. Mấy ngày nay hôm nào hắn cũng ra ngoài, thứ nhất để bảo đảm an toàn cho hai người, thứ hai để tra xét phương hướng của truy binh, chờ truy binh tản mát là có thể lên đường, không muốn dùng võ lực khiến mọi chuyện thêm phức tạp.

“Ừ.” Lê Tử Hà xoay người cầm bát đĩa lên, khê nói: “Ta nấu cơm tối chờ chàng.”

Thẩm Mặc cười, đôi mắt cong cong chứa đầy ánh sao, tiến lên kéo Lê Tử Hà xoay người lại, để lại trên trán nàng một nụ hôn rồi mới rời đi.

Lê Tử Hà sờ cái trán ấm áp, nhìn bóng lưng Thẩm Mặc không khỏi mỉm cười, đóng cửa lại.

Ngoài cửa sổ, chẳng biết tuyết đã rơi từ lúc nào. Phía đông Vân Đô nơi hai người ở cũng không ấm áp hơn là bao, thậm chí còn lạnh hơn. Lê Tử Hà nhìn những món ăn đã nấu xong, bốc hơi nóng nghi ngút, đầy lòng cũng trở nên ấm áp. Hồi còn là Quý Lê, nàng biết làm rất nhiều bánh ngọt, nhưng đồ ăn làm tới làm lui cũng chỉ có mấy món này. Mấy ngày nay cũng chưa thấy Thẩm Mặc chán ăn, ngược lại càng ăn càng ngon miệng.

Bưng thức ăn lên bàn, sắc trời tối dần. Lê Tử Hà ngồi ôm gối bên cạnh bàn, nghĩ đến ba năm ở núi Vân Liêm, lúc ấy chẳng bao giờ cảm thấy chờ người ăn cơm cũng là chuyện thú vị.

Cánh cửa “uỳnh” một tiếng mở toang. Lê Tử Hà giật mình đứng dậy, gió tuyết ùa vào phòng khiến nàng giật mình. Áo choàng của người đứng ngoài cửa bị gió thổi hất lên, dính đầy tuyết. Người đó cất bước vào phòng, cúi đầu lạp, không phải Thẩm Mặc.

“Ông là?” Tiếng chuông cảnh báo trong lòng Lê Tử Hà vang lên, quan sát người đang bước tới. Đôi mắt to giận dữ nhìn mình chăm chăm, râu quai nón dính tuyết đã hóa thành băng, thoát nhìn vô cùng thô bạo, nhưng không giống người trong quân đội.

“Lão tử là Bình Tây vương!” Tạ Thiên Liêm trừng mắt nhìn Lê Tử Hà đầy hung dữ, ném đầu lạp xuống đất, ngồi xuống bắt đầu ăn cơm.

Lê Tử Hà ngơ ngẩn, vội vàng đóng cửa lại, không biết vị Bình Tây vương gia này là thật hay giả, ngồi đối diện nhìn ông ta ăn hết thức ăn của hai người.

Tạ Thiên Liêm lau miệng, ngược mắt nhìn chăm chăm một lúc rồi nói: “Ngươi vẫn ở đây làm gì?”

“Tử Hà không rõ ý của vương gia.” Lê Tử Hà rũ mắt thờ ơ trả lời.

“Hôm nay lão tử đã tới đây, hoặc là ngươi biến, hoặc là ngươi chết!” Tạ Thiên Liêm đứng phắt dậy, rút ra đại đao bên người kề lên cổ Lê Tử Hà, cả giận nói.

Lê Tử Hà cắn môi, trấn định liếc nhìn đại đao sáng choang, vẫn thản nhiên nói: “Tử Hà vẫn không hiểu ý của vương gia.”

“Đừng đánh trống lảng!” Tạ Thiên Liêm cả giận nói: “Quý gia và Tạ gia ta thù không đội trời chung, ta không tin ngươi không biết!”

Mặt Lê Tử Hà không còn sắc hồng, thoáng cái đã tái mét, chỉ có đôi mắt đen hằn tia máu, trầm mặc không nói gì.

“Lão tử cho ngươi cơ hội lựa chọn, hoặc là lập tức cút đi, đừng hòng liên lụy Tiểu Mặc nữa, hoặc là trở thành vong hồn dưới đao của ta!” Tạ Thiên Liêm tiến thêm vài bước, vẻ mặt dữ tợn, dường như muốn đe dọa Lê Tử Hà.

“Tử Hà không đi.” Lê Tử Hà còn chưa kịp nghĩ đã buột miệng nói. Nhưng lập tức bình tĩnh, hỏi ngược lại: “Vì sao Tử Hà phải đi?”

“Ngươi Quý gia hại chết đại ca đại tẩu, ngươi còn muốn yên ổn làm con dâu Tạ gia?” Tạ Thiên Liêm cười lạnh một tiếng, thấy Lê Tử Hà tay trái gãi không chặt, dứt khoát thu hồi đại đao.

“Tử Hà sẽ...” Đền bù...

“Ngươi làm thế nào?” Tạ Thiên Liêm không để Lê Tử Hà phản bác, tiếp tục cười lạnh nói: “Ngươi hại Tiểu Mặc một mình vào cung, hại nó bị thương nặng, hại nó ngã bệnh liệt giường, hại nó mất nửa tính mạng, không cần thận có ngày nào đó nửa tính mạng còn lại cũng mất luôn đó!”

Lê Tử Hà dẫn siết chặt nắm tay, mắt đỏ như máu. Nghe lời Tạ Thiên Liêm nói, nàng không biết phải phản bác thế nào.

“Được, hôm nay không nói ngươi có liên lụy tới nó hay không, chỉ bằng thân phận người Quý gia của ngươi, có tư cách gì mà đứng bên nó?” Tạ Thiên Liêm cười lạnh hỏi.

Ánh mắt Lê Tử Hà trầm xuống, nói: “Có tư cách hay không, không đến lượt ông nói!”

“Nói vậy chắc ngươi không chịu đi?”

“Không đi.”

“Ha ha, có muốn lão tử nói cho ngươi biết quan hệ giữa Tiểu Mặc nhà ta và Quý gia không?” Tạ Thiên Liêm ngồi ở một bên, nương mày nhìn sắc mặt tái nhợt của Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà không nói gì, Tạ Thiên Liêm liền nói: “Nói thật cho ngươi biết, Tiểu Mặc cũng thấy ngươi là người Quý gia mới có thể đối tốt với ngươi như vậy. Năm đó nó không cưới được đại tiểu thư Quý gia các ngươi, hôm nay cũng chỉ coi ngươi là vật thế thân mà thôi!”

“Không cần ông xen vào.”

“Ha ha, được lắm, ta không xen vào!” Tạ Thiên Liêm cười to, đứng lên đẩy Lê Tử Hà: “Vậy ngươi xem lại lương tâm của mình đi, dựa vào cái gì mà bắt nó phải vào sinh ra tử vì ngươi?”

Vóc người Tạ Thiên Liêm vốn cao lớn, lại còn dùng gần hết sức lực. Lê Tử Hà bị ông đẩy như vậy, bước chân không vững liền ngã lăn ra đất.

Sắc mặt Tạ Thiên Liêm lạnh tanh, nhìn Lê Tử Hà từ trên cao xuống, cắn răng nói: “Người xem lại lương tâm của mình đi! Năm đó lúc đại tiểu thư Quý gia các người động phòng hoa chúc, Thế tử Tạ gia ta đốt vàng mã để tang ba ngày không ngủ. Ngày đại tiểu thư Quý gia các người vợ chồng thắm thiết, Thế tử Tạ gia ta cả đêm cô độc huyết lệ thành sông. Lúc đại tiểu thư Quý gia các người vinh quang leo lên ngôi vị Hoàng hậu, Thế tử Tạ gia ta bơ vơ một mình rời quê tha hương! Người, Quý gia các người! Dựa vào cái gì mà vào cửa Tạ gia ta? Dựa vào cái gì mà có thể đứng bên cạnh nó? Dựa vào cái gì mà khiến nó buông bỏ tất cả vì người?”

70. Chương 70

Tạ Thiên Liêm thốt xong câu đó, cả khuôn mặt đỏ bừng như sung huyết, tự thấy là người không đọc nhiều sách, nay có thể nói ra những lời đó quả thật là hiếm thấy. Sở dĩ nói được một hơi nhiều như thế là bởi vì suốt mấy tháng nay đã kìm nén đến phát điên. Đã vậy còn thấy thái độ kiên quyết không chịu đi của Lê Tử Hà, cho nên đã phát hỏa. Lê Tử Hà cũng người, vành mắt đã đỏ càng thêm đỏ, sắc mặt trắng bệch, cũng chẳng nói lời nào. Chồng người bỏ dậy, không để lại dấu vết chùi hai mắt, phỉ phỉ bụi trên người rồi đi trở về cạnh bàn, vừa dọn bát đĩa vừa lạnh nhạt nói: “Ông giết ta đi, ta không đi.”

“Lão tử chưa từng thấy đứa con gái nào không biết xấu hổ như người, người muốn đeo bám đến cùng hay sao?” Tạ Thiên Liêm thấy Lê Tử Hà không có chút gì e sợ, càng không có ý rời đi, hai mắt tròn to, rút ra đại đao bổ về phía bàn vuông.

Bàn gỗ trong nháy mắt bị chém làm hai, chén đĩa trên bàn theo đó rơi xuống đất vỡ nát. Lê Tử Hà ngây người ra, bàn tay cầm chiếc đĩa bởi vì dùng quá sức mà gần như không còn chút máu, run lên bần bật, cuối cùng cầm chiếc đĩa vứt mạnh lên mặt đất, cổ dần xuống gần giọng nói: “Đây là chuyện giữa ta và huynh ấy, liên quan gì tới ông?”

“Nó là cháu của ta!”

“Nói vậy là huynh ấy bảo ông đến đuổi ta đi?”

Tạ Thiên Liêm nghẹn lời, nhìn Lê Tử Hà bằng ánh mắt lạnh lùng, nhưng lại không thể thốt ra được nữa lời. Lê Tử Hà cúi người dọn dẹp cái bàn bị ngã, không muốn nhìn cảnh lộn xộn trong nhà. Bao nhiêu năm qua, chỉ có nơi này mới mang đến cho nàng cảm giác mái ấm gia đình, mặc dù thời gian chỉ có bảy ngày....

“Muốn ta đi cũng được, có một số việc ta sẽ tự mình nói rõ với Thẩm Mặc, đến lúc đó nếu huynh ấy bảo ta đi, ta tuyệt đối sẽ không chần chừ.” Lê Tử Hà vừa dọn dẹp, vừa từ tốn nói.

Nàng nhút nhát, hèn yếu, không dám tỏ bày về chuyện thân phận của Quý Lê, Mỗi lần nhìn thấy ý cười dịu dàng trong mắt Thẩm Mặc thì lời đến bên khóe miệng đều không thốt thành câu. Nàng tự an ủi mình, phải trân trọng sự chăm sóc không dễ gì có được này, quên đi thù hận, quên thân phận thật coi mình chỉ là một nông phụ bình thường, yên vui sống trọn mấy ngày. Cho đến thời điểm thú nhận, dù cho Thẩm Mặc đối xử với nàng thế nào đi nữa, ít nhất trong mấy ngày nay đã cảm thấy hạnh phúc.

Hôm nay Tạ Thiên Liêm đến nhắc nhở nàng, cuộc sống ấy đã chấm dứt.

“Không đi?” Tay cầm đao của Tạ Thiên Liêm càng thêm siết chặt, chân mày nhíu xoắn vào nhau, hàn quang trong mắt chợt lóe, cả giận nói: “Lão tử không có nhiều thời gian nói nhảm với người! Người thân là phi tần hậu cung, mang theo người Tiểu Mặc chỉ có tự tìm đường chết! Bản thân ta cũng không cho phép người cản trở tương lai rộng mở của nó! Lần này không giết người, mai sau không còn cơ hội nữa!”

Vừa nói, đại đao cũng không nương tình bổ về phía Lê Tử Hà, Lê Tử Hà tay mất lạnh lẽo nhấc lên một nửa cái bàn gỗ trong tầm tay cầm được một đao. Với sức lực của Tạ Thiên Liêm, bàn gỗ hiển nhiên không cản được ông, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến lực độ, thời khắc chỉ mảnh treo chuông, Lê Tử Hà bỗng hô lên: “Thẩm Mặc!”

Tạ Thiên Liêm dùng tay quay đầu lại nhìn về phía cửa chính. Lê Tử Hà nhân cơ hội ném xuống bàn gỗ rồi chạy về hướng cửa, hai tay cũng nhanh chóng mở cửa. Gió lạnh kèm theo bông tuyết xông tới mặt, ngay sau đó trên lưng bỗng thấy đau rát, cảm nhận được rất rõ ràng máu thịt như đang nứt ra, muốn cất bước bỏ chạy nhưng chân lại chẳng có chút sức lực nào, đến cả thân hình cũng không thể chống đỡ được đổ ảm về phía trước.

Không có sự đau đớn hay lạnh lẽo như trong tưởng tượng, chớp mũi đột nhiên thoang thoảng mùi thuốc, hai tay được người đỡ lấy, đầu vùi sâu vào bờ ngực rắn chắc. Trái tim Lê Tử Hà đập rộn lên dữ dội, tựa như có ai đó vượt qua, sau khi bình tĩnh lại, chớp mũi cảm thấy ê ảm, níu lấy người nọ thật chặt, thì thào nói: “Thẩm Mặc....Chàng đã trở lại...”

Lời còn chưa dứt thì được nhắc bổng lên, khiến vết thương trên lưng càng thêm đau đớn, tưởng chừng như buột chặt lấy mỗi sợi dây thần kinh của Lê Tử Hà, lan tràn khắp nơi, cắn răng cố nhẫn nhịn nhưng chỉ càng đau đớn hơn.

Lòng ngực vốn rất ảm áp bỗng như kết thành băng, xộc lên hơi lạnh, trong lòng Lê Tử Hà không khỏi hoảng loạn, vội giương mắt lên nhìn thì trông thấy Thẩm Mặc đang nhìn chằm chằm vào trong nhà, sắc mặt lạnh lùng như băng tuyết, còn có vẻ sát khí cố đè nén trong hai mắt.

“Tiểu Mặc, người.... Người...”

Đại đao trong tay Tạ Thiên Liêm “loảng xoảng” rơi xuống đất, lưỡi đao thấm máu đỏ tươi.

Thẩm Mặc bế Lê Tử Hà vào trong phòng, khi đi ngang qua Tạ Thiên Liêm thì chân trái chợt nhắc lên, thanh đao vừa rơi xuống đất lại bị hất tung lên lướt qua cửa vắng ra phía ngoài.

Sắc mặt Tạ Thiên Liêm có chút khó coi, thấy sát khí trên người Thẩm Mặc đã giảm bớt nhưng lại không hề dờn ngó tới mình, nhìn tới thanh đao đã theo mình nhiều năm liền nhảy bổ ra khỏi cửa nhặt lấy nó.

Cánh cửa như cũng hiểu được tình thế, ông vừa bước ra nó liền đóng sầm lại.

Toàn thân Tạ Thiên Liêm cũng run lên theo, nhưng không dám xông vào. Nhặt đao vỗ cửa lớn tiếng nói: “Tiểu Mặc, Tiểu Mặc, người làm vậy là có ý gì? Muốn để ta ở ngoài phòng suốt đêm sao?”

Bên trong im thinh thít, Tạ Thiên Liêm nhìn quanh bốn phía, khắp nơi đều tối đen như mực khiến ông sợ run cả người, tiếp tục đập cửa nói: “Tiểu Mặc, người đàn bà đó không thể giữ lại! ả ta dù gì cũng là người của Quý gia? ả biết rõ hại ả cửa nát nhà tan có phần của Tạ gia, còn làm bộ như không thèm để ý, cố ý lợi dụng người thôi! Hôm nay ả vẫn còn là Lê phi, nói không chừng trong sạch....”

“Nếu như người không phải là thức phụ của ta, thì đã không còn toàn thân đứng đó.”

Lời nói lạnh lùng bất thành linh vọng ra, âm thanh không lớn nhưng rất rõ ràng. Tạ Thiên Liêm như bị mũi băng nhọn nện ột nhát, sững người bất động, nói không nên lời.

Lò sưởi trong phòng được đốt lên, nhưng cũng chẳng ăn nhằm gì, gió rét thỉnh thoảng lùa vào từ khe hở cửa sổ. Sau lưng Lê Tử Hà bị đại đao của Tạ Thiên Liêm bổ thẳng từ bả vai xuống tới sống lưng, miệng vết thương một đường nghiêng dài ghê rợn như há miệng cười, cười đến máu thịt mơ hồ. Lê Tử Hà cảm thấy ý thức có chút mê ly, cái lạnh đến thấu xương trên người sớm đã lấn át cả đau đớn, túm chặt lấy ống tay áo của Thẩm Mặc như thể sợ mất đi hơi ả áp cuối cùng.

Lê Tử Hà nằm sấp trên giường, Thẩm Mặc một tay xé toạt chiếc áo trên lưng nàng, bắt chợt nhớ tới cái đêm trước khi vào cung, hẳn nghĩ rằng sẽ không bao giờ để cho nàng chịu khổ hay uất ức nữa, nhưng chuyện cho tới bây giờ, nàng lại vì bản thân mà đã hai lần đều suýt mất mạng. Nghĩ đến đây, ánh mắt Thẩm Mặc chùng xuống, đè nén sát khí dường như muốn bùng phát, cuối cùng nhắm mắt lại rồi mở ra, có vậy mới khôi phục lại bình tĩnh xử lý miệng vết thương bôi thuốc cho Lê Tử Hà.

Không biết Lê Tử Hà bị lạnh hay là đau, thân thể không ngừng run rẩy, hai hàm răng liên tục đánh bò cạp. Thẩm Mặc cầm tay của nàng, vận chút nội lực mới có thể làm cho nàng yên ổn lại, cẩn thận đắp chăn cho nàng, đang muốn rời đi thì tay bị nàng giữ lại rất chặt không thể dứt ra, đành mở miệng nói: “Ta ra ngoài tìm thêm chút được, ban này chỉ tạm thời cầm máu giảm đau....”

“Thẩm Mặc, đừng....Đừng đi....” Lê Tử Hà hơi hơi hé mắt, mí mắt như nặng tựa ngàn cân, toàn thân mới tức thì còn lạnh run giờ lại dần dần nóng lên, như muốn thiêu đốt não bộ dẫn đến hôn mê, chỉ biết túm chặt lấy Thẩm Mặc, dốc hết sức thở ra một hơi nói: “Thẩm Mặc, xin.... Xin lỗi, ta....Ta xin lỗi....”

Vì lựa chọn sai lầm của chín năm trước đã hại chết song thân chàng, khiến chàng bơ vơ khổ sở, ta....Ta thật lòng xin lỗi....

Thẩm Mặc cau mày ngồi xuống giường, cầm ngược lại bàn tay của Lê Tử Hà, nhỏ nhẹ nói: “Đừng nghe thúc phụ nói bậy, giữa ta và nàng, không ai có lỗi với ai cả, không cần phải lúc nào cũng gánh hết trách nhiệm lên người mình như vậy.”

“Thẩm Mặc, ta....Quý Lê....Ta là....” Lê Tử Hà cố nhẫn nhịn đau đớn trên lưng lại thì thào nói, nhưng nói đến một nửa rồi lại nghẹn ngào đứt quãng.

Tròng mắt đen của Thẩm Mặc như phủ lớp sương mù dày đặc, tuy mơ hồ nhưng sạch sẽ, chỉ là có chút ảm đạm sâu lắng. Đỡ lấy Lê Tử Hà đang muốn ngồi dậy, để nàng nằm tựa vào đầu gối mình, đắp chăn ổn thỏa rồi dùng một tay vuốt nhẹ nhẹ lên mái tóc dài của nàng, chải vuốt nhịp nhàng đều đặn, tiếp lời Lê Tử Hà thản nhiên nói: “Có phải nàng muốn hỏi, ta có hận Quý gia hay không? Có hận Quý Lê hay không?”

Khóe mắt Lê Tử Hà chẳng biết đã ươn ướt từ lúc nào, nhắm mắt gật gật đầu.

“Hận!” Thẩm Mặc mấp máy môi thốt ra một chữ, trong phòng thoáng chốc đến cả hô hấp cũng không còn nghe thấy.

Lòng Lê Tử Hà như bị từng sợi tơ cửa vào, từ từ lướt qua mọi góc ngách, liên hồi dày xéo, cuối cùng bị chữ “Hận” đó chạm đến góc khuất mềm mại nhất, như trường kiếm dốc sức đâm thẳng vào tim, ngay sau đó trước mắt chỉ còn một mảng màu đỏ, đầm đìa máu tươi.

Thẩm Mặc khẽ thở dài, một tay xoa nhẹ gò má của Lê Tử Hà, rồi lần lên khóe mắt, Lê Tử Hà hơi nghiêng đầu qua né tránh.

“Ta không phải là Thánh Nhân.” Thẩm Mặc rũ xuống hàng lông mi thật dày che đi thần sắc trong mắt, rồi nói tiếp: “Có người nói ta trời sinh tính tình đạm bạc, đối với người bình thường ta chỉ dùng tình cảm ở mức cho phép mà thôi, phần tình cảm còn lại chỉ dành cho những người thân mà ta quan tâm. Bởi vì hôn sự của ta và Quý Lê đã hại chết song thân, xác thực ta đã từng hận.”

Lê Tử Hà nằm trên gối Thẩm Mặc, bàn tay chàng như dòng nước ấm dần dần lan tỏa toàn thân, xoa dịu run rẩy, an ủi đau đớn. Giọng nói dễ nghe tựa như chương nhạc len lỏi truyền tới bên tai, bình thản không gợn sóng nhưng lại có thể thôi thúc nước mắt của nàng không ngừng chảy ra, trong mắt lẫn trong lòng của Thẩm Mặc đều lộ rõ vẻ tiêu điều như đốt giấy để tang.

“Khi đó ta triệu tập Âm Bộ, bổ nhiệm họ vào quân đội, cha xưa nay rất được lòng quân, mọi người thấy ta đã lên kế hoạch nên cũng âm thầm chờ đợi tấn công.” Một tay Thẩm Mặc vẫn luồn trong mái tóc dài của Lê Tử Hà, từ tốn kể lại câu chuyện chín năm về trước đã ảnh hưởng đến cuộc đời hắn, nhưng lại thản nhiên đến mức như không có chút tình cảm nào: “Biên giới Tây Nam vốn là không được đóng quân, khi đó Tiên Đế phát hiện ra được việc làm của ta nhưng không muốn vạch mặt, bởi vì sợ ta tạo phản thật, bèn cử đi đóng quân nói là phòng thủ biên giới. Tây Nam ta đủ loại độc thảo tà thuật, muốn áp chế bọn họ quả thực không phải là chuyện khó gì, thời điểm ngàn quân nguy kịch thì nương ngả bệnh.”

“Trước đó, người luôn khuyên ta đừng nên kích động, ta không nghe, người vừa ngã bệnh, ta liền hoảng loạn. Dù ta có tinh thông y thuật độc thuật, nhưng đối với tâm bệnh thì ta cũng đành bó tay hết cách, trở mặt nhìn thân thể người ngày một yếu đi. Trước khi lâm chung, người giao cho ta một quyển y thư, bảo ta hãy nghiên cứu nó ba năm, ba năm sau, nếu như ta vẫn còn muốn báo thù, thì người ở dưới cửu tuyền sẽ ủng hộ quyết định của ta.”

“Và sau đó.... Chàng đã đến núi Vân Liễm?” Lê Tử Hà chuyên chú lắng nghe lời Thẩm Mặc nói, vô luận là cái lạnh rét buốt hay là đau đớn khôn cùng, đều giống như lần lượt biến mất.

Thẩm Mặc gật nhẹ đầu, khóe miệng mang theo nụ cười, trong mắt đồng thời lóe lên nhiều tia sáng nhưng rồi chỉ trong nháy mắt lại bị đánh nát vụn vấy khắp nơi, tiếp tục lẳng lặng nói: “Trên đường đi ta gặp phải Ngân nhi, con bé cứ đi theo ta mãi, nên ta đành dẫn theo nó đến núi Vân Liễm.”

“Vậy, ba năm sau thế nào?” Lê Tử Hà hỏi rất nhỏ, có phần sợ đáp án của Thẩm Mặc nhưng lại có chút thấp thỏm mong đợi.

“Ba năm sau...” Thẩm Mặc khẽ mỉm cười, nụ cười hiền hậu như pha lẫn với cảnh xuân héo tàn, lộ rõ vẻ thê lương: “Ba năm sau, ta không hận nữa.”

“Tại sao?”

Câu hỏi bật thốt ra miệng mà không kịp suy nghĩ, Lê Tử Hà quay đầu ngửa mặt nhìn Thẩm Mặc, đúng lúc đối diện với ánh mắt của chàng đang nhìn xuống, tươi mát như chồi xanh ngày xuân, còn mang theo nét mềm mại đặc biệt. Vẫn chỉ cười khẽ hỏi, “Ta hỏi nàng, trúng độc rắn, thuốc giải tốt nhất là gì?”

“Mật rắn, một ít da rắn và uống một ít máu rắn.”

“Thuốc giải của loài hoa Túc Dung là gì?”

“Cánh hoa Túc Dung.”

“Thuốc giải của hoa Lam Nhan?”

“Nếu tưới bằng nước thì thuốc giải là lá cây, nếu tưới bằng máu thì thuốc giải chính là máu của người trồng hoa....”

Lê Tử Hà khẽ nhủ mày, không biết là do thuốc đã có tác dụng hay bởi vì Thẩm Mặc truyền nội lực, đau đớn trên lưng dường như không còn nữa. Suy nghĩ lại từng giải đáp cho câu hỏi của Thẩm Mặc, chân mày càng thêm nhíu chặt, trong lòng biết rõ những câu hỏi của Thẩm Mặc đều có ngụ ý riêng, nhưng trong nhất thời không nghĩ ra được mục đích của chàng là gì, dứt khoát hỏi, “Vậy có liên quan gì đến việc chàng có hận hay không?”

Thẩm Mặc thản nhiên cười, vuốt vuốt đầu Lê Tử Hà, tiếng cười nhu hòa lan tỏa trong căn phòng, so với chiếc lò sưởi càng làm cho người ta có cảm giác ấm áp khoan khoái: “Từ nhỏ đến lớn ta đọc qua không ít y thư, nhưng chỉ thấy được mặt ngoài của nó, không thấy được bản chất. Ba năm qua, ta ngày đêm chỉ đối diện duy nhất với quyển sách này, nhìn hoa Túc Dung hết nở rồi lại tàn, cuối cùng đã hiểu được...”

Thẩm Mặc bỗng dừng lại không kể nữa, Lê Tử Hà ngược mặt không hiểu nói: “Hiểu được cái gì?”

Thẩm Mặc nhìn vào mắt Lê Tử Hà, trong mắt nổi lên lớp lớp sương mù, nụ cười khẽ xuyên qua qua màn sương mù len lỏi ra ngoài: “Mọi việc đều có nhân quả, chữa bệnh cần phải đúng bệnh hốt thuốc, tìm được nguyên là có thể chữa khỏi, một vật khắc một vật. Giải độc cũng vậy, bất kể kịch độc đến mấy chắc chắn cũng đều có cách giải, nhưng thuốc giải mới là khâu quan trọng nhất, bởi vì thông thường đều ở trên người vật có độc. Nói đến đây, nàng đã hiểu chút nào chưa?”

Lê Tử Hà nghe đến hồ đồ, mờ mịt mở to mắt lắc đầu.

“Cái gọi là yêu hận, chỉ nằm trong ý tưởng, là độc được hay giải được, bản thân chính là một tổng thể, nếu không có độc, tại sao phải giải? Nếu không có yêu, tại sao phải hận?” Thẩm Mặc rũ mắt thoải mái nói: “Năm đó nếu như ta đã thỉnh hôn với Tiên Đế, thì phải chấp nhận kết quả cuối cùng, không được chào đón là do bản thân, đau buồn lại đổ lỗi cho người khác, nói cho cùng, nếu không phải ta đi thỉnh chỉ thì sẽ không gây ra thảm họa cho Tà gia, đầu đuôi sự việc đều tại do ta, không phải Quý gia, cũng không phải Quý Lê.”

Lê Tử Hà không nói gì chớp chớp mắt nhìn ánh nến lập lòe trong phòng.

Thẩm Mặc lại sờ sờ đầu nàng, đỡ nàng nằm xuống gối, vừa định đứng dậy thì bị Lê Tử Hà kéo lại: “Đợi chút.”

“Sao vậy?” Thẩm Mặc lại ngồi xuống lần nữa.

Lê Tử Hà xoay đầu qua nhìn chàng, nhẹ giọng nói: “Mẹ chàng... Họ Thẩm sao?”

“Ừ.”

“Bích Lạc điện là Tiên Đế vì bà mới xây đúng không?” Tầm mắt Lê Tử Hà bỗng xa xăm, mắt hờn hời. Một người phụ nữ có được tư tưởng thoát tục như thế, chắc lúc còn trẻ nhất định là xuất chúng hơn người, có

người đàn ông nào sẽ không động tâm? Bức tranh trong điện kia có một chữ “Thẩm”, Tiên Đế hậu đãi Bình Tây Vương, sủng ái Thẩm Mặc....

Thẩm Mặc cười khê: “Bây giờ lại thông minh rồi?” Không đợi Lê Tử Hà mở miệng liền nói tiếp: “Cung điện đó có phải vì nương xây hay không thì ta không rõ lắm, giữa họ rốt cuộc có khúc mắc gì ta cũng không hiểu, chỉ biết lúc ấy Tiên Đế lựa chọn ngôi vị hoàng đế, nương liền cùng cha rời bỏ Vân Đô trở lại Tây Nam, từ đó không hề đặt chân đến Vân Đô một bước.”

“Bà....Quả thực là một kỳ nữ....” Lê Tử Hà lẩm nhẩm nói, tự nhận thấy không có được trí tuệ kiến thức như bà. Những đạo lý mà Thẩm Mặc nói, nàng có cái hiểu cái không, nàng hiểu được báo thù đối với bản thân cũng vô ích, nhưng trong suốt sáu năm qua, mãi đến ngày hôm nay cũng không có cách nào có thể thuyết phục được bản thân từ bỏ hận thù.

Nàng sẵn lòng vì Diêu nhi từ bỏ, bằng lòng bỏ từng thứ xuống, nhưng không phải giống như Thẩm Mặc, cam tâm tình nguyện san bằng hận ý, bình tĩnh từ đáy lòng.

“Ta ra ngoài trước, nếu như thuốc này hết công hiệu, vết thương sẽ bị đau trở lại cũng rất khó khép miệng.” Thẩm Mặc nói xong rút ra bàn tay bị Lê Tử Hà nắm chặt, cúi người xuống hôn lên khóe mắt Lê Tử Hà, dịu dàng nói: “Truy binh của Vân Tấn Ngôn toàn bộ đã đi về hướng Tây Nam, mấy ngày nữa phát hiện không thu hoạch được gì sẽ rút lui, đến chừng đó vết thương của nàng cũng đã tốt hơn, chúng ta sẽ trở lại Tây Nam.”

“Ừm.” Lê Tử Hà nhẹ lời đáp, lại nói: “Vương gia, ông ấy....”

Sắc mặt Thẩm Mặc chùng xuống, có vẻ không vui nói: “Đã đi rồi.”

Dứt lời, cầm theo áo choàng, mang đầu lạp bước ra cửa.

Lê Tử Hà nằm lỳ trên giường, cảm giác đau đớn trên lưng dần dần kéo tới, còn cảm thấy hơi ẩm ướt, hình như lại đang chảy máu. Nhắm mắt lại, mặc kệ là trên người hay đáy lòng, không muốn nghĩ đến vết thương nữa, chỉ muốn nhớ lại những lời Thẩm Mặc vừa nói với nàng.

Nếu không có yêu, tại sao phải hận?

Còn chưa kịp suy nghĩ, bỗng nghe thấy tiếng xé gió, bên giường vang lên tiếng “phụt”, mở mắt ra thì thấy cạnh giường bị cắm một mũi tên dài, đầu mũi tên còn ghim một mảnh giấy, tờ giấy được gấp qua loa rơi xuống, nét mực màu đen mờ hồ hiện lên, Lê Tử Hà bỗng cảm thấy trước mắt xoay vòng vòng, nhắm mắt lại, nhưng một chữ “Lê” kia vẫn quanh quẩn ở trước mắt mãi không tiêu tan.

71. Chương 71

Khi Thẩm Mặc trở về thì trời đã hừng sáng, trên mũ và áo choàng phủ một lớp tuyết rất dày, dừng ở ngoài cửa cõi ra giữ thật sạch rồi mới mở cửa đi vào trong. Ngẩng đầu thì thấy Lê Tử Hà đang muốn ngồi dậy, nhú nhú mày, vội bước tới đỡ nàng nói: “Ngồi dậy làm gì? Đợi ta thay thuốc mới cho nàng.”

Lê Tử Hà cười cười ngoan ngoãn nằm xuống, trách móc nói: “Năm suốt buổi tối, cả người cũng cảm thấy mệt mỏi.”

“Vết thương này ít nhất phải nghỉ ngơi ba bốn ngày không thể hoạt động....” Thẩm Mặc để thuốc trong tay xuống, đắp chăn mền lên người Lê Tử Hà dặn dò: “Nàng ngủ thêm một chút, ta đi điều chế thuốc.”

“Ừm.” Lê Tử Hà ngoan ngoãn gật đầu, nhưng mắt vẫn mở to không rời Thẩm Mặc một giây.

Chàng mặc một thân vải thô màu tương, tóc dài như tơ vén lên, cả đêm không ngủ nhưng thần sắc không hề có chút mệt mỏi. Bây giờ đôi mắt so với thời gian ở trong cung sáng hơn rất nhiều, tinh thần lại càng có sức sống hơn khi còn ở núi Vân Liễm.

“Thẩm Mặc, Ngân nhi đâu?” Nghĩ đến núi Vân Liễm, đầu tiên Lê Tử Hà nghĩ tới Thẩm Ngân Ngân, lần trước ở hoàng cung đuổi muội ấy đi, sau đó ở suốt trong cung cũng chưa gặp lại muội ấy, không biết kết quả cuối cùng ra sao.

Thẩm Mặc hơi hơi cau mày, lạnh nhạt nói: “Đi rồi.”

“Đi cùng Trịnh Hàn Quân sao?”

“Ừ.”

“Chàng... có thể tìm người bảo vệ họ được không?”

“Ừ.”

Có vẻ như Thẩm Mặc không muốn nhắc tới Thẩm Ngân Ngân, nhưng vẫn phối hợp trả lời làm Lê Tử Hà cũng thở phào nhẹ nhõm. Thẩm Mặc từng nói đối với người không quan tâm thì không cần phải để ý tới, nhưng dù sao Thẩm Ngân Ngân cũng từng ở cùng chàng nhiều năm như vậy, sẽ không thể bỏ mặc không lo.

Trong phòng nhất thời yên lặng, Lê Tử Hà vẫn nhìn Thẩm Mặc không chớp mắt, dù chỉ là cái bóng lưng nhưng vẫn cảm thấy thỏa mãn.

“Thẩm Mặc, khi còn ở núi Vân Liễm, chàng từng nghĩ đến điều gì?” Lê Tử Hà nghiêng đầu qua, nghĩ đến ba năm đó chàng không phải ở thư phòng đọc sách thì cũng lên núi hái thuốc, hoặc là xuống núi khám bệnh, vẻ mặt thường xuyên không có biểu cảm. Khi đó nàng rất ít khi gặp chàng, chưa từng tìm hiểu về hững hờ trên gương mặt ấy rốt cuộc ẩn chứa thứ gì.

Thẩm Mặc mở túi ra, phân biệt thảo dược, nghe lời nói của Lê Tử Hà, dừng tay lại khẽ cười nói: “Không nhớ rõ.”

Lê Tử Hà trêu ghẹo nói: “Chàng bị mất trí nhớ sao?”

Lại nghe thấy Thẩm Mặc cười khẽ nhưng không trả lời nữa, chỉ yên lặng giã thuốc, từng tiếng một rơi vào trong tai Lê Tử Hà như có tiết tấu âm nhạc, cả đêm chưa ngủ, có chút mệt mỏi, bóng lưng trước mắt dần dần mờ hồ, lại đột nhiên nghe được âm thanh nhẹ vang ở bên tai, cơn buồn ngủ biến mất trong nháy mắt.

“Nàng đã từng hỏi ta vì sao yêu nàng.”

Lê Tử Hà nháy mắt mấy cái, chờ câu tiếp theo của Thẩm Mặc, nhưng vẫn là từng tiếng từng tiếng giã thuốc, gần như khiến nàng cho rằng câu nói kia là ảo giác, đang muốn mở miệng đặt câu hỏi thì nghe Thẩm Mặc nói: “Ta nghĩ lâu rồi, nhưng vẫn không tìm được nguyên nhân.”

Không thấy được nét mặt Thẩm Mặc, nhưng Lê Tử cảm giác được chàng đang cười, cười rất dịu dàng: “Sau đó ta nghĩ đến ngày nàng chưa xuất hiện, sau khi thông suốt được giữa yêu và hận thì người ta yêu đã bỏ đi xa. Đã từng hận cho nên không muốn gặp lại, thế giới này đột nhiên trống trải vô thường, không một ai có thể tác động vào cảm xúc vào ta nữa.”

“Sau đó gặp được nàng....Nàng biết không, nàng khi đó, đâu có chỗ nào giống một đứa trẻ.” Ý cười trong giọng nói của Thẩm Mặc càng rõ ràng, ngay sau đó lại trầm xuống: “Gặp được nàng, ta phát hiện, thì ra ta đối với thế giới này không phải hoàn toàn không cảm giác, ít nhất đã nảy sinh hiếu kỳ về nàng, biết đau lòng vì nàng, lo lắng cho nàng ở hoàng cung phải chịu khổ, ta sợ thân phận của ta sẽ liên lụy đến nàng....”

“Tử Hà, nàng có biết, sự xuất hiện của nàng đối với ta mà nói thật giống như ban cho ta một sinh mạng mới. Một lần nữa có cảm giác của con người, có vui vẻ, giận, buồn, rất nhiều tình cảm khắc sâu mà ta chưa từng cảm nhận được. Sau khi cha mẹ ta mất đi ta không biết sống để làm gì, kể từ khi cuộc sống có nàng xuất hiện, sau khi yêu thương coi trọng nàng, thì ta đã biết....”

Lê Tử Hà nhìn bóng lưng Thẩm Mặc, nghe trong lời nói của chàng rõ ràng mang ý cười cười, nụ cười hạnh phúc âm ỉ, nhưng chẳng biết từ lúc nào trong mắt bắt đầu chua xót, hiện lên một tầng sóng nhiệt, liều mạng muốn ép trở về, nhưng càng lúc càng mãnh liệt, dứt khoát vùi hai mắt vào gối, không để ỉn nước trở thành tiếng. Âm thanh nhẹ nhàng của Thẩm Mặc vẫn truyền tới, nước mắt cũng không khống chế được tràn khỏi bờ mi.

Chàng nói, Tử Hà, thế giới của ta...Chỉ có duy nhất mỗi nàng....

Sau bão tuyết, bình thường trời sẽ trong xanh, ánh mặt trời trong suốt chiếu lên tuyết trắng, như muốn làm mù hai mắt, đến lúc hoàng hôn, lại thêm mấy phần ảm áp, sắc vàng chiều nghiêng trên mặt tuyết, hết sức đẹp mắt.

Lê Tử Hà nhìn xuyên qua khe hở trên cửa sổ, chớp mắt nhìn, bởi vì trên lưng đã bôi thuốc nên không còn đau đốn bứt rứt nữa, trái lại có vẻ bởi vì thời gian quá dài giữ nguyên một tư thế nên đau nhức càng thêm nghiêm trọng. Thấm Mặc thấy Lê Tử Hà trần trổ đủ mọi tư thế, cười cười nói: “Ngày trước đau phải chưa từng nằm như thế, lần này sao lại không chịu nổi?”

“Không giống nhau.” Lê Tử Hà cười thần bí nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi lại nhìn sang Thấm Mặc, hai mắt cong cong, nói: “Thật ra thì nơi này cách Vân Đô không xa có đúng hay không?”

“Ừ, một hai canh giờ là đến.” Thấm Mặc gạt đầu, lại nâng đầu của Lê Tử Hà lên gối đầu, để cho nàng nhìn ra ngoài cửa sổ dễ dàng hơn.

“Thấm Mặc,” Lê Tử Hà ngửa đầu lên, ánh sáng trong mắt thay đổi, lấp lánh mang theo chút yếu ớt nói: “Ta muốn ăn bánh hạt sen ở thành Tây Vân Đô.”

Thấm Mặc nhượng nhượng mày, chưa bao giờ thấy Lê Tử Hà chủ động muốn thứ gì, thấy nụ cười kích động trên mặt nàng, cũng không nhẫn tâm cự tuyệt, chỉ là hỏi, “Nàng thích ăn mấy thứ điểm tâm này khi nào?”

“Suýt nữa đã quên mất, trước kia từng thích ăn, chẳng qua lâu rồi chưa được ăn mà thôi.” Lê Tử Hà chớp mắt, vẫn cười nói.

Tất nhiên Thấm Mặc sớm đã nhìn ra Lê Tử Hà từng sống những ngày an nhàn sung sướng, nhưng những năm qua rất nhiều thói quen bị thù hận che giấu. Vẫn có thể nhìn ra được, tuy ngoài mặt nàng kiên cường nhưng thực ra rất yếu đuối, dường như bất cứ lúc nào cũng cố gắng giữ tỉnh táo, nhưng cái giá phải trả là ngày ngày lo lắng đề phòng, muốn khóc thì sẽ ra sức chớp mắt, cố gắng cười, bị người nói trúng tâm sự thì sẽ trầm mặc không nói....

“Thấm Mặc....” Lê Tử Hà kéo tay áo Thấm Mặc, nịnh nọt nói: “Về sau có thể sẽ không bao giờ quay lại Vân Đô nữa....”

“Được, nàng chờ ta.” Thấm Mặc cười đồng ý, đỡ Lê Tử Hà nằm xuống, đắp kín chăn rồi dặn dò: “Đừng lộn xộn, miệng vết thương bị rách phải nghỉ ngơi thêm mấy ngày, ta đi nhanh về nhanh.”

“À phải, chàng để đồ đạc tùy thân của chúng ta ở đâu? Còn một ít dược liệu mua hôm qua nữa? Ta ở không đến phát chán rồi, ta muốn điều chế thêm chút dược liệu để chuẩn bị bất cứ tình huống nào.” Ánh mắt Lê Tử Hà trong sáng thuần khiết, nghiêng đầu nhìn về phía Thấm Mặc cười nói.

Thấm Mặc do dự một hồi lâu, nhú mày nói: “Nàng nên nghỉ ngơi cho tốt, nằm ở trên giường điều chế độc, lỡ như sơ ý một chút....”

“Thấm Mặc, chàng có từng thấy ta bất cần bao giờ chưa?”

“Thấm Mặc....” Hai chữ bị Lê Tử Hà làm nũng kéo dài thật dài, thường thấy bộ dáng kiên cường cứng rắn của Lê Tử Hà, hôm nay ngẫu nhiên được thấy điệu bộ yếu điệu của nàng, mỗi lần như thế đều khiến trái tim Thấm Mặc nhũn ra, không thể cự tuyệt yêu cầu của nàng, cũng không biết phải nói gì đành lắc lắc đầu chấp nhận, sau đó đi ra hậu viện.

Một lát sau quay lại cầm theo một gói đồ nhỏ, lục soát người lấy bột phấn ra, giao cho Lê Tử Hà dặn dò: “Nàng đã nhắc nhở ta, nếu có người đột kích, nhớ dùng độc này.”

Lê Tử Hà gạt đầu, khoe mắt tươi cười tiến hẳn rời đi, cửa lớn vừa đóng nụ cười trong nháy mắt chợt tắt, ánh sáng lấp lánh mờ mờ vừa rồi còn lưu lại trong mắt cũng tắt lịm, chỉ còn lại vẻ buồn bã.

Đặt tất cả dược liệu có thể sử dụng ở trước mắt, âm thầm tính toán cân đo được hòa tan hòa chung những loại thuốc vào nhau để có hiệu quả cao, loay hoay mãi đã nửa canh giờ trôi qua. Lê Tử Hà đoán chừng Thấm Mặc đã đi xa, cẩn thận chống người bò dậy, tiện tay tìm quần áo mặc vào, mới hoạt có một chút, liền cảm thấy vết thương trên lưng như nứt ra, cắn chặt răng, hai mắt mở to hai mắt, không quan tâm đến cơ thể đau đốn nữa, nhanh chóng sắp xếp quần áo ổn thỏa, bước xuống đất đi ra hậu viện.

Bên ngoài hậu viện ngoại trừ có một phòng bếp nhỏ, còn có một phòng chứa củi, chứa rất nhiều củi khô và củi đốt. Lê Tử Hà cẩn thận bước đi vào ôm một chút củi khô ra, sau đó lại ôm thêm một mớ củi đốt vây quanh ở căn phòng nhỏ phía sau, vết thương trên lưng đã bắt đầu rỉ máu thấm ướt áo lan ra một mảng đỏ ngầu.

Lê Tử Hà lấy ra một chai thuốc, nuốt mấy viên vào, để làm cho thần kinh tạm thời tê đi, xoa xoa vầng trán đỏ mề, ngẩng đầu lên, lại phát hiện đã sớm không thấy bóng dáng của mặt trời, sắc trời tối lại lúc nào chẳng biết, bầu trời thậm chí còn có mấy vì sao.

Không khỏi cười tự giễu, hạnh phúc, thì ra tựa như ngôi sao trước mắt, nhìn như gần trong gang tấc nhưng thực chất chẳng bao giờ chạm đến được. Trong chớp mắt, ánh rạng đông như xé rách bình minh, hạnh phúc của nàng, sẽ ra đi không trở lại nữa.

Đi vào trong phòng, quét mắt nhìn từ trái sang phải, từ trên xuống dưới, chiếc bàn gỗ này Thẩm Mặc mới làm xong ngày hôm qua, buổi sáng hắt gió thuốc, đến đêm qua thì thay quần áo cho nàng, mỗi ngày hai người dùng chung chậu gỗ rửa mặt, ôm nhau ngủ trên giường hẹp, nay tất cả nằm im chờ đợi bị phá hủy, nàng tình nguyện tự tay hủy diệt!

Đốt đuốc lên, thiêu hủy, thiêu hủy tất cả, thiêu hủy hết là được rồi!

Cố gắng chống đỡ cơ thể đang run rẩy, ánh lửa lớn bập bùng lấp lánh, Lê Tử Hà chớp mắt mấy cái để làm tan đi sương mù trước mắt, không chần chờ nữa, vút cây đuốc vào đám củi khô, ngọn lửa bốc lên ngoài viện, nàng biết, không đến một lúc, sẽ đẩy lên ngọn lửa lớn hùng hực, tất cả sẽ hóa thành tro bụi.

Cũng đúng lúc này cửa đột nhiên bị đẩy tung ra, người trước mắt không có một tia huyết sắc, cả người Thẩm Mặc tỏa đầy sát khí tức giận, sải bước dài xông đến giữ chặt cổ tay Lê Tử Hà, đè nén tức giận gầm nhẹ nói: “Nàng làm cái gì đây? Nàng muốn làm cái gì?”

Con ngươi của Lê Tử Hà phân trắng đen rõ rệt nhìn Thẩm Mặc, đôi môi run run không nói nên lời, chỉ thấy hắt rút kiếm bên hông, trở tay vung lên, đường kiếm múa như hoa, đám củi khô vừa nhóm đẩy lên văng ra thật xa, chỉ trong một lúc đã dọn dẹp sạch sẽ.

Lê Tử Hà tính toán thời gian, quay lại Vân Đô ít nhất cần hai canh giờ, nhưng bây giờ, một canh giờ cũng chưa tới.... Thừa dịp lấy tay ra, lúc này thần trí mới trở lại, chống đỡ thẳng người đi tới cạnh cửa, Thẩm Mặc thấy máu chảy trên lưng nàng liền kéo nàng lại, lòng dạ cũng mềm theo, tức giận cũng hoàn toàn biến mất, bất đắc dĩ nói: “Tử Hà, hay là về lại giường nằm đi, được không? Nàng....”

“Ta muốn đi, không cần chàng quan tâm!” Lê Tử Hà khế quát, lần nữa giũ tay ra, tự mình đi ra hướng cửa.

Thẩm Mặc ngăn lại: “Nàng định đi đâu?”

“Hoàng cung.”

“Hôm qua đã nói hết lời với nàng, nàng còn chưa hiểu rõ sao? Nàng hỏi cung, còn muốn báo thù hay sao?” Giọng Thẩm Mặc không khống chế được vang lên, giữ chặt cổ tay Lê Tử Hà không buông.

Lê Tử Hà quay đầu lại, vành mắt ửng đỏ cười khẩy nói: “Cái gì là nhân quả, cái gì là yêu hận, ta không hiểu! Cả nhà chàng không có bị giết, tất nhiên chàng không hận!”

“Cố gia đã sụp đổ, Trịnh Đình bị xử tử, nếu như nàng trách Tạ gia thì cứ việc nhắm vào ta, vì sao còn phải hỏi cung? Vân Tần Ngôn đã mất đi nửa cái mạng, xem như đã trả nợ, muốn giết hấn không dễ, nàng trở về chính là chịu chết!” Thẩm Mặc nhìn Lê Tử Hà, sự bất đắc dĩ trong giọng nói đã vơi đi, chỉ còn lại lạnh lùng theo thói quen.

“Ha ha, ai bảo với chàng ta muốn giết hấn?” Lê Tử Hà cười khê, ánh mắt dao động.

Thẩm Mặc cau mày hỏi: “Vậy nàng muốn gì?”

“Ha ha, giết hấn ư, quá tiện nghi cho hấn rồi!” Lê Tử Hà đột nhiên cười lớn, không biết hơi sức từ đâu, bắt ngờ tránh thoát bàn tay của Thẩm Mặc, ngay sau đó khôi phục lại bình tĩnh. Về mặt như chết lặng, trông mắt đỏ tươi như muốn xuất huyết, oán hận ngút trời nói: “Ta muốn những thứ hấn quan tâm sẽ tan thành mây khói, muốn hấn không có được những thứ mình yêu thích, muốn giang sơn hấn hao tổn tâm cơ mới có

được bị mất sạch từ tay hắn, muốn hắn chịu sự khiển trách của lương tâm ăn không ngon ngủ không yên, muốn hắn ném hết nước mắt đau khổ chảy trong lòng ta, muốn hắn nhớ, Quý Lê ta, không phải đồ chơi tùy tiện cho người khác lừa gạt vứt bỏ!”

Thẩm Mặc bị một câu nói này đóng đinh tại chỗ, giống như bị mất đi nửa linh hồn, trong mắt ẩn chứa vẻ tối tăm, dần dần trống rỗng, nhưng cũng ngay tức khắc phục lại ánh sáng cười nhẹ hỏi “Nàng vừa nói gì? Nàng nói, nàng là ai?”

Trên mặt Lê Tử Hà không gợn sóng, nhìn thẳng Thẩm Mặc, không có khiếp đảm mà cười khê nói: “Người nghe không rõ ư? Ta nói, ta là Quý Lê.”

“Nàng cho là ta sẽ tin?” Thẩm Mặc nhìn Lê Tử Hà, tầm mắt dường như muốn nhìn xuyên thấy nàng, nhưng không tìm thấy tiêu cự chỉ có trống rỗng như nhấn chìm người ta vào trong đó.

Lê Tử Hà quay lại nhìn, lạnh lùng nói: “Có tin hay không tùy người, hôm nay người không còn bất kỳ giá trị lợi dụng nào nữa, ta không muốn làm bộ chàng chàng thiếp thiếp cả ngày dính chung một chỗ với người. Vốn muốn phóng hỏa một trận xong hết mọi chuyện, nhưng nếu bị người phát hiện, không đi được, ta nói thẳng với người cũng không sao.”

“Lợi dụng? Có thể nói rõ hơn không?” Lần này đổi lại là Thẩm Mặc cười khê, nở rộ trên gương mặt tái nhợt, hết sức chói mắt.

Lê Tử Hà cũng không yếu thế, trên mặt vẫn là nụ cười giễu cợt: “Người nghĩ xem, ta chỉ có một thân một mình, thế đơn lực bạc, dựa vào cái gì mà báo thù? Ẩn nấp ở Thái Y viện thì có thể làm được gì? Nhiều lắm chỉ có thể làm con cờ tranh giành quyền lợi thôi! Nhưng đây là trước khi người chưa xuất hiện.”

Lê Tử Hà chống lại ánh mắt của Thẩm Mặc, nụ cười trở nên quỷ dị: “Nếu muốn báo thù thì phải không chừa thủ đoạn nào, lợi dụng tất cả ưu thế, liều mạng leo lên cao, không đạt mục đích thì không bỏ qua! Ngày đó ta vốn muốn lợi dụng Thẩm Ngân Ngân uy hiếp Trịnh Đình ép hắn phải giúp ta, hắn không chịu, nhưng không ngờ người lại chui đầu vào rọ.”

“À, người đừng quên, ban đầu là người muốn kết làm đồng minh với ta, người giúp ta, là người tình nguyện, người nói yêu ta, cũng là người tình nguyện, người nói những lời buông tha hận thù kia, cũng là người tình nguyện! Ta mượn tay người loại bỏ hai nhà Trịnh – Cố, hiện nay chỉ còn lại người kia thôi, người có biết tại sao ta lại dùng tay trái bắn tên không?” Lê Tử Hà đi vòng qua trước người Thẩm Mặc, đi cà nhắc ghé vào lỗ tai hắn hỏi khê, ngay sau đó cười rạng rỡ nói: “Vì để cho hắn biết ta chính là Quý Lê.”

Sắc mặt Thẩm Mặc trở nên trắng bệch, lui về sau một bước, cặp mắt hằn lên tia máu, môi mỏng mấp máy: “Tốt, tốt tốt! Khá khen ột bên tình nguyện!”

“Hiểu là tốt!” Lê Tử Hà liếc xéo Thẩm Mặc, vẫn cười nói châm chọc: “Không đúng, sao ta lại quên chứ? Sao lại chỉ còn có một người? Chu di cửu tộc Quý phủ ta năm đó, Tạ gia người cũng là kẻ đồng lõa! Tạ Thiên Liêm muốn Quý phủ giao ra hung thủ, dựa vào cái gì mà nhận định Khúc ca ca là hung thủ? Nếu nói không có lòng muốn giết cửu tộc ta, vậy sao quân đội Tây Nam dưới tay cha ta lại không có chút phản ứng nào? Nè, đừng nói với ta, những thứ này người hoàn toàn không hề hay biết!”

“Ta....”

“Đủ rồi!” Lê Tử Hà lạnh giọng cắt ngang: “Vì lẽ gì mà ta còn sống đến tận bây giờ? Bởi vì hận mà sống lại, người có biết mối hận này sâu đậm bao nhiêu không? À, cảm ơn đã có lòng giúp ta trừ khử hai kẻ thù lớn, nhưng đó là nhà họ Tạ các người đã nợ ta! Hiện tại vở kịch này, ta không muốn diễn nữa, nếu người không để cho ta đi, vậy người biến đi, càng xa càng tốt!”

Ánh sáng trong mắt Thẩm Mặc trong nháy mắt phụt tắt, tinh thần bỗng chốc suy sụp ảm đạm, nhưng vẫn cười nói: “Ta chỉ hỏi nàng, theo như lời nói của nàng, là thật?”

“Là thật.”

“Không hối hận?”

Lê Tử Hà xoay mặt sang chỗ khác, nhắm mắt rồi lại mở ra, quay đầu lại đối diện với tầm mắt của Thẩm Mặc: “Không hối hận!”

Thẩm Mặc vẫn cười khê, ánh mắt dần dần tối lại, khoác lên lớp sương mù mờ mờ lung, tự rời lại tán, thần nhiên nói: “Được, ta thành toàn cho nàng.”

Dứt lời, không nhìn nàng nữa đi lướt qua nàng, sải bước nhanh đến cạnh cửa, thêm một bước sẽ ra khỏi ngưỡng cửa, bỗng quay trở về. Toàn thân Lê Tử Hà run lên, tròn mắt hẳn lên tia máu, nhìn Thẩm Mặc lấy một gói giấy từ trong tay áo ra, đặt lên bàn, ngay sau đó xoay người kiên quyết rời đi, tóc đen như mực tung bay trong gió tuyết, từ từ biến mất khỏi tầm mắt.

Bao nhiêu kiêu ngạo lẫn quật cường trên gương mặt Lê Tử Hà bỗng chốc hóa thành nét cô đơn đau đớn, nhắc chân đi tới cầm lấy gói giấy, vừa nắm được thì lão đảo ngã nhào xuống đất, như không hề có cảm thấy đau đớn, hai mắt chỉ nhìn chăm chăm vào gói giấy, mở nó ra, hương sen thoang thoảng bay tới, bột phấn bị gió lớn ngoài cửa lùa vào thổi bay lên, nhắm mắt lại cẩn thận hít lấy mùi thơm đó, là bánh hạt sen.

Tuyết vẫn cứ lặng lẽ rơi suốt đêm, lệ đã cạn, máu đã khô, người nằm trên đất cả người hết nóng rực rồi lại lạnh như băng, như đang giã giũa trong đêm tối vô tận. Nắm chặt gói giấy trong tay không chịu buông, dường như muốn giữ lại chút gì có liên quan với người đó. Trên người rốt cuộc cũng có sự ấm áp, dùng sức bắt lấy nó, cố gắng nhích đến gần nhưng không người được mùi thuốc quen thuộc nữa, cố sức mở mắt thì trông thấy một vầng vàng óng, theo bản năng muốn đẩy ra, nhưng một nửa hơi sức cũng không có, đột nhiên trước mắt thoáng hiện lên cảnh buổi đêm hôm đó bị trường kiếm bao vây, trong đó có lọ thuốc của nàng cho Nhất Nhất, còn có quyển sách nhỏ lớn hơn lòng bàn tay...

Còn có một tờ giấy mỏng, giấy trắng mực đen rất rõ ràng, là chữ viết của Vân Tấn Ngôn: “Lê nhi, hai ngày sau, giờ Thìn, Thẩm Mặc đến đây, chết. Nàng không đến, Nhất Nhất chết.”

Cả người Lê Tử Hà bốc lên khí lạnh, nghe được âm thanh tí tách, giống như nơi nào đó đang chảy máu? Tim sao?

Một luồng hơi ấm, mang theo mùi Long Tiên Hương phả tới trước mặt, nghe người ở bên tai dịu dàng nói: “Lê nhi, ta tới đón nàng.”

Tại thôn nhỏ hẻo lánh cách phía Đông Vân Đô không xa, trong một đêm tụ tập nhóm binh mã lớn, trong đó thậm chí có cả Ngự Lâm quân, đi đầu là xe ngựa sang trọng được bốn con bạch mã điều khiển, dấu vết nhỏ kéo dài trong tuyết, chở hai người vội vã rời đi, đại đội binh mã đi theo sau.

Người người đều bị cảnh tượng này làm hoa mắt, kinh ngạc suy đoán, không ai chú ý tới một bóng dáng đầm máu trong nhóm binh mã cuối cùng, toàn thân là vết đao hay trúng tên đã không phân rõ, giống như được tắm qua máu tươi, đỏ thẫm từ trên xuống dưới, duy chỉ có đôi mắt là vẻ trấn định trong suốt, nhìn chăm chăm xe ngựa phía trước, thở hổn hển tập tễnh đi theo được mấy bước, cuối cùng không chịu nổi nữa ngã nhào trên đồng tuyết, tuyết trắng nhuộm thành mảng đỏ.

Chỉ một thoáng vạn vật đều chìm vào yên tĩnh, áo choàng của nam tử kia lại động dậy, cử động một hồi, một thân thể nhỏ bé chui ra từ bên trong, trên người dính nhều vệt máu máu, luống cuống quỳ ở một bên, lắc lắc tay cánh tay của người kia nhưng không thấy phản ứng, má trái mỉm cười lộ ra lúm đồng tiền nhỏ, tiếp tục lắc lắc cánh tay của người nọ, vẫn không thấy phản ứng, trong nháy mắt hai con người ngập nước, đôi môi run lên, muốn nói chuyện nhưng một chữ cũng không nói ra được, chỉ dựa theo khẩu hình gọi, “Thức thức.... Thẩm thức thức...”

72. Chương 72

Tùng khóm hoa Túc Dung đỏ thắm tựa như biển hoa, phát phơ lay động trong gió như đang gật đầu mỉm cười với Lê Tử Hà. Chóp mũi ngửi thấy hương hoa thơm ngát, thoang thoảng đâu đó còn có mùi thảo dược ấm áp, quen thuộc, hơi thở an bình quanh quẩn xung quanh. Nàng nhắm mắt lại, trong lòng cảm thấy thanh tịnh, đầu ngón tay lạnh lẽo thô ráp bị quần lấy khiến đáy lòng nàng bất chợt gợn sóng rồi dần dần lan rộng ra. Nàng nghiêng người muốn dựa vào chút ấm áp ấy, nhưng không thấy đâu nữa. Quay đầu nhìn sang lại mới thấy Thẩm Mặc đang đứng đối diện mỉm cười, trong mắt ngập tràn hình bóng của nàng. Trái tim nàng như được an ủi phần nào, cảm tay hân nhưng dường như chỉ bắt được hư vô. Lê Tử Hà kinh hoàng nắm lần nữa, nhưng không tài nào bắt được. Nàng nức nở nói: “Thẩm Mặc, thật ra thì ta là Quý Lê.....Chàng, còn có thể yêu ta sao?”

Thẩm Mặc vẫn mỉm cười với nàng giống như ánh mặt trời, nụ cười sáng ngời, lưu luyến dịu dàng. Hắn nắm tay Lê Tử Hà, giọng nói như hư không, dường như truyền đến từ thời xa xưa, mơ hồ không rõ: “Tử Hà, nàng biết không, ta không quan tâm nàng là ai, không quan tâm nàng yêu ai hận ai, ta chỉ muốn vĩnh viễn nắm tay nàng thế này....”

Thẩm Mặc dừng lại, ánh mắt chợt lóe lên, kéo Lê Tử Hà vào trong ngực, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Cho dù bị người đời khinh bỉ, cho dù không có mặt mũi nào đi qua Hoàng Tuyền, ta cũng muốn cho người đời biết ta yêu nàng, người ta yêu chỉ có nàng.”

Vành mắt Lê Tử Hà đỏ ửng, nở nụ cười yếu ớt. Hoa Túc Dung đỏ như lửa, cánh hoa tung bay luồn vào tóc. Nàng tựa vào đầu vai Thẩm Mặc, muốn trả lời, lại phát hiện mình không thốt nên lời.

Thân thể đang ôm lấy nàng bỗng run lên, cánh hoa vờn quanh mái tóc bỗng hóa thành máu tươi nhỏ xuống đất. Lê Tử Hà vội chống người lên, lại thấy Thẩm Mặc vẫn cười với mình, cười đến ảm đạm. Toàn thân chàng đỏ rực một màu hoa nhiễm máu, ồ ạt chảy ra mãi không ngừng. Lê Tử Hà hốt hoảng kéo lấy ống tay áo của Thẩm Mặc, nhưng lại cảm phải khoảng không. Nàng muốn gọi hắn, nhưng dù có dùng hết sức cũng không phát ra được tiếng nào. Đôi mắt nàng đắm lệ nhìn thân thể hắn dưới ánh trăng dần trở nên trong suốt, theo cơn gió thổi qua bay đi như lá rụng. Biển hoa đỏ rực rõ trước mắt bỗng biến thành màu trắng, một màu trắng chết chóc.

Lê Tử Hà hốt hoảng, trong đầu bỗng nhiên trống rỗng, liều mạng đuổi theo. Dưới chân là khoảng không, nàng “A” một tiếng sợ hãi, cuối cùng cũng phát ra được âm thanh.

Hai mắt đau như bị đâm, toàn thân đổ mồ hôi đầm đìa, Lê Tử Hà kinh hãi gần như rơi từ trên giường xuống. Thân thể vừa mới cử động, da thịt trên lưng đã đau như bị xé rách. Có người nâng nàng, Lê Tử Hà lại giống như là bị bỏng, không để ý đau đớn trên lưng, đột nhiên tránh ra, quay đầu lại phòng bị nhìn người vừa mới diu nàng.

Cung nữ sau lưng e sợ chọc giận Lê Tử Hà, sắc mặt trắng bệch, vội vàng quỳ xuống đất, kinh hoảng nói: “Nô tỳ Bích Uyển tham kiến nương nương, nương nương thiên tuế. Nô tỳ sợ nương nương động vết thương, nô tỳ biết sai, xin nương nương trách phạt.”

Nghe được giọng nữ trong triều, Lê Tử Hà thở ra một hơi, chậm rãi nhắm mắt, điều chỉnh lại cảm xúc hoảng hốt vì cơn ác mộng, lạnh lùng nói: “Hoàng thượng đâu?”

Bích Uyển quỳ trên đất, run rẩy nói: “Hoàng thượng.... Hoàng thượng.... Nô tỳ không biết.”

“Ta muốn gặp hắn.”

“Nương nương.” Giọng điệu Bích Uyển không ổn, kinh hoảng nói: “Nương nương, Hoàng thượng nói hôm nay nhất định người sẽ đến thăm nương nương, xin nương nương nghỉ ngơi.”

Chân mày Lê Tử Hà nhíu lại, hơi mở mắt nhìn lướt qua áo trong mặc trên người. Đây đã không phải là bộ đồ nàng mặc lúc trước. Nàng khẽ nở nụ cười, tùy ý hỏi: “Đồ trên người ta đâu?”

“Bẩm nương nương, Hoàng thượng nói.... Nói trên người nương nương không nên mang quá nhiều đồ vật, sai nô tỳ hủy những thứ đó đi....”

Vết thương trên người Lê Tử Hà chưa được điều trị tốt, lại nằm trên đất lạnh lẽo cả đêm, mất máu quá nhiều, khuôn mặt đã tái nhợt đến mức không còn chút huyết sắc. Nàng không nhớ mình trở về cung như thế nào, có lẽ nếu không có giấc mộng kia, nàng sẽ ngủ vĩnh viễn....

“Ta trở về cung mấy ngày rồi?” Lê Tử Hà cử động cánh tay, muốn chống người dậy.

Bích Uyển ngược mắt thấy Lê Tử Hà muốn đứng dậy, do dự có nên đứng dậy diu nàng hay không. Lê Tử Hà không phân phó gì, nàng không dám tùy tiện đứng lên, chỉ đành trả lời: “Bẩm nương nương, ba ngày rồi.”

Lê Tử Hà nhíu mày, cắn răng chống người lên, Bích Uyển vội dập đầu nói: “Nương nương, nương nương không nên đứng dậy, ngự y nói nương nương con rất yếu, vết thương nặng chưa lành, lại bị lạnh cả đêm, cần phải điều trị tốt cẩn thận, ít nhất một tháng không thể xuống giường.”

Không cần Bích Uyển nói, Lê Tử Hà đã nhận thấy thân thể mình không còn sức lực, vừa mới ngồi dậy trước mắt đã biến thành màu đen, choáng váng hoa mắt. Nhưng nàng cố chịu đựng, không để ý tới lời nói của cung nữ, xoay người ngồi dậy. Đột nhiên nàng cười khổ, vì sao mỗi lần bị thương đều là ở phía sau, gây đánh, roi quất, vết đao, mỗi lần đều phải nằm ở trên giường thật lâu không thể động.

“Nô tỳ mang cho nương nương chút điểm tâm.” Bích Uyển lại dập đầu xin chỉ thị.

Lê Tử Hà gật đầu, vết thương trên lưng đã qua ba ngày, không cử động quá mạnh thì cũng không đến mức làm rách miệng vết thương. Lúc này toàn thân nàng bủn rủn vô lực là vì đói.

“Gần đây trong cung có xảy ra chuyện gì không?”

Trên giường đặt chiếc bàn thấp, phía trên bày cháo trắng, còn có chút rau dưa và các loại bánh ngọt. Lê Tử Hà vừa múc một muỗng cháo đưa lên miệng, vừa lơ đãng hỏi.

Cả người Bích Uyển run rẩy, không dám ngắt đầu, cung kính trả lời: “Bẩm nương nương, trong cung bình yên.”

“Không có chuyện gì đặc biệt?” Giọng điệu Lê Tử Hà khê nâng cao, nghi ngờ nói.

“Không có, không có.” Bích Uyển ngập ngừng.

Lê Tử Hà cười, vùi đầu húp cháo, dù thế nào chuyện đầu tiên cần phải làm là phục hồi sức lực.

“Cút ngay, Bồn cung muốn đi vào, nô tài các người dám cản sao?” Đột nhiên ngoài điện truyền đến tiếng mắng mỏ giận dữ. Để ngăn khí lạnh, cửa sổ điện Thần Lộ đều được đóng kín, âm thanh từ bên ngoài rất khó truyền vào được, nhưng giọng nói kia quá chói tai, trong điện lại vô cùng an tĩnh nên càng có vẻ rõ ràng.

Lê Tử Hà cau mày, hỏi “Bạch Quý phi?”

Giọng nói kia chắc chắn là của Tô Bạch, nhưng nàng ta ở trước mặt mọi người vẫn luôn giả vờ hồn nhiên, dịu dàng, không rành thế sự, từ bao giờ lại trở nên ngang ngược như vậy?

Bích Uyển khó xử nhìn cửa điện. Từ trước đến giờ vị Lê phi này không thích trong điện có nhiều người, nghe nói ngày trước nàng thường xuyên đuổi mọi người ra ngoài cửa, Hoàng thượng cũng cực kỳ thấu hiểu, chỉ dặn dò cứ để một mình nàng ở lại trong điện. Đang do dự không biết nên trả lời thế nào, lại nghe Lê Tử Hà nói: “Đuổi nàng ta đi, ta không muốn gặp.”

Lê Tử Hà nhin cảm giác nhộn nhạo trong dạ dày, hất hết đồ ăn trên bàn. Thấy kia cung nữ nhận lệnh đi ra ngoài, nàng hít sâu một hơi, nằm xuống. Hiện tại nàng không có hơi sức đấu với Tô Bạch.

Ngoài điện vẫn tranh cãi ầm ĩ, đành vậy, mặc dù nằm ba ngày thân thể nàng vẫn rất mệt mỏi. Lê Tử Hà nhắm mắt lại muốn ngủ, trái tim luôn bình tĩnh nay lại đau âm ỷ, loại đau đốn này nổi lên giống như lốc xoáy, càng khuấy càng mạnh, càng lúc càng mau, càng lúc càng nhanh.

Nhất Nhất, muốn gặp Nhất Nhất, biết rõ Vân Tấn Ngôn không đến nàng không thể nào nhìn thấy, nhưng vẫn nhớ mãi không quên.

Thẩm Mặc, nhớ Thẩm Mặc, không hiểu sao lại có thể nói ra những lời đoạn tuyệt tàn độc kia. Dây dưa giữa hai người có lẽ đã chấm dứt từ đây, nhưng đó cũng không phải do nàng.

Vân Tấn Ngôn có thể tìm được chỗ ở của bọn họ, có thể thừa dịp Thẩm Mặc không có ở đó mà để lại tờ giấy kia, đồng nghĩ với việc bọn họ đã bị vây trong hoàn cảnh xấu rồi. Đột nhiên nàng sợ lời nói của Tạ Thiên Liêm linh nghiệm. Nàng nguyện ý tin tưởng Thẩm Mặc, tin Thẩm Mặc sẽ không vứt bỏ nàng, tin Thẩm Mặc sẽ mang theo nàng đi trốn, tin Thẩm Mặc sẽ bất chấp tất cả bảo vệ nàng. Nhưng chính niềm tin này, làm cho nàng không thể không đẩy Thẩm Mặc ra. Thân thể nàng mang trọng thương, lại không biết có bao nhiêu người của Vân Tấn Ngôn ở bên, phần thắng quá nhỏ.

Quan trọng hơn là Nhất Nhất, mặc dù Nhất Nhất là máu mủ với Vân Tấn Ngôn, nhưng chính tay hắn đã giết một lần, làm sao có thể bỏ qua lần thứ hai?

Nói cho cùng cũng vẫn là nước chết. Nếu nàng sống lại để báo thù, hôm nay trở lại điểm xuất phát, hoàn thành sứ mạng. Theo Vân Tấn Ngôn trở về cung là lựa chọn đơn giản nhất cũng hợp lý nhất.

Thẩm Mặc, nàng nợ hần, trước kia Quý Lê nợ hần, hôm nay là Lê Tử Hà cũng vẫn nợ hần, nhưng lại không có cơ hội bồi thường, chỉ mong hần vẫn là Thẩm Mặc không màng danh lợi, sống yên ổn.

Trong mơ hồ, nàng nhìn thấy Nhất Nhất cười với mình. Nụ cười nhàn nhạt, má trái lộ ra lúm đồng tiền. Lê Tử Hà vui mừng, chỉ cảm thấy lúm đồng tiền này chứa đầy hạnh phúc. Nàng vươn tay định chạm vào, xem thử hạnh phúc có mùi vị gì, đồng thời Nhất Nhất cũng vươn tay....

Không phải bàn tay mềm mại trong tưởng tượng, có chút lạnh, có chút thô, trượt dọc theo gương mặt nàng, mơn trớn lông mi, chạm vào khuôn mặt, cảm giác... vô cùng quen thuộc...

Lê Tử Hà kinh ngạc tỉnh dậy, mở mắt liền nhìn thấy Vân Tấn Ngôn ngồi ở bên giường. Hần hơi nghiêng mình, trong mắt là ánh sáng nhàn nhạt. Hần đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng. Nàng quay mặt tránh tay hần, chuyển động thân thể, chống hai tay dậy.

Vân Tấn Ngôn muốn đỡ lại bị nàng tránh ra. Hần không tự tìm mất mặt nữa, ngồi im ở bên cạnh, trên mặt là nụ cười khó hiểu.

“Ta muốn gặp Nhất Nhất.” Lê Tử Hà ngồi dậy xong liền nói thẳng.

Gương mặt Vân Tấn Ngôn gầy đi rất nhiều, hai mắt hơi trũng sâu, vẻ mặt ảm đạm, duy chỉ có ánh mắt lấp lánh. Nhưng vừa nghe được lời nói của Lê Tử Hà, ánh mắt bỗng dừng tối sầm lại. Hần vẫn cười, cảm áo khoác lên người Lê Tử Hà: “Lê nhi còn chưa khỏe, nên nghỉ ngơi thật tốt mới đúng.”

Thân thể Lê Tử Hà cứng đờ, tiếng gọi đã từng quen thuộc bên tai hơn mười năm, ngữ điệu dịu dàng quen thuộc, nghe vào bên tai lại chỉ cảm thấy châm chọc. Nàng quay đầu, vừa khéo nhìn thấy ánh mắt có mấy phần dò xét, mấy phần mong đợi của Vân Tấn Ngôn. Nàng không hiểu sao có chút muộn phiền, ngượng ngùng cười một tiếng, không để ý cách gọi này của hần, lạnh lùng nói: “Ta muốn gặp Nhất Nhất.”

Vân Tấn Ngôn nghiêng người, thở dài, khẽ tựa vào bên giường. Muốn kéo tay Lê Tử Hà nhưng còn chưa chạm được nàng đã tránh ra. Trong mắt hần thoáng hiện lên một tia cô đơn, rừ mí mắt xuống, nhỏ giọng nói: “Nàng dường như trước đây.”

Lê Tử Hà cầm quần áo tự mặc vào, động tác hết sức nhẹ nhàng tránh làm nứt miệng vết thương. Vân Tấn Ngôn chợt giữ tay nàng: “Nàng muốn làm gì?”

“Gặp Nhất Nhất.”

“Sau đó?”

“Ta vào hoàng cung, còn có sau đó sao?” Lê Tử Hà không cười, hất mạnh tay Vân Tấn Ngôn, suýt nữa hất hần nhào xuống giường, may mà một tay hần kịp thời chống đỡ mới đứng vững.

Lê Tử Hà liếc mắt một cái, không lo được nhiều như vậy, xuống giường.

Mới vừa ăn một chút lại ngủ một giấc, sức lực trên người nàng đã khôi phục đôi chút. Nằm ở trên giường chưa tỉnh, xuống đất mới phát hiện đầu nặng nề giống như bị hòn đá đè, hai chân mềm nhũn. Nàng nắm chặt quả đấm lấy lại khí lực, chớp mắt mấy cái xua tan tầm tối trước mắt, miễn cưỡng đứng lên.

“Sau đó nàng sẽ chết?” Giọng Vân Tấn Ngôn chùng xuống: “Chất độc trên người của nàng là Thẩm Mặc hạ? Hay là tự nàng hạ?”

“Ngự y khám ra trên người ta có độc?” Lê Tử Hà quay đầu nhìn Vân Tấn Ngôn sau lưng, muốn cất bước chân lại không nâng lên được, chỉ có thể cười khẩy nói: “Trong cung này toàn mấy kẻ vô dụng, ta uống thuốc quanh năm, thuốc có ba phần độc, lại nói ta trúng độc? Buồn cười!”

Vân Tấn Ngôn không tin nhưng không phản bác, tiến lên ôm lấy nàng: “Lê nhi, độc kia tạm thời sẽ không tổn thương đến thân thể của nàng, nàng yên tâm, nhất định ta sẽ nghĩ biện pháp.”

“Hả? Nghe nói trong tay Hoàng thượng có một viên thuốc giải bách độc, không bằng...” Lê Tử Hà dừng một chút, cười: “Cho ta ăn đi?”

Sắc mặt Vân Tấn Ngôn thay đổi, đang muốn mở miệng giải thích: “Lê nhi ...”

Lê Tử Hà lạnh giọng cắt đứt lời của hần: “Hoàng thượng đang gọi ai đó?”

Vân Tần Ngôn ngậy người, bàn tay vòng trên eo Lê Tử Hà buông lỏng, ánh sáng trong đôi mắt chợt lóe rồi chợt tắt, cuối cùng nhắm mắt lại. Sau khi mở ra lần nữa đã tối tăm sâu không thấy đáy. Hắn đi qua bên cạnh Lê Tử Hà, trực tiếp đi ra ngoài.

Thân thể Lê Tử Hà mềm nhũn, ngã về giường, gọi Bích Uyển: “Giúp ta mời Bạch Quý phi tới đây.”

Mặt trời chiều ngả về phía Tây, tuyết đọng trên hành lang đã được dọn sạch. Từ xa nhìn lại, hoàng cung bị đường cong màu đen chia thành từng khối, đủ loại hình dáng. Trong cung có một quả núi nhỏ duy nhất, trước đây như một tấm nệm xanh, hiện giờ đã không còn màu xanh tươi mát. Chỉ thấy một chiếc áo choàng màu vàng bị gió thổi tung như đang chơi trốn tìm cùng gió.

Sau bóng dáng màu vàng sáng kia, chẳng biết đã có thêm một người từ lúc nào. Người đó cầm áo choàng thật dày, cung kính khom người, giọng nói già nua khàn khàn chậm rãi vang lên: “Hoàng thượng, trên núi gió lớn, để lão nô mặc áo giúp Hoàng thượng.”

Vân Tần Ngôn đứng yên lặng, mới có mấy ngày áo khoác trên người đã rộng hơn rất nhiều, tóc đen tung bay như rượt đuổi nhau, con người tĩnh lặng phản chiếu màu trắng của tuyết. Khóe miệng hắn đột nhiên nhếch, bình tĩnh nói: “Công công, ông có còn nhớ trước kia ta cùng với Lê nhi thường xuyên chơi đùa tại đây.”

Hách công công cau mày, nếp nhăn khóe mắt nhúu lại, khe thở dài, nhưng vẫn cung kính nói: “Hoàng thượng, trở về nghỉ ngơi đi, vết thương trên người....”

“Lê nhi nói nếu có thể biến nơi này thành một rừng đào chắc chắn sẽ rất đẹp, nhưng lúc hoa đào nở nàng lại không có ở đây.” Dường như Vân Tần Ngôn không nghe thấy lời Hách công công nói, mắt vẫn nhìn phía trước, nói một mình: “Lê nhi trong mắt ta rất ấm áp, khi cười giống như hoa nở ngày xuân, khi khóc giống hoa lê dầm mưa, khi giận lại yếu ớt động lòng người, khi buồn bực”

Vân Tần Ngôn dừng lại, khóe mắt cong lên, bật cười: “Nàng nói nàng giống như nút chai....”

“Hoàng thượng....”

“Nhưng hôm nay.” Ánh sáng trong mắt Vân Tần Ngôn tối lại, nụ cười trên mặt cũng biến mất, một tay chống lên thân cây đào, cười khổ nói: “Nàng lạnh lùng. Trước kia nàng sẽ không thờ ơ với ta như vậy, sẽ không châm biếm, càng sẽ không đẩy ta ra, hôm nay.... Thay đổi rồi.”

Không biết nguyên do từ đâu mắt của Hách công công bỗng chua xót, ông khuyên nhủ: “Hoàng thượng, vị Lê phi kia, có lẽ không phải....”

“Ha ha.” Vân Tần Ngôn cười thành tiếng, đầy giấu cợt: “Mùi tên kia của nàng, bản rất tốt.”

“Có lẽ là trùng hợp....”

“Công công, ông biết ta rất ít khi tin người khác, hoặc nên nói trên đời này ta chỉ tin mình ta.” Vân Tần Ngôn quay đầu lại, liếc Hách công công một cái, rồi nói tiếp: “Sự thật cũng đã chứng minh, người đời không thể tin. Ta muốn tin Phùng gia gia, nhưng cuối cùng ông ta cũng toan tính phản bội ta, liên kết với thuộc hạ cũ nhà họ Quý. Ta tin ông, nhưng ông lừa ta gần bảy năm....”

“Lão nô đáng chết!” Hách công công quỳ ‘bịch’ xuống, quỳ ở trên đất, nước mắt nói: “Lão nô luôn nguyện trung thành với Hoàng thượng, nhưng.... Nhưng khi”

“Lúc ấy như thế nào?” Vân Tần Ngôn cười khê: “Ngay cả ông cũng cho rằng ta sẽ giết đứa bé kia, đúng không?”

Thân thể Hách công công cứng đờ, không phản bác được.

Vân Tần Ngôn vẫn cười, có mấy phần dữ tợn: “Các người tính toán không sai, đứa trẻ trong hoàng gia luôn chỉ là vật hy sinh của quyền thế thôi, ta không quan tâm. Ông nhìn ta lớn lên, chắc chắn hiểu ta hơn người khác, cho nên ta không trách sự lựa chọn của ông.”

“Lão nô tạ ơn Hoàng thượng!” Hách công công nặng nề dập đầu.

Vân Tần Ngôn nói tiếp: “Nếu không phải thúc phụ phát hiện ông...Ông sẽ trốn ở lãnh cung cả đời, ta nói đúng không?”

Hách công công cúi đầu, đáp án đã rõ, lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Ông ở trong cung hầu hạ không ít vị chủ tử, đã sớm không nhớ rõ. Ông bắt đầu hầu hạ vị Hoàng đế này lúc tuổi gần trung niên, nhìn hần bi bô tập nói, đến khi bước lên đế vị; từ khi nhận hết tội nhục, đến vạn người bái lạy; từ sạch sẽ hồn nhiên, đến bụng đầy tâm kế. Biết rõ người trong cung muốn giữ được tánh mạng từng bước thăng tiến quả thực không dễ, nhưng mắt thấy một đứa bé lột xác như vậy, bất đắc dĩ ông có chút thương xót, thậm chí còn có một chút sợ hãi, đủ loại cảm xúc hỗn tạp.

Trong quá trình dìu dắt hần lớn lên, ông đã sớm coi hoàng cung này là nhà của mình, cuối cùng vị chủ tử này trở thành vương bản duy nhất. Ông sẽ không rời khỏi hoàng cung, cũng không muốn ra khỏi lãnh cung để người khác phát hiện, vạch trần sự thật ông đã giấu nhiều năm.

“Cũng may, cuối cùng ông vẫn nói cho ta biết.” Vân Tần Ngôn khẽ ho khan mấy tiếng. Hách công công muốn tiến lên đỡ, lại do dự. Ông không nhúc nhích, nghe Vân Tần Ngôn tiếp tục nói: “Ông chịu nói ra sự tồn tại của Nhất Nhất, ta rất vui, nhưng...”

Nụ cười trên gương mặt Vân Tần Ngôn càng thêm xán lạn nhưng lại tỏa ra ý lạnh: “Đêm Thẩm Mặc xông vào hoàng cung, là ông giúp hần, nếu không hần làm sao có thể tìm được chỗ của Nhất Nhất?”

“Hoàng thượng! Tiểu chủ tử... Hần, hần thực sự không thích hợp ở hoàng cung...” Hách công công giải thích, đau lòng cùng bất đắc dĩ, nhưng không chối.

“Cho nên ông phản bội ta lần thứ hai?” Vân Tần Ngôn xoay người, nhướn mày nhìn Hách công công đang quỳ trên tuyết bằng nửa con mắt.

Hách công công dập đầu, để lại một vết sâu trên tuyết, nức nở nói: “Lão nô đi theo Hoàng thượng mấy chục năm, biết sự đau khổ của Hoàng thượng, không đành lòng giấu giếm lừa gạt Hoàng thượng lần nữa, nhưng cũng không đành lòng nhìn Tiểu chủ nhân ở trong cung này...”

Ông không đành lòng nhìn đứa bé kia lột xác giống Hoàng thượng.

“Ông phản bội trầm, trầm sẽ không bao giờ tin ông nữa!” Giọng điệu Vân Tần Ngôn chợt lạnh, tự xưng đổi lại thành “Trầm”, vòng qua Hách công công, không liếc ông một cái, đi xuống núi: “Ông phải làm như thế nào, tự mình chọn lựa.”

Ngụy công công vẽ mặt tiêu tụy vừa khéo cũng đi lên núi, xa xa nhìn thấy Vân Tần Ngôn, vội quỳ xuống lớn tiếng nói: “Hoàng thượng, Bạch Quý phi và Lê phi nương nương xảy ra tranh chấp tại cung Thần Lộ.”

“Hoàng thượng!” Vân Tần Ngôn còn chưa kịp phản ứng với lời nói của Ngụy công công, liền nghe được tiếng khóc của Hách công công ở phía sau: “Hoàng thượng! Ngài buông tay đi!”

Thân thể Vân Tần Ngôn cứng lại nhưng không quay đầu vẫn nhắc chân rời đi.

73. Chương 73

“Người nói cái gì? Người nói lại lần nữa?” Lê Tử Hà đứng ở ngoài điện Thần Lộ, gió lạnh thổi qua gò má hiện lên hai vết ửng hồng. Hai mắt nàng lạnh lùng lóe sáng nhìn chằm chằm Tô Bạch, một tay giữ chặt cổ tay của nàng ta, dường như sử dụng toàn lực. Tô Bạch muốn tránh thoát, hất mấy lần cũng không được, nhưng nghĩ lúc này Lê Tử Hà bệnh nặng mà nàng cũng không đối phó được, trong lòng tức giận, nghiêng rằng dùng lực hất tay Lê Tử Hà, cười lạnh nói: “Bổn cung chỉ muốn nói với người đứa bé tên Nhất Nhất ở điện Trầm Hương thôi, tự người xuống giường chạy ra khỏi điện té ngã còn trách Bổn cung hay sao? Bổn cung đâu có nói gì nào khác?”

Trong khi nói chuyện, nhìn thấy toàn thân Lê Tử Hà dính đầy bùn sệt, trong mắt nàng ta thoáng vẻ hả hê.

Thần sắc trên mặt Lê Tử Hà ảm đạm, đôi mắt đen trống rỗng, bị Tô Bạch hất ra thiếu chút nữa ngã xuống, cũng may được Bích Uyển đỡ lấy, hốt hoảng trong lòng vẫn chưa lắng xuống. Lúc này trong nháy mắt khi nàng ra ngoài Tô Bạch nói nhỏ bên tai nàng.... Nhất Nhất đã không còn ở trong cung, ngày nàng hồi cung....

“Ồ, người cũng chỉ muốn kích thích ta thôi, lúc này Hoàng thượng còn nói ngày mai sẽ cho ta gặp Nhất Nhất, là ta quá lo lắng.” Lê Tử Hà nói đến Hoàng thượng, trên mặt hiện lên nét dịu dàng, nàng đứng thẳng dậy để Bích Uyển dịu xoay người muốn đi vào điện.

Tô Bạch không phục, vốn tưởng rằng nàng ta sẽ khổ sở bất đắc dĩ ép hỏi mình, vậy mà nàng ta dễ dàng bỏ qua như vậy. Thấy vẻ mặt Lê Tử Hà tựa như đang hạnh phúc thỏa mãn càng thêm bực mình, cười nhẹ nói: “Vậy là Bồn cung nói sai rồi? Nhưng đêm đó Bồn cung ở điện Lê Bạch, rõ ràng nhìn thấy Tây Cung đèn đuốc sáng trưng, đao kiếm không ngừng bên tai, ngày hôm sau còn thấy máu chưa được dọn dẹp sạch sẽ. Chắc chắn, thiếu chút nữa dọa Bồn cung sợ đến nỗi không dám ăn cơm. A, người không tin thì nhìn kỹ hành lang mà xem, nói không chừng vẫn còn để lại chút gì đó chưa được dọn dẹp cẩn thận.”

Lê Tử Hà nhắm chặt mắt, tự nói với mình đừng nghe, đừng tin, nhưng lời nói kia từng câu từng chữ rõ ràng chui vào trong tai, khiến nàng không thể động đậy.

Tô Bạch dường như rất hài lòng với phản ứng của Lê Tử Hà, trợn mắt hiếu kỳ nói: “Đúng rồi, Thẩm y sư là sư phụ người, võ công của hắn thế nào? Ta thực sự rất tò mò, bị nhiều Ngự lâm quân đuổi giết, bị thương nặng chảy nhiều máu như vậy cơ mà. Mặc dù nghe nói đã chạy thoát, nhưng là có còn sống không?”

Trước mắt Lê Tử Hà hoa lên, bên tai ư ừ. Nàng nhắm mắt lại, nửa người dựa vào người Bích Uyển.

“À, còn nữa, hẳn một mình mang theo đứa bé, nói không chừng đứa bé kia cũng bị thương thì làm thế nào?” Tô Bạch vẻ mặt lo lắng, tiếc nuối nói: “Ai, đứa bé kia thực sự rất đáng yêu, nghe nói có mấy phần giống ta. Nếu là hai người cùng bị thương, không ai chăm sóc, cứ thế mà chết đi.... Ai, thật đáng tiếc....”

Cảm giác ngọt ngào đè nặng lên trái tim, không biết là sợ hãi hay ảm ức chỉ mắc ở cổ họng, nuốt không được mà nhổ không xong. Lồng ngực nàng phập phồng lên xuống, dùng sức hô hấp, siết chặt nắm tay đến mức móng tay đâm rách lòng bàn tay. Lê Tử Hà trừng mắt nhìn, hít sâu một hơi, đẩy Bích Uyển đang đỡ mình ra, xoay người sải bước đến trước mặt Tô Bạch, giơ tay tát cho cô ta một phát: “Ngậm cái miệng chó của người lại!”

Ngoài điện lặng ngắt thậm chí nghe thấy cả tiếng gió rất nhỏ, Tô Bạch ôm mặt, không thể tin nổi nhìn chăm chăm Lê Tử Hà. Trong nháy mắt hốc mắt nàng ta đỏ ửng, nước mắt ầng ậc đảo quanh hốc mắt. Khi chạm thấy một chút ướt ướt dính dính, nàng ta giật mình đưa tay lên, trước mắt là máu đỏ thẫm. Nàng ta đột nhiên nghĩ đến lần trước Diêu phi cầm dao sượt qua mặt nàng ta, giận dữ, môi run rẩy nói: “Người...người.... Bồn cung là Quý phi, người dám đánh Bồn cung?”

“Đánh người?” Lê Tử Hà nhú mày, mặt tái nhợt nhưng không hề yếu thế, nhếch môi cười nói: “Đừng nói đánh người, dù giết chết người ta cũng dám làm!”

“Người...người...” Tô Bạch giận đến mức không nói nên lời, ôm gò má Lê Tử Hà cố ý dùng móng tay rạch, trong đôi mắt vốn tinh khiết trào dâng đủ loại cảm xúc. Đột nhiên nàng ta nở nụ cười, nghiêng người chạm rãi tới gần Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà cũng không tránh, lạnh lùng nhìn nàng ta áp sát tới bên tai mình, hả hê nói: “Là người chết hay là ta chết còn chưa biết đâu! Bồn cung nên cảm tạ hoa Lam Nhan của Lê ngự y! Hiệu quả rất tốt!”

Dứt lời, nàng ta nhún mày, vẻ mặt xem trò vui lườm Lê Tử Hà một cái. Đúng lúc ấy lại nhìn thấy nàng cười rạng rỡ, không khỏi nhú mày, không hiểu nhìn chăm chăm.

“Lúc này Lê Tử Hà cảm ơn Quý phi nương nương!” Lê Tử Hà cười từ tận đáy lòng không hề che giấu, còn nhún gối thi lễ với Tô Bạch: “Cảm ơn, thực sự cảm ơn!”

Lo lắng trào dâng trong lòng Tô Bạch, nàng ta vừa mới ra vẻ hả hê giờ lại trở nên cứng ngắt.

Vốn dĩ nàng ta cũng không dám dùng hoa Lam Nhan này, đối với một nữ nhân chốn hậu cung mà nói không có con cháu chính là thiếu một chỗ dựa lớn. Không nói đến chuyện nhan sắc phai tàn không được sủng, dù

cho được vinh sủng cả đời nhưng nếu không có con cháu sau khi Hoàng thượng băng hà sẽ thế nào? Cho nên dù hoa Lam Nhan ra hoa nàng ta cũng không dám động vào.

Giây phút nhìn thấy đứa bé kia, nàng ta hiểu, dù mình có sinh con thì ngôi vị Hoàng đế cũng không thể thuộc về đứa con đáng thương của nàng ta. Sinh ra trong hoàng gia mà không được thánh sủng, cuộc đời sẽ rất thê thảm. Đã như vậy nàng ta tình nguyện khiến Vân Tần Ngôn yêu mình, nghĩ cách để đứa bé ỉn nuôi dưỡng, như vậy còn bảo đảm hơn long chủng mình sinh hạ.

Cho nên nàng ta nhân lúc Vân Tần Ngôn bị trọng thương đã dùng hoa Lam Nhan.

Nàng ta cảm thấy từ sau khi đó, trên người Vân Tần Ngôn có vài thứ thay đổi. Thí dụ như ánh mắt nhìn nàng không còn trống rỗng nữa, thí dụ như thỉnh thoảng hơi thở không còn lạnh lẽo nữa, thí dụ như trong nụ cười ôn hòa thật sự có vẻ dịu dàng chứ không phải chỉ là bề ngoài nữa.

Trước đây nàng cho rằng nguyên nhân là dùng hoa Lam Nhan khiến cho Hoàng thượng dần dần động lòng với mình. Nhưng khi biết hẳn không để ý trọng thương cả đem ra khỏi thành, tự mình đón ả Lê Tử Hà bỏ trốn với người khác, không những không hề trách phạt mà còn trông trước giường một ngày một đêm, cuối cùng vết thương cũ tái phát ngã bên giường.

Hôm nay nghe Lê Tử Hà nói như vậy, lại nhìn thấy nụ cười trên mặt nàng, nàng ta đột nhiên sợ. Có phải nàng ta bị lừa hay không? Dùng hoa Lam Nhan ngược lại thành toàn cho người khác?

“Nương nương, chớ sợ.” Lê Tử Hà lập tức nhìn ra được nỗi sợ hãi trong lòng nàng ta, “Hoàng thượng, sẽ cực kỳ ‘cưng chiều’ nương nương!”

Nói như thế không khiến Tô Bạch an tâm, ngược lại càng thêm sợ hãi, bước lên phía trước lôi kéo Lê Tử Hà: “Người nói rõ ràng cho Bối cung...”

Còn chưa dứt lời, Lê Tử Hà bị kéo lại. Nàng lão đảo ngã xuống, nhưng chạm đến mặt đất đã ngã vào một lồng ngực vững chắc. Mùi hương long tiên phảng phất bên mũi, Lê Tử Hà không đẩy hẳn ra, ngược lại càng áp lại gần nhắm mắt lại.

“Giải Tô Bạch đi! Cấm túc một tháng!” Vân Tần Ngôn lớn tiếng hạ lệnh, ôm Lê Tử Hà xoay người vào điện.

Mặt Tô Bạch trắng bệch, nhìn chằm chằm Lê Tử Hà. Vừa nãy trong nháy mắt, nàng ta rõ ràng thấy Lê Tử Hà khê hé đôi mắt đang nhắm, nhìn mình nở nụ cười khinh miệt.

Vào điện, Lê Tử Hà mở mắt, Vân Tần Ngôn cũng đặt nàng trên giường. Nàng lật người ngồi dậy, khê động vết thương, toàn thân bỗng chảy mồ hôi lạnh, cắn răng nói: “Nhất Nhất đâu?”

Vân Tần Ngôn rũ mắt xuống, không nói.

“Thẩm Mặc đâu?”

“Chết rồi.” Vân Tần Ngôn giương mắt, trong mắt lóe lên sự sắc bén, không chút do dự trả lời.

Đầu Lê Tử Hà nóng lên, khó chịu đè nén trong ngực như muốn nôn ra một ngụm máu tanh. Nàng nuốt xuống, lạnh lùng nói: “Cút!”

Vân Tần Ngôn không động dậy, vắt khô chiếc khăn bên giường, khê nghiêng người cẩn thận lau mồ hôi giúp Lê Tử Hà, nhẹ giọng nói: “Lê nhi nghỉ ngơi thật tốt, sau khi khỏe lên ta dẫn nàng đi chơi. Mùa xuân sắp đến rồi, phía sau núi toàn là hoa đào, nàng sẽ thích...”

“Dĩ nhiên thích!” Lê Tử Hà nghiêng đầu, cười lạnh: “Ta cũng sẽ không quên, mạng của ta suýt chút nữa mất ở đó!”

Tay Vân Tần Ngôn cứng đờ giữa không trung, sắc mặt càng thêm ảm đạm, trong mắt hiện lên tia u ám. Hắn im lặng, một hồi lâu mới buông khăn trong tay, cười lạnh nói: “Nàng biết khi đó vì sao ta phải giết nàng không?”

Lê Tử Hà quay người, không nhìn hắn, cũng không trả lời.

Vân Tần Ngôn tự trả lời: “Bởi vì hắn quan tâm nàng.” Ngay sau đó hắn nâng cằm Lê Tử Hà, để cho nàng nhìn mình, lên giọng hỏi, “Nàng thì sao? Nàng quan tâm hắn sao?”

Con người Lê Tử Hà rút lại, hất tay Vân Tần Ngôn ra. Đau đớn trong lòng hóa thành sức mạnh, nàng bò xuống giường, đứng thật vững, dùng tốc độ cực nhanh lao ra ngoài điện. Vân Tần Ngôn vội vàng đuổi theo, chỉ thấy sau lưng nàng bị máu tươi nhuộm đỏ. Hấn lo lắng, kéo giập nàng vào trong ngực, cười lạnh nói: “Nàng cho rằng nàng còn có thể chạy thoát sao? Hôm nay thiên hạ này đều nằm trong tay ta, năm đó ta hy sinh một Lê nhi, hôm nay ta sẽ không bỏ qua nàng!”

Lê Tử Hà ngẩng đầu, mắt máu rực, vô cùng hận nhìn chằm chằm Vân Tần Ngôn: “Là hy sinh hay là vứt bỏ? Hôm nay người còn có tư cách nói buông ta sao? Người còn muốn nói yêu ta hay sao?”

“Không sai!” Vân Tần Ngôn vẫn cười lạnh, cười đến mức làm cho người ta lo lắng phiền não, không nhanh không chậm nói: “Ta yêu nàng.”

Nói xong hắn nghiêng người chiếm lấy môi Lê Tử Hà, hung hăng hôn như xâm thành chiếm đất. Lê Tử Hà theo bản năng lùi về phía sau, đang lúc môi lưỡi dây dưa nàng dùng sức cắn đầu lưỡi của hắn, vị máu lập tức trào ra. Vân Tần Ngôn không buông ra, ngược lại càng ôm nàng chặt hơn, hôn nàng không thở được. Nàng giơ tay trái lên đập mạnh vào ngực hắn.

Môi Vân Tần Ngôn cuối cùng cũng rời đi, thân thể lại nặng nề đè lên Lê Tử Hà. Lê Tử Hà né tránh, hấn lập tức ngã xuống đất, chân mày nhíu chặt lại, sắc mặt trắng bệch, đôi môi tái nhợt. Hấn ôm ngực co người lại, dù đau đớn thật cũng không rên rỉ thành tiếng, trước ngực đỏ thẫm, máu rỉ ra nhuộm cả bàn tay. Lê Tử Hà kinh ngạc nhìn, ánh mắt có chút trống rỗng, ngồi xổm người xuống, vô ý thức sờ sờ tay Vân Tần Ngôn. Thật lạnh. Nàng bắt mạch cho hắn. Rất yếu. Con người co lại, tay nàng đang định dùng sức, trước mắt thoáng có bóng đen vụt qua. Nàng hoảng sợ vội thu tay lại, liền thấy một người quỳ trước mặt, cung kính nói: “Nương nương, thuộc hạ mang Hoàng thượng hồi cung.”

Dứt lời, không đợi Lê Tử Hà phản ứng, hấn cẩn thận công Vân Tần Ngôn, đảo mắt đã ra khỏi cửa điện.

Lê Tử Hà ngã ngồi trên mặt đất, vô đầu, trước mắt biến thành màu đen. Thân thể miễn cưỡng đã đến cực hạn, nhịp tim bắt đầu tăng nhanh như có người cầm dùi trống gõ ở bên tai. Nàng buộc mình tỉnh táo lại. Mạch của Vân Tần Ngôn vô cùng suy yếu, không giống như đã được điều trị; Nhất Nhất có thực sự được cứu đi hay không? Làm sao Thẩm Mặc biết Nhất Nhất trong cung, làm sao cứu nó? Hiện giờ chàng đang ở đâu?

Đã chết rồi.

Lời nói của Vân Tần Ngôn đột nhiên vang lên bên tai. Trong lòng nàng quặn đau, gấp đầu gối co người lại, nàng không còn sức để nghĩ nữa, chỉ có thể ngã vào vòng xoáy bóng tối.

Lê Tử Hà không nhớ mình ngủ bao lâu, bóng tối vô biên, hoa túc dung đỏ như lửa đột nhiên biến thành hoa Mạn Châu Sa đỏ như máu, phủ kín bờ sông Tam Đồ. Cánh hoa xinh đẹp như huyết lệ, lan tràn, quần đến lòng bàn chân nàng, từ từ leo lên, cuối cùng quần lấy cả cơ thể nàng. Lê Tử Hà giãy giụa nó lại chặt trời càng hơn, dần dần đến cả hô hấp cũng khó khăn. Lê Tử Hà ra sức giãy, nàng không muốn bị bắt qua sông Tam Đồ, không muốn chết đi như thế, nàng còn chưa... Báo thù!

Một lần nữa mở mắt ra, nàng không biết mình trở về giường bằng cách nào. Lê Tử Hà thấy công công tóc trắng xoa cúi đầu quỳ gối đối diện. Trước mắt tối đen, nàng nhắm mắt, đột nhiên không muốn đối mặt, chỉ cần liếc qua nàng cũng nhận ra đây là Hách công công.

“Lão nô tham kiến nương nương!” Nhận thấy ánh mắt của Lê Tử Hà, Hách công công dập đầu trên đất, tạo ra tiếng “bộp” trầm đục.

Lê Tử Hà không thể làm bộ như chưa tỉnh nữa, nàng mở mắt, kinh ngạc nhìn ông. Vốn dĩ nàng không biết nên nói gì, lại thấy ông ấy rạp người trên đất không chịu ngẩng đầu, nàng thở dài, nói: “Đứng lên đi.”

Lúc này Hách công công mới ngẩng đầu lên, thẳng lưng lại không đứng dậy, vẫn quỳ trên mặt đất, cung kính nói: “Lão nô có lời muốn nói với nương nương.”

“Nói Nhất Nhất bị Vân Tần Ngôn bắt được sao? Ta đã biết.” Lê Tử Hà quay qua nhìn, thần thờ nhìn đỉnh màn: “Ta hỏi ông, Nhất Nhất vẫn còn ở nơi này sao?”

Hách công công cúi đầu, thấp không thể thấp hơn được nữa, một hồi lâu mới đáp: “Không có ở đây.”

“VẬY....” Ánh mắt Lê Tử Hà có chút dao động, sâu xa nói: “Là Thẩm Mặc cứu nó đi, đúng không?”

“Vâng.”

Sắc mặt Lê Tử Hà đột nhiên tĩnh lặng, đứng vào lúc này ánh nến nổ ‘tách’ một tiếng. Lê Tử Hà run run hàng mi, nhắm mắt.

“Lão nô.... Lão nô xin lỗi Diêu nhi, xin lỗi Phùng đại nhân, xin lỗi Thẩm công tử, xin lỗi nương nương.” Hách công công lại dập đầu một cái thật mạnh, trên đầu dập đầu ra mảng đỏ. Ông cúi người nói: “Nhưng chủ tử của lão nô chỉ có một người là Hoàng thượng, Hoàng thượng muốn lão nô không được nói, lão nô không dám không nghe theo. Lão nô biết được nương nương có lẽ rất ghét lão nô nhưng có mấy lời lão nô vẫn muốn nói với nương nương.”

“Nói đi.” Lê Tử Hà thần thờ.

Hách công công cúi đầu, trầm ngâm chốc lát rồi ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo, giọng không nhanh không chậm lộ ra chút tang thương: “Lão nô không biết nương nương có thực sự là người Hoàng thượng hay nhắc đến hay không. Nếu không phải, lão nô cảm thấy may mắn, thấy nương nương đã sớm buông bỏ thù hận, bình an sống quãng đời còn lại; nếu phải....”

Hách công công đột nhiên dừng lại, có chút do dự không biết làm sao để nói chuyện này ra. Lê Tử Hà mở mắt, hết sức bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Nếu phải làm sao?”

Hách công công dập đầu lần nữa, nói: “Nếu phải vậy xin nhận một lạy của lão nô, nghe lão nô khuyên một câu.”

Lê Tử Hà nhắm mắt lại, một tay che mắt, ánh nến này có chút chói mắt.

“Lão nô nhìn Hoàng thượng lớn lên, biết rõ người Hoàng thượng quan tâm nhất chính là nương nương. Năm đó đột nhiên xảy ra chuyện, nương nương có từng nghĩ tới Hoàng thượng không? Hoàng thượng yếu thể lên ngôi, nhờ Quý gia nâng đỡ mới có thể ngồi vững trên ngôi vị Hoàng đế. Năm đó, không binh quyền, không triều thần tâm phúc, Quý gia lại lớn mạnh, Tả Tướng là người cố chấp, nhiều lần ngay trước chúng thần không để ý đến nguyện vọng của Hoàng thượng, khăng khăng làm theo ý mình. Hoàng thượng nhịn hết lần này đến lần khác, nương nương có từng nghĩ tới, giang sơn này họ Vân mà không phải họ Quý không?”

Lê Tử Hà nằm ở trên giường, vẫn không nhúc nhích.

Hách công công tiếp tục nói: “Quý gia cây lớn rễ sâu, quan hệ cực kỳ rộng rãi, nếu không nhờ cớ tận gốc vậy Hoàng thượng sẽ ra sao. Vả lại năm đó có Bình Tây Vương uy hiếp, Hoàng thượng quả thật thất sách.”

“Lão nô nhìn Hoàng thượng và nương nương thanh mai trúc mã, kết làm phu thê. Biết rõ nương nương và Hoàng thượng kiêu diệp tình thâm, nhưng nương nương đối với Hoàng thượng vốn chỉ là ái mộ, tình yêu vốn không vững bền. Cục diện lúc ấy, không phải là điều nương nương mong muốn, cũng không suy nghĩ cho Hoàng thượng. Hoàng thượng khổ cũng không ít hơn nương nương đâu.”

“Chuyện đã qua nhiều năm, nương nương may mắn sống lại, mặc dù trong lòng có hận nhưng dù báo thù thành công thì người chết đi cũng không thể trở lại. Ngược lại còn gây tổn thương cho người còn sống. Nếu nương nương bằng lòng buông bỏ thù hận, khổ sở cũng là sống, hạnh phúc cũng là sống, vì sao không chọn cách sau? Nương nương, Hoàng thượng bị mũi tên kia của nương nương cướp đi nửa cái mạng, nhưng chẳng hề nhắm mắt, mặc cho người ta rút tên, xử lý vết thương cũng không rên một tiếng. Lão nô bị Tướng quân túm ra từ trong lãnh cung, hần nhìn ta hồi lâu mới nói hai chữ, chính là ‘Lê nhi’. . .”

Hách công công nghẹn ngào, xoa xoa hai mắt, thấy Lê Tử Hà nằm trên giường không hề phản ứng, lại dập đầu nói: “Lão nô không đành lòng tiếp tục lừa gạt Hoàng thượng mới nói ra chỗ ở của Nhất Nhất. Lúc này Hoàng thượng mới có chút thần trí, tra được hành tung của nương nương. Hoàng thượng không để ý vết thương trên người, đi cả đêm muốn đón nương nương, nhưng thân thể kia.....Thật sự là...”

“Những lời Hoàng thượng nói nương nương đừng để ý. Hoàng thượng lo lắng nương nương đi mất hoặc phản kháng sẽ lỡ tay làm tổn thương nương nương thôi, chứ vốn không định làm gì Nhất Nhất. Lão nô khuyên Hoàng thượng nghỉ ngơi hai ngày hẵng lên đường, đón nương nương về. Hoàng thượng lại một ngày một

đêm chưa ngủ, ngã ở bên giường vẫn mơ màng bảo lão nô đưa người trở về cung Long Toàn, nói là nương nương nhìn thấy người sẽ kích động, nếu động vào vết thương sẽ không tốt...”

“Nương nương, hai người vốn dĩ tình sâu như biển, thế nhưng một người là quân vương của một nước, một là nhi nữ quyền thần, thân là Đế Vương tất có bất đắc dĩ. Nếu nương nương đặt chấp niệm trong lòng xuống, tha thứ cho Hoàng thượng, hai người nhất định là một đôi Thần Tiên Quyển Lữ, trở thành giai thoại...”

“Công công.” Lê Tử Hà hồi lâu không nói đột nhiên mở lời, giọng nói nhỏ nhẹ nhàng, không có nhiều cảm xúc, mềm mại cắt đứt lời nói của Hách công công. Nàng khẽ mở mắt, đôi mắt giống như một cái đầm sâu, vài ba tia sáng khẽ lóe lên bị hàng mi dài che lấp. Hách công công dừng lại, nghe giọng nói dịu dàng của nàng, mặt lộ vẻ vui mừng, im lặng chờ nàng nói tiếp.

“Không nói đến việc những lời của ông có lý hay không, ta chỉ hỏi ông một câu.” Lê Tử Hà cười, nhẹ giọng nói: “Ông nói... Nếu có một ngày, ta lại uy hiếp giang sơn Vạn Quốc này một lần nữa, hắn có giết ta một lần nữa không? Mà ta, còn có thể sống lại mấy lần?”

Màu hồng trên mặt Hách công công dần dần tan đi, con ngươi co rút lại. Ông cúi đầu, không phản bác được.

74. Chương 74

Hách công công đã chết. Đêm đó sau khi gặp Lê Tử Hà, ông thất cổ tự vẫn, chỉ để lại thư, cầu xin Hoàng thượng buông tha cho đứa cháu gái duy nhất là Duyệt nhi.

Khi Duyệt nhi xuất cung, Lê Tử Hà không đến tiễn. Sau đêm đó, thần kinh bị căng thẳng quá mức của nàng không thể chịu nổi bệnh nặng và hàng loạt những tin tức kích thích, lại chìm vào hôn mê. Một ngày nàng nhiều nhất chỉ tỉnh lại nửa canh giờ, thường xuyên nhìn về hướng đông thật lâu, đến khi màn đêm buông xuống mới thôi. Thân thể nàng lúc lạnh lúc nóng, ý thức hỗn loạn mơ hồ, có người mớm thuốc thì uống, dứt cơn thì ăn, mỗi lần tỉnh lại đều thấy vẻ mặt lo âu của Vân Tấn Ngôn. Thấy nàng mở mắt hần sẽ cười, dịu dàng nói vài lời với nàng, nàng không muốn nghe, lại tiếp tục ngủ thật say.

Ngủ bao lâu cũng không rõ, bảy ngày? Mười ngày? Hay nửa tháng?

Chỉ biết là trong những tháng ngày mơ màng này, những giấc mộng cứ kéo dài không ngớt. Trong mộng xuân hạ thu đông trôi qua như nước, ngày đêm luân phiên, phồn hoa rực rỡ. Trong mộng Thẩm Mặc chỉ nàng phân biệt thảo dược, thay nàng bắt mạch kê đơn, dạy nàng bấm huyệt thì châm, thay nàng phối được trừ hàn. Ba năm ở núi Vân Liễm, ba năm bị nàng xem nhẹ, dùng những giấc mộng kéo dài không dứt này để chứng tỏ nó không thể phai nhòa.

Chớp mũi ngửi được mùi thuốc nhàn nhạt khiến cho người ta an tâm, hơi ấm bên cạnh khiến nàng không kim lòng được mà nhích tới gần. Nàng hơi nhích đầu, gối lên đùi. Lê Tử Hà nhớ được mùa đông ấy, ở Thái Y Viện, ở thôn nhỏ kia, nàng đã vô số lần gối lên chân Thẩm Mặc, nhận lấy sự ấm áp này. Chỉ có lúc đó, trong lòng nàng mới bình thản.

Nàng không khỏi vươn tay, ôm lấy eo hần, miệng lẩm bẩm nói: “Thẩm Mặc.....”

Thân hình đang ấm áp đột nhiên cứng đờ, bầu không khí an bình bỗng thay đổi. Lê Tử Hà nhíu mày, đột nhiên nhận ra lúc này đang ở trong điện Thần Lộ. Nàng mở mắt trong phút chốc, nhìn thấy chiếc áo choàng màu vàng sáng, hai tay vội buông ra, bả vai lại bị hần bắt lại, không thể động đậy. Nàng xoay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Vân Tấn Ngôn, con ngươi đen ám đạm nhìn nàng không chớp mắt. Lê Tử Hà rũ mắt xuống, thản nhiên nói: “Buông ta ra.”

Đôi mắt Vân Tấn Ngôn khôi phục được chút thần thái, buông Lê Tử Hà ra, đưa tay kéo chăn giúp Lê Tử Hà, đắp lại kỹ lưỡng giúp nàng, dịu dàng nói: “Lạnh lắm sao?”

Thân hình Lê Tử Hà run run, trượt xuống khỏi đầu gối Vân Tấn Ngôn. Nàng nằm lại trên giường, cắn răng xoay người, quay lưng về phía Vân Tấn Ngôn.

Vân Tần Ngôn ngồi cứng ngắc một bên, biểu cảm trên mặt biến đổi, cuối cùng lạnh mặt khẽ cười, nói: “Nàng còn nhớ đến Thẩm Mặc sao?”

Lê Tử Hà không nói gì.

Vân Tần Ngôn nói tiếp: “Ta nói rồi, hắn sẽ chết. Mặc dù hiện tại còn sống, nhưng bắt cóc Hoàng tử, còn có thể sống sao?”

“Hà tất phải lấy có đường đường chính chính như thế?” Lê Tử Hà vẫn đưa lưng về phía Vân Tần Ngôn, giọng nói có chút thô ráp khàn khàn, yếu ớt vô lực, châm chọc nói: “Không phải người luôn thiếu một cái có như thế để chèn ép Bình Tây Vương hay sao? Tự Hoàng thượng nghĩ cho rõ, nội loạn vào lúc này, có lợi đối với người hay không?”

Vừa mới trừ bỏ hai nhà Trịnh - Cố, thu quyền vào tay, lòng quân chưa phục, thực lực của Bình Tây Vương lại không ai rõ. Lúc này Vân Tần Ngôn mượn cơ khơi mào sự việc sẽ chỉ bất lợi, cho nên hắn mới chưa trực tiếp động thủ với Thẩm Mặc. Hắn chỉ để nàng đuổi Thẩm Mặc đi, là vì không định trở mặt quá sớm. Nàng bằng lòng làm theo ý hắn cũng bởi không muốn Thẩm Mặc vì mang theo sự trói buộc là nàng mà xảy ra sai lầm gì. Chỉ cần hắn cách nàng thật xa, hoặc là trở về Tây Nam, có thể lực của Bình Tây Vương che chở, hắn sẽ bình an.

Tuyệt đối không ngờ, rõ ràng nàng đã nói những lời tổn thương hắn như vậy, nàng cho rằng chuyện của hai người đã kết thúc, Thẩm Mặc lại biết chuyện Nhất Nhất bị Vân Tần Ngôn bắt, còn một mình xông vào hoàng cung...

Nghĩ đến đây, tảng đá trong lòng Lê Tử Hà đột nhiên nứt ra, những mảnh đá vụn bắn ra tạo thành những cơn đau râm ran. Nàng vội nhắm mắt, vùi đầu vào giữa gối, đầu óc lại bắt đầu mê man, trước mắt mờ đi. Lá xanh biếc giống như hoa gấm, đã trở lại núi Vân Liễm rồi.

Lê Tử Hà cảm thấy buồn ngủ, muốn ngủ, thân thể lại như bị ai đó lôi kéo, nghe thấy giọng nói ẩn chứa tức giận của Vân Tần Ngôn: “Lê nhi vẫn còn muốn ngủ sao? Đã hơn một tháng rồi.”

Lê Tử Hà cười nhẹ, tất cả vương mặc của nàng đều ở ngoài cung, tất cả chấp nhất của nàng đang ở trước mặt. Không thể gặp người mình nhớ thương, không thể báo thù mình chấp nhất, trong mộng có thể quên mất thù hận, tay chạm được đến sự ấm áp, sao lại không ngủ?

“Lê nhi....” Giọng nói của Vân Tần Ngôn mềm xuống, trên mặt đầy vẻ lo lắng và bất đắc dĩ, lại không biết phải nói chuyện này thế nào. Hắn dứt khoát ngừng lại, khẽ bước lên giường, nằm xuống bên cạnh Lê Tử Hà, nghiêng người ôm lấy nàng, dịu dàng nói: “Nàng muốn thế nào ta đều đồng ý, chỉ cần...”

“Thả ta đi thì sao?” Lê Tử Hà không chờ Vân Tần Ngôn nói xong, khẽ cười nói: “Người không sợ ta giả mạo Quý Lê ở bên cạnh người, tìm cơ hội giết người sao?”

Hơi thở ấm áp của Vân Tần Ngôn phả vào gáy Lê Tử Hà, nàng không né tránh, vẫn không nhúc nhích. Kỳ thật, rất nhiều năm trước, những lúc nàng không vui sẽ luôn đưa lưng về phía hắn không để ý tới hắn như thế, hắn sẽ ôm lấy nàng từ sau lưng, thủ thủ thì thì, giải thích từng câu, chậm rãi dỗ nàng.

Giờ phút này cũng như thế, giống như hai người chưa từng có ngăn cách, chưa từng có thâm thù. Vân Tần Ngôn cẩn thận tránh miệng vết thương của Lê Tử Hà, dịu dàng ôm nàng. Chỉ là âm điệu đã sớm không còn mềm mỏng đơn thuần như ngày xưa nữa, mà mang theo khí phách đặc biệt của Đế vương, cộng với vài phần uy hiếp: “Nàng là ai không quan trọng. Nàng muốn đi, không có khả năng. Muốn giết ta, tùy nàng.”

Lê Tử Hà đột nhiên xoay người, trở tay ôm lấy Vân Tần Ngôn, ngửa mặt lên, nhắm mắt, mang theo hơi lạnh đầy mặt hôn Vân Tần Ngôn.

Lê Tử Hà đã sớm không còn sự nhiệt tình của lúc ban đầu nữa, mở to hai mắt liếc Vân Tần Ngôn, trong mắt không có độ ấm, mang theo một chút ý cười. Độ ấm trong màn dần tăng lên, áo lót của nàng được cởi bỏ cẩn thận. Vào lúc này, đột nhiên Vân Tần Ngôn dừng lại, sợ đè lên Lê Tử Hà, sắc mặt hắn trắng bệch xoay người sang một bên, che ngực, thân thể không ngừng run run. Một lát sau hắn phun ra một ngụm máu.

Sắc mặt Lê Tử Hà u ám, muốn cười lại cười không được, đột nhiên nàng không rõ tâm tình lúc này của mình thế nào. Nàng xoay đầu đi, lạnh lùng nói: “Hoàng thượng trúng độc rồi!”

“Khụ khụ.....” Vân Tần Ngôn yếu ớt ho khan hai tiếng, nở nụ cười: “Ha ha.....Nàng đột nhiên nhiệt tình là vì muốn nhìn thấy bộ dạng này của ta?”

Về mặt tái nhợt của Vân Tần Ngôn có chút tiêu điều, bên môi còn đọng lại vết máu, buông cánh tay che ngực xuống lại là một mảng màu đỏ, cười lạnh nói: “Một mũi tên này của nàng.....Còn chưa đủ sao? Khụ khụ.....Nàng muốn thế nào nữa thì đều tùy nàng, chỉ cần.....”

Tay Vân Tần Ngôn bị máu nhuộm đỏ một mảng lớn, nắm lấy tay Lê Tử Hà, đầu gác nhẹ lên vai Lê Tử Hà: “Ha ha, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta.....”

Thân thể Lê Tử Hà cứng đờ, trên mặt không thể che hết vẻ bi hận, dùng sức trừng mắt nhìn, hai tay nắm chặt thành quyền: “Ta muốn người chết!”

Một tay muốn đẩy Vân Tần Ngôn ra, nàng nhìn vết thương trên ngực hấn không chớp mắt, hận ý trong người đột nhiên tăng vọt khiến tay kia đánh thẳng vào miệng vết thương. Vân Tần Ngôn đưa tay ngăn lại, cười ảm đạm, không để ý ngực đang chảy máu, tiến lên ôm lấy Lê Tử Hà. Vết máu nhuộm đỏ lưng của Lê Tử Hà, hấn cũng không chịu thả ra, hai tay ôm thật chặt, giọng nói trầm thấp, yếu ớt thở hổn hển: “Cái gì cũng có thể, chỉ riêng không thể chết được..... Lê nhi, không thể chết được, nếu chết..... sao còn có thể tiếp tục ở bên nàng? Ta biết nàng hận ta, hận không thể róc thịt lột da, khiến ta phải quỳ xuống cầu xin tha thứ, cho dù chết, nàng cũng muốn nghiền xương thành tro mới giải được nỗi hận.”

“Nhưng Lê nhi, nếu nàng chưa từng yêu ta, thì đã không hận như vậy, đúng không? Hiện giờ nàng hận ta như vậy, vậy, nàng còn yêu ta không?”

Vân Tần Ngôn khép hờ hai mắt, đau đớn đến tận xương dường như dần tan biến. Hấn chờ mong câu trả lời từ Lê Tử Hà, mùi hương nhẹ nhàng của nữ tử đọng lại ở chớp mũi khiến hấn hít thật sâu vài hơi. Đợi một lúc lâu vẫn chưa nghe được câu trả lời, hấn cẩn thận vòng qua, thấy Lê Tử Hà đã ngủ thật say. Hấn khẽ hôn một cái lên trán nàng, nhìn vết thương sau lưng nàng, không thấy chảy máu mới yên tâm đắp chăn giúp nàng. Sau đó hấn che ngực, xoay người đứng lên, bước chân lảo đảo, đỡ lấy mép giường một lúc lâu mới đứng vững được, tập tễnh rời đi.

Trong điện Cần Chính, ba đỉnh lư hương không được đốt lên, cửa sổ cũng chỉ mở một cánh, ánh mặt trời chiếu vào khiến người ta có thể nhìn thấy cả những hạt bụi nhỏ bay trong không khí. Trời đông giá rét đã qua, băng tuyết cũng đã tan, đầu xuân ngập tràn không khí ấm cúng.

Vân Hoán ngồi ở trên sập, lờm Vân Tần Ngôn đang phê duyệt tấu chương một cái. Nghĩ khắp Vân Quốc này có thể có được loại đãi ngộ này chỉ có hai người, một là Quý hậu năm đó nhận hết vinh sủng, một người chính là vị hoàng thúc không cầu danh lợi này của hấn. Đương nhiên, nguyên nhân hai người có được loại đãi ngộ này khác nhau rất lớn. Quý hậu là có được ân sủng trong người, còn về phần hấn, là do năm đó đã giúp Vân Tần Ngôn. Cho dù là xuất phát từ tình cảm hay là lợi ích, ở một mức độ nào đó Vân Tần Ngôn rất tín nhiệm hấn, nhưng lòng vua khó dò, Vân Hoán cảm thấy mình vẫn nên bớt phóng túng một chút. Hấn đứng dậy khỏi giường, hơi hành lễ, mang theo vài phần cung kính, cười nói: “Hoàng thượng triệu kiến vi thần, có chuyện gì sao?”

Vân Tần Ngôn hơi nhíu mi, giương mắt nhìn Vân Hoán, hơi chút không vui: “Hoàng thúc, không cần khách khí như thế?”

“Khụ khụ.....” Vân Hoán giả bộ ho khan hai tiếng, đảo mắt nói: “Cháu cuối cùng cũng đã lớn, đã làm Hoàng thượng, lễ nghĩa quân thần nhất định phải giữ!”

Ánh mắt Vân Tần Ngôn lóe lên, rầu rĩ nói: “Nếu hoàng thúc đã cảm thấy như vậy, ta cũng không ép, thấy thế nào hợp thì làm thế ấy đi. Hôm nay gọi hoàng thúc tới đây là vì biết ngày mai thúc muốn đi rồi, trước khi đi gặp mặt một lần xem như đưa tiễn hoàng thúc.”

“Ha ha, Hoàng thượng suy nghĩ thật chu đáo, không bằng đánh một ván cờ, Hoàng thượng nhường ta một chút là được?” Vân Hoán cười to, trong nụ cười vẫn duy trì vài phần xa cách.

Vân Tẩn Ngôn nghe được sự cẩn thận ở trong đó, ngượng ngùng cười chứ không vạch trần. Vừa định gạt đầu, Ngụy công công bên cạnh đã bày bàn cờ ra rồi.

Khi Vân Tẩn Ngôn ở điện Cần Chính, rất ít khi mở cửa sổ, hôm nay lại dặn riêng phải mở, còn thỉnh thoảng nhìn ra những cảnh khô xám ngắt ngoài cửa sổ. Vân Hoán đánh giá tâm tình hôm nay của hắn có lẽ không tệ nên cũng thoải mái đôi chút.

Ngụy công công bày bàn cờ xong liền ra khỏi điện, Vân Tẩn Ngôn cười cười ngồi trên giường, không nói chiều, một tay lấy cờ, bắt đầu đánh.

Vân Hoán vẫn không yên lòng, trong lòng biết hôm nay Vân Tẩn Ngôn triệu hắn tới đây nhất định là có chuyện muốn nói. Hơn nữa trước khi hắn đi trong cung đã xảy ra chút việc, hắn rất tò mò, chờ xem có thể moi ra được chút gì từ miệng của Vân Tẩn Ngôn hay không. Nào biết hắn chơi cờ rất chuyên tâm, một câu cũng không nói.

“Hoàng thúc, không chuyên tâm như vậy, dù ta có cố nhường cũng chưa hẳn đã bại.” Vân Tẩn Ngôn lườm Vân Hoán một cái, thản nhiên nói.

Vân Hoán chế nhạo liếc lại Vân Tẩn Ngôn một cái, cũng chẳng quan tâm đến lễ nghi quân thần gì đó hắn vừa nói, dù sao nếu Vân Tẩn Ngôn thật sự cố kỵ hắn thì không phải cố tránh là có thể tránh thoát, dứt khoát buông nổi bản khoán xuống, trực tiếp hỏi: “Nghe nói, người đó..... người trong hậu cung của Hoàng thượng? Rốt cuộc là ai?”

“Là ai thì có quan trọng đến thế sao?” Vân Tẩn Ngôn vô tình hỏi lại: “Tự ta biết là được rồi.”

Hắn chưa bao giờ nói với bất kỳ ai Lê Tử Hà chính là Lê nhi, nếu lời này truyền ra ngoài Lê Tử Hà sẽ thành yêu nghiệt, yêu nghiệt hoặc quốc. Nàng là ai thì cần gì phải giải thích với người khác? Cảm giác mà nàng cho hắn, hơi thở từ nàng phát ra, thân phận không muốn người biết, còn cả những chuyện chỉ có hai người là hắn và Lê nhi biết, hắn từng thuyết phục bản thân mình đó chỉ là sự trùng hợp, nhưng một mũi tên này của Lê Tử Hà đã bắn rơi tất cả nghi ngờ của hắn, tất cả những nghi vấn trước đây đều đã có đáp án.

Vân Hoán không lặng lẽ liếc mắt, vốn định hỏi lại, lại nghĩ đến cái gì đó, vòng vo nói: “Còn Hách công công, sao đang sống tốt lại đột nhiên thất cổ tự vẫn chứ?”

“Vấn đề này của Hoàng thúc có chút nhàm chán rồi.” Vân Tẩn Ngôn cười khẽ, nghe đến chuyện của Hách công công về mặt cũng không có biến hóa gì nhiều, ra về đương nhiên nói: “Người từng phản bội ta, ta chưa bao giờ giữ lại, huống chi còn là hai lần?”

Vân Hoán không thể không thở dài, mới đầu Vân Tẩn Ngôn kêu hắn đi đến lãnh cung, hắn vẫn không để ý lắm. Trong quân vốn còn một số việc, nhưng trong cung đột nhiên xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn không thể không cấp tốc trở về. Sau khi cẩn thận điều tra, thật vất vả mới bắt được Hách công công, cũng không biết là đúng hay là sai. Nghĩ đến đây, hắn lại nghĩ đến một chuyện.

“Đứa nhỏ lần trước ta đi cướp về.....Đứa nhỏ đó.....” Vân Hoán có chút do dự, thấy Vân Tẩn Ngôn vẫn chưa có dấu hiệu tức giận, bạo gan tiếp tục nói: “Đứa nhỏ này là của Hoàng thượng?”

“Ừ.” Vân Tẩn Ngôn gạt đầu, híp mắt, nói: “Nó và Lê nhi.....Rất giống....”

“Vậy hiện tại Hoàng thượng định thế nào?” Vân Hoán vừa nghe, sắc mặt chợt thay đổi, nghiêm túc nói: “Đòi người từ chỗ Bình Tây Vương? Từ trước đến nay Bình Tây Vương không dễ nói chuyện, lần này Hoàng thượng muốn đòi người, nhất định sẽ xảy ra một hồi tranh chấp. Tuy rằng Thẩm Mặc vào cung cướp người là hắn sai trước, nhưng người nọ là do chúng ta cướp từ bên người của hắn trước. Hoàng thượng muốn định tội hắn ban đêm xông vào hoàng cung sao? Hắn cũng không phải Thế tử, nói trắng ra là không liên lụy gì đến Bình Tây Vương, muốn bắt cũng chỉ có thể bắt một mình hắn.”

“Ta muốn bắt hắn, Bình Tây Vương sẽ không bỏ mặc đâu.” Vân Tẩn Ngôn khẳng định nói.

“Vậy Hoàng thượng định cứng đối cứng với bọn họ? Nếu bọn họ dùng đứa nhỏ để uy hiếp.....”

“Hoàng thúc.” Vân Tẩn Ngôn có chút bất đắc dĩ đánh gãy lời của Vân Hoán, nói: “Thẩm Mặc không ngại cực khổ, mạo hiểm cả tánh mạng để vào hoàng cung cướp nó đi, lại dùng nó để uy hiếp ta? Có thể sao?”

“Ý của Hoàng thượng là..... Thấm Mặc thật sự để ý đến đứa nhỏ kia?” Lúc này Vân Hoán mới hơi hiểu, nhưng vì sao Thấm Mặc lại để ý thì hẳn lại không hiểu lắm.....

Vân Tấn Ngôn gật đầu. Trong lòng Vân Hoán bỗng có chút buồn rầu, nhà đế vương là tuyệt tình nhất, đứa nhỏ của mình lại dùng để tính kế người khác. Hắn cười chua xót, lắc đầu nói: “Khơi mào tranh đấu với Bình Tây Vương vào lúc này, thích hợp sao?”

“Đây là câu mà ta hỏi thúc phụ mới phải.” Vân Tấn Ngôn giương mắt, cười nói: “Nếu thái độ của Bình Tây Vương kiên định, không chịu giao quyền, thúc phụ có nắm chắc có thể bảo vệ giang sơn yên ổn hay không?”

Vân Hoán ngẩn người, lập tức cười sáng tỏ. Quả nhiên, Vân Tấn Ngôn trước sau vẫn là Vân Tấn Ngôn, chuyện hắn để ý không phải có giành lại được đứa nhỏ kia hay không, mà là có ép được Bình Tây Vương giao quyền lại hay không. Hạ quân cờ trong tay xuống, đại nghĩa bừng bừng nói: “Hoàng thượng đã giao phó, thần đương nhiên sẽ toàn lực ứng phó!”

“Làm phiền hoàng thúc! Khụ khụ.....” Vân Tấn Ngôn đỡ lấy bàn, đang muốn hạ một quân cờ xuống, đột nhiên ôm ngực ho khan.

Sắc mặt Vân Hoán đại biến, khẩn trương nói: “Thương thể của người vẫn chưa khỏi hẳn sao?”

“Khụ khụ.....” Vân Tấn Ngôn không ngừng ho khan, bàn tay che ngực đã nhiễm vết máu. Vân Hoán thấy vậy, lại càng sốt ruột, vội đỡ lấy hắn, hơi trách nói: “Cũng gần hai tháng rồi, sao miệng vết thương còn chưa khép lại chứ? Đám ngự y này làm ăn thế nào vậy? Sơ suất với thánh thể như thế, không muốn sống nữa hay sao?”

Vân Tấn Ngôn lắc đầu, cắt ngang lời Vân Hoán: “Không sao!”

“Lần trước ta đã nói gì với Hoàng thượng? Hoàng thượng lại nói gì tới ta?” Khuôn mặt Vân Hoán đã giận đến tái đi, buông cánh tay đỡ lấy Vân Tấn Ngôn xuống: “Khi còn bé Hoàng thượng tới cầu ta giúp người, ta đã đồng ý với Hoàng thượng sẽ toàn lực ứng phó. Mà ta không muốn Hoàng thượng lại đau khổ vì tình giống hoàng huynh. Lần trước Hoàng thượng còn nói rõ không còn ai có thể khiến người động tình, ta cho rằng nhiều năm như vậy, Hoàng thượng cũng đã quên. Nhưng vì sao tùy tiện xuất hiện một nữ tử bình thường, lại khiến cho người thành ra thế này?”

“Nàng không phải là nữ tử bình thường.” Vân Tấn Ngôn lạnh giọng cắt đứt lời hắn, ngang ngược nói: “Hoàng thúc người phải biết chứ.”

“Hoàng thượng nói như vậy chính là gián tiếp trả lời vấn đề vừa rồi của ta sao?” Vân Hoán có chút kinh ngạc, vẫn thấy vô cùng căm phẫn, bất bình. Hắn dứt khoát hành một đại lễ, áp chế cơn giận nói: “Ý của Hoàng thượng là nữ tử này không phải là nữ tử bình thường, mà còn quan trọng hơn cả chính Hoàng thượng?”

Biểu cảm trên mặt Vân Tấn Ngôn căng ra, ánh mắt phức tạp, bờ môi tái nhợt mím lại thật chặt, sau một lúc lâu, đột nhiên cười rộ lên, nâng Vân Hoán dậy: “Hoàng thúc chớ có lo lắng, hiện thời quả thực nàng chỉ là một nữ tử bình thường, không làm tổn thương ta được, vết thương này chỉ là do bình thường ta không cẩn thận mà thôi.”

Vân Hoán bất đắc dĩ lắc đầu, hoài nghi nói: “Nàng rất nóng lòng báo thù, Hoàng thượng giữ nàng ở bên người, không sợ xảy ra sơ suất gì sao? Tùy tiện hạ độc người, nửa đêm cho người một dao, cũng đủ lấy được mạng người.”

“Hoàng thúc không tin tưởng ta đến vậy sao?” Vân Tấn Ngôn cười hỏi ngược lại.

Vân Hoán cau mày nói: “Cho dù nàng không gây thương tổn cho người được, nhưng nàng đối với người.....” Vân Hoán do dự chớp mắt một cái, vẫn mở miệng nói: “Nàng đã sớm không còn đối với người như lúc trước nữa, giữ lại nàng để làm gì chứ? Năm đó quyết định như vậy, ngoan tuyệt như vậy, mặc dù nàng yêu người như mạng, nhưng sao có thể dễ dàng tha thứ cho người? Huống chi..... Huống chi trước giờ nàng.....Nói không chừng trước giờ là.....”

Sắc mặt Vân Tấn Ngôn bỗng trở nên âm trầm, giống như mây đen che phủ đỉnh núi, con người đen bị che phủ bởi một tầng tử khí, khiến cho Vân Hoán phải nuốt những lời định nói xuống, thở dài nói: “Việc đã đến nước này, không bằng cho hai người một con đường sống, Hoàng thượng ép nàng cũng như đang ép mình,

tội gì? Tổn thương đã gây ra, khó có thể hàn gắn, nàng đã bằng lòng bỏ xuống thù hận rời khỏi hoàng cung, đó là một chuyện tốt. Hoàng thượng thả nàng đi, chặt đứt ân oán giữa hai người, người làm Hoàng đế của người, nàng làm Lê Tử Hà của nàng. Đã từng đối xử với nàng như thế, giờ lại bắt nàng trở về, người còn có hy vọng xa vời gì ở nàng hay sao?”

Tử khí trong mắt Vân Tấn Ngôn mỗi lúc càng đậm, bao phủ toàn bộ khuôn mặt, một tay túm ngực, đôi mày bởi vì đau đớn mà cau lại, ho khan sặc sụa, một tay vung đổ cả bàn cờ.

Bàn cờ bị ném văng ra thật xa, quân cờ rơi xuống đất, nảy lên lấp lánh giống như một bản nhạc có tiết tấu, Vân Tấn Ngôn chợt gầm nhẹ: “Hiện giờ nàng không phải họ Quý, hiện giờ ta nắm quyền, hiện giờ chỉ có Vân Tấn Ngôn ta và Lê Tử Hà nàng!”

75. Chương 75

Cổ thơm như thắm, liễu xanh đong đưa, mùa xuân đã đến, trong hoàng cung tràn ngập không khí mới. Không khí nhuộm đầy sương sớm, gió thoảng hương hoa đều tuyên bố một năm mới đã bắt đầu, niềm hi vọng mới dâng tràn. Điện Thần Lộ nhất thời trở thành sự tồn tại cao quý nhất trong hậu cung, hoàng thượng độc sủng một tháng, không ngừng ban thưởng, cung nữ thái giám hầu hạ có gần trăm người, trước đình sau viện rực rỡ hoa thơm cỏ lạ, hương thơm ngát mũi, bướm lượn khắp nơi.

Mặt đất đầy sức sống, mặt trời xán lạn, Lê Tử Hà vẫn cảm thấy lạnh. Nàng nằm trên ghế trong hậu viện, cuộn mình vào áo choàng nhìn hoa tươi đầy viện. Bất chợt có bướm bướm bay đến bên người nàng rồi lại vỗ cánh rời đi. Nàng ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời, híp mắt, không chớp mắt lại khiến hai mắt đau rát.

Nàng lại nhìn lướt qua các loại hoa cỏ, mỗi ngày nàng sẽ đứng ở nơi này hai ba canh giờ, nhìn hết lần này đến lần khác nhưng mà chẳng bao giờ tìm được thứ gì hữu dụng. Vân Tấn Ngôn vô cùng cẩn thận, chỉ cần có được tính, cho dù là hoa, là lá, là cành, đều không được xuất hiện ở hậu viện này. Thức ăn ngày thường cũng vô cùng tỉ mỉ, cung nữ trái phải không rời, một vết nước đọng trong điện Thần Lộ cũng không có. Những vật sắc nhọn lại càng không cần nói đến, thu dọn rất sạch sẽ, mỗi đêm khi ngủ, đều có người đặc biệt đến lấy trăm cái đầu của nàng đi, ngày hôm sau lại đưa đến.

Càng ngày nàng càng không hiểu tâm tư của Vân Tấn Ngôn, mỗi ngày nàng đều đối xử lạnh nhạt, nửa câu cũng không muốn nhiều lời với hắn vậy mà ngày ngày hắn vẫn tranh thủ tới điện Thần Lộ. Dù im lặng hay tìm nàng nói chuyện hắn đều giữ vẻ mặt ôn hòa, không phải là lớp mặt nạ mà thật sự tràn ra từ trong lòng. Ánh sáng trong mắt vừa nhu hòa vừa vui vẻ. Lê Tử Hà chỉ lạnh mặt nhìn, không đáp lại hắn, cũng không nhìn thẳng vào hắn. Buổi tối hắn sẽ nằm trên sạp miến cường ngủ một giấc, cũng không quấy nhiễu đến nàng.

Hồi cung đã hơn hai tháng, vết thương trên người Lê Tử Hà đã sớm khỏi hẳn, ngay cả sẹo cũng không còn, chứng hàn cũng từ từ giảm bớt. Nhưng ngày ngày uống các loại thuốc bổ thân quý cũng không khiến thân thể nàng tốt lên, ngược lại càng thêm gầy yếu.

Lê Tử Hà nhắm mắt, lấy tay đỡ trán, che ánh mặt trời lại. Cứ tưởng ánh mặt trời vốn sẽ làm cho sắc mặt nàng hồng hào lên một chút, nào biết chỉ làm nàng thêm choáng váng mắt hoa.

Bích Uyển thấy thế, bước lên đỡ lấy Lê Tử Hà nói: “Nô tì đỡ nương nương vào trong.”

Lê Tử Hà gật đầu, nắm tay Bích Uyển chống mình ngồi dậy, chậm rãi vào điện.

Đúng lúc này, Vân Tấn Ngôn từ trước điện bước vào. Bích Uyển vội quỳ xuống hành lễ, Lê Tử Hà hơi đảo mắt liếc hắn một cái, tự đi đến bên giường. Vốn muốn ngồi xuống, trước mắt nàng bỗng tối sầm, trọng tâm lao đảo liên ngả lên giường, đầu cũng bị đập mạnh xuống.

Vân Tấn Ngôn bước lên giơ tay muốn đỡ, Lê Tử Hà lại nghiêng người né tránh. Nàng cắn răng xoay người đi, ngay cả giày cũng không tháo đã lật người cố gắng tránh xa Vân Tấn Ngôn, cuộn tròn người lại.

Mọi khi nếu nàng làm thế này Vân Tần Ngôn sẽ thức thối lui ra, rời đi. Nhưng hôm nay trên mặt hắn có chút tức giận, lại vẫn đè nén, cười tự giễu nói: “Độc này là nàng tự mình hạ, đúng không? Từ lúc ta đi đón nàng, trên quần áo hàng ngày của nàng đều có bôi độc. Độc mãn tính? Dần dần chết trước mặt ta? Nàng biết rõ ta quan tâm nàng, cho nên mới dùng chính bản thân mình để tra tấn ta, đúng không?”

Thân thể Lê Tử Hà cuộn lại càng chặt, không còn nhúc nhích. Vân Tần Ngôn ngồi xuống, nằm lên giường, nghiêng người ôm lấy Lê Tử Hà, hai tay dùng sức, cười khê bên tai nàng: “Nàng muốn ta hết cách, đành phải triệu Thẩm Mặc đến sao? Ta không ngại nói thẳng với nàng, không có khả năng đó! Cho dù chết, nàng cũng phải chết bên cạnh ta!”

Lê Tử Hà vẫn không phản ứng, cả người co lại, yên lặng đến mức như người chết. Vân Tần Ngôn nghĩ đến các giả thiết, trong lòng đột nhiên nảy dựng lên, vội ngồi dậy, hai tay nắm chặt lấy bả vai Lê Tử Hà, cương quyết ép nàng xoay người, kêu lên: “Lê nhi.....”

Lê Tử Hà từ từ mở mắt ra, trong mắt như ẩn chứa một cơn lốc xoáy, sâu không thấy đáy, cười khê với Vân Tần Ngôn: “Tần Ngôn, để Ân ngự y bắt mạch cho ta đi.”

Vân Tần Ngôn giống như bị tia chớp bổ trúng, cạy cánh tay cứng ngắc của Lê Tử Hà ra, vẻ kinh ngạc và vui mừng luân phiên trên mặt. Hắn cười nhìn Lê Tử Hà, giọng nói khê gọi vừa rồi vẫn còn vương vấn bên tai. Câu nói phía sau là gì hắn cũng không biết, chỉ biết gật đầu.

Phía Bắc Vân Đô, xuân về hoa nở.

Quận Tây Nam thuộc sự cai quản của Bình Tây Vương, nên Bình Tây Vương phủ cũng được xây dựng ở quận Tây Nam.

Tạ Thiên Liêm cau chặt mày, khuôn mặt đượm vẻ u sầu, tay bưng chén thuốc còn bốc hơi nóng. Lúc đi đến chỗ rẽ hành lang thì đứng lại, xê dịch bước chân, hết tiến lại lùi, nhìn cửa phòng đằng trước phía bên phải, chần chờ không biết là có nên vào hay không.

Đang do dự, tay áo lại bị người khác kéo kéo. Trên mặt ông hiện lên vẻ không kiên nhẫn, đang muốn hất tay ra lại nhìn thấy Nhất Nhất đang cười với mình. Vẻ u sầu, không kiên nhẫn trên mặt ông lập tức tan đi, cười xán lạn, ngồm xồm xuống, giờ chén thuốc ra trước mặt Nhất Nhất, lấy lòng nói: “Ngoan, Nhất Nhất đến đây, giúp gia đưa thuốc.”

Nhất Nhất không hiểu, nhìn cửa phòng rồi lắc đầu, kéo Tạ Thiên Liêm vào cùng. Tạ Thiên Liêm lại ù rù. Hai tháng nay ông cũng không dám bước vào cửa một bước, thứ nhất là sợ nhìn thấy vết thương của Thẩm Mặc, hai là cảm thấy áy náy, không biết phải đối mặt với Thẩm Mặc thế nào.

“Gia..... gia.....” Nhất Nhất vẫn kéo ống tay áo của Tạ Thiên Liêm, cái miệng nhỏ nhắn giật giật, phát ra hai âm tiết có chút khàn khàn, có chút ngập ngừng. Âm điệu còn có chút quái lạ, dường như phát ra tiếng cũng vô cùng khó khăn.

Tạ Thiên Liêm nghe vậy lại tươi cười rạng rỡ, giờ tay ra ôm cổ Nhất Nhất, cười to nói: “Ha ha, Nhất Nhất có thể nói rồi hả? Ha ha, lại có người gọi ông là gia gia, ha ha....”

Nhất Nhất cũng cười theo, ngồi lên cánh tay của Tạ Thiên Liêm, hai tay bám chặt cổ hắn, nhìn về phía cửa phòng.

Tạ Thiên Liêm chợt nhớ ra, vội ngậm miệng. Trong phòng vang lên tiếng của Thẩm Mặc: “Vào đi.”

Nhất Nhất kéo vạt áo Tạ Thiên Liêm, ý bảo ông nghe lời đi vào. Tạ Thiên Liêm khó xử nhìn Nhất Nhất, vẫn có chút không muốn. Lòng mày Nhất Nhất cau lại, lúm đồng tiền trên má biến mất. Tạ Thiên Liêm vội cười ha ha gật đầu: “Đi vào, đi vào, đó là diệt nhi của ta, sợ gì chứ?”

Nói xong, ông run rẩy đẩy cửa vào. Nhìn thấy Thẩm Mặc đang ngồi bên bàn, mặt tái nhợt, trong mắt lóe ra vẻ cô đơn. Vừa chạm phải ánh mắt hắn, Tạ Thiên Liêm kích động rũ mắt xuống, buông Nhất Nhất ra, lại đặt chén thuốc lên bàn, xầu hổ ho khan hai tiếng. Ông đưa mắt nhìn Thẩm Mặc, thấy Thẩm Mặc vẫn đang nhìn vào sách, càng cảm thấy áy náy. Nhưng nghĩ lại hôm nay không để gì mới được vào đây, không thể đi ra nhanh như vậy, ông nhìn tới Nhất Nhất ở bên cạnh, dõ dành nói: “Nhất Nhất, cháu ra ngoài chơi trước được không? Gia gia có chuyện muốn thương lượng với Thẩm thúc thúc.”

Nhất Nhất lộ đầu nhìn thoáng qua Thẩm Mặc, lạnh trí gập đầu.

Tạ Thiên Liêm bối rối hồi lâu, chần chờ mãi vẫn không nói ra được. Nhưng Thẩm Mặc đã cười khê đứng lên: “Thúc phụ muốn nói gì?”

“Tiểu Mặc.....” Tạ Thiên Liêm kích động, âm điệu hơi cao. Ông vội dè thấp giọng, có ý xin lỗi: “Ta..... Ta đến xin lỗi con.”

Nụ cười trên mặt Thẩm Mặc cứng đờ, nhưng cũng chỉ chớp mắt liền khôi phục, thản nhiên nói: “Ta không sao rồi.”

Nghe Thẩm Mặc nói như thế, Tạ Thiên Liêm càng thấy bất an. Ông rót ỉnh một ly trà nhưng không uống, chỉ nhìn sóng nước trong chén, cúi thấp đầu, hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Tiểu Mặc, có chút chuyện ta nên nói sớm với con mới đúng. Trước tiên là nói đến mẹ của con, ta xuất thân từ võ lâm, trên giang hồ ai mà không biết Thánh Độc giáo là tà giáo? Mẹ của con là Thánh Nữ của giáo phái này, năm đó khi cha con cười bà, ta đã thấy bất mãn. Đại ca còn vì bà mà đem giang sơn khó khăn lắm mới giành lấy được chấp tay cho người khác, chạy đến nơi heo hút này. Ta cho rằng bà không xứng với đại ca, bà vốn là một yêu nữ, điểm ấy ta không cảm thấy mình sai. Ta biết con luôn bất mãn vì ta đã vài lần muốn giết bà, mà nỗi băn khoăn của ta không biết có đúng hay không? Cuối cùng đại ca thật sự đã bị bà hại chết.... ..”

Nói đến đây, Tạ Thiên Liêm có chút nghẹn ngào. Ánh mắt Thẩm Mặc có chút hoảng hốt, cũng không biết có nghe thấy lời của ông hay không nhưng vẫn không nói một lời.

“Đây là nguyên nhân từ nhỏ con không muốn gần gũi ta, nhưng ta đối với con đối với đại ca có trời đất chứng giám, tuyệt đối không có nửa điểm tư tâm!” Một tay Tạ Thiên Liêm chỉ lên trời, trịnh trọng thề: “Thề với lòng, ta không cảm thấy hứng thú với quan trường, nhưng năm ấy con rời khỏi Tây Nam, vị trí Bình Tây Vương này cũng không thể để cho người ngoài tới ngồi được? Lăn lộn trên giang hồ phải xưng bá giang hồ, lăn lộn trên quan trường phải thống nhất thiên hạ, ta cũng không cảm thấy mình có gì sai. Huống chi thiên hạ này, đại bộ phận vốn là của đại ca, con giành lấy cũng không quá đáng chút nào! Đại ca bị đâm, ta bắt Hoàng đế phải giao ra hung thủ, dựa vào cái gì mà bọn họ có thể tiêu dao khoái hoạt? Nói quá đáng, thì chỉ có lúc Hoàng đế muốn tru di cửu tộc Quý gia, ta đã nhúng tay ngăn chặn tin tức nhờ giúp đỡ của bọn họ mà thôi. Lúc đó ta cực kỳ hận Quý gia, bọn họ hại đại ca, hại con thành ra thế này, dựa vào cái gì mà họ không phải trả giá?”

Tạ Thiên Liêm nói đến Quý gia, vẫn cảm thấy rất phần uất, sắc mặt đỏ bừng. Thấy Thẩm Mặc vẫn không nói gì, ông dè nén sự kiêu ngạo, uống một ngụm trà, ấp úng nói: “Cho nên ta luôn muốn con trở về, hai thúc cháu ta liên thủ nhất định có thể trừ bỏ được tên Hoàng đế kia. Ngay cả vợ cả, con ruột cũng có thể giết, người như thế dựa vào cái gì mà làm Hoàng đế? Không dễ dàng gì con mới có được chút tâm tư, lại lòi ra một đứa nhà họ Quý. Con vì người kia mà bệnh nặng rồi lại trọng thương. Ta không muốn con lại dẫm vào vết xe đổ của đại ca, nếu không đuổi nàng ta đi trước khi con mang nàng ta về Tây Nam, ai biết nàng ta còn có thể hại con đến nông nổi nào?”

“Tiểu Mặc, ta thật sự không ngờ tên cẩu Hoàng đế kia lại âm hiểm như vậy. Thừa dịp ta không có mặt mà cướp Nhất Nhất đi, lại còn tìm được nơi ẩn thân của ta, bằng không cho dù con có mắng ta thế nào, ta cũng sẽ không mang đi mấy trăm ám vệ bảo hộ Lê Tử Hà. Tuy rằng ta rất vui sướng khi nàng ta bị mang về cung, nhưng nếu mấy trăm người này đi theo con, con cũng sẽ không vì cứu Nhất Nhất mà bị thương nặng như vậy....” Tạ Thiên Liêm có chút nôn nóng, đột nhiên không biết nên nói tiếp thế nào. Lúc ông biết Nhất Nhất bị bắt đã lập tức tìm người đi báo cho Thẩm Mặc, xem có biện pháp cứu vãn hay không. Nào biết lúc ông tìm được người ông để lại để đi truyền tin kia thì chỉ còn một hơi thở, toàn thân chồng chất vết thương, gần như cạn sạch máu. Nếu không phải Tây Nam có nhiều kỳ dược, hẳn đã sớm mất mạng rồi.

Nhìn bộ dáng gầy yếu của Thẩm Mặc, hốc mắt Tạ Thiên Liêm đỏ lên. Từ khi Thẩm Mặc bị thương về đây, ông chỉ nhìn thoáng qua, lại cảm thấy không còn mặt mũi để gặp, nhưng nếu không nói rõ ràng sợ là Thẩm Mặc sẽ oán ông cả đời.

Rốt cuộc Thẩm Mặc cũng bỏ quyền sách xuống, mở miệng hỏi một câu khiến Tạ Thiên Liêm sợ hãi.

“Thúc phụ, hôm nay là ngày bao nhiêu?” Giọng nói trong trẻo như nước, nhưng lại lạnh nhạt hơn xưa.

Hốc mắt Tạ Thiên Liêm đỏ lên. Sau khi Thẩm Mặc được cứu thì cứ mê man suốt, sau nhiều ngày mới dần thanh tỉnh. Vừa mới tỉnh đã tự mình ngủ tiếp. Đó là ông nghe hạ nhân nói như thế, nên mới lo lắng không thôi, mặt dày đến thăm.....

“Mùng sáu tháng ba.”Tạ Thiên Liêm khàn giọng trả lời.

Thẩm Mặc đứng lên, thân hình đơn bạc như thể gió thổi một cái là sẽ bị cuốn đi, dĩ nhiên cũng không còn khí chất trầm ổn của ngày xưa. Hắn đến bên cửa sổ, híp mắt nhìn ra bên ngoài, cười nói: “Ánh mặt trời thật đẹp.”

Mũi Tạ Thiên Liêm hơi chua xót, nhìn Thẩm Mặc lúc này càng như mây trôi gió thoảng, khiến cho người ta cảm thấy vài phần xa cách. Nếu lúc này mà nó lạnh mặt nhìn mình giống như trước đây, thậm chí hơi trách cứ, quở mắng vài câu, ông còn cảm thấy thoải mái. Nhưng nó lại xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, khiến cho người khác cảm thấy đau lòng.

“Tiểu Mặc, có lẽ.....Là ta sai rồi.....” Trong giọng nói của Tạ Thiên Liêm có chút mỗi mết: “Năm đó đại ca đối với mẹ của con ta không thể hiểu được, hiện giờ con đối với nữ tử Quý gia kia, ta cũng không hiểu, chỉ biết một mực gây rối. Con trách ta đi, nói ra đi được không? Con cứ thế này.....”

“Thúc phụ.” Thẩm Mặc tựa vào cạnh cửa sổ, quay đầu, ánh mắt trời chiếu vào một bên mặt của hắn, hàng mi dài nhiệm vài phần ánh sáng trong suốt. Đuôi mắt hắn khẽ nhếch lên, tươi cười ấm áp, giọng nói ôn thuận: “Ta không trách người, ngày ấy là ta quá lời, thúc phụ tức giận cũng đúng. Mỗi người đều có lập trường, đều cảm thấy mình đúng, ta cũng thế.”

Tạ Thiên Liêm nghe được trong giọng nói của Thẩm Mặc quả thật không có ý trách cứ mới nhẹ nhàng thở ra, than thở nói: “Con đâu có giống vậy.....”

Nó thật giống với cha nó, chữ tình đi đầu. Một khi đã rung động với một nữ tử nào đó, liền hận không thể moi tim móc phổi đưa hết mọi thứ ra, kết quả là khiến mình đầy thương tích, cuối cùng còn nhận hết lỗi về mình.

Thẩm Mặc quay đầu, nhìn ra thảm cỏ xanh ngoài cửa sổ. Lá cây còn đọng sương sớm, hơi ướt ướt, khúc xạ lại ánh mặt trời. Khóe miệng hắn hơi cong lên: “Từ khi vừa bắt đầu ta đã biết mối hận của Tử Hà. Đó là nỗi hận từ trong tim cho dù có cố gắng học y để kìm nén, dùng lạnh lùng để che giấu, vẫn khiến cho người ta thỉnh thoảng cảm nhận được. Ta đã từng thấy cái gọi là thù hận, cho nên đối với thù hận của nàng, ta cảm thấy đó là chấp niệm. Cố chấp đến mức quên mất lúc đầu tại sao lại hận, chỉ nghĩ đến việc báo thù. Nàng cho rằng bắt tất cả những người hại nàng, hại Quý gia nợ máu phải trả bằng máu thì có thể khiến mình bình tĩnh lại, mà không biết rằng chấp niệm là từ tâm sinh ra. Cho dù có hủy đi tất cả nỗi căm hận trong lòng nàng, nếu không cởi bỏ được điểm máu chốt, buông chấp niệm thì cũng uống công mà thôi. Thúc phụ, con đường báo thù của Tử Hà trước giờ chỉ có một kết quả, người có biết là gì không?”

“Hả?” Tạ Thiên Liêm có chút mờ mịt, còn chưa phản ứng kịp, Thẩm Mặc đã chậm rãi cười, trong mắt ngập tràn cảnh xuân lại có chút hiu quạnh, hắn nói tiếp: “Hoặc là, báo thù thất bại, tàn niệm tiếp tục quán thân, nuốt hận mà chết. Hoặc là, báo thù thành công, trái tim không còn chỗ để nương nhờ, cô đơn suốt quãng đời còn lại.”

“Vậy nàng còn báo thù làm gì? Dù sao cũng không có kết quả tốt!” Tạ Thiên Liêm gần như quên đi người mình đang nói đến là Lê Tử Hà mà phân tích theo bản năng, nghi hoặc hỏi.

Thẩm Mặc rũ mắt xuống, nhìn những bông hoa đại đầy sắc màu trên cỏ, cười khẽ ra tiếng, nói: “Nỗi hận của Tử Hà là chấp niệm, tình yêu của ta sao lại không phải? Người chạm được đến trái tim của ta, cho dù là ai, ta đều lấy phương thức của mình muốn giữ người đó bên cạnh. Khi còn bé mẹ dạy ta học y. Vì để bà vui vẻ, trong ba năm ta gần như đọc hết tất cả mọi quyển sách. Cha không muốn ta vào cung, ta không hỏi nguyên do liền không đặt chân vào đó nửa bước. Năm đó ta không quan tâm đến ý muốn của Quý Lê đã xin tiên hoàng ban hôn, giờ lại muốn làm mọi cách để đứng bên cạnh Tử Hà. Nàng không chịu rời cung thì ta tiến cung. Nàng muốn báo thù, ta sẽ giúp nàng. Nàng muốn ra cung, ta cùng theo nàng. Ta dùng tất cả thể lực để làm chuyện nàng muốn làm, dùng những lời mẹ dạy ta cố gắng đánh thức nàng, dùng tính mạng của một ngàn thân tín để khiến nàng nhận ra được con đường phía trước rất nhấp nhô, toàn là máu tươi.

Mọi chuyện ta đều vì nàng, lo lắng chu toàn. Ta cho rằng, những chuyện đó sẽ sưởi ấm lòng nàng, khiến nàng liếc mắt nhìn ta nhiều thêm một lúc....”

Thẩm Mặc cười, mặt trắng như giấy: “Ta đã quên, yêu là của ta, hận là của nàng. Ta yêu nàng, không có quan hệ gì với nàng. Nàng hận hần, cũng chẳng quan hệ tới ta.”

“Tiểu.....Tiểu Mặc.....” Tạ Thiên Liêm cau mày lại, nuốt một ngụm nước bọt, bất an nói: “Tiểu Mặc con đang nói gì thế? Ta chưa từng đọc sách, nghe không hiểu.....”

“Thúc phụ, nàng nói nàng lợi dụng ta.” Thẩm Mặc ngồi tựa vào cửa sổ, híp mắt nhìn trời chiều: “Nàng muốn hồi cung báo thù, ta làm tất cả mọi chuyện cũng chỉ là một bên tình nguyện tự cho là đúng mà thôi.”

“Tiểu Mặc, không phải Nhất Nhất đã bị bắt đi đó sao? Chắc chắn là tên cầu Hoàng để bày ra mảnh khoe gì đó để đùa giỡn, con.....Con đừng có tin. Nhất định là nàng sợ liên lụy đến con nên mới đuổi con đi, con..... con.... ..” Tạ Thiên Liêm nghẹn ngào, hoàn toàn quên đi ý định muốn chia rẽ Thẩm Mặc và Lê Tử Hà. Ông nhìn Thẩm Mặc chỉ cảm thấy đau lòng, liệu mạng muốn an ủi, để hần khôi phục lại chút thần thái.

Thẩm Mặc cười lắc đầu, quay đầu nhìn Tạ Thiên Liêm: “Thúc phụ chớ lo lắng cho ta, lúc này, ta vô cùng tỉnh táo. Nếu lời người nói là đúng, nàng vì Nhất Nhất vì an nguy của ta mà đuổi ta đi, ta không trách nàng. Nhưng khi nàng nói những lời này, lệ khí cả người, mắt đầy hận ý. Nỗi hận của nàng vốn chưa từng tiêu tan. Nàng xuất cung không phải vì hoàn toàn buông tay, đáy lòng không còn hận nữa. Một khi đã như vậy, cho dù nàng có ra ngoài, cũng sẽ không thể sống yên ổn.”

“Thúc phụ, trước đây ta nghĩ, cho dù vì nàng mà khiến dân chúng lầm than, chỉ cần nàng là người ta để ý thì cũng chẳng sao. Vân Hoán đã đưa cơ sở ngầm trong quân, chỉ cần vạch trần chuyện Cố Vệ Quyền chết oan, sủng phi của Vân Tấn Ngôn dùng độc hoa Túc Dung giá họa Sở Hạ thì thủ hạ cũ của Cố gia tất sẽ làm phản. Mặc Lăng đóng quân ở Tây Nam, thứ mà Tây Nam ta có nhiều chính là được khống chế thần trí. Đại quân dưới tay hần không đủ trung thành, chúng ta có thể sử dụng chúng. Nhất Nhất ở trong tay chúng ta, thủ hạ của Cố gia có hữu dụng hay không còn không biết, nhưng hần là hoàng tử, đó là lợi thế. Vân Đô còn có mấy ngàn tinh binh của ta ẩn núp, đến lúc đó nội ứng ngoại hợp lấy nhiều công ít. Năm đó tiên hoàng bệnh nặng, đột nhiên giao lại vị trí thái tử cho Vân Tấn Ngôn, lúc người băng hà, cũng chỉ có một mình Vân Tấn Ngôn ở bên, xảy ra chuyện gì không ai biết được, nếu thổi phồng chuyện này lên, lời đồn nổi lên bốn phía, lòng dân tan rã, hơn nữa còn có binh lực trong tay ta và người. Thúc phụ, người cảm thấy, có bao nhiêu phần thắng?”

Tạ Thiên Liêm trợn mắt há to miệng, từ trước đến nay đúng là ông muốn tạo phản, nhưng chỉ nghĩ làm thế nào để mở rộng quân lực, chưa bao giờ nghĩ đến bọn họ còn có nhiều ưu thế như vậy. Mặc dù là cứng đối cứng, bọn họ cũng chưa chắc sẽ thất bại. Nhưng nếu như làm theo lời của Thẩm Mặc, cướp thiên hạ này....Đường như....Để như trở bàn tay.

“Vây..... Vây.....” Tạ Thiên Liêm chưa bao giờ nghe Thẩm Mặc nói nhiều như vậy, nhất thời phản ứng không kịp. Ông liếm liếm đôi môi khô ráp, mờ mịt hỏi: “Tiểu Mặc.....Rốt cuộc con có muốn phản hay không?”

76. Chương 76

Cửa sổ của điện Cần Chính lại được mở ra, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên bàn của Vân Tấn Ngôn. Trên bàn là cuốn sách đang mở, trang giấy trắng như tuyết, từ xa nhìn vào có chút chói mắt. Sắc mặt Vân Tấn Ngôn nhu hòa, cầm bút đỏ trong tay, mắt nhắm lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Hần khẽ cười như đang vò nát cảnh xuân.

Ngụy công công đứng bên cạnh mài mực không nén được mà nhìn Vân Tấn Ngôn mấy lần. Ở bên cạnh hần gần bảy năm, ông chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của hần như thế. Không che giấu sự dịu dàng, không có vẻ ôn hòa giả tạo, lệ khí quanh người cũng nhạt đến nỗi gần như không nghĩ thấy. Trước kia, vẻ dịu dàng khiêm tốn trước mặt người khác chỉ là lớp vỏ bọc, phía sau Hoàng thượng là một con người lạnh lùng, lạnh

đến mức trước giờ trong điện Cần Chính chưa bao giờ cần đến sự tồn tại của lò sưởi, khiến hần chưa bao giờ dám nhìn thẳng.

Dưới tay Vân Tấn Ngôn là một tấm bản đồ Vân Quốc, bút đỏ trong tay đang dừng lại ở Vân Nam, khu vực sở hạt của Bình Tây Vương bị bút đỏ khoanh một vòng để nhấn mạnh. Bút đỏ dừng ở chính giữa quận Tây Nam, nhưng mãi vẫn không hạ xuống, cuối cùng trượt đến phía đông, khoanh một vòng đỏ. Hần lẩm bẩm nói: “Dùng mấy thành trấn này để đổi giải được, người cảm thấy có đủ không?”

Trong lòng Ngụy công công nhảy dựng lên, lúc này trong điện không còn người khác, Hoàng thượng chỉ có thể là hỏi ông. Ông kiểm chế sự khẩn trương, vâng dạ nói: “Lão nô vô năng, không dám nói bừa.”

“Ha ha.” Vân Tấn Ngôn buông bút, lại đưa mắt về phía cửa sổ: “Người biết vì sao trước giờ trẫm không mở cửa sổ của điện Cần Chính không?”

Ngụy công công còn chưa mở miệng, Vân Tấn Ngôn lại nói: “Từ cửa sổ này có thể nhìn thấy hậu hoa viên của điện Hồng Loan, lúc trước Lê nhi thường ở đó chờ ta, chờ đến nỗi ngủ gật.”

Vân Tấn Ngôn nở nụ cười, Ngụy công công bắt giắc nhìn theo ánh mắt của Vân Tấn Ngôn. Ngoài cửa sổ là một vùng xanh biếc, đều là những cảnh non mới nhú. Điện Hồng Loan Vân Tấn Ngôn nói chính là điện Đào Yếu, nhưng nơi này cách điện Đào Yếu rất xa, làm sao có thể nhìn thấy? Ông cẩn thận nhìn thật kỹ, mới mơ hồ nhìn thấy những thợ thủ công đang đi tới đi lui sửa lại điện Đào Yếu sau khi cháy.

“Hạ mật chỉ cho Vân đại tướng quân tạm hoãn điều binh, đến quận Tây Nam đàm phán, lấy mười thành phía Đông đổi lấy thuốc giải.”

Điện Thần Lộ vẫn vô cùng yên tĩnh, cung nữ thái giám đứng đầy ngoài điện, không ai lên tiếng. Trong điện chỉ có hai người là Lê Tử Hà và Ân Kỳ. Lê Tử Hà nửa nằm nửa ngồi trên ghế quý phi, lặng lẽ uống trà. Ân Kỳ quỳ trên đất, run rẩy đưa lên một gói đồ nhỏ.

“Tốc độ của Ân ngự y thật nhanh.” Trên mặt Lê Tử Hà đánh một lớp phấn, không còn vẻ tiêu tụy như trước, cười nói: “Ân ngự y cũng biết bên trong là cái gì sao?”

“Vi thần không biết!” Ân Kỳ dập đầu một cái, hai tay nâng gói đồ, không dám nhúc nhích.

“Người có thể mở ra xem thử?” Lê Tử Hà hơi nhướng mày, liếc mắt nhìn hần, uống một ngụm trà.

Ân Kỳ không biết nên tiến hay lùi, không dám đắc tội với Lê Tử Hà đành mở gói đồ ra. Càng mở ra, con người hần dần thu nhỏ lại, thân thể bắt đầu run rẩy, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, hai chân đang quỳ không chống đỡ được thân mình gần như ngã ngồi xuống.

Gói đồ được bọc rất cẩn thận, bên trong chỉ có hai món. Một cây trâm cài bằng gỗ, không biết là được làm từ gỗ gì, nhìn rất nhẵn nhụi. Trên đó có khắc mấy đóa hoa không biết tên, phần đuôi của trâm cài có một chữ “Lê”. Một món khác gần như khiến tay của hần nóng lên, huyết ngọc, Phượng ấn.

“Ân ngự y đặt đồ lên trên bàn đi, bản cung còn có chút việc muốn nhờ Ân ngự y giúp đỡ.” Lê Tử Hà thần nhiên đưa mắt nhìn những thứ trong tay Lê Tử Hà, lại đưa mắt nhìn cái bàn đặt phòng trong.

Ân Kỳ đã sớm bị dọa sợ đến mức không còn khả năng để suy nghĩ. Nghe Lê Tử Hà nói liền vội vàng đứng dậy, hai chân run rẩy, hai tay vẫn giữ nguyên tư thế lúc đầu, vào tới phòng trong mới phục hồi tinh thần. Hần nhìn các vật dụng xa hoa ở phòng trong, trong lòng càng sợ hãi. Mọi người đều biết, năm đó sau khi Quý hậu qua đời thì Phượng ấn cũng biến mất. Hiện giờ nữ tử này, đâm Hoàng thượng bị thương cũng không bị xử phạt, lại còn khiến Hoàng thượng tự mình đi đón, nhận hết sủng ái, ngay cả Bạch quý phi cũng không bằng. Giờ còn nắm giữ Phượng ấn trong tay, khó tránh khỏi khiến cho người ta sinh lòng ngờ vực.....

“Ân ngự y, gần đây bản cung thấy không được khỏe, đã tìm vài ngự y cũng không đỡ. Bản cung vốn biết y thuật, đã tự kê đơn ỉn, định sau khi lành bệnh sẽ cho Hoàng thượng một sự ngạc nhiên. Người có đồng ý giúp bản cung không?” Lê Tử Hà ngồi dậy, tươi cười mang theo vài phần uy hiếp.

Ân Kỳ nghe vậy vội quỳ nói: “Nương nương, nếu như lừa gạt Hoàng thượng, e rằng....”

“Ai nói với người là lừa gạt? Bản cung vừa mới nói, là muốn cho Hoàng thượng một sự ngạc nhiên. Gần đây Hoàng thượng lao tâm lao lực, người còn muốn người tiếp tục lo lắng hay sao?” Lòng mày Lê Tử Hà

dừng thẳng, giọng nói lạnh lùng.

Ân Kỳ run lấy bầy, lắp bắp nói: “Không biết nương nương đã kê phương thuốc gì?”

“Bản cung kê đơn thuốc đều có nguyên do, còn cần người hỏi hay sao? Bản cung sẽ tự làm hại mình sao?” Lê Tử Hà cười có chút dữ tợn: “Những chuyện trước đây giữa bản cung và Ân ngự y, bản cung tạm thời bỏ qua. Nếu người chịu giúp bản cung lần này, ta sẽ cho người an toàn xuất cung. Bằng không, Ân ngự y cảm thấy, một đao rơi đầu sẽ thống khoái hơn hay là ngũ mã phanh thây nhìn được hơn?”

Trên đầu Ân Kỳ chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Hắn đã sớm có nghe đồn Lê Tử Hà này là người nhà Quý gia. Năm đó mình đã từng làm chuyện gì, bản thân hắn rõ ràng nhất. Hiện giờ Hoàng thượng sủng ái Lê Tử Hà như thế, nếu nàng muốn giết mình, chỉ cần ra lệnh một tiếng là xong. Nếu lần này chịu làm theo lời nàng, sẽ có được đường sống sao?

“Từ trước đến nay bản cung nói lời giữ lời, nhất định sẽ bảo vệ Ân ngự y xuất cung.” Lê Tử Hà miễn cưỡng dựa người vào ghế, chờ Ân Kỳ trả lời.

Mồ hôi lạnh đã thấm ướt lưng Ân Kỳ, hắn cúi thấp đầu, hai mắt đảo tới đảo lui, cuối cùng nhắm mắt lại, dập đầu nói: “Vi thần sẽ tận lực vì nương nương, mong nương nương sớm ngày bình phục!”

Ban đêm, bầu trời đầy sao, ánh trăng trong trẻo, tiếng đàn từ trong điện Thần Lộ truyền ra giống như nước chảy, mang theo sự dịu dàng và lưu luyến khẽ lướt qua tim nhưng không để lại chút dấu vết nào, chỉ còn sót lại bóng đêm say mê qua khe cửa sổ len lỏi vào phòng ngấm vào tận đáy lòng.

Vân Tần Ngôn cầm ly rượu, nhấp một ngụm. Cả người tản ra hơi thở ôn nhuận, trong mắt như có hơi nước, sương mù mờ mịt, chỉ có bóng dáng của một người.

Lê Tử Hà mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, tóc dài được vấn lên cao, bàn tay trắng nõn đánh đàn, sắc mặt nhu thuận, sóng mắt lưu chuyển. Nàng đàn một khúc rất trôi chảy, không hề có chút không quen tay. Vân Tần Ngôn hí mắt nhìn, đáy lòng mềm mại. Rất nhiều đêm của nhiều năm về trước, tiếng đàn róc rách, tiếng nói cười dịu dàng, hắn cho rằng đã không còn tồn tại nữa. Hiện giờ người vẫn còn đây, tiếng đàn lại vang lên lần nữa, có lẽ, là ông trời có mắt, thương xót hắn một lần?

Một khúc của Lê Tử Hà dần dần ngừng lại, vẻ nhu hòa trên mặt vẫn chưa tan đi, kinh ngạc nhìn dây đàn, không nói gì.

Khuôn mặt của Vân Tần Ngôn tràn đầy vẻ vui thích, đặt ly rượu xuống, đứng lên, sải bước đến bên người Lê Tử Hà, kéo nàng, cười nói: “Lê nhi, đi theo ta.”

Lê Tử Hà nương theo lực kéo của hắn đứng dậy, yên lặng đi theo sau.

Vân Tần Ngôn bước ra điện, lại vòng trở về vào phòng trong tự mình cầm chiếc áo choàng màu đen khoác lên cho nàng. Hắn buộc dải gấm ngang cổ lại, hai tay vòng qua cổ, cầm mũ phía trên áo choàng định đội vào cho Lê Tử Hà. Nhưng khi nhìn thấy trâm gỗ trên tóc nàng, động tác trên tay dừng lại một chút, trong mắt lóe lên một tia u tối, cuối cùng lại cười giúp nàng đội lên, dắt tay nàng sải bước ra ngoài.

Vùng núi nhỏ ở gần Thái Y viện chẳng biết từ lúc nào đã sáng ra những đốm sáng nho nhỏ, màu đỏ từ trong rừng phát ra. Lê Tử Hà nhắm mắt đi theo Vân Tần Ngôn, ngoan ngoãn để hắn dắt tay, theo hắn lên núi.

Giữa rừng đào đốt lên một chuỗi đèn lồng dài màu đỏ, hơi lay động theo những cơn gió. Ánh nến lóe ra, chiếu lên khuôn mặt của hai người. Trên mặt Vân Tần Ngôn ánh lên sắc hồng, tăng thêm vài phần nhu hòa, càng ngày càng vui vẻ, không quay đầu, chỉ nói khẽ: “Lê nhi, trước kia luôn là nàng chờ ta, về sau ta muốn, lần này ta chờ nàng, cho dù lần này nàng trở về báo thù. Ta đốt đèn, nàng sẽ tìm được ta.”

Những cánh hoa đào bị sắc đỏ của đèn lồng phản chiếu càng trở nên đỏ sẫm, theo gió bay xuống, ngẫu nhiên lướt qua gò má. Ngửi được hương thơm nhàn nhạt, Lê Tử Hà không nói. Vân Tần Ngôn kéo nàng tiếp tục đi tới.

Phía trước là núi rừng phía bắc, lần trước khi Lê Tử Hà tới đây nó vẫn còn là một vùng đầy cỏ dại, lúc này đã được phủ xanh bằng cây cối.

Đến càng gần, hương hoa đào càng nhạt đi, thay vào đó là một mùi hương thơm ngát càng ngày càng đậm, rất quen thuộc....Là hương hoa mai.

Lê Tử Hà hoảng hốt trong chớp mắt, không khỏi quay sang nhìn về mặt sung sướng của Vân Tấn Ngôn. Nàng lại quay mắt đi, nhìn chăm chú về phía trước, quả nhiên là một rừng mai. Khác với màu trắng nhạt của hoa đào, hoa mai trắng như tuyết, khiến cho nàng nhớ tới những ngày đông vừa trôi qua, không khỏi rung mình một cái. Vân Tấn Ngôn nhận thấy, xoay người giúp nàng khép chặt áo choàng, dịu dàng nói: “Một lát nữa chúng ta trở về, nàng có thích hoa mai này không?”

Lê Tử Hà bĩu môi cười cười, không nói.

Vân Tấn Ngôn vẫn cười, tiếp tục kéo nàng đi. Xuyên qua giữa rừng, cánh hoa trắng như tuyết dưới ánh trăng nhìn có chút u tối. Thỉnh thoảng lại có cánh rơi lên mái tóc, đầu vai. Lê Tử Hà vừa đi, vừa nhẹ nhàng vuốt xuống.

Tiến thẳng về hướng Bắc, gió xuân mang theo hơi ẩm thật mềm mại, còn có hương vị của cỏ xanh. Đi đến đâu, Ngự Lâm quân đồng loạt quỳ xuống đến đó, cũng có người lớn mật, hơi giương mắt liếc nhìn Hoàng thượng đang hào hứng kéo tay sủng phi, dịu dàng đến nỗi hận không thể ôm nàng chìm vào hũ mật. Thấy người bước qua, lại vội vàng cúi thấp đầu.

Không khí dần dần trở lạnh, thấm dần vào trong mắt Lê Tử Hà mang theo hơi ẩm. Nhiều ngày nay Vân Tấn Ngôn đến điện Thần Lộ không đơn giản chỉ để thăm nàng như trước, hẳn muốn làm đủ cách để khiến nàng vui vẻ. Đồ ăn đều là món Quý Lê thích, quần áo cũng đều là những kiểu dáng đơn giản mà trước kia nàng thích, còn sưu tầm đủ các vật dụng nhỏ nhỏ, đều là những thứ nàng từng kéo hắn đi ngắm trên đường, nhưng chưa dám mua về nhà....

“Nàng xem, có thích không?” Giọng nói nhẹ nhàng của Vân Tấn Ngôn vang lên bên tai, kéo thần trí của Lê Tử Hà lại.

Giương mắt liền nhìn thấy hồ Bắc, mặt hồ trong vắt hơi gợn sóng, tràn ngập ánh đèn. Các chập đèn bằng vải với đủ màu sắc, trôi nổi trên mặt nước, chuyển động dập dờn trên mặt hồ muôn màu muôn vẻ, vô cùng rực rỡ. Hoa sen vốn héo rũ, giờ đã mọc ra lá non, xanh biếc non mềm. Từng phiến lá nối tiếp nhau, che lấp cả nửa hồ Bắc. Rõ ràng là tiết tháng ba, nhưng đã có vài nụ hoa mới hé, trắng mịn nõn nà, khiến cho người ta vô cùng yêu thích.

“Lê nhi, nàng có nhớ không, ở nơi này nàng từng hỏi ta có còn muốn lấy nàng làm vợ hay không?”

Năm đó tứ hôn cho thế tử của Bình Tây Vương, Quý Lê không muốn gả. Hai người hẹn nhau gặp mặt ở chỗ này. Nàng vừa thấy hắn nước mắt liền trào ra, khóc không thành tiếng. Hắn đã ở nơi này đồng ý với nàng, sẽ xin phụ hoàng tứ hôn.

Lê Tử Hà nhìn những ánh nến xinh đẹp, nở nụ cười ấm áp: “Ừ, người nói người sẽ cưới ta.”

“Nàng còn nhớ hay không....”

Lời nói của Vân Tấn Ngôn còn chưa dứt, Lê Tử Hà đã ôm đầu gối ngồi xổm xuống, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào mặt hồ, hoảng hốt cười nói: “Nhớ chứ. Ta từng cùng người đọc sách ở đây. Người nói ta đọc sai, ta không chịu nghe, bắt người phải đọc sai theo ta. Ta thường trèo lên cái cây này, cuối cùng không xuống được, luôn nhảy xuống phải để người đỡ ta. Có một lần còn làm cho chân người bị gãy. Ta thích thả diều ở đây, ta cầm dây chạy đằng trước, người cầm diều đuổi theo phía sau. Ta đắp người tuyết ở đây, cầm nhánh cây vào nói là người, người cũng đắp một con bên cạnh, buộc một dải lụa đỏ nói là ta. Ta thường ở đây viết tên người, người đứng bên cạnh viết thêm tên ta, người nói, Vân Tấn Ngôn và Quý Lê, bạc đầu cũng chẳng xa nhau...”

Càng nói, giọng nói của Lê Tử Hà càng nghẹn ngào, trong mắt lấp lánh nước mắt: “Vân Tấn Ngôn, người có biết, năm đó....”

Ta yêu người đến mức nào không?

Lê Tử Hà nghẹn ngào, hai tay tùy ý lau lên hai mắt. Sau đó nàng đứng lên, kéo sát áo choàng trên người lại, xoay người đi. Vân Tấn Ngôn giữ tay giữ chặt, đứng ở sau lưng nàng, giọng nói khàn khàn, nhẹ nhàng

hỏi: “Lê nhi, chúng ta...Làm lại từ đầu đi, được không?”

77. Chương 77

Làn gió mát lướt qua mặt hồ, câu hỏi của Vân Tấn Ngôn có chút lộn xộn lại cực kỳ cẩn thận, ánh mắt hắn cũng chợt lóe lên, bàn tay kéo tay Lê Tử Hà đã rịn ra một tầng mồ hôi ướt lạnh. Thấy nàng bất động, hắn cũng không dám làm gì, cứ cầm tay nàng như. Gió lướt qua bàn tay thấm mồ hôi lạnh khiến cho đôi tay càng thêm lạnh lẽo. Vân Tấn Ngôn đứng ở sau lưng Lê Tử Hà, có thể nghe được rõ ràng tiếng tim mình đập, một nhịp, hai nhịp, ba nhịp, rất nhiều năm lần đầu tiên hắn lại có cảm giác lo lắng.

Thời gian thật giống như đóng băng, Lê Tử Hà bất động như ngồi thiền, không nói chuyện, lặng lẽ để nước luân qua những ngón tay. Ánh sáng trong mắt Vân Tấn Ngôn dần dần ảm đạm, phủ một tầng tử khí. Hắn rũ mắt xuống, ngón tay giật giật, đang định buông xuống lại bị người ta kéo lại. Mùi thơm nhàn nhạt của son phấn quanh quần ở chóp mũi, eo bị người ta ôm lấy. Đầu Lê Tử Hà khê tựa vào lồng ngực hắn, không thấy rõ về mặt, hắn chỉ thấy trăm gỗ trên tóc nàng khắc một chữ “Lê”, trái tim giống như bị kiểm cửa qua.

“Tấn Ngôn, chúng ta đi đón Nhất Nhất nhé?”

Giọng nói nhẹ nhàng của Lê Tử Hà vang vọng bên tai Vân Tấn Ngôn. Lo lắng không vui vừa rồi tan biến sạch. Vui mừng khó nói nên lời thích trào dâng. Hắn muốn ôm thật chặt Lê Tử Hà trong ngực, lại sợ làm đau nàng, đôi tay cứng đờ giữa không trung, lại nghe Lê Tử Hà nói: “Không muốn sao?”

“Không phải.” Vân Tấn Ngôn vội trả lời, bình tĩnh, cười nói: “Đón chứ, ngày mai đi liền nhé.”

Lê Tử Hà nghiêng mặt, vẻ mặt mơ hồ, chỉ nghe trong tiếng nói của nàng xen lẫn nụ cười, nói: “Không cần gấp thế, ngày mai, ta đến chỗ Tô Bạch lấy thuốc giải cho người đã.”

“Thuốc giải?” Vân Tấn Ngôn không hiểu, đỡ Lê Tử Hà dậy. Lê Tử Hà giương mắt, giải thích: “Thuốc giải hoa Lam Nhan, ngày mai ta tự mình đi lấy, chỉ cần nửa bát máu của nàng ta là đủ rồi. Chẳng lẽ người muốn mang theo độc đi đón Nhất Nhất?”

Dưới ánh trăng, Lê Tử Hà cười nói tự nhiên. Vân Tấn Ngôn nhìn vào trong mắt nàng, không khỏi nhếch miệng lên, cúi người hôn lên môi của nàng.

Điện Lê Bạch đã sớm không còn vẻ chói lọi thường ngày nữa, mới mấy tháng, từ thánh sủng không suy cho tới bây giờ đã hóa thành công sân vắng lặng, không thể không khiến người ta thổn thức. Tình yêu của Đế Vương thật khó lâu dài.

Mặc dù Hoàng thượng đã mấy tháng chưa từng bước vào điện Lê Bạch một bước, trong điện vẫn thường truyền ra tiếng gảy đàn, nổi sầu tư đều chất chứa ở trong đó.

Khi Lê Tử Hà mang theo cả đám người thông thả đến điện Lê Bạch thì nô tài điện Lê Bạch đã quỳ đầy đất, tiếng đàn trong điện vẫn không ngừng. Lê Tử Hà phân phó mọi người chờ ngoài điện đợi xong một mình nàng cầm chén thuốc vào điện.

Tô Bạch mặc một bộ váy mỏng màu xanh dương nhạt, lớp vải mềm mại trải dài đầy đất, khuôn mặt trang điểm kỹ lưỡng, không hề thấy vẻ tiêu tụy. Liếc thấy Lê Tử Hà vào điện, động tác trên tay nàng ta vẫn không ngừng, trên mặt còn nhiều hơn mấy phần ngạo khí, tiếng đàn trở nên dồn dập.

“Tâm đã loạn, cần gì phải cố giả vờ tỉnh táo?” Khóe miệng Lê Tử Hà khẽ nhếch, đặt chén thuốc lên bàn, tiếng đàn cũng dừng lại.

“Người tới đây làm gì?” Tô Bạch cao giọng khinh thường hỏi.

Điện Lê Bạch chỉ có hai người họ, Lê Tử Hà xoay người đi vào phòng trong, nói thật: “Lấy thuốc giải.”

Bên kia bình phong, đàn cổ bị lật tung, dây đàn kêu ông ông. Tô Bạch tức giận, sắc mặt trắng bệch, đứng lên bước vào phòng trong quát lên: “Người lợi dụng ta! Cổ Lam Nhan cái gì chứ, vốn không giống như những gì người đã nói!”

Lê Tử Hà khê xoay người, ngồi bên bàn, nhìn về phía Tô Bạch vô tội nói: “Ta không có. Muốn thánh sủng, cổ Lam Nhan quả thật có thể giúp người. Nhưng cổ là vật chết, người là vật còn sống, muốn giữ người thì dễ nhưng giữ trái tim vẫn phải dựa vào bản lãnh của Quý phi nương nương!”

“Nói vậy! Nếu không phải người động tay động chân vào nó sao Hoàng thượng dùng thuốc xong lại càng lạnh nhạt với ta, sủng ái người?” Tô Bạch cắn môi đến trắng bệch, đôi mắt nhìn chăm chăm Lê Tử Hà, hận không thể xé rách nụ cười trên mặt nàng.

Lê Tử Hà thản nhiên nói: “Nếu người không tin, ta cũng không giải thích được. Chỉ là Hoàng thượng đã phát hiện mình trúng độc, ta tới lấy thuốc giải thôi.”

Nghe đến hai chữ “Hoàng thượng”, mặt Tô Bạch tối sầm lại, tự giễu nói: “Thuốc giải? Thuốc độc thuốc giải đều do người định đoạt, cuối cùng ta vẫn quá non nớt mới có thể nhẹ dạ tin người!”

“Có tin hay không là tùy người, hôm nay cần ít máu của nương nương, nương nương chịu đựng đau đớn một chút là xong thôi.” Lê Tử Hà mở chén thuốc, đặt nắp sứ lên bàn, chẳng thèm nhìn Tô Bạch một cái.

Sắc mặt Tô Bạch càng thay đổi, có chút sợ hãi hít một hơi, lại cố gắng kìm chế, lạnh nhạt hỏi, “Máu? Máu gì?”

“Quý phi nương nương chớ lo lắng, chỉ muốn một ít mà thôi, sẽ không làm nương nương bị thương, cũng không ảnh hưởng đến tính mạng đâu.” Lê Tử Hà nhàn nhạt cười, nhìn thẳng vào mắt Tô Bạch.

Tô Bạch kinh ngạc lùi về phía sau mấy bước. Hôm nay Lê Tử Hà hơi khác thường, tuy nàng ta không biết là khác ở đâu nhưng chỉ cần nhìn mắt nàng ta là nàng bỗng thấy hoảng sợ. Tô Bạch cắn môi, tay nắm thành quyền, do dự đi tới ngồi xuống bên bàn cúi đầu. Một lúc lâu đột nhiên mở miệng nói: “Lê Tử Hà, ta có câu muốn hỏi người.”

Lê Tử Hà nhướn mày, lạnh nhạt nói: “Hỏi đi.”

Tô Bạch ngẩng đầu, hai mắt lóe lên tia sắc bén, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Lê Tử Hà: “Thật ra thì người không chỉ đơn giản là Lê Tử Hà có đúng không?”

Lê Tử Hà giật mình, híp mắt, rót hai ly trà, từ chối trả lời.

Trong mắt Tô Bạch đây là thừa nhận. Về mặt mới vừa còn tràn đầy phòng bị đột nhiên hiện lên ý cười quái dị, lúm đồng tiền bên má trái nhàn nhạt hiện lên, giọng nói êm dịu lại có vẻ kìm nén rõ ràng: “Người biết không, từ nhỏ ta đã sống trong bóng ma. Năm đó bảy tuổi, ta theo phụ thân vào Vân Đô, vừa khéo gặp chuyện Quý phủ bị tịch thu tài sản giết cả nhà. Ta bèn len lén đi theo sau lưng phụ thân xem náo nhiệt. Khi đó ta đã thấy nàng ta. Quần áo đỏ như máu, chói mắt như nắng gắt mùa hè, ngũ quan xinh đẹp khiến người, còn có khí thế khiến không ai dám nhìn thẳng. Từ đó về sau, phụ thân giống như phát hiện ra bảo bối, cho rằng ta chính là mấu chốt giúp cho đường làm quan của ông ấy rộng mở.”

Bàn tay trắng nõn của Tô Bạch nhẹ nhàng sờ lên má trái, trong nụ cười có chút ảm đạm: “Người biết lúm đồng tiền bên trái của ta làm sao mà có không?”

Lê Tử Hà không nhìn má trái nàng ta, chỉ thấy nụ cười của nàng ta trở nên dữ tợn xen lẫn khổ sở, lạnh lùng nói: “Dùng dao găm khoét đấy! Khoét một khối thịt đi!”

Tô Bạch đứng lên, khê nhíu mày, tuy cười nhưng trong mắt lại chứa đầy nước mắt: “Người biết nỗi đau đớn này không? Đau rất đau mà vẫn phải cười!”

Nước mắt lăn xuống má Tô Bạch, bị nàng ta lấy tay lau đi, nức nở nói: “Bảy năm, ta bị phụ thân giáo dục tất cả những sở thích, sở trường của nàng ta; học cười thế nào để cho cái lúm đồng tiền này tự nhiên nhất; nói như thế nào để giống thiên kim Thừa Tướng năm đó nhất. Ha ha, mục đích chính là làm cái bóng của nàng ta.”

Nụ cười giấu cợt trên mặt Lê Tử Hà đã sớm tắt. Nàng chuyển mắt, nhàn nhạt nhìn tấm bình phong phía trước.

“Rốt cuộc, ta cũng làm Quý phi, phụ thân thì sao? Ông ấy vẫn làm một vị quan nhỏ, Hoàng thượng vốn không có ý cất nhắc ông ấy.” Tô Bạch cười châm chọc, ngay sau đó trên mặt lóe ra hận ý, một ngón tay chỉ vào Lê Tử Hà nói: “Nhưng ngươi đã đến rồi! Ta còn chưa thành công bước đầu tiên, ngươi đã tới! Ngươi nói, ngươi chính là nàng ta có đúng không? Nếu như ngươi không phải, tại sao ta lại thua?”

Tô Bạch không phục nhìn Lê Tử Hà, ngoan cường chờ trả lời.

Lê Tử Hà thở dài, ngượng ngùng cười một tiếng, thản nhiên nhìn Tô Bạch: “Ta là ai có liên quan gì?”

Dù là ai cũng đừng mơ tưởng tìm được ở Vân Tấn Ngôn cái gọi là tình yêu chân thành.

Tô Bạch thả tay xuống, vẻ mặt có chút hoảng hốt, ngồi xuống rút cây trâm trên cổ rồi lướt qua lướt lại cổ tay, trên mặt là nụ cười mềm mại đáng yêu: “Ngươi biết không? Ta đã từng hoài nghi ngay cả tên gì hắc cũng không nhớ rõ. Hắc chưa bao giờ gọi tên ta. Lúc tỉnh, ánh mắt hắc nhìn ta như được phủ một tầng lụa mỏng. Chỉ có khi uống say hắc mới chăm chú nhìn, mà ta phải nhìn hắc cười, hắc nhìn ta gọi tên một cô gái khác, ta lại càng phải cười vui vẻ hơn. ‘Lê nhi’? Ha ha, đối với ta mà nói, đó chính là cơn ác mộng!”

Tô Bạch đột nhiên dùng sức, cây trâm hung hăng đâm xuống cổ tay, máu tươi nhanh chóng trào ra, rơi vào chén thuốc. Trái tim Lê Tử Hà nhảy lên, rũ mắt không nói gì.

“Thật ra thì lúc hắc say rượu nói với ta rất nhiều. Ngươi có muốn nghe không?” Tô Bạch nhìn Lê Tử Hà nở nụ cười, nhẹ giọng hỏi nhưng không chờ nàng trả lời đã lẩm bẩm nói: “Ha ha, hắc nói những tên ăn xin ở Vân Đô đã từng bắt nạt ngươi, hắc đã thay ngươi đuổi ra khỏi thành hết! Cố Nghiên Lâm chèn ép ngươi, hắc thay ngươi biếm lãnh cung! Trịnh Đình phản bội ngươi, hắc thay ngươi cho hắc ta ném thử mùi vị bị phản bội!”

Tô Bạch không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Lê Tử Hà, giọng nói cực kỳ quái dị. Thấy mặt Lê Tử Hà trắng bệch dần, nàng ta cười đến chảy nước mắt. Rồi nàng ta đột nhiên đứng lên, đôi tay vung lên mặt bàn. Lê Tử Hà phản ứng kịp thời, ôm chén thuốc trong tay. Tất cả đồ trên bàn trà bị quét xuống đất, tiếng đồ sứ vỡ tan tành bị tiếng hét giận dữ áp đảo: “Hắc ôi ta gọi tên ngươi! Thông qua ta để nhìn ngươi! Những lời nói với ta nhưng đối tượng lại là ngươi! Hắc làm nhiều chuyện như vậy tất cả đều chỉ vì ngươi! Ngươi biết ta hận ngươi thế nào không? Hận gương mặt này thế nào không?”

Hai mắt Tô Bạch đỏ ngầu tức giận trợn trừng nhìn Lê Tử Hà, nước mắt như hạt châu đứt đoạn chảy xuống, giọng nói yếu đi rất nhiều, khóc ròng nói: “Nhưng.... Nhưng không có gương mặt này, hắc ngay cả nhìn.... Cũng sẽ không thêm...”

Lê Tử Hà ngơ ngẩn, mím chặt môi, đôi mắt cũng có chút ướm át.

Tô Bạch giống như đã mất hết sức, từ từ ngồi xuống đất, nước mắt khóc: “Nhưng ngươi lại trở về rồi, tại sao lại trở về? Hiện tại ta ngay cả vật thay thế cũng không làm được. Ta ném đi tất cả tôn nghiêm, dùng thuốc mê hoặc hắc, trao thân thể của mình, nhưng lại chẳng được gì cả.... Chẳng được gì cả.... Ngươi biết không? Đêm đó hắc nói hắc yêu ta. Ngươi biết không? Lúc ấy ta rất muốn giả vờ cười khê, châm chọc hỏi hắc: ‘Ồ, chàng nói ngươi yêu ta, rốt cuộc là yêu ta, hay là cái thân xác này?’”

“Hu hu.... Nhưng ta không dám, chưa bao giờ dám.... Ta từ nhỏ chính là cái bóng, là thể thân của ngươi....” Tô Bạch ngồi dưới đất, hai tay ôm đầu gối, nước mắt ghen ngào không ngừng. Máu trên tay liên tục chảy nhuộm khắp người nàng ta.

Lê Tử Hà đột nhiên nhận ra nàng ta cũng chỉ mới mười bốn tuổi.

Nàng tiến lên vài bước, ngồi xổm xuống, sờ tóc nàng ta lẩm bẩm nói: “Xin lỗi...”

Nói xong nàng gơ dao lên hung hăng chém xuống.

Tô Bạch kinh ngạc ngẩn đầu, lúc ngắt xiu nàng ta bỗng nhiên nhận ra được vì sao hôm nay Lê Tử Hà khác lạ. Trong mắt nàng thỉnh thoảng lộ ra tử khí ... Tử khí dày đặc.

Trăng sáng chỉ còn một góc cong cong, ánh sao rất sáng, bầu trời đêm vẫn rất đẹp. Lê Tử Hà dựa người bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn sao giăng đầy trời. Nàng khẽ cong khóe môi. Đêm trên núi Vân Liễm đẹp hơn nơi này.

“Lê nhi, uống luôn thế này sao?” Vân Tần Ngôn hơi do dự nhìn chén thuốc. Bên trong là nửa chén máu chưa lạnh, còn hơi tản ra khí nóng.

Lê Tử Hà rút người về gập đầu nói: “Hoa Lam Nhan nhờ máu của nữ tử mà nở hoa, thuốc giải cũng chính là máu của nữ tử trồng hoa.”

Vân Tần Ngôn cái hiểu cái không gập đầu, lại nhìn lướt qua chén thuốc. Lê Tử Hà khẽ cười nói: “Người sai nghề y tìm sách được Tây Nam xem là biết, trong cung có lẽ cũng có, hoặc để bọn họ thử...”

“Ta tin nàng.” Vân Tần Ngôn dịu dàng ngắt lời Lê Tử Hà, giơ tay lên uống hết chén máu.

Lê Tử Hà nhìn chăm chăm hắn uống hết chén máu ấy, rũ mắt xuống đi tới bên cạnh bàn đẩy bánh ngọt trên bàn đến bên hắn cười nói: “Ăn một miếng đi, mùi tanh trong miệng rất khó chịu.”

Hai mắt Vân Tần Ngôn lóe lên giống như ánh sao, nhìn Lê Tử Hà cười, đưa tay cầm một miếng bánh ngọt cho vào miệng. Hắn kéo nhẹ Lê Tử Hà lại gần, trong giọng nói tràn ngập sự lưu luyến dịu dàng: “Ta đã an bài thỏa đáng, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ lên đường đi Tây Nam. Nhanh nhất bảy ngày sẽ đến nơi. Chờ đón được Nhất Nhất, lúc về chúng ta có thể đi chậm một chút. Nghe nói có nhiều nơi phong cảnh rất đẹp. Trước kia nàng thường xuyên đòi đi, chúng ta nhân cơ hội này đi chơi thêm mấy ngày...”

Lê Tử Hà khẽ cười, tựa người vào hắn miễn cưỡng nói: “Mệt quá.”

Vân Tần Ngôn cưng chiều vuốt mái tóc dài của nàng, dịu dàng đi về phía giường. Đôi tay Lê Tử Hà ôm chặt cổ hắn, nhẹ giọng nói: “Tối nay.... Âm vệ của người.... Còn không?”

“Ta hiểu nàng không thích cho nên trong điện Thần Lộ sẽ không có người thứ ba.” Vân Tần Ngôn nhẹ nhàng để Lê Tử Hà xuống, rồi cũng cùng nằm xuống theo. Hắn từ phía sau ôm nàng, chỉ ôm mà thôi, không có động tác nào khác, đầu vùi vào cổ Lê Tử Hà, chân mày hơi nhíu lại: “Lê nhi, nàng gây đi rồi, lần này trở về phải bồi bổ thêm.”

“Ừ, người nói ăn cái gì thì ăn cái đó.” Lê Tử Hà lật người lại, hai tay ôm lấy hông hắn, lướt qua nhuyển kiểm bên hông hắn, đầu tựa vào ngực hắn, ngoan ngoãn cười nói.

Một tay Vân Tần Ngôn vuốt tóc nàng. Lúc sờ đến cây trâm trên mái tóc nàng chẳng biết lúc nào đã biến thành đen nhánh, gần như hòa vào búi tóc, nụ cười trên mặt hắn cứng đờ, ngay sau đó khôi phục vẻ dịu dàng. Hắn hôn lên trán Lê Tử Hà, trong mắt lấp lánh ánh sáng: “Lê nhi, ta yêu nàng...”

78. Chương 78

Gió ban đêm đột nhiên trở nên mát lạnh. Điện Thần Lộ không đóng cửa sổ để gió mát thổi thẳng vào. Màn che khẽ phấp phới, hai người trên giường vốn ôm nhau nay chỉ còn lại bóng dáng một người. Vân Tần Ngôn cảm thấy lạnh, siết chặt cánh tay, trong tay lại trống trơn. Hắn chợt thức tỉnh, mở mắt, chớp mũi còn lưu lại mùi thơm nhàn nhạt nhưng trên giường không một bóng người. Trong lòng trống trải giống như bị người ta khoét mất một miếng. Hắn lập tức lật người ngồi dậy, đầu choáng váng, trước mắt lóe đen đặc lúc đỏ ngầu. Hắn dùng sức lắc đầu, đầu đau đớn giống như muốn nổ tung ra, nhưng hắn cũng không để ý, tiện tay phủ thêm áo khoác lảo đảo đi về phía trước mấy bước. Hắn chống lên bình phong, giữ vững bước chân, gương mặt nhìn. Nến đã tắt, cả phòng trống không, ánh sao từ cửa gỗ chiếu vào khiến cho trong điện sáng mờ mờ. Liếc mắt nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, trăng lưỡi liềm đã hạ xuống phía Đông nhưng vẫn chưa thấy mặt trời.

Vân Tần Ngôn buông bình phong ra, tiếp tục bước đi. Nhưng chưa đủ được bước, dưới chân giống như giẫm vào không khí khiến hắn ngã xuống đất. Vừa mềm vừa tê, vừa ngứa vừa đau như có hàng vạn con kiến đốt

ở trong xương. Cảm giác khó nói ấy từ lòng bàn chân bò lên dần dần lan ra. Vân Tấn Ngôn siết tay, muốn chống người lên, nhưng vì đau đớn mà co rút lại. Hắn mở đôi mắt đỏ ngầu nhìn bốn phía, khàn khàn khẽ gọi: “Lê nhi...”

Đau đớn chợt lan tràn tới toàn thân, thật giống như có thể cảm thấy nó gặm nuốt tim, ăn mòn đại não. Trước mắt lại bắt đầu đen đỏ giao nhau, thỉnh thoảng thoáng hiện lên màu trắng. Vân Tấn Ngôn dùng hết sức lật người, ngửa mặt nằm trên mặt đất. Lạnh lẽo thấm qua quần áo nhập vào người, đau đớn chết lặng.

Vân Tấn Ngôn nhìn thẳng đỉnh điện, trong mắt nổi lên một tầng sương mù hỗn độn ảm đạm, thân thể vừa khẽ động đau đớn như xé rách đã nhanh chóng lan ra toàn thân. Hắn giùng giàng muốn ngồi dậy, đôi tay lại vô lực không chịu nổi.

Trong điện sáng mờ, ánh sao đã tắt dần. Cả người đau đớn đã sớm chết lặng, ý thức cũng mất. Trong mắt Vân Tấn Ngôn hoàn toàn tĩnh mịch, rồi lại như nghĩ đến cái gì đột nhiên sáng lên. Hắn cắn răng ngồi bật dậy, huyết khí từ trong bụng dâng trào, mùi ngai ngái phun ra, máu đen phun trên đất liền đông lại.

Sau đau đớn tận xương là cả người bủn rủn, Vân Tấn Ngôn may mắn rút cuộc khôi phục chút hơi sức có thể ngồi dậy. Khóe môi còn dính vết máu khô cong lên, hắn chống tay đứng lên, ổn định hai chân, eo còn chưa đứng thẳng, trước mắt đã lướt qua một bóng người đỏ như lửa. Trong lòng vui mừng, hơi mỉm cười nói: “Lê nhi”

Lê Tử Hà không biết đã thay một bộ váy đỏ từ khi nào, gương mặt tái nhợt không thoa phấn, giữ trán như có một đám hắc khí. Đôi mắt lạnh lẽo, tĩnh như mặt nước phẳng lặng. Nàng đứng ở bên cạnh cửa điện, nhìn hắn, đôi môi nhạt như không còn màu sắc hơi cong lên.

Vân Tấn Ngôn nở nụ cười an tâm, thân thể không vững vẫn muốn đi tới kéo nàng, lại chỉ kéo tới ống tay áo. Hắn cố gắng dịu dàng nói: “Lê nhi, nàng vừa đi đâu vậy?”

Lê Tử Hà khẽ mỉm cười, trong mắt không thấy được ý cười, thân thể hơi tránh ra, ống tay áo trượt ra khỏi tay Vân Tấn Ngôn. Vân Tấn Ngôn lão đảo một cái, lắc lư vài bước mới miễn cưỡng chống bàn mới đứng vững.

“Đi thăm Diêu nhi.” Giọng Lê Tử Hà lạnh lẽo. Nàng khẽ nhắm mắt, lông mi thật dài hơi ướt như nhiễm sương.

Vân Tấn Ngôn chậm chậm bước đến gần nàng, suy yếu cười nói: “Được, thăm Diêu nhi xong rồi, nàng xem, trời đã sáng rồi, chúng ta đi đón Nhất Nhất thôi.”

Vừa nói hắn vừa tập tễnh đi đến trước mặt Lê Tử Hà.

Lê Tử Hà cười nhìn vào mắt hắn, quần áo đỏ thắm càng tôn lên sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Trong tươi cười và ánh mắt lạnh lùng cất giấu sự châm chọc khổ sở, âm điệu quái dị: “Người cảm thấy chúng ta còn có thể đi sao?”

Trên mặt Vân Tấn Ngôn nhuốm hắc khí, chỉ có đôi mắt nhìn Lê Tử Hà là sáng lấp lánh. Hắn khẽ nghiêng người, ôm lấy nàng, đầu đặt trên cổ nàng, thở khẽ ra một hơi, dịu dàng nói: “Lê nhi, đêm qua nàng đã đồng ý với ta... Ta tin nàng.”

“Ta không tin ngươi!” Lê Tử Hà lạnh lùng nói, ánh mắt rét lạnh, một tay đẩy Vân Tấn Ngôn ra, một tay rút nhuyễn kiếm bên hông hắn. Lưỡi kiếm sáng bạc lóe lên ánh sáng lạnh lẽo chỉ thẳng vào Vân Tấn Ngôn.

Vân Tấn Ngôn không chịu nổi cái đẩy của Lê Tử Hà, ngã mạnh xuống đất, lại nôn ra một búng máu. Khi ngược mắt nhìn lên đã thấy mũi kiếm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo chỉ thẳng vào tim mình. Tay cầm kiếm bị ống tay áo đỏ thắm che kín, vẻ mặt người cầm kiếm quyết tuyệt, hận ý đột nhiên phát ra như ăn mòn cả đôi mắt.

“Ha ha, Lê nhi, nàng muốn giết ta sao?” Vân Tấn Ngôn chỉ cảm thấy khí lạnh xuyên thấu qua áo đầm thẳng vào đáy lòng. Sắc mặt hắn trắng bệch nhưng vẫn nở nụ cười, trong con ngươi phản chiếu màu sắc đỏ thắm, ngay cả vẻ cô đơn cũng giảm bớt mấy phần.

Lê Tử Hà cười khẩy, chuyển mũi kiếm, giọng nói quỵn rũ hỏi, “Giết ngươi? Không, ngươi nói xem từ trên xuống dưới, ta nên cắt nơi nào trước?”

Vân Tẩn Ngôn vẫn nở nụ cười dịu dàng như nước, chống người đứng lên. Hắn hơi nghiêng về phía trước, tỳ vào mũi kiếm, cười nói: “Tùy nàng, Lê nhi, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, tùy nàng thôi.”

Nhuyễn kiếm cong lên, mũi kiếm cắm một phần vào ngực. Lê Tử Hà bỗng rút ra, cười lạnh nói: “Muốn chết sao? Không dễ dàng vậy đâu!”

Thân thể Vân Tẩn Ngôn lảo đảo một cái, lắc lư mấy bước mới miễn cưỡng ổn định. Lê Tử Hà giơ tay lên, nghiêng tay chém một nhát. Từ bên phải tới trái Vân Tẩn Ngôn bị cắt một đường thật dài, máu tươi phun ra bắn lên bộ váy đỏ của Lê Tử Hà.

“Một kiếm này, người nợ Quý gia ta!” Đôi môi Lê Tử Hà trắng bệch, tròng mắt đen mực không chút ánh sáng nhìn chằm chằm vết thương trên người Vân Tẩn Ngôn, nói: “Cha ta khổ cực giúp người ngồi lên ngôi vị Hoàng đế. Ông ấy đã định giao quyền, người lại lấy oán báo ơn, vu cho ông ấy tội phản quốc, đuổi cùng giết tuyệt! Khúc ca ca đối xử người như tay chân, hết lòng giúp đỡ nhưng người lợi dụng giảng bày hãm hại! Quý gia trên dưới đối xử với người giống như người thân, dốc sức giúp đỡ, còn người thì bắt nhân bất nghĩa, giết hơn vạn mạng người cứu tộc ta, người lấy cái gì để trả?”

Vừa nói, trước mắt nàng bỗng hiện lên gương mặt của cha mẹ. Một người lạnh lùng quát nàng trở về phòng gầy đàn, một dịu dàng bảo nàng uống nhiều canh bổ. Còn có Khúc ca ca, đột nhiên chạy đến phía sau nàng, bổ bả vai của nàng: “Tối bắt huynh đi, tối bắt huynh đi...”

Nhuyễn kiếm vung lên, thân thể Vân Tẩn Ngôn vẫn không nhúc nhích. Hắn không nhìn vết thương, dường như cũng không cảm thấy đau đớn mà thương yêu nhìn Lê Tử Hà. Nụ cười như có như không, giọng nói lại lạnh lùng kiên quyết: “Trước khi ta cưới nàng cha nàng đối xử với ta ra sao? Nếu không phải không thể lui được nữa, ông ta sẽ giúp ta lên ngôi sao? Nếu ông ta muốn giao quyền, sao còn giúp tên Trịnh Đình vô dụng ấy lên làm Thừa tướng? Mặt ngoài giao quyền, kì thực là thu quyền! Nếu không phải ta lung lạc Trịnh Đình, ta vẫn là Hoàng đế bù nhìn dưới tay Quý - Trữ mà thôi!”

“Buồn cười! Nếu không phải Trịnh Đình ngu xuẩn sao có thể để người dễ dàng khống chế? Tâm ý của cha ta muốn giúp người thay đổi cầm quyền, là lòng nghi ngờ của người quá nặng, lại đổ lên đầu Quý gia ta!” Đôi mắt Lê Tử Hà lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, xoay người chém thêm một nhát. Kiếm lướt qua trước ngực Tông Vân Tẩn Ngôn, từ trái sang phải, bắt chéo với vết chém vừa rồi, nhanh chóng nhuộm đỏ cả hoàng bào màu vàng của Vân Tẩn Ngôn.

Vân Tẩn Ngôn chỉ hơi nhíu mày, thân thể lay động một cái, cười bất đắc dĩ nói: “Hắn nếu cam nguyện giao quyền, còn cần nàng ở giữ giàn xếp đôi bên? Lời này của nàng chỉ là lừa mình dối người thôi!”

Mắt Lê Tử Hà bỗng trở nên utor át, nàng cố nén vị ngai ngái trong cổ họng, ghen ngào nói: “Cha đã đồng ý với ta hồi hương quy ẩn, chỉ chờ đứa con trong bụng ta sinh ra để ông ấy nhìn cháu ngoại một lần. Ngay cả một tháng người cũng không chờ nổi sao? Mặc dù cha không buông quyền, nếu cha có lỗi, người công bằng chấp pháp ta cũng không oán hận một câu. Vì sao người phải độc ác đến mức giết cứu tộc ta?”

Trong mắt Vân Tẩn Ngôn lóe lên một chút u tối, rũ mắt, không nói nữa.

Lê Tử Hà cảm giác mình thật buồn cười, chuyện đã đến nước này vì sao vẫn còn chấp nhất nguyên nhân? Nàng ra sức giơ tay lên, nhắm thẳng vào ngực hắn, phần hận chém xuống. Ông tay áo đỏ tươi vẽ ra một đường cong tuyệt mỹ dưới bầu trời đêm, giọt máu tanh bắn lên cánh môi, nàng dùng tay lau đi, cười lạnh nói: “Một kiếm này người nợ Phùng gia gia! Phùng gia gia dịu dặt người trưởng thành, đối với người như cháu ruột. Mấy chục năm nay tận tâm tận lực ở Thái Y viện, người buộc ông ấy tự vẫn, không giải độc cho ông ấy, bắt hiểu vô cùng!”

Phùng gia gia thường hay xoa đầu nàng gọi nàng “Nha đầu”, Phùng gia gia thường hay tranh ăn kẹo quả cùng nàng, Phùng gia gia còn vì nàng vào cung bịa đủ lý do lừa gạt cha, đã từng sinh động đến vậy mà hôm nay ở trong mắt nàng chỉ còn lại một màu xám trắng trước khi chết.

Vân Tẩn Ngôn hơi co người lại, ôm ngực, đau đớn nhíu chặt mày. Ánh mắt sắc nhọn nhưng khóe miệng vẫn cười khê: “Là ông ta phản bội ta trước! Ta tha thứ cho sự vô lễ của ông ta, tha thứ cho ông ta năm lần bảy lượt làm loạn hậu cung, ta kính ông ta tin ông ta, kết quả ông ta thì sao? Âm thầm cấu kết bộ hạ cũ của Quý gia! Ta chỉ hỏi nguyên do, ông ta không chịu nói, trở về phủ liền tự sát, thì có liên quan gì với ta? Ông ta muốn chết, sao ta phải cứu làm gì?”

“Già mồm át lỗ phải!” Trong mắt Lê Tử Hà nhuộm màu đỏ tươi, tức giận trợn trừng mắt nhìn Vân Tấn Ngôn. Nàng cương quyết vung nhuyễn kiếm trên tay về phía vai phải của hắn, hung hăng đâm vào xương, oán hận nói: “Một kiếm này là người nợ Diêu nhi! Nàng ở trong cung, làm việc cho người, ngay cả sau này nàng cũng không hề làm hại người, lo cho sự an nguy của người còn đưa cho người thuốc giải. Vậy mà người lại hạ độc hãm hại, một chưởng đánh chết nàng! Người là tên máu lạnh vô tình!”

Trường kiếm rút ra, tiếng huyết nhục bay ra quanh quần trong điện. Vân Tấn Ngôn đổ máu đầm đìa, quần áo đã không còn là màu vàng nhạt mà đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Khi nhuyễn kiếm rút ra hắn không đứng vững được nữa, ngã nhào về phía trước. Trong điện Thần Lộ nồng nặc mùi máu tươi, máu chậm chậm từ trên người hắn tuôn ra.

Vân Tấn Ngôn khẽ ngẩng đầu, trên mặt cũng không hề có vẻ áy náy. Hắn híp mắt nhìn mặt trời dần dần ló dạng, cười nhẹ nói: “Nàng ta là nha hoàn bên cạnh nàng, lại dám dùng nàng làm bàn đạp leo lên long sàng. Mặc kệ là nguyên nhân gì, nàng ta phản bội nàng. Đã phản bội qua thì không thể tha thứ được. Vậy sao ta phải để nàng ta sống?”

Hắc khí giữa lông mày Lê Tử Hà càng dày, đôi mắt cũng trở nên trống rỗng, cả khuôn mặt như bị mây đen che phủ. Nàng vốn không nghe thấy những gì Vân Tấn Ngôn nói, trong lòng tràn ngập hình ảnh Diêu nhi nhìn nàng cười như hoa xuân, rồi lại đột nhiên máu me khắp người, nắm tay nàng nói người nàng ấy yêu là Khúc ca ca.

Nàng không chút do dự giơ kiếm trong tay lên, chém về phía vai trái của hắn. Vừa chém vừa lạnh lùng nói: “Một kiếm này là người nợ Nhất Nhất! Chưa đủ tám tháng bị người độc ác vứt bỏ, kiên cường sống sót cũng phải ở trong quan tài gần bảy năm, không thấy mặt trời, biến thành người câm! Dù người biết sự tồn tại của thằng bé nhưng vẫn dùng nó làm con tin uy hiếp ta. Người xứng làm cha sao?”

Nói xong câu này, tim Lê Tử Hà đột nhiên đau như bị ai cào xé. Khuôn mặt Diêu nhi dần biến thành một bóng người nho nhỏ, từ trong quan tài leo ra. Người đó ngẩng đầu, mặt tái nhợt, nhàn nhạt cười. Nàng chắt vắn Vân Tấn Ngôn sao xứng làm cha, còn nàng? Có sinh mà không dưỡng, sao xứng làm mẹ?

Vân Tấn Ngôn lại đứng lên. Hắn giờ giống hệt người máu, trên khuôn mặt trắng nõn dính máu, chỉ có đôi mắt đen nhánh sáng ngời, không chút nào yếu thế nói: “Nếu không phải bọn họ dùng mọi cách đối gạt ta, Nhất Nhất cần gì phải chịu khổ như vậy? Các người không tin ta, người người đều cho rằng ta phát rồ lòng lang dạ sói. Năm đó nếu cần Cố Vệ Quyền giúp đỡ, thì sao ông ta có thể chấp nhận con gái mình mới vừa vào cung đã thất thế như thế?”

Lê Tử Hà cười nhạo: “Vậy người có tin ai sao? Người không tin người khác lại muốn người khác tin người! Người lại muốn nói, là Cố Vệ Quyền ép người? Giết Quý gia người nói là Tạ gia ép người, giết bào thai trong bụng ta người nói là Cố gia ép người! Ta hỏi người, nhưng nếu người không có dã tâm, chỉ cần để lộ chút tin tức cho cha ta, để ông ấy giúp người, thì ai có thể ép người?”

“Sau đó thì sao? Quý gia nắm quyền lớn, ta làm Hoàng đế bù nhìn cả đời, ôn hương trong ngực hàng đêm sênh ca cùng nàng nắm tay bên nhau cho đến bạc đầu?” Nụ cười vốn nhẹ nhàng của Vân Tấn Ngôn đã có chút dữ tợn, nặng nề thở hổn hển.

Hai tay Lê Tử Hà khẽ run lên, vẫn hướng về phía Vân Tấn Ngôn: “Ta nói rồi, cha sẽ giao quyền....”

“Ta không tin.” Về mặt Vân Tấn Ngôn lạnh lẽo nhìn Lê Tử Hà, ánh mắt như đao, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên ngắt lời Lê Tử Hà.

Trong đầu Lê Tử Hà bùm một tiếng, ba chữ này của Vân Tấn Ngôn chặt đứt sợi dây cung cuối cùng trong lòng nàng. Đôi mắt đỏ ngầu, đột nhiên chảy nước mắt đỏ thẫm giống như xen lẫn máu tươi. Nước mắt ướt đầm cả mặt: “Người không tin? Bởi vì ba chữ này, vì người không tin! Người không phải tin ta sẽ giúp người, không tin Quý gia sẽ giúp người, không tin Phùng gia gia, không tin Diêu nhi, không tin Hách công công! Cho nên cả nhà ta phải lột đường cho người, muốn mọi người chôn theo hoàng quyền của người.... Người còn dám nói với ta, bắt đầu lần nữa? Người không cảm thấy ngay cả ông trời cũng đang cười sao? Ha ha....”

Nước mắt đỏ như máu từ khóe mắt chảy xuống. Theo tiếng cười to, mặt Lê Tử Hà dâng lên màu đỏ quỷ dị. Trên mặt Vân Tấn Ngôn đột nhiên hiện lên vẻ hoảng sợ, nhuệ khí trên người mất hết. Hắn tập tễnh bước

lên, hoảng sợ nói: “Lê nhi, Lê nhi, mắt nàng...”

“Nhờ phúc của ngươi! Nếu không như thế, ta làm sao có thể hạ độc ngươi? Sao có thể chính tay đâm kẻ thù như thế?” Lê Tử Hà lau đi huyết lệ, lùi về phía sau suýt nữa đã ngã nhào. Một tay nàng chống trên cột hành lang để giữ vững thăng bằng.

Ngay từ khi còn ở thôn nhỏ phía Đông nàng đã bảo Thẩm Mặc cho nàng vài loại dược thảo. Nàng biết nếu Vân Tần Ngôn bắt được nàng, hắn sẽ lấy đi tất cả đồ vật trên người nàng. Thế nên nàng đã tự nuốt tất cả độc có tác dụng chậm, sau này mới sai Ân Kỳ lấy thêm mấy loại thuốc thúc giục độc. Tối qua trong máu Tô Bạch trộn lẫn máu có độc của nàng. Nàng không biết máu nàng trộn với độc hoa Lam Nhan sẽ biến thành thể nào, nhưng ít nhất có thể khiến Vân Tần Ngôn mất đi khả năng phản kháng...

Vân Tần Ngôn vẫn há miệng thở hổn hển. Hắn dừng bước, hắc khí trên mặt càng đậm. Không chỉ ở những vết thương do Lê Tử Hà gây ra mà cả đau tới tận xương lúc trước cũng lại ập đến. Hắn ép mình không được nghĩ nữa, để thần kinh tê liệt, bình tĩnh nhìn Lê Tử Hà, cười khê: “Lê nhi.... Có thể cùng chết với nàng cũng không tồi...”

“Muốn chết cùng ta, ngươi không có tư cách!” Đôi mắt đỏ như máu của Lê Tử Hà lóe lên sự lạnh lẽo, giờ kiếm trong tay lên chỉ thẳng vào ngực Vân Tần Ngôn, nhướn mày cười khê: “Đây là ngươi nợ ta!”

Lê Tử Hà giờ kiếm, trong nháy mắt, những ký ức, quên lãng, đã khóc, đã cười, khi còn bé, thuở thơ ấu, tất cả ngọt bùi cay đắng yêu hận tình thù cùng một lúc nổ tung trong đầu, hội tụ ở một kiếm này. Tất cả sức lực tập trung vào cánh tay, bất chấp tất cả đâm tới. Tiếng kiếm đâm vào thịt, ngay sau đó “keng” một tiếng, kiếm bị người ta dùng ám khí bẻ gãy. Sức lực trên người Lê Tử Hà mất đi, nghiêng về phía trước ngã xuống đất, huyết khí trào lên trong ngực “phụt” một tiếng phun ra một ngụm máu đen lớn.

“Hoàng thượng.... Hoàng thượng không thể lại...”

79. Chương 79

Trong điện vang lên giọng nói của một người đàn ông xa lạ. Tất cả sức lực của Lê Tử Hà đã dồn hết vào một kiếm kia, lúc này cả người như bị trọng lực đè ép, không còn chút sức lực nào. Tai nàng ù đi, mí mắt nặng trĩu, nàng cố giương mắt nhìn thấy một người áo đen quỳ bên cạnh.

“Cút!” Trên mặt Vân Tần Ngôn chỉ còn thấy rõ cặp mắt. Con người hắn đỏ ngầu quét qua người áo đen, cao giọng quát lớn.

Người áo đen quỳ trên mặt đất bất động. Vân Tần Ngôn coi như không nhìn thấy, tự đưa tay rút đoạn kiếm gãy cắm ở trên ngực. Máu lại phun ra, Vân Tần Ngôn dùng tay bịt lấy, chuyển mắt nhìn về phía Lê Tử Hà, trong nháy mắt con người lại lóe lên sự dịu dàng. Hắn tập tễnh đến gần, nghẹn ngào gọi: “Lê nhi.... Lê nhi nàng đã giải hận xong chưa? Nàng đừng động đậy, ta tìm người giải độc cho nàng...”

Lê Tử Hà nằm trên mặt đất, chùi sạch máu bên khóe miệng, cầm lên đoạn kiếm gãy trên đất, cực kỳ khó khăn bò dậy, phẫn hận nhìn Vân Tần Ngôn. Mũi kiếm lạnh lẽo lại chỉ vào ngực hắn.

Về mặt Vân Tần Ngôn cứng đờ, đầu đón đã đóng băng lại trào dâng. Hắn buông thông tay xuống, mặc áo chảy xuống, mặc ừ kiếm lạnh lẽo đâm thẳng vào ngực. Nước mắt đã mấy chục năm không chảy cuộn cuộn trào ra, “Lê nhi.... Ta yêu nàng...”

“Ha ha, ngươi nói ngươi yêu ta?” Lê Tử Hà đột nhiên bi thương cười to, trong mắt lại chảy ra lệ đỏ, từng viên một chảy dọc xuống má, “Ngươi yêu ta yêu đến diệt toàn tộc ta? Yêu ta yêu đến đẩy ta vào chỗ chết? Yêu ta yêu đến đoạt con ta! Ngươi dám nói đây là yêu?”

Cả người Vân Tần Ngôn run lên, trong mắt ngập nước mắt. Hắn đi từng bước về phía mũi kiếm của Lê Tử Hà, trong lòng như bị lưỡi dao sắc bén cứa qua, hai mắt phủ kín một tầng sương mù. Hai gương mặt thay

nhau hiện lên, một là Lê Tử Hà chảy lệ máu, trong mắt đỏ ngầu là hận ý ngập trời. Một là Lê Tử Hà nhìn hần cười, lúm đồng tiền nho nhỏ bên má trái, trong đôi mắt sạch sẽ chỉ có bóng dáng một mình hần....

“Lê nhi, ta yêu nàng...”

“Câm miệng!”

Lê Tử Hà hét to, nghiêng người đâm tới. Thân thể lắc lư một cái, kiếm đâm vào lồng ngực, lại không trúng tim. Vân Tẩn Ngôn không ngờ Lê nhi của hần thật sự xuống tay, trợn mắt, trong miệng nôn ra một ngụm máu tươi, hai chân đứng không vững nữa, từ từ khụy xuống. Ánh sáng trong mắt tắt dần, khàn khàn yếu ớt nói, “Lê nhi.... Ta.... Ta yêu nàng....”

Tay Lê Tử Hà cầm kiếm cứng đờ, trước mắt bỗng nhiên hiện lên đầu đường Vân Đô, Vân Tẩn Ngôn nghiêng người bên tai nàng, khí nóng dâng phả bên tai, hần cẩn thận thử hỏi: “Lê nhi, gả cho ta được không?”

Hai tay nàng run rẩy kịch liệt, huyết lệ trong mắt không ngừng chảy xuống, trước mắt chỉ còn máu đỏ. Cha, mẹ, Khúc ca ca, Lâm cữu cữu.... Từng tiếng kêu thảm thiết thê lương, từng cái đầu rơi xuống....

Lê Tử Hà không thở nổi, chợt nhắm mắt lại, hung hăng rút đoạn kiếm ra. Máu trên người Vân Tẩn Ngôn dường như đã chảy hết, không phun ra mảnh liệt như lúc trước nữa, đoạn kiếm hút ra, hần ngã nhào trên đất.

Nghe được tiếng vang, Lê Tử Hà ngậy người tại chỗ, trong đầu trống rỗng, trên mặt mình đầy máu, trên người đầy máu, trên tay đầy máu. Máu của Vân Tẩn Ngôn, máu người nàng đã từng rất yêu.

Nàng chết lặng giật giật năm ngón tay, thần thờ gơ cánh tay lên, chỉ vào ngực Vân Tẩn Ngôn.

Vân Tẩn Ngôn đột nhiên giật giật, nghiêng người sang, máu trong miệng từng ngụm phun ra xen lẫn nước mắt trên mặt rơi xuống đất. Hần hơi mở mắt ra, trong mắt chỉ còn sương mù tăm tối.

“Lê nhi, ta.... Ta hỏi nàng một câu.... Một câu cuối cùng...” Trên khuôn mặt đầm máu của Vân Tẩn Ngôn nở nụ mỉm cười, giọng khàn khàn, đứt quãng, “Nàng.... Rốt cuộc có.... Có yêu ta hay không? Nàng nói...Nàng....Nàng có có yêu Vân Tẩn Ngôn ta hay không?”

Thần chí Lê Tử Hà được kéo trở lại, thân thể bỗng dưng cứng đờ, ánh mắt cũng lạnh lùng. Huyết sắc trong mắt đột nhiên tản đi, ửng hồng trên mặt tan dần. Trong nháy mắt tay cầm đoạn kiếm giống như vô lực, chán nản buông xuống. Khóe miệng nàng nở nụ cười khê, tựa như châm chọc lại tựa như tự giễu. Nàng gơ tay lên, đoạn kiếm nhuộm máu theo lựa đồ tung bay rời khỏi lòng bàn tay, bị quăng đi thật xa.

Vân Tẩn Ngôn khê mở mắt, lông mi cũng dính máu. Hần không chớp nháy mắt chờ Lê Tử Hà trả lời. Chỉ thấy nàng cười khê, đôi môi có chút run run, lạnh lạnh nói, “Cuộc đời Quý Lê đúng là một câu chuyện cười!” Vừa nói vừa xoay người đi.

Bóng hình đỏ tươi tập tễnh đi xa.

Đau đớn toàn thân Vân Tẩn Ngôn tập trung tại tim, quẩn quýt theo từng bước chân Lê Tử Hà. Hần hít sâu một hơi, vận một tia nội lực cuối cùng, bò dậy đuổi theo. Sau lưng từng giọt từng giọt máu, nhuộm đỏ đường đi.

Mũ phượng đã chuẩn bị tốt, chiếu thư thái tử cũng đã viết xong, bọn họ nói rồi, hôm nay đi đón trở Nhất Nhất về. Sau khi trở về từ Tây Nam, sau này sẽ có vợ có con có thiên hạ. Hần sẽ không để cho Lê nhi đi, dù dùng hết một chút sức mạnh sinh mạng cuối cùng.

Mặt trời đỏ rực đã lộ ra hoàn toàn, chiếu sáng một đụn mây đỏ như lửa.

Lê Tử Hà cầm Phượng ấn trong tay, quần áo đỏ nhuộm đầy vết máu, kéo trên mặt đất, dính vào một mảng vết bẩn. Thấy Phượng ấn, không ai trong cung dám cản. Những người nhìn thấy đều dừng chân nhìn, vừa thấy người phía sau Lê Tử Hà, sắc mặt đại biến, cuống quýt quay xuống.

Sức lực cả người Lê Tử Hà đã sớm bị rút cạn, ánh rạng đông trước mắt cũng mờ, chỉ còn ý niệm cuối cùng chống đỡ hai chân không ngừng đi về phía trước....Về phía cửa Bắc Tuyền, nàng muốn xuất cung.

Bên tai ừ ừ, trước mắt biến thành màu đen, Nàng cố gắng mở to mắt ra nhìn. Khi nhìn thấy cửa Bắc Tuyền ở trước mắt, bên tai đột nhiên vang lên tiếng khê gọi, suy yếu vô lực, lại cố chấp kèm theo tiếng bước chân phía sau, “Lê nhi.... Lê nhi.... Lê nhi....”

Lê Tử Hà quay đầu lại, híp mắt. Cách đó không xa, bóng dáng đầm máu dần đến gần, sau lưng lưu lại một chuỗi máu đỏ. Những người kia muốn đỡ, không biết hấn lấy sức từ đâu đẩy hết bọn họ ra tiếp tục đi về phía trước.

Lê Tử Hà đứng lại, lẳng lặng nhìn hấn bước đến gần, máu trên mặt đã khô lại, cứng ngắc nở nụ cười, khàn âm nhẹ nhàng nói: “Lê nhi, trời....Sáng rồi.... Nàng nói, nàng nói chúng ta cùng đi đón Nhất Nhất....”

Về mặt Lê Tử Hà vẫn lạnh nhạt như nước, hờ hững nói: “Thả ta đi.”

” Lê nhi, ta nói rồi.... Muốn đi, không thể nào.”

“Thả ta đi!” Phượng ẩn trong tay Lê Tử Hà được giơ lên cổ, cánh phượng giương cao hướng về phía động mạch cần cổ, trong mắt phẳng lặng như mặt hồ.

” Lê nhi....”

“Ta không phải Lê nhi của ngươi!” Lê Tử Hà mở mắt, âm điệu ngoan tuyệt, Phượng ẩn trong tay đã cắt vào cần cổ, máu theo cánh Phượng Hoàng chậm rãi chảy xuống.

Bước chân Vân Tấn Ngôn bỗng dừng khựng lại, vội la lên: ” Lê nhi.... Lê nhi.... Nàng đừng, đừng dả thương mình....”

“Thả ta đi!”

” Lê nhi.... Chỉ cần nàng không đi, chỉ cần nàng không đi....” Giọng Vân Tấn Ngôn lại bắt đầu nghẹn ngào, máu trên người chậm rãi nhỏ xuống, tóc máu quện vào trên mặt, đôi mắt âm u, “Chỉ cần nàng không đi.... Nàng muốn thế nào cũng được....”

Hấn nói xong bất lực nhìn bốn phía, bỗng nghiêng người rút đao của Ngự Lâm bên cạnh, lưỡi đao dưới ánh mặt trời lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Tay cầm Phượng ẩn của Lê Tử Hà không hề để xuống, lạnh lùng nhìn hấn.

” Lê nhi.... Nàng....Nàng từng nói tay trái nối vào trái tim? Đúng không?” Trong mắt Vân Tấn Ngôn phủ một tầng sương mù, nước mắt theo khóe mắt trượt xuống, lau sạch máu đọng lại. Hấn thở hổn hển, chậm rãi nói, “Lòng ta phụ nàng, ta thực xin lỗi nàng, ta trả lại cho nàng!”

Vừa nói tay phải hấn cầm đao giơ lên cao cao, tay trái khê nâng, giơ tay chém xuống. Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt xẹt qua một luồng sáng trắng, không khỏi nhắm mắt lại. Ngay sau đó nghe được tiếng đại đao rơi xuống đất và tiếng rên rỉ đau đớn.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng!” Ngụy công công quỳ trên mặt đất, kéo tay Vân Tấn Ngôn, khàn giọng khóc la, “Hoàng thượng! Hách công công lúc đi ngàn cân vạn dặm nô tài phải chăm sóc tốt cho Hoàng thượng, Hoàng thượng chớ kích động!”

Về mặt Vân Tấn Ngôn buồn bã, không để ý đến Ngụy công công bên cạnh, chỉ nhìn chằm chằm Lê Tử Hà, gần như tuyệt vọng khê gọi, ” Lê nhi.... Nàng...Nàng ở lại....Ở lại đi được không?”

Trong hoàng cung lặng ngắt như tờ, Ngự Lâm quân đứng theo hàng lối, Ngụy công công quỳ trên mặt đất, Vân Tấn Ngôn máu me khắp người không hề chớp mắt trầm ngâm nhìn Lê Tử Hà. Lê Tử Hà cầm Phượng ẩn trong tay đặt ở bên cổ, trong mắt trống rỗng.

Bỗngưng gió nổi lên, làn gió mát mẽ mang đi chút mùi máu tanh. Lê Tử Hà thần thờ để Phượng ẩn trên cần cổ xuống, đôi môi tái nhợt nhẹ nhàng nói, “Ta không phải Lê nhi của ngươi! Lê nhi của ngươi đã.... Bị ngươi tự tay giết chết rồi!” Sau đó nàng nở nụ cười quỷ dị, cầm Phượng ẩn giơ lên cao hung hăng nện xuống.

Phượng Hoàng rơi xuống đất không thể niết bàn nữa, huyết ngọc bể tan tành.

Điểm sáng trong mắt Vân Tần Ngôn chột tắt, toàn thân run rẩy giống bị vật nặng đánh trúng, vô lực quỳ một chân trên đất, nhìn Phượng ấn vỡ vụn toàn thân tỏa ra sự tuyệt vọng.

Vào một ngày, một tháng, một năm nào đó, bách quan hành lễ, hấn đăng cơ làm đế. Nền đỏ trường ẩm, hấn đặt Phượng ấn vào trong tay nàng, dịu dàng cam kết sau này nàng chính là duy nhất của ta. Nàng then thùng dựa vào trong ngực hấn, nhận lấy Phượng ấn, ngọt ngào đồng ý, “Phượng ấn làm chứng.”

Người kia đã mất....

Người kia đã mất.

Vân Tần Ngôn khoe miệng đột nhiên nở nụ cười khê, giọng nói rất thấp, mọi người tại đây lại nghe được rõ ràng, “Mở cửa cung.”

Lê Tử Hà xoay người rời đi. Hàng lông mi dài nhuộm máu của Vân Tần Ngôn khê rung động, hấn nhắm mắt vô lực ngã xuống.

Bóng dáng đỏ tươi dần dần đi xa, chưa từng quay đầu lại. Ngày xuân ánh mặt trời rực rỡ, gió nhẹ lướt qua, lưu lại sau lưng một mảng huyết lệ.

Gió xuân xen lẫn mùi của ánh mặt trời lướt qua chóp mũi, còn có mùi cỏ xanh, mùi hoa dại, mùi thơm các loại thức ăn trên đường phố. Khoe miệng Lê Tử Hà nở nụ cười, thì ra rất nhiều năm rồi nàng chưa từng thể nghiệm qua những thứ tốt đẹp này.

Lê Tử Hà ngẩng đầu nhìn trời xanh sạch sẽ, không một gợn mây, ánh mặt trời dịu dàng ấm áp. Nàng cười, hai chân chết lặng lẽ đi về phía trước. Hướng Bắc, cửa thành đó, nàng nhớ.

Ở nơi này nàng lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Mặc, khi đó chàng yên tĩnh giống như bông tuyết ngày đông. Chàng đứng ở trước mặt nàng, để xuống mấy lượng bạc vụn. Nàng đã nhìn thấy năm ngón tay hơi vàng vọt của chàng. Xa hơn về phía Bắc, nàng nhớ, là núi Vân Liễm, trên núi có các loại hoa cỏ, có căn nhà nhỏ thoải mái. Ở đó nàng đã sống ba năm yên ả nhất sau khi sống lại. Chân nàng mềm nhũn, trước mắt dần dần tối đen. Nàng dùng sức chớp mắt mấy cái, để nhìn cho rõ đường.

Lê Tử Hà biết mình lúc này máu me khắp người, nhất định dọa chạy không ít người đi đường. Vậy cũng tốt, đi đường càng dễ.

Không nhớ đã được bao lâu, ánh sáng trước mắt càng mờ, gần như không còn. Hai chân nàng mềm nhũn, bên tai yên tĩnh không một tiếng động. Lê Tử Hà khó khăn lê bước, rất chậm, chỉ dựa vào trực giác, dốc hết toàn lực đi về hướng Bắc. Cho dù chết, nàng cũng phải nghĩ cách đến gần Thẩm Mặc một chút. Trên tay bỗng dưng ấm áp, mùi thuốc nhàn nhạt. Trái tim Lê Tử Hà đột nhiên đập điên cuồng, nàng cầm lại bàn tay kia, thân thể bị người ta ôm, ngay sau đó bị người kia công lên.

“Thẩm Mặc...” Lê Tử Hà nghẹn ngào, ôm cổ Thẩm Mặc, đầu tựa vào đầu vai hấn, nước mắt ấm áp chảy xuống, “Làm sao chàng lại ở đây?”

“Chờ nàng.” Giọng Thẩm vẫn thản nhiên như thường.

Lê Tử Hà vội la lên: “Vết thương của chàng thì sao? Đã khỏi chưa? Làm sao chàng biết ta sẽ xuất cung?”

“Vết thương không sao. Ta đã chờ, một ngày không ra chờ một ngày, một tháng không ra chờ một tháng, một năm không ra chờ một năm.”

Nước mắt Lê Tử Hà càng chảy ra nhiều hơn. Nàng cọ lên vai Thẩm Mặc, trong sương mù thấy nguyệt sắc trường sam bị nước mắt mình nhuộm đỏ, nhắm mắt lại nức nở nói: “Thẩm Mặc, ta bị trúng độc...”

“Ta biết.”

“Ngay cả ta cũng không biết là độc gì.”

“Ta sẽ giải.”

Lê Tử Hà trầm mặc, mở mắt nhìn bầu trời. Trong màu máu mờ ảo lộ ra màu xanh tươi đẹp, một hàng chim nhận bay về hướng Bắc chậm rãi lướt qua tầm mắt. Lê Tử Hà nheo mắt, dựa vào đầu vai Thẩm Mặc, “Thẩm Mặc, ta đã hiểu những lời chàng nói lúc trước là có ý gì rồi.”

“Hả?”

“Thật ra tất cả chỉ vì ta yêu Vân Tấn Ngôn đúng không? Nếu ta chưa từng yêu hắn, ta sẽ không gả cho hắn, Quý gia sẽ không tin hắn. Nếu ta chưa từng yêu hắn, dù hắn giết cả nhà ta, hắn cũng chỉ là Hoàng đế, không phải Vân Tấn Ngôn của ta. Nếu ta chưa từng yêu hắn, tất cả những chuyện hôm nay sẽ không thể xảy ra. Việc đời đều có nhân – quả, không có ai hoàn toàn đúng, cũng không có ai hoàn toàn sai. Ta đã yêu hắn thì phải gánh chịu hậu quả yêu hắn, đúng không?”

“Ừ.”

Đôi mắt đen láy của Thẩm Mặc mang theo chút ý cười, bị dài mắt lông mi che lại.

Lê Tử Hà ngẩng đầu lên, cọ vào gò má Thẩm Mặc. Nàng tiến tới, khẽ hôn một cái, cười nói: “Thẩm Mặc, ta còn có chàng. Thật tốt.”

Ánh mặt trời rất ấm, mùi thuốc trên người Thẩm Mặc áp đảo mùi máu tanh trên người Lê Tử Hà. Lê Tử Hà cảm thấy an tâm, trước mắt rất tối, nhưng nàng vẫn cảm thấy thế giới rất rực rỡ. Nằm ở trên lưng Thẩm Mặc, thân thể lúc lên lúc xuống, tiếng bước chân nhẹ nhẹ, dịu dàng vỗ vào đáy lòng như thể có tiết tấu làm cho người ta muốn dựa vào, ngủ thật say.

“Thẩm Mặc, có chuyện ta vẫn muốn hỏi chàng.” Lê Tử Hà đột nhiên lên tiếng, khép hờ mắt, buồn buồn nói: “Chàng trước kia....Đã từng gặp ta chưa? Lúc ta vẫn còn là Quý Lê ấy....”

Thẩm Mặc hơi khựng lại, nghe chàng khẽ cười, giọng nói thản nhiên quen thuộc, “Chưa.”

“Vậy vì sao chàng xin tiên hoàng tứ hôn?”

“Ta đã thấy nàng.”

Lê Tử Hà vẫn có chút không hiểu, đầu lại bắt đầu hơi choáng váng. Nàng ôm chặt lấy Thẩm Mặc, sợ tỉnh dậy chàng sẽ không còn ở đây, lại nghĩ đến cái gì nàng tiến đến bên lỗ tai hắn, “Đúng rồi, chàng còn chưa nói cho ta biết, tên thật của chàng là gì?”

“Ta họ Tạ.” Thẩm Mặc trả lời đơn giản.

“Ta nói tên.” Lê Tử Hà có chút bất mãn, vốn là một câu gắt lại bởi vì không đủ hơi sức mà yếu đuối như chỉ còn dư thở.

Thẩm Mặc nhẹ nhàng cười nói: “Tạ Ngôn Mặc.”

“Ta thật sự chưa từng gặp chàng?”

“Chưa.”

“Ta tin chàng.”

Lê Tử Hà từ từ khép mắt lại, giữa lông mày và khóe miệng tràn đầy ý cười, lệ đỏ như máu lại dọc theo khóe mắt trượt xuống, thấm vào trên cổ áo Thẩm Mặc.

“Thẩm Mặc, ta muốn gặp Nhất Nhất.”

“Ừ, thằng bé đang ở núi Vân Liễm chờ chúng ta.”

“Ta chỉ mới gặp thằng bé hai lần từ lúc nó ra đời đến bây giờ....”

“Về sau có thể thường xuyên gặp.”

“Nhưng Thẩm Mặc à, ta.... Sắp chết....”

“Ta nói rồi, có ta ở đây, nàng sẽ không chết.”

Gió xuân nhẹ nhàng thổi bay bông tuyết trắng, cuốn tung cát bụi. Bỗng dưng gió lớn lên, trên bầu trời xanh ánh sáng trộn lẫn với cát bay, xoay tròn dần dần bay xa.

Một tiếng trả lời thản nhiên theo gió văng vẳng trên đường, “Đời này, nàng chỉ có thể sống lâu hơn ta....”

[Hoàn chính văn]

80. Chương 80: Hồi Kết

Long An năm thứ ba, đông chí.

Đây quả là năm đại hỉ, trong cung thêm Tam hoàng tử, Bình Tây Vương thêm Thế tử, Tả Tướng phủ thêm thiên kim.

Thiên kim và Thế tử cùng đến gặp vua do hai ma ma ôm, một trái tay một phải tay. Đang lúc hai đứa bé vừa khéo đầu đối đầu ngủ thật ngoan, thiên kim đột nhiên xoay người thò bàn tay nhỏ bé ra đập vào mặt Thế tử, Thế tử òa khóc.

Long An năm thứ tư, đông chí.

Bình Tây Vương yết kiến, bày tiệc đón gió tẩy trần đồng thời đón mừng năm mới. Trên yến tiệc hai đứa bé đều tròn một tuổi.

Quý Lê nhìn bầu rượu trên bàn chếp chếp miệng, đứa bé trai bên cạnh bàn đưa bàn tay nhỏ bé ra định cầm lấy. Còn chưa cầm chắc đã bị người bế lên, chai rượu đổ xuống đất, rượu vãi đầy đất, Quý Lê ngửi mùi rượu khóc òa lên.

Long An năm thứ năm, đông chí.

Đại yến bách quan trong cung.

Quý Lê lượm một đồng đồ ăn trốn Thừa Tướng chạy đến núi giả Đông cung, leo lên bên cạnh ao, nghiêng nát thức ăn ném vào hồ ném, trong miệng lầm bầm, “Ăn đi ăn đi, trời lạnh như thế này, đói bụng lắm nhỉ?”

Trong ao phịch một tiếng, cục đá rơi xuống nước làm đàn cá bơi tán loạn. Quý Lê nhăn mày giận dữ nói, “Người làm gì đấy?”

Đứa bé trai nhàn nhạt liếc nàng một cái, “Người sẽ làm chúng nó no chết.”

Quý Lê tức giận, dậm chân lại chân trượt một cái ngã phịch xuống đất, trầy cả tay. Người nọ lại quay đầu liếc cô bé một cái, đi thẳng. Cô bé tủi thân mím môi khóc lớn.

Long An năm thứ sáu, đông chí.

Quý Lê nhìn mẹ và Quý phi nương nương hàn huyên hăng say, chui xuống gầm bàn lén chạy đến hậu viện. Vừa khéo trên bậc thang có một người đang ngồi. Quý Lê tươi cười, lấy lòng đến ngồi cạnh, móc bánh ngọt trong tay áo ra, “Ừ, cho huynh ăn, ăn ngon lắm.”

Đứa bé trai liếc mắt một cái, đá đá tuyết ở dưới chân, không để ý tới.

“Ăn ngon thật đấy, huynh ném thử một chút xem? Ăn sẽ ấm người lên, huynh xem mặt của huynh đi, cóng đến đỏ bừng rồi kia.” Quý Lê xòe một tay ra, muốn sờ mặt đứa bé trai.

Đứa bé trai ghét bỏ tránh né, đi vào trong điện đi.

Quý Lê quỳnh lên vội đuổi theo lại dẫm lên tuyết trơn ngã bùm xuống đất. Đứa bé trai quay đầu lại, thấy cô bé mím môi sắp khóc, trên mặt lại có vẻ bất đắc dĩ như ông cụ non, quay về đỡ cô bé dậy.

Quý Lê vỗ vỗ tuyết trên người, nhìn thẳng bé cười, má trái lộ ra lúm đồng tiền nho nhỏ. Đứa bé trai nhàn nhạt liếc mắt một cái, đi thẳng.

Long An năm thứ bảy, đông chí.

Quý Lê từ chỗ Phòng Tông Anh đi ra ngoài, cười hì hì la hét: “Phòng gia gia, con sẽ trở lại ngay, một năm chỉ có thể vào cung một lần, con chơi thêm một lát, một lát thôi...!”

Nói xong đã chạy vụt ra khỏi Thái Y viện, chân nhỏ giẫm trên tuyết phát ra tiếng lép lép. Quý Lê thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn dấu chân của mình, vui vẻ chạy về phía trước. Vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn.

Đột nhiên cơ thể đau điếng, cô bé đụng vào người ta rồi. Cô bé nằm ở trong tuyết, thấy người đối diện cũng ngã vào tuyết, miệng vừa mím đến một ứa lại cong lên, định chạy tới đỡ cậu bé dậy lại bị cậu bé ngó lơ.

“Lại đụng phải huynh rồi, huynh đi chơi với muội nhé.”

“Này, huynh đi nhanh như vậy làm gì chứ? Chúng ta đi đắp người tuyết nhé?”

“Này, chờ muội một chút, ca ca bị cha ép học bài không ai chơi với muội nữa. Cũng chỉ có một hôm thôi, huynh đừng dễ giận vậy mà...”

“Này, muội tên là Quý Lê, huynh gọi muội là Lê nhi đi, muội gọi huynh là gì đây?”

Long An năm thứ tám, đông chí.

Quý Lê vùi trong ngực mẹ, cẩn thận hỏi “Mẹ, trước kia không phải đông chí hàng năm đều vào cung sao? Năm nay không đi à?”

“Hôm qua con quấy rối, cha con nói hôm nay không cho con theo.” Quý phu nhân gõ lên mũi Quý Lê, cười trên nói.

Quý Lê hai mắt lưng tròng, khịt mũi, đáng thương nói: “Mẹ, sau này Lê nhi không nghịch nữa, không nghịch nữa...”

Tuyết rơi đầy trời, Quý Lê khoác áo choàng nhỏ đỏ thẫm được Phùng Tông Anh ôm, vắn vẹo không yên, nũng nịu nói: “Phùng gia gia tự con đi.” Mới vừa xuống đất, liền chạy mất. Phùng Tông Anh ở phía sau cẩn thận gọi lại: “Nha đầu, cẩn thận một chút, một canh giờ phải trở lại!”

Quý Lê chạy biến vào vườn hoa, thở hồng hộc ngồi trên hành lang dài, tức giận vặt một cây cành khô ném trên mặt tuyết, rồi lại bị người nhặt lên. Cô bé bất mãn trừng người đó, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa mới tức giận nháy mắt trở nên hớn hờ, “Thì ra huynh ở đây.”

Đứa bé trai đi tới, ngồi xuống ở bên cạnh cô bé, liếc cô bé một cái, nhàn nhạt nói: “Muội mặc màu đỏ rất đẹp.”

“Thật hả? Vậy sau này hàng năm muội vào cung đều mặc cho huynh xem được không?” Quý Lê hưng phấn đến đỏ bừng cả mặt.

Đứa bé trai khẽ cười gật đầu.

Long An năm năm chín, đông chí.

“Xem đi xem đi, rất đẹp đúng không? Muội dặn mẹ làm riêng áo bông đỏ cho muội đấy.” Quý Lê đứng trên tuyết xoay một vòng, nhảy nhót vui vẻ.

Đứa bé trai cười nhìn cô bé, “Kéo ngã bây giờ.”

Vừa mới dứt lời, Quý Lê trượt chân ngã ngồi trên đồng tuyết, uất ức nhìn thẳng bé, “Đáng ghét, đồ quạ đen!”

Đứa bé trai kéo cô bé, thay cô bé vỗ tuyết trên người, “Muội chưa về sao?”

“Không cần vội, muội lên chạy đến, bọn họ sẽ chờ muội. Huynh cũng là lên chạy đến rất đúng không?” Quý Lê hai mắt lấp lánh, nói đến “lên đến” thì cực kỳ hưng phấn.

Đứa bé trai suy nghĩ một chút, gật đầu.

Quý Lê nhìn sắc trời, cầm tay cậu bé, “Bọn họ nhất định sẽ tới đón muội, ghét bỏ muội quấy rối bữa tiệc nên không để uội tham gia. Huynh mau nói cho ta biết huynh tên gì, nếu không lại phải đợi sang năm. Nói đi nói đi, muội sẽ không nói với ai huynh lên đến đây đâu, thật đấy!”

Đứa bé trai bật cười nói: “Ta là...”

“Ngôn nhi.” Một tiếng gọi uy nghiêm vang lên, Quý Lê vội buông tay cậu bé ra.

Người đàn ông mặc áo choàng màu vàng sáng đi tới, ôm lấy đứa bé trai, ôn hòa nói: “Ngôn nhi, dạ tiệc sắp bắt đầu rồi.”

Quý Lê vội vàng quỳ xuống, còn chưa kịp hành lễ người nọ đã ôm đứa bé trai rời đi. Cô bé ngẩng đầu chạm vào tầm mắt cậu bé liền lè ười, làm mặt quỷ.

“Mẹ, vị hoàng tử trong cung kia tên có chữ Ngôn sao?”

“Trong cung? Lê nhi, con muốn hỏi ai?”

“Ta biết rồi.” Quý Khúc Văn bảy tuổi đứng lên, hả hê nói, “Tam hoàng tử chứ ai.”

“Vậy huynh ấy tên gì?” Quý Lê hưng phấn hỏi.

“Vân Tấn Ngôn.” Quý Khúc Văn lưu loát trả lời.

Quý Lê quay đầu hỏi Quý phu nhân: “Mẹ, thật sao?”

Quý phu nhân giận lườm Quý Khúc Văn, rồi lại nhìn Quý Lê nói: “Tục danh của Hoàng tử không thể gọi tùy ý thế được, Lê nhi hiểu không?”

Hai mắt Quý Lê sáng ngời, bừng tỉnh hiểu ra gật đầu, “A, thì ra là huynh ấy là Vân Tấn Ngôn.”

Long An năm thứ mười, mùa đông.

Quý Lê mặc áo bông gấm màu đỏ rực, buộc hai bím tóc nhỏ, dây cột tóc màu đỏ theo gió tung bay. Cô bé cười vui chạy nhảy trong màn tuyết trắng mênh mông, đột nhiên cô bé nghe được tiếng khóc nhỏ bèn nhìn xung quanh. Dưới gốc cây Thanh Tùng là một đứa bé trai khoác áo choàng vàng nhạt.

“Này, huynh làm sao vậy? Có người bắt nạt huynh à?” Quý Lê cẩn thận đi tới bên cạnh đứa bé trai, khuôn mặt tươi cười hồng hào vừa rồi còn tươi cười trong nháy mắt hóa thành lo lắng. Đôi mắt sáng trong suốt nhìn đứa bé trai, thấy thằng bé xoa mặt đi, cô bé nhẹ nhàng cười nói, “Đừng xấu hổ, muội cũng hay khóc nhè đó.” Dứt lời, cô bé chui vào gốc cây, ngồi xuống bên cạnh đứa bé trai, lấy từ trong ngực ra một thứ đưa đến trước mặt đứa bé trai nói: “Này, cho huynh, ăn đường đi, ăn đường, đắng gì cũng biến thành ngọt. Hơn nữa mùa đông ăn đường sẽ không lạnh.”

“Nói vậy!” Đứa bé trai rút cuộc dùng tay áo lau mắt, xoa người lại, trợn mắt nhìn Quý Lê một cái, rồi lại nhìn đồng đường đầy màu sắc trong tay cô bé, khinh thường nói, “Thái Phó nói, ném trái trong khổ đau mới là người trên người. Ăn đường có ích lợi gì!”

“Ha ha, huynh thật buồn cười. Những lời mấy lão già kia nói đều là để dọa người thôi. Huynh nhìn Phùng gia gia đi, không uội ăn kẹo, lại tự mình lén lút ăn sau lưng Phùng nãi nãi. Lần trước bị muội bắt quả tang, ha ha, sau đấy ông ấy không lải nhải vấn đề khổ hay không khổ với muội nữa.” Vừa nói Quý Lê vừa cười nhìn lên, trong tròng mắt đen tràn đầy hạnh phúc.

Đứa bé trai không hiểu, “Phùng gia gia?”

“Đúng vậy, chính là Phùng gia gia ở Thái Y viện. Hôm nay muội đến tìm ông ấy chơi, a a, không đúng, là tập viết! Muội theo Phùng gia gia luyện chữ.” Quý Lê đảo mắt, nhanh nhẩu che miệng cười nói.

“Muội là Quý Lê con gái Quý Thừa tướng?” Đứa bé trai chau mày lại, nghiêm túc hỏi.

“Đúng vậy, ngay cả huynh cũng biết muội à?” Quý Lê cười đùa hỏi, không chờ đứa bé trai trả lời, lại nói, “Huynh tên là gì? Hôm nay muội sẽ tập viết tên của huynh!”

“Ta? Vân Tấn Ngôn.”

Giọng đứa bé trai có chút yếu ớt, bị gió lạnh thổi tan thành mảnh nhỏ. Quý Lê ngược hàng lông mi cong vút hỏi “Hả? Tấn Ngôn? A, Tấn Ngôn, hai chữ này sao?” Cô bé nói xong, tiện tay lược một cành khô nghiêm túc nguệch mấy nét trên tuyết, “Tấn... Ngôn...”

“Ah, Vân Tấn Ngôn, huynh là Tam hoàng tử hả?” Quý Lê cầm nhánh cây, quay đầu hỏi.

“Ừ.” Đứa bé trai nhẹ nhàng gật đầu.

“Thật à?” Hai mắt Quý Lê sáng lên, vút nhánh cây kéo lấy tay áo đứa bé trai, hưng phấn nói, “Huynh không nhớ muội sao? Trước kia hàng năm vào cung, chúng ta còn chơi đùa cùng nhau đấy. Nhưng giờ huynh còn

cao hơn muối, mắt mũi cũng khác, vừa rồi còn không nhận ra! Về sau muối sẽ có nhiều cơ hội tiến cung hơn, sẽ thường xuyên tới tìm huynh chơi có được không?”

Quý Lê nói cười ríu rít, tựa như một đóa hoa sen đỏ rực giữa mùa đông sương ẩm cả trái tim. Đứa bé trai hoàn toàn quên mất uất ức bị thương vừa rồi, ríu rít gật đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cat-dut-to-tinh>